

ŞEHNAZ & GÜLŞEN

KEFFEN

ORTADOĞU'DA BİR ÇOCUK

ŞEHNAZ & GÜLŞEN
HAŞİMOĞLU

Kefen

ORTADOĞU'DA BİR ÇOCUK

Ölümün hiç acıması yok çocuk.

Bölüm 1

Hayatın kuralı:

Koşullar ne olursa olsun, karakterinden vazgeçme Efraz.

12 KASIM 2015, LÜBNAN

“Bir çocuğun elinden şekerlemesini alırsanız o, geriye kalanları da fırlatır” diyor Akira Kurosawa. Tıpkı hayat gibi; bir çocuğun elinden hayatını almayı göze alıyorsanız, onun da sizi gözden çıkarmasına hazırlıklı olmalısınız. Bu bilinmemiş veya görülmemiş bir şey değil. Yaşanmış ve hâlâ daha yaşanmaya devam eden kahrolası acılardan yalnızca bir tanesi.

Yaşanmaya devam eden ve bildikleri kadar bilmedikleri acı gerçekler daha var ki; liste sanıldığından çok daha kabarık ve yüzleştikçe acı boyut atlayarak iyileşemez bir yaraya dönüşüyor. Yara kabuk bağlamadan her gün yenileri ekleniyor ve katlandıkça katlanıyor.

Kaç çocuk güne aç uyanıyor? Kaç çocuk, anne babası olmadan soğuk betonların üzerinde gözlerini yeni güne umutsuzca açıyor? Kaç çocuk evini sokak belliyor? Kaç çocuk yağmurdan kaçarken doluya tutuluyor? Envai çeşit hastalığın içinde, kaç çocuk bedeni toprak oluyor? Kaldırım taşları kaç çocuğun arkadaşı?

Bu bir feryat! Bu bir haykırış! Bu bir çığlık!

Hey!

Duydunuz mu?

Yükseklerden bakan kulaklara yankı eden bu haykırışları duymayacak mısınız? Duymazsınız duyamazsınız. Sefil halkın sesi kısık olur. Sefil çocukların serzenişleri duyulmaz. Eli kirli çocuklar sevilmez. Üzerinde yer yer yamalı, yer yer yırtık kıyafetleriyle sokak arasında büyüyen çocuklar adamdan sayılmaz. Yabani gözle bakılan bu çocuklar ne güneşe, ne suya, ne sevgiye muhtaç değilmiş gibi hor görülür.

Eli kirli, kıyafeti yırtık diye hor görülmemesi gereken çocuklar, ölüme göz göre göre terk edilir. Okyanus mavisini gözlerin umutları hudutsuzca, tek bir acıma hissi duymadan söndürülür. Hep arka planda kalır ve her daim vicdana dahil edilmez.

Küçük kızın nazarında iyi insanın naraları atan zümre; yoksullu kendinden saymayan, zengin karşısında el pençe divan duran, paraya pula tapan insanlardı.

Komşusu açken tok yatan bizden değildir, hadis-i şerifi insanı aydınlatmak adına, örnek ahlaka teşvik etmek için senelerdir bizlere anlatılmıyor mu? Neden bir sokağın ucundan bir diğer ucuna kadar tok ve aç yatanlar var? O zaman biz dinimizi mi doğru yaşamıyoruz? Allah bizi açlıkla sınıyorsa, neden onlar hep tok?

İmtihan bu ya; kurtuluşa ermek için yaradan tarafından sınanıyoruz. Kimimiz bu sınanmadan isyan etmeden tertemiz çıkıyor, kimi dünyevi lezzetlerin ve nefsinin aldatıcı güzelliğine kapılarak sınıfta kalıyor.

Yine küçük Efraz'ın nazarında nefesine yenik düşen merhametsiz insanların suçuydu bu. Vicdanından gram nasibini almayan aciz insanların, vefadan yüzünü dönen, bencillikten beslenen, para emici, şöhret düşkünü, egoist insanların suçuydu.

Bugün de açlıkla mücadele etmenin ezasıyla yaşadığı hayata gönülsüzce uyanıyordu. Hayır, aslında uyanmak istemiyordu. Onu çeken karanlığa kapılmak ve sürüklendiği boşlukta kaybolmak istiyordu. Bir çocuk için bu düşünceler ağır olsa da Efraz buna mecbur bırakılmıştı.

Bir anne evladının karanlıkta kaybolmasını ister miydi hiç!
"Efraz hadil"

Annesinin sesi kulaklarına sayamadığı kaçınıcı kez doldu. Israrla çağırıyor ve uyanmasını istiyordu. Efraz zaten uyanıktı. Düşünceleri, bastıramadığı ince isyanı, içine akıttığı haykırışı tetikte kalmasını sağlayarak uykularını kaçırıyordu.

Küçük kız oflayarak uzandığı kötü kokulu, yırtık ve eski püskü döşekten gönülsüzce doğruldu. Uykudan eser kalmayan gözlerini karanlık dünyaya açmak istemiyor, içindeki karanlığa sürüklenmek için ısrar ediyordu. Ne var ki hayallerine ara verip, gerçek hayata dönmek vaktiydi.

Kalçasının üzerine oturduğunda eliyle gözlerini ovuşturdu. Esnerken dağılan saçlarını elinin tersiyle sırtına bıraktı. Bir haftadır yıkanmıyordu. Burnunun direğini kıran kötü ve dayanılmaz kokuyu aştığını kendine kabullendirmeye çalışsa da yalnızca avunuyordu.

İsteksizce ayaklarının üzerine bastığında, öfkeyle homurdandı. Aşağıdan gelen çocuk sesleri evin içindeymişçesine yüksek çıkıyor, canından bezdiriyordu. Kendi sesini duymaya ihtiyacı olmasa, kulaklarından vazgeçerdi. Kendi sesini duyma yetisinden mahrum kalan insan, ne kadar işe yarayabilirdi ki...

İşitme engelli insanlara haksızlık ettiğini düşünüyordu zaman zaman. Ne kendi sesini ne de insanların sesini duyamamak büyük eksiklik hissettiriyor, hayatının birçok alanında zorluk çekmesine sebep oluyordu. Anlamak için onlar gibi olmasına gerek yoktu. Biraz empati, biraz feraset duygusu büyük ölçüde yardımcı oluyordu. Gören kör olmak, duyan sağır olmaktansa insanları anlamayı yeğliyordu.

Çünkü insanlar Efraz'ı anlamıyordu. Çünkü insanlar ücra sokakların ardında yaşam mücadelesi veren çocukları görmüyordu. Bir fotoğraf karesinde gördüğü fotoğrafa ah deyip üç saniye sonra unutuyordu. Anlama duygusu bir ah çekmekten ibaretti.

Yerde eski ve yırtık halılarla bezeli, kirli küçük salonda çıplak

ayaklarını fıstık makamla mutfağa doğru sürüdü. Mutfakın sararmış dökülmüş kapısı salona bakıyordu. İçeriden gelen tıkırtılar bir umut tomurcuğunu küçük kalbine ekti. Bugün aç kalmayabilirdi. Mutfakın kapısından içeri girmeden eşikte heyecanla içeriyi gözetledi. Önce annesi Nabia ve teyzesi Muhterem'i gördü. Sessizce konuştuklarını fark edince kapıda bekleyip onu fark etmelerini bekledi. Bu sırada evin mezarlık gibi sessizliğinden kimsenin olmadığını kanaat getirdi.

Bu demek oluyordu ki bugün yemekleri yoktu. Sadece bir öğünlük yiyecekleri vardı. Onu da öğlen yiyeceklerdi. Alışmayan ama alıştırmaya yüz tutan midesini çaresizce ovdu.

Bugün de beni idare et, demekle yetinse de kendisi de bu duruma ne kadar tahammül edeceğini bilemiyordu.

"Efraz?"

Teyzesi Muhterem'in seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrılan kız, asık suratıyla onu izleyen iki kadına baktı ve konuşmasını bekledi. "Neden buradasın?" sorusuna gözlerini devirerek cevap verdi: "Yemek yoksa neden beni uyandırdınız ki?" İsyanını annesinin ayıplayan bakışlarını görmezden gelerek noktaladı.

"Rohan seni bekliyor aşağıda. İş varmış seninle."

"Ah!..." Açlığın etkisiyle güçsüz düşen bedeni bezgindi. Yürümek hatta bazen konuşmak bile gözünde büyüyor, boyundan büyük bir iş yapıyormuş hissi veriyordu. Sırtını kadınlara dönerek evlerinin içinden farksız yıkık dökük, yeşil ahşaptan yapılma dış kapıya döndü. Evden çıkmadan evvel tonunu ayarlayamadığı sesiyle düşüncelerini apaçık savurdu:

"Aşağıda bir şey çalacak, benden gözetmenlik isteyecek."

"Bir şey çalarsan sana hakkımı helal etmem, Efraz."

Bağırın annesine küçük kız içler acısı gerçeği haykırdı:

"Hayat benden çok şey çalışıyor ama ben ona hakkımı helal ediyorum!"

Haklı olduğunu bilmenin gururunu bu konu için yaşayamıyordu. Eşiğini geçtiği boyası yer yer sökülmüş ahşap kapıdan sokağa,

ayağının altındaki üç basamağı inerek geçti. Soğuk yüzüne vurarak küçük kızı üşüttü. Yeşilin ve mavinin ahenkle buluştuğu iri ve kapakları kirli gözlerini göğe çevirdi.

Kurşuni renkteki bulutlar yağmurun alarmlarını çalıyor, hazırlıklı olun diyordu. Nitekim bu uzun sokakta umarsızca koşuşan arkadaşlarını pek bağlıyor gibi görünmüyordu. Yoksul, çaresiz ve kendisi gibi aç arkadaşları, açlığı ancak sokak köşelerinde oyun oynayarak unutupuyordu.

Kalabalığın içinde tanıdık bir beden aradı. Onu bulmalı, ne istediğini öğrenmeliydi. Pek merak ettiği söylenemezdi. Çünkü ne isteyeceğini biliyordu.

“Efraz! Efraz! Bu tarafa!”

Rohan'ın sesini aniden duymasıyla hızla soluna dönen küçük kız, çocukların arasında uzun boyuyla onu el sallayarak çağıran arkadaşını gördü. Göz göze geldiklerinde Rohan el sallamayı bırakarak kaldırıma tekrar oturdu. Kardeşini kucağına aldığını görmüştü yanılmıyorsa. Kalabalık ne yaptığını görmesini engelliyordu.

Efraz solunda kalan kaldırımı ağır aksak yürüdü. Rohan'ı daha net görüyordu. Kardeşine bir şey yediriyor gibiydi. Süt olduğu ihtimali ağır bastı. Olan süt ancak Azize'ye yetiyordu.

Minik çocuğun birçok ihtiyacı vardı. Mesela ilaçlarını muhakkak eksiksiz alması gerekiyordu. Düzenli beslenmesi, kir toprak içinde olmaması gerektiği gibi tok olması da gerekiyordu. Azize'nin bunlara bütün çocuklardan daha çok ihtiyacı vardı. Öyle ki o zaten doğuşu gereği çok çok özeldi.

Anne karnından dünyaya engelli doğmuştu küçük kız. Noksan olduğu iki kola, sahip olmak isteyenler arasındaydı ama bunu henüz anlayamayacak kadar küçüktü. Topu tutan ellere bakınca gözleri her şeyi anlatıyordu. Belki de Efraz onu çok küçük görüyordu.

Mahrum olduğu iki kolu, ağabeyi *Rohan* olmuştu. Her şeyiyle ilgileniyor, bir an olsun yalnız bırakmıyor, güldürmek için türlü şebeklikler yapıyordu. İşe gitmediği zamanlar Azize'ye taparcasına peşinden ayrılmayan küçük bir adamdı Rohan. Anne babasından

çok üstüne titreyen, düşse ilk koşan, ağlasa oturup yanına ağlayacak kadar hassas davranan daha on altı yaşında küçük bir adamdı.

Hayat şartları küçük yaşlardaki çocukların olgunlaşmasını sağlıyordu. Hem de en acı tecrübelerle.

Efraz bugün Rohan'a ayak uyduramayacak kadar hevessiz ve yorgundu. Ara sıra onu saran isyankâr ruhundan sıyrılamıyor, öfkesini tüm dünyaya kusacak yer arıyordu. Sırtını izlediği oğlanın omzuna acıtmayacak fiskeyi attı.

“Hırsızlık yapmayacağım!”

İnsanların acımasızlığından şikâyet ederken, hırsızlık yaparak onlarla aynı hataya düşmeyecekti.

Omzunun üzerinden kendisine dönen oğlanın kocaman gülümsemesi aklını karıştırdı. “Aç değil misin?” sorusunun sonunda gözlerini kırpmasıyla akıl karışıklığı kızgınlığa dönüştü.

“Açım ama hırsızlık yaparak karnımı doyurmam.” Sokağın keskin gürültülü sesi kararını bastırmaya yetmedi. Hatalar için bahane aramaya gerek yok, neticede yanlış yanlış ve yapacağı şeyin doğrudan ne denli uzak olduğunu öğrenmişti Efraz.

“Ama hırsızlık yapmasak da aç kalacağız.”

“Vicdanım doysun. Karnım aç kalsa da sorun değil,” diye belirttiğinde sırtını Rohan'a döndürdü. “Nasıl olsa açlığa alıştık.” Bu onun için çok farklı bir durum değildi.

Rohan onu ikna edeceğinden emindi. Önceliği küçük kardeşiydi. Azize doyup gülücüklerini saçtıktan sonra o da yemeğine kavuşmak için yola çıkacaktı. Tabii yanında Efraz da olacaktı.

Azize sütünü içerken, yüzünü şekilden şekle sokarak, küçük kızın kıkırdayışını zevkle izledi. Minik kardeşi sütünü içmeyi bırakıp gülmeye devam etti. Rohan durmadı. Mimiklerine değişik sesler de ekleyerek küçük kızın kahkahalarını coşturdu.

Efraz seslere daha fazla kayıtsız kalamadı. Arkadaşı yine kız kardeşini güldürmek için şebeklik yapıyordu. Azize'nin sanki bu eğlenceyi bekliyormuş gibi ayaklarını heyecanla kıpırdatışını üzümlere izledi. İki kolu da yoktu ve ayağıyla yapabildiği tek şey yürümekti.

Rohan tekrar sütünü içirdi.

Efraz kardeşini doyuran oğlanı bırakarak yürüyeceği sırada, "Efraz," demesiyle duraksadı. Omzunun üzerinden arkadaşına baktı.

Küçük oğlan kardeşinin sütünü bitirdiğini fark etti. Onu kaldırıp önce alına bir öpücük kondurdu. "Sen arkadaşlarınla oyn. Çok koşma, tamam mı?" diye de uyardı. Azize kafasını sallayarak yanından uzaklaşırken Rohan, giden kızın kolundan tuttu ve onu peşinden sürükledi.

Efraz kolunu kurtarmak istese de onu zorla götürceğini bildiğinden buna yeltenip de kendini yormadı. İsteksiz bir şekilde onu sürüklemesine izin verdi.

"Yeni bir yer buldum. İnan kötü hissetmeyeceksin," derken aceleci davrandı. "Hadi işe gideceğim. Usta kızacak bana geç kalırsam," açıklaması da ayakları kadar aceleliydi.

"En son öyle dediğinde annem benimle iki hafta konuşmadı." O günü hatırlamak bile istemedi. Başkasının yemeğini aldığı için annesi onu affetmemiş, konuşmamıştı. Bir güzel paylamış, konuşmama cezası vererek acı çektirmişti.

"Konuşmasın," dedi Rohan etrafına bakarken. "Onlar bizi aç bıraktığında biz onlarla konuşuyoruz ama."

Efraz gözlerini devirdi. Bu ailesinin suçu değildi. Bu hayatı anne babası hele ki Efraz hiç seçmemişti. Eğer seçme hakkı ailesinin elinde olsaydı, şu an mükemmel bir hayatları olurdu. Suç, sistemi yalnızca parası olana çalışan, sırf yatı katı olmadığı için yoksulu hakir gören, bütün emek işçideyken paraları cebe yalnızca kendi hakkıymış gibi indiren, adaletsizliğini asla kabul etmeyen, paylaşımcı huyundan eksik, yüksek tepelerde belirli makamlarda oturan insan görünümlü para canavarlarıydı.

Oysa bu çocukların yatta katta gözü yoktu. İstenilen yalnızca sıcak bir aş ve yuvaydı.

"Çamur atma, haksızsın."

Rohan cevap vermedi. Küçük kızın kolunu hiç bırakmadan iki

sokak ileriye yürüttü. Etrafını dikkatlice kolluyor, sokakta geçen insanlara hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

Efraz onu mecburen takip ederken, bu sefer nereye gideceklerinin merakına kapıldı. Öncesinde hiç bu kadar uzağa gitmemişlerdi. Nereye gittiklerini sormak istiyordu. Nitekim Rohan'ın etrafını kontrol ettiğini fark ettiğinde sessiz kalmayı tercih etti. Nasıl olsa yemeyecekti. Bu sefer söz vermişti. Bir sokağa daha konuşmadan girdiklerinde sabrı tükendi.

“Ohoo... Daha yürü...”

“Hiş...” Rohan, işaret parmağını dudağının üzerine bastırarak kızın susmasını sağladı.

“Geldik.”

“Nereye?”

“Yemeğimize.”

Efraz etrafına baktığında gayet temiz bir sokak buldu. Onların olduğu alandan çok daha güzel ve temizdi. Evler yıkık dökük değildi. Sağlam yapılı iki katlı taşan evler şık ve göz alıcıydı. Sokakta aç gezen çocuklar yoktu. Eli kirli çocuklar yoktu. Ayakları çıplak çocuklar yoktu. Üşüyen çocuklar yoktu. Dikkatini ilk çekenler de bu olmuştu.

Rohan'ın bir duvarın önünde durduğunu görünce o da adım atmayı bırakmıştı.

“Önünde diz çökeceğim. Ellerimle seni yukarıya çektiğimde duvarın üstüne tırman. Arka tarafına dikkatlice atla. Zaten çok yüksek değil.”

“Yakalanırsak?”

“Merak etme, yakalanmayız. Güven bana.”

Güven veren sesine küçük kız yutkunmuştu. Yemek istemiyordu. Gerçekten ona ait olmayan bir şeyi izinsiz almak istemiyordu. Hem Allah hırsızları sevmezdi. Hayatı yeterince kötüyken daha kötü olsun istemiyordu. Evet, açtı. Çok açtı fakat hırsızlıkla karnını doyuramazdı. Rohan'ın göz göre göre yaptığı hataya o da düşme mecburiyetinde değildi.

Kendi evinde aç olan bir sürü çocuk vardı. Kardeşleri açtı, babası açtı, annesi açtı. O tok karnıyla eve gidemezdi. “Rohan sen git. Ben burada seni bekleyeceğim.”

Oğlan kaşlarını çattı. “Saçmalama, beraber geldik.”

“Olsun, ben sana gözcülük yapacağım.”

Kısık bir seste kahkaha atan Rohan kafasını olumsuz yönde salladı. “Ha benimle gelip yemek yemişsin. Ha burada gözcülük yapmışsın,” dedi ayağa kalkarken. Hırçın bakışlarını Rohan’a dikerek...

“Yani?”

“Yani her şekilde hırsızlığıma ortak oluyorsun. O zaman geldiğine değsin. İşlediğin günaha değsin,” derken iki elini havaya kaldıran küçük oğlan tırnak işareti açtı. “Hani sen günah diyorsun ya.”

“Evet, günah. Allah hırsızları sevmez.” Mimikleri alabildiğine sert ve kararlıydı. İnancı gereği hareket etmenin alaya alınmasından hoşlanmadı. Üstelik hırsızlığın inançla olduğu kadar ahlakla da bağlantısı vardı ki ahlakın tek bir dini inancı yoktu.

Efraz, El-Khatip’in bildiği bütün inançlarda hırsızlık günahı. Ahlak inancında ayıptı. İnsan karakterinde rezaletti. Kötü bir huy olarak tanımlanan hırsızlık, iğrençti. Anlamakta kıtlık çeken Rohan’a daha nasıl anlatabilirdi...

“Allah bizi sevseydi aç kalmazdık.” derken yine küçük kızın önünde diz çöktü. “Ayaklarını ellerimin arasına koy ve evin bahçesine gir.”

Efraz yine onunla tartışmak istemediği için dediğini yapmıştı. Oğlanın ellerine basıp duvara tutunarak diğer tarafa geçti. Ayakları yere bastığında korkuyla etrafına bakarken hemen yanında Rohan’ı gördü. Ne çabuk gelmişti öyle.

“Şimdi ne yapacağız?” Eve girecek olurlarsa Rohan’a kızacak ve içeri girmesine engel olacaktı.

“Evin diğer tarafına geçeceğiz. Yemek orada.”

Efraz afalladı. Bu soğukta yemeğin dışarıda ne işi vardı? “Yemek bahçede mi?”

“Hı hı...” diyen küçük oğlan hafifçe eğilerek duvarın dibinde yürüdüğünde, Efraz da onu taklit ederek arkasından yürüdü. İçinden bildiği duaları yakalanmamak için ediyor, bir an olsun susmuyordu.

Evin sahibi onları bahçelerinde gördüğünde direkt polise götürcek, işte o zaman ayvayı yemiş olacaktı. Hapishaneye düşebilir, bir daha çıkamayabilirdi. Asıl korktuğu ise anne babasını hayal kırıklığına uğratacağıydı. Onları asla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Ağabeyinin onu öldüreceği ihtimalini göz önüne getirmeye cesaret edemiyordu. Zaten Rohan ile takılmasını sevmiyordu. Bir de hırsızlıktan yakalanırsa, Allah biliyor ya cümle âleme ibret olsun diye sokak ortasında taşlayarak öldürür, ardından cesedini yakarak küle çevirirdi.

Canlandırdığı vahim anların etkisinde kalan Efraz, gözcülük veya hırsızlık fark etmez, yapacağı her neyse vazgeçti. Hemen şimdi gidecekti. Yemek için ölemezdi. Uğruna öleceği hakkı olmayan bir lokmaysa, inancı ve ahlakı tam bu noktada devreye girmeliydi. Korkular ve tedirginlikler de en büyük yardımcısıydı. Yüzüne bakmadan sırtını döndüğünü arkadaşının ferûh sesiyle korku, nabzını artırdı.

“İşte sabah kahvaltımız.”

Efraz yüzünü görmek için küçük oğlana usulca döndü. Daha görmemişti ama göreceklelerinden müthiş korkuyordu. Evvela eliyle işaret ettiği tarafa titreşen renkli harelerini yavaşça kaydırdı. Yemeğin ne olduğunu anlaması uzun sürdü.

İkisinin yiyebileceği bir şey yoktu. Olan sadece gümüş kapta duran salamlardı ve o salamlar zincire bağlı terrier cinsi köpeğin önüne istiflenmişti.

Efraz El-Khatip algılarının onunla oyun oynamadığından emin olamayacak kadar şaşkındı. Zira bahsi geçen sabah kahvaltısı, Rohan’ın işaret ettiği salamlardı. Başka bir sahibi olan ve bu sahibi hayvan olan bir yemekti.

Ağzı şaşkınlıkla aralandı. Söyleyebileceği her şeyi o anda dile dökmek istedi ancak dili dönmedi. O sıralarda içinden nutuk gibi çektiği ceremeleri sıraladı.

“Ben Efraz El-Khatip, on iki yaşında küçük bir kız çocuğuyum. Çok konuşkan, hazır cevap ve kimseye boyun eğmeyen biriyim. Doğduğum günden beri, kendimi bildiğimden, varlığımdan haberdar olduğum günden beri aç olduğumu biliyorum. Hiçbir zaman sofradan karnımız doymuş bir şekilde kalkmadık. Sütümü annem başkalarıyla paylaşırdı. Bebekken bile aç kalırdım. Fakat başkasına ait olan bir şeyi yiyemem.

Küçük, kutu gibi bir evde iki aile yaşıyorduk. Yataklarımız yoktu. İnce bir döşegin üstünde on çocukla uyurduk. Yemeğimiz çok olmazdı. Babam, ağabeyim, Hosseyin amca ve Rohan çalışmasına rağmen yetmiyordu. Kalabalık bir aileydik. Bazen tek öğünlük yemeklerimiz olurdu. Öğlen yersek akşama kalmazdı. Akşam yemeğini çok nadir zamanlarda yerdik.

Evet, doyasıya yiyeceğimiz yemekler olmadığından açtık. Fakat çalmazdık. En azından ailem çalmazdı. Rohan sadece arta kalan yemekleri çalar, benimle paylaşırdı. Bir kere yemiştım. Onun da cezasını annemden almıştım. Bir daha yapmamaya yemin etmiştim. Bugün de yapmayacaktım. Yemeği yemeyecek, sadece Rohan'ı bekleyecektim. Fakat şu an gördüklerim bana hayatımın şokunu yaşatmıştı.

Bir köpeğin yemeğine mi muhtaç kalmıştı Rohan? Evet, belki muhtaçtık ama onun önünden almak mı? Bir hayvanın yemeğini önünden izinsiz mi alacaktık? Üstelik bu hayvanın aç kalmamızda hiçbir suçu yokken!

Bir hayvanın mı yemeğini çalacaktık?”

“Ro... Rohan...” Titreyerek adını güçlkle seslendi. Ağlamak isteyen yanıyla savaşıyor, vücudunu sarmalayan öfke krizini atlatmak için elim bir mücadele veriyordu. Dehşete düştüğünü göremeyecek kadar heyecana ve yakalanacakları korkusuna kapılmıştı Rohan.

“Ne oldu, Efraz?”

“Rohan... Biz... Biz bir hayvanın yemeğini mi çalacağız?” Aniden arkadaşına döndü. Gözünde şimşekler çakışıyor, her biri Rohan'ın üzerine inmek istiyordu. Çocuk açlıktan düşünemiyor, kendini kaybettiğini anlayamayacak kadar kapılmış görünüyordu.

Rohan, Efraz'ın öfkesini algılayabildiğinde ise savunmasını nefes almadan yaptı: “Bizim muhtaç olduğumuz yemeği bir köpek yiyor.”

“O... O bir hayvan!” diye bağırdı Efraz. “O sana ne yapabilir? Sen onun yemeğini çaldığında sana ne yapabilir?” Belki o bir şey yapmaz ama vicdanı çok şey yapardı.

“Biz o hayvandan daha beteriz. Açız, Efraz... Hayvan gibi açız. Kaç gündür kahvaltı etmiyorsun? Şu,” diyerek köpeğin önünde duran salamları gösterdi. “Şu hayvanı önündeki kahvaltılığı hayatında yemedin.”

Küçük kız kafasını hayır anlamında sallarken Rohan'ın göğsüne vurup hiddetiyle itti. “Sen vicdansız olabilirsin ama ben vicdansız değilim.” Küçük oğlanı arkasında bırakıp giderken sesini işitti:

“Ben vicdansız değilim. Sadece yemeğe muhtaç bir insanım. Bu hayatı ben seçmedim.”

“Ama hırsız olmayı sen seçtin!”

Bölüm 2

Hayatın kuralı:

Öldürmeyen acıyı onar Efraz.

İnsan nedir sorusuna; yek katre-i hûnest, sâd hezârân endişe,* cevabını veren Şeyh Sâdî-i Şîrâzî'nin sözlerini anımsıyor, babasının öğrettiklerine bilhassa teşekkür ediyordu.

İnsanoğlunun korkunç tanımına bizzat bugün şahit olduğundan, kendi ırkını nasıl tanımlayabileceğini artık bilmiyordu. Felaket dese yetersiz kalacağı aşikârdı. Açlığın geldiği radde hırsızlıktı ama hep insan elinden, evinden çalınan mal mülk bugün tasmaına bağlı bir köpeğe kadar sıçramıştı.

Açlıkla sınanan çocuk, bir köpeğin yemeğine muhtaç kalmıştı. İşte dünya sadece bu sebepten bile kıyamete gidebilirdi.

Ucu bucağı olmayan bir uçurumdan küçük kız firlatsalar az önce yaşadığı acı dehşeti yaşatamazdı. Dünya âlem dar geliyor da Efraz, nefes almaya mecburmuş gibi bu çileye katlanıyordu.

Evim dediği kirli yüzleriyle dolu çocukların oynadığı sokağa yöneldiğinde neredeyse ciğerleri patlayacaktı. Rohan'ı arkasında bırakarak yakan ateşten kaçmıştı. Açlığın ıstırabını çekerken, hırsızlığın vicdan azabıyla baş edemeyeceğini kendine kabullendireli çok olmuştu.

Soğuk ve sert rüzgâr cılız bedenini titretiyor, bağrını yakan öfkeli ateş hislerini uyuşturduğundan farkına varamıyordu. Bi-

* İnsan üç beş damla kan ve bin bir endişedir.

rinin hırsızlığına göz yumarsanız, bir sonraki adıma davet etmiş olursunuz. Babası Rohan'ın yaptıklarından haberdar olsaydı, belki konuşur, bir ceza verir, caymasını sağlardı. Ancak Efraz susarak hırsızlığına ortak olmuş, sonrası için köprü kurmuştu.

Kendini suçlayan Efraz birilerinin seslendiğini duyuyor, görmezden gelmeyi yeğlediğinden dönüp bakmıyordu. Zira kimseyle konuşmak istemiyordu.

"Efraz beni duymuyor musun?"

Azze duymazdan geldiğini anlayamayacak kadar saf değildi. Oflayarak yanına ilişen arkadaşına dönerek ifadesiz yüzüne nazaran buz gibi sesiyle çıkıştı: "Belki duymuyorum."

"Ne oldu sana?"

"Bir şey olmadı."

"Neden sinirli gözüküyorsun?"

"Canım sinirlenmek istedi." Kızı paylayan buz kadar soğuk sesi keskinlik kazandı. Azze'nin nihayet sustuğunu anlayınca yürümek için önüne baktı. Ancak arkadaşının kıvranmasından, etrafı kolaçan etmesinden anladığı bir vukuatın geliştiği veya gelişeceğiydi. Mahallede bir terslik olduysa veya olacaksa ilk öğrenen o oluyordu.

Azze'nin dibine girerek kulağına hafifçe eğilmesiyle dedikodu kazanını kaynatmaya koyulduğunu anladı. Nitekim Efraz pek kazanı kaynatan olmak istemiyor, zinhar ateşi söndürmek istiyordu. Dinliyormuş gibi yapmaktan da zaman zaman yoruluyordu.

"Sabine'nin neden inmediğini öğrendim. Bugün evine gittim. Neden iki haftadır yoksun diye. Öğrendiklerime çok şaşırdım, Efraz."

Gözlerini sokağın kalabalığında gezdirdi. Sorun her neyse bir an önce söylemeli, küçük kızı bu sıkıntıdan kurtarmalıydı. Sabine annesinin cezası yüzünden inmiyor da olabilirdi ve Efraz'ın derdi verilen cezadan büyüktü.

Her gün gördüğü yüzleri bugün daha dikkatli inceledi. Kekeme Ziyad'ın bir grup çocuğun içinde konuşma çabasının arkadaşları-

nın alaydan uzak sırf biraz daha onlarla konuşabilsin diye gülümseyerek teşvik edişlerini memnuniyetle izledi. Ziyad'ı üzmelerini seneler önce Rohan ile birlikte yasaklamışlardı. Çocukların kendi aralarına alıp dalga geçtiği günleri unutmadığından ne zaman aralarına katılsa pür dikkat kesiliyordu. Şu an çocuklarla oynuyor olmasına tebessümle baktı.

Soğuk içini buz kesti.

Üşüme hissini engelleyecek ne varsa sahip olmanın hayalini kurdu. Nitekim sahip olması zor şeyler değildi. Sıcak kıyafetler ve ısınan bir ev yeterliydi. Efraz kendini kandırmaktan kaçındı. Burada, bu saydıklarına sahip olmak imkânsıza yakındı.

İşhak'ın uzun saçları hep başına belaydı. Saçlarını toplayacağı tokası olmadığından annesi kumaş yırtıklarından ince şeritler çıkararak saçlarını örüyordu. Elllerinde tenekelerle iki büküm yürüyen kızın kumaş tokaları saçından sökülmüş olmalıydı ki çözülen tutamlar önüne düşerek zorluk yaşıyordu.

İşhak'ın başıyla selam verip önünde geçmesiyle demindendir konuşan Azze'ye dikkatini ancak yeni verebildi.

“Duyuyor musun beni, Efraz? Sabine evleniyor.”

Duymamayı yeğlemişti. Evleneceği için mi sokaktan men edilmişti? İyi de on dört yaşında olsa bile daha çocuktu. Kızına, anne babası nasıl kıyabiliyordu? Hüznünün üstünü öfkeden bir perdeyle örttü.

“Sabine evlenecek yaşta mı?”

“Öyleymiş, çok erken regl olmuş ama annesi babasından hep gizlemiş. On dört yaşına bastığı için babası da şüphelenmiş. Annesi de saklayamayınca babası evlendirilmesine karar vermiş.”

Efraz öğrendiklerini pekiştiremiyor, herc ü merc olmuş aklını toparlayamıyordu. Kaşlarını çatarak başını hafifçe sağ omzuna doğru eğdi. “Regl de nedir?” Regl nasıl evlenmesine karar veren bir etken olabiliyordu?

Aklını kurcalamaya başlayan sorulara Azze'nin kısık sesiyle ara verdi. “Ya işte... Bizde olacak şey... Belli bir yaşa geldikten

sonra mahrem yerimizden kan geliyor. Bu da bizi kadın yapıyor-muş,” dedi. Muhteriz edasıyla arkadaşının anlatma çabasını güç-lükle dinleyebildi Efrac.

“Kadın mı?”

Her şeyi bildiğini sanan Efrac kendini kötü hissetti. Çünkü Az-ze’nin anlattıklarından hiçbir şey anlamamıştı. Mahrem yerinden gelen kanla kadın olmanın manası neydi? Bu sistemi anlayamadı-ğını ve anlayamayacağını gün geçtikçe daha net kavırıyordu.

“Yani şöyle; eğer mahrem yerinden kan gelirse kadın oluyor-sun. Evlilik yaştın gelmiş demektir. Sabine evlenecek.”

“Sabine bu saçmalığa boyun mu eğecek?” diye tepki verdi Ef-raz. Kan geldi diye evlenmenin mantığını allem ediyor kallem edi-yor ancak bir türlü çözüme kavuşturamıyordu. Çocukları başından savmak için kendilerince bir gelenek uydurmuş olma ihtimalleri yüksekti. Efrac cehaletle boğuşan bu insan tabiatından her türlü ayarsızlığı, sapkınlığı bekliyordu. Duyduklarına şaşırarak istemese de hala çocuk olan bedeni, ruhu ve aklına engel olamıyordu.

Azze başını öne eğerek kabullendi.

Boyun eğmenin, mecburi kabullenmenin zamanı mıydı? Bir damla kan akacak diye kadın neden erkek nezdinde türlü gelenek-lere zorlanıyordu? “Kan geldi diye evlenmek zorunda mıyız?”İçin-den ne saçma bir şey diye mırıldandı.

“Öyleymiş. Ben çok korkuyorum, Efrac. Ya yarın bizde de olursa?” Korkuyla dudaklarını ısırarak küçük kız ağlamaya hazır du-ruyordu.

Bu sokak bünyesinde çeşit çeşit insan barındırıyordu. Kimi hasta, kimi hastalığa hazır duruyordu. Kimi büyük, kimi hâlâ kü-çüktü ve hepsi bakıma, yemeğe, sıcak bir eve, en önemlisi okula muhtaçtı. Tüm bu sıkıntılar yetmezmiş gibi evlilik baskısı da ek-leniyordu.

Efrac alaycı edasıyla gülümsedi. “Ne yani yedi yaşında regl olsam, o zamanda evlendirecekler mi beni?” Az önce aklından ge-çenleri yine kendi iç sesi ile teyit edercesine yüz ifadesi değişti.

“Bizi evlendirmeye hakları var. Onlar bizim ailemiz,” diyen arkadaşına inanamayarak baktı. Azze de bu sisteme kapılan kör cahillerden, boyunduruk altına alan saçma geleneklerden razı mıydı yani?

“Siktir!” diye tısladı. Gözlerini Azze’den kızgınlıkla çeken Efraz, kalabalığın içinden her zaman kendini sert ve huzursuz bakışlarıyla belli ederek geçen Rawa’yı gördü. Göz göze geldiği kızın belli belirsiz tebessümü bütün çocukların ve büyüklerin arasında yalnızca Efraz’a olurdu. Tebessümüne karşılık başıyla selamladı onu.

Kafasını olumsuz yönde salladı Azze. “Tamam, küçük yaşta olmasına ben de karşıyım ama önünde sonunda bizi de evlendirecekler.” Gerçeği dile getirdi. Efraz’ın kendisine değil de başka tarafa baktığını görünce, odaklandığı noktaya kafasını çevirdi. Rawa’yı görünce saniyesinde önüne döndü. Bu kızıdan korkuyordu.

O kadar kolay değildi. Birinin babası yaptı diye kendileri de yapacak değildi. “Sabine’nin babası iğrenç bir hata yapıyor ama bizim babalarımız öyle değil.”

“Hayır, Efraz, benim babam öyle biri. Keşke benim babam da ya senin ya Rawa’nın babası gibi olsaydı.”

Temennisi acıydı ama görüldüğü gibi de değildi. “Rawa hayatından çok mu memnun sanıyorsun?” diye sordu Efraz. Babasıyla sürekli beraber olan oğlandan farksız kızın hayatı mükemmel değildi ve Rasâsî sokağında her çocuk kadar şansızdı.

“En azından küçük yaşta evlendirilmeyecek.”

Rawa on üç yaşında çok güzel bir kızdı. Babasının iki karısı vardı. Her iki kadından dörder çocuğa sahipti. Sekiz kız kardeşin en büyüğüydü. Babası sevsin diye saçlarını kazıtmış, erkek kıyafetleri giyinmişti. Ve her gün aynı saatlerde babasıyla işe gidiyor, yine babasıyla dönüyordu.

Rawa çocuktu. Rawa gerçek sevgiye muhtaçtı. Rawa bahçede oynamak yerine, inşaat alanında kendi cüssesinden ağır tuğlalar taşıyordu. Rawa hayatına hiç uymayan bir noktada, hayatını el mahkûm yaşamaya gayret ediyordu.

"Baban seni seviyor, ağabeyin seni seviyor. Seni rızan olmadığı sürece evlendirmezler. Ama..." Duraksadı ve korkuyla alt dudaklarını ısırdı. Masum yüzünü hoyrat korku sarmıştı. "Benim babam beni evlendirir. Rızamı bile almadan yapar." Bir damla gözyaşının yanağından aktığını ancak çenesine indiğinde fark etmiş, çabucak silmişti.

Vicdanına yük yapan acılardan biri de Azze'nin asla sevgi dolu bir babaya sahip olamamasıydı. Kendisine kalsa kızı sokaklarda büyüyecekti. Biri istemeye gelecek olsa iyi kötü demeden, saniyesinde düşünmeden verirdi.

Hasis, kötülükle yoğrulmuş karakteriyle, insanın bakarken gaseyan edeceği yüzüyle Esed nefret edilesi, ciğeri beş para etmez biriydi.

Azze'nin vahameti karşısında babasını babasıyla kıyaslamasına kahroldu. Babası konusunda haklıydı. Esed gibi bir adam değildi. Onu seviyor, kızını bağrına basıyor, açlığa çare bulamasa da üzülmemeleri için elinden geleni yapıyordu. Ağabeyi Kamal'ın şefkati ve sevgisi ölçülemeyecek derecede büyük ve kıymetliydi. Efraz sevildiğini, Kamal gülümsediğinde dahi anlıyordu.

Omzunu avuçlayarak dostane tavrıyla hafifçe sıktı. "Korkma, belki korktuğun gibi olmayacak."

Belkiler bir umut kırıntısından ibaretti. Umutsuzca bekleyişlerin sonunda korktuğu nispeten başına geliyor ve bu hiç aksamadan devam ediyordu. Dereyi boylayarak üst üste seken taş gibi nihayetinde kendini suların altında buluyordu. Yüzme bilmenin de işe yaramadığı bu coğrafyada nefes almak gün geçtikçe güçleşiyordu.

"Ama hissediyorum."

Bir çocuk hissederse olurdu. Kaçışı olmayan yollara yönü çevrilir ve ayağına taş bağlayarak düşe kalka gitmesi emredilirdi.

Azze kaçışının olmadığı bir yola, sokak çocuk çığlıklarıyla inlediğinde girmiş ve bundan henüz habersizdi. Siyah, markasını bilemedikleri ve güzelliğinden kesin olarak emin oldukları araba sokakta ağır ağır ilerledi. Aracın peşinden koşan çocukları iki kız dudaklarında tebessümle izliyorlardı.

Bu sokağa arabalar pek girip çıkmazdı. Yardım arabaları deyim yerindeyse yılda bir kere gelir ve zaten yağmalandığından bir dahaki gelişlerine tövbe ettirirdi. Yağmalayanların arasında ailesinin olmaması Efraz'ı her zaman gururlandırırdu. Lütfeden insanların bir malına aç gibi saldırmayı onuruna hiçbir vakit yediremiyordu.

"En son yardım yapılırken bu kadar sevinmişlerdi," dedi Efraz gülümseyerek. Şüphesiz sevinci ve bekleyişi yine en güzel bu çocuklar yaşıyordu. Yetişkinlerin saldırısına hak vermese de anlıyordu. Neticede onların da çocukları vardı ve kimse gelen yardım tırlarından eksik kalmak istemezdi.

"Kim bu adamlar acaba?"

Azze kadar kendisi de merak ediyordu. "Bilmem," deyiverdi omuz silkerek. Araba tam olarak arkadaşının evinin önünde durduğunda ikili göz göze geldi. Anlamsızlığın hüküm sürdüğü gözlerde korku gizlice kök salıyor, dışa vurmuyordu.

"Misafiriniz mi var?"

"Bilmiyorum, Efraz."

"Git bak bir."

Azze evine doğru koşarken, Efraz ellerinde hediye paketleriyle arabadan inen adamları seyrediyordu. Kaşlarının arasını kırıştı. Ön koltuktan inen adamın eli doluydu. Sürücü koltuğundan inen ise bagaja yönelmişti. Bu sokaktakiler için getirilmiş yardım paketleri değildi. Kişiyeye özel hediyelere benziyordu.

Efraz kalbinin sıkıştığını çok sonra fark etti.

İçinde depreşen kötü hislerin esiri oldu. Ne olduğunu ancak Azze geldiğinde öğrenebilirdi. Misafirleri arkasında bırakarak süratli adımlarıyla evine yol aldı. Soğuk girmesin diye annesinin kapattığı ne var ki ısıtıcıdan mahrum, kıyırık bir çatıdan ibaret, bir türlü ısınamayan evlerinin kapısında dikildi. Kulpu indirip içeriye geçti.

Mezarlık sessizliğini ve kimsesizliğini barındıran evine girdiğinde soluklanabildi.

Ancak yetmedi Efraz'a. Annesiyle hemen konuşmalı, Sabine'nin evleneceği ve regl mevzusunun birbiriyle olan bağlantısını

öğrenmeliydi. Fakat öncesinde Azze'nin durumunu öğrenmeliydi.

Annesini arayan küçük kız mutfakta bulunca, caymadan evvei içeri geçti. Donuk bakışlarını annesinin üstünde gezdiriyor, gelen insanların düşündüğü sebepten olmaması için dua ediyordu.

"Erken dönmüşsün. Rohan nerede?"

Annesinin sorusuyla irkilen küçük kız silkелendi. "Rohan..." Eliyle ensesini kaşıyarak, "İşe gitti," diye yalan söyledi. Annesine yalan söylemeyi sevmezdi ama bir köpeğin yemeğini çalacaktık diyemezdi.

"Senin neyin var?"

Annesinin oturduğu rengi soluk mindere yanaştı ve yanına bağdaş kurarak oturdu. Derin bir nefes aldığında kalbine oturan kaya ağırlığındaki keskin acıyı hissetti.

"Anne az önce Azzelerin evinin önüne bir araba geldi."

"Evet," diyen annesinden gözlerini suçluymuşçasına kaçırdı. Konuşmaya çekinir gibiydi. Efrac konuşmaktan çekinmeyen, ağzına ne gelirse düşünmeden dışa vuran, bir sonraki adımı neredeyse düşünmeyen, kendisine ne doğru geliyorsa yalnızca onu yapan dik başlı küçük bir kız çocuğuydu.

Bugün konuşmaktan korktu.

"İki adam indi. Ellerinde hediye paketleri vardı."

Annesinin ifadesine pür dikkat kesildi. Kaşlarının yukarı kalkmasıyla beraber ifadesi şaşkınlığa büründü. Devamında anlıyor-muş gibi kafasını ağır ağır sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı. Neden geldiklerini biliyor ve anlatmak için çırpınıyordu. Efrac ne zaman anne babasına bir şey sorsa önce ifadelerini incelerdi. Yalan söylemekten kaçınırlardı ama bazen doğruları bilmemesinin daha mantıklı olacağını düşündüklerinden, ya susuyor ya üstünkörü anlatıyorlardı.

Şefkatle dolu elleri saçlarının arasına karıştığında küçük kız gözlerini yumdu. Azze için korktuğu başına gelirse, annesinin şefkatli ellerinden mahrum kalacaktı. Babasının misafirleri olduğuna ikna olmak istiyordu.

“Bu, babasının bileceği iş.”

Efraz annesinin ne demek istediğini tam olarak anlayamadı. Algıları, büyükleri ve büyüklerin huylarını, kararlarını anlamakta problem çekiyordu. Çoğu zaman anlam da veremiyordu.

“Nasıl?”

Annesinin saçlarını okşayan elleri, kısa bir duraklamadan sonra sözleriyle beraber devam etti. “Babasının vereceği bir karar, Efraz. Gönül ister ki karşı duralım ama bize bir şey demek düşmez. Annesine bile söz hakkı tanınmıyor, kızım.”

Kadına söz hakkı tanımayan, fikirlerine danışmayan, sesini kısmayı kendine görev edinen, geri bir toplumda yaşamayı hazmedemediği gibi kalbi de bu hezeyanları kaldıramıyordu.

Efraz şimdi anlıyordu. Korktuğu konuşmak değil, bugün sorularına gelecek cevaplardı.

“Azze on iki yaşında.” Dehşetle annesinin yüzüne tısladı.

“Biliyorum.”

“Biliyorsan neden böyle konuşuyorsun? Olmayacak demen, misafirleri babasının arkadaşı demen gerekirken, o orospu çocuklarının Azze için geldiğini söylüyorsun!” Mümkün mertebe sesini yükseltmediği annesine ilk tepkisi bağırarak olduğu gibi ellerini de saçlarından itirmişti.

Annesinin elimden bir şey gelmiyor ifadesinin ardından, “Sana yalan söyleyemem,” demesiyle Efraz’ın acısı hırçınlığa dönüştü. Annesiyle arasına dizlerinin üstünde sürünerek mesafeler koydu.

“Yalan söyle!” Titreyen ellerini üst bacaklarına hışmıyla indirdi. “On iki yaşında bir kız çocuğu evlenmeyecek. Zihniyetlerine soktuğumun iğrençliklerini onaylama, anne.”

Kızılca kıyametleri koparmasına ramak kalmıştı. Çetin öfkenin aldatıcı tadına kapılmıştı ve boğulmadan kurtulamayacaktı. Şayet kendini dizginlemezse kıyameti koparacak, ya annesinin yahut kendi canını yakacaktı.

Azze’nin canının yanmasına sebep olması muhtemeldi. Yine canı yanan kadınlardan yalnızca biri olacaktı. Daha on iki yaşında,

sokaklarda oynayarak büyüyen küçük bir kız çocuğu, daha annesinin telkinleriyle ağlamasına son veren, daha elinin kalem tutması gereken yaşta, mendil satan küçücük bir kız çocuğunun başı yanacaktı.

Köhnne karanlığa hapsolmuş bu alçak sisteme Efraz El-Khatip boyun eğmeyecek, gücünün yettiği yere kadar direnecekti. Kızını küçük yaşta evlendiren her babanın cezasını kendisi verecekti. Çünkü büyüyünce Ortadoğu'yu işgal eden cahilleri eğitecek, güçlü bir kadın olacaktı.

"Efraz otur yerine. Bu ailesinin vereceği bir karar. Bize düşmez."

"Biri beni istese kabul edecek misin, anne?"

"Hayır," diyen annesi elinden çekip sinesine bastırdı. "Asla... Ben yandım, seni yakmam. Ölürüm, Efraz ama seni vermem. Seni bu yaşta kimseye vermem... Anlıyor musun beni?"

Art arda başına konulan öpücüklerle öfkesinin hafif dindiğini hisseden Efraz bu sefer gözyaşlarına engel olamadı. Elinde değildi. Geçirdiği duygu krizlerin gelgitleri onu yormaya başladı. Azze'nin gitmeden önce söylediği kelimeyi anımsadı.

"Hissediyorum, dedi... Gideceğini hissetmiş, anne..." Ağlaması şiddetlenerek nefesini kesen hıçkırıklara dönüştü. "Ozgürlüğü on iki yaşında elinden alınan küçük bir kız çocuğu o, anne..."

Kalbinin asıl acısını anladı. Arkadaşı gideceği içindi. O insanların gelişi Esed'in rızasıyla olmuştu. Koca bir adam, babası yaşında bir adam on iki yaşında bir kız çocuğuyla evlenecek, büyük elleriyle ona dokunacaktı. Canını hunharca yakacak, evlilik kisvesi altında her türlü eziyeti yapacaktı.

Azze dayanamazdı. Efraz arkadaşını tanıyordu. Bu acıyı kaldırmayacağını biliyordu. Ona kocam diyecekti. Adam belki de ona işkence çektirecekti. Şeytanın teki çıkacak ve onun canını yakacaktı.

Öbür tarafta bildiği cehennem bu dünyanın ta kendisi değil miydi?

Yönetici diye geçinenler, bu dünyanın zebanileriydi ve akla hayale sığmaz kanunlarla günahkâr kulları yalnızca kadınlar seçerek işkence çektiriyorlardı. “Anne...” dedi hıçkırıkları arasında.

“Söyle, yavrum.”

“Öbür dünyada cehennem diye bir şey yok.”

“Neden yok?”

“Çünkü cehennem tam olarak bu dünyanın ta kendisi!” diye cevapladı. Saçlarını okşayan şefkatli ellere sığınırken, küçücük, virane evinden evrene tarazlı sesiyle fısıldadı:

‘Çünkü özgürlük kız çocuklarına verilmeyen tek gerçek!’

Hayat bazılarına bir şans veriyor, bazılarına şansı asla tattırmıyordu. Lübnan’da kız çocuklarına şansın tanımını dahi öğretilmiyordu. Emredildiği gibi yaşamaya mahkûm edilen kadınların köle muamelesi gördüğü Trablusşam insanı, kadını yaşamaktan bezdirmeye yemin etmişti.

Öğle yemeğini aç olmasına rağmen yememişti. Odada bir köşeye geçip camdan Azzelerin evine baktı. Araba hâlâ oradaydı. Arada kahkaha sesleri geliyor, bu da küçük kızın midesini bulandırıyor. Azze ne durumdaydı merak etti. Yanına gitmek istediye de annesi izin vermediğinden gidemedi. Nasıl gidemezdi? Onun arkadaşıydı yanında olması gerekiyordu! Acı çekiyorsa acısına ortak olmalıydı.

“Yemeğini yememişsin.”

Rohan’ın sesini duymasıyla gözlerini cılız lambanın aydınlatığı camdan uzaklaştırdı. Akşam çökmüş, göğün maviliği bir sonrakı yarın için devrini yıldızlarla bezeli geceye bırakmıştı. Herkes eve gelmiş olmalıydı. Bütün dikkatini karşı eve verdiğinden biri çağırırsa da duymamıştı. Tek odak noktasına tekrar baktı. Azze’nin evine ve evin önünde duran arabaya...

Rohan’a bakmadan cevap verdi: “Aç değilim.”

“Ne zamandan beri önümüze gelen yemeği yemez olduk? Bildiğim kadarıyla zor bulunan bir nimet bizim için,” diyen genç oğlan arkadaşının yanına oturdu. Ona hâlâ bakmadığını fark ettiğinde burun kemerini hafifçe kaşıdı. “Küls müyüz?”

Efraz dizlerini kendisine çekip kafasını dizine yasladı. Bakışlarını Rohan’a çevirdiğinde bir müddet onu izledi. On altı yaşında genç bir delikanlıydı. Şu an okuyup derslerine çalışmak yerine bir inşaatta beton taşıyordu. Üzeri inşaat tozundan, yüzü kirden ibaretti. Belki birkaç gün daha böyle kalacaktı. Her sabah işe gidecek, akşam kirli dönecek ama banyo yapmayacaktı.

Fakat onlar bunu da geçmişti. Okulu da geçmişti. Kim okuyordu ki onlar okuyabilsin. Hepsi çalışıyordu. Azze’nin on yaşındaki erkek kardeşi abisi gibi eve ekmek götürüyordu. Bir kuru ekmek için akşama kadar hunharca çalışıyorlardı.

Umutsuzluk içinde sudan çıkmış balık gibi çırpınıyorlardı.

“İnanıyor musun bir gün hayatımızın güzel olacağına?”

Rohan’ın sorusuna ilk tepkisi şaşırma oldu. Kaşları hayretle havalanan oğlanın bir arayışa girerek kahverengi gözleriyle kendisini izleyişini sessizlik içinde bekledi. İyi olmadığını anlamıştı.

“İnsan inanıyor.”

“Sadece inanıyoruz değil mi? O gün hiç gelmeyecek.”

Omuz silkti Rohan. “Gereken parayı topladığımızda Türkiye’ye kaçarsak güzel günlerin bizi beklediğine inanıyorum.”

“Ah... Türkiye...” Huzurun sesine nakış gibi işlediği, adını söylemeyi sevdiği ülkeyi fısıldadığında hissetti. Oraya gideceklerdi. Bu ay gelecek parayla her şey tamamlanacak, sahte pasaportlarıyla Türkiye’ye kaçacaklardı. Babası yedi yıl önce Türkiye’ye kaçmış, orada çalışarak kazandığı paraları ailesine daha rahat geçinsinler diye göndermişti. Lakin kaçak olduğu anlaşıldığı an sınır dışı edilmişti.

Babasının yeniden Türkiye’ye gitmeye karar vermesiyle içinde bulundukları vahşetten kurtulacakları ümidine haklı olarak kapılmıştı Efraz. Bu sebepten Türkçeyi çat pat öğrenmiş, derdini anla-

tabileceği kadar öğrenme hevesi hiç bilmediği dili öğrendikçe artık zorunlu bir ders haline gelmişti.

Babası hem kendi çocuklarına ve Hosseyin'in çocuklarına hâlâ Türkçeyi nasıl konuşacaklarını öğretiyor, zorlanmalarını istemediğinden fırsat buldukça pekiştirmeleri için konuşturuyordu.

Aralarında Efraz kadar hevesli olan biri de Rohan idi. Kavradıkları kelimeler üzerine kendilerince cümle kuruyor, bilmediklerini birbirlerine hatırlatıyorlardı. Bazen bu hatırlatma seansları kim daha iyi biliyor tartışmasına istisnasız dönerdi.

"Evet, son üç günümüz. Maaşımızı aldığımız gibi sahte pasaport işlemleri bitecek," derken eliyle havada uçuyormuş gibi yaptı. "Ve Türkiye'ye uçuyoruz."

"Uçmuyoruz, bir kamyonette hayvan gibi kaçıyoruz," diyerek hatırlatmada bulundu Rohan. Uçmak hayali kaçıştan sonraydı. Bu cehennem zebanisi sokağı terk ettiklerinde erecekleri kurtuluş zaten uçuş hissinin verecekti.

"Olsun, sen uçakta olduğunu hayal et. Öyle daha güzel."

Aralarında kıkırdamaları kısa sürdü. Efraz bir nebze rahatladığını düşündü. Rohan ona çok iyi gelmişti. Dediği gibi birkaç gün sonra buradan kaçtıklarında belki hayal ettiği hayatı yaşayacaktı.

Beton taşların üzerinde uyumak yoktu. Belki sıcak, güzel bir yatağı olacaktı. Artık tek öğün yemek yoktu. Her öğün yemek yiyecek, babasının bahsettiği meyveleri tadacaktı. Yemekten sonra hayal ettiği okuldu. Okul üniformalarını giyecek, temiz saçlarıyla ve çantasıyla sırasında yer alacaktı.

Dudağına konan gülümseme kulağını zorlayan çığlıklarla uçup gitti.

"Efraz... Efraz... Yardım et..."

Azze'nin sesini algılaması saniyeler sürdü. Rohan ile aynı anda arkasında kalan kapıya döndüler. Gördüklerine inanamadı Efraz. Üzerine başka bir kıyafet giydirilmişti. Sabah gördüğü Azze değildi.

"Babam beni evlendiriyor..."

Efraz, yanındaki oğlanla beraber aynı anda ayaklanıp arkadaşlarına doğru koştu. Annesi Nabia ve teyze dediği Muhterem'in kendilerine doğru dehşet içinde gelişlerini az çok seçebilmişti Efraz. Esed'in kalın, duymaya dayanamadığı sesi salonda yankılanınca küçük kardeşleri korkuyla ağlamaya başlamıştı.

"Azze ben seni öldürmeden buraya gel."

"Evlenecek misin?" Arkadaşına soruyu sormuş ancak Azze, Rohan'ın arkasına geçerek saklanmıştı. Ağlamaktan yüzü gözü şişmiş kızı görmenin sancısı ise yine Efraz'a kalmıştı.

"Lütfen... Lütfen beni ona vermeyin... o...o çok büyük... babamdan daha da büyük..." Rohan'ın ayaklarına kapanarak saklanmaya devam etti. Ağlıyor, dehşetle titriyordu.

"Azze buraya gel!"

Sesi yankılanan Esed kapıdan içeri girdiği gibi, delirmiş gözlerini salonda gezdirdi. Kızını Rohan'ın arkasında görünce, önünde duran iki kadını iterek aralarından geçti.

Rohan, annesi ve Nabia Hanım'ın itildiğini görünce, ayaklarını Azze'nin pençeleri arasında kurtarıp, kızın babasına koşar adımlarıyla yürüdü. Yaklaştığında karnına tekmesini acımadan indirerek adamın acılar içinde yere devrilmesini sağladı. Böylece etkisiz kalan magandayı istediği gibi dövebilirdi.

"Lan puşt, sen kimin annesini itiyorsun? Şerefsiz evladı?"

Dengesini kaybeden kadınlar kalçalarının üstüne aynı anda düşmüşlerdi. Azze bir tarafta ağlarken, çocuklar çığlık çığlığa bağırıyor, Rohan yaşlı adamla hesaplaşırken, iki kadın çıkan kaos karşısında hayretler içinde duruyordu.

Esed ayağa kalkmaya çalışınca, Rohan izin vermeyerek üzerine çıktı. Yumruklarını ayarsızca savuruyordu. Zapt etmek için birleşen iki kadını alt etmeyi ofkesi sayesinde başarmıştı. Rohan güçsüz bir erkek değildi. Esed'i sakat bırakmayı canı pahasına başarabilir ve bundan gram vicdan azabı çekmeyebilirdi.

"Rohan dur! Ne yapıyorsun, oğlum?"

Küçük oğlan Majid amcasının sesini duyamamıştı. Ancak iki

güçlü kol tarafından bir çırpıda Esed'in üzerinden almışlardı. Kimlerin olduğunu bakışlarını her iki yanıyla kontrol ettiğinde görebilmişti.

Babası küçük oğlanın başında durunca, Kamal kız kardeşine yanaştı. "Neler oluyor, Efraz?"

Efraz ağabeyine bakmadan nefrete bürümüş gözlerini Esed'e dikti. "Azze'mi yaşlı bir adama verecek. Azzem bize kaçtı." Yüzüne tükürürcesine ağabeyini cevapladı.

Kamal kanlar içinde kalan adama döndü. Küfrü basıp bir yumruk da kendisi indirmemek için bütün sınırlarını zorladı. Babası buradayken yapamazdı. Azze'nin babasının bileceği işe karışmak onlara düşmezdi. Lakin bizi ilgilendirmez deyip sırtını dönemezdi. Azze de onun kız kardeşi gibiydi.

"Majid ailenin işi değil bu geri çekil."

Esed ayakta kalmaya çalışırken gözlerini kızına çevirdi. Onu öldürmekten beter edecekti. Bu yaptığı yanına kalmayacaktı. Onu önce öldüresiye dövecek, ardından o adama verecekti. Başlık parasını almıştı. O para hayatını kurtaracaktı. Bu fırsatı kaçıramazdı.

Majid elbette ailesinin işi olmadığını biliyordu. Ama ona sığınan bir kız çocuğunu da ortada bırakmak istemiyordu. "Gel konuşalım sorun nedir?"

"Konuşacak bir şey yok. Kızımı ver yoksa polis çağırırım. Bu evde üzerime yürüdünüz."

Rohan pişkinliği karşısında çıldırdı. "Annemi ittin namussuz."

"Rohan sakın ol," dedi Kamal.

Esed ne konuşulanlara kulak kesildi, ne nefretle, öfkeyle bakan gözleri dikkate aldı. Tek derdi kızıydı. Onu istiyordu. Onu alacak ve evine gidecekti. "Azze buraya gel."

Korkudan konuşamayan küçük kız babasına bakamadı. Biliyordu, bakarsa o öfkeli gözleri görecek, yaşamına sonu oracıkta verecekti. Şu an tek istediği sığındığı evin onu kurtarmasıydı. Gözlerinden alevler saçarak;

"Kızın gelmek istemiyor."

“Gelecek,” diyerek kızını apaçık tehdit etti. “Annene ne yapayım istiyorsun?”

Azze'nin kanı dondu. Babası yine annesini dövecek, ona işkence çektirecekti. Evliliğine mani olduğu için kocası tarafından dayak yemişti. Kızının aklını bulama, diyerek ikaz etmişti. Sığındığı evde kalırsa babasının hiddetinden yine annesi nasibini alacaktı. Gözyaşlarına boğulan küçük kız gönülsüzce arkadaşının kolları arasından ayrıldı.

Efraz gideceğini anlayınca durdurdu.

“Yapma...”

“Annem... annem dayak yiyecek...”

“Yapma, Azze. Onunla evlenme.”

Başka çaresi yoktu. Buraya kaçmak saçmaydı ama o adamın hareketlerinden o kadar çok korkmuştu ki başka çaresi yokmuş gibi buraya sığınmıştı. Kolunu kurtarıp arkadaşının yanından mecburi adımlarıyla uzaklaştı. Babasına doğru attığı her bir adımda yüzüne tokatlar iniyormuş hissiyle sarsılıyordu.

Efraz geri dönmesini istedi. Karşı çıkarlarsa bir kişiyi kurtarabilirlerdi. Bunu yapabilirdi. Ailesine inanıyordu. Babasına, ağabeyine, Rohan'a inanıyordu. Onlar isterse başarılılardı.

Esed elinin tersiyle burnundan akan kanı temizleyerek, yaklaşan kızının kolundan sertçe kavrayıp evden neredeyse sürükleyerek çıkardı. Kimse ne bu gidişe, ne bu gidişin arkasındaki sebebe ses çıkarmadı.

Efraz olanlara inanmakta zorluk çekiyordu. Yaşlı bir adamla on iki yaşındaki bir kız çocuğunu evlendirecek, sefaletle dolu hayatına zorunluymuş gibi bir acı daha katacaklardı. Nitekim Efraz susmaya meyilli değildi. Arkalarından gideceği sırada ağabeyi tarafından durduruldu.

“Sen karışma artık.”

“Dövecek.”

“Babası o.”

“O sadece puştun teki.”

Keten

“Efraz,” diye onu uyardı ama küçük kız onu dinlemedi. Ağabeyinin kolları arasından kurtulduğu gibi arkadaşının peşinden gitti. Kapının eşiğinde babasının ittiği ve saçlarından tutarak ayaklarının üzerinde durmasını sağladığı arkadaşını izledi.

Azze'nin çığlıkları Efraz'ın yüreğini yaktı.

Kamal onu durdurmak için kollarından tutarak gidişine mani oldu. Gidemiyorsa susacak değildi. Susmanın zulme boyun eğmekten farkı yoktu.

“Orospu çocuğu!” diye bağırdı adamın arkasından.

Esed bağırarak kızı döndüğünde öfkesinden kızının saçını parmakları arasında fütursuzca çekti. Elbette sıra Efraz'a da gelecekti. Şimdilik önceliği sadece kızıydı.

“Kardeşine bir şey söyle.”

Efraz ağabeyini uyaran korkak adamı dinlemedi. Üzerine yürümek için sarf ettiği her çaba ağabeyinin güçlü kolları yüzünden başarısızlıkla sonuçlanıyordu. Başaramamak, karşısında kızına zulmeden adama öfkesini bilemesine yarıyordu yalnızca. “Sen orospu çocuğusun, Esed! Sen puşt herifin tekisin! Sen pezevenksin, duydun mu beni?”

Aldığı cevap yüzüne sertçe kapanan kapı olmuştu. Azze cehennem azabını az sonra yaşayacaktı.

“Sen şerefsiz evladısın, köpek!”

Sokak onları izleyen meraklı bakışlarla dolunca Kamal, kardeşinin kolundan tutup hızla sarstı. Söyleyeceği iki cümle Azze'nin çığlıklarını duymasıyla kayıplara karışmıştı.

Efraz evlerine doğru yine bir hamle yaptığında ağabeyi tarafından durduruldu. “Yapma...” demekle yetindi sadece.

Ağabeyinin gözlerine baktı. Çaresizliğini, usuller ve kararlar karşısındaki çelimsizliğini gördü. Ağlayarak Kamal'a sarıldı. Sevgisi ve şefkati acısını bir nebze yok edecekti.

“Neden hiçbir şey yapmıyorsun Kamal? Sen çok güçlüsün, senden korkar. Sen benim abimsin haksızlığı kabul etmezsin. Azze'ne haksızlık yapıyor görmüyor musun?” genzi ağlamaktan tıkanmış, sesini neredeyse yok etmişti.

“Görmez olur muyum gün ışığını, görüyorum. Sen benim için neysen Azze’ın de öyle. Sanki seni veriyormuşuz gibi yüreğim paramparça. Lakin istediğini yaparsam, o şerefsiz annesini öldürecek. Yapabilecek kadar kalpsiz biri. Sonra Azze zarar görecektir. Sakinleşsin babamın onunla konuşacak. İlla ki bir çözüm buluruz. Sen yeter ki onu kışkırtma.”

Tamam demeye kalmıştı ki Azze’nin çaresiz çılgınlıkları kulağına doldu. Acıyla kıvrınarak isyan etti.

“Bu dünya neden kadınlara karşı?”

“Korkuyorlar. Efram’ım korkuyorlar.”

Bölüm 3

Hayatın kuralı:

Beşer adaletine güvenme, Efraz.

Dikenlerle çevrili göğüs kafesi gücünü kaybetmek üzereydi ki o dikenlerin göğsüne batarak yaşamına son vermesini sağlamasına ramak kalmıştı. Umutlarla aldığı nefesinin sonlanmasını isteyecek kadar nefret doluydu.

Kendi türünün iyi ve sonsuz sevgiyle dolu olabileceğine dair inancı yoktu. Babası ve ağabeyini saf dışı tutan yanı bazen sarsılarak iç dünyasına onarılamaz hasarlar bırakıyordu.

Kimseye güvenmediği, inanmadığı bir güne gözlerini açmanın sıkıntısını yaşayan Efraz, kendine verdiği ev hapsi cezasını uzatmaya meyletmişti. Azze evden çıkmadığı sürece kendisi de sokağın yüzünü görmeyecekti. Abisinin uyarılarını kulak ardı etmeyecek evine kurulmuştu.

Ozgür ruhunu masumiyetten uzak bir cezayla eve tutsak etmişti.

Kendini eve tutsak ettiği ilk gün boyunca pencerenin önünden ayrılmamıştı. Belki Azze pencereye çıkar da görür beklentisi milim kıpırdamayan perdeyle hayal kırıklığıyla sonlanmıştı. Evine gitmeye yanaştığı her seferde annesi tarafından engellenmiş, nihayet yenilgiyi ilk defa kabullenmişti.

İsyanına karşılık babası ve Hosseyin, zalim Esed ile konuşmak için evine gitmiş, onları evinden kovan akidesi bozuk mahlûkat,

karıştırlarsa polisi başlarına salacağını ve karısıyla kızını öldüreceğini söyleyerek tehdit etmişti.

O günden sonra Efraz, Azze için yapılacak bir şeyin kalmadığını anlamıştı. Ağabeyi Kamal haklıydı. Her kışkırtma ve müdahale Azze ile annesine zarar vermişti.

Beş günü geçen cezai yaptırımını bugün sekteye uğrattı. Tek başına kat ettiği yollar sonunda kendini tepede bulmuştu. İçi oyuk kayanın içine sığınmıştı. Yağmurun altında Rasâsî Sokağı kabalığın içinde kaybolmasına kaybolmuştu ama Efraz evinin içini baktığı noktadan görebiliyordu. Eziyeti, yokluğu, yoksulluğu, mecburiyetleri, sancıları, çılgınları, tepeden hissedebiliyordu.

Çocukların çığlıkları gürleyen göğün azametine eş değerd.

Acıyı çeken anlar edebiyatından sıkılmıştı. Birileri onların acısını çekmeden anlasa felaketler mi kopardı? Kıyamet alametleri mi yaklaşırdı? İnsanlara ve duyarsızlıklarına kafa yormaktan bitap düşmüştü. Mecburi yaşadığı hayata isyan etmekten de bir o kadar yorulmuştu.

“Seni bulmak zor değil.”

Şiddetle gürleyen göğün sesiyle irkildi. Kaburgalarını zorlayan derin bir iç çekti.

“Sanki yağmur Azze’nin acısını hissediyormuş gibi ona ağlıyor.”

“Azze’nin de acısı denecek. Sen canını yakma.”

Trablusşam’ı olduğu gibi izleyen gözlerinin önüne şeffaf bir poşet düşünce afalladı. Bir poşet ileri geri sallandırılıyordu. Sallayan elin sahibine bakmak için kafasını kaldırdığında arkadaşını otuz iki diş sırtırken buldu. Gayriihtiyarî gülümsedi Efraz. Burada olacağını bilen tek kişi Rohan’dan başkası olmazdı.

“Açsındır diye sana sandviç getirdim.”

Sallanan poşetin içindeki pakete ve içeceklere kafasını çevirdi. Çalınan hiçbir yemek veya içeceği midesine indirmeyecekti. “Sağ ol, istemem.”

Reddettiği halde Rohan kaleye almadan yanına ilişerek kalçalarının üzerine oturdu. Tepe şiddetli yağmurdan ve fırtınadan ötürü buz gibiydi ve Efraz biraz daha soğuğa maruz kalırsa hasta olacaktı. Yüreğini ısıtacak bir mucizeye, bedenini saracak sıcak bir battaneye ihtiyacı vardı. Ayağının ucuna bırakılan poşetlere yeniden yüzünü çevirdi.

“Tadı çok güzel, bu fırsatı kaçırma.”

Rohan’a bakmadan sorusunu yöneltti: “Bu sefer hangi hayvanın yemeğini çaldın?” Sesi azarlayıcı ve hatasına karşılık küçümseyiciydi. Hırsızlık takdir edilesi bir davranış değildi ve Efraz gün geçtikçe daha iyi anlıyordu. Çünkü birilerinin artığını çalarken, kendi artılarından feragat ediyordu.

“Kimseden çalmadım!”

“Yalancı,” diye tısladı kendinden epey emin konuşan oğlana. “Ancak çalmayı bilirsin sen.”

“Doğruyu söylüyorum. Kimseden çalmadım.”

İnat eden oğlana inanmak deveye hendek atlatmak gibi meşakkatliydi. “Senin doğrun mu var? Her şeyin yalan,” diyerek vurucu darbeyi oğlana indirdi. Rohan’a dönüp baktığında gülümsediğini gördü. Nitekim o gülümsemenin ardındaki kırılmışlığı görmüştü. Rohan ne kadar kırılırsa kırılsın asla yansıtmaz, gülmeye devam ederdi.

“Hayatın benden alarak başkalarına hediye ettiğini ben de çalarak geri alıyorum.”

Evladına nasihatler dizene anne gibi Rohan’a nasihatlerde bulunmayacaktı Efraz. Hoş, konuşmaya pek hevesli de değildi.

“Bugün çalmadım. Hayırsever bir adam bugün yemek dağıttı bize, ben de bunları sana getirdim.”

Çakır gözleri tereddütle uzattığı kese kâğıdına sarılı sandviçe ve ayrına kayd. İnandığı yerden hasar almıştı ve onaramadığından ne uzatsa güvenemiyordu. Tek bir şey Rohan’ı haklı çıkarıyordu: O da gözlerindeki ifade. Acıyla içini çekerek uzattıklarını alırken yüzüne bakmadan konuştu:

“Sen peki?”

“Merak etme, kendime de aldım.”

“İki paket nasıl alabildin?”

“Adamdan rica ettim. Kırmadı beni, verdi.”

Çocukları kırmayan, gönüllerini hoş eden insanların olması-
na sevindi Efraz. Bugün o iyi adam sayesinde iki lokma yemek
yiyebilecekti. Helal lokma yerkenki gönül rahatlığını seviyordu.
Her lokmayı yavaş ve tadını çıkara çıkara çiğnedi. İçerisindekileri
gözleri ile değil de dili ile keşfetmeyi tercih ederek lokmalarını
çiğnemeye devam etti.

Kardeşinin de aç olduğunu anımsadığında doyduğuna bir neb-
ze ikna olarak kalan sandviçi pakete geri sardı. Ayrarında ağzını
kapattı ancak gidene kadar dökülmesinden korktu.

“Hadi kalk gidelim. Öğle molamız bitmek üzere.”

Şiddetli yağmurun altında sıırıslıklam halde eve gideceklerdi.

“Neden bitirmedin?”

Rohan'ın sorusuna gülümseyerek cevap verdi: “Kardeşıme bı-
raktım.” Yarım paketi sardığını görünce tek kaşını kaldırdı. “Sen
neden bitirmedin?” Aslında sebebi açıktı. Boğazlarından geçen bir
lokmayı ikiye bölüp kardeşleriyle paylaşmaya alışıklardı ve go-
cunmadan her defasında yaparlardı.

“Ben de Azize'ye bıraktım.”

Kardeşlerinin doyacağına sevinliyordu. Lakin anneleri için söz
konusu durum geçerli değildi. “Ama annelerimiz aç kalacak. On-
lara bir şey kalmadı.”

Rohan güven bana bakışlarıyla kafasını salladı. “Onlara da bu-
luruz.”

Efraz onun kadar umutlu değildi. “Nasıl? Paramız yok.”

“Çiçek satarız.”

“Çiçeklerimiz yok.”

“Mezarlıktan alırız.”

İrkilerek yağmurun altında adımlarına kısa bir ara verdi Efraz.
Yemeği ıslanmasın diye göğsüne hapsedip kollarıyla koruma altına
almıştı ama ne kadar başarılı olabilirdi.

“Görürler ama.”

“Kim?”

“Ölüler.”

“Ölüler sessizdir, Efraz.”

Sessizliğini koruyarak yürümeye devam eden adamın peşinden gitti. Dirilerin sessiz olduğunu Rohan’a nasıl kabullendirebilirdi? Bir iki gün sonra Türkiye’ye kaçacaklardı ve Efraz bunun mutluluğunu dahi yaşayamıyordu. Ne durumda olduklarını, kimliklerinin çıkıp çıkmadığını Rohan’a sormak istiyor, nedense konuşası olmadığından sormuyordu.

Ona neler oluyordu böyle? Neden bu durumdaydı? Toparlanması gerekiyordu. Toparlanıp babasının verdiği dersi çalışmalıydı. Yeni hayatına adapte olabilmek için bunları yapmak zorundaydı. Burada dilini çok iyi bilmesine rağmen derdini anlatamazken, dilini çat pat bilenlere derdini nasıl anlatabilir öğrenmeliydi.

Mezarlık yakındı ve sırsıklam olmuşlardı.

“Bu sağanak yağmurda çiçek bulamayız.”

“Bakalım yine de.”

Mezarlığa gittiklerinde Efraz’ın dediği gibi çiçek bulamamışlardı. Çamurdan ibaretti. Efraz eline geçen küçük papatyayı annesine yemek götüremediğinden, vermek için koparıp yanında götürmüştü. Eve geri dönüş yolunda anneleri için olmasa bile kardeşleri için yemek olduğundan az da olsa ferahlamışlardı.

Rohan’ın etrafı kolaçan ettikten sonra elini cebine atmasıyla gözlerini devirdi. Aldığı konuşmama kararını bu sebeple bozdu. Sigarayı iki dudağının arasına yerleştiren oğlana çakır harelerini dikti.

“Yine mi içeceksin?”

“Evet, bak bunu çaldım.” Kendiyle övünür gibi konuşmasının sonunda kıkırdayan oğlana bir omuz darbesi attı Efraz. Gülüşleri ucu yanan sigarayla bir nefeste yanıyor, sigara bitmeye kalmadan zehirli dumana karışarak uçup gidiyordu.

Elindeki poşete baktı. Bugün gülüşü solmayacaktı. Erkek kar-

Şahnaz & Gülşen Haşimoğlu

deşi Amer yarım parça sandviç yiyecek ve ayran içecekti. O güldüğünde Efraz'ın karanlık dünyası aydınlanacaktı.

"Bir terslik var."

Rohan'ın huzursuz sesinden dökülen en nefret dolu cümleyi duyunca irkilerek döndü. "Neden?" diye sordu. Ne olduğunu anlamadan en az genç oğlan kadar huzursuz olmuştu. Bir alın hareketiyle önünü gösterirken elindeki sigarayı tekrar cebine koyarak sakladı.

"Azze'nin annesine bak. Nasıl telaşlı koşuyor."

Efraz işaret ettiği yere kafasını çevirdiği esnada günlerdir görmek istediği yüzü nihayet görmüştü. Yeşeren umudu kendilerine telaşlı ve korku dolu yüzüyle gelen kadını gördüğünde sönuverdi. Bu telaş bağı yanacak bir annenin ilk tepkisiydi.

"Efraz... Rohan..." İnleyerek nefes nefese seslendi. "Kızımı gördünüz mü? Azze'mi gördünüz mü?"

Evinden çıkması yasaklanan Azze'yi kendisi dışında kim görebilirdi? Kaşlarını anlamsızlıklar içinde çatarak kadını süzdü. Evden gizlice çıkmışsa ki ihtimali ne kadar korkunçsa da babası ve aldığı son karar kadar korkunç değildi, kurtulma şansı vardı.

Peki ama Azze neredeydi?

"Ne demek Azze'yi gördünüz mü?"

Annesinden sadece iki yaş küçüktü ama son zamanlarda olanlardan ötürü yirmi yıl yaşlanmış gibi çökmüştü kadın. Gözaltlarına dert çökmüştü. Kızından haberdar olmadıklarını belirttiğindeyse kadın etrafını telaşla aramaya devam etti. Kızının ortalıktan kayboluşu haklı olarak ehlileştirilmemiş bir korku yaşıtıyordu.

Kadının ağlamaya, kendini döverek kızının adını sayıklamaya koyulmasıyla, Efraz'ın nutku tutuldu. Azze yoktu, muhtemelen kaçmıştı. Ciğerine saplanan korkunç hissi bertaraf edemedi.

Amine Hanım'ın yanına gidip yardımcı olmaya çalıştı. "Beraber arayalım... Şimdi buluruz onu." Bulmamayı, bulduklarında ise sağlam olmasını temenni etti. Şiddetlenen sağanak yağmurun altında göz gözü neredeyse görmezken arkadaşını arayacaktı. Üs-

tüne yapışan kirli kıyafetleri, kardeşi için sakladığı yemeği sırlıslık-
lam olmuşken, Efrac kendini düşünmeyecekti.

“Babası gelmeden onu bulmam lazım... Azze'm cananım gi-
decek bugün... onu götürecekler...”

Göğü yırtan gürleme beyninde çakmışçasına şiddetli olmuştu.
Atacağı bütün adımlar sekteye uğradı. Bir çiviyle yere çakmışlardı
ve Efrac El-Khatip'i yürümekten men etmişlerdi. Azze, çocukluk
arkadaşı, kız kardeşi, bugün kendisinden yaşça büyük bir adama
gidecekti.

Amine Hanım'ın feryadına Rasâsî Sokağı'nın insanları hücum
ederken, Efrac dikilmiş direk gibi bekliyordu. Azze baba diyeceği
adama kocam diyecekti. Asla evlenmemesi gereken yaşta ağır yük-
ler edinecekti. Nasıl başa çıkacaktı?

Evet, köhne sistemin ilk kurbanı değildi ve böyle susmaya,
susturulmaya devam ederlerse son da olmayacaktı. O Azze'yi ta-
nımişti. Azze dayanamazdı ki. İkinci günü ağlar, sarılacağı bir kol
arardı. Ya ağlıyor diye o adam tarafından hırpalanırsa?

Acıyla dolu çığlıkların gök gürültüsüne eşlik edişini duydu.
Bir hengâme daha çığlıklardan sonra başlamış, evinden koşan çığ-
lığa ulaşmıştı. “Hayır...hayır...” feryatlarını koparan bir adamın
sesini duyduğunda Efrac gitmeye cesaret edemedi.

Göğün kurşuni rengi göğsünü delip geçti.

Aranan bir ismin üzerine kopan çığlıkların ne hayrı olurdu? Ya
birisi zarar görmüştü yahut Azze. İsmi yüreğinde zikretmeye kor-
kan Efrac yükselen feryatlara kayıtsız kalamayarak arkasında kalan
oyun alanına doğru koştu. Seksek veya ellerine bir top geçerse fut-
bolu açık alanda oynarlardı. Oyun bahçesi dedikleri o küçük alan
yığınla insan doluydu. Bir kalabalık ağlayarak söyleniyor, bir ka-
labalık yerde dövünen, feryat eden kadını zapt etmeye çalışıyordu.

O kadın Azze'nin annesi Amine Hanımdı.

Azze neredeydi?

Oyun alanını tarayan gözlerine yaşlar birikti. Yağmurun eşlik
ettiği kirli yüzü yaşlarıyla temizleniyordu. Basketbol oynamak için

kurdukları demir direğe bağlanmış bir ip gördü. İpin gerilişinden belli ki bir ağırlık taşıyordu. Gözlerini dehşetle aşağı kaydırды. İpin ucuna asılı cansız bir beden gördü. Yağmurun altında üzerine yapışmış yeni bembeyaz elbisesiyle, beyaz pabuçlarıyla, omuzlarına salıverdiği saçlarıyla bir kız çocuğu sıırsıklam halde bir ipin ucunda sallanıyordu.

Efraz'ın gözleri büyüdükçe büyüdü. Yanan gözlerini kırptıştırıp durdu. Gördüğü tanıdık yüzün bir kâbus olduğunu kendine telkin etti fakat ikna olamadı. Efraz cansız bedenın Azze'ye ait olduğunu bir türlü kendine kabullendiremedi.

"Azze..." Uyandırmaya korkarcasına fısıldayarak seslendi.

Çığlıklar sesine cevap oldu.

"Azze'm..." diye seslendi tekrar. Kendi hıçkırıkları ikinci bir cevap oldu.

"Azze," diye çığlık çığlığa bağırdı. Uyanmasından korkmadan, gözlerini açması için bağırdı. Kıpırdamadı, ses vermedi, gözlerini açmadı Azze. Hayata yumduğı gözlerini tekrar açması için arkadaşına koştu.

Bir ipte sallanan cansız bedenini kabullenemiyordu.

Arkadaşına koşan adımları kendisine sarılarak durduran kollarla yarı yolda kesildi. Nitekim Efraz'ın yaşadığı dehşet durdurulmayı asla kabul etmedi. Onu tutan kollar her kimse itti ve arkadaşına tekrar koştu.

Azze'ye yetişmeli, canını yakan ipten çekip almalıydı. Daha ölmeden, daha yüzünü güldürmeyen dünyadan göçmeden, acılarından arındırmalıydı. Daha çok erkendi.

"Azze... hayır... Azze..." Hıçkırıkları sesini kesti. Efraz konuşmaktan yine caymadı. "Yalvarırım ölme..." Ayağının ucuna yaklaştığında daha güçlü bir kol tarafından tutuldu. Dizlerinin üstüne çöken Efraz, kırılan boynu sebebiyle yüzünü görmediğı arkadaşını daha yakından gördü.

Yüzünde kesikler ve morluklar vardı. Berbat bir acıyı, dayanılmayacak bir ateşle söndürmüştü. Azze canına kıyanların cezasını

kendi canına kıyarak vermişti. "Aç gözlerini ne olur... Sana yalvarırım, Azze'm..."

"Efraz..."

Kendisine seslenen ağabeyi Kamal idi ama duymadı. Belini sıkıca saran kollarına tırnaklarını geçirerek kurtulmaya çalıştı. Bir uzansa dokunacak ve belki acılarını alacaktı. Neden izin vermiyorlardı?

"Acı çekiyor, Kamal... Canı yanıyor... Bak yüzünde mor... morluklar var..." Hıçkırıklarını kontrol altına alamıyordu. "Boğazı... boğazı ağrıyordur... çıkarın onu... beni bırakmasın..."

"Efraz yapma."

Efraz kimseyi dinlemedi. Abisinin güçlü kollarından kurtulmak için direndi. Azze'ye dokunmalı, boynunu acıtan ipi çözmeliydi. "Gitme... ne olur..." Tekmelediği abisinden kurtulması güç görünüyordu. Nitekim Efraz da vazgeçmedi.

"Sen değildin... Ölmesi gereken sen değildin..."

Abisinden kurtulmak için çırpındığı esnada gözüne Esed ilişti. Efraz onu öldürmeye can attı. "Orospu çocuğu... Hepsı senin yüzünden... Sen ölümlerin en acısını hak ediyorsun..."

Yine kurtulmaya çalışıyor, ağabeyi yine bırakmıyordu. Bu bir çocuk için çok ağır bir travma idi ama maalesef bu çocuklar buna maruz bırakılmıştı.

"Sen sikilmeyi hak eden puşt herifin tekisin, Esed." Gitmek için ayaklarını sürtüyor, ağabeyinden uzaklaşmaya çalışıyordu ama nafileydi. "İbne! Seni şu dağın arkasına almalı, öldürene kadar sismeli. Ancak o zaman adam olursun şerefsiz. Piç evladı. Erkek orospusu seni!"

"Efraz... dur..."

"Durması gereken o... durması gereken o... kızının ölümüne sebep olan erkek orospusu bu adam..."

Esed'in nefretle dolu gözleriyle baş başa kaldığında Efraz yüzüne doğru tükürdü. "Şahidim olsun Allah seni yakarsa bir kibriti de üzerine ben çakacağım..." Yandığını kendi gözleriyle görmek istedi.

"O da yanacak, Efraz. Kim Azze'yi yaktıysa hepsi yanacak."

Abisinin teselli sözleri kâr etmedi. Nitekim öyle olmasını ummaktan başka çaresi yoktu. Sarılarak acısını gideren ağabeyine sındı. Hissettiği şetkati biraz olsun Azze hissetsin istemişti. Ağlar-ken titreyen sesine bir kez daha engel olamadı. "Hep acı çekti... aç kaldı... üşüdü... hasta oldu... hep acı çekti..." Cansız bedeninin önünde iki büklüm kalan Efraz çektiği acıyı dile getirerek kendine eziyet ediyordu.

"Orospu çocuğu... orospu çocuğu Esed sevmedi onu... hep dövdü... hep aç bıraktı... koca koca adamla evlendirdi... Azze'm hep acı çekti. Kamal..."

Kafasını yukarı doğru kaldırdı. Gözünü ebediyen yuman can arkadaşına son kez baktı.

"O öldü!"

Kamal'ın sözleri tükenmişti. Kız kardeşine ne dese onu tatmin etmeyecekti. Gözleri tekrar cansız bedene gönülsüzce kaydığında Azze'nin bedenini boynuna doladığı ipten kurtararak yere serişlerini sessizlik içinde izledi. Efraz'ı yüzünü göğsüne bastırarak görmesine izin vermemiştir. Bu anı asla unutamayacağını biliyordu.

Komşuların getirdiği beyaz örtü üzerine örtülür ve örtü daha ilk saniyelerinde sıırıslıkam olurken, zılgıt sesi kulakları doldurdu. Canına kıyan kızının üzerine Amine Hanım ayağa kalkarak zılgıtı bastı.

Delirdiğini düşünen bir kısım dehşetle kadını izlerken, yakın komşuları feryadını koparan anneye koşmuştu. Delirmiş vaziyette zılgıtlarını durmaksızın çınlattımaya devam eden kadını susturmak için çabalamışlardı. Lakin Amine Hanım'a hiçbir şey engel olamadı. Acısının tarifi ve dili yoktu.

Esed karısına bakarken çöktüğü yerde iki büklüm eğildi. Zılgıt çalan karısı, kızının cesedinin etrafında halay çekerek zafer kutlamasına devam ediyordu. Anlamayan hor görür yadırgardı ama Esed neden yaptığını çok iyi biliyordu.

Köfen

“Bak Esed bak... Bugün kızımın düğünüdür... Ben kızıma kefen değil... Gelinlik giydireceğim... bak...” Yürekleri yakan zılgıt sesi ölen kızın annesinden yükseliyordu.

Azze'nin cansız bedeninin etrafında annesi zılgıtlar çalarak, halay çekerek dönüyor, kızının kurtuluşunu ibret olsun diye duyuruyordu.

“Azze'mi mezar taşına gelin ederim, Esed... o adama gelin etmem...”

Yüzünde kızı gibi morluklar ve kızarıklıklar vardı. Anne kız canı bir adamın ellerinde her türlü şiddeti görüyordu. Kızı canına kıyarak bütün şiddetlere en ağır, en acı, en olmaz yolla son vermişti.

Zılgıtlarına ara vermeksizin devam etmesine Nabia Hanım artık dayanamamıştı. Evlat acısını yaşayan anneyi hakir görmek acizlikten öte değildi ancak bunu yapmamalıydı. Bağrı yanık kadına sıkı sıkı sarıldı. Avuç içini dudaklarına bastırıp susturmaya davrandı. Amine izin vermedi ve boğazı yırtılırcasına haykırdı:

“Kurtuldu kızım! Nabia, kızım kurtuldu! Cennete gitti!”

Efraz duyduklarının ağırlığı altında can çekişerek kollarını ağabeyinin beline sıkıca sardı. Başını sinesine yaslarken kısık sesiyle konuştu:

“Ey insan! Yemin ederim sizleri asla sevmeyeceğim!”

Dünyanın gelmiş geçmiş en nankör varlıkları insanoğluydu. Çocuklar ölüyor, insanlık denen tabiatı en tehlikeli varlık seyretmekle kalıyordu. Tıpkı bir film izler gibi...

Islak toprağı seyrediyor, gerçekliğini bir türlü kabullenemiyordu. Kırmızı bir yazmanın bağlandığı mezar tahtasındaki ismi okuyamasa da ne yazdığını çok iyi biliyordu. Önündeki mezar kazılmış, içine kefene sarılmış bir beden defnedilerek, üstü toprakla tekrar örtülmüştü.

Mezarına ziyaret etmeye geldiği Azze idi. Efraz toprağa baktıkça arkadaşını görüyor, şuuru orada yattığını kesinkes inkâr ediyordu. Ölüm gerçektir ve inkâr zayıflıktır, diyen babasına mezarı gösterip; ölümünü kabul edemediğine inkâr etmekten başka ne çarem vardır, diye sormak istedi. Belki de artık öldükten sonra inkârın bir işe yaramadığını biliyor olmasından kaynaklıydı.

Ölümün gerisinde bıraktığı derin sancıları günlerdir yaşıyordu. Hâlâ alışmamış, hâlâ eksikliğini hissettiğini arar olmuştu. Sanki az sonra şanssız sokağa geri döndüğünde Azze koşarak yanına gelecek ve oyun oynamaları için ikna edecekti. Hayalden ibaret beklentisini geçmiş zamanda çok kez yaşamış ve kıymetini bilmediğini toprağını seyrederken fark etmişti. Elinde bebeği ile oyun oynaması gereken güzel kız şimdi topraklara sarılı uyuyordu.

Her şeyi bir arada yaşadığı arkadaşını göçmüş, gerisinde yalnızca anılarını bırakmıştı. Efraz'ın, Azze ile çok anısı vardı ama bir fotoğrafları yoktu. Hatta hiç olmamıştı. Onu özlediğinde neye bakacaktı? Sadece anılara mı sığınacak, onu orada mı yaşayacaktı?

Boyuna yatan arkadaşının ayağının ucuna oturdu. Annesi ona giderken, Azze'nin ayaklarının dibine otur seni oradan izleyecek, demişti. Görür ümidiyle oturan Efraz ne halde olduğunu bilsin istiyordu.

Islak toprağa bağdaş kurdu. Kıyafetlerinin kirlenmesinden korkmuyordu. Varsın büründüğü Azze'nin toprağı olsun. Dirseklerini dizlerine yaslayarak avuç içlerini çenesinin altında birleştirdi.

“Biliyor musun buraya neden oturdum?” dedi bir müddet beklerken. Cevap vermeyeceğini bildiği halde bekledi. “Annem bana söyledi; Azze'nin ayaklarının dibine otur, dedi. Seni orada görürmüş, dedi.” Direnişi boğazı düğümlenince son buldu. Ağlamayacağı kararı daha ilk dakikasında sarsılmıştı.

“Sa... sahi... beni görüyor musun?”

Onu görüyorsa ne hissediyordur? Neler düşünüyor ya da onunla konuşuyor mudur? Bilene danışmak istiyordu. Çok kez merakının karşılığını alamamıştı.

“Buraya...” diyerek mezarlıkta gözlerini gezdirdi. Kimi büyük kimi küçük bedenler buraya gömülmüştü. Kiminin başında birileri vardı, kimilerin yoktu. Azze de o gittiğinde yalnız kalacaktı. Azze bu toprağın altında yatıyordu!

“Buraya gelene kadar ölmüş olduğun bana gerçekçi gelmiyordu. Biliyor musun rüya dedim.” Burnunu sessizce içine çekti. Azze sesini duyuyorsa ağladığını duymasın istedi. “Azze birden kapıma gelecek hadi aşağıya inelim diyecek dedim... Sen gelmeyince ben geldim Azze... Senin mezarına...”

Rüya olamayacak kadar acı ve gerçektir. Bu gerçek çok canını yakıyordu.

“Sen canına kıydığın gün buradan çiçek çalmıştım. Bir çiçek alırken bir çiçek vereceğimi düşünmemiştim. Şimdi nasılsın bilmiyorum,” dedi toprağını eliyle severken. “Ama iyi olmanı çok istiyorum. Orada mutlusun değil mi?” Cevap vermeyeceğini bildiği halde çaresiz bir çırpınıyla bekliyordu.

“Seni... seni... öyle...” Boşta kalan eliyle boğazını tuttu. “Seni öyle boğazında bir iple sallanırken görünce çok kötü oldum... inanamadım...” Omuz silkti. “Belki de inanmak istemedim. Hani...” Konuşacak gücü kaybediyordu.

Azze canına kıydığı ipi giderken gerisinde bırakarak Efrac’a vermişti. Dayanmaya çalıştığı her seferde hıçkırdı Efrac. Günlerdir göz pınarlarından yaşları akıtıyordu. Günlerdir özlediği Azze’nin arkasından ağlıyordu. Mezarına gelememişti. Bir haftanın sonunda bugün ilk ve son geliyordu.

“Hani... Yaptığın şey... Çok acımasızcaydı... Biliyorum biliyorum... Sakın kızma...” dedi kaşlarını çatarken. “Sakın bana kızma. Hayatın mükemmeldi demiyorum... Yaşadıkların kolaydı demiyorum... Yüzün gözün yara bere içindeydi... Seni çok dövmüştü... Canını çok yakmıştı...” Elleri acısına ortak oluyor, dışa vuruyordu ve Efrac çaresizce çırpınıyordu. “Çığlıklarını duydum, Azze... Ama yardıma geledim... Her yerin dayak yemekten morarmıştı... Öyle de gittin... Öyle yaralı... Canının acısı tazey-

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

ken gittin... Canımı çok yarıyor... Şu bağıma..." dedi göğsüne yumruğunu vurdu. "Ateşini dölşüldün..."

Toprağın üzerine doğru uzandı. Azze'ye sarılmak için kollarını her iki yana açtı.

"Bekledim seni... Tüm gün cama çıkmanı bekledim... Bir kere görmem yeterdi... Seni sapasağlam görünce korkularım biraz olsun dinecekti... Hiç çıkmadın cama Azze... Hiç çıkmadın... seni göremedim... yemin ederim seni görmeyi çok istedim..." Ağırbaşan nefesi ciğerlerini acıtıyordu.

Öz kardeşini kaybetse canı bu kadar yanardı. Azze onu bir yangının içine atıp gitmişti. Efrac bugün o yangından sağ çıkacak, kurtulacaktı.

"Bugün gidiyoruz. Yani bu gece," dedi doğrularak, yüzüne sinen toprağı eliyle silkeledi. Azze'nin toprağını yüzünden sildi. "Beni görüyorsun değil mi? Bu son gelişim. Bir daha bu topraklara uğramayacağım. Hiç gelmeyeceğim. Bu cehennemden defolup gidecek, yeni bir hayata başlayacağım." Omuz silkerek söylediklerinin arkadaşını kırmış olabileceğini düşünecek kadar hassastı. Yine gelmeyeceğini duyunca belki kırılmıştır diye açıklamasını da yaptı:

"Sen... Sen olsaydın gelecektim. Ama gittin. Bana bir veda etmeden gittin. Bak ben yine geldim. Gitmeden önce gelip seninle vedalaşmak istedim." Toprağını biraz daha sevdi. Toprağını avuçladığında yumruğu arasında hafifçe sıkıttı.

"Kaderimde senin toprağını sevmek de varmış."

Buruk yanı çağlıyordu. Kızmaya kıyamadığı arkadaşının toprağını seviyordu. Uyuşan bacaklarının üzerinde durduğunda düşmemek için dengesini sağlamaya çalıştı. Gitmek istemiyor ancak erken geleceğine dair söz verdiği annesini bekletmek istemediğinden mecbur gidiyordu. Hazırlığa yardım edecekti. Ne de olsa bu gece on ikide Türkiye sınırına doğru yola çıkacaklardı.

"Gelecekteki hiçbir çocuğun kaderi senin kaderin gibi olmaz umarım." Avuç içine aldığı toprağı parmaklarıyla sıkıca sardı. Azze ile hep konuştukları, içerdikleri mevzuu anımsayınca göz-

lerini sımsıkı yumdu. Ne menem bir hayatın içinde yaşam savaşı veriyorlardı. Feryattan beslenen topraklarda iyilikten medet umuyorlardı.

Bizim burada çocuklar ağıtsız büyümez, demişti Rawa.

Haklı olmanın azabını çekti. Bezgin adımlarıyla mezarının başına kadar yürüdü. Tahtadan mezar taşına öpücüğünü bıraktı. Gözyaşları tozlu taşı ıslatırken, hiç gitmek istemediğini fark etti. Onu tek başına bırakmak istemedi. "Ruhunun ruhuma kavuşması dileğiyle, Azze." Kendisinin bile duyamayacağı sessizlikte fısıldadı. Geri çekildiğinde yaşlar yanağından ardı ardına indi. Azze acılar içinde kahrolup bu dünyadan göçmüştü. İşaret parmağını semaya doğru kaldırdı. Kim var kim yok umursamadı ve yalnızca eşlik eden gözyaşlarıyla bağırdı:

"Ya Kebîr Allah bil ki bu zulmü affetmeyeceğim!"

Koşarak mezarlıktan ayrıldı. Evini kat ettiği sokaklar boyunca durmaksızın koştu. Kalbine batan iğneleri umursamadan, nefes nefese eve vardı. Çöken akşamın karanlığından anlaşılan eve çok geç kaldığıydı. Annesinin küçük odada bavulları hazırladığını öğrenince, rutubetli odaya koştu. Bavulları yan yana dizdiğini gördüğü kadının dibinde durarak nefes nefese üfledi.

"Bu Azze'nin toprağı." İşıltısı sönmüş renkli boncuklarını annesinden kaçırmamak için savaştı. "Onu saklamak istiyorum."

Annesi ellerini birbirine kavuşturarak, kendi avuçları arasında sıkıştırarak sarıldı. Saçlarına öpücük kondururken hüzünlü sesi küçük kızı tarumar etti.

"Azze olduğu yerde mutlu."

"Ama ben burada mutlu değilim. Ben onun için çok ağlıyorum. Kalbim çok acıyor, anne."

"Hiş... Sen ağlarsan orada azap görür. Hem sevin. Allah onu erkenden yanına aldı. Onu o kadar çok seviyormuş ki erkenden yanına aldı. Onu bir azaptan kurtardı."

Efraz mutlu olmadığını düşündü. Belki de acı çekiyordur. Belki de olduğu yer çok kötüydü.

“Anne intihar kader midir?”

“Hayır, kader değildir.”

“Peki, neden Allah onu sevdiği için yanına aldı diyorsun? Belki de Azze şu an cehennemdedir.”

“Onu yalnızca Allah bilir,” diyen annesi eğilip alnını öptü. “Sen onun için dua et, ağlama.” Ağlayacağını bildiği için ses etmedi Efrac. Sadece kafasını salladı. Annesinin küçük bir kavanozu uzattığını görünce kaşlarını çatı. Kapağını çevirip açtığı kavanoza avucundaki toprağı doldurmasını istedi.

Sınıandığı arkadaş acısından mütevellit ailesi destek veriyor, amma velâkin yetersiz kalıyordu. Her gece yerine uzandığında sessizce ağlıyor, hıçkırıklarını içine atıyordu. Yaşadığı şeyler hiç kolay değildi. On iki yaşında küçük bir kız çocuğunu bir ipte sallanırken görmüştü. En acısı da o kişi en yakın arkadaşıydı. Efrac’ın bunu unutması çok ama çok zordu.

“Hadi şimdi o kavanozu çantana koy ki, burada unutmayalım.”

“Ne zaman gideceğiz?”

“Bir saate babanlar gelir.”

“Muhterem teyze nerede?”

“Komşularla vedalaşmaya gitti.”

Çenesini bir kereliğine sallayan Efrac, kavanozunu çantasına koymak için bavulların arasında aradı. Bir fotoğrafları yoktu ve sadece giderken yanında üstünü kapadıkları toprağı götürecekti. Çantasını bulduğu gibi zinciri açmıştı. İçinden bir kazak çıkarttı. Kavanozu kazağın içine koyarak korumaya aldı. Tekrar çantaya koyduğunda zinciri çekti.

Efrac kimseyle vedalaşmak istemediği halde son bir saatini değerlendirmek üzere bahçeye çıktı. Tüm arkadaşlarıyla konuşup teker teker vedalaştı. İri boncukları arada Azze’nin evinin kapısına iliyor hemen sonra kaçırıyordu.

İkileme düşüren iki yanıla cebelleşti. Amine teyzesiyle son kez vedalaşıp sarılmak istiyordu. Lakin o evi haram bilmişti. Azze o evde en son dayak yemiş, akabinde oyun alanında kendini asmıştı.

Bir saatten fazla kaldığını fark edince annesi birilerini göndermeden evin yolunu tuttu. Kapılarının önüne park edilmiş kamyoneti görünce kimin geldiğini merak etti. Sürücü koltuğundan Kamal'ın indiğini görünce afalladı.

Trablusşam'ı, Rasâsî Sokağı'nı, Azze'yi terk etme vaktiydi.

Kamal'ın kendisini görünce eve girmekten cayarak yanına gelmesini beklediğini fark edince hızlandı. Kollarını iki yana açan ağabeyinin kucağına neredeyse atladı Efrac. Onu buradan hemen götürmesini, Azze'nin acısından uzaklaştırmasını o kadar çok istiyordu ki. Fakat çocuk aklı bilmiyordu ki acılar seninle beraber gelecektir.

"Heyecanlı mı mercan güzelim?"

"Çok," diyerek yalan söyledi. Ağabeyinin mutluluğuna ortak olamayacak kadar hırpalanmıştı. "Gözlerin bana yalan söylüyor." Yanağını severek yalanını yutmadığını beyan eden ağabeyine savunmasızca tebessüm etti.

"Evet, ağladım ama seni görünce mutlu oldum."

"Beni kandırmıyorsun değil mi?"

"Hayır."

"Ağabeyler kandırılmaz. Yasağı unuttun mu?"

"Unutturmuyorsun ki," gözlerini usulca arkasında kalan kapıya dikti. O kapının arkasında bir çocuk hayaleti, babası Esed'in vacip gördüğü katliam sebebiyle yaşıyordu. "Sadece Esed'in acı çektiğini görmeden gideceğim, beni üzüyor. Azze'nin çektiğini çeksın istiyorum. Gözlerim o ana şahit olsun istiyorum." Şevkle isteğini belirtti. Esed yana yakıla acı çekerken üstüne bir kibriti çakmaya can atıyordu Efrac.

"Yarına bırakan hak sahibi acizin yanına bırakmaz. Sen sadece O'na inan."

Huzur veren sesi, cümleleriyle güçlenerek küçük kızın umutsuz umudunu yeşertiyordu. Lakin Efrac'ın niyeti hâlâ şahit olma-
tı. "Öyle ama... ölmeden acısını görmek istiyorum. Kendi adına kurduğu adaleti başında yıkılsın."

Kamal küçük yüzünü nasırlı elleri arasına bir yumak halinde avuçlayarak narin tutumuyla sevdi. Şefkat ne güzel ki, fiilen kendini her harekette hissettiriyordu. Dilin yetmediği yer de göz, gözün görmediği yer de el, elin tutmadığı yer de kalp hissettiriyordu.

“Ne güzeldir ki gün ışıgım cehennem boşa yaratılmadı. Esed gibiler için var. Ben Allah’ın adaletine inanırım. Varsın kulu adaletinden şaşsın. Mühim olan O ve O’nun adaletidir.”

Efraz omuz silkti. “Ben adaletimden şaşmam.”

“İnsansın, şaşarsın.”

“Şaşmamak için hep doğruyu seçtim abi.”

“Bazen doğrularımızda bizi yıkabilir,” vakarlı duruşuyla kardeşini aydınlattı. “O yüzden sana nasihatimdir; hayat seni yanılsa itecek, sen doğrudan şaşma. İnsanlar seni manipüle edecek, sen kendin olmaktan asla vazgeçme. İnsanlara yaparsın, günü gelir aşağılanır, kınanır, yaptığın iyilikle kalırsın; önce kendin için savaş. Hiçbir şey için savaşamazsan bile, özgürlüğün için savaş. Çünkü en büyük zenginlik özgürlüktür. Özgür olduğunda her şeyi başarmış olacaksın zaten.”

Bildiği ve tecrübe ettiği her şeyi kardeşine aktaran bir ağabeye sahip olduğu için kendini çok şanslı hissediyordu Efraz. Gururla baktığı adama hayranlıkla iç çekti. “Sen yanımda olduğun sürece ben unutmam.”

“Gideceğimiz yerde bizi nelerin beklediğini bilmiyoruz,” avuç içini yanağından çekip sol tarafına yasladı. “Ne olursa olsun gün ışıgım dikkat et; kalbine kir bulaşmasın. Ben onu çok seviyorum.”

Efraz sözünü verdi. Tutamayacağı sözler vermeyen küçük savaşçı kendine hep bugünü hatırlatacaktı.

Göz göze geldiği ağabeyine sımsıcak gülümsedi. Kamal onun dermanıydı. Abisinin verdiği destek ve sevgi ölçüsüzdü. Gölgesine sığınsa yine kendini güvende hissedirdi.

Kolunun altına alan abisiyle beraber basamakları çıkıp yıpranmış eski kapıdan içeri girdi. Ailesi hazır bekliyorlardı. Bavullar kapı önüne ilştirilmişti.

“Bizi bekliyorlar, gitmemiz gerek.”

“Gece yola çıkacaktık,” diye hatırlattı Muhterem.

“Hava şartları kötü, yol uzayacakmış. Erken gidersek sağanak yağmura yakalanmadan Trablusşam’dan çıkarız.”

Muhterem Hanım, Azize’yi kucaklamıştı. Annesi Nabia kardeşi Amer’e kamyonete binmesini söyleyerek bavulları almıştı. Efrac geri kalan bavulları yüklenen ağabeyinin arkasından giderek kamyonun kasasına bindi. Rohan’ın nerede olduğunu sormalıydı.

“Rohan nerede?”

“Onlar çıkış noktasında bekliyorlar.”

Efrac göğe baktı. Terk edeceği ülkenin gökyüzü ilk defa güzel görünüyordu. Hava şartları kötüydü ve kötü ihtimallerin sinyali veriyordu. Ancak bir çocuk gözünde durum farklıydı.

“Sanki gökyüzü gitmemize üzüyor gibi. Baksana ne kadar hüznü.”

Kamal sadece kafasını salladı.

Evlerinin kapısını kilitlemek için yanlarından uzaklaşan ağabeyiyle Efrac yerine geçip oturdu. Annesi ve Muhterem kamyonetin kasasına bindiğinde Kamal kapıyı kapatmıştı. Son kez evine baktı. Rezillik, sefalet, açlıkla geçirdiği ömrünü burada noktalayacaklardı. Gözlerini kapatarak başını kamyonetin soğuk demirine yasladı.

Belki yarın sabah ya da öğlen yahut akşamında bilmiyordu. Gözlerini bambaşka bir ülkede açacaktı. Yeni bir hayat, yeni bir geleceği olacaktı. Sıkıcı kurallar olmayacaktı. Özgürlüğünü kısıtlayan lanet kararlar olmayacaktı.

İçinde uhde kalan okul aşkı gerçekleşecekti. Neticede ağabeyi okutacağı sözünü vermişti. Belki de yeni arkadaşları olacaktı. Yeni bir ortamda çat pat Türkçe konuşacağı, büyüğüyle küçüğüyle yeni insanlar tanıyacaktı.

Yeni bir ev, sıcacık bir yatak, güzel yemekler ve huzur... Yemekten sonra en büyük ihtiyacı huzurdu. Hastalıklardan doğan ölümleri, baskıcı çocuk evliliklerini, sessiz kaldıkları şiddetleri, âdetleri gereği yasakları istemediği bir toprakta nefes alıp verecek olmanın heyecanını yaşıyordu.

"Geldik."

Aldığı müjdeyle gözlerini usulca açtı. Karanlık onu endişelendirmişti. Cefasını çekmeden bu ülkeden ayrılamayacağını içten içe biliyordu. Ellerinden destek alarak ayaklanan Efraz, kamyonetten inenleri takip etti.

Nabızı kulağında atıyor, vücudunu saran sıcaklık onu terletiyordu. Yağmurun damlalarını kamyonetten indiğinde yanağında hissetmişti. Hava şartları kötüydü ve acilen çıkmaları gerektiğini bundan bile anlıyordu.

Gülümseyerek kendilerini karşılayan Rohan'ı görünce sırıttı. Az kaldı hayallerimize ulaşıyoruz, gülüşünü çok iyi tanıyordu. Tek sorun yol ve sınırdı. Sınırı geçtikleri an kâbuslar son bulacaktı.

Arkadaşının yanına vardığında günler sonra ilk defa içtenlikle tebessüm etti. "Bitti mi?" diye sordu heyecanlı edasıyla.

Rohan arkasında duran ailesine göz ucuyla bakarken tüm inancıyla cevap verdi: "Sanırım bitti."

Bir ihtimal, dedi Efraz, bir ihtimal düşündü. "Ya inandığımız yerden kırılırsak?" Ya orası da kötüyse ve başaramazlarsa, vahameti beklediklerinden daha beterse ne olacaktı?

"İnadına ayağa kalkarız, Efraz. Bu hayatı sen yen, o seni yemesin, demiştin."

Evet, defalarca kez tekrarlamıştı. Fakat Rohan'ın ciddiye alacağını beklememişti. Rohan onun direktifleriyle ayakta kalması gerektiğini söylüyordu. Kamal pür dikkat onları izlemiyor olsaydı Rohan'a sarılırdı.

İncecik, yırtık ve kirli kıyafetini üzerinden çıkarmadan yolculuğa çıkacaklardı. Soğuk bedenini titretiyor, ısınma ihtiyacı hissettiriyordu. Efraz kollarını kendine sardı. Rohan'ın arkasında kalan coşkulu kalabalığa dehşetle döndü. Sürüsüyle çocuk, üç kadın ve dört erkek vardı. Kim olduklarını bilmediği yabancıları arkadaşına sordu.

"Bunlar kim?"

Rohan omzunun üzerinden arkasında kalan kalabalığa baktı. "Onlar da bizimle gelecek mülteciler."

Efraz bu durumdan ötürü rahatsızlık duydu. Çocuk sesleri sınırda problem yaratmaz mıydı? Kaçak girecekleri ülkede dikkat çekmemek için ellerinden geleni yapacaklarken, bu kalabalık aile onları açığa çıkarmaz mıydı? “Çok sıkışmaz mıyız?”

“Yapacak bir şey yok. Bir aile daha vardı. Kamal abi onların bizimle gelmesine izin vermedi. Zorla ikna etti adamları.”

Dudaklarını büzen Efraz bu kadar zor olacağını düşünmemişti. “Nefessiz kalmaz mıyız?”

“Gidene kadar dayanacağız, Efraz.”

Derin bir nefes alan kızın omuzları düştü. Bu kadarına dayanabilirdi. Rohan ile beraber büyük kamyonu doğru yol aldılar. Efraz özgürlük adımlarını attığına inanıyordu. Karanlıktan, üzerlerine her gün yağmur gibi yağın dertlerden bir gökkuşağına çıkıyorlardı. Meşakkatli yolun sonu bahardı. Büyük kamyonun içine arkadaşının yardımıyla bindi. Seslerden ibaret kamyonda daha oturmadan sıkışmışlardı. Arkalarından gelen adamın biri elinde gaz lambasıyla kamyonete bindi.

“Herkes yerine geçsin. Beş dakikaya kalkacağız.” Uyarısının ardından gaz lambasını yere bırakarak kamyondan indi. Herkesin yerleşmesi için bırakmıştı.

Efraz ve Rohan ailelerinin yanına geçip oturdu. Küçük kız karşısında onu dikkatlice izleyen çocuklara dikkatini kestiğinde konuşmalara kulak misafiri oldu. “Bu o kız,” diyerek işaret parmağıyla arkadaşlarına gösterdi.

“Evet o kız.” İçlerinden biri daha hararetle onayladı.

Ne olduğunu anlamadığından dayanamayan Efraz gruba sabırsızca seslendi: “Kimden bahsediyorsunuz?” Pek kimseden korkmaz, müstenkif davranmazdı. O Efraz idi, dağa taş küfreden, hak-sızlığa, yanlış isyan eder, hakikatten yoksun olana had bildirirdi. Karşısındaki grup kimdi ki korksun!

“Sen evliliğe karşı olan kız değil misin? Kavga çıkarmıştın.”

“Eee?” dedi, sabırsızlığını hâlâ üstünden atamamıştı. Evliliğe neden karşı olduğu açık değil miydi? Görünen köye ille de kılavuz mu gerekti?

"Neden evliliğe karışsın?"

"Evliliğe karşı değilim."

"Peki, bu yaptıklarına ne demeli?"

"Çocuk evliliklerine karşıyım, orospu çocukları!"

Kanyonda öfkeli sesi hiddetle patlamıştı. Azze'nin evliliğine karışmasını sorguluyorlardı. Çocuk evliliğine karşı olmaları gereken yerde, karşı olanı sorguluyorlardı. Cehaletten beslenene bir tekme indirmesi reva değil miydi?

Rohan'ın avuç içini dudaklarına bastırıp gülüşünü sakladığını, gruptaki kadınların ayıplayan bakışlarını, annesinin mahcup oluşunu umursamadı. Ancak aldığı uyarı canını epey sıkıyordu.

"Bugünden sonra küfür etmek yasak, Efraz."

"Ne dedim ki?"

Annesi kızını anlayacağı dilden bakışlarıyla uyardı. Korkmasını istiyordu belli ki. Ancak Efraz korkusuz cengâverlerden yalnızca biriydi.

"Seni uvarıyorum, Efraz."

"Küfür ederek hayatı yeniyorum, anne." Direterek kendi gerçeğini yine annesine anlatma çabasına girdi. Aldığı cevap değişmeyen uyarıcı bakışlar olunca, konuşmayı şimdilik ertelemişti. Babası ve ağabeyinin bindiğini gördüğünde gülümsedi. Kurtuluş canları çalışıyordu.

Rohan'ın omuz darbesiyle dikkatini oğlana verdi. Sıkıştığı noktadan cebelleşerek cebinden küçük bir çiçek çıkarıp sallayışını izledi. "Bu ne?"

"Az önce kopardım. Bazen orada isyan edersem buradaki hayatımı hatırlamak için aldım."

"Sadece bu mu?"

"Hayır, geldiğim yeri unutmamak için. Ne kadar sevmesem de özleyeceğimi biliyorum."

Efraz'ın omzu düştü. Keşke o da kendine alsaydı. Haklıydı. Buradan bir şey almalıydı. Azze'nin toprağını almıştı lakin bu, ona sadece acı verirdi. O toprak acı bir hatıradan ibaretti. "Ben de alacağım," diyerek aldığı kararla aniden ayaklandı.

“Bekle ben gider alırım.”

“Hayır,” diye itiraz etti küçük kız. “Ben kendim almak istiyorum.”

Ağabeyi ve babası ayaklandığını görünce aynı anda sordular: “Nereye, Efraz?”

“Hemen döneceğim, baba,” diyerek kalabalığın arasından güçlükle çıkarak kamyonun altına indi. Karanlık görüş mesafesini engelliyor, kör noktadan çiçek bulmasına mecbur ediyordu.

Hafifçe eğilip eliyle yokladı ama çimden başka bir şey bulamadı. Biraz daha etrafta dolaştı. Gözleri arada kamyonu çarpıyordu. Çok uzaklaşmak istemiyordu. Kamal ona kızar, çiçeği almasına izin vermeden çağırırdı. Biraz daha eğilip eliyle yokladığında eline gelen bir yumuşaklık hissetti. Biraz daha eğildiğinde renginden anlaşıldı üzere beyaz çiçeği gördü. Ferûh gülümsemesi dudağına yayıldı.

“İşte buradasın.” Hevesle kökünden koparıp cebine sakladı. Önüne döndüğünde çok fazla uzaklaşmış olduğunu fark etti.

Adımlarını hızlandırdı. Kamyonu yetişmek için koşması gerektiğine kadar verdi. Nitekim koşmadan güçlü bir el tarafından kolundan sıkıca tutuldu. Kimin tuttuğunu görmek için arkasına döndüğü esnada büyük bir el ağzını kapatarak, olası çığlığını engelledi.

Efraz’ı müthiş bir korku sardı. Sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladı. Çığlık atmak istiyor, onu yakalayan kimse kaçmak istiyordu. Lakin sıkıca saran kollardan kurtulamıyordu. Genzini yırtarcasına bağılıyor, bağırışını boğazına düğümlenip orada birikiyordu.

Kulağına dolan polis arabasının siren sesleriyle gözleri ardına kadar açıldı. Çırpınışı şiddetlenerek onu tutan ve konuşmasını engelleyen cüsseye tekmeler atmasını sağlamıştı.

“Ailene veda et, Efraz!”

Tekmeleri yavaşladı, çığlıkları sonlandı ve gözleri dehşetle titredi. Küçük kız bu çirkin sesi çok iyi tanıyordu. Son günlerinin

kâbusuydu. Ölümüne nefret ettiği, eline geçerse bir kaşık suda boğacağı adama aitti.

Esed itiydi!

“Şimdi korktun mu?”

Hiç hareket etmeden gözü elinde gaz lambasıyla koşan adama takılı kaldı. Kamyonete doğru son sürat koşuyordu. Her şey bir plandı. Polise ihbar edilmişlerdi. Esed ailesini ihbar etmiş, onları açığa çıkarmıştı.

Tamı kurtulacaklarına sevinirken daha büyük bir kâbusun içine atılacaklardı. Çırpınmazsa, kaçmak için çabalamazsa bu korkunç canavarın insafına kalacaktı. Kızına acımayan merhametsiz canavar, onun canını alırdı. Tekmeleriyle vurmaya, ağzını kapatan elini itmeye gayret etti.

Nafile çabası göğü inleyen silah ve çığlık sesleriyle sona erdi. Ailesi öldürülüyordu. Ailesinin canına kast ediyorlardı. Esed ailesini öldürüyordu. Gözünün önünde ailesi katledilirken, kendisi ne engel olabiliyor ne kaçabiliyordu.

“Hayır... hayır... hayır... yapma... yapma... annem... yapma...” Efrac kurtulmak için çırpındıkça, adam daha sıkı tutuyordu. Adamdan kurtulmak için yere fırladı. Kaçabileceği ufacık bir boşluk bulduğu an hayatını kurtaracaktı.

Efrac kaçamadı.

Parmakları toprakla bütünleşmişti. Sürüklendikçe tırnakları toprağı tırmalıyordu. Efrac sonradan sancısını çekeceği acıyı asla hissetmedi. Yalnızca canı adamın ellerinden kurtulmak için çırpınıyordu.

“Anne...” Sesini biri duymuyor muydu? “Baba...” Birine ihtiyacı vardı. Toprağı tırmalayan ellerinin bir ele ihtiyacı vardı. Tırnakları kırılır, kanlar akarken de hissetmedi.

Kulağını zorlayan silah seslerini duydukça deliriyordu. Bir kamyona sığınan mülteciler ne yapmıştı da katledilmeyi hak etmişti? Vuranlar kimdi?

Karanlık ve ormanlık alandan yerde sürüklenerek uzaklaştırıldı. “Beni rezil eden kimseyi sağ bırakmayacağıma yemin ettim.

Ben kızımın ölüsünü gördüm, sen de ailenin ölüsünü göreceksin.”

O kamyondan hiç çıkmısaydı şimdi vurulan ailesinin yanında olurdu. Son nefeslerini beraber vermiş olurlardı. Sağanak yağmur geceye kalmadan başlamıştı ve Efraz bedenine yapışan ıslak kıyafetlerden değil, Esed’in iğrenç ellerinden rahatsızdı.

“Dokunma bana... Allah senin belanı versin... Dokunma bana...”

Nereye götürüldüğünü bilememenin korkusu kalbini ağrıtıyordu. Bu korkuyla bayılması an meselesiydi. Karanlık ormanı geçtikçe deliriyordu. Esed neden onu da öldürmemişti? Bir noktada durdular.

Çakan şimşekler saniyelik etrafı aydınlatıyor, Efraz ağladığından hiçbir şeyi göremiyordu. Çığlık ve silah sesleri, polis siren sesi hâlâ uzaktan geliyordu. Ailesi kurtulabilmiş miydi?

“Bırak... yapma... ailem ölüyor... yapma... bırak...” Kaçmak için adama vuruyor, eline geçen dal parçalarından sıkıca tutunarak götürmesini engellemeye çalışıyordu. Çektiği her dal elini kesiyor, kan izleri bırakıyordu.

Yere itilince ailesinden ziyade kendi derdine düştü. Bu heriften kurtulmalıydı. Kaçmaya davrandığında dahâmetine karşılık cılız kaldığı adamın dizi altında ezilip büzüldü. Çözülen kemerin sesini işittiğinde ise var gücüyle çığlığı bastı.

Bütün kaçma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanınca kurtulmayacağını anlamış, kafasını hızla yere vurmaya koyulmuştu. Bir taşa denk gelip can vermek istedi. Ona dokunmadan yaşamına son vermeliydi. Şayet dokunursa Efraz yaşayamazdı.

“Allah belanı versin... yapma... Esed yapma...” Bağırımdan sesi kesilmişti.

Ailesi yoksa yaşamasının bir anlamı yoktu. Kamal yoktu, hiç kimsesi yoktu. Yaşayabilmek için bir nedeni yoktu. Üzerindeki incecik kazağa devasa ellerin uzandığını hissettiğinde çığlıklarını bastı.

Sesine ne bir ses uzandı ne üzerine yüklenen adama bir el.

Bir felakete terk edilmişti ve kendi başına kurtulamıyordu. Bedenine adamın biri kendi zevki için dokunacak, canını yakacaktı ama gücü yetemediğinden engel olamıyordu.

"Orospu... çocuğu..." Ağlamaktan helak olan küçük kızın zayıf kalbi duracak gibiydi. Tam da bu saniyede kalbinin durmasını ne çok istedi. "Dokunma bana, Esed..." İlk defa yüzüne bakmaya bile tenezzül etmediği adama yalvardı. "Yalvarırım yapma... yalvarıyorum sana... yapma... beni öldür..."

Adamın dayanılmaz kahkahasını duyduğunda kafasını uzandığı yerde vurmaya devam etti. Oracıkta can vermeliydi. Kazağının yırtılan sesiyle beraber adama tekmelerini savurdu. Tırnaklarını geçirdi. Kafasına vurdu. Gözünü oymaya kalkıştı. Hepsi yetersiz kaldı. Küçük bedenini koca adama yetersizdi. Yetebilir miydi sahiden...

Canı, hayatı, geleceği elinden böyle çirkin ve vahşi bir yolla alınırken Efraiz El-Khatip hiçbir şey yapamadı. Eli kolu bağlıydı. Pantolonunun çıkarıldığını az çok hissetmiş, yardım çığlıklarına devam etmişti.

"Kamal... Kamal..."

Ağabeyinin gücüne ihtiyacı vardı. Onu ancak ağabeyi yenerdi. Rohan, babası, polis memuru... biri onu kurtarmaya yeterdi. Efraiz zarar görmeden bir ses, bir nefes, bir yardım eli istedi.

"Yardım edin... ne olur... yardım edin..." Acı dolu çığlıklarını yağmurun şiddetli sesi bastırıyordu.

Vahşete doğru Esed zevk çekerek ulaşırken, Efraiz can veriyordu. Kalbi nefes alıp vermeyi sonlandırmalıydı. Kimse yardım etmiyordu. Kimse bu kız neden bağılıyor demiyordu. Sesi çakan şimşekler kadar hiddetli ve baskın değildi. Efraiz bir adamın acımasızlığı altında eziliyordu.

"Yardım edin ne olur... Tecavüze uğramak istemiyorum..."

"Kimse seni duymuyor. Kimse seni görmüyor. Kimse seni umursamıyor. Seni yaşadığına pişman edeceğim, küçük orospu."

Efraiz kulaklarını kapadı. Çocuk bedeni hak etmediği bir eziye-

te uğruyordu. Son bulmayan bu istismarlar, verilmeyen cezalar, bir sonraki adımın en büyük destekçisi oluyordu.

“Anne... kızını kurtar...”

Tekmeleri havaya savruluyormuşçasına etkisiz kalıyordu. “Babaa...” Çok değil sadece bir insan sesi kurtulmasına yeterdi. Biri üzerinde, hayatına kast eden adamı çekip itse Efraz kaçardı.

“Kurtarın... beni...”

Küçük Efraz, vahşi bir adamın nefretiyle cezalandırılırken, ailesi planladığı oyunlarla yaşama veda etmişti. Bacak arasını zorlayan tarifi imkânsız acıyla çığlıklarını basarken, patlama sesi duyuldu. Göğe doğru alevler yükseldi. Ailesinin içinde can verdiği kamyon patlatılmış, yanıyordu.

“Annee...”

Ailesi yakılırken, Efraz tecavüze uğramıştı.

“Babaa... Kamal...”

Esed’in üzerinden kalktığını fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti. Çocuk bedeni kendisine yapılan saldırıyı kaldıramamıştı. Gürleyen göğün sesi, siren sesleri, sınılsıklam eden yağmuru, bilincini yavaştan kaybederken azar azar hissetmişti.

İnsanlığın geldiği noktayı çok kere sorgulamıştı. Babasına sormuştu, yetersiz bulunca annesine danışmıştı. Rohan ile gittiği yerlerde tanımadığı herkesle bir muhabbet eşliğinde öğrenmeye kalkışmıştı.

Kimse ona devasa bir adamın çocuk bedenine cinsel istismarda bulunmanın insanlığa sığmadığını ama aslında yapabileceklerini, bu doyumsuzluğun, bu gözü dönmüştüğün insanlık mertebesine yakışmadığını söylememişti. Kimse ona çocukların vahşi bir yolla katledileceklerini söylememişti. Kimse Esed gibi adamların bir canı olduğunu anlatmamıştı. Çünkü kimse Efraz gibi çocukları korkutmak istememişti.

Kendine gelmesi kısa ve zahmetli olmuştu. Esed başında dikiliyordu. Mercan gözleri gördüğü adamdan korktu. Ruhuna, bedenine, çocukluğuna, zarar vermişti. Kızı için mücadele veren birisine göz göre göre kıynıyordu.

Bu adam acılı bir ölümü hak ediyordu. Efraz gibi acı çekerek ölmeliydi. Güldüğünü duydukça acı silikleşti. Düşünceleri yalnızca ailesini öldüren adamın da öldürülmesi gerektiğine kayıyordu.

Uzandığı toprağın üzerinde güçlkle doğruldu. Kalçaları üzerinde sürüklendi. Ailesine gitmeliydi. Yanıyorsa da onları bu azaptan kurtarmalıydı. Kül oluşlarını uzaktan izleyemezdi. Belden aşağısı felç olmuştu ve kolları gücünü kaybetmek üzereydi.

Elinin sert bir cisme çarptığını hissedince taş olduğu umuduyla uzandı. Silah olduğunu iki eli arasına alıp incelediğinde anlamıştı. Elleri titriyor, silahın ağırlığını kaldıramayacağını alenen beyan ediyordu. Efraz yılmadı. Cüssesine ağır gelen silahı vakit kaybetmeden Esed'e doğrulttu.

Titreyen elleri tetiğin üstündeydi. Bir çekse canının hayatı son bulacaktı. Efraz ona acı çektiren kimseyi cezasız bırakmayacaktı. Hayatını elinden alan, bedenine pis elleriyle dokunan hiçbir canı cezasız kalmayı hak etmiyordu. Efraz'ın hakkını savunacak bir aile de bırakmamıştı geride. Kaçar gider ve kurtulurdu. Efraz ona kurtuluşun zaferini yaşatmayacaktı.

Efraz görüşü ağlamaktan ve yağmur damlalarının duraksız hızından bulanıklaşırken silaha sıkıca sarıldı. "Sen..." Nefesini tüketmeden kelimeleri geri yuttu. Biliyordu ki bu adama acısı tesir etmezdi.

Esed karanlıkta parlayan cismin belinden düşürdüğü silahı olduğunu yeni fark etmişti. "Bırak..." diye üzerine doğru eğildiği anda, Efraz irkilerek tetiği çekmişti. Ağır silahın tetiğini güçlkle çekmiş, elinde kaymıştı.

Vurulduğunu Esed'in can havliyle bağırdığını duyduğunda anlamıştı.

Elindeki silah kayarak ayağının dibine düştü. Birine sadece bir saat içinde yaşadığı dehşetleri sayarsa muhtemelen delirdiğini düşünür, olanlara asla inanmazdı. Canını yakan pisliği kendi silahıyla vurmuştu.

Efraz bir adam vurmuştu!

İnleyerek küfreden, yerinden devasa bedenini kaldırmaya çalışan adamdan silahı kapıp, kalçalarının üzerinde sürünerek uzaklaştı.

“Seni küçük fahişe!”

Homurdana homurdana acı çeken, bir hayvan gibi inleyen adamdan olabildiğince kaçtı. Onu vurmuştu ama öldürmeyi başaramamıştı. Elini kana bulayan daha on iki yaşında küçük bir kızdı. Daha on iki yaşında ailesi katledilmiş, aynı gece içinde tecavüze uğramış, hayatı paramparça olmuş kimsesiz bir çocuktü.

“Seni öldürecekim!”

Efraz neler söylediğini duyamıyordu. Kulağında derin uğultular vardı ve o uğultulara kapılıp sürükleniyordu. Kendini hangi deryada bulursa bulsun önünde sonunda boğulacaktı. Sığınacağı hiçbir liman anne babası gibi güvenli olmayacaktı.

Ağlayan çocuk sesini belli belirsiz işitti ancak bu da zinde kalmasına yardımcı olmadı. Herc ü merc olmuş duyguları, uğradığı istismar Efraz’ın aklını başından almıştı. Elinde sıkıca tuttuğu silaha kafasını eğerek baktı. Sadece bu suç aleti kaç ocağı yıkıyordu. Tek bir kurşun bir aileyi darmaduman edebiliyordu. Silahın namlusunu çenesinin altına dayadı. Yapacaktı. Bir dakika daha bu iğrenç hayatta sağ kalamazdı.

Yutkunarak silahı avuçları arasında sıktı. Yumduğu gözlerinden yaşlar koca birer damlalarla yanağından çenesine aktı. Efraz bu dünyadan göçüp gittiğinde gözyaşları son bulmayacaktı. Onun gibi daha nice çocuk uğradığı haksızlıklar, şiddetler, eziyetler, istismarlar sonucu ağlamaya, canına kıymaya, aklını kaybetmeye ne yazık ki devam edecekti.

“Sen bu iğrenç dünyaya ait değilsin, Efraz...”

Efraz’ın ailesi artık yoktu.

Tetiğe basmaya davrandı ki birinin silahı çenesinden yana kaydırıldığını hissetti. Ne olduğunu anlayamayan Efraz, yabancı bir adamın silahı ondan itişini sessizce izledi. Ailesine kıyanlardan biri o muydu? Onu da öldürmeye gelmişti. Efraz’ın canına minnet-

ti. Bu cehennemden ne kadar çabuk kurtulursa acısı o kadar erken son bulacaktı. Ailesine ve Azze'ye o kadar çabuk kavuşacaktı.

Yabancı adam kızı kucaklamadan evvel fırlattığı silahı aldı. Yerde acı çeken Esed'i vurup silahı yüzüne fırlattı. Her yerde polisler vardı ve bir an önce gitmelilerdi. Efraz kolunu tutan adamın inisiyatifine kalmıştı ve kucağında öfkeli homurtuları eşliğinde götürülüyordu.

Yırtılan kazağını toparlamaya çalıştıysa da olmamış, küçük kıza neler yapıldığını bu sayede anlamıştı. Felçli gibi çaresiz küçük kızın ne kolları tutuyordu ne ayakları. Vücudu çamura bulaşmıştı. Ellerindeki kanı, kollarındaki derin çizikleri ateşin aydınlattığı gecede az çok görebilmişti.

Etraf yaklaşan polis arabalarıyla ve yanan arabanın etrafında gezen polislerle kaynıyordu. Nitekim onları umursamadı. Kucağındaki kızı bir an önce götürmeliydi. Kendilerine doğru gelen çocuklu kadının feryatlarını ancak o zaman duyabildi.

"Kızımı... kızımı da kurtar..."

İki büklüm yürüyen kadın mültecilerden biriydi ve adam tanımıştı. O da vurulmuştu ve sırtına kızını kuşaklarla bağlamıştı. Küçük kızı bırakmadan feryat figan ağlayan kadına koştu. Kimi kurtarabilirse bu cehennemden kârdı.

Sonrasını düşünmeden, polislere yakalanacağını umursamadan, kadının kuşağını çözüp yere düşürdüğü küçük bebeği aldı. Bir koluna tecavüze uğramış büyük kızı, diğer koluna küçük bebeği alarak var gücüyle koşmaya başladı.

Kimi bu çölden ırak, susuz memleketten kurtarırsa kârdı.

Bölüm 4

Hayatın kuralı:

Dünyanın yükünden kaçamazsın, Efraz.

18 MART 2016 , HATAY / REYHANLI

Çağlar boyu savaşlar olmuş, göçler gerçekleşmiş, daha bilmediği nice ırk oluşmuştu. Sayamayacağı kadar din ve diller vardı. Evren çeşit çeşit insan barındırıyordu ve asırlardır bu insanlar medeniyet için savaşıyordu.

Bir bütün insanlığın içinde medeniyetten uzak, kulağı kesik, sesi kısık, vicdanî duyguları kör, bilgi ve kültürden yoksun, cahilliğin içine batmış bir nesle denk gelişini affedemiyordu.

Savaş olur sesler kesilirdi. Çocuklar ölür bağıran olmazdı. İnsanlar açlıktan birbirini hırpalar, kimse mani olayım demezdi. Kadının tecavüzleri olur bağırırlar duyulmazdı. Çocuk evlilikleri, kadın cinayetleri boyna yükselir, bağıran bir avuç insan da duyulmazdı.

Bağırdığında kimse onu duymamıştı.

Azze kendisinden yaşça büyük bir adamla evlendirilmeye zorlandığında batsın bu gelenekler diyerek karşı çıksalardı, o gün bir kalkınma sonucunda farkındalık yaratsalardı, Efraz bugün Türkiye'de kimsesiz olmaz, sokaklarda aylardır yaşam savaşı veriyor olmazdı. Bilakis karşı çıktığı için Efraz'ı susturmuşlardı. Süregelen bu korku olduğu müddetçe Azze ve Efraz gibi çocuklar yalnızca zulme uğrayacaktı. Hep sesleri kısılan, hep arka planda olan, hep

kendi savaşını kendisi vermek zorunda olan, küçükbedenler olacaklardı.

Esed bundan cesaret alıp, hayatını o gece ellerinden almıştı.

Ailesinin ölümüne şahit olmuştu. En yakın arkadaşlarını kaybetmişti. O gece bir canavar tarafından tecavüze uğramıştı. Tam hayata gözlerini yumacakken kamyonetine binerek Türkiye'ye beraber kaçacakları adamlardan biri sesini duyup imdadına koşmuştu. Geç kalmıştı ama canına kıymasına mani olmuştu.

O gece ölmediği gibi, yangından annesi tarafından kurtarılan bir bebekle yalnız başına kamyonetin kasasında Türkiye'ye kaçınılmıştı. Sınırdan geçtikten sonra adamlardan birinin bulduğu kıyafetleri giymişti. Satılacaklarını öğrendikten sonra adını Aden koyduğu küçük kızla adamlardan kaçmak Efrac için tam bir işken-ce olmuştu.

Fakat onlardan kaçmayı başaran Efrac, hayalini kurduğu sıcak eve kavuşamamıştı. 24 Kasım 2015 tarihinin gecesinde Lübnan topraklarından kaçmışlardı. O günden bu yana aylar geçmiş, Efrac saymayı unuttuğundan ayın kaçında olduklarından habersiz kalmıştı.

Kucağında küçük bir kızla evi bellediği sokaklara yine mahkûm olmuştu.

Aden yardıma muhtaç küçük bir kızdı. Annesi kanlar içinde, ölümün kıyısındaiken kızını kurtarmak için debelenmiş, akabinde can vermişti. Kızının kurtulduğu umuduyla gözlerini yummuştu. Yukarıdan izliyorsa kızının çektiği sefaleti görüyor muydu? Görüyorsa ölmediği için üzülüyor muydu?

Yapayalnız iki küçük kız kaçtıktan sonra sokaklarda ziyan olmuşlardı. Efrac çoğu kez küçük Aden'i bırakıp ölmeyi denedi. Caydıran tek sebep küçük bebeğin gözleriydi. Kendisi sokaklarda yaşayamazken, yalnız kaldığı an istismara uğramışken, Aden'in başına neler gelirdi kim bilir.

Çöpleri karıştırırken bulduğu eski bezi nimet sayarak küçük bebeği sırtına bağlamış, üşümesini bu sayede biraz olsun dindir-

mişti. Bebeğin titreyen vücudunu sırtında hissedince boğazı düğümlendi.

“Aden...” dedi titrek sesiyle.

Küçük kıza anlamı cennet bahçesi olan Aden ismini vermişti. Cennet gibi bir hayatı olsun diye özellikle bu adı seçmişti. Gerçek adını asla bilmeyeceğini kendine hatırlattıkça hüzünleniyordu.

Sırtında taşıdığı Aden’in bir yaşını doldurduğundan neredeyse emindi. Yiyecekten mahrum kaldığı için gelişmediğini, katledilip yakılan Azze’den biliyordu. Aden ne konuşabiliyor ne yürüyebiliyordu. Emekliyor ve yalnızca değişik sesler çıkarıyordu.

Ona seslendiğini anlayan minik kardeşi anlamsız bakışlarıyla bir komut bekledi. “Biraz daha dayan... Biliyorum açsın ama bu yağmur durmadan buradan çıkamayız...” Umutsuzluk üçüncü yoldaşı olmuştu ve Efrac üçüncü yoldaşına nefret doluydu. Yüzüne kapanan kapıların getirisi o olmuştu.

Sokaklarda, kendisi gibi evsiz barksız çocuklar tarafından hırpalanmış, çoğu kez dövülmüştü. Bir taziyede alabildiği iki kap yemeğini onlar kaçırmıştı ve Efrac ikinci kez taziyeden yemek almayı başardığında oturup hüngür hüngür ağlamıştı. Bir ölünün hayrına yapılmasa önüne yemek konulmazdı. Diri iken belki de hiç yardım eli uzatmayanlar öldükleri zaman bir nebze de olsa işe yarıyorlardı.

Yardım çadırından sırf kötü kokuyor diye kovulduğunu asla unutmuyordu. Kendisi yemezse problem etmiyordu ama Aden aç kaldıkça Efrac çılgına dönüyordu. Camide çoğu kez barınabilmiş, kötü koktuğu zaman orada mümkün mertebe yıkanmıştı. Vücudu dışında soğukta donarak ellerini ayaklarını yüzünü yıkayabilmiş, bu sebepten kışı hastalıklarla geçirmişlerdi.

Sokaklar tehlikelerle doluydu. Efrac çoğu kez erkeklerden sırtında bir bebekle kaçmıştı. Polis arabalarının yakınında kalmış, yardım edebileceğine inandığı esnafların yanında durmuştu. Çıraklık yapacağı bir iş bulmaya razıydı. Gelecek parayla Aden’i doyururdu. Çöplerden buldukları yemeklerle yetinmek giderek güçleşiyordu. Açlık ve sefaleti her geçen gün artıyordu.

Hava soğuktu. Üşüyorlardı. Bebek hastaydı ve elinden hiçbir şey gelmiyordu. Dilenmekten nefret ediyor ancak Aden'in aç kalma ihtimali itiyordu. Efraz karar vermişti. Bebeği iyi bir yere götürecekti, ardından hayatına son verecekti. En azından küçük bir kızı kurtaracaktı. Azze'yi kurtaramamıştı ama bebeği kurtaracaktı.

Hava bugün yağmurluydu. Bir ağacın altına sığınmışlardı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki sığındığı yerden kafasını çıkartamıyordu. Günlerdir ne banyo yapabiliyordu ne doğru dürüst yemek yiyebiliyordu. Banyo yapamamak ve aç kalmak bildiği şeylerdi fakat evsiz kalmak ailesiz kalmak onun için çok yeniydi. Beton taşların üzerinde yetersiz kalan bir kartonu sererek uyuyorlardı. Üzerlerinde battaniyeleri olmadığından uyumak âdeta zulme dönüşüyordu. İstisnasız her gece bu işkenceye maruz kalıyorlardı.

Şikâyetçi olduğu Rasâsî Sokağı'nı arayacağını tahmin etmezdi. Bir an orayı özlediğini bile hissetti. Bu duruma şaşırsa da aslında şu an yaşadıklarına bakınca haklıydı.

Yüzlerine vuran soğuk havadan dolayı titremeye başlamışlardı. Burada kalamazlardı. Ama buradan kaçarlarsa da ıslanacaklardı. Giyecek hiçbir şeyleri yoktu.

Rohan olsaydı bir çaresini bulurdu...

Ailesini hatıralarında yaşatmaya için için korkuyordu. Rohan'ı özlediğini kendine itiraf diyordu. Onu koruyan, ona yemek getiren küçük hırsızını deli gibi özlemişti. Her gece dua ediyordu rüyasına gelsin diye lakin Rohan gelmiyordu.

Rohan ona hiç uğramıyordu. Sanki unutmuş gibi. Sanki Rohan da onu terk etmiş bu sokaklarda yalnız bırakmıştı. Ya da Rohan onun nerde olduğunu görmüyor muydu? Belki de bu şehri bu ülkeyi bilmiyordu. Belki Rohan da ona kıızıyordu onu yalnız orada bıraktığı için.

Çakır gözlerinde yaşlar hazırmış gibi birikti. Yine ağlamak istemiyordu. Keza her gece onları düşünmekten ağlıyor, uyuyamıyordu. Kimseyle konuşamadığı gibi kimseye güvenmiyordu. Erkeklerden nefret ediyor, onları gördüğü yerde kaçıp sığınak arıyordu.

Uykulu haliyle yağmurun dinmesini beklemişti. Saatler boyu uykuyla cebelleşmişti. Bu ara hep yorgun ve uykuluydu. Son zamanlarda alışması gereken çöp karıştırma rutini güçleşmeye başlayarak mide bulantılarına ve kusmaya dönüşmüştü. Efrac ne olduğunu bilmiyor, anlam veremiyor, zaman zaman çıldırmanın eşiğine geliyordu.

Aden külfeti en ağır imtihandı. Açlıktan ağlayan kızı doyuracak bir yiyeceği yoktu. Bulmak için kolları sıvama vaktiydi. Kendine görev edinmiş bir abla gibi sadece Aden için çabalıyordu. Aslında bir abladan fazlası bir anne olmuştu küçük kıza.

Sığındıkları alandan çıkarak etrafı gezmeye başladılar. Her bulduğu çöp kutusunu karıştırdı. Eli boş ayrıldıkça hiddeti artıyordu. Aden'i taşıyarak yemek aramak, üstelik son günlerde özellikle çöp kutuları midesini bulandırırken, ısrarla devam etmek onu perişan ediyordu.

"Bugün yemeğimiz yok galiba."

Umutsuzluğu bir deryada boğar, bir kıyıya çarpar, alaşağı ederdi. Kendisi aç kalsa ölür, bu cefası çekilmez çirkin dünyadan kurtulurdu.

Ya Aden?

Önünden geçtiği dükkânın cılız ışığı altında yüzünü inceledi. Yediği şiddetin izleri yok olmuştu. Sokak çocuklarının dayağından kaçmak gün geçtikçe zorlaşıyor, her defasında yaralı çıkıyordu.

"Aden bak, yüzüm iyileşmiş," sol kolunu oynatıp parmaklarıyla sıkıp bıraktı. "Kolumda iyileşmiş, artık seni taşıırken canım yanmıyor." Minik bir rahatlamanın ardından dükkân kapısından uzaklaştı. Birilerini onu hırsızlıkla yaftalaması an meselesiydi.

Ağır ağır kaldırım taşlarını arşınladı.

Hiç girmediği sokağa adımını attığında korku çevresini sardı. Kendi gölgesinden bile korkuyordu Efrac. Çöp konteynerinin görüntüsü daha yakınlaşmadan midesine vuruyor, öğürme hissini hiçbir şekilde atlatamıyordu. Efrac bir çileye daha sitem etmeden boyun eğecekti.

Aden'i bağlayan bezi çözerek gönülsüzce sırtından indirip ıslak zemine bıraktı. Konteynıra girmekten başka çaresi yoktu. Çöp kokusunu aldığı anda kolunu burnuna siper etti. Bu koku olduğu müddetçe Efraz yiyecek zor bulurdu.

Boyundan uzun konteynerin kenarına tutunduğunda gözünde yaşlar birikti. Kusacak hissi midesini alt üst ediyordu. Son bir gayretle çöpün içine bedenini sarkıttı. Efraz karın sancısıyla geri çekilerek çöpten uzaklaştı. Sağlığı giderek bozuluyordu. İsteddiği gibi kendinden ağır ağır vazgeçiyordu. Son nefesini vermeden evvel Aden'i güvenli ellere teslim etmeliydi.

Küçük kardeşi için mide bulantısına ve karın ağrısına dayanarak konteynera tekrar yaklaştı. Öğürmeleri üst üste binerek Efraz'ı iki büküm etti. Dayanmalı, en azından Aden için bir şey bulana kadar katlanmalıydı.

Muvaffakiyet sağlarsa bir akşamı daha kardeşinin açlığını izlemeden geçirecekti. Öğürmekten bir hal olana kadar çöpü karıştırmış, yemek bulamadan elinde bir bez parçasıyla çöpten uzaklaşmıştı. Sofra bezi olduğuna kanaat getirdi. Sayesinde hem Aden eskisi gibi çok üşümezdi. Biraz daha fazla ısınacaktı.

Yağmurdan ıslanmamış tek bir yer yoktu. Bezi iki bacağı arasında sıkıştırdı. Aden'i sırtına alan Efraz, eski bezle Aden'i tekrar sırtına bağladıktan sonra iki bacağı arasında sıkıştırdığı bezi açarak Aden'in sırtının tamamını saracak şekilde yerleştirdi. Böyle daha iyi olmuştu. Aden kendisi kadar üşümeyecekti.

"Rahat mısın?" diye sordu.

Aden anlamsızca mırıldandı.

Tanımadığı temiz sokaktan umudunu kesen Efraz adımlarını hızlandırdı. Akşam çökmüştü. Bugün hiçbir şey yememişlerdi. Öncelikle yiyecek bulacaktı. Ardından sığınacak sıcak bir liman...

Sokakları keşfetmeye umutsuzluğuyla devam etti. Yiyecek bulmadan durmayacaktı. Nihayet arayışları sonucu bir çöpün içini karıştırmadan yanına bırakılan elmalarla dolu poşeti bulmuştu. Efraz buğulu gözleriyle şükretti. Karınları bir nebze doyacaktı. Poşeti

alarak etrafına baktı. Bu sokak da yeni keşfettiği diğer sokaklar kadar temizdi. Evler yıkık dökük değildi ve yeni boyanmış gibi ışıldıyordu.

Lambası yanan pencerelerin arkasındaki hayatları merak etti. Çocuklar annesiyle babasıyla oynuyor, sıcak yataklarında uyuyor, yemeklerini yiyor, sevmiyorsa önünden itip ağlıyordu. Ağlayarak ittikleri bir tabağa milyonlarca çocuk muhtaçtı.

Belki bir gün bir tabak şımarıklığını yapmayacak kadar garibin halinden anlayacak olgunluğa erişirlerdi. *Belki...*

Çöpün arkasına sığındığında zapt edilemez bir heyecanla içinden çürük elmayı çıkardı. Çürüklerinden kurtulduğunda sağlam bir elma yiyeceklerdi. Dişleriyle çürük kısmı ısırmaya koyuldu. Kabuklarını azimle soydu. Aden kabuklu şeyler yemeyecek kadar küçüktü. Elmayı tamamen soyduğunda kızın eline verdi. Poşetten bir tane daha çıkarıp çürük kısımları yine ısırp attıktan sonra kalan kısımları ısırp afiyetle çiğnemeye başladı.

Hafif çiselemeye başlayan yağmur fırtınanın gelişini haberdar ediyordu. Efraz bir tufana hazır değildi. Rüzgâr değse devrilecekti. Sırtını yaslayacağı bir sığınak aradı. Bir apartmanın giriş kapısının önündeki sandalyeyi görünce Efraz elindeki elmayla sırtında taşıdığı Aden'i sıkıca tutarak koşmaya başladı. Sığınacak bir kapı önü bulmuştu. En azından soğuk zeminde bütün vücudu ağırdan kasılana dek oturmazdı.

Altı basamağı dikkatlice çıktı. Yağmur taneleri hızla üzerine akıyordu. Efraz altın bulmuş sevincini bir sandalyeyle yaşarken, ya sıcak bir yatak bulsa ne yapacaktı? Aden'in elmayı yiyişini sessizce dinliyordu. Sandalyeye oturacağı esnada arkasından gelen ayak seslerini işitti. Omzunun üzerinden baktığında bir adamın merdivenleri çıkışını gördü. Arkasında da küçük bir erkek çocuğu vardı.

Efraz iri cüsseli adamı birine benzetti. Bakışlarındaki ifadeyi çözemedi. Efraz sandalyeye oturamadan kalakaldı. Adamın bakışları korkutucuydu. Esed gibi bakıyordu. Efraz dehşetle irileşen gözlerini adamın üzerinden çekti. Çıktığı basamakları adamın ça-

tık kaşları altında dikkatsiz bir hızda geri indi. Alevlenen her korku küçük kızın kalbini hasta ediyordu. Vücudunu karıncalandırıyor aklına türlü türlü olaylar gelmesine sebebiyet veriyordu.

İnce hastalığa tutulması olasıydı. Efraz canını hemencecik alacak bir hastalığa kapılsa üzülmekten ziyade sevinirdi. Tek engeli sırtında taşıdığı kızdı. Bu kızın neden karşısına çıktığını da bir türlü anlamıyordu. Neden bu iğrenç hayattan kurtulacakken o adam ve bu bebek karşısına çıkmıştı?

“Sen olmasan ben şu an ailemin yanındaydım...” diye sessizce fısıldadı Aden’e. Başını göğe doğrulttu. Yıldızları görmek isteyen gözleri gri dumanla örselenmiş gökyüzünü görünce yüzünü ekşitti. Yağmur damlası kirpiğine düşünce gözlerini inleyerek kırıştırdı.

“Kaç milyon insan var şu dünyada. Birinde de mi merhamet yok?”

Merhameti sorgulamayı bırakalı çok olmuştu. Umutsuzluğunu bataklığın içinde balık aramakla eş değer görüyordu Efraz. Bir yanı çırpınması için kışkırtıyordu. İnsanların paylaşımcı olmadığını öğrenmişti ama içindeki sesi bastırmayı bir türlü öğrenemiyordu.

Annesinin, *‘Merhameti olmayan kalpten korkarım, o yüzden hep duamdır; merhameti olana denk düşelim,’* sözleri hatırasına düşerek küçük kızın kalbini acıttı. Duasında da haklıydı Nabia El-Khatip! Çocukları içinde bu duayı hep ettiğini söylemişti.

Efraz o duaların kabul olacağı günü bîçare bekliyordu. Bir yanı o duanın kabul olacağına ikna olmak isterken diğer yanı bunun olmayacağını söylüyor kendi iç çatışmasını yaşıyordu.

Bulduğu bir ağacın altına sığındı. Bezi çözüp üzerine oturttuğu Aden’e bakmadan sokağı kolaçan etti. Ya o adam Esed gibi peşinden gelirse? Ya o da bir zarar verirse? Diken üstünde yaşamaktan helak olmuştu. Yorulmuştu, küçük bedeni çok şey kaldırıyor ama artık kaldıracak takati kalmamıştı.

Ayaklanmaya çalışan Aden ile dikkati dağıldı. “Nereye gideceksin?” diye sorduğu küçük kızı durdurmak istedi. “Otur, Aden. Bir yere gidemeyiz,” Omuzlarından tutarak onu oturtmaya çalış-

tığında küçük kız yere düştü ve ağlamaya başladı. Elinden elması kayıp yere düşünce kızdı Efraz.

“Suç senin, hiç ağlama!” diye sitemli sesiyle konuştu. Elmayı alıp kirden temizlemeye çalıştı. Yükü yeterince ağırken Aden’in ağlaması eklenince hepten beter oldu. “Bak... Beni zorlama zaten canım sıkkın...”

Elmasını tekrar eline verdiğinde Aden aldı. Ancak ağlaması kesilmedi. Küçük kızın durmayacağına kanaat getirince kucağına oturttu.

“Ağlama, bizi kimse görmesin.”

Aden dinlemiyor, ciyak ciyak ağlamaktan vazgeçmiyordu. “Ağlama dedim sana,” demesiyle çöp kutusundan büyük bir güm-bürtü yükseldi. Efraz hıçkırarak yerinden sıçrarken, Aden’in çığ-lıkları sokağı inletti.

Efraz küçük kardeşini kolları arasında sıkıca tuttu. Sakinleştirmeyi o an akıl edemeyen küçük kız yağmura aldırmadan, kendilerine doğru gelen adamla iyice panikleyerek dalgalara kapılan bir sandal gibi bocaladı.

“Ne yapıyorsunuz çocuklar burada?”

Efraz onu izleyen adamdan mümkün mertebe uzaklaştı. Aden’i koruma güdüsü çetinlik kazanıyor, kendini düşünemeyeceği kadar kucağındaki kıza odaklanıyordu. Kaçmaya yeltendiğinden adamı da cevapsız bırakmıştı.

“Hava yağmurlu, hadi evinize gidin.”

Korkularına kapılmayı bırakırsa, adamı inceleme fırsatı bulacaktı. Aylardır sokaklarda yaşayan küçük kızın olgunlaşmasını sağlayan mimikler ve huylar olmuştu. Kimin iyi kimin kötü olduğunu ilk bakışta anlayamazken, niyetleri gözlerinden ve seslerinden kısmen anlayabiliyordu.

Yabancıнын sesi meraklı, bakışları kızgınlık doluydu. Ellerinde tuttuğu elmaya bakan gözleri hemen yanında tuttuğu çürük elma poşetine, oturduğu ıslak zemine ve oradan Aden’e kaydı. Kızgınlığın ansızın hüzne dönüştüğünü görür gibi oldu. Ancak emin olamadı. Yeni bir iç savaşla mücadele etmeye başladı.

Bu yabancınn ısrarı nedendi?

Tedirginlikler baş gösterdi. Ya bu da Esed gibi bir şey yaparsa? Ya canlarını yakarsa ne yapacaktı? Belki... Bilemezdi ama emindi ki bu sefer Aden'i bile kurtaramazdı.

"Bakın bu gece hava soğuk. Hadi kalkın evinize gidin. Ayrıca sokaklar çok tehlikeli," derken işaret parmağıyla Aden'i gösterdi. "O bebek hasta olur."

Efraz evimiz yok, diyemedi.

Yabancı kalmakta direndi.

"Suriyeli misiniz?"

Efraz, Lübnan diyemedi.

Ağacın dibine sığınarak kendilerini korumaya çalıştı. Aklında bağırıp yardım çağırmak gibi planlar uçuşuyor, kimse gelmezse adamı öfkeliendirir ihtimaliyle ürkerek suskunluğunu koruyordu. Hiçbir sokak çocukların evi olmamalıyken, o da evsizler gibi kaldırım taşlarını yuvası belliyordu. Soğuk zeminleri yatağı, çöp kutularını buzdolabı biliyordu.

Yağmurun altında ıslanan adamın gerilediğini fark etti. İsrarından vazgeçmişti belli ki. "Anlaşılan anlaşılamayacağız. Fakat sizi uyarmakta fayda var. Fırtına kötü geliyor. Evinize hemen gidin." Uyarısının hemen ardından sırtını dönerek sessiz ve yavaş adımlarıyla yanlarından ayrıldı.

Mırıldanan adamı anlayamayacak kadar kendinden geçmişti Efraz. Yabancı adam gözden kaybolduğunda tuttuğu nefesini rahatlatarak bıraktı. Adamın söylediklerini çat pat anlamıştı. Fırtınanın gelişi, gidişlerinin habercisi demekti. Peki ama nereye? Hangi kör kuyuya, hangi bilinmeze...

Sığınakların müdavimi olan Efraz elbet bir yer bulur, aralanan bir kapıdan içeri girerdi. "Allah bize yeter Aden, Allah bize yeter." Kendi kendine uyuyan kıza mırıldandı.

Şimdi arayış vaktiydi.

Yabancınn dediğine göre fırtına gelecekse çöp kutusuna sığınmaktan başka çaresi yoktu. Aden kollarının arasında uykuya

dalmıştı. Başını müşfik edasıyla okşadı. Küçük kızı bez parçasıyla örterek soğuktan bir nebze korudu. Ayaklarını öne doğru uzatarak küçük bebeğin rahat uyumasını sağladı. Yağmur damlaları yırtık ayakkabısının içinden sızarak ayaklarını ıslatıyordu.

Türkiye için ne güzel hayalleri vardı. Sıcak bir aş, sıcak bir yatak istemişti. Çok büyük hayalleri yoktu elbette. Lübnan topraklarında olduğu müddetçe ne istediye hiçbir beklentisi karşılayamamıştı.

Hayat ona vermektense almıştı. Önce ailesini, sonra en yakın arkadaşlarını. Sığındığı virane evi, bir öğün yemeklerini. Şimdi ise ne evi, ne yemeği, ne ailesi ne de bir hayatı vardı. Küçük bir bebekle kışın ortasında soğuktan donarak öleceklerdi.

Yabancıнын uyarısı haklı çıkıyordu. Yağmur giderek şiddetleniyor, ayaz çetin bir kış gününü yaşıtıyordu. Tir tir titriyor, kucağındaki kızın titremesine kendi mi sebep oluyor yoksa aynı acıdan o da mı mustarip oluyor, emin olamadı. Aden'in bir bez parçasıyla ısınmasını beklemek fazla ütöpikti.

Gözü çöp konteynerına çarptı. Yanına yaklaşırken öğürmekten biçare düşene kadar acı çekerken, içine girse neler yaşardı? Hayat standartları başka çareler bırakmıyordu. Sahi onun bir hayat standardı var mıydı? Ya canına kıyacaktı yahut ecel onu bulana kadar bütün şartlara göğüs gerecekti.

Aden için ölmek daha erkendi. Onun bu hayatta kalıp güzel bir geleceğe adım atması gerekiyordu. Şayet yarın hava şartları güzel olursa iyi bir yer bulup bebeği oraya bırakacaktı. Sonra da çekip gidecekti.

Aden'i sıkıca tutup ağaçtan destek alarak ayağa kalmaya çalıştı. Kız kardeşini uyandırmak istemedi. Ayağa kalktığı esnada sokağı yokladı. Hiç kimseyi bulamadı. Bulmayı da beklemiyordu. Bu fırtına da kim dışarıda kalabilirdi ki?

Evsizler dışında. Efraz gibiler dışında, kimsesizler dışında.

Aralıksız yağan damlalar sırlıklam etmeye yaklaşmıştı. Önüne geçtiği konteynerdan rüzgârın şiddetiyle esen kokudan sebep

tekrar öğürdü. Efraz yutkunarak Aden'i içi hayli dolu mavi çöp poşetin üstüne bıraktı. Örtüsünü üzerine örttü. Soğuk ve yağmur iğrenç kokuları katlanmasını gerektiriyordu. Şikâyet edecek kadar şanslı değildi.

Duyularının kokuya alışması için nefes alıp verdi ancak bu sadece saniyeler sürdü. Krizi atlatamıyor, çöküp ağlamamak için direniyordu. Buğulu gözleri görüş açısını etkiliyor, Efraz konteynera binmek için ayağını basacağı bir destek arıyordu. Yırtık ayakkabının ucunu sürterek çıkamayınca zıplamaya başladı. Nitekim her zıplayışında koku üzerine saldırıyor, bertaraf edemeyen küçük kız yenilgiye uğruyordu.

Sayamadığı kaçınıcı atağının arasında bir ses duyuldu. Hayır, birileri ona sesleniyordu. Efraz kafasını usulca çevirdi ve şemsiye altında elinde bir battaniyeyle kendilerine yaklaşan bir adam gördü.

Az önce eve gidin diyen yabancıydı.

“Ne yapıyorsun sen?”

Efraz sükûnetini korudu.

“Burada kalmayı mı düşünüyorsun? Havasızlıktan ölürsünüz, aklını mı kaçırdın?” Adamı yaşadığı dehşet yüz ifadesinden okunabiliyordu. Sanki Efraz keyfinden bu sokaklarda kalıyormuş gibi davranması ve şımarıklık ediyormuş gibi kızma hakkını bulması küçük kızı öfkелendirdi.

“Senin dilin yok mu, kızım? Dilsiz misin sen?”

Burnundan derin soluğunu vererek adama kaşlarını çattı. Soruları abes kaçıyor, yanıtlamak istemediğinden asla sesini çıkarmıyordu. Uğraşına da anlam veremiyordu Efraz. Adamın vakur duruşundan ve ısrarından anladığı hemen gitmeyeceğiydi.

“Evin yok mu senin?”

Mantıklı bir soru sormayı başarmıştı. Bu sefer bir belirti verdi Efraz. Hayır, anlamında kafasını salladı.

Anlaşabildiklerini fark eden adamdan ikinci mantıklı soru gelmişti.

“Ailen peki?”

Olumsuz cevabı verirken titredi Efraz. Ailem yok demenin sancısını ikinci defa yaşadı. Sadece yanında oturan bir sokak çocuğu ailesini sormuştu. Efraz yine sesli cevap verememişti. Ailen olsaydı sokakta olmazdın, demişti. Ne kadar da haklıydı. Ailesi varken sığındığı virane bir evi yoktu. O ev ailesiyle beraber yok olmuştu.

Olumsuz yanıtlar adamın canını sıktı. Küçük kıza ve çöpün içinde uyuyan bebeğe çaresizlikle baktı. Burada kalırlarsa ya hastalıktan öleceklerdi, ya donarak öleceklerdi, yahut havasızlıktan öleceklerdi.

Her şekilde sabaha sağ çıkamayacaklardı.

Yaklaşık bir saat önce eve dönüş yolunda çocukları fark etmiş, görünmeden evine çıkmıştı. Ne var ki içindeki sese yenilmiş ve kendini pencerenin önünde çocukları izlerken bulmuştu. Ağacın altına sığınan küçük kızın yağmurda ıslanan ayaklarını izlerken kendinden nefret etti. İnsanlığından utandı, dünyayı hayıfladı.

İki küçük kız çocuğu yağmur ve çetin ayazda üşürken, kendisi bir tiyatro sahnesini izler gibi izlemişti.

Hep gitmelerini beklemişti. Kalkıp eve gitmelerini, ailelerinin yanına gitmelerini ya da birilerinin gelip onları almasını beklemişti. Bir saat süren bekleyişi sonunda ne birileri geldi ne o çocuklar yerinden kıpırdadı.

Adam kendisine bir kahve alıp pencerenin önünde yine onları izlerken dünyanın adaletsizliğinden dert yandı. Kendisi evinde sıcak kahvesini yudumlarken, iki çocuğun eve gidişlerini beklemişti. Besbelli sokaklarda yaşayan çocuklardı. Bir evlerinin olmasını beklemesi abes kaçmıştı.

Aç olduklarını bildiğinden iki kişilik yemek sipariş etmiş, akabinde bir battaniye kaparak üşüyen çocuklar için aşağıya inmişti. Yemek ve battaniye bir şekilde işlerini görürdü. En azından birileri gelene kadar üzerine düşen vazifeyi yapmış olurdu.

Fakat yanına uğradığı çocukların çöp konteynerına sığındığını gördüğünde çıldırmıştı. Bu çocuklar mülteciydi ve evleri yoktu.

Ailelerinin nerede olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamıyordu.

Olanlara pek inanası da yoktu. Belki bu da yeni oyunlarından biriydi.

“Bu da yeni oyunlar mı? Çocukları sokakta bırakıp onları eve almamızı mı istiyorlar?” diye öfkeyle isyan etti. Bakamayacakları çocukları doğuran her bir ferde kızgınlık duyuyor hatta bu kızgınlık bazen nefrete dönüşüyordu. Bir lokmaya muhtaç oldukları halde korunma ihtiyacı duymadan sokağa doğurur gibi çocuk doğuruyorlardı.

Küçük kızın korkulu bakışları canını yakıyordu. Korkutma niyetinde olmadığını anlatmalıydı. “Bak,” diyerek kendini takdim etti. “Benim adım Behzat.”

Efraz yabancıнын adını beyninde defalarca tekrarladı.

Behzat!

Adamın gözlerine bakınca Kamal’i gördü. Kamal gibi şefkat doluydu. Adamın cüssesinden yansıyan güven gerçek olsa da madrabazca geliyor, dolayısıyla temkinli davranmasını gerektiriyordu. Efraz’ın nazarında erkekler iğrenç varlıklardı. Esed’in verdiği zarar herkesin vereceğine inanıyor, korku kadar kin de duyuyordu.

Fakat yabancı farklı bakıyordu. Merhameti sorguladığı esnada biri çıkmıştı. Onlara gerçekten yardım edecekmiş gibi görünen adamın acıdığını gördü Efraz. Lakin kimsenin ona acımasını istemiyordu.

Konteynerın içine girmek için başarısız bir manevra daha yaptı. Elinin tersiyle burnunu sildiğinde bakışlarını Behzat’tan çekti. Aden’in uyanıp uyanmadığını kontrol etti. Öğürme hissi tekrar canlandığında Efraz adam fark etmesin diye güçlkle yutkundu.

Behzat onu yine cevapsız bıraktığını fark ettiğinde tısladı: “Gurur mu yapıyorsun sen bana?” Anlamıyorsa hak verirdi ama anladığı her halinden belliydi. İlk gelişinde sorularına beden diliyle yanıt vermişti.

“Burada kalırsan ölürsün diyorum anlamıyor musun?”

Yanıtsız kalmayı hazmedemeyen Behzat köpürdü. Battaniyeyi

ve şemsiyeyi hiddetle çöpün üstüne bırakıp sırtını onlara döndü. “Ulan sen kendini düşünmüyorsan ben niye düşüneyim? Bana ne!” Hiddetli tonuyla kıza çattıktan sonra hızlı adımlarıyla apartmana doğru ilerledi. Hava buz gibiydi, yağmur şiddetleniyordu. Üşüdüğüünü yeni yeni fark ediyordu.

İçeriye gireceği sırada duyduğu hapsirme sesiyle hızla kızlara döndü. “Al ulan hasta oldun işte.”

Annesi hep *vicdanın başına bela olacak*, derdi. Vicdanın başa bela olacağını asla düşünmezdi Behzat. Ne kadar hayatlara dokunursa, ne kadar mutlu ederse bir o kadar yaşadığını hissediyordu.

Yine yapacağı iyiliği yapmıştı. Evine dönmesi gerekiyordu. Onlar için istediği yemek de gelecek, karınlarını da doyuracaktı. Elinden geleni yapmıştı işte. Eve gitmesi gerekiyordu. İçinden bas bas bağırان bir ses gitmesini engelliyordu.

Küçükler daha, bırakma...

İç sesi ne kadar baskındı. Nasıl da Behzat’a hâkim olup istediği tarafa yönlendiriyordu. Kulak asmamaya çalışsa da yapamıyordu. Şimşekler çakıyor, gök geceye avaz avaz bağınıyordu. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur saniyeler içinde adamı sırlıslıkla etmişse bu çocuklar sabaha kadar nasıl dayanırdı! Üstelik yağmur görüşünü engelliyordu. Pencereden kontrol etse bile göremezdi. Bir şemsiye ve battaniye sabaha çıkarmazdı. Behzat dayanamayınca gitmekten vazgeçti.

Hiddetle tek başına bıraktığı çocukların yanına geri döndü. Battaniyeye ve şemsiyeye hiç dokunmadığını görünce içerledi. Sadece yardım eli uzatmıştı ancak bu gurur fazlaydı. Bunlara ihtiyacı olduğunu bilincinde bir kızken neden inat ediyor, anlamadı.

Konteynıra yükselmeyi nasıl başarmışsa, çöp yığının üstünde oturuyordu. Küçük bebeği de kucağına almış marifet gibi sarılmıştı. Küçük bir sofra bezi o bebeği ne kadar ısıtabilirdi? Behzat onları bırakmak istemiyordu ancak evine alacak kadar da güvenmiyordu.

“Hâlâ mı gurur yapıyorsun?”

Yorgunluktan bitap düşmüş kız dalmış olacaktı ki sorusuyla

irkilerek zıpladı. Bıraksa yağmurun altında uyuyacak kadar bezgin görünüyordu. Behzat iç yanaklarını ısırdı. Bu çocuklar sokağa terk edilmeyi hak etmiyordu.

"Hadi kalk," diyerek sarıldığı bebeğe elini uzattı. Küçük kızın eline vurmasıyla Behzat'ın gözleri hayretle büyüdü.

"Git!"

Kirlenmiş yüzünün masumiyetini saklayamayışı karşısında şefkatle doldu ve onları gördüğünden beri ilk defa yüzünde bir gülümseme belirdi. "Demek konuşabiliyoruz. Ben seni dilsiz sanıyordum, gururlu."

Gurur abidesi köşesine sığınınca Behzat'ın omzu yorgunlukla düştü. Kollarını çöp konteynerinin kenarına yaslayarak küçük kıza doğru konuştu. "Bak ben sana yardımcı olmak istiyorum."

Aden'in öksürüğü ortamı sessizleştirdi. Kaşlarıyla bebeği işaret etti. "Görüyor musun nasıl hasta, yarın sabaha daha fena olur. İn hadi buradan."

İkna etme çabaları başarılı olur muydu, şüpheliydi. Küçük kızın korkusunu asla gizleyemeyişinden anlaşılan zor olacaktı. Sokağa düşen bir insanın korkmasını anlamadı. Sonuçta burası daha tehlikeliydi.

Bir an teklifini düşünür gibi olduğunu görünce, "Korkma," diye destek verdi şefkat dolu sesiyle.

"Bak gece daha da fena olacak," diyerek işaret parmağıyla inatçı kıza evini gösterdi. "Bak evim şurası, beşinci katta," dedi gülümseyerek. İnanılır gibi değildi. Evsiz bir kıza yardım etmek için onu zorla evine alıyordu. Pes edip evine gidebilirdi.

Evini kontrol eden çakır hareleri kendi gözleriyle bulduğunda Behzat tekrar gülümsedi. "Bir şey yaparsam inan duvarlar çok ince, çılgık atmanla herkes gelir. Hem evim o kadar büyük değil."

Hatay'a işi sebebiyle gelmişti. Özel bir şirkette mühendisti ve her ay Hatay'daki inşaatlar için bir haftalığına buraya gelirdi. Otelde kalmak istemediği için şirket küçük bir ev kiralamıştı. 1+1 küçük ev ona yetiyordu.

Üç gün sonra tekrar İstanbul'a dönecekti. Lakin gitmeden önce bu iki çocuğa yardım etmek istiyordu. Biraz daha bu fırtınanın altında kalırsa kendisi de sabaha yataktan çıkamayacaktı.

"Ayrıca benim dünya güzeli bir kız arkadaşım var." Efraz'a göz kırparak geri çekildi. "İstersen gelirsin." Sırtını tekrar onlara dönerek fıstıklı makamla adımlarını sürdürdü. Kızın müstenkif tavrı adamı oldukça zorlamıştı. Sokakta uzun süre kalmışsa belki de gördüğü eziyetler, hoyratça davranışlar buna sebep olmuştu. Fakat herkesi aynı kefeye koymak ne kadar doğru olurdu?

Apartmana girdiğinde arkasına hiç bakmadığını fark etti. Arkasından gelen adım seslerini duyduğunda umutsuzca döndü ve çocukları arkasında bulunca şaşırdı. "Demek sizi ikna edebildik." Yorgunlukla nefesini bıraktı.

Asansörün kapısını açarak küçük kızın girmesini istedi. Kucağındaki bebek sıırıslıklam olmuştu ve hâlâ uyuyordu. Belki de hastaydı. Tereddüt eden küçük kızın düşündükten sonra karar verip uygulaması dikkatinden kaçmamıştı. Asansöre yadırgayan bakışlar altında içine girdi ve arkasından Behzat binerek beşinci katın düğmesine bastı.

Kapanan kapının ardından duyulan kilitlenme sesi, küçük kızın inlemesine sebep oldu. Asansör çıktığında ise yerine sinerek kucağındaki kardeşine sarılmıştı. Behzat istemsizce güldü ve küçük kızın imalı bakışlarını üzerine aldı.

"Yukarıya çıkıyoruz," diye açıklama yaptı. İlk defa asansöre bindiği belliydi. Akabinde asansöre yayılan kokuyu anımsadı. Küçük kızı rencide etmek istemediği için ağzından nefes alıp verdi. Acaba kaç gündür banyo yapmıyorlardı?

Asansör beşinci katta durmuştu. Behzat kapıyı iterek indi ve çocukların inmesi için tuttu. Yerine sinen küçük kızın rahatladığını yüzünden anlamıştı. İnmesiyle beraber cebinden anahtarını çıkarıp hemen evinin kapısını açtı. Sıcak eve ihtiyaçları vardı.

Evine geçmeleri için ikinci bir davette bulundu. Adını henüz öğrenmediği küçük kızın ikilemleri, korkuları haklı olsa da fazla

düşündürücüydü. Behzat neler yaşadığını bilmiyordu. Anlayamaz ve asla tahmin edemezdi. Kokusundan nefes alamayacağı bir alana sırf yağmurdan korunmak için girecek kadar mecbur kalmışsa dönüp kendini sorgulamalıydı, küçük bir kızın neler yaşadığını değil.

Zorlamadan içeriye geçmişti. Üstlerinden yağın damlalar girşi ıslatmıştı. Kapıyı henüz kapamaya vakit bulamadan çocuklara ne yapabileceğini düşündü. Ensesini çaresizlikle kaşdı.

"Kıyafetleriniz yok değil mi?"

Küçük kızın saniyeler sonra kafasını olumsuz manada sallamasıyla, ne kadar gereksiz bir soru sorduğunu fark ederek utandı. "Bu saatte açık mağaza bulamayız. Ayrıca bu ıslak kıyafetlerle hiçbir yere de gidemeyiz. Benim kıyafetler de size büyük olur."

Önce gururluyu ardından hâlâ kucağında taşıdığı küçük kıızı yokladı. Bebek için kıyafetten daha fazlası gerekiyordu. Ne zaman başı sıkışsa ilk karşı komşusu yardımcı oluyordu. En büyük yardım yine ondan gelirdi.

"Önce duş alın." Banyoya doğru giderek kızın arkasından gelmesini sağladı. Hem temiz olurlardı hem de kötü kokudan kurtulurlardı.

Banyo kapısını açıp içeriye yönlendirdi. "Sen burada yıkan, bebeği de yıka. Ben size kıyafet getireceğim." Kızın fikri beğenmediğini anlayınca korkusunu yenmesi için göz önünde bulundurmadığı ayrıntıyı dile getirdi.

"Hadi kapıyı da kilitle," dedikten sonra sırtını onlara dönerek odasına geçti. İçeriye girdiği gibi üzerini değiştirdi. Islak kıyafetleri bir kenara bırakarak hızlı adımlarla odadan çıktı. Çocukları banyo kapısının önünde bulmayınca sevindi. Nihayet anlaşılabiliyorlardı.

Pencereyi açık bırakarak eve sinen kokunun gitmesini sağladı. Açık bıraktığı kapıdan çıkarak karşı komşusuna kapısına vardı. Yaşlı bir kadın oturuyordu. Hafta sonları torunu yanına gelirdi. Ondan bir takım ödünç alsa fena olmazdı. Yarın yenisini hediye ederdi.

Kapıyı çaldığında arkasında kalan asansör kapısının sesini işitti. Yemek tam zamanında gelmişti. "Tunç kardeşim yemeği kapıya bırak. Yarın ödemeyi yaparım." Şimdi içeriye giremezdi. Cüzdanı odada kalmıştı.

Genç oğlan kafasını salladı. "Tamam, Behzat abi. Afiyet olsun," dedikten sonra paketi kapıda bırakıp gitti.

"Kim o?" Kapı arkasından yaşlı kadının sesini duydu.

"Benim, Emine annem. Aç kapıyı, seni kaçırmaya geldim." Muzır edasıyla sorusuna cevap verdi. Komşusunu çok seviyordu. Kendi oğlu gibi benimseyerek her defasında hal hatır sorardı.

Yaşlı kadın kapıyı açtığında neşeyle karşıladı. "Buyur oğlum?"

"Emine anne," derken kaşını hafifçe kaşdı. "Aniden misafirlerim geldi. İki küçük kız çocuğu. Biliyorsun beni," diyerek evine geçici geldiğini hatırlattı. "Mağazalar da kapanmıştır. Aşağıda beni beklerken ıslanmışlar. Üşümesinler diye sana geldim. Sıla ile yaşıt," diyerek konuya daldı.

Kızı tam süzmemişti ama yaşlarının birbirine yakın olduğunu tahmin etti.

"Ah tabii evladım tabi. Sıla'nın giymediği kıyafeti çok. Onları da muhtaç çocuklara verecektim. Dur getireyim sana bekle," diyerek içeriye girdi.

Behzat bir kişiyi halletmesine sevinmişti. En azından bir kişi tamamdı. Fakat o bebeği nasıl halledecekti? Sıla'nın kıyafetlerinden birini kesip ayarlayabilirdi. Çareler tükenmemeliydi.

Yaşlı kadın elinde bir poşetle geri geldi.

Behzat uzattığı poşeti aldı.

"Bunları giymedi hiç. Güle güle kullansın."

Epey mahcup olmuştu Behzat. "Sıla'ya yenilerini alırım."

Yaşlı kadın kınayan edasıyla güldü. "Deli oğlan... Gerek yok, zaten birine verecektim. Ne güzel hayrına başkaları giyecek."

"Peki, bazılarını kesip bebeğe de giydirebilir miyim?" Akıl akıldan üstündü neticede. Hem kim Emine anne kadar pratikti. Çarelerin kadını seçmişti ve yanılmadığına yine kanaat getiriyordu.

"Diğeri bebek mi?" diye sordu merakla.

Yaşlı kadının yadırgadığını fark edince apar topar açıklamaya koyuldu. "Evet, yakın bir arkadaşımın çocukları, önemli işleri çıktın. Çocukları bana emanet ettiler. Eh ıslanınca kıyafet sorunu çıktı."

"Ayşe ile kıyafetleri verecektik. Sen eve git oğlum ben Ayşe'yi ararım. Emir'in kıyafetleri eminim vardır. Kaç yaşında?"

Behzat çocuğu hiç incelemediğini fark edince yüzünü buruşurdu. "İn bir..." Ardından düzeltti. "Bir buçuk... daha minik..."

"Senin kafan karışmış, Behzat, git sen ben gönderirim."

Mahcubiyetle çenesini sallayan Behzat yaşlı kadına doğru eğilip elini öptü. Ne kadar teşekkür eder ve karşılık verirse, bu iyi kadının kalbine asla yeteri kadar hakkını veremezdi. Poşetiyle sırtını ona döndüğünde eve girmeden omzunun üzerinden baktı.

"Yarın biberli ekmeklerini yapacak mısın?"

"Sen istersin de ben yapmaz mıyım?"

"O zaman bu sefer biraz fazla gönderir misin?"

"Merak etme size yetecek kadar gönderirim," dedikten sonra kapıyı kapattı.

Annesi kadar sevdiği kadının hiç kırmayışına hayrandı. İyi ki böyle bir apartmana gelmiş ve bu kadar iyi insanlarla karşılaşmıştı. Ne Emine annesi, ne Ayşe ablası ne de Banu aç bırakmadıkları gibi, hep sorar sayarlardı.

Banu'nun arada değişen tavrı canını sıkırsa da kalbindeki yücelik hoşlanmadığı şakalara bile tahammül etmesine olanak sağlıyordu. Bir insanın seçimlerinden ötürü yargılanmamasını en iyi o göstermişti.

Evine girdiğinde yere bırakılan yemek paketini de aldı. Kapıyı hemen kapattı. Ev buz gibi olmuştu. Çocuklar ıslak saçlarla çıkmadan ısınmasını sağlamalıydı. Elindekileri alelacele mutfak tezgâhının üzerine bıraktı. Açık bıraktığı pencereyi kapayarak perdeleri çekti.

Çocuklar için dolaptan iki tabak çıkarttı. Çekmecedan de çatalları çıkarıp masaya bıraktı. İki döneri de ayrı tabaklara koydu.

Kâğıtları tam açmadı. Çünkü soğumasını istemiyordu. Ayranlar tabakların yanına bıraktı. Mezeleri yiyeceklerinden şüpheliyse de açıp tabakların önüne koydu.

Heyecanla hazırladığı sofraya baktı. Beğeneceklerini umuyordu.

Kızlara bakmak için banyoya ilerlediğinde kapı çaldı. Adımlarını kapıya doğru çevirdi. Beklediği kıyafetler olabilirdi. Kapıyı açınca üst komşusu Ayşe'nin kızını gördü. "Behzat abi bunları anem gönderdi," diyerek bir poşeti de genç kız uzattı.

"Teşekkürlerimi ilet, güzellik."

"Rica ederiz. İçinde çocuk bezi de var. Lazım olur, dedi." Behzat bunu hiç düşünmemişti. Bunun için ayrı minnettar kaldı. "Bir teşekkürümü daha ilet."

"İyi geceler. Bir şeye ihtiyacınız olursa kapımız açık," dedikten sonra genç kız gitmişti. Kapıyı kapatarak tezgâha bıraktığı diğer poşeti de aldı. Banyo kapısının önüne geldiğinde su sesini işitti. Kapıyı tıklattı.

"Gururlu," diye seslendi. Ardından suyun kesildiğini duydu. "Bak... iyi dinle... orada temiz havlu var... kıyafetlerinizi de kapının koluna astım... alırsın..." Tane tane anlattıktan sonra anladığından emin olarak, "Çabuk çıkın, yemeğiniz hazır," diye bildirdi.

Konuşmasını bitirdikten sonra oturma alanına geçip televizyonu açtı. Onları beklerken zaman öldürebilirdi. İkisinin yatabileceği tek yer yatağıydı. Rahat uyumalarını istediğinden odasını çocuklara tahsis edecek, kendisi oturduğu kanepede uyuyacaktı.

Dakikalar sonra çocuklar banyodan çıktı. Behzat televizyondan gözlerini ayırarak kucağında küçük kardeşiyle çıkan kız çocuğuna baktı. Giyinmişlerdi. Temizlerdi. Yüzleri kir içinde değillerdi, kötü kokmuyorlardı. Kıyafetleri ıslak ve hasta edecek kadar ince değildi. Can yakıcı her bir detay ortadan kalktıkça yerini mutluluk alıyordu.

Behzat da gördüğü tablo karşısında mutlu oldu. Bu çocukların kim olduğunu öğrenecek, İstanbul'a dönmeden evvel onlar için sı-

Şehnaz & Gülşon Haşimoğlu

cak bir yuva bulacaktı. Çocuk esirgeme kurumu veya devlete bağlı sevgi evine de bırakabilirdi. Güvende olduklarında Behzat vicdanı rahat dönecekti.

Siyah saçlarının ucundan damlalar akan kızı süzdü. Bilye gibi parlayan, âdeta bir okyanusu anımsatan masmavi gözleri gördü. Karanlıkta gördüğü daha farklı renklerdi. Esmer tenine uyan o mavi gözlerle küçük kız güzelliğiyle nefes kesiyordu. Bir çocuk olması gerektiği gibi pak ve yeni kıyafetlerle karşısında duruyordu.

Dudağının bir kenarı hafifçe kıvrılmıştı. Küçük bir tebessüm verdiğini gördü adam. Evet, evet yanlış görmüyordu, şu anda tam karşısındaydı.

Ona gülümsüyordu.

Behzat usulca ayağa kalkarken sessizce fısıldadı:

“Bu dünya senin gibi güzel bir kız çocuğu için fazla adaletsiz!”

Bölüm 5

Hayatın kuralı:

Allah'a olan inancını kaybetme Efraz.

Dünyanın aldatıcı güzelliğine kanarak, zorlu şartlarda yaşam mücadelesi verenleri anlıyormuş gibi yaparak yaşayan insanoglunun ardına bakmadan, yamacında acılar içinde kıvrananları duymadan dümdüz ilerleyişini hazmedemiyor, avaz avaz bağırdığı anda sesinin bastırılmasını kabullenemiyordu.

Ofke dese duyuyor, vicdanlara dokunmak için elinden geleni yapıyordu. Umut dese duyumsuyor, yardım ellerini görmek adına bir adım attığını varsayarak kendini tatmin ediyordu. Ardına dönüp baktığında ise hiçbir şey yapamamış ve başaramamış buluyordu.

Fakat bir konuda yanıldığını yeni anlıyordu. Hâlâ iyi insanlar vardı ve merhamet duyguları ölmediğinden onların yardımcı olmalarını sağlıyordu. Behzat, tabusunu yıkan tek adam olmuştu. İsteddiği için torunun kıyafetlerini veren, Aden için bir arayışa giren karşı komşusu da.

Henüz görmediği yaşlı kadının yardımsever olduğunu yine dün gece Behzat anlatınca öğrenmişti. Sadece insanlar çektikleri acılar ve azaplar yüzünden kolay kolay her şeye inanmazlardı. Efraz tanışmadan inanabilecek bir çocuk değildi. Nitekim üzerinde giyindiği temiz ve güzel kıyafetlere bakılırsa evet, iyi birileri o görmese de bilmesede hâlâ bu topraklar üstünde nefes alıp veriyordu.

Çıkmadık candan umut kesilmezdi ya.

Üzerinde yattığı yatağın genişliği, rahatlığı, sıcaklığı mışıl mışıl uyumasını sağlamışken, nasıl evinde uyuduğu adama kötü gözle bakabilirdi? Erkeklerle karşı nefreti ve güvensizliği yalnızca o kâbus dolu gecede, dakikalar içinde olmuştu. Devamında yıkması gerektiği tabu, sokakta uğradığı eziyetler ve kendisinden yaşça büyük erkeklerin arsız ve mide bulandırıcı bakışlarından ötürü güç kazanmıştı.

Kafasını koyduğu yastık misler gibi kokuyordu. Sahi, hiç böyle temiz ve rahat bir yatakta uyuyup, sabah dinlenmiş bir vücutla uyanmış mıydı? Hayır. Yokluk içinde yaşayan ailesi ona hiçbir zaman bu konforu sağlayacak kadar para kazanamamıştı.

Ya dün gece yediği en lezzetli döner? Hatay yöresine ait muhteşem yemeklerden yalnızca bir tanesini çöpten bulmadan, kimse'nin artığından aşırımadan hayranlıkla yemişti. Sadece bir dürüm ve yanında çeşit çeşit mezeyle midesini aylar sonra şenlendirmişti. Aden açlıktan ağlamamıştı. Gece mırıldanıp ağlamamıştı. Kıyafetleri temiz ve güzeldi. Her şey mükemmeldi. Ailesinden, o kaos sisteminden, parayı su gibi kullanan yöneticilerden, istediği yalnızca buydu.

Başını sokacağı bir ev ve sıcak yemek.

Yükseklerden bakmayacak kadar toktu. Her şey yalnızca benim olsun demeyecek kadar da alçakgönüllü. Yaşı daha küçüktü. Hâlâ bazı kararlara, kararları veren kurumlara, kurumları oluşturanlara anlam yükleyemeyecek kadar da bilgisizdi belki.

Lakin merhametsiz olmaktansa bilgisiz olmayı tercih ederdi Efraz. Keza merhametsiz bir insanı, bilgi bile kurtaramazdı.

Aden'in mırıltılarıyla ve üzerine tırmanmasıyla uyanmıştı. Banyoda kişisel ihtiyaçlarını giderip soluğu takır tukur seslerin geldiği mutfakta aldı. Mutfaktan yayılan koku midesinin guruldamasına sebep oldu.

Efraz tanımadığı bir adamın mutfağında, güvenli olduğuna inanacak kadar ya delirmişti yahut şartlar buna sebep olsa da aslında doğru kararı vermişti. Konuşabilse neler anlatacaktı...

Ocakta bir şeyler karıştırmakla meşgul olan adamı korkutmak istemediği için sessizliğini korudu. O esnada Behzat onları fark etmiş yahut gelişlerini hissetmiş olacaktı ki kapıya dönmüştü.

Görür görmez içtenlikle gülümseyişi karşısında mesut oldu. Varlığından rahatsız olmayan birilerini aylar sonra görmek göğün uçmuşçasına bir sevinç yaşatmıştı.

“Uyanmışsınız.”

Kalın sesin etkisinden çabucak çıkarak onayladı. Ocağın başından ayrılan adamın iki kişilik yemek masasına yürüyüşünü sakince izledi. Sandalyelerden birini çektiğinde, “Küçük hanımlar, alayım sizi,” diyerek davet edince, Efraz ikiletmeden davetine Aden ile icabet etti.

Behzat’ın çektiği sandalyeye, Aden’i kucağına alarak oturdu.

“İstersen onu masaya oturtalım? Ben kahvaltısını veririm.”

Efraz reddetti. Aden’in yanında olduğu sürece ondan başka kimse dokunamazdı. Kız kardeşini pamuklara saramamıştı belki ama elinden geldiği müddetçe korumuştur. Bu adam kötü değildi. Güvenilir olduğu konusunda hâlâ tereddütleri olsa da kesinlikle tehlikeli değildi.

Efraz adamı sorgulamaya kalkışsa evden kaçacağını hissediyor, bu yüzden göz ardı ederek sıcak evin ve önüne kurulmuş güzel kahvaltının tadını çıkarmaya bakıyordu. Ev sahibi oturmadan kahvaltıya dokunmadı. Elinde tavayla masaya gelince Efraz yerinde heyecanla kıvrandı.

Çok değil dün sabah mide bulantısıyla uyanmıştı. Yiyecek sıcak bir ekmeği hiç olmadığından umutsuzca bir yiyecek arayışına çıkmıştı. Şimdi önünde dumanı üstünde tüten bir süt bardağı vardı. Peynirlerin, zeytinlerin ve balların bol olduğu bereketli bir sofraya vardı.

Kurduğu sıcak ev ve sofraya hayalinde ailesi hep vardı. Bugün ailesi sadece Aden idi. Kan bağından ziyade gönül bağı kurduğu küçük haneyle küçük bir aile olmuştu. Hoş o olmasaydı Efraz şimdiye kadar yaşıyor da olmazdı.

Ev sahibi karşısına gelip oturduğunda Efrac vereceği komutu bekledi. Konuşmaya davranan adamın yüzü kasılınca kaşlarını çatı. Akabinde yüzünü dirseği arasında sıkıştıran adam hapşırdı.

“Hay aksi, şifayı da kaptık.”

Aden cıvıldayarak gülünce Efrac gülümsemiş, bulaşıcı hastalık gibi Behzat’a da sirayet etmişti. Masada gülümseyen yüzler birbirlerine bakıyordu. Hasbelkader tanıştığı adamın sofrasında korku duymaksızın gülümsüyordu Efrac. Kaydettiği ilerlemeyi henüz fark edemedi.

Tabağını dolduran adama teşekkür ederek, dikkatini Aden’e verdi. Simit ve poğaçaların, sucuklu yumurtanın, kahvaltılıkların tadını önce küçük kardeşi çıkaracaktı. Zeytini alıp çatalla ezerken, Behzat’ın sorusunu işitti.

“Evet, güzel hanımlar şimdi sizin hakkınızda bir şeyler öğreneyim.”

Çayını yudumlayan adamın sorularına karşılık gardını aldı. Yasak sorular gelirse susma hakkını kullanacaktı. Aden’e yedirdiği minik lokma boğazında kalmasın diye ılımaya başlayan süttten bir yudum içirdi.

“Adın ne?”

Yasak soru değildi. Minik bir tebessüm eşliğinde yanıtladı:

“Efrac.”

İsmi öğrenince sevinmiş olacaktı ki içtenlikle gülümsemişti adam. “Efrac demek. Farklı bir isim.”

Aden adamın ağzından duyunca tuhaflik hissetti. İlk defa yabancı bir adam ismini zikrediyordu.

“Küçük bebeğin peki?” derken Efrac küçüğüne baktı. “Aden,” diye yanıtladı şefkat dolu sesiyle.

“Efrac ve Aden, sizi tanıdığımı memnun oldum. Kardeşin mi?”

Şüphesiz duyduğuna yemin edebilirdi. Kim olsa birbirlerine asla benzemeyen çocukların kardeş olduğuna ilk anda ihtimal vermezdi.

Aden bir güneş gibi parlayan sarı saçlara ve beyaz teniyle bütünleşen kahverengi gözlere sahipken, Efraz onun aksinde simsiyah saçlara ve masmavi gözlere sahipti. Açlık ve sefalet yüzünden çöken sevimli yüzü Efraz'ın keskin hatlarıyla asla uyuşmuyordu.

"Evet," diyerek yalan söyledi. Dört ayı devirdiği Reyhanlı sokaklarında Türkçeyi anlayabilecek ve konuşabilecek kadar sökmüştü. Hızlı konuştuklarında yahut hiç duymadığı kelimeler sarf ettiklerinde anlamakta güçlük çekiyordu. Arapça konuşulunca mutlu oluyordu. Zira anlamakta hiç problem çekmiyordu.

"Beni iyi anlıyorsun değil mi?"

"Evet," diyerek onayladı. Behzat'ın yüz ifadesindeki anlamı çözdüğünü zannediyor ama bir an sonra fark edilmiş gibi yeniden gülümseyince elde sıfır kalakalıyordu. Adamın anlattıklarına, anlatacaklarına güvenmiyormuş gibi görünüşü Efraz'ı tedirgin etti.

Güvensizliğinin yanı sıra gözleri korkuyla titreşiyor, hüzne dönüşebiliyordu. Behzat'ı kitap gibi okumaktan hoşlanmamıştı. Kederli gözleri Kamal'ı hatırlatıyor, Efraz görmemek için kaçacağı bir sığınak varsa kaçmak istiyordu.

Doyasıya sarılamadığı abisi bir silah ve yangınla öldürülmüştü. Suikasta uğrayan ailesinin hakkını bile arayamıyordu.

Aden'i zorladığını kız kardeşi kafasını şiddetle sallayıp mız-mızlanınca anlamış, küçük kıza özgürlüğünü vermişti. Emekleyen Aden'in masanın ayaklarına tutunarak Behzat'a doğru ilerleyişini, gülücukleriyle adamın dikkatini dağıtışını sessizlikle izledi.

Değişik sesler çıkartan kız kardeşi ilk defa bu denli neşeliydi. Güldüğü anlar kısa sürerdi. Ya üşüdüğünden, ya açlıktan yahut bez eksikliğinden. Anne babasını özlediğini asla kendine itiraf edemiyordu.

Kendisine tadını ve adını bilmediği bir poğaça uzatıldığında reddetmeden aldı. Salçalı bir şeye benziyordu. Sebzelerin yoğun olduğu bir şey ve enfes kokuyordu. Efraz önüne ne gelirse şikâyet etmeden yerdi. Tadını beğenmese bile şükrederek o yemeği boğazından indirirdi.

“Nereden geldin?”

“Lübnan.”

“Ne zamandan beri Türkiye’desiniz?”

Sütünden bir yudum alınca düşünür gibi yaptı. Sahi kaç aydır buradaydılar? Sınırı ne kadar sürede geçip buraya gelmişlerdi? Belki saatleri belki bir günü bulmuştu. Gelişine dair hatırladığı tek hatıra insanların konuşmalarına kulak misafiri olduğunda ailesini katledenlerin kim olduklarını öğrenmek için geri dönecekleriydi.

Kendi akıbetlerini onu kurtaran adam belirlemek isterken, yanındaki kötü arkadaşı, onlarla uğraşmak istemediğini ve satacağını söyleyerek Efraz’ı öldürmekten beter etmiş, bu sayede ilk durakta onlardan kaçmıştı.

Elini soldan sağa doğru daireler çizerek, çok olduğunu anlatmaya çalıştı. Bunu sokaktaki bir çocuktan öğrenmişti.

“Bir yılı aştı mı?”

“Hayır.”

Aksanından dolayı Türkçeyi bozuk konuşması Behzat’ın epey hoşuna gitmiş, bu sayede biraz daha konuşturmak istemişti. Uzun süre kaldığı bu kadar iyi anlayabildiği ve konuşabildiğinden belliydi. Behzat’ın asıl merak ettiği bir diğer konu vardı.

“Ailen peki?”

Küçük kızın simit parçasını ağzına atacağı esnada ailesini sormasıyla eli duraksamış, gözbebekleri titremişti. Cevabını vermesi ise pek uzun dakikalar sürmemişti. Gözlerini kaçırmadan, sakın bir tavırla tekdüze cevabı verdi:

“Öldüler.”

Behzat neden donukluk yaşadığını şimdi anlıyordu. Kahvaltısına ara verip güç de olsa sorularına devam etti: “Ne zaman?”

“Çok...”

“Siz buraya nasıl geldiniz?” diye sordu. Ailesi yanında olmadan Lübnan’dan buraya sorun yaşamadan gelmeyi nasıl başarmıştı? Daha önemlisi sorun yaşamış mıydı? Kuvvetle muhtemel kaçak olarak sınırdan giriş yapmayı başarmışlardı. Nasıl olduğunu ancak Efraz anlatırsa öğrenirdi.

Dün gece odasından gelen seslerle uykusundan uyanmıştı. Behzat soluğu odasında aldığı anda Efraz'ı sayıklar halde buldu. Gördüğü kâbustan olsa gerek anlamadığı bir şeyler fısıldamış, işkenceye maruz kalıyormuş gibi debelenmişti. Sınırdaki yaşadıklarından mı, ailesini kaybettiğinden mi yoksa sokakta yaşadıklarından mı bilinmez, bacaklarını tırnaklayan kızın, pijamasını çekiştirişini dehşetle izlemişti. Gördüğü kâbusu yaşıyor gibi çıldırmıştı.

Uyandırmak için dokunduğunda ise küçük kız uyku halinde bağırarak kardeşine sarılmıştı. Sonrasında sesleri kesilmiş, nefesi düzene girmişti. Psikolojisinin bozuk olduğuna o saniyelerde karar vermişti Behzat. Ancak neden dokunduğu an hissedip bağırdığına bir türlü anlam verememiş, aklına kötü ihtimalleri getirmemek için kendiyle mücadele etmişti. Hatta dualar etmişti. Böyle güzel bir kız çocuğunun hele ki bu yaştaki kız çocuğunun aklına gelen kötü muameleye maruz kalmış olmamasını binlerce kez diledi.

Küçük bir kızın kâbusuna bin bir türlü anlam yükleyecek kadar paranoyak olmak istemediğinden bu gece yine onu kontrol edeceğini kendine telkin etmişti.

Kafasını kahvaltılık tabağına gömerek gelecek sorulara karşı gardını alan kızın sessizliğinden anladığı artık soru sormaması gerektiği idi. İştahla yediği kahvaltısına çomak sokmamak için sorularına şimdilik ara verdi.

Bazı çocuklar soru sorulmasından ziyade sormayı seviyordu. Acaba Efraz öyle bir çocuk muydu?

Düşündüğü çocuğun çaresizliklerini sular durulunca anlayabilmişti. Ne bir aile vardı başında ne de altına sığınacağı bir çatı. Bu çocukları polise teslim etmek daha mantıklı bir yol olurdu. Sevgi evine verilmeleri taraftarıydı. Zira bu çocukların sıcak bir yuvaya ihtiyaçları vardı.

Bugünü istediği gibi atlattıklarında ne yapacağına karar verecekti. Gülüşü eksik çocuklar, neşesiz bir gelecek vaat ederdi yalnızca ve Behzat Yargıcı'nın tek korkusu gülücükten eksik çocukların yetişmesiydi.

Ceremesini sokaklarda çekmiş çocukların yüzü gülsün diye elinden gelebilecek ne varsa durmaksızın yapacaktı. Kahvaltılarını sessizce bitirdiklerinde Efraz'ın yardımıyla sofrayı kaldırıp kirli bulaşıklardan kurtulmuşlardı.

Sessizliği bozan Behzat'ın merakı oldu. Bulaşık makinesini kapatırken elini yıkamakla meşgul olan küçük kıza döndü. "Türkçeyi nasıl öğrendin peki?"

"Baba öğretti."

"Baban Türk müydü? Yoksa Türkiye'ye mi geldi?"

"Evet, geldi."

Mutfakla işini bitirince kendi kendine mırıldanan Aden'e yürüyen Efraz'ı dikkatlice süzdü. Hal ve hareketlerinde dikkatini çekecek bir gariplik aradı. Arayışı kardeşiyle koltuğa oturan ve kızı güldürmek için gıdıklayan atağıyla son buldu.

Şimdi ertelediği ilk işinden başlayabilirdi. Tezgâhın üstünde bıraktığı telefonunu alarak sabah aramasını reddettiği kız arkadaşına dönüş yaptı. İlk çalışta ahizeden huzur veren sesi işitti.

"Sevgilim."

"Güzelim."

"Sabah meşguldün sanırım?"

Ses tınısındaki merakı net algıladı Behzat. Gözlerini ovuşturarak, "Evet, biraz meşguldüm," diye onayladı. Evinde ağırladığı küçük misafirlerini anlatmak istiyor ancak durumun telefonla anlatılamayacağını düşündüğünden vazgeçiyordu.

Balkona geçmeden önce çocukların ne yaptığını merak etti. Efraz'ın televizyon kumandasıyla uğraştığını görünce, "Beliz'im biraz bekler misin?" diyerek küçük kıza doğru yürüdü. Efraz'ın elindeki kumandayı aldı. Televizyonu açıp çocuk kanallarından birini aradı. İsteddiği kanalı bulduğunda küçük kıza göz kırıp gülümsedi. Kumandayı eline verdikten sonra balkona çıktı.

Beliz'i telefonda çok beklettiğine kanaat getirerek kapıyı kapatmadan konuya açıklık getirdi. Yalan söylemekten mümkün mertebe kaçan adam bu sefer yalanın kollarına koşmuştu.

“Üzgünüm güzelim, sabah seni reddetmek mecburiyetinde kaldım. Proje üzerine çalışıyorduk.”

“Tahmin ettiğim gibi.”

“Sesini bir kez daha duyunca anladım ki sensiz bir yere gidilmez.”

“Genelde tam tersi söylenmez mi?”

“Doğru insanı seçmek önemli.”

“Söyleyen çok mu doğru bir insan?”

“İstisnalar var tabii, güzelim.”

“İstisnalara göre ayırt ederek haksızlık edemezsin. Herkes aynı değil neticede. Hem beni böyle komplimanlarla kandıramazsın. Dün gece yine aramama dönmedin. Unuttuğumu sanıyorsan yanı-
lıyorsun, Behzat.”

Konuya ani dalış yapması adamı gafil avlamıştı. Gözlerini sımsıkı yumarak kendine küfredip durdu. Reddettiği kimse değil, hayatını gözü kapalı paylaştığı kadındı. Kompliman olarak algılamakta haklıydı. Zira daha önce böyle bir yola defalarca kez başvuru-
rarak, sinirlerini almak için türlü oyunlar oynamıştı.

Sonuç; haklı bir kadının insafına kalmıştı.

“Neyse...” İmalı tınısından sonra, konuyu değiştiren sorusu gelmişti. “Ne zaman geliyorsun?”

“Canıma okuman için mi?” diyerek güldü. “Başım gözüm üstüne, bebeğim. Hafta sonu orada olurum demiştim ama işler uzadı. Sanırım bir iki gün geç geleceğim.”

Düne kadar cumartesi yolculuk günü kararı almıştı. Lakin kızların yerini ayarlamadan bir yere gidemezdi.

“Bir sıkıntı yok değil mi?”

“Hayır, her şey yolunda merak etme.” Ardından ses tonunu değiştirmişti. “Hem eminim bu gece beni...” Tıklanan cam sesiyle konuşmasını yarıda kesen Behzat, sesi kapat butonuna basarak, Efraz’ın sesini duymasını böylece engelledi. Balkon kapısını kendine doğru iterek açtı.

“Ne oldu, Efraz?”

“Kapı.”

Zil sesini işitince eşiği geçerek balkon kapısını arkasından kapatıp kilitledi. Çocuklar için önlem almayı unutmaması gerektiğini savunan ve çocuklu ailelere her zaman tembihleyen bir adam olduğundan, asla önlemsiz davranmazdı. Beliz’in ahizeden yükselen sesini duyunca sesi tekrar açtı.

“Güzelim kapı çalıyor, ben sana dönerim.” Alelacele bilgi veren adamın bir cevap beklemeden telefonu kapatması sadece saniyeler sürmüştü. Beliz bazen şüpheli bir kadın olabiliyordu ve Behzat son iki gündür yaptıklarıyla şimşekleri üzerine çekmişti. Sebep olan küçük kıza gözlerini kıstı.

“Neden kapıyı açmadın?”

Cevabı omuz silkmek olan gururlunun Aden’in yanına gitmesiyle Behzat rotasını çalmaya devam eden kapıya çevirdi. Uzun adımları kapı önünde bittiğinde, kolu indirip kapıyı kendine doğru çekti.

Gelen üst kat komşusu Ayşe ablaydı.

“Günaydın, Behzat. Rahatsız etmedim değil mi?”

“Günaydın Ayşe abla. Estağfirullah ne rahatsızlığı. Buyur geç.”

Kadın reddederek elindeki üzeri peçete örtülü tabağı uzattı. “Çocuklar için yapmıştım. Sizin kilere de bir tabak getirdim. Afiyetle yesinler.” Sımsıcak gülümsemesiyle tabağı almasını bekledi.

Behzat peçeteyi kaldırdığında mis gibi bademli kurabiye kokusu aldı. Çocukların seveceğini düşünerek, komşusuna mahcubiyetle gülümsedi. “Dün gece için de, bunlar için de teşekkür ederim, Ayşe abla. Yordum seni.”

“Ne demek, Behzat. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel çekinme,” dedikten sonra vedalaşıp gitmişti. İçeriye girdiğinde arkasında bekleyen Efraz’ı görünce geriledi Behzat. Göğün güzelliği küçük bir kızın gözlerine hapsedilmişti. Baktıkça mest oluyor, kendini mavi bir kuyuda hissediyordu.

“Bir sorun mu vardı?” diye sordu Behzat. Kurabiyeleri koyacağı mutfak masasına doğru ilerledi. Tezgâhın üzerindeki tepsiyi

aldığı esnada konuşmak için debelenen küçük kıza ilgisini yeniden verdi.

“Kapı...” Kuracağı cümleyi toparlamaya çalıştığı gözlerindeki arayıştan belliydi. Düşünceli ifadesini işine ara verip izledi. Küçük kızın acı çeken ifadesine dayanamayınca tepsiyi masaya koyup do-laptan iki bardak çıkardı. Sütü bardaklara doldururken küçük kız hâlâ kelime arayışındaydı. Kurabiye dolu tabakla beraber bardak-ları tepsiye dizdi.

“Eee...” diye devamı için teşvik etti adam.

“Kapı... çaldı... aç... açarım...”

Cümlelerin sonunda anlaşıldığı beklentisiyle gözlerini Behzat’a dikmişti. Biraz daha gözlerine bakarsa derinlere dalacak, görece-lerinden korkacaktı. Derin anlamlarla yüklü hareleri bakanı içine çeken dipsiz bir kuyuydu.

Behzat kuyuda kendini kaybetmeden silkelendi. “Elbette gü-zellik açabilirsin. Fakat ben evdeyken.” Şefkat dolu sesiyle ikaz et-miştir. Şantiyede halletmesi gereken işleri vardı ve en fazla üç saat sürerdi. Oyalanmadan çocuklar için halledip evine geri dönecekti.

Yağmurlu hava düne nazaran iyiydi. Şantiye beklediği gibi iyi geçerse işleri maksimum üç saatte biter, belki kızları neşelendir-mek için gezdirirdi. Hatay sokaklarını perişan halde gezen çocukla-rı hükümete teslim etmeden minik bir eğlence yaşatmak istiyordu.

Tepsiyle beraber televizyonun önüne kadar emekleyen Aden’in yanına gitti. Bir elinde tepsi, küçük kıza kucaklayarak koltuğa doğ-ru tekrar götürdü. Tepsiyi sehpa bırakıp Aden’i koltuğa dikkat-lice oturttu. Televizyona bu kadar yakın durmasından hoşlanma-mıştı. Efraz’ı bu konuda uyarmalıydı. Arkasında kalan küçük kıza ilgisini yeniden verdi.

“Ben birazdan çıkacağım, Efraz. İşim var, iki üç saat evde ol-mayacağım. Sen ve Aden evde tek kalacaksınız. Hiçbir yere git-mek yok.” Anladığından emin olmak için sordu. “Beni anlıyorsun değil mi?”

Küçük kız yalnızca kafasını sallayarak onayladı.

İletişim için yetersiz sayılırdı. Birbirleriyle konuşmayı öğrenmeliydi. Dil sıkıntısı pek yoktu ve anlamakta güçlük çekmiyorsa, konuşmasının bir mahsuru da yoktu. "Bana kafanı sallama. Sürekli konuşarak cevap ver ki iletişimimiz kolaylaşsın."

"Evet."

"Süper!" Babacan tavrıyla gülümsedi. "Şimdi siz kurabiyelerinizi yiyin. Acıkırsanız eğer dolaptan istediğini al, çekinme. Fırından uzak dur. Ateşle sakın oyna." "

"Tamam."

Tekdüze cevapların arkasından uzun cümleler de gelirdi elbet. Üzerine fazla gitmeden uysal tavrını kendi içinde takdir ederek küçük kıza sıcacık bir tebessüm sundu. "Güzel, anlaştığımıza sevindim."

Başını okşamak için elini uzatmış, küçük kız vebalıymış gibi hamlesinden kaçınarak, adamı incitmişti. Niyeti yalnızca başını okşayarak aylardır mahrum kaldığı şefkati hissettirmesiydi. Ancak gururlu henüz hazır değildi.

Kardeşiyle baş başa bırakarak odasına giyinmek üzere geçti. Hazırlığı pek uzun sürmezdi. Genelde üstü başı toz toprak içinde evine geri dönerdi. Çamuru göz önünde bulundurunca yüzünü hafiften ekşitti Behzat. Severek yaptığı işin zorlayıcı veya can sıkıcı noktaları oluyor, genelde bu noktalar sekmeden onları buluyordu.

Giyinmesi ve saçlarını tarayıp özel eşyalarıyla odasından çıkması yaklaşık on beş dakika sürmüştü. Ayakkabılarını giyerken dargın olduğu küçük kıızı ve kardeşini göz ucuyla yokladı. Elleri de kurabiyeleriyle televizyona odaklanmışlardı.

İki kıza baktığı her seferde sokakta neler yaşamış olabileceklerini kendince tartıyor, bir yerlerde hep bilgi ve tecrübe eksikliğinden dolayı zihni yoruluncaya dek düşüneduruyordu.

"Efraz..."

Benimsediği küçük kızın adını incitmekten korkan bir tavırla seslendi. Hâlbuki incinen kendisiydi. Göz göze geldiklerinde gururlu ayaklandı. Behzat nazikçe uyarısında bulundu.

“Arkamdan kapıyı kilitle. Kapı çalsa dahi açma, olur mu?”

“Olur.”

“Dikkatli olun,” dedikten sonra çocukları son kez kontrol edip evden ayrıldı. Kapının arkasından kilitlenen sesini işittiğinde sıkıntılı nefesini koyuverdi. Yardıma muhtaç iki kız çocuğunu evde tek başına bırakmaya gönlü razı değilse de mecburdu. Komşularına güveniyordu ancak durum anlatılabilir vaziyette olmadığından idare edecekti. Merak ettiği ve cevapsız kaldığı o mühim soruyla yeniden baş başa kaldı:

Efraz ve Aden neden karşısına çıkmıştı?

İnsan bazen kararlar verir, doğrusunu yanlışını düşünmeksizin uygular. Efraz El-Khatip yanlış olduğunu bildiği bir kararı Lübnan sınırında vermişti. Uygulamak için doğru anı beklemişti. Aylardır aklından çıkmayan ve onu yalnızca intihar kararına sürükleyen ruh haline teslimdi.

Teslimiyet bugün huzurla son bulacaktı.

Efraz en çok öldükten sonra ailesini göreceği umuduna sarılıyordu. Onları tekrar görecekti, sıkıca sarılacaktı. Bu düşünce yüzünde bir tebessüm yer verdi. Ölüm fikri müthiş bir açlıkla cezbediyor, pencerenin önüne geçip bedenini aşağıya bırakmak için can atırıyordu.

Tek dayanağı saatler sürecekti sabrıydı. Sonra nefret ettiği dünyayı terk edecekti.

Karanlık sokağı izleyen gözleri tanıdık sureti arıyordu. Yanılmıyorsa işinin kısa süreceğini söylemişti. Duvardaki saati kontrol edince ofladı. Sekizi geçiyordu ve Behzat hâlâ gelmemişti. Kime gideceğini, kime soracağını bilmediğinden yerinde uslu uslu oturmuştu.

Aylar boyunca her gün içli içli ağlayan Aden’in gün boyu ağlamadan, cıvıltılarıyla ortalıkta koşuşunu hüznle izlemişti. Sahip

olduğu her şey geçiciydi. Neticede bu adam onları ölene dek yanına almayacaktı. Kopacakları günler yakındı. Efraz ne yapacağını öğrenmek istiyordu. Arkasında Aden kalacaktı. Aden'i kime bırakır, gittiği yer burası kadar güzel ve konforlu mu olur, bilmeliydi.

Ne öğlen ne akşam yediklerinden şikâyetçi olmuştu. Önüne bıraktığı her yiyecek büyük nimetti. O nimetlerin kıymetini Efraz kadarkim bilebilirdi. Behzat olmasaydı bugün yiyeceği bir lokma bile olmayacaktı.

Yemek konusunda sıkıntıları olmamıştı. Tek sıkıntı gün içinde iki kez Aden'in altını temizlediğinden elinde bebek bezi kalmamış olmasıydı. Adama zaten yükken bezi nasıl söyleyeceğinin meramına düşmüştü. Yatağında uyuyorlardı. Aden'in yatağını kirletmesini istemiyordu.

Zil sesiyle yerinden fırladı Efraz. Koşar adımlarla kapıya yanaştı, kulağını kapıya dayadı. Kimdi bu gelen? Kapı bu sefer tıklatılınca Efraz geri çekildi. Tanımadığı biri kapıdaysa ne yapacaktı? İyi biri olduğunu bilemezdi ki. Ya kapıyı zorlarsa ve içeri girmeyi başarırsa? Efraz kutu gibi evde yalnız başınaydı, kim onu kurtarabilirdi?

"Efraz!"

Tanıdık sesi duyunca gözleri parladı. Anahtarı deliğinde bastırılmaz bir mutlulukla döndürerek kapıyı ev sahibine neşeyle açtı. Behzat'ı gördüğünde yaşadığı sevince şaşırarak vakit bile bulamamış, yalnızca bu anı beklemişti.

Behzat'ın ayakta duramayacak kadar yorgun oluşu, her an uyuyacakmış gibi ağırlaşan göz kapaklarından anlaşılıyordu. Ne işle meşgul olduğunu bilmiyordu Efraz. Göz kırparak, "Seni tanımasam geldiğime sevineceğini düşüneceğim," deyip içeriye giren adamın kapıyı kilitlemesini sabırla bekledi.

Elindeki poşetleri yere bırakıp ayakkabılarından hızlıca kurtulmuş ve sessiz bir oh çekmişti. Montunu çıkaran adamın ilgisi yeniden üzerine kaydı. "Ama ne yazık ki seni hemen tanıdım. Bu sahte mutluluklara karnım tok, gururlu."

Sabah ona dokunacağı sırada geri çekilmesini unutmamış olmalıydı. Ona yardım eden bir insanı incitmemesi gerektiğinin bilincindeydi. Fakat Efrac'ı anlaması gerçkiyordu. Küçük kız hissettiği hüznü içine gömdü. Nasılsa artık Behzat'ı incitmeyecekti. Bu gece bütün kırılmışlıklar, kayıplar ve acılar son bulacaktı.

"Sen aç?" diye sordu Efrac olgun bir tavır sergileyerek. Behzat'a ayak uydurursa çocuk gibi dalaşacaklardı. Ki babasına bile sözünü esirgemeyen küçük kız, ev sahibini gözünü kırpmadan linç ederdi.

"Vay... Demek konuşuyoruz."

Küçük kız gözlerini kısarak adamı bir müddet süzdü. Aslında onu tanısa alındığını düşünecekti. Tanımadığı için tavrını da dosdoğru çözememişti. Belki de dalga geçiyordu. Analiz konusunda zayıflamış mıydı yoksa kendisinden çok mu emindi?

"Evet," diye onayladı aksi çıkan sesiyle.

"Aç değilim," diyen Behzat salonu taradı. "Aden nerede?"

Kapı önünde bilgilendirme yapıyordu Efrac. Yasak sorular olmadığı müddetçe razıydı. Doğru bilgi doğru adımı getirirdi neticede. "Uyudu."

"Yemek yediniz mi?"

"Evet."

"Sen neden uyumadın? Yoksa beni mi bekledin?"

Alaycı sesine inat Efrac olumlu anlamda kafasını salladı. Adamın şaşkın tepkisi küçük kızı etkilemiş, "Beni şaşırtıyorsun bugün," dediğinde ise gülümsetmişti. Çok nadir gülümseyişi adamın şaşkınlığını katlamıştı.

"Gülümsemek sana yakışıyor, arada dene, gururlu."

Son saatlerini iyi değerlendirmek istediğinden habersizdi. Son gülümsemesi olduğundan habersizdi. Efrac kendi türünden korkuyordu. Kimlerin ne kararlar aldığını bilemediği türü dışını öyle mükemmel ve iyi yansıtıyordu ki, bir an sonra nasıl bir darbeyle karşılık vereceğini kestiremediğinden her şeye hazırlıksız yakalanabiliyordun. Kendi türünden nefret etti Efrac. Yalnızca Behzat'tan nefret duymuyor, bilhassa minnet duyuyordu.

İçi dolu plastik poşetleri küçük kızın göz hizasına getirdi. "Burada Aden için bez var. Sizler için şampuan, diş fırçası, kese aldım. En azından ne yapacağımıza karar verene kadar bunları kullanın." Çok konuştuğuna kanaat getirerek yine aynı soruyu sordu: "Beni anlıyorsun değil mi?"

"Evet."

Anlamasına sevinen ifadesi yüzünde yer edindi. "Sizler için abur cubur da aldım."

Ah evet, bilmediği bir kelimeyle daha karşı karşıyaydı Efrac. "Anlamadı?"

Poşetleri tezgâhın üstüne bırakan adamın güldüğünü işitti. Sırtı dönük olduğu için görememişti. "Yani çikolata, cips, meyve suyu, kek falan. Çocukların sevdiği yiyecekler işte."

"Anladı." Evet, çocukların sevdiği yiyeceklerdi ama onlar çok yemezdi. Ayda yılda bir ellerine geçerse yiyebiliyorlardı. Ya birinin yardımı yahut birinin ikramıyla ödüllendirildiklerinde çikolata ve meyve suyu alabiliyordu.

"Anladığın zaman anladım de. Pekiştir kelimeleri." Poşeti boşaltıp kişisel ihtiyaçları için aldığı temizlik ürünlerini eline doğru bıraktı. "Bunları banyoya bırak. Bu gece dişlerini fırçala öyle uyu. Sabah kahvaltıdan sonra hem kendi dişlerini hem de Aden'in dişlerini fırçala."

Elindeki temizlik ürünlerini düşürmemeye gayret ederek banyoya geçti. Her birini köşesine bırakırken, yarın kendisinin bunlara ihtiyaç duymayacağını, Behzat'ın boşuna masrafa girdiğini düşündü Efrac. Aden için iyi olmuştu ama yalnızca bu gece kullanıp kullanmayacağı belirsiz olan bir diş fırçasının gereksizliği küçük kızı utandırıyordu.

Mutfağa geri döndüğünde yüzündeki hüznü silmeyi başarmıştı. Tezgâh birkaç günlüğüne yetecek erzakla doluydu. Meyve sularını dolaba yerleştiren iyilik melegine hayranlıkla baktı. Hiçbir çıkar gözetmeksizin, en azından Efrac öyle varsayıyordu, iki sokak çocuğunu sahiplenerek evinde misafir etmişti. Üstelik ihtiyaçlarını

sormadan kendi almıştı. Efraz ölmeden evvel iyi bir insanla tanışmış olmanın haklı sevincini yaşıyordu. Bütün umutsuzluğunu gideren tek insan Behzat olmuştu.

Öldükten sonra anne babasının yanına gittiğinde Behzat'ı anlatacaktı. Onun sayesinde sıcak yuvada doyasıya yemek yediğini, temiz ve güzel kıyafetler giyindiğini, mis gibi koktuğunu ve aslında korkmadığını hep anlatacaktı.

Tezgâha yığılan dolusuyla abur cuburlara keyifle sırttı. Hiçbir şeyi bu kadar çok bir arada görmemişti. Erzak yığınının evinde gördüğü bir gün olmamıştı. Kendini bildi bileli yokluk içindeydi. Şimdi bolluğun içinde yetindiği yalnızca bir lokma çikolataydı.

“Yesene.” İyilik meleğinin sesini duyduğunda müstenkif edasıyla çikolatalardan birine uzandı ve eline aldığı anda kaybetmekten korkarcasına sınıksı sarındı. Bunu son kez zevk içinde yiyecekti.

Aldıklarını yerlerine yerleştiren adamı usanmadan bekledi. Veda edecek ve odaya gidecekti. Kendisine bir şeyler hazırladığını gördü. Kokusundan anladığı kadarıyla kahveydi. Bir keresinde babasının çalıştığı inşaata uğradığında takım elbiseli bir adamın elinde kupayla bir şey içtiğini görmüş, aromalı kokusu değişik ve hoş geldiğinden sormuştu. Kahve olduğunu öğrenince babasına sormuş, içtiğini ve çok lezzetli olduğunu öğrenmişti. Neyi öğrense soluğu hep babasının yanında almıştı. Türkiye’de çok içtiğini ve çok sevdiğini söyleyince hayallerine kahve kokuları da sığdırmıştı.

Şimdi Türkiye’de, iyi bir adamın evinde kahve kokusu eşliğinde veda anı için sabırla bekliyordu, acelesi yoktu. Güzel anın kıymetini bilerek yaşamayı öğrenmişti. Koltuğa geçen adamı arkasından takip etti. Bu süreçte sessizlik asla bozulmadı ve Efraz gözünü kırpmadan adamı izledi.

Boyu ağabeyininki gibi uzundu. Hatta ağabeyinden daha yüksekti. Babası hep sakal tıraşı olmaya özen gösterirken, Behzat’ın sakalları yerinde duruyordu. Hep şefkatle bakan kahverengi gözlerini özleyecekti. Küçük hafif çekik gözlerinin gülünce düz çizgi halini alışını son nefesine kadar unutmayacaktı. Behzat’ı ailesine iyiliğiyle, merhametiyle, şefkatiyle anlatacaktı.

Güzel bir iyilik meclisinin yardımıyla hayallerine kavuştuğunu anlatıp duracaktı.

“Neden öyle bakıyorsun?”

Dalgınlığından adamın sakın sesiyle sıyrılan Efraz, ne kadar çok kapıldığıının farkına varamamıştı. Neden baktığına gelince, “Güzelsin,” cevabını cesurca verdi. Artık ondan korkmuyordu. Ona güveniyordu.

Behzat kahvesini içeceği sırada aldığı güzelsin cevabıyla hayrete düştü. Efraz bugün onu şaşırtmaya doyamadığından ifadesini sevecenlikle karşılarken, kahkahasını duyunca afallamıştı. Komik bir şey mi söylemişti?

“Bir erkeğe güzelsin denmez. Genelde yakışıklısın denir.”

“Yakışıklı?” Efraz’ın kafası epey karıştı.

“Evet, güzel olan sensin. Kızlara güzelsin, denir. Türkçeyi anlamadığından derine inemiyorum. Anlayacağın kadarını anlatabildim.”

Bunu öğrenmesi iyi mi olmuştu emin değildi. Hayatta pek işe yarayacağı da söylenmezdi. En azından artık onun için yaramazdı. Ancak adamın nazarında güzel bulunmak kalbini ısıtmıştı.

Ağabeyi dışında kimse ona güzel olduğunu söylememişti. Rohan hep çirkin derdi. Kendini çirkin sanırdı. Rohan nasıl buluyorsa, kendini öyle hissedirdi.

“Amma velâkin beni yakışıklı bulman hoşuma gitti. Gerçi bunu söyleyen kadınlardan ilki değilsin. Her zaman iltifat alırım ama küçük bir kız çocuğunun gözünde dahi yakışıklı olmak benim için gurur verici.”

Kahvesini keyifle yudumlarken Efraz elinde olmadan kıkırdadı. Gülüşünü saklamak için avuç içini dudağına bastırınca aksi gibi sesli güldü. Behzat’ın kendini beğenmişliği rahatsız etmeyecek kadar sevimli gelmişti. Sokaktan öğrendiği Türkçe lakabı adamın yüzüne burnunu kıvrarak üfledi.

“Ukala.”

Elindeki kahveyi düşürmeden sehpayı bırakan Behzat, gülme krizine girmişti. Konuşmak istediği her seferde gülmekten bir türlü

başaramıyordu. Dakikalar süren kriz bittiğinde nihayet konuşabilmişti.

“Bu dik başlılığınla işimiz var.”

Kendini kast ederek, “Doğru söyler...” diyerek kendini savundu Efraz.

Takdir eden ifadesiyle, “Cesursun, kendinden büyüklere lafta yetiştiriyorsun.” Diyerek henüz bilmediği en kuvvetli özelliğini takdir etti Behzat. Yaşamayı göze alsaydı, yabancı onu daha yakından tanıdığında takdir ettiğine pişman olacaktı. Çünkü Kamal bazen pişman oluyordu.

Acısını içine gömerek Behzat’a gülümsedi. “Ben haklı.”

“İnatçısın da ama sevdim bu tutumu. Seni yenmelerine izin verme.”

Efraz omuz silkerek ayaklandı. Böylece tatlı ve bol kahkahalı sohbete son verdi. Onunla birazcık da olsa zaman geçirmişti. Behzat çok iyi bir adama benziyordu. Kalbinin güzel olduğuna emin oldu. Artık gönül rahatlığıyla Aden’i ona bırakabilirdi.

Gidişiyle adamın yüzü düşmüş, küçük kızın gözünden kaçmamıştı. “Nereye?”

“Uyumak.”

“Daha erken, gururlu.”

Kalmak isterdi ama onu bekleyen bir iş vardı. Derin bir nefes alıp babasının ona öğrettiği ilk cümleyi söyledi: “Teşekkür ederim.” Teşekkür etmek nezaket göstergesidir ve en güzel davranışlardan biridir, demişti. Behzat’ın yaptıklarını asla küçümseyemezdi. Bir teşekkürden daha fazlasını hak ediyordu ama elinden sadece bu gelmişti.

Behzat gülümsedi. “Rica ederim.”

Efraz adamın yüzüne uzun uzun baktı. Özlemek duygusunu tatmayacağı için kendini ilk defa şanslı hissediyordu. Vedasını sessizce etti. Her ayrılık matem getirirdi ardında ama Efraz’ın matemini tutacak kimsesi yoktu. Belki de sırf bu yüzden gitmekten korkmuyordu.

Odaya doğru usulca yaklaştı. Son bir kez kendini ödüllendireceği çikolatasını elinde sımsıkı tutuyordu. Aralıklı kapıdan içeriye girdi. Kapıyı kapatacağı esnada adamın sesini duydu.

“İyi geceler, güzellik.”

“İyi geceler.” diye tekrarladı ve ardından kapıyı kapatarak, “Yakışıklı,” diye tamamladı.

Derin iç çekişleriyle geniş yatağa ilerledi. Aden’in mışıl mışıl uyuduğunu gördüğünde tebessüm etti. Bu onu son görüşüydü. Saçlarını şefkatle öptü. “Yeni hayatın umarım benimkinden daha güzel olur.” En içten temennisini küçük kardeşine fısıldadı. Başına bir öpücük daha kondurduğunda gözlerinin dolduğunu hissetti.

Mutluluktan ağlıyordu. İsteddiği olmuştu. Aden’e güzel bir hayat bırakmıştı, gönül rahatlığıyla gidecekti. Pencereye doğru ilerledi. Kulpu yukarı itip sürgülü pencereyi itti. Soğuk sert rüzgâr yüzüne ilk saniyesinde çarparak kızı irkiltti.

Son kez üşüyecekti.

Paketi açarak fıstıklı çikolatadan büyük ısırık aldı. Yoğun tat ağzının içinde erirken gözlerini kapattı. Yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara yiyecekti. Son gününü güzel geçirmişti. Behzat sayesinde son birkaç saati mükemmel geçmişti. Hayatında sahip olamayacağından korktuğu en rahat yatakta uyumuş, en güzel yemekleri yemişti. Sonunda da en güzel çikolatayı yiyerek veda ediyordu.

Bugün içini acıtan tek bir hata yapmıştı.

Sakal altından geçen fırsatı Efrac yakalamış, balkonda telefonla konuşan Behzat’ın gaybubeti sırasında sigara paketinden bir tanesini aşırmayı başarmıştı. Sokaklarda içmeyi öğrendiği mereti bugün en büyük ve en korktuğu hatayı yaparak almıştı. Hırsızlıktan için için korkarken bugün gözünü kırpmadan yapmıştı. Vicdan azabı çekse de bastırıyordu Efrac. Yaşadığı güzel anlara odaklandı.

Elindeki çikolatanın son parçasını da ağzına attığında afiyetle çiğneyip yuttu. Belki de Aden bunun için karşısına çıkmıştı. Bir kereliğine dünyanın güzelliğini tadacak, hayatı öyle son bulacaktı. Yüzünde manidar gülümsemesiyle pencereye tırmandı. Ayaklarını

dışarıya sarkıtarak pervaza oturdu. Kalçası acıyorsa da umursamadı. Bütün acılar az sonra son bulacaktı.

Pervazlara tutunurken gözlerini sevmeye hiçbir zaman doymadığı göğe çevirdi. Yıldızlar bugün yoktu. Yıldızları görmeden veda edecekti ama yıldızlardan daha kıymetli birilerine kavuşacaktı. Belki de yıldızlar bu yüzden yoktu. Onu gittikleri yerde bekledikleri için yıldızlar göğe gelmemiştii.

“Anne... baba... ben geliyorum...” Gözyaşları katre katre yanağından süzülürken, küçük kız savunmasızca gülümsüyordu. “Bekle beni mercan gözlüm ben geliyorum...” Hislerini tartamayacak kadar karışıkı. Sorgulamadığı tek şey kararıydı. “Bekle beni küçük hırsızım, ben geliyorum...”

Gözlerini yavaş yavaş kapatırken onu en çok yakan arkadaşına seslendi:

“Bekle beni, Azze. Ben geliyorum.”

Hiçbir zaman kendini dünya denen gezegene ait bir canlı gibi hissetmemişti. Yokluğu bu gezegene koymazdı ya.

Elini havaya kaldırıp iğrenç dünyaya orta parmağını gösterdi. Tepkisini dile daha sert döktü küçük Efrac: “Hayat, sen tam bir orospu çocuğusun!”

Son nefesini alıp verdi. Aşağıya hiç bakmıyordu. Göğe bakarak bedenini aşağıya bırakacaktı. Pervazları tutmayı bıraktı. Du-dağında kavuşmanın hayaliyle oluşan gülümsemeye teslim oldu.

“Allah’ım bir kuş olup sana gelmek istiyorum. Lütfen beni evine kabul et.”

Kendini bırakmak için kalçalarını oynattı. Küçük bedenini pencereden bırakamadan karnına dolanan eli hissetti ve ardından kulakları sağır eden korku dolu bağıırışı.

“Efrac!”

Bölüm 6

Hayatın kuralı:

Güvendiğin sırta yüz çevirme Efraz.

İnsanoğlunun elindekilerle yetinmeyen bir varlık olduğunun bilincindeydi her zaman. Daha iyisi hep benim olsun aç gözlülüğünün neticesi hüsrarla noktalanıyordu. Zira elinden gelenin fazlasını yaptıkları halde bile birçok insana yetmiyordu. İnsanlar mı doyumsuz, beklentiler mi fazla, bilinmezdi.

Bildiği bir şey varsa şu an kollarında sıkıca tutup, intihar girişiminde bulunan kızın bambaşka bir hikâyesi olduğuydu. Ne doyumsuz ne beklentisi fazla olan bu küçük bedenin çırpınışları onu yalnızca haklı görmeye zorluyordu.

Küçük bir kız çocuğu canına kıyacak kadar ne yaşamış olabilirdi? Evet sokaklar evi olmuştu, ailesini kaybetmiş, kendi memleketini bırakıp buralara gelmişti... Fakat bunların hiçbirisi onun küçük bedenine bunu yapmasını emretmezdi. Neydi, neden bu yaşta bunu yapacak kadar usanmıştı...

İntiharı öğrenilmiş çaresizlik olarak nitelendirirdi Behzat. Bi-reyin gerek çevre, gerek yaşam standartları, gerek zorluklar neticesinde kendine olan inancı bittiğinde, yaşam için bir kıvılcımı çakmadığında, çakmak için bir ceht sarf etmediğinde, en yanlış yolu kolaylık görerek seçer ve sonuç olarak canına kıyardı.

İntihar dendi mi kalbi korkuyla titrerdi. Kişinin en çaresiz ve en zavallı olduğu an sayar, sebep olan kimse bilemese de kendi

içinde zapt edilemez bir tiksinti duyardı. Nazarında intihar; faili meçhul cinayetlerden farksızdı. Bir insanın seçebileceği son ve en acı karar olurdu.

Düşünmeye dayanamaz, duymaya katlanamazken, evinde misafir ettiği küçük bir kız çocuğu penceresinden atlayarak intihar etmeye kalkışmıştı ve kendisi bizzat şahit olmuştu.

Çırpınışları eşliğinde çığlıkları koparan küçük kız mahalleyi tamamıyla ayağa kaldırmadan Behzat susturmalıydı. Kollarında debelenen kızın ağzını avuç içiyle kapatarak sesini kesmeye çalışması sandığından çok daha zor olmuştu. Açık kalan sürgülü pencereyi güçlükle kapatarak doğrudan yayılan sesi bir nebze kıstığında tam anlamıyla işkence çekmişti. Nitekim daha Efraz'ı sakinleştirmekten, boğuşma seslerinden uyanan Aden'in çığlıkları eklenmiş, adamın feleği hepten şaşmıştı. Hangisine koşacağını şaşırmıştı.

Geceye doğru iki küçük çocuğun gailisine mahsur kalan Behzat Yargıcı çıldırmadan birisini sakinleştirmeliydi. Ağlayan Aden'i sakinleştirmek Efraz'dan daha kolay gibi görüldüğünden yoğunluğunu önce ona verdi.

“Siktir!”

Nitekim küfrüyle beraber bacaklarına inen darbeler dengesini zorladığından Efraz'ı zapt etmek esasen kolay olmamış, adam odayı inleten bebeğin ağlama sesiyle beraber yıpranma noktasına dakikalar içinde yaklaşmıştı.

“Efraz, abim sakinleş!”

Nasıl bir girdabın içine düşmüştü böyle?

Efraz sakinleşmiyor, kendi dilinde nefes almadan kelimeleri sayıp döküyordu. Belki küfür ediyor, belki isyan ediyordu. Behzat bilemediği bir dilin sancısını çekti. Canını yakan küçük kızın bacak ve kol darbeleri değil, anlayamadığı diliydi. Yapabildiği tek şey küçük kızı sıkıca tutup sakinleştirmeye çalışmaktı. Güven veren tıpkı bir abi edasında iki kolu ile küçük kızı sıkıca sarmak ve yaşadıklarını anlamak istiyordu.

“Beni duyman gerek...”

Arapçayı çat pat bilse bile bu öfke ve hızla konuşan kızı anlamasının mümkünü yoktu. Olası bir ihtimal vardı ki gerçekleşmesi an meselesiydi; aklını kaçırmaya ramak kalmıştı. Kapısını alacaklı gibi vuran Banu'nun hiddetli sesini duydu. Önceliği kapattığı pencereye varmaya çalışan Efraz olduğundan kapıdaki komşular pek mühim değildi.

"Siktir... Siktir..."

Aldığı küfrün haddi hesabı yoktu. Ancak çıldırmış kıza küfür için kızacağı vakit de değildi. Kollarıyla kavradığı kızı son bir gayretle belinden sararak kaldırdığı gibi yatağın üzerine bıraktı. Aden'in avaz avaz çığlığına gördüklerinin korkusu eklenince kargaşa dayanılmaz noktaya gelmişti.

Bir insan kaş yapayım derken gözü ancak böyle çıkarabilirdi. Eli ayağına dolanan Behzat kaçmaya davranan, çığlıklarıyla canına okuyan, bilemediği diliyle köşeye sıkıştıran kızı zapt edebilmek için bacaklarını kendi bacaklarının arasına alarak tekmelerinden korunmuş, çenesinden sıkıca tutup göz temasını kurmayı sağlamıştı.

"Efraz sus!"

Susmuyor, can havliyle bağıryordu. Bacaklarına olan hükmü kolları için yetersiz kalmış, sinir harbi yaşayan Efraz onu dinlemediğinden suları asla durulmamıştı. Çenesini sıkıca tuttuğu kıza Aden'i gösterdi. "Bak kardeşin delirdi... Aden'e yazık... Bağırma..."

Dış kapı kırıldı kırılacaktı. Banu kapısını kıracak hiddete sahipti ki Behzat biraz daha onlara ne olduğunu anlatmazsa polise derdini anlatacaktı.

"Kahretsin, Efraz. Yeter!"

Serçe parmağında hissettiği ıslaklığa dikkat edince mavi okyanusu anımsatan delici harelerinin yaşlarla dolu olduğunu ve şakaklarından saçlarına doğru aktığını fark etti. Ağzını sıkıca kapatmaya çalıştığından tükürüğü avuç içine yayılmıştı. Ne yaptığını anlayınca dehşet içinde kızın çenesini bıraktı.

Akabinde canını yaktığı küçük kıızı kendine çekerek sıkıca sarıldı. "Özür dilerim."

İntihara kalkışan minik bir bedene kendisi de ufak da olsa bir zarar vermişti. Kulağına özürlerini dileyerek sakinleşmesi için saymadığı kaçınır adımı attı. Efraz nihayet çırpınışlarına son vermişti. Fakat öyle bir son vermekti ki Behzat kollarında can verdiğini sanacak kadar ileri gitmişti.

Hareketsiz, kıpırtısız duruyor, bir noktaya dalmış yalnızca bakıyordu. Genzi yırtılırcasına ağlayan Aden'e uzanmak istedi, Efraz elini kolunu bağladığından kendisi de küçük kız kadar çaresiz bir elemnin içine düşmüştü.

"Aden," diye seslendi. "Geleceğim yanına şimdi." Lafını bitirdiğini anlayamadan Banu'nun tehdidini işitti:

"Behzat kapıyı aç! Yoksa polis çağıracağız!"

Polisler gelmeden, Efraz ve Aden'i ondan bu şekilde almadan çocukları sakinleştirmeli, kapıdakileri ikna etmeliydi. Efraz'ı bırakıp Aden'i kucağına çekti. Ağlamaktan suratı kıpkırmızı kesilen minik bebeği aldı. Efraz'ı sakinleştirmek beklediğinden daha meşakkatli olmuştu. Canı çıkacak kadar ağlayan Aden'i susturmak herhâlde canını aldırırdı. Sevgisini hissettirmek için elinden geleni yaptı. Aden susmuyor, Efraz'a doğru eğilerek sarılmak istiyordu.

Eliyle gözyaşlarını silerek, "Benim güzel Aden'im, tatlı Aden'im. Sus abicim. Bak ablan sakinleşti," teskinleriyle esasen kendisini anlamayan küçük kıza biçare konuştu. İnsan soğukkanlılığını gecenin bir yarısında intihar eden bir kız vesilesiyle kaybedebiliyordu.

Fırtına esip gürlese yerinden bir milim kıpırdamayacak kadar taş kesilen küçük kıza bakmaya gönlü dayanamadı. Kapısını kırmadan komşularına ulaşmalıydı ancak kopamıyordu. Sanki sırtını dönse Efraz saniyeler içinde o pencereye ulaşacak ve bu sefer Behzat yetişemeyecekti.

Korkular ayyuka çıkınca, akıl iflasını veriyordu.

"Efraz ben geleceğim şimdi."

Hiçbir reaksiyon alamayınca yumruk seslerinin indiği kapıya güçlkle döndü. Efraz'ı hâlâ tek bir noktaya odaklı görünce odanın

kapısını açık bırakıp, hızla kapıya koşmuştu. Kolu indirip kendine çektiğinde kapıda neredeyse apartmanın yarısını buldu.

Kirece dönen soluk benziyle, tonlarca ağırlığı omzunda taşıyormuş gibi iki büklüm komşularının karşısında durdu. Oysaki kucağında taşıdığı ağırlığını bile hissetmediği hıçkırıklarıyla boğulan küçük Aden idi. Korku ve endişelerin peyda olduğu yüzlere nasıl bir beyanda bulunacağını şaşırdı.

“Behzat ne oluyor?”

İlk soru kapısını başına yıkan Banu’dan gelmişti. Adam sessiz kaldı. Çünkü verebilecek mantıklı bir açıklaması yoktu. Kucağında taşıdığı minik bebeğin içler acısı hali telaşlarına bir yığın daha korku ekledi.

“Behzat, oğlum misafirlerine ne oldu?”

Yalana o kadar çok alışmıştı ki Emine anneyi yalanıyla cevaplamaktan çekinmemişti. “Ailesi iş için gittikleri şehir dışında kaza... Kaza geçirdi... Onlar da yani... Şey...” derken gerçek ismini söyleyip söylememek arasında kaldı. “Aden’in ablası da konuşmalarımızı duydu ve çıldırdı. O çıldırınca küçük kardeşi de uykudan uyanıp ağladı.”

“Ah... Yavrum benim...” diyen Emine annesinin gözleri dolmuştu. Kadının dehşetle irkilmesi Behzat’a vicdan azabı çektirmişti.

“Yardım edilecek bir şey var mı?” diye sormuştu apartman yöneticisi.

“Yok, abi, sağ ol.”

“Geçmiş olsun, durumları nasıl?”

Behzat cevap vermeden önce kapıdan biraz geri çekilip odasındaki Efraz’a baktı. Bıraktığı gibiydi. “İyi... İyiler, hastanedeler. Biz de hemen yarın yanlarına gideceğiz,” dedi. Bir an önce buradan çekip gitmesi gerekiyordu. Gerekirse işini bırakır ancak bir saat daha burada kalamazdı.

Banu çocuklarla kalacağına apartman sakinlerini ikna ederek geçmiş olsun dilekleriyle onları uğurlayınca Behzat nezaketine

karşılık mahcup bir halde içeri aldı. Aden'in başını okşayıp yanacağını öperek odasına komşusu arkasında geçti. Külçük kızın yatıştığından emin olunca yatağa bırakarak Efraz'ın yanına çömeldi.

Saçlarını okşarken bitkin sesiyle, "Efraz, güzelim beni duyuyor musun?" diye sordu. Bir yaşam belirtisi almak isterken, nefes aldığından bihaber yıpranmış bir bedene maruz kalınca telaş iç kırıklığına dönüştü.

"Behzat, gerçeği anlatmak ister misin?"

Banu'nun cüssesinden yükselen kalın sesi adamın silkelenmesini sağladı. Birilerine anlatmanın vakti gelmişti. Birine anlatmalı ve onlardan yardım almalıydı. Lakin yanlış anlaşılırsa korkusu elini kolunu bağladı. Bu zamanda kimseye güvenilmiyordu. Olan olaylar hiç iç açıcı değilken tanımadığı iki kız çocuğunu eve alması insanlar tarafından hiç hoş karşılanmayabilirdi. İğrenç ötesi önyargıları ve düşünceleri vardı.

"Bu çocuklar Türk değil."

Yere sinen Behzat sırtını yatağa yaslayarak Efraz'ın hemen yanı başında durdu. Omzu kızın başına değiyordu hafiften. Lübnanlı olduklarını söylediğinde Aden'in kafasını Efraz'ın omzuna koymasıyla nefesi kesildi. Minik kızın ablasına ihtiyacı vardı.

"Dün gece çöpleri atarken onları dışarıda buldum. Yağmurun felaketini gördün zaten. Eve gitmelerini söyledim, gitmediler. Daha sonra yukarı çıktım. Bilmiyorum, içimdeki ses onlara bakmamı söyledi. Pencereden yaklaşık bir saat onları izledim ama gitmediler. Daha sonra yemek, battaniye ve şemsiye götürdüm. En azından aileleri gelene kadar ısınır, karınlarını doyururlardı. Çöpten yemek aldıklarını görmüştüm." Nefes almak için anlatımına minik bir ara verdi.

Banu kollarını göğsüne kavuşturmuş, kapı pervazına yaslanmış halde can kulağıyla dinliyordu.

"Aşağıya indiğimde çöp kutusuna sığındığını gördüm. Onları alacak kimse yoktu ve gece orada kalacaklardı. Çok korktum, Banu. Yanından geçince istifra edeceğin kokunun içinde uyumaya

kalkıştı. Allah şahidim aklımı kaçıırıyordum. Ne yardım teklifimi kabul ediyor ne beni dinliyor. Korkmadan kafa tutuyor. İkna etmem zor oldu ama eve getirmeyi başardım. Kıyafet, yemek her şeyi ayarladım.”

Banu'nun tepkisiz ifadesi Behzat'ı zorladı. Acaba hakkında neler düşünüyordu? Niyetini kötüye yorumlayacak kadar önyargılı bir kadın değildi. Banu Hatay'da ki en yakın dostuydu.

“Ailesi peki?” diye sorduğunda ses tonundaki anlamı irdelediğini fark etti. Suçlayıcı, küçümseyici veya alaycı bir ton yoktu. Daha beteri anlam yükleyeceği hiçbir şey yoktu. “Ailesi yok, ölmüşler. Lübnan'dan aylar önce gelmiş. Ne kadardır burada olduğunu bilmiyor,” diyerek Banu'ya buğulanmış gözlerini çevirdi. Kadını buğulu bir camdan izliyormuş hissine kapılarak acı dolu sesiyle fısıldadı:

“Sokaklarda perişan olan hangi çocuk gününü sayar ki?”

Yılı belirlenmiş bir mahpus sayımı değildi. Tezkeresini alacağı askerin sabırsız sayımı da değildi. Hangi çocuk kaldığı sokakta gecesini gündüzünü sayarak geçirirdi? Yemek ve barınak derdinden başka neye dert yanabilirlerdi?

“Sen Arapça biliyor musun?”

Dillerini bilmediği Lübnanlı iki kız çocuğuyla iletişimi nasıl kurduklarını merak etmesi normaldi. “Hayır, o Türkçeyi çok iyi anlıyor. En azından şimdiye kadar ne söylediysem anladı. Tek tük kelimeleri de söyleyebiliyor.”

Bildikleri kadarını anlatabildi Behzat. Dün gecedен bu yana ağzı bıçak açmayan, soru sormadıkça konuşmayan küçük bir kızıdan en fazla ne öğrenebilirdi? Neler olduğunu anlatmak ister misin sorusunun temelinde yatan asıl anlamına yöneldi. Nasıl anlatacağının da ezasına düşmüştü.

İstirap dolu bakışlarını yatağa kıvrılmış küçük kıza çevirdi. Nükseden hangi sancıların nihayetine ermek için çözüm yolu olarak intiharı seçmişti? Düşün düşün içinden çıkamadığı soru bombardımanlarından kurtulmak veyahut bir cevap bulmak için çocuk-

ların yanında kalmayı tercih eden ve sorgulayan kadına yeniden döndü.

“İntihar ediyordu,” diye fısıldadı.

Koyu kumral saçları beline kadar uzanan kadının, zarif ve uzun boyunu pür dikkat inceledi. Seçimleri gereği cinsiyet değiştiren Bülent’in dönüştüğü Banu oldukça göz alıcıydı. İlk bakışta anlaşılmayan durum konuştuğu anda kendini ele veriyordu.

Oval yüzünde badem gözleri, estetiğe ihtiyaç duymaksızın yüz hatlarına uyan burnu, dolgun ve yine yüzünde asla fazlalık görünmeyen dudakları, kadının ilk bakışta güzelliğiyle mest edişi, konuştukça tatlı ve narin ifadesiyle şaşkınlığa çeviriyordu.

Kolundaki değişik figürlerle yaptırdığı dövmeleri abartıdan uzak, yine kadının narinliğine uyarak, karakterindeki zarıflığı öne çıkarıyordu. Birçok kadından daha şefkatli, anaç ve hassas olduğu gerçeğini göz ardı edemiyordu. Kadının ilk tepkisi elini kalbine koyup dua etmek olunca Behzat acıyla karışık gülümsedi.

“Nedeni soracak olursan, bilmiyorum,” dedi omuz silkerek. “Dün gece uykusunda kâbus görmüş olmalı, kendini yırtıyordu. Bağılıyor, bacaklarına saldırıyordu. Sonra sanki kâbus son bulmuş gibi sakinleşip uyumaya devam etti. Korkularımdan anınamadım. Bu sabah uyandığında ise daha sakin ve uysal görünüyordu. Sorularımdan kaçındığı, konuşmayı pek seviyor gibi durmadığı için neler olduğunu sormadım. Hareketlerini izliyorum, bir çıkar yol arıyorum.”

Bir adamın dakikalar içinde on yıl yaşlanmış olabileceğine inanamazken, kendini o kadar yıpranmış ve yetersiz hissediyordu ki anlattıkça kendine olan öz güvenini âdeta kaybediyordu. Ancak anlatmazsa bu sefer kaybedeceği akıllı olacaktı. Zira Behzat artık ne yapacağını, nasıl davranacağını bilmiyordu.

“Sabah işe gitmeden evvel veda ederken başını okşamak istedim. Benden bir kaçıışı, bakışlarıyla bir kınayışı vardı âdeta kendimden şüphe etmeme sebep oldu. Aylardır sokakta kalmış, ne görmüşler, ne geçirmişler iki kız başına bilmiyorum. Ona yormaktan başka çare de bulamıyorum kendimde.”

Banu'nun sigarayı yakan çıkmak sesini duyunca dikkati dağıldı. Kendisine doğru uzattığı sigarayı aldı ve çocukların yanından ayrılmak istemediği için Efraz'ın az önce atlamaya çalıştığı pencerenin önüne güçlkle yanaştı.

"Eve her zamanki saatimden geç geldim. Beni beklemişti. Veda etmek için beklemiş, belli. Diyorum ya pek konuşkan değil zaten. Çok da gururlu, görmen lazım," dedi saniyelik bir tebessümle. Sigarasından bir firt çekerken aksi haline ansızın geri döndü. Sadece bir gün içerisinde tanıyıp benimsediği küçük kızın canına kıyacağı gerçeğini bir türlü atlatamadığından ruh halini de koruyamıyordu.

Banu'nun çocukları izlerken ki ifadesi kalbini okşadı. Şefkat ve kederle gölgelenen bakışlarını içtiği sigaranın dumanıyla örtbas etti.

"Sohbet edip hakkında bir şeyler öğrenmek istedim. En azından hayatını güzelleştirmek için ne yapacağıma karar verecektim. Biraz sonra da teşekkür etti, odaya girdi." Küçük kızın ifadesi aklını o kadar kurcalamıştı ki. "O an veda ettiğini anlayamadım ama tavrından şüphelendim... İçim o bakışları kaldıramadı... Bir ad versem o an veremezdim..." O anı anlatmak bile başlı başına zulümdü ve Behzat iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar bitap düşmüştü.

"Korkar diye peşinden gitmedim ama yerimde de duramadım. Yine kâbus görür mü düşüncesi var aklımda. Kapıdan ışığın yanık olduğunu görünce duramadım. Sonra kapıyı açtım." Gözlerini yumdu. O anı hayat boyu unutamaz ve bir daha asla hafızasından silemezdi.

"Son anda... Son anda yetiştim, Banu... Saniyeler kurtardı... Hem onu hem de beni..."

Efraz ölseydi vicdan azabından Behzat da ölürdü.

Sigarayı iki parmağın sıkıştırdığı eliyle arkasında kalan pencereyi gösterdi. "Buradan atlayacaktı... Buradan atlayıp canıma okuyacaktı..."

Alnını kaşıyan Banu'nun düşünceleri yüzüne sirayet ediyor, çıkmaza girdiğini adama beyan ediyordu. Gözleri çocukların üze-

rinde bir gidip gelirken, başını iki yana sallayarak aklını kaçırmak üzere olan adama yardımcı olmak yerine bilmeden zulmediyordu.

“Behzat?”

“Efendim.”

“Adı ne?”

“Efraz.”

Sigarasını bitirmeye yakın düşüncelerini paylaşmak üzere kapının pervazından uzaklaşarak çocuklara yanaştı Banu. “Başına neler gelmiş olabilir? Bu çocuklar Lübnanlı diyorsun. Kaçırma, küçük yaşta çocuk evlilikleri, tecavüz, aile baskısı veya dahası... Her şey orada olabilir. Bunlardan hangisini yaşamışsa ağır gelmiş ve kardeşini bile tek bırakıp gitmeye kalkışmış. Fakat beni şüpheye sokan başka bir şey var.”

Behzat bir şüpheyi daha kaldıracak kuvvette değildi.

“Ya bu çocuk kıızıysa?” Kaşlarıyla Efraz’a sarılarak uyuyan Aden’i işaret etti. “Bu bağlılık bana pek normal gelmedi. Orada erken yaşta evlilik ve çocuk istismarcılığı hat safhada. Bakamayacağına düşünmüş olduğundan intiharı seçmiş olabilir.”

Aylarca sokakta zulüm gördükten sonra intihara kalkışmak akıl kârı değildi ve Behzat bu ihtimale itimat etmiyordu. “Neden burada peki? Ona yardım ettiğimi bildiği halde.”

Banu’nun kınayan ifadesi yorumuyla çelişti. “Sana güvenmiş.”

“Güvenmek mi?” Alaycı ifadesi yerini korudu. “Ona dokunmayı bırak, elimi uzatsam metrelerce koşmayı göze alacak.” Sabah maruz kaldığı tepkiyi asla unutamamış, gün içinde kafasında sürüsülle senaryolar kurmasına sebep olmuştu. “Çekip kurtardığımda bana siktir, dedi. Bak, hanımefendi küfründen de çekinmedi.”

Ayakta beklemekten pek yorulmamışa benzeyen kadının kıkırdayışını, akabinde can sıkıcı tespitini dinledi. “Aden’i sana emanet edip gidecekti. Çünkü senin ona güzel bir hayat vereceğinden emindi.”

“Neden sadece kardeşini bırakıyor?” Müstehzi ifadesinin arkasında infilaka hazır bir öfke yatıyordu. “Ben ona da bakmak istiyordum. Neden tek başına gidiyor?”

Kızgınlıkla köpürürken Banu'nun gülümseyerek onu izlediğini az çok fark etti. Efrac güvendiği bir ev bulduktan sonra yaşamak yerine intiharı nasıl göze alabilmişti! O an göremediği gerçek bulanık sudan gün yüzüne çıkan bir odun parçası gibi savrulurak Behzat'ın aklına dank etti. Gözleri yuvalarından fırlayacak kadar büyürken hızla yan tarafına baktı. Doğruyu söylemişti Banu. Ona güvendiği için gitmişti. Onun için son kez konuşup teşekkür etmişti.

“Şimdi asıl sorun ne yapacağın? Sen bu kızlarla ne yapacaksın? Burada yaşamıyorsun bile. İşin için geliyorsun. Kaldığın hepi topu bir hafta on gün.”

Kalın sesine sorgular yüklenince Behzat çaresizliğine küfrediyordu. Evet, kadın haklıydı; yaşamadığı yerde iki çocuk beslemişti. Efrac ona güveniyordu. Gururlu kızın kalbini kazanmıştı.

Kendi kendine gülümsedi. “Bana güveniyor demek. Ne büyük bir oyuncu ama çok güzel oynuyor.” Kısık seste gülerek kafasını dizine yaslayıp bekledi. “Ulan... Beni bile inandırdı güven konusunda. Önünde saygıyla eğilmem gerek.”

Kafasını kaldırdığında Banu'nun dehşete kapılmış ifadesiyle onu izlediğini görünce ellerini teslim olurcasına iki yanında havaya kaldırdı. “Bana birkaç saniye izin ver. Sinir boşalması geçiriyorum.”

“O belli.”

“Şu küçük kız,” dedi Efrac'ı göstererek. “Öyle bir bakıyor ki kendinden şüphe ediyor, kendinden korkuyorsun acaba ne yapıyorum diye. Ha bir de konuşmuyor hanımefendi. Sanki ben mecburum ona bakmaya. Sanki ben onun gerçekten babası yahut abisiyim de ona bir şey yapmışım gibi bana cevap vermiyor, sırtını dönüyor.”

Kollarını tekrar göğsüne kavuşturan Banu'nun imalı tınısını işitti. “Onu zorla evine getiren sensin.”

“Olabilir, yardım etmek istedim.”

“Gururlu insanlar yardımları kolay kolay kabul etmez, Behzat.”

“Ama güveniyor, dedin.”

“Hâlâ diyorum.”

Behzat hiç bu kadar sıkışmamıştı. Elleri kolları bağlanmış öylece oturuyordu. Düşünce yetisini dahi kaybetmişti. Bundan sonra nelerle baş edeceğini kestiremiyor, daha neler olabilir telaşından asla arınamayacağından, ne yapacağına da bir türlü karar veremiyordu.

“Şimdi asıl sorun ne yapacağın. Bir şeyler düşünebildin mi? Onlara ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Polise giderim demiştim. Onları polise teslim eder, ne yapacaklarını öğrenirdim. Bir sevgi evine yerleştirilmeleri için başvururdum. Olmazsa da en azından iyi bir yere teslim edene kadar takip altına alırdım. Belki arada Hatay’a geldiğimde yanlarına uğrardım.”

Başka ne yapabilirdi ki? Onları nüfusuna alacak hali yoktu. Sonuçta onun da düzenli bir hayatı vardı. Hiç tanımadığı iki kız çocuğunu alacak değildi.

“Yapacağın belli. Daha fazlası elinden gelmez zaten,” diyerek kapıya doğru yönelen Banu, gitme vaktinin geldiğini göstermişti. Behzat gideceğini anladığında güçlükle ayaklandı. Beraber odadan çıktıklarında kapıya doğru gittiler. Banu kapıyı açıp dışarı çıktı. Adamın yanından ayrılmadan önce bir gerçeği daha dile getirdi:

“Ama bu kız aklına intiharı sokmuş, sen onu başka yere versen de kardeşinin iyi olduğunu anladığı an gidecektir,” derken omzuna dokundu. “Bu konuda kendini suçlama olur mu? Sen elinden gelen her şeyi yaptın.”

Behzat giden kadına bakarken bedeninin donduğunu hissetti. Efraz’ın öleceği düşüncesini bile bir kenara bırakarak asıl gerçeği kendisine itiraf etti; tekrar intihara kalkıştığında yanında kimse olamayacaktı. Ve bu gerçek kanını dondurmaya beynini karıncalandırmaya yetiyordu.

Peki, Efraz’ı nasıl bırakıp gidecekti?

Kaybettiği, esasen hiç kavuşamadığı çocukluğunuzu başkalarında bulabilirdiniz. Sımsıkı sarılmayı isterken, haklı sebepleri önünüze sunarak isyanı önleyenlere karşı tutunduğunuz öfke o anda kabarır, istemekle kalırdınız. Tatmin etmeyen sebepler sizin kininizin çakmağı olur, yeri geldiğinde o çakmakla çocukluğunuzu elinizden alanı yakardınız.

Behzat eline verilen çakmağı kime yakacaktı?

İndirmediği zebra stor perdenin aralığından katmanlar halinde içeri sızan güneşi fark ettiğinde, bir çakmak yerine çocukların gökyüzüne daha çok ihtiyaçları olduğuna kanaat getirdi.

Gece boyu gözlerini üzerinden alamadığı kızın merakına düşmüş, çocukluğunun nereye gittiğini düşünüp durmuştu. Hayat sevincini ailesi mi, ailesinin ölümü mü almıştı? Ailesi yaşıyor olsaydı belki sokaklarda sürünmez, dolayısıyla intihara kalkışmazdı.

Adamın içine köklediği korku az buz bir şey değildi. Behzat neden bu kadar umursadığını sorguluyor, doğru dürüst tanımadığı küçük kızların belki bir oyununa kurban edildiğini bile kendince varsayıyordu.

Her şey Efraz intihar etmeye kalkmadan öncesine kadar kolaydı. Daha çocuklara bağlanmadan sığınacakları bir yaşam alanı bulup gidecekti. Ardından İstanbul'a, sakin ve yalnızca işlerinin verdiği stresli hayatına dönecekti.

Nitekim bağlar sandığından daha mı güçlenmiş yoksa tekrar intihar edeceği korkusu ziyadesinden fazla mıydı bilinmez, onları bırakmak istemiyordu. Efraz'a yardımcı olup hayatını güzelleştirmek istedi. Korkularını yıkmak ve çözüm yolu olarak bulduğu intiharın yanlışlarını gösterdikten sonra hayatından çıkmak istiyordu.

Nasıl uzandığını bilemediği yatağından sessizce, acılar içinde mırıldanarak doğruldu. Bir sandalye çekip çocukların başında dururken, halsizlikten üstünde uyuyakalmış, bedeni yatağın üstüne düşmüştü. Belinde ve üzerine kafasını yasladığı kollarında katlanılmaz bir ağrı vardı.

Behzat gerinerek vücudunu esnetti. Nitekim her gerinme rahatlatmaktan ziyade canını yakmıştı.

Kolundaki saati kontrol edince, saatin 07.12 geçtiğini gördü. Yıkansa iyi olurdu. En azından çocuklar kalkmadan halletmeliydi. Yavaşça oturduğu sandalyeden ayaklandı. Sessiz adımlarla dolabına ilerledi. Giyeceği kıyafetleri ve iç çamaşırlarını seçip aldıktan sonra odadan çıkıp banyoya girdi.

Korku adam akıllı duş bile aldırınmış, gevşemek için girdiği suyun altında gerim gerim gerilmişti. Son iki günü atlatamayacağını kendi kendine fısıldıyor, her şey için hazır olması gerektiği konusunda ikazlarda bulunuyordu.

Hasta bir adama evrilmeden düşüncelerinden kaçtı.

Duşun ardından kurulanıp giyinmişti. Efrac'ın korkmasını istemediği için banyodan havluyla çıkmamıştı. Hem zaten onun odasında uyuyorlardı. Oturma odasında giyinecek hali yoktu. Saçlarını da kurutup banyodan çıktı.

Aklı yatak odasında olduğu için banyodan çıktığı gibi odaya geçmiş, kapı eşiğinde yatağı boş bulmuştu. Dün geceyi anımsayınca ruhu titredi. Pencereyi kapalı, perdeyi bıraktığı gibi görünce panikle geriledi.

Efrac kardeşini alıp kaçmış mıydı?

Aklı türlü senaryolarla dolunca Behzat yerine mih gibi çakıldı. Dışarıda kimse tanımaz bilmezken, bu sokaklarda yaşayan Efrac nerede saklanacağını bilirdi. Ya Aden? Bu soğukta o çocukla nasıl yaşayacaktı tekrar?

Kulağını tırmalayan tiz bir sesle irkildi. Ses arkasından geliyordu. Tavanın ocağın telinde sürtünme sesine benziyor, dolayısıyla Behzat'a korkmaması gerektiğini bildiriyordu.

Omzunun üzerinden arkasına baktı. Aden'in masanın ayaklarına tutunarak yürüdüğünü gördü. O an korkular üzerinden sıyrılıp ayağının dibinde yığın halinde birikti. Uçsuz bucaksız bir heyecanın ahengine kapılarak küçük kıza doğru hafif adımlarıyla süzüldü.

Aden ile göz temasını kurdukları an küçük bebeğin yürek hoplatan gülüşü yükseldi. Ağzından minicik bir salya akarken bile Behzat o anı izlemenin keyfine doyamadı. Kaçtıklarını düşündüğü

iki cımcıme evinin mutfağındaydı. Yere oturup kollarını her iki yanına açan, beni kucağına al mesajlarını veren küçük kıza kayıtsız kalamayınca koşar adımlarıyla Aden'e vardı.

Behzat küçük kızı kucakladığında bağlılığının sebebini yeni yeni idrak etmişti. Her defasında hissettiği kardeş eksikliğini küçük çocuklarla gidermeye çalıştığından olsa gerek bağı aslında kendisi kuvvetlendirmişti. Merhamet duygusu ve kendi özünde eksiklik birleşince ortaya kuvvetli bir bağ çıkıvermişti.

Sakallı yüzünü tırnaklayan, tatlı tatlı gülümseyen minik kızın elini yakaladığında göz kırptı. "Tırmalamak yasak."

Masaya kahvaltılıklar güzelce konulmuştu. Tezgâhın üzerindeki dağınıklık bakıldığında can sıkıcı olsa da umursamadı Behzat. Kahvaltıyı hazırlama nezaketinde bulunan Efrac'ın domatesi doğrayışını çatık kaşlarıyla izledi.

Sadece kendine değil, Aden'in canına da kıymış olacaktı.

Kendilerine dönen küçük kız işine ara verdi. Sessizliğini bozmadan, Behzat'ın vereceği bir tepkiyi bekliyordu. En azından kendisi öyle varsayıyordu. Vereceği en ufak bir reaksiyon Behzat'ın bir adım atmasını sağlardı. Ne var ki hiçbir şey olmamış gibi davranmayı tercih eden küçük hanım yarım bıraktığı işe geri döndü.

"Bunda bile gurur yapıyorsun ya hiçbir şey olmamış gibi. Pes!"

Fakat şartları değiştirmeyi iyi bilirdi Behzat. Efrac ona nasıl geliyorsa karşılığını çekinmeden vererek, bir pişmanlık kasırgasında kızı en ufak bir merhamet duygusuna kapılmadan savuracaktı.

"Güzellik sucuklu yumurta ister misin yine?" diye Aden'e sorarken, minik kızın sakallarına parmaklarını geçirerek gıdıklayışını severek kabul etti. Yarın bir kızı olursa sabaha nasıl uyanacağını, uyandığında kızının onu nasıl karşılayacağını ufak da olsa tecrübe etmişti.

Behzat onu masaya tekrar bıraktığında Efrac'ın yumurtaları çıkarttığını gördü. Emaye çaydanlık altı kısıp ocakta demlenmeye bırakılmıştı. Tezgâhta duran yumurtayı ve tavayı alarak ocağa doğru ilerledi.

Ocağın altını yakarken olabildiğince Efraz'dan uzak durdu. Küçük kız araya ne kadar mesafe katıyorsa Behzat'ın karşılığı daha keskin oluyordu. Sessiz savaşın galibi hazır olan kahvaltı masasına Aden ile oturan Behzat olmuştu.

Küçük kızın rahatsız olacağı düşüncesiyle Aden'i masaya oturtmuş, eline bir domates dilimi bırakmıştı. Küçük lokmalarla bebeği doyururken, dün geceki kaosu baş mimarı sessizce yerine geçip oturdu. Görmezden gelerek ilgisini küçük kardeşinden ayırmadan sütü içirdi.

Eli muhteriz telaşıyla kahvaltılıklara uzandığında, Behzat aç kalmasından korkarak bakışlarını tamamıyla Aden'e çevirdi. Ancak cezasını vereceğinden kızın önündeki ekmek sepetine uzandı. İki dilim daha alarak, sepeti eski yerine koymayıp inatla kendi tarafına bıraktı.

Ne yaptığını anlamış olacaktı ki kötü kötü baktı Efraz. Göz ucuyla kontrol etme işlemine ara vererek ilgisini yeniden Aden'e verdi. İsteddiği verimi daha ekmek sepetiyle almışsa, bir sonraki hamleyi geciktirmeden yapmalıydı.

"Seninle dışarı çıkalım mı bugün?" diye sordu Aden'e. Anlamadığını biliyordu. Neticede istediği kişinin anlaması önemliydi. Ah bir de kavraması gereken bir ayrıntı. "Evet, seni parka götüreceğim. İkimiz de gezeceğiz bugün," diyerek kızı yoklamak için önündeki kahvaltıya döndüğünde Efraz'ın ateş gibi kızarmış yüz ifadesini fark edince boşluğuna gelmiş, ağzını kapatarak gülüşünü engelleyince yanakları şişmişti.

Küçük oyunu Efraz'ın neredeyse patlamasına sebep olacaktı.

Behzat gülmek için bir yol aramış, çareyi Aden'i gıdıklamakta bularak küçük kızın kahkahalarına doya doya eşlik etmişti. Kahvaltı boyunca Aden ile gülüşmeleri, yer yer kahkahaları küçük hanımı *istediği gibi* rahatsız etmiş olacaktı ki susmaları için homurdanmıştı.

Kahvaltısını edince bulaşıkları yine kasıtlı olarak Efraz'a bırakarak Aden ile ayaklandı. Hâlâ yürümediğini fark ettiği küçük kızı

ayaklarının üzerinde bırakarak adımları öğrenmesi için destekte bulundu. Behzat küçük kızla ilgilenirken arkasından yükselen tabak sesleriyle duraksamış, Efraz'ın savaşına katıldığını böylece öğrenmişti.

"Sen böyle yürümezsen nasıl parka gideceğiz?"

Çatal ve bıçak darbelerinin buluştuğu ikinci bir ses daha.

"Salıncağa mı binelim, Aden?"

Kollarından tuttuğu küçük kız kafasını geriye atarak dilini çıkarınca Behzat güldü. Böylesi sevimli bir varlık evinde ona hem eğlence hem huzur veriyordu ve anlam veremediği insanlar çocuklarını terk edip gidiyordu.

Küçük kıza adım öğretme seansı yorulduklarından son bularak koltukta oyun oynamaya dönmüştü. Gülsün diye her türlü ifadeye bürünen Behzat karşılığında dişlerini göstererek gülümseyen bir Aden alınca kendini kaptırmıştı.

Eğlence saatlerine tepki hiç hız kesmeden gelmiş, Behzat duymazdan gelmeyi başarmıştı. Telefonu çaldığında Aden için televizyondan çizgi film açarak ısrarla çalan telefona döndü.

Ekranda yansıyan ismi okuyunca sıkıntıya düşmüştü. Umut'un kısa süren telefonundan sonra sıkıntısı katlanarak Behzat'ı iki büküm etti. Bugün geç gideceğini sanarak planını ona göre kurmuştu ama şimdi mecburen çıkmak zorundaydı. Kızları ne yapacağını bilemedi. Efraz'a güvenmiyordu. Her türlü deliliği yapabilirdi.

Ya yanlarında götürecekti onları yahut güvenli başka bir yol bulacaktı.

Efraz'ın masanın önünde bakışlarını ona dikmiş haliyle karşılaşınca bocaladı. Anlam yükleyemeyeceği kadar belirsizdi bakışları ama yine de sormadı. Göz temasını keserek tezgâha ilerledi. Dolaptan bir bardak çıkarıp su doldurdu. Üç yudumda bitirdiği bardağı tezgâha bırakırken, Efraz'ın kıvrandığını gördü. Bu kızın bir derdi vardı.

Behzat bakınca dün geceyi anımsıyor, öfkesini bastırdığında acıdan kalbi zayıflıyordu. Öfke o anları unutması için yardımcı

oluyordu. Yahut Behzat öyle zannediordu. Sesine sert bir ton ekleyerek umursamazca sordu.

“Evet?”

Kıvranan Efraz’ın avuç içini birbirine sürtüşünü, konuşamayınca şakağını kaşıyışını sabırla izledi. Söylemekten vazgeçer diye umursamaz görünmeye devam etti. Çünkü ne kadar umursarsa gururlu o kadar korkarak geri çekiliyordu.

“Âsif,” * dediğinde Behzat kaşlarını çatarak kafasını iki yana salladı. “Özür...” diyerek devamını getiremeden sustu. Alt dudaklarını ağzının içine alıp telaşla ısırды. Özür dileyen küçük kızla göz temasını kesmedi.

“Ne için?” diye sordu. Tezgâha yaslanarak kollarını birbirine kavuşturdu. Bir özürle sıyrılamazdı. Önce yalnız bırakacağı Aden’den özür dilemeliydi.

“Benim aile yok... Arkadaş yok...” dedi yutkunarak. “Herkes gitti... Ben tek kaldı...”

Bunlar bahane olamazdı. Başka sıkıntısı vardı ki Behzat sakladığından emindi. “Tek kaldığın için mi intiharı denedin yani?” Sesi sert çıkmıştı. “Daha doğrusu intihar ediyordun. Efraz, abim intihar çözüm değil. Senin daha yaşın kaç?” Eliyle Aden’i işaret etti. “Onu nasıl bırakabilirsin?”

Öfke de yardımcı olmuyordu. Behzat savaşını bir özürle kapatma niyetinde değildi. “Sen küçük kardeşini terk edip gidecektin?” Suçlayan sesi sert ve yüksek çıkmıştı. Şakağına parmaklarıyla ardı ardına vurdu. “Dün geceden beri burası almıyor. Senin yaptığını bir türlü almıyor. Sen nasıl intihar edersin? Sen daha çocuksun. Nasıl hayatından vazgeçersin? Nasıl korkmuyorsun?”

Mavi harelerinin yaşlarla dolduğunu, gururlunun ağlamamak için direndiğini çok net görebiliyor ancak bu da öfkesinin yatışmasına yardımcı olmuyordu. Sızlanan sadece o değildi.

“Ben kötü bir adam değilim. Aksine sana yardımcı olmak istiyorum. Senin ve Aden’in hayatını kurtarmak istiyorum. İşimi gü-

* Özür dilemek.

clm bıraktım. Sadece size ilgimi verdim. Ben burada bile yaşı-
mıyorum. Gİtmem gerekiyor ama sizin için kaldım. Sen ise ettiğim
yardımı hiçe sayıp evimde intihar ediyordun. Söyle bana neden
intiharı seçtin," yaşadığı dehşet gözlerine yansıyor. "Efraz bu
çok korkunç bir şey!"

Titreyen mağrur çenesini kendini gererek engellemeye çalıştı
küçük kız.

Behzat gözyaşı dökecek küçük kızını çaresizlikle yatıştıracaktı
ki Efraz'dan beklemediğı bir hamleyle karşı karşıya kaldı.

"Biz gidiyor!"

Bölüm 7

Hayatın kuralı:

Ön yargılarından arın, Efraz!

Gelişi destursuz olanın gidişi çalkantılı olurdu elbet. İki günlük insana itimat etmenin bir bedeli olurdu. Hiç kimseye bir gün terk edilir korkusundan, kimse tarafından gerçek anlamda sevilmez endişesinden ve asla hak ettiği değeri görmeyeceği inancından güvenmezdi küçük Efraz.

Ailesinin ve Rohan'ın sevgisiyle yetinmeyi öğrenmişti. Çünkü onlar Efraz için gerçek ve ne yaparsa yapsınlar affedilirdi. Şimdi ailesi kadar gerçek ve iyi bir adama rast gelmişti ama hayatına yerleşmeden çıkmaya yelteniyordu.

Bağlanmadan, bağ koptuğunda çok acı çekeceği kadar kendini kaptırmadan, yalnızca teşekkür edip veda edecekti.

Yabancıнын fedakârlığını görmezden gelecek kadar nankör değildi. İstemediği halde iyi bir kalbin misafiri olmuştu. Misafirliğini sonlandırmak da onun elindeydi. Dün gece evinde intihar ederek – *etmeye çalışarak* – adamı zan altında bırakmış, hatası bir adamın çıldırmasına sebep olmuştu.

Umursamaz tavrının giderek öfkeye dönüştüğünü görebiliyor, korkmadığını kendine telkin ederek vereceği cevabı bekliyordu. Üstlerinde hak iddia edecek değildi.

“Nereye gideceksiniz,” hayrete düşen adam lafı nasıl toparlayacağını bilmiyordu. “Ben sana intiharı soruyorum, sen bana gi-

deceğini söylüyorsun. Bu rahatlığın seni karşıma alıp konuştuğum için mi? Sana kızmadığımı, bağırmadığımı için mi cesaret alıyorsun?”

Kendi canına kıyacak kadar delirmiş olabileceğini bir türlü kabullenemiyor, sorguladıkça kendi aklını yitiriyordu. “Aklım almıyor diyorum sana. Yaptığın şeyin kabul edilir bir tarafı yok. Kendi canına kıyıp gittin, ya arkanda bıraktıkların?”

Sorduğu sorunun dışında bir yanıtı tekrar aldı:

“Biz gidiyor!”

Behzat delirmenin eşiğine geldi. Ortahğı yakmasına Efraz müsaade ederek, yol veriyordu. “Nereye gideceksin,” elini kaldırarak hesap sordu: “Söyle bakalım nereye gideceksin bu cehennemde?”

Ferasetsiz davranışın neticesini getirmek istiyor, ancak tehlikeli sokaklarda yeniden yaşam savaşı vereceğini ve bu sıcak evden sonra başarabileceği inancı sarsıldığından esasında nereye gideceğini bilmiyordu.

Velew ki Behzat’ın yanında kaldı ve bir gün kaçak olduğu tespit edildi. Esed’i vurduğu biliniyorsa, Efraz’ı koruma altına aldığı için iyilik meleği de zarar görecekti. Üstelik Aden bir savaşın ortasında onlara bırakılmıştı ki küçük kızı Efraz o adamdan korumak için kaçırmıştı.

Sessizliğinin en büyük sebebi ve konuşmaktan kaçınmasının nedeni sürekli bunları düşünmekti. İyilik meleği Behzat onlar için bir şey yapacaktı fakat çivisi çıkmış bu dünyada ilk zararı iyi insanlar görüyordu. Kendince onu bir zarardan korumak adına da hayatından teşekkür ederek çıkıyordu.

“Sanırım yarım bıraktığın işi bitirmek için gidiyorsun?”

Adamın cüssesinden yükselen suçlayıcı tona aşikâr olsa da ne demek istediğini tam olarak algılayamamış, anlamsızlık yüklü bakışlarıyla kafasını sağ omzuna doğru ağır ağır yatırmıştı.

“Anlamadı?”

“İşine geleni anlarsın tabii.” Azarlayarak imada bulunan adamın minik adımlarıyla yaklaşması ürkerek gerilemesine neden

oldu. Behzat'ın karakterini henüz çözememişti. Fakat inatçı ve dediğim dedik olduğunu kendini adamın evinde bulduğunda anlamıştı.

“Yarım bıraktığın intihar işini mi devam ettireceksin? Onun için mi gidiyorsun?”

Tane tane konuşan adamın çehresi öfkesinden kasılmış ancak bu Efrac'ın kızgınlıkla çıkışmasına engel olamamıştı. “Sen,” dedi, homurdanmaktan ötesine geçemedi. Söyleyeceği her şey üflenen kül yığınınına dönüşerek uçtu. Kendi dilinde bir makaleyi ezbere şekilde dakikalar içinde anlatabilecekken, öğrendiğini sandığı Türkçenin iki kelamını edecek kabiliyeti kaybetmişti. Kelimeler düğüm düğüm oluyordu.

“Doğrular ağır mı geldi, Efrac Hanım? Buradan çıktığında gidecek yerin var mı? Yok!” Sorusunu kendisi cevaplayarak zaten konuşamayan küçük kıza yardımcı olmuştu. Sarsıntının en şiddetlisini yaşatan cümleleri duyana kadar geçici bir tartışma sanmıştı Efrac.

“Seni çözdüm. Aden'e güvenebileceğin yuvayı bulduktan sonra çekip gideceksin değil mi? Amacın buydu.” Bunları bu küçük bedene ve yüreğe söylemek onu kötü hissettirse de bunlar gerçektir.

Küçümseyen ifadesini, amacının arkasını bilmeden savurduğu her kelimenin hıncını, hayatının boktan daha beter bir durumda olduğunu söyleyerek, o alayla bakan suratını dağıtabilir, yaşamışlıkları bilmeden kararını küçümsemesinin ne kadar hatalı bir davranış olduğunu öğretebilirdi.

İntihar etmenin hatasını kendince çiğneyerek hem de!

Nitekim elini kolunu bağlayan Behzat hiç kimsenin yapamayacağı iyiliklerde bulunduğu için yaşadıklarını alenen dillendiremiyordu. Kavgasız gürültüsüz bir vedalaşmanın ardından bu evden ayrılacaktı.

Amma velâkin Behzat onları bırakmıyor, üstelik üzerlerinde hak iddia edercesine engeller koyuyordu, bu hayat Efrac'ın idi, istediğini yapmakta özgürdü. Keza özgürlüğünü kısıtlanmasına

müsaade etmeyecekti. Hoş özgürlük kavramı onun için bir işkence hayatı olsa da o inadını sürdürmeye devam edecekti.

“Sana ne!” Öfkenin gazıyla adamın yüzüne bağırdı.

“Bana ne demek? Benim evimdeydin. Benim penceremdeydin. Evimde kız kardeşin vardı. Amacın onu bana bırakmak mı ha? Amacın onu bana bırakıp çekip gitmek mi? Sen ne düşüncesiz, ne nankör bir insansın.” Gümbür gümbür inleyen sesi Aden’in ağlamasına sebep olmuş, tartışma ikilinin küçük kıza müdahale etmesinden daha mühim görüldüğünden minik Aden’i hıçkırıklara boğmuştu.

“Beni anlıyor musun?”

Öfke komasına girmesine ramak kala adamı Arapça cevapladı: “Anlamadım!”

Benzi öfkeden ötürü allanan adamın hareleri bir ateşi içinde yakıyormuşçasına parladı. “Ulan Türkçe konuş Türkçe! Kendi dilinde bana cevap verme. Ne diyorsun, bana küfür mü ediyorsun?”

Behzat böyle bağırmaya, üste çıkmaya devam ederse yine küfür edebilirdi. Vedasının bu şekilde sonuçlanacağını tahmin edememişti. Gururu, asla boyun eğmeyen dik başlılığı adamı mağlup etmeye yeminli gibi şahlandı.

“Hayatımıza karışma!”

Ne var ki kendi dilinde püskürmesi adamı mağlup etmiyor, yalnızca öfkesini bilemesine yardımcı oluyordu. Tıklatılan kapıya doğru söylene söylene giden Behzat’ın tehdidini şaşkınlıkla dinledi.

“Yemin ederim anladığım dilde konuşmazsan seni fena yaparım!”

Boyuna tehdit ediliyordu. Böyle durumlarda Behzat bir yabancıydı ve yabancı, gözünde tehlikeli bir silüete bürünerek küçük Efraz’ı kaygılandırıyordu. Bağırса biri gelir onu kurtarırdı. Evine alıp kıyafetler bularak yardım eden bir adamın ona zarar vereceğine inanmıyor, yardım çığlıkları atacak raddeye gelmeyeceğinden neredeyse adı kadar emin oluyordu.

Behzat'ın açtığı kapının eşiğinde iri cüsseli, uzun boylu bir kadın belirdi. Soluk benizli kadının yüzünde sorgulayan ifadesi hâkimdi. Ağlamaktan helak olan küçük kardeşine ulaşamıyordu zira yerine çivi gibi çakılmıştı Efraz. Kadın akıl etmiş olacak ki Aden'e koşarak hemen kucağına almış, pıspışlayarak susturmaya gayret etmişti.

"Ne oluyor burada?"

Adını bilmediği ve ilk defa gördüğü kadının kalın ve erkeksi sesiyle bir şok dalgasına tutuldu. Annesinin de sesi kalındı ama konuşurken insanı ürkütmezdi. Efraz mercanın parlaklığını taşıyan iri harelerini kadından küçük kardeşine kaydırdı. Bir yabancının kollarında ilk defa hemen sakinleşmişti.

Aden'e verdiği yarım ilgi Behzat'ın kızgınlıkla dolu sesini duyduğunda kesintiye uğradı.

"Hanımefendi gitmek istiyormuş."

"Bunun için mi onunla kavga ediyorsun? O bir çocuk, Behzat." Ah evet o bir çocuktı ama Behzat bunu atlamıştı.

Birilerinin çocuk olduğunu düşünebilmesi, anlayabilmeleri için dile getirmesi ne büyük incelikti. Efraz daha on iki yaşında, aylardır sokaklarda perişan halde yanında küçük bir kız çocuğuyla sürünen, feleğin sillesini bir rutin halinde her gün yiyen küçük bir kız çocuğuydu. Birileri çocuk olduğunu idrak ederek, görmezden geleni ne güzel uyarıyordu.

"Beni deli ediyor. Bana kafa tutması beni deli ediyor, Banu!"

Adının Banu olduğunu öğrendiği düşünceli kadınla anlık göz göze geldi. Kadın bir büyüye kapılmış gibi gözlerine hapsolup kalmıştı. Efraz sonsuzluk gibi gelen bu süreçten çabucak kurtulmak için bakışmalarına son vererek kavgalı olduğu adama yoğunlaştı.

"Senin de bana karışman beni deli ediyor!"

Anlamayacağı için delirmeye yüz tutan adamın inadına kendi dilinde konuşan Efraz, Banu'nun tok sesinden yükselen kahkahayı işittiğinde afalladı. Bu kadın onu anlamıştı. Behzat gibi kavgaya tutuşmak, uyarmak yerine gülmüştü.

“Ne dedi?” diyen adama gözlerini devirdi Efrac. Sinirlerine hâkim olmayı beceremezse daha fazlasını da söyleyebilirdi. İki yetişkinin kendi arasındaki muhabbeti tehlikeli bir sessizlikle dinledi.

“Senin ona karışman onu deli ediyormuş. Kabul et iyi cevaptı.”

“Onu deli ettiğim için mi sabah bana kahvaltı hazırladı?”

“Sana kahvaltı mı hazırladı? Ateşkes için sana kahvaltı hazırladı ve sen ona böyle mi teşekkür ediyorsun?”

Behzat kafasını yine salladı. “Hayır, hanımefendi yine gitmek için hazırlanmış, teşekkür anlayışı böyle. Bir insanı hayal kırıklığına uğratmadan önce haber veriyor hareketleriyle. Sabah anlamalıydım.”

Anlaşılmaktan ilk defa rahatsızlık duydu Efrac. Bu durum onun için yeni idi. O kendini kapalı kutu gibi gördüğünden kimse tarafından anlaşılmadığını düşünüyor ve ona kalkan oluyordu.

Aden’in sırtını yavaşça okşayıp mayıştırmamasından hoşnut olsa da bu şefkate alışmasını da istemiyordu. Bu kadın da tıpkı Behzat gibi bugün varsa yarın yoktu.

“O bir çocuk,” ikazıyla adamı uyardı Banu.

“O büyümüş de küçülmüş biri!”

Ev sahibinin öfkesine laf anlatmaktansa muhtemelen dilini konuşabilen ve anlayabilen iri cüsseli kadına dosdoğru konuştu: “Söyle ona biz gitmek istiyoruz. O bizim ailemiz değil. Benim babam veya abim değil. Benim üzerimde hak iddia edemez. Benim adıma kararlar veremez.”

Banu burnundan nefesini sıkıntıyla bıraktı. Olduğu gibi çevirirse adamın yıkılacağını biliyordu. Behzat’ın hevesi kırılсын istemedi. Bazı hallerde çocukla çocuk olunmazdı. Efrac’ın ağzına geleni sakınmadığı, her şeyi korkmadan söyleyebildiği, söylerken dobranlığını eksik etmediği aşikârdı. Yine de makul olan anlaşılır bir çeviri yapmaktı.

Banu, çeviriyi yapmak üzere gardını almış adama, “Gitmek istediğini söylüyor,” diyerek açıklamıştı ki Efrac’ın, “Ailem olmadığınızı da söyle,” eklentisiyle bocaladı. Efrac neden kendisine yardım eden bir adamdan kaçmak istiyor anlam veremiyordu.

“Bu adam senin hayatını kurtardı, güzel kız. Ona bu kadar çok yüklenme. Size verdiği değeri görmüyor musun?” Banu suçlamıyor ama hafif bir kızgınlık duyuyordu. Akabinde sebebini tam bilmediği için duyduğu kızgınlık için utanıyordu.

“Dünya onun gibilerden ibaret değil. O bize bu kadar iyi davranıyor fakat dışarısı kötü insanlarla kaynıyor. Bizi kendisine alıştır-mamalı. Bizim dışarıdaki herkesi onun gibi sanmamamız gerek.” Sitemle nefesini üfledi.

Tüm sorun buydu işte: Behzat’a bağlanmaktan korkuyordu! Bu duygu içini kemiriyor ve kaçma hissini her geçen saniye art-tırıyordu.

Sitemleri, Banu’yu bu kızın nelerle mücadele ettiği sorgusuna tekrar götürüyor; aklı, konuşması, duruşu, cevapları olgunlaşma-sına sebep olan acıları öğrenme isteğiyle tutuşturuyordu. Behzat büyümüş de küçülmüş demekle haklıydı.

“Biz ona bağlanmak istemiyoruz. Biz kimseye muhtaç değiliz. Ben ve,” diyerek Aden’i işaret etti. “Aden kendi başımızın çaresine bakacak kadar iyiyiz. Ona ihtiyacım yok. Lütfen söyle ona bizi bıraksın. Zaten gidecek. Daha fazla yük olmak istemiyoruz. Ben... onu dün gece yeterince zor durumda bıraktım.”

Yenilgi son cümlede rengini belli etmişti.

Biçare kıvranışlarıyla merhamet önderi Behzat’a yöneldi. Me-rakın, korkunun ve kızgınlığın en keskin ifadesini bu adamın yü-zünde santim santim ayıracak kadar belirgin görünce söylemeye hazır hissetmedi. Korktuğu cümleyi dile döneceği aşikârdı. Bekle-yen adamın sabırsızca çıkışmaması için nihayet dile getirdi:

“Gitmek istiyor, Behzat.”

Korku ve şaşkınlığı küçümseyen ifadesine büründü. “O kadar konuştunuz, hepsi bu muydu?”

Adamın küçümseyen ifadesi Banu’nun canını sıktı. “Dün gece seni yeterince zor durumda bırakmış, sadece gitmek istiyor.” Asıl sebebini ise uzatmadan adam anlayabilsin diye üstüne basa basa söyledi: “Hülasa yük olmak istemiyor.”

Yüreğinin şerha şerha kırıldığını çehresine sirayet eden hayal kırıklığıyla beyan ediyor, ilgisine ufaktan bir ikazda bulunuyordu. Banu ilgilinin anladığı halde orahı değilmiş gibi davrandığını içten içe biliyordu.

Behzat'ın dehşeti buz gibi kesilmiş sesine yansıdı. "Allah şahidim olsun bir daha gideceğim dersin senin dilini koparırım. Anlıyor musun beni?"

Dik başlı küçük Efraz karşı çıktı: "Gidiyor!"

"Bak hâlâ bana kafa tutuyor." Homurdandı. "Gitmiyorsun ulan," diyerek kıza doğru bulunduğu hamleyi Banu önüne çıkarak engelledi. "Gitmiyorsun. Sen burada benimle kalacaksın. Beni anlıyor musun? Sen burada benimle kalacak, hiçbir yere gitmeyeceksin."

Behzat'ın astığım astık kestiğim kestik tavrından hoşlanmayan Banu, küçük çocukların önünde Behzat ile kavgaya tutuşmak istemediğinden, olacak kavga muhtemelen bu çocukların kalbine büyük zarar verecekti, kendine güç de olsa mukayyet oldu. Daha müsait bir zamanda Behzat'ın alfalık gösterisini sakince sorgulayacaktı.

"Bir de sen onun diline çevirerek söyle ki o kalın kafası net anlasın. Benden kurtuluşu yok. O benimle İstanbul'a gelecek!"

Banu tercüman olmaktan ziyade çocuklara bakmak için gelmişti. Alevlenen kavgayı önleyemezse Behzat'ın korktuğu başına gelecekti. Çeviriyi yapamadan Efraz'ın öfkeli sesinden sevimliliğinin eksilmediği sitemi nidalarıyla yükseldi.

"Neden onun kapatma tuşu yok ki?"

Kucağındaki Aden'i hışmıyla alarak aynı hızda odaya giren kızın arkasında bakakalan kadın yediği ayarı hazmetmeye ceht eyledi. Uçuklayan dudağıyla meraktan çatlayacak kadar sabırsız adamın sorusuna karşılık verdi:

"Küfür mü etti yoksa?"

"Daha beteri," derken iç dudağını ısırды. Ancak dudağının kenarları yukarı kıvrılınca Behzat'ın sabırsızlığı anlamsızlığa dönüş-

tü. Kaşları çatılan adamın kızardığını görünce müstehzi ifadesiyle sırıttı.

“Kız senin astığım astık üslubundan haklı olarak hoşlanmadı. Neden bir kapatma tuşunun olmadığını sordu.”

Tek kaşını kaldıran Behzat, öyle mi ifadesiyle yüzüne çarpılan kapıya dik dik baktı. “Ben bu kızı çok şımarttım.”

Beklemediği bir cevapla karşı karşıya kalan kadın halden düşene kadar güldü. “Ayol dağ gibi adamsın, çocukla çocuk olunur da böyle değil.” Muzır edasıyla adamı uyardı. Anlaşılamaz bir bağ kuran Behzat’ı sorgulama haddini kendinde bulamıyor ancak anlamadığından sormaktan da kendini alıkoyamıyordu.

Sessizce söylendiğini işitti.

“... saygısız bir de.”

Cümlelerin sonuna yetişince Efraz’ı koruma güdüsüne kapıldı Banu. “Ağzı baya iyi laf yapıyor, diyelim.”

Uyarıyı alınca Efraz’a yönlendirdiği ters bakışları üstüne çekmişti Banu. Behzat’ın masaya bıraktığı eşyalarını almasıyla işe gideceğini anladı. Teyit etmek adına, “İşe mi?” diye sordu.

“Evet, ama çocuklar,” demeye kalmadan sözünü kesti Banu. “Onlar için gelmişim. İşe gideceğini biliyordum. Gözün arkada kalmasın, çocuklar bana emanet.” Zamanında geldiği için kendini tebrik etmeliydi. Yoksa bu ikili birbirilerini parçalayacaktı.

“Nereye götüreceksin?” diye sordu şüpheyle.

“Evime,” şuh bakışlarına eşlik eden cilveli edasıyla adamın yanına yaklaştı. Behzat’ın gözlerindeki endişe görülmeye değerdi. “Ayol evim temiz. Endişe etme.”

“Burada kalırsan kal, Banu.”

“Ne yani evime güvenmiyor musun?”

“Hayır.”

“Darıldım ben sana canım.” Buğulu sesi ovada yankılanan mistik bir tını gibi adamı mest ederek yükseldi. Sesi dinleyenler tarafından çok sevilir, Banu özel gecelerde istekleri geri çevirmezdi. Türkülerle cevap verdiği insanlar da çok nadir olurdu.

Türkölü cevabı adamı gülümsetti. “Kızlar burada kalacak.”

Kadın ikna edemeyeceğini bildiğinden anlayışla karşıladı. “Hadi sen git,” diyerek adamın gönül rahatlığıyla evden çıkmasını sağlamaya gayret etti. Korkularını anlardı ama güvenilmez olursa hakikaten darılırdı.

Behzat’ın cüzdanından nakit çıkardığını görünce boğulur gibi inledi. “Ne münasebet!”

“Çocukların yemeği için bırakacaktım.” Mahcubiyetle savunmaya girişti adam.

“Ben onların ablalarıyım. Bir kap yemek beni borca harca sokacak değil ya!” Banu adamın omzuna vurarak kapıya doğru davet etti. Çocuklara dışarıdan yemek yedirmeyecekti. Onlara vitamin takviyesinde bulunacağı güzel bir ev yemeği hazırlayacaktı.

Behzat kapıya yönelirken ortamın müsait olmasından mütevellit sorabilme imkânını değerlendirdi. “Kızlara yardım etmek istemeni anlıyorum. Ziyadesiyle de bağlanmışsın. Fakat anlamadığım neden seninle kalacakları konusunda ısrarcısın? Neden bırakmak istemiyorsun?”

Kapı kolunu indiren Behzat’ın eşikte adımları noktalandı. Omzunun üzerinden bakarak keskin ifadesiyle sebebini çekinmeden pat pat söyledi:

“Bana ne dedin dün gece? *Bu kız aklına intiharı sokmuş sen onu başka yere versen de kardeşinin iyi olduğunu anladığı an gidecektir*, dedin. Kendimi suçlamamamı söyledin.” Kafasını önüne eğerek omzunu silkti. “İntiharın çare olmadığını bu kıza öğretmek istiyorum. Hiçbir çocuk ne intiharı, ne savaşı, ne şiddeti, ne de dilimin varamadığı canilikleri hak ediyor. Gücüm yeterse gökyüzü kadar olmasa da inecek yağmur damlası kadar mutluluk vermek istiyorum.”

Asansöre binmeyi es geçerek merdivenlerden inmeyi tercih eden adamın arkasından bakarken gücünün yettiğini fakat Efraz’ın bu gücü sebebi her neyse yok saydığını idrak etti. Kapıyı kapatarak, az önce yüzlerine sertçe çarpılan kapıya dümdüz ilerledi.

Kapıyı tıklatarak kolu dikkatlice indirip ittirdi. İki kardeş yataкта yan yana oturuyordu.

Onları izlerken bugün yapacakları şeyleri aklında sıraladı. Onları güzelce yıkayacak, keseleyecekti. Fakat öncesinde yapması gerekenler vardı. İkiliyi sinsice süzdü. Ellerini birbirine vurarak dikkatlerini üzerine topladı.

“Evet, hanımlar yeni güne hazır mısınız?”

Efraz elindeki kremi Aden’in eline verirken, “Yeni güne mi?” sorusuyla karşılık verdi. Öfkeliyken asla çekinmeyen dili yalnız kalınca bir mesafeye dönüşmüştü. Mavi ve yeşilin ahenkle dans ettiği hareketleri arkasında kalan kapının ardına bakıyordu.

“Harika bir gün bizi bekliyor. Hadi hazırlanın dışarı çıkıyoruz.”

Biraz daha miskinleşmiş kızın dudaklarını büzmesiyle planları sekteye uğramış hissine kapıldı ve üzüldü. Onunla gelmek istemeyebilirdi. Elbette anlayışla karşılayacaktı. Lakin reddedilmezse çocuklar neticeden çok mutlu olacaklardı. İnadım inat kızın gardını kırmak için daha nazık bir tavırla yaklaşmak istedi.

Efraz, “Bizim eşyamız yok ki?” dediğinde Banu kızın neye üzüldüğünü anladı. Korkusu silinir, yeri mutluluğa kalırken, eşyalarının olmayışına anlam veremeyerek, “Nasıl yok?” diye sordu.

İşaret parmağıyla yerde duran iki poşeti gösterdi. “Geldiğimiz gece bunları bize getirdi. Sadece bir takım giydik, gerisine dokunmadık.”

Hiç olmadığını sandığından çaresizliğe kapılmıştı ki gördüğü dolu iki poşet keyfini yerine getirmişti. “Neden giymedin?”

“Bu yeterli, bizi ısıtıyor. Fazlasına ihtiyacımız yok.”

“Ama onu sizler için getirmiş.” Ardından poşetlere yöneldi Banu. Aldığı gibi yatağın üstüne içindekileri boca etti. Ayakkabı, mont, kazak ve pantolonlar üst üste yığıldı. Spor ve temiz ayakkabıya uzandı. “Baksana ayakkabınız bile var.”

“Onlar bizim değil.”

Elindeki ayakkabıya bakan Banu kızın konuşmasıyla bakışlarını ona çekmişti. Yamacına dikkatlice oturarak sırtını şefkatle

okşadı. "Neden Behzat'a karşı," derken duraksadı. Öfkeli mi diyecekti? Hayır, öfkeli değildi. Mesafeler koyarak araya duvarlar örüyordu. "Bu kadar katısın? Gülven demiyorum. Daha tanışıklığınızın ikinci günü. Fakat sizin için yaptıklarını görüyorsunuz. Bunları anlayacak yaştasın. Sizin için çırpınan bir adam, geleceğiniz için çabalıyor," diyerek elini çenesine uzattı. Şefkatle severken, "Dün geceye rağmen." Diye üstüne basa basa söyledi.

"Katı değilim." Sesi çatlamış gibi zayıf ve güçsüz çıkmıştı kızın.

"Ama uzaksın. Bak yine diyorum; sana el uzatıyor, geri çeviriyorsun. Seni koruduğunu fark etmiyor musun? Çok akıllı bir kızsın. Kimin ne yaptığını, ne amaçla sana geldiğini, ifadelerdeki gerçeği, doğruyu ve yanlışları anlayacak kadar akıllısın. Yaşının çok üstünde bir akıl ama insanı incitecek kadar katı bir tutum."

Elleri yavaşça kızın saçlarına uzandığında önüne düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. Sokaklarda zulüm görmüş olma ihtimali vardı. Zamanında bir çocuk çöpten plastik poşetleri toplarken bir poşeti düşürdüğü için genç bir erkek tarafından neredeyse darp edilmiş, Banu görür görmez genci çocuğa ettiği şiddetin iki katıyla cezalandırmıştı. Nitekim ne o çocuğun şiddet görmesinden yana olmuştu ne kendisi şiddet uygulayan. Hataya hatayla karşılık vermek, çözümünden ziyade yanlışlar silsilesini coştururdu.

Efraz şiddet de görmüş olabilirdi.

"Bize karşı fazla korumacı," kız kardeşinin parmaklarıyla oynayarak yüzünü saklıyordu. "Bunu yapmasını istemiyorum. Çünkü bizi tanımıyor. Yani hayatından çıkacağız. Bu kadar çok güvenmesi gereksiz."

"Neden gereksiz olduğunu düşünüyorsun?"

Omzunu silkti. "Dün bizi koca evde tek başımıza bırakıp gitti. Hiç mi düşünmedi bir şeyler yapacağımı? Ya kötü biriysem? Ya amacım önce onun güvenini kazanmaksa?"

Sudan çıkmış balığa dönmüştü Efraz. Belki de hayat boyu yardım almamış, merhamet görmemiş olmanın bir eksikliğinden

öztürüydü bu hali. Fakat kurunun yanında yaşı yakamazdı. Küçük bir çocuğa ne kadar anlayacağından emin olsa da her şeyi aslında anlatamazdı. Psikolojisi yerle yeksan olmuş küçük kızın sırtına bir külfeti daha bile isteye bindirmeyi göze alamadı.

Anlayışla karşılarken sımsıcak gülümsedi. "Allah aşkına ne çalabilirsin? Televizyonu mu? Beyaz eşyaları mı?" Küçük kızıdan bir yanıt almayınca eline uzanıp sıkıca tuttu. "O sana çok güveniyor, azizem. Bilmiyorum neden bu kadar çok güvendiğini." Oyunbaz tınisiyle kendisine bakan küçük kıza göz kırptı. "Ben de anlamadım."

Efraz ilk defa gülümsedi. "Belki hırsızım, bu konuda mükemmelimdir."

"Hım..." Gözlerini şüpheyle kıstı. "Yani bana insan duygularıyla çok iyi oynadığını mı söylüyorsun?" Muzır edası, oyununa dâhil olan Efraz ile büyüdü.

"Evet, olabilir."

"Başarmışsın, azizem."

Yataktan aceleyle ayaklandı. Aden'i kızın ellerinden kurtararak kucakladı. "Kendime mükemmel iki kız arkadaş buldum. Önce işimizi halledelim sonra da seninle dedikodu yapalım olur mu?"

"Dedikodu mu?" Efraz sessizce kıkırdadı. "Ben çocuğum unuttun mu?"

"Sen mi çocuksun?" dedi gözlerini kocaman açarak Banu. Efraz'ı ve hayatını öğrenmek için bir yol arayışındaydı. Sevgisini ve güvenini kazanırsa neden intihar ettiğini öğrenir, bu sayede küçük kıza doğru yardımda bulunurdu. İncitmeden, kalbini kırmadan minik yardımlarla hayatını güzelleştirebilirlerdi.

Banu onlara gitmeleri için çıkarttığı montu ve ayakkabıları verdi. Efraz'ı ikna etmek vaktini almış, nihayet rızasını alarak evden çıkmayı başarmışlardı. Behzat'a haber vermemiş, zaten sokaklarından çıkmayacakları için arama gereği duymamıştı.

Sokağın ucuna doğru yol alırken çiviye kesen soğuk bedenini ürpertti. Aden ve Efraz hastalanmadan dükkâna girmelilerdi. Hoş,

bu çocuklar aylardır sokaklarda yaşıyorlardı. Soğuğa karşı bağışıklık kazandıklarından kendisi kadar etkilenmezlerdi.

Efraz'ın tedirginlikle sokağı arayışı kadının kalbini acıttı. Bu güvenmeme sorunu, her an bir tehlikeyle karşı karşıya kalacak korkusu, sürekli diken üstünde olma zorunluluğu bir çocuk için çok ağırdı.

“Evet, geldik.”

Efraz etrafına bakındı. “Ne için geldik buraya?”

Yılların berberine çocukları getirerek bir güzellik yapmak istemişti. “Saçınıza başınıza çeki düzen verelim.”

“Ne!”

Yanından uzaklaşmasından anladığı saçını kestirmek istemediği. “Bak saçlarının uçları hep ölmüş. Kırıkların çok, uçlarından alacağız biraz,” diyerek ikna etmek için Aden'in gözünün önüne düşen saçları parmağıyla işaretledi. “Bak Adencik önünü göremiyor. Yavrucağın dünyasını kapatmışsınız, şekerim.”

Soğukta titreyen kadın çocuklarla beraber dükkâna girdi. Kalfa hemen önlerinde bitivermişti.

“Banu abi, hoş geldin.”

Ağabey demesiyle sinirleri zıplayan Banu yirmili yaşlarını geçmiş Bayram'a püskürdü. “Hoşt! Abi babandır!”

Püskürmesiyle Efraz korkuyla titremiş, bu da gözünden kaçmamıştı.

“Pardon abla ya,” diyen kalfa elindeki tarağın sivri ucuyla alnını kaşıyarak boğazını temizledi. “Ne yapılacak?”

“Efendi ol benim tepemin tasını attırma.” İkazını sertçe ettikten sonra kızları gösterdi. “Şu iki güzelliğe çeki düzen ver.”

“Tamam, önce bebeği alalım o zaman.”

Aden hareket etmesin diye kucağına oturtan Banu, hazırlık yapılırken inat keçisi Efraz'ı ikna etmek için zahmetli yola girişmişti. Sonunda galibin kendisi çıkacağını bilerek çenesini yormuştu.

İki çocuk hayal ettiği saçlara kavuşunca evin yolunu tutmuşlardı. Eve girdikleri gibi Aden'i banyoya almıştı. Kirden birbirine

yapışmış saçlarının ve kirden arınamayan teninin iyice keselenmesi gerekti.

Efraz'a söz verdiği gibi onun saçlarını yalnızca uçlarından aldırılmış ve şekillendirmişti. Banyoya girmeden evvel ayna karşısında saçlarını içten gülüşüyle incelediğini görmüş, bir kez daha gülümsetebildiği için mutlu olmuştu.

Aden'i tek başına yıkamayacağını, keselemenin böyle zor olacağına kanaat getirince içeri seslendi: "Efraz buraya gel, bebeğim," der demez kapıda belirmişti. "Gel şu başlığı tut bana. Kardeşin de senin gibi inatçı. Onu keselememe izin vermiyor."

Efraz onu ikiletmeden yanına gidip duş başlığını tuttu. Banu bebekle beraber duşa kabine girip ıslanmayı umursamadan dizlerinin üzerine oturarak keselemeye başladı. Aden canı yandığından ağlıyor, keseyi tutmaya çalışarak Banu'ya engel oluyordu.

"Canını yakıyorsun."

"Çok kirlenmişsiniz."

"Evet ama çok ağlıyor. Canı yanıyor."

"Merak etme birazdan keyifle gülümser." Aden'i güzelce yıkayıp keseledi Banu. Vücudunu duruladıktan sonra Efraz'ın verdiği havluyu alarak güzelce sardı. Odaya girdiklerinde onu kuruladı. Bezi sardıktan sonra temiz kıyafetlerden uygun gelenleri seçip sımsıcak giydirdi.

"Ah bebe yağı da olsa nasıl güzel olurdu. Mis gibi kokardı benim güzel kızım." Yeni kestirdiği saçlarını da güzelce yana taradı. "Sen temizlendin mi? Sen mis gibi mi oldun?"

Sarı saçları kıvrılarak kulaklarından aşağı iniyordu. Banu saçlarını okşamaya doyamayınca güçlkle kendini zapt edebildi. Sıkıca sarıldığı miniği gıdıkladığından kahkahalarıyla soluğu mutfakta aldı.

Aden'e verdiği ilgi küçük Efraz'ın dikkatini çekmiş olacaktı ki her hareketini inceliyordu. Banu rahatsız olduğunu düşünmeye kalmadan küçük kızın gözlerindeki parıltılarını görmüş, işine ara vermeden buzdolabından meyveleri çıkarmıştı. El çabukluğuyla meyve püresi hazırladı. Zaten geldiğinde kahvaltı etmişti.

“Sen uyumadan bol bol c vitamini al,” diyerek kâseyle beraber masaya oturttuğu küçük kıza püreden kaşık kaşık vermeye başladı. “Yarın hava güzel olursa dışarıda gezeriz biraz.”

Efraz kafasını sallayarak kabul etmişti. Sokaklarda korkmadan özgürce dolaşmasına imkân verecekti. Aden çok yorulmuş olmalı ki püresini yerken göz kapakları ağırlaşmıştı. Ayakta uyumadan son kaşığı da ağzına koyan Banu suyu da içirdi. Düşmeden kucığına aldığı küçük kızın ağzını peçeteye sildikten hemen sonra ayaklanarak dosdoğru yatak odasına yürüdü.

Zorlayan hırçın çocuklardan değildi Aden. Yatağa yatırır yatırmaz uykuya dalmıştı. Üzerini örttüğü küçük kızın başına şefkat dolu öpücüğünü bırakıp sessizce yanından ayrıldı. Sevmeye ihtiyaç duyan en masum canlılar bu çocuklar ve de hayvanlardı. İnsanoğlu dünya malına, parasına verdiğini bu çocuklara ve hayvanlara verseydi üreyen şefkat ve merhamet olurdu.

Kapı eşiğinde duraksayan kadın ayna karşısında saçlarını inceleyen küçük kıza acımasızca sırtıttı. “Evet, Efraz sıra sende.”

Elleri saçlarında kalan boncuk gözlü güzelin, “Hayır... hayır...” nidalarını ninni gibi dinledi. Aden nasıl paklandıysa Efraz’ı da kirden mikroptan arındıracaktı. Sokağın pisliğini üzerinde taşımasına bugün itibariyle son verecekti.

“Gel buraya.” İşaret parmağını kendine doğru kırdı. Reddeden kızın hayır nidalarını asla dikkate almadı. Bu konuda rızasını almak gibi bir mecburiyeti yoktu. Zira küçük kız kendini istese de kirden tamamıyla temizleyemezdi, iyi bir keseye ihtiyacı vardı.

“Gel buraya dedim sana.”

“Asla... Aden’i ağılattıysan beni öldürürsün.”

Banu bir şey isterse iki cihan bir araya gelse de olurdu, ki yıka-
yacağını söylemişse yapacaktı. Bilmesi gereken ilk kural da; kimse ona asla dememeliydi. Çünkü o asla, asla olmuyordu.

Koşmaya başlayan kızın peşinden gitmiş, mutfak masasının etrafında iki tur attıktan sonra savaşı beklediği gibi kazanmıştı. Efraz’ı yakalayarak banyoya sokmuştu. Kızın çığlıkları ve kahka-

haları banyoyu doldurmuş, arada kaçma girişimleri başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

On iki yaşındaki kızın ondan utanacağını göz önünde bulundurarak dikkatli ve özenli yıkamış, ağrıdığını söylediği karnına dikkat ederek bol bol keselemişti. Taramaya gücünün tükendiği saçlarını bol bol köpürtmüştü. Yıkama işlemi bitince havluya dikkatlice sararak yatak odasına gönderdi.

Efraz giyinirken kendisi dolabı kontrol etmiş, yapacağı yemek için eksik malzemelerin listesini çıkarmıştı. Islandığı kıyafetlerinden kurtulmak için evine çıkacağından mutfağından eksikleri temin edecekti. Giyinen Efraz'a geleceğini haber vererek anahtarı ve telefonuyla beraber evden çıktı. Kasabı arayıp yapacağı köfte için et sipariş etmişti.

Evinde üzerini değiştirmesi ve eksik malzemeleri alması on dakikasını almamıştı. Behzat'ın evine tekrar geçtiği gibi önce Efraz'ın saçlarını kurutmuş, kızı masaya oturtup yemek için işe koyulmuştu. Çocuklar köfte severdi. Efraz ve Aden'in seveceği düşüncesiyle ilk seçimini ondan yana kullanmıştı.

Onlar için yemek yaparken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Efraz'ın şikâyetlerini dinliyor, kendini gülmekten alıkoyamıyordu. Küçük kızı yıkarken darp edilip edilmediğini anlamak için kollarını ve bacaklarını fark ettirmeden kontrol etmiş, korktuğu gibi morluklar lekeler görmeyince bir nebze rahatlamıştı.

"Bir çiçek gibi serpildin. Şu güzellik sokak kirlerinin arkasında kalırsa haksızlık olurdu."

"Kasabın elinde derisi yüzülen kuzuya döndüm."

Kızın benzetmesine katıla katıla güldü Banu. "Her gün her gün et görmeyi kaldırabilseydim kasap da olurdum. Mıs gibi meslek," diyerek köfte harcı için hazırlıklarına kaldığı yerden devam etti. Ne yapacağını Efraz tam olarak bilmiyordu. "Ana yemeğimiz köfte. Domates konservesiyle güzel ve lezzetli bir çorba, salata ve yanına pilav. İnşallah beğenirsin. Kötü yemek yapmam, elim lezzetlidir."

Kafasını sallayarak hak veren Efraz, "Aden yaptığın püreyi çok sevdi," diyerek yemeğini de begeneceğinin mesajını vermişti.

“Bugün ben seçtim, yarının yemeğini sen seç. En sevdiğin yemek ne?” Gelecek yanıtı hevesle bekledi. Çocuklar için yapabileceği ne varsa yapacaktı. İyi bir yemek, güzel bir yuva, güldürmek için ufak bir çaba... Yetmezse bile çabaları olduğu için kalbi sıkıntıda olmayacaktı.

Çenesini avucuna dayayan güzelliği seyre durdu. Esmer tenin üstüne dökülen gece karası saçlara mı yansın, rengindeki ahengi bir türlü çözemediği mest edici gözlerine mi yansın bilemedi. Dil olarak anlaşılabiliyor olmaları mucizeydi. İletişimde sıkıntı çekse-lerdi muhtemelen bu sohbetten aldığı keyfin tamamından noksan kalacaktı.

“Kuru bir ekmeğe muhtaçken kim yemek seçebilir ki?” Efraz soruyu sorarken ifadesizdi. Banu yargılandığını hissediyor, doğru soruyu sorduğundan neredeyse şüphe duyuyordu. “Biz yemek seçmeyiz, önümüze ne konsa yeriz,” dediğinde sersemledi.

“Brokoli, pırasa, bamyayı da mı seversin? Çocukların geneli pek sevmez,” diyerek önemli bir noktanın altını çizdi. Çocukları yiyebilsin diye kendini yıpratın ne anneler görmüştü. O kadınlar sadece yıprandığıyla kalmış, Banu her seferinde annelere üzül-mekten kahrolmuştu. Oysa şimdi karşısındaki çocuk yemek seçme şansının bile olmadığını söylüyordu.

“Onları hiç tatmadım. Yemediğim bir şey hakkında yorum yapamam. Belki yediğim zaman severim.”Hayatın adaletini bir kez daha sorguladı Banu.

Yokluk içinde büyümüş olmalıydı. Yokluk ne demek iyi bilirdi Banu. Kendi hayatını kurmak için yokluk içinde yüzerek bu sokağa kadar ulaşmıştı. Kendi evine, kendi işine sahipti ama bu küçük kızlar bir eve sahip olamadan ailesini kaybetmişti. “Ailenin durumu nasıldı?”

“Kötüydük. Bazen günde tek öğün yemek yerdik.” Buğulanan mavi gözlerinin aksine dudakları tebessümlüydü. “Mesela yataklarımız yoktu. Yerde incecik döşekler üzerinde uyurduk. Zaten hepsi eski ve kirliydi. Bir odada dokuz kişi yatardık. Evimizde bir aile daha vardı.”

Köfte harcını yoğuran elleri tutuklu kaldı Banu'nun. Bu kız yokluk içinde değil, sefalet içinde yaşamıştı. "Ailen peki çalışmıyorlar mıydı?" derken titreyen sesini mümkün mertebe bastırıyor, harcına yoğunlaşmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak Efraz'ın anlatırken ki saklı acısı ve gözleri elini kolunu bağlıyordu.

"Sen sıcak evinde uyu, lüks içinde yaşamını sürdür, evinde ayağını rahatça uzat diye onlar tuğla ve alçı arasında hak ettiklerinden az paraya çalışıyorlardı. Babam hep böyle isyan eder ama sonra elindeki gider diye şükrederdi. Hayatlarını tehlikeye sokarak çalışırlardı ama kazandıkları hiçbir şeydi. E o kadar çocuk olunca aybaşına zor yeterdi."

Babasının isyanını birebir anlatırken ki kızgınlığını bizzat yaşamıştı Banu. Küçük bir çocuğun ailesinden geriye kalan sefalet ve isyan olmuştu. Küçük bedeni, mecrûh yüreği ıstırapla yüklüydü. Sanki dokunsa hepsini dökecek ve yüklerinden kurtulacaktı.

"Evet, baban haklı. Fakat bilmeni isterim ki küçüğüm her evin derdi ve tasası ayrı. Kimse parası var diye mutluluk içinde yüzmüyor. Kimse parası var diye ayağını rahatça uzatamıyor."

"Ama acıkınca istedikleri saatte istediklerini yiyorlar. Beğenmediklerini çöpe atıyorlar. Sağlığı bozuldu mu hastaneye koşuyorlar. Hepsi para değil mi? Para olunca her şeyi yapmıyorlar mı?"

"Eh be yavrum, o yemekten tat alıyorlar mı? Bir lokma, huzurla boğazlarından iniyor mu? Hastaneye koşuyorlar da dertlerine deva buluyorlar mı? Gece rahat uyuyabiliyorlar mı? Bilmiyorsun. Sen bütün evlerin içinde yaşamadın. Yanlarına oturup dertlerini dinlemedin."

Efraz kaşlarını çatarak çıkıştı. "Çünkü dışlandım. Sokak çocuğu olduğum için sevilmedim. Kötü koktuğum için tiksindiler. Yanımdan geçerken korktular. Param yok diye sevmediler beni."

Banu savunulacak bir taraf olduğundan değil yalnızca bilmediği veya göz ardı ettiği gerçekleri hatırlatmak istiyordu. Ancak küçük kızın sokakta yaşadıkları kızmasına, insanları neredeyse anlamamasına sebep oluyordu.

“Ben de çok kötü yollardan geçtim,” diyerek konuya girişti. “Aklının alamayacağı bir acı yaşadım,” diyerek köftelerini hazırladı. Efraz’ın bir şey söylemek için ağzını açtığını hemen sonra vazgeçerek gerilediğini görünce üzüldü. Paylaşmak istediği her neyse bilmek istiyordu. Bu kızın psikolojisi yalnızca sokakta gördüğü dışlanmalar yüzünden bozulmamıştı. İçi bir türlü almıyor, ne hikmetse Efraz’ı sandığından çok daha güçlü buluyordu. Fakat bu suskunluk, bu ölüm sessizliği içine şüphe tohumları ekiyordu. Şüphe tohumlarını bir kenara atmak ve bunun olmamış olmasına ikna olmak istiyordu.

Köfteleri kızartmak ve pilavını kavurmak için ayaklanmıştı. Bu süre boyunca Aden’i kontrol etmesini istemiş ve yardım teklifini kabul etmişti Banu. Salatayı tamamıyla küçük kıza bırakarak düşünmesi için zaman vermişti.

Çayını da demledikten sonra nihayet kurduğu iki kişilik masaya yemeklerle beraber oturmuşlardı. Kâseye çorbaları doldurup ekmekle küçük kızın önüne bıraktı. Heyecanla bekledi. Hiç yemek seçmeyen bir çocuk doyasıya yemek yiyecekti.

Çorbadan bir kaşık alınca kaşlarını çatmış, ikinci kaşıkla tekrar tadına bakmıştı. Yüz ifadesi memnuniyete bürününce Banu istemsiz güldü. “Allah iyiliğini versin. Kalpten gidecektim şurada.”

“Çok güzel olmuş.”

“Afiyet olsun, azizem.” Çorbaya devam edince Banu konuşmaya kaldıkları yerden devam etmek istedi. İki kadın baş başa iken Efraz ona içini açmıştı. “E devam et bakalım hayatın nasıldı?”

Sorusuna cevap beklerken çorbasını bitirmeye yaklaşan küçük kız için tencerenin ağzını açtı.

“Sen Arapçayı nasıl biliyorsun?”

Sorusuna karşılık konuyu değiştirerek kendini hedef halinden akıllıca bir soruyla uzaklaştırmıştı. Banu üzerinde durmadı. “Babam Hatay’ın Araplarından. Küçükken bana ilk önce Arapçayı öğretti. Türkçe ve Arapçayı aynı şehirde aynı insanlarla konuşunca daha kolay pekiştiriyorsun.”

Heyecanlı bir edayla, "Benim de babam bana Türkçeyi öğretti," diye karşılık verdi. Bu heyecan çok sürmeden buruk bir gülümsemeye dönüşünce kadının iştahı kesildi.

"Evet, iyi anlıyorsun ama çok iyi konuşmuyorsun. Okuma yazma biliyor musun peki?" Çorbası bitince ellerini geri çekerek kucağına bırakışını hayretle izledi Banu.

"Okula hiç gitmedim. Babam Türkiye'ye gidince orada seni okula göndereceğim, dedi. Burada çok yabancılık çekmeyelim diye bize öncelikle Türkçeyi öğretti."

Kâseyi tabağından alıp pilav ve köftelerden doldurdu. Salata tabağını ortalarına koymuştu. Yemeğine devam etmesini bakışlarıyla işaret ederek konuşmalarına kaldığı yerden devam etti: "Okuma yazma bilmeden bu kadar güzel öğrenmen şaşırtıcı. Galiba burada yaşamanın bir avantajı da oldu."

"Sokaklarda yaşamanın mı?"

Banu acıyla kıvrandı. "Evet bebeğim."

"Hayatımız o kadar kötüydü ki, her gece uyurken yumuşak yatakları, güzel yemekleri hayal ederdik. İstanbul'a gelince de öyle bir hayata sahip olacağımı düşünürdüm. Yeter ki olduğumuz alandan kurtulalım gerisi cennetti bize," dedi gülümseyerek. "Çok heveslendim. Diğer kardeşlerim de öyle. Hepimiz babam sayesinde çok güzel öğrendik. Onlar benden de iyiydi. Anlıyorum işte ama kelimeler tek tük."

Boğazını delen yumrudan kurtulmak için bir yudum su içti Banu. "Hayali kurduğumuza göre baban burada yaşadı. Doğru mu?"

"Evet, Türkiye'ye geldi. Burada bize para göndermek için çalıştı. O zamanlar durumumuz biraz daha iyiydi. En azından günde iki öğün yemek yiyebiliyorduk. Daha sonra sürgün edildi, eve geldi. Türkiye'yi çok sevmiştii. Bu sefer hepimiz gelecektik."

Ailesinin öldüğünü Behzat'a söylemişti. Bir şeyler saklamıyorsa şayet travmasının sebebi ailesinin ölümü de olabilirdi. "Ailene ne oldu?"

Sorusuyla küçük kızın kaşları çatılmış, bakışları hiç dokunmadığı yemeğine kaymıştı. "Öldü." Kısa ve net yanıtının ardından yemeğe koyuldu. Ailesini hakkındaki sorulardan hoşlanmışa benzemiyordu. Muhtemelen uygun gördüğü kadarını anlatacaktı.

Son bir kez şansını denedi Banu. "Ne zaman?" diye sorunca küçük kızın sorusunu yanıtlamadan yemeğine ara vermeden devam etmesiyle zorlamaktan vazgeçti. Zamanla her şeyi öğrenirdi nasıl olsa.

İştahını kaybettiyse de Efraz yemekten vazgeçer korkusuyla kendisi de devam etmişti. Arada odaya kulak kabartmış bir ses, bir inleme duyarsa diye Aden'i dinlemişti.

"Biliyor musun; eskiden annemle babamın ölümünü rüyamda gördüğümde sevinirdim."

"Neden?" diyerek ayak uydurdu. Bundan sonra her soruyu sormayacak, kendisinin anlatmasını bekleyecekti. Sıkboğaz edilmeyi sevmediği aşikârdı.

"Çünkü annem rüyanda öldüğümüzü görürsen ömrümüz uzun geçecek derdi. Rüyaların tersi çıkar hesabı." Kafasını iki yana hafif salladı. Çiğnediği lokmalarını yutkunurken zorlandı. "Onlar öldükten sonra rüyamda sevindiğim bir ölüm olmadı hiç."

Küçük kızın iki travmasını keşfetmişti: Ailesinin ölümü ve sokakta insanlar tarafından gördüğü psikolojik şiddet. Tabii bunun yanında hep yaşadığı açlık ve kir pas içinde yaşamak da vardı.

Doyduklarından emin olduğunda Efraz'ı tekrar kardeşini kontrol etmesi için odaya göndermiş, kirli bulaşıkları bir çırpıda kaldırmıştı. Geldiğinden beridir hiç sigara içmediğini fark edince bir tane yakıp balkona geçti. Buz kesen soğuk ve demirlere çarparak ayaklarını ıslatan yağmur damlaları kadını titretmemiş, sigarayı nasıl bitirdiğini fark ettirmemişti.

Efraz için çıkar yollar aramak çok yorucuydu. Küçük kızın hayat hikâyesinin tamamını bilse yolu aydınlanacak, bir meşale iki kardeşin geleceği için yakılacaktı. Ah bu belirsizliğin sancıları, çaresizliği, adamı kurşun yemişe çevirirdi.

Sigarasını bitirdiğinde içeri gireceği sırada pencerenin bitiminde duvar köşesine bırakılmış izmaritleri gördü. Birbirinden farklı iki izmarit yan yana duruyordu. Banu hayret ederek Behzat'a söylenip içeri geçti. İzmaritleri çöpe atarken çayları dolduran Efraz'ın tepsiyle beraber koltuğa dikkatlice yürüyüşünü izledi.

Kendi sokağı dışında pek çocuklarla konuşmazdı. Keza ne anneleri ne babaları trans bir bireyin kendi çocuğuyla havadan sudan konuşmasını normal karşılamaz, bir felaketi yaşıyormuşçasına çocuklarını ondan kaçıırırlardı. Dile kolaydı acı çektim demek. Herkes acı çekerdi ama trans bir birey olarak toplum tarafından dışlanmanın acısı hiçbir şeyle boy ölçüşemezdi.

Düşüncelerine yakın dostunun sözlerini anımsayınca gülümse-di. *'Olum var, Banu. Evlat acısı, anne ve baba acısı hiçbir acıyla mukayese edilemez ve asla bir acı bunların üstünde tutulamaz.'*

Biz ölsek, üstümüze evladım öldü diye toprak atanımız da yok, o zaman kimsesizlik de hiçbir acıyla mukayese edilemez, cevabını da anımsadı. Dışa yansıtılanın aksine insanın içi kor bir yanardağ gibi fokur fokur kaynardı. Yansıtımayana kadar o yanardağ yalnızca bir dağ gibi görünürdü.

Daha on iki yaşında bir çocukla sohbet ediyor ve acılarını dinlese de varlığından keyif alıyordu. "Arkadaşlarım beni pek sevmezdi mesela. Hep taşlandım ve seçimlerim sebebiyle dışlandım."

Efraz'ın dudağı büzüldü. "Çocuklar kötü değildir ki?"

"Senin geldiğin yerde çocuklar kötü değildir," derken çayından bir yudum aldı. "Bizim bu hayat için bir pusulamız yok, azizem. Hayatın bizim için belirlediği ve oynamaya mecbur kıldığı sahneler var."

Anlamamıştı.

"Yani hayat kiminin eline pusulayı verir, kendi yolunu çiz, der; kiminin elini de boş bırakır, o seni yönlendirir." Kalın sesi incelmış, omuzları düşmüştü. Çayını yudumlayarak toparlanmaya çalıştı.

"Başıma gelenler kaderim mi?"

Ha gayret! Biraz daha yüreğini açarsa Banu sarılacaktı. Ne kadar varası varsa saracaktı. Sadece bir kelamına bakıyordu. "Başıma neler geldi bilmiyorum. Ama çoğu yaşadığımız kaderimizdir."

"Hayır, bu kader değil."

"Kaderinde Belizat ile tanışmak varmış mesela. Bir şekilde hayatına girdi."

"Yaşadıklarımınla alakası yok ama." Yine o kızgın ve bir o kadar suçlayıcı üslubuyla terslemişti. Sinirlenince elinde ne varsa ona odaklanıyordu. Yemekte yaptığı gibi şimdi de sıcak çayı boğazına diziordu.

İsteddiği sessizliği küçük kıza sundu.

Efraz pencereden dışarıyı seyre daldı. Neler düşündüğünü merak etti Banu. Kafasının içine girebilse ve bilmesini istemediklerini bilse acaba neler öğrenirdi. Hayat insanlara böyle bir şans sunsa muhtemelen tek canlı türü kalmazdı.

"Bundan iki üç gün önceki halimizi anımsadım. O gece yağmurun altında beklerken kuru bir ekmeğe muhtaçtık. Şimdi sıcak bir evde çay içiyorum. Hayal ettiğim her şeyi yaşıyorum ama çok eksikim var."

Kızsa da içindekileri paylaşmaktan vazgeçmeyişi Banu'nun içini okşadı. "Bu şikâyet etmelere doyamadığımız hayat sürprizlerle dolu, azizem. Yarın hep meçhuldür ama karanlık baki değildir."

Hak veren küçük kız parmaklarını buharlanan cama doğru götürdü. Çizimler yaparak sessizce fısıldadı:

"Yağmuru sever misin?"

"Evet," dedi kadın.

"Neden?"

"Günahlarımı temizliyor."

Bakışlarını camdan çeken küçük kızla göz göze geldi. Herkes-te gördüğü o sorgulayıcı bakışı görmüştü. Acaba ne günahları vardı bu kadının? Kimini bile isteye, kimini bilmeden, kimini de mecburiyetten yapmıştı. Fakat bu günahlar nasıl anlatılırdı?

Aden'in mırıltılarını duyunca koltuktan fırlamıştı. Küçük kız

yataktan düşmeden yakalamayı başaran Banu, açık ve geniş salona geri dönmüş, Aden'i sakinleşmesi için ablasının kucağına bırakmıştı.

Aden ablasının kucağında gülümserken Banu yemeğini hazırlamıştı. Çabuk acıkan küçük kızı yine kendi elleriyle doyurmuştu. Banu iki kızla gönlünce oyun oynamış, yorgun düşene kadar evin içinde koşup durmuşlardı. Dinlenmek üzere koltuğa geçtiklerinde Aden için hiç oyuncak almadığını anımsayıp üzülmüştü.

Efraz'a oyuncak alacaklarını hatırlatmasını isteyerek, eline kalem kâğıt alıp Efraz'ı karşısına oturtmuştu. Günlük hayatta kullanabileceği kelimeleri Arapça ve Türkçe haliyle öğrenmesi ve yazabilmesi için kalem tutmayı öğretti. Bu sırada kelimeleri tekrarlatmıştı. Pratik yapmasını söyleyerek dili daha çabuk kavrayacağı konusunda bilgilendirmişti.

Öğrencisi her şeyi çok hızlı kavırıyordu. Elindeki kâğıdı ikiye katlayan kadın küçük kızın çenesinden sıkıca tuttu. "Sen çok özel bir kızsın biliyor musun?" Özellikle Türkçe konuşmaya özen göstermişti.

Efraz sessizce onu izliyordu.

"Senin gözünde çok güzel bir gelecek görüyorum. Önün açık, geleceğe umutsun. Ama," derken duraksadı. "Bu hayat biraz sarsıntılıdır. Cesaretli ol. Herkese kafa tut. Kimseye boyun eğme. Bağır çağır, hiçbir zaman susma, asla korkma. " İşaret parmağını sol tarafına bastırdı. "Burası var ya korkarsa her şey de yenilirsin."

Efraz'ın tebessümü hiç beklemediği bir atakla son bulmuştu. Banu kendisine sarılan ve iri cüssesinin yanında minicik kalan minik bedenine sıkıca sarılarak karşılık verdi.

"Teşekkür ederim."

"Bana değil Behzat'a teşekkür edeceksin. Seni bize getiren o."

Efraz geri çekildiğinde Banu hazır konusu açılmışken, kızı uyarmak istedi. Behzat geldiğinde ona ters davranmamasını söyleyecekti. Kapıdan gelen kilit sesini işittiğinde burnunu kıvırdı. Geç kalmıştı...

Kadın arkasına baktı. Behzat'ın geldiğini görünce ayak aya-
küstüne atarak vahşice sırttı. "Hoş geldin yakışıklı." Cilveli edası
Behzat'ın anlamsız bakışlarıyla sona ermişti. Efraz'dan gözlerini
alamıyor, aradığı cevap her neyse bulmaya çalışıyordu. Kapalı bir
kutunun içini açmadan ne olduğunu nasıl anlayabilirdi bu adam?
Hayret bir şey.

Behzat gözlerini baydı. "Hoş buldum, Banu!"

İsmiini üstüne basa basa söylemişti ki ince bir mesaj içeriyor-
du bu. Banu mesajı aldığını gülüşüyle belli etti. Endamıyla yürek
hoplatan Behzat Yargıcı'yı pek beğenirdi. Davudi sesi konuştuğu
an da ah çektirir, göz göze geldikleri saniyede kalp ritmini şaşır-
ırdı. Buğday teniyle bütünleşen açık kumral saçları ve kahverengi
gözleri, tıraşını hiç aksatmadığı hafif sakallarıyla Banu'yu zaman
zaman mest ederdi.

Boyunun bir seksen beş olduğunu varsayıyordu. İzin verse
boyunu da ölçerdi ama Behzat'ın mesafesi gözle görülür cinsten-
di. Spor yaptığından emin değildi ancak ölçülerini hep koruduğu
aşıkardı ki kuru sıska vücuttan uzak dolgun hatlarıyla Banu'ya bu
izlenimi veriyordu.

İdeal vücut ölçüleri ve makul güzelliğinin yanı sıra bugün daha
iyi anlıyordu ki karakteri yüz güzelliğinden daha mühimdi ve Beh-
zat bunu yaptıklarıyla başarıyordu.

Aden'e dosdoğru yürüyen adamın küçük kıza sabırsızca yürü-
yüşü dikkatinden kaçmadı. Eğilip yanaklarına bir öpücük konduru-
şunu merakla izledi. Acaba küçük kızdaki değişikliği fark edecek
mıydı?

Küçük kıızı koklayınca kaşları çatıldı. İlk farkı bulmuştu. Beh-
zat'ın geri çekilip yüzünü inceleyişini, kıyafetlerini süzüşünü keyif
alarak izledi Banu. Aden'in saçlarını okşadığında beklediği reak-
siyon gelişti.

"Evde olmadığım süreçte bir şeyler mi değişti?"

"Evet şekerim, çocukları kuaföre götürdüm. Saçlarını kestir-
dim, güzel yüzlerini açtırdım. Ardından eve getirdim. Bir güzel de

yıkadım. Baksana pırıl pırıl parlıyorlar.” Sevgiyle parlayan gözlerini iki kızın üzerinde gezdirdi. Gözleri çabuk alıştığından mı bilinmez kızlar gözüne şimdi daha güzel görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” demekle yetinen adama cilveli edasıyla sırnaştı Banu. Behzat’ın o anki dehşeti Banu’ya en büyük hazzı yaşıtıyordu.

“Ah şekerim fark ettin mi, evli bir çift gibiyiz. Bunlar bizim çocuklarımız, sen işten gelmişsin.” Göz kırparken alt dudağını yaladı. “Seni karşılamışım. Yemeğin hazır.” Göz kırparak sofrayı işaret etti.

Yüzünü ağır ağır ekşiten adamın gözlerini kapatarak kafasını iki yana sallayışını, akabinde sitemini zevkle dinledi. “Bunu bana ve Beliz’e yapma.”

“Taş gibi kadını ayol. Ne Belizler getir götürümü yapar.”

“O kadın benim sevgilim, bilincindesin değil mi?”

“Allah çirkin şans vermiş valla. Senin gibi adamı nasıl kaptı?”

Adamın ayarlarıyla fena oynuyordu. Beliz için evden kovmayı bile göze alırdı. Ah o zaman fena olacaktı. Gergin adamın çaresizce nefes alış verişlerini, Efrac’ın gözünü üzerinden ayırmayışını göz ucuyla izledi. Aralarındaki husumet bu gece de hüküm sürecekti anlaşılan.

“Banu...”

Nihayet sıkıntıyı dile getiriyordu. “Efendim bebeğim?”

“Benim yarın sabah erkenden İstanbul’a dönmem gerek.”

Banu beklemişti ama beklemeyen ve sersemleyen Efrac olmuştu. Gideceğini biliyordu. Demek ki yarın sabah ya da bugün ayrılacaklardı. Yerinden rahatsızca kalkan Efrac’ın konuşmaya davrandığını görünce müdahale etti Banu.

“Uçakla gideceksin değil mi?” Gözüyle iki çocuğu işaret etti.

“Nasıl gideceksin?”

Sabah adam çocukları bırakmayacağını, onları İstanbul’a götüreceğini söylemişti. Eğer götürecekse nasıl gidecekti? Kimlikleri, herhangi bir belgeleri yoktu. Üstelik kaçaklardı.

“Biz...gideriz...”

Efraz’ın zoraki fısıltılarını duymazdan gelmişlerdi.

“Nasıl gideceğimizi bilmiyorum. Büyük ihtimalle bir araba kiralırım, gece üçte çıkarız. Yarın saat bir iki gibi orada oluruz.”

Adamın çaresizliği yüzüne yansiyordu. Çok meşakkatli ve sorumluluğu hayli yüksek bir taşın altına elini sokmuştu. Yüzüne bulaştırmadan çıkması gerekti. “Arama noktaları oluyor,” diye hatırlattı.

“Evet, onu da biliyorum. Bir şekilde halletmeye çalışırım, mecburum.”

Yolculuk epey zor olacaktı. Adam çaresizlikten önündeki yolculuğu düşünmüyor olmalıydı. “Ve tek gideceksin öyle mi?”

Omuz silkti. “Öyle maalesef.”

Kaşlarını yukarı kaldırarak, “Yaklaşık on iki saat boyunca direksiyon başında olacaksın. Mecburi hallerde vereceğin molaların sayısı da hayli yüksek.” Sert sesiyle hatırlattı.

“Başka şansım yok, Banu.”

“Şansın tam olarak karşında,” diyen kadın ayağa kalktı. Adama doğru ağır ağır ilerledi. “Kiralık arabaya ihtiyacımız yok. Benim arabam zaten var. Hem tek başına da gitmemiş olursun. Arayla direksiyon başına geçeriz.”

Afallayan adam gözlerini kırıştıtırıp durdu. “Sen benimle İstanbul’a mı geleceksin?”

“Evet tatlım. Bu gece yola çıkarız,” derken önüne dönerek, konuşma hızından kararı algılamakta zorluk çeken küçük kıza döndü. “Tatlım hazırlan. Gece İstanbul’a doğru yola çıkıyoruz. Behzat abin sana orada mükemmel bir hayat verecek.”

Efraz’ın şoku atlatmasını beklemeden Behzat’ın kafasını karıştıran cümleleri işitti. Doğru anladığından emin olmak için kafasında tarttı.

“Ben onlara mükemmel bir hayat vermeyeceğim. Benden öyle bir şey beklemesinler.”

Neden demeye kalmadan arkasında hareketlilik hissetti. Dönüp bakınca Efraz’ın yanından geçip hemen Behzat’ın karşısına

dikildiğini gördü. Bu küçük afacanın dikbaşlılığı adamı görünce otomatikman devreye giriyordu.

Behzat'ın korku dolu bakışlarına Efraz'ın yanıtı gecikmedi.

“Biz gelmiyor.”

Beklendiği gibi reddetmişti. Ancak Behzat Yargıcı kolay kolay retleri kabul eden bir adam değildi. Çocuklar için plansız bir yola girmişti fakat netice güzel sonlanacaktı emindi.

“Sen benimle İstanbul'a geleceksin, küçük hanım. Başka şansın yok. Ya tıpış tıpış geleceksin. Ya da elini kolunu bağlar öyle götürürüm. Karar senin.”

Adam katiyen kabul etmemişti. Karar götürülme aşamasındaki rızasına kalmıştı. Çünkü ne Aden, ne Efraz burada sokaklarda bir başlarına bir daha asla sürünmeyeceklerdi.

Bir çöp konteynerına çocuk bedeni mi terk edilirdi!

Bölüm 8

Hayatın kuralı:

Bağını kuvvetlendiren sevgiyi terk etme, Efraz.

Sonunu düşünmediği bir yolculuğa çıkmış olmanın külfetiyle kendi içinde nice savaşlar veriyor, yeniliyor ve hemen sonrasında toparlanıp bir savaşa daha giriyordu. Mağlubiyetin hüküm sürdüğü savaşı kazanmazsa aklını kaçırmaması kaçınılmaz son olurdu.

Nihayetinde kavgalarla, küslüklerle ve zorbalıkla iki kızı arabaya bindirip İstanbul yolculuğuna kendisi çıkmıştı. Yol arkadaşı çocukların dilinden anlayan ve kendisine nazaran daha sakin kalmayı başaran bir kadın olduğu için Behzat Yargıcı şanslıydı.

Banu'nun uğraşları ektiği tohuma can vermişti.

Dikiz aynasından çocukları tekrar kontrol etti. Yaklaşık yarım saat önce hâlâ uyuyacak gibi görünmeyen Gururlu koltuğa yığılmıştı.

"Banu ben bakamıyorum. Çocukların pozisyonu iyi mi?"

Ricası üzerine kadın arkasını dikkatlice kontrol etmiş, bir tepki vermeden önüne dönerek, "Evet iyi durumdalar," haberini vermişti. Arabaya bindiklerinden beridir hayli düşünceli olan Banu'nun çocukları eğlendirmek için türlü oyunları dışında pek sesi soluğu çıkmamıştı.

Behzat çocukların uyumasından fırsat bularak konuyu açmaya karar verdi.

“Yolculuğa başlamadan önce mutluydun. Bir şey mi oldu, Banu?”

Kadının boğulacakmış gibi nefesini seslice verişini dinledi. Üretmeleri gereken çareler varken bu suskunluk ve sıkıcı sessizlik Behzat'ın gözünü korkutuyordu. Her neyden emin değilse, rahatsızsa veya korkuyorsa paylaşmasından yanaydı.

“Çocuklara mükemmel bir hayat vermeyeceğim, dedin. Aklımı karıştırdın lan.”

Yanlış anlaşılmaktan ilk defa rahatsızlık duymadı. Anlayışla tebessüm etti. “O an hanımefendi kavgaya tutuşmasaydı ne demek istediğimi açıklayacaktım aslında,” diyerek gözlerini yoldan ayırıp kadına çevirdi. “Hâlâ sözlerimin arkasındayım.”

Banu'nun rahatlamış ifadesi çatık kaşlarıyla yer değiştirmiş, sıkıntısı tekrar nüksetmişti. “Bu çocuklar için çabalamıyor musun?”

“Evet ama senin beklentilerini değil.”

“Ulan Behzat benim ana hatlar yanıp seni kül etmeden açıklamanı yapsan iyi olur. İnan yola çıktığımızdan beridir düşünüyorum. Muhammed Aleyhisselam aşkına sabır çekmekten içim kurudu.”

Banu'yu aydınlatmazsa olacaklar seyir halinde bir araç, şoför halinde kendisi ve arkada uyuyan çocuklar için pek sağlıklı olmayacaktı. Delirmeye yüz tutan kadına beklentilerini neden yapmayacağını açıkladı.

Sonuç itibarıyla herkesin kendince yükü, yaşadıkları olurdu. Kime sorsan dert yüklüydü. Kime sorsan tecrübelerle donanımlıydı. Behzat tecrübe ettiği en kıymetli derdini, kendine harita olarak benimsemişti.

“İnsan tabiatında en tehlikeli arzu mükemmeliyetçiliktir. Ben mükemmel olacak veya olacağım arzusuyla dolmadım hiçbir vakit. Güzellikten ve iyilikten yana oldum. Mükemmeliyeti ne kadar ararsam mahrum olacaklarımdan da o kadar korktum. O yüzden bu çocuklara mükemmel bir hayat veremem. Esasında hiçbir ço-

cuğa mükemmel bir hayat vaat edilemez, sözü verilemez, ebeveyn bile olsan kendince böyle adım atılamaz. Yarını düşünen insanlar bir parça huzur ve gönül rahatlığının arzusunda yaşar. Dilimize ve fıtratımıza kazandırılmış en kötü alışkanlık mükemmel olmak arzusudur.”

Yalnızca kadının duyacağı seviyede sesini ayarlayarak beklediği açıklamayı yapmıştı. Yetersiz olduğuna kanaat getirerek en basitinden örneklerle asıl beyanını sundu:

“Mükemmel olacağım diye doktorluk isteyemezsin mesela. Milyonlarca insanın canı sana emanet. Yahut yine o arzuyla hareket ederek savcı olamazsın. Dava dosyalarında göreceğin suçlar, acılar o arzunun olmadığını bir tokat gibi yüzüne vurur. Bir parça huzur istiyorsan, hayatına güzellikler sunacağın bir çiçekçi de olursun. Ama mükemmelliğin olmadığını bir cenaze için çelenk hazırladığında anlarsın. Ya da daha acısı bir adamın metresi için en fiyakalı buketi hazırlarken. Her şey insanların kötülüğü ve acımasızlığında anlamını yitiriyor. Geriye sana kalan bu acı tecrübeler oluyor. Ben bu çocuklara iyi bir yuvanın sözünü verebilirim sadece.”

Çocuklar için elinden geleni yapacaktı fakat mükemmel hayat beklentisiyle avutmayacaktı. Çünkü bu çocukların hayat boyu sancısını yaşayacağı eksiklikleri vardı.

“Zaten anne babalarını kaybetmiş hangi çocuk şaşalı bir hayatın beklentisinde olur ki?”

Banu'nun ifadesi sert, nefes alışverişi sıkı. “Oğlum bak kendin diyorsun, anne babasını kaybetmişler. Bir hışım ile ayaklandın, çocukları çuval gibi yükledin arabaya. Bana ne yapacağını söyle. Planını söyle. Bu belirsizlikle kim olduğunu bilmediğin çocuklarla sen koca İstanbul'da ne yapacaksın? Bu ülkenin bir kuralı, nizamı var.”

Yol hâkimiyetini kızgınlığı sebebiyle kaybetmesi olağandı adamın. “Bana biraz yardımcı olmayı deneyebilirsin, Banu.”

Tek kaşını kaldıran kadının sert çehresi ne yapıyorum ulan der gibi bakıyordu. “Ne yapacağını bilsem yardımcı olacağım. Beni

çileden çıkartıyorsun. Çocukların yanında ses etmedim. Allah biliyor şu an bile zor zapt ediyorum kendimi.”

“Görüyorum,” diyerek otobanda azami hızı geçtiğini fark ederek frene ayakucuyla dokundu. Trafik polislerinin dikkatini çekmemek için türlü badireler atlatmışlarken radarla uğraşamazdı. Esasında en büyük yardımı yine Banu yapmıştı. Denk geldikleri iki ayrı noktada arama ekibinden müthiş oyunculuğu kurtarmıştı onları. Çocukların kimliği için bavuluna sığdırdığı küçük çantasında, çantanın da altta kalan bavulda kaldığını söyleyerek özür dilemiş, bilinçsizliği için utandığını yine müthiş oyunculuğuyla sergilemişti.

“Ne benim öfkem, ne senin sorgun şu an yardımcı olmuyor.”

“Pardon!”

Behzat yeniliyordu. “Çıkamaz sokaktayım, Banu. Çocukları götürdüğümde nereye bırakacağımı, nasıl bırakacağımı bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim onları sokaklara terk etmeyeceğim.” Sesi sert ve dikkatsizliğinden ötürü yüksek çıkmıştı.

“Behzat biz yanlış yapıyoruz. Çocukları yükledik arabaya, götürüyoruz. Ya onların Hatay’da bir hayatı varsa?”

“Yok,” diye kesinkes bildirdi Behzat. “Olsaydı o gece yağmurun altında o çocuklar kalmaz, o çöplüğün içinde uyumaya kalkışmazlardı.”

Banu peşin yargı koymasından ötürü rahatsız olmuş görünüyordu. “Kızın diline göre hareket ediyoruz. Ailesinin öldüğünü söyledi. Belki bir akrabası...”

Behzat şiddetle kafasını salladı. “Hayır hayır... Mümkün değil. Kuşkunu anlıyorum ama dikkatini çekerim, o kızın bir akrabası olsaydı, benim evimde rahat oturup kalkmazdı. İlla ki gözü kulağı kapıda olurdu. Üstelik intihar etti Banu.” Açıklamasının üzerine çocuklar kıpırdayınca hızla arkasını kontrol etti. Kapıların kilitli olduğundan emindi ama Efraz için dehşet verici bir korku yaşıyordu.

“Gözlünü kırpsan o saniyelerde yolu bulup kaçacakmış gibi davranıyorsun.” Kadının hayretle dolu tespitine karşılık sessizliğini korudu. “Sana inanamıyorum. Ayol bir haftan dolmadı şu çocukları evine alalı. Nasıl bu kadar bağlandın?”

Önündeki uçsuz bucaksız yolda kayboluyor gibi hissetti. Yollar bilinirliğini yitiriyor, hiç bilmediği hudutlara sürüklüyor gibiydi.

“Ölmelerinden korkuyorum.”

Evet, bütün sebep buydu. Çocukları hunharca arabaya yükleyip, kararlarını çiğneyerek İstanbul yoluna sürüklemesinin en can alıcı noktası buydu.

Kavgaları esnasında Efraz’ın *biz kimsenin yükü olmak istemiyoruz*, deyişini kulağından söküp atamıyordu. *Sen bana yük değilsin*, dediyse de Efraz’ı ikna edememişti.

Ancak ne yapacağına karar verene kadar beraber yaşayacakları süreçte ve yine sonrasında yük olmadığını kendisi anlayacaktı. Behzat yük görse sırtını dönerdi. Öksüz, yurtsuz barksız hiçbir çocuk hak etmezken hem de.

“Efraz’ın yaşı küçük. Ailesinin öldüğü teyit edilirse çocuk esirgemeye verilir. Kıza bunu da anlatmadın. Açıkçası mevzuat nedir tam bilmiyorum da.”

“Araştıracam. Önce bir İstanbul’a sağ salım varalım.” Vakarlı duruşu sonrasında düşündükçe sarsılıyordu adamın. “Önce şu kızın uykusunda kâbus görmesine sebep olan neyse onu öğrenelim.”

Cümlelerin sonunda Banu tekrar arkayı kontrol etmişti. Yolculuğun henüz beş saatini geçirmişlerdi. Daha çok şey konuşturlardı ama Behzat önce yol üzeri dinlenme tesisine girmişti. Yüzüne su çarpmak için izin isteyerek arabadan indi.

Direksiyona Banu geçerdi. Yolculukta uyumak istese de yoğun düşünceler ve sıkıntılar müsaade etmeyecekti. Üstelik Banu’ya yol arkadaşlığı edeceğinden uyumayacaktı.

Temel ihtiyacını karşıladıktan sonra yüzüne su çarpıp lavabodan ayrıldı. Beliz’e her şeyi eksik anlatmıştı. Eve kucağında ço-

cukla döndüğünde ilk tepkisi muhtemelen yüzüne bir tokat atmak olurdu ki Behzat'ın ihtiyacı vardı.

Arabaya geri döndüğünde Banu'yu direksiyon başında Efraz ile konuşurken buldu. Arapça konuştukları için denilenleri anlamıyordu. Gururlu kabul ettikleri konuşmayalım anlaşmasına bağlı kalarak yol boyu her sorusunu veya sorununu arkadaşıyla halletmişti. Hanımefendinin işine geldiğine dair inancı tamdı.

Emniyet kemerini bağlayıp kafasını koltuğa yaslayarak gözlerini yumdu. Dengesi şaşmış, ne düşüneceğini şaşırır olmuştu. İcraata geçmekten ziyade hesap verdiği için bütün kararlarını yeniden sorguluyordu.

Banu arabayı çalıştırmış, yola koyulmuştu. Kendi kendine şarkı mırıldanıyor, adamı uykuya teşvik ediyordu.

"Ayol ben çocuklar uyusun diye söyledim. Koca bebek onlardan önce uyudu."

Behzat'ın dudağının kenarı yukarı kıvrıldı.

"Ah uyumuyormuş. Aç gözlerini biraz konuşalım."

Gözlerini açmadan, "Neyi?" diye sordu Behzat.

"Benim gibi endamlı, ekmeği taştan çıkaran, narin ve hoş bir kadınla yolculuk yapmak nasıl bir duygu? Biraz övgüye ihtiyacım var. Gönlümü hoş etmende hiçbir sakınca yok şekerim."

Herc ü merc olmuş ruh halini bir kadına övgüler yağdırarak mı ayaklandıracaktı? Kaşları gözüne girene kadar çattı. "Böyle daha iyi. Günlük kotanı bir cümlede kendi kendine iltifat ederek doldurdun zaten." Kafasını iki yana hafiften salladı. "Beliz dışında hiçbir kadın benden övgü alamaz."

Banu'nun tok sesinden inleyen gülüşü adamı meraklandırdı.

"İlahi... Duyan da Beliz nasıl bir güzelliğe sahip diyecek."

"Benim gözümden bakamadığın için bilmezsin tabii."

"Ayol senin gözlerin kör, sen bunu biliyor musun?"

Behzat sinirinden güldü. Söz konusu Beliz'in dış görünüşü olunca kadın yerden yere vuruluyordu. Güzelliğin göreceli oldu-

ğını bildikleri halde Behzat'a bir türlü yakıştırmıyorlardı. Sanki onların yakıştırdıklarına göre hareket edecekmiş gibi.

Sevgilisinin hakaretlere maruz kalmayacağı bir sohbete dem vurarak Banu'ya yol arkadaşlığı etmişti Behzat. Efraz ara ara uyanıp yolculuğun bitip bitmediğini sormuştu. Aden'in hiç uyanmayışı kolaylık sağlamış, dinlenme tesisinde kaybettikleri az bir zaman dışında yolculuk sorunsuz geçmişti.

İstanbul'a yaklaştıklarında Behzat direksiyon başına geçerek hızını arttırdı. Geceyi beklemeden saat onda kavgayla, hır gürle yola çıkmışlardı. On üç saatlik yolculuk Anadolu yakasının girişinde son bulmuştu ve asıl çile köprüdeki trafikte başlayacaktı.

"Neredeyiz şimdi?"

Efraz'ın uyku mahmuru sesini işittiğinde dudağına sevgiyle dolu tebessüm peyda oldu. İstanbul diyecekti ki aralarındaki muhabbete alışan Banu ondan önce davranarak konumu bildirdi.

"İstanbul'a geldik, güzelim. Yeni şehrine, yeni evine."

"Burası İstanbul?" Mahmur sesinden, yarım yamalak Türkçesinden akan aksan, adamın yüreğini hoplatıyordu. Yarım yamalak da olsa konuşması için her şeyi yapmaya hazırdı.

Camdan uykulu gözleriyle dışarıyı hayranlıkla izliyordu. Dikiz aynasından kıza her bakışında katlanan bir sevinç, durdurulamaz bir hayranlık gördü.

"Kocaman..."

Kocaman dediği denizde bir su damlasıydı. Daha göreceği, öğreneceği bir İstanbul vardı. İki yakayı köprülerle bağlayan, camileriyle, ünlü sokaklarıyla, Kız Kulesi'yle, Galata Köprüsü'yle, parklarıyla nice güzelliğiyle kültürel zenginliğe sahip yurdu geze geze öğrenecek ve emindi ki benimseyecekti.

"Evet, güzelim bu daha hiçbir şey," diyen kadın omzuna dokundu. "Seninki buraya bayıldı."

Gururlu'yu yine kontrol ettiğinde dalmış bir şekilde etrafı izlediğini gördü. "Belli, çenesi düşecek neredeyse."

“Hadi hadi yeme beni, beğenmesi hoşuna gitti.”

Elbette hoşuna gitmişti. Banu, İstanbul’u sevmezsen seni geri getireceğim sözünü vermişti. Şayet Efrac beğenmezse Reyhanlı yolu görünürdü. Cevap vermek yerine kaçmayı denedi.

“İstanbul’u kim sevmez ki?”

“Ben.”

“Sen istisnasın, Banu.”

Çekilir bir çile olmayan İstanbul trafiği sebebiyle Avrupa yakasına geçişi üç saati bulmuştu. Beşiktaş’ın havasını soluyunca gülümsedi. Sitenin girişini gören Efrac’ın tepkisini tekrar kontrol etmiş, her defasında ağzının hayretle aşağı sarkmasına şahit olmuştu.

Bir çocuk mimikleri nasıl her defasında kalbini böyle fethedebiliyordu?

Arabayı belirlediği kendi alanına park ederek çocuklarla beraber inmişti. Yorgunluğu hat safhadaydı. Yukarıda bekleyen sevgilisini hallederse iyi bir uyku çekecekti. Bavulları alarak Aden’i kucığına alan, boşta kalan eliyle Efrac’ın elini tutan Banu ile apartman girişine doğru yürüdü.

“Mühendislerin bu kadar çok kazandığını bilmiyordum, şekerim.”

Behzat sessizliğini bozmadı. Beliz gözünü korkutuyordu. Zira Banu ile geliyoruz demek yerine Bülent bizi getiriyor, demişti. Banu dediği an sevgilisi tarafından veto yiyeceği için göze alamamış, durumu yüz yüze geldiklerinde izah etmeyi tercih etmişti.

“Behzat Bey hoş geldiniz?”

Apartment görevlisi yanına doğru yaklaşınca tebessüm etti. “Hoş buldum.”

“Yardımcı olmamı ister misiniz?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Görevliye başarıyla selam verip gönderdi. Apartmandan içeri girdiklerinde küçük kızın hayranlıkla inleyişini işitti. Bakarsa Efrac surat asar ihtimaline alıştığından olsa gerek küçük kızı kendi sevinciyle baş başa bırakarak son hız asansöre ilerledi.

Neşeli pıtırıcık neyden hoşlanmışsa ciyak ciyak bağıırıyordu. Behzat bavulları bırakıp arkasında kalan Banu'ya hemen döndü. Yan tarafında kalan boydan boya duvara dekoratif amaçlı takılan altıgen kesimli aynada kendisini görüyordu. Bir diğer kesime geçince yüzünü yarım gördüğünden hoşuna gidiyor ve buna eğlenerek devam ediyordu.

“Aden nerede?”

Banu'ya bakıp tekrar ilgisini aynaya veren küçük pıtırıcığın sevincine kayıtsız kalamayan Behzat çenesinden yakalayıp yanağını şiddetli bir ısrarla öpmüştü. Sakallarının batması pek kızın umurundaymış gibi görünmedi.

“Aile saadetimiz gözümü yaşırtıyor, bebeğim. Dubaracı evde mi?”

Aden'e gülümseyen yüzü duyduğu kaba sözcüğün etkisiyle hışma uğradı. “Dubaracı mı?” sorunun yanıtını beklemeyen Behzat işaret parmağını kadına doğru kaldırarak tehdit edercesine salladı. “Sakın onu kıracak, üzecek ya da sinirlendirecek bir şey söyleme. Sakın yoksa seninle külahları değişiriz.”

Ne tehdit ne uyarı bu kadına sökerdi. Boşa kürek çektiğini hissediyordu, ki hissi duyduklarıyla yine kendini haklı çıkardı.

“Seni kibar bir adam diye biliyordum. Sen bildiğim Ayıboğan Tahsin gibi höt höt konuşuyorsun.”

Tahsin'in patronu olması dışında Behzat için bir problem yoktu. Zira patronu leşi çıkana kadar dövülecek bir zattı. “Beni mukayese ettiğin zatın dünyaya gelişine söveyim.” Daha ne kadar kibar olmamı istersin manasında gülümsedi.

Banu mesajı alınca asansörün düğmesine basarak söylendi. “Onu biz de her gün yapıyoruz da domuza bir şey olmuyor.”

Efraz'ın konuşmaları anlamadığı masum ifadelerinden anlaşıyordu. Küçük kızla göz göze geldikleri an teması yine kaçarak o kesmiş, Behzat bavullara sinirle yüklenererek kapısı otomatik açılan asansöre binmelerini beklemişti. Saniyelere bile tahammül edemiyormuş gibi davranması aşırı can sıkıyordu.

Geniş alanın verdiği darlık hissi küçük bir kızın tutumu yüzündendi. Behzat sert tavrını eleştirmeye açık görmemekle haksızlık ettiğini biliyordu. Banu'nun tavrını eleştirmekte haklı olduğunu fark etti. Efraz'ı kırarak buralara sürüklemişti. İkna etmek için karşılıklı oturup konuşmamıştı. Hoş, hanımcıfendi istediğine bülbül gibi öterken, istemediğini tek kelimelik cevaplarla itiyordu.

On üçüncü katta duraksayan asansörden ilk kendisi indi. Bavullarla beraber dairesine ilerledi. Kapıya baktıkça göğüs kafesini zorlayan tekmeleri hissediyor, sarsıntısından bilincini kaybedecekmiş gibi tir tir titriyordu.

Yutkunamayan adam anahtarı cebinden sendeleyerek çıkardı. Telefonda bir şeyler çıtlatsaydı şayet iş daha kolay olur ve kendine bu kadar zulmetmiş olmazdı. Şiddetli kavgaya hazır mı diye sorsalar hayır der lakin mecburiyetten boyun eğdi. Temennisi kavganın karşılıklı bir zarar vermeden bitmesiydi. Beliz'in fitratında anlayış vardı ki Behzat'ın duygularını tetikleyen en önemli etkenlerden biri buydu.

Sorun tamamıyla Banu idi. O kadın korumalı duvarları bile hiddetiyle yıkacak, insanı tepetaklak edecek gazaba sahipti. Yalnızca kafası atarsa yapıyordu.

Anahtarı yuvasına sokup döndürdüğü vakit kapı açılmış, saniyeler içinde üstüne yüklenen bir ağırlıkla geri sendelemişti. Bu kapıda onu bekleyecek ve boğarcasına sarılacak tek kadına kendini teslim etti. Kavgalarından önceki vuslat anımı doyasıya değerlendirdi Behzat.

Teninin kokusuna bürüneceği heyecanıyla boynuna burnunun ucunu sürttü, gıdıklanan kadının narin boynuna dudağını bastırdı. Bir kavuşma anında bütün dertler yokmuşçasına bedenini terk etmişti. İlegal bir suç işlememiş gibi hasret kaldığı kadının huzuruna kavuşmuştu.

“Seni çok özledim.”

Ferûh sesinin tınısını kahkahasıyla bastıran Behzat Yargıcı,

sevgilisinin dudaklarına abanmasıyla, dünyadan soyutlanarak o an arkasındakileri unutmuş, kendini tamamıyla kadına adanmıştı. Özlemin bir öpücükle hissedilmesi en güçlü duyguydu.

Tutku en ilkel haliyle çiftin arasına girerek şehveti kuvvetlendirmişti.

"Allah 'ım bu yakından daha çirkin!"

Kulağına dolan seslere odaklanmakta problem çekti Behzat. Yalnız olmadıklarını anımsayınca sevdiği kadınla arasına gönülsüzce mesafe bıraktı. Ancak Beliz'in yüz ifadesini koyduğu mesafeden mi yoksa duyduğu hakaretten mi böyle hayretle dolu buldu, kavrayamadı.

Aden'in mırıltılarını işiten sevgilisinin kaşları çatıldı. Behzat bu kadar yakında durduğu ve her ifadeye bizzat şahit olduğu için kendini şanssız hissediyordu. Olay anını saniyesi saniyesine yaşıyor, kaçacak bir an bulamıyordu.

Beliz'in sorgulayan gözlerinden kaçamadı. Hemen arkasında kalan kadın ve çocukları görünce kaşlarını çattı. Bir müddet arkasında kalan kalabalığı inceleyen kadının kendisine bakmasıyla Behzat nefesini tuttu.

"Bu çocuklar..." diyen sevgilisinin çocukları tekrar kontrol edip kendisini incelemesiyle Behzat'ın aklı çıktı. Çocukları ona mı benzetmeye çalışıyordu? "Behzat... kim bunlar..."

Benzi solunca adam korktu. "Konuşacağız, sevgilim. Önce içeriye geçsek?" Söyleyecek bir kelam aradığı her halinden belli olan kadına elini uzattı. Beliz'in geri çekilerek reddetmesi çok uzun sürmedi.

"Ne... Ne içerisi?"

Beliz'i şokundan çıkaramayacağı ihtimali aklına düşünce Behzat kendine küfretti. Telefonda ön bilgilendirme yapmamasının neticesi bir felaketle noktalanıyordu.

"Tatlım senin kekelemeni dinleyecek değilim. Çekil, yeterince yorgunuz zaten. Güzel popomun yumuşak bir koltuğa ihtiyacı var."

Aşağıda özellikle uyardığı kadının dakikasında golü atması-
na öfkelenildi Behzat. Kadını bakışlarıyla uyardıktan hemen sonra
şokundan sıyrılamayan sevgilisini kendine getirmek için bir adım
daha attı. Her ne düşünüyorsa aklından çıkarsa çok iyi olurdu.

“Beliz.”

“Açıklama bekliyorum.”

“Ayol bu sağır.”

Banu'nun tekrar müdahil olması büyük kavganın habercisi de-
mekti. Beliz'in belinden tutarak içeriye sürüklerken, arkasında ka-
lan Banu'ya seslendi. “İçeriye girin!” Odalarına girdiği gibi kapıyı
kapattı. Çocukların ve Banu'nun kim olduğunu açıklaması biraz
zor olacaktı.

“O kadın kim? Hani Bülent diye bir arkadaşınla gelecektin?”

“Şey... Bülent o...” diyen adam sıkıntıyla ensesini ovuşturdu.

“Ne demek Bülent o?” Kadının sesi kavgaya ayarlanmış bir
hiddet ve yükseklikte çıktı. “Sen benimle kafa mı buluyorsun?”
Kendini zapt edemeyen kadın odada voltalar attı.

Sakinleşmez, açıklamasına kulak kesilmezse kendi çapında
delirmeye devam edecekti kadın. Sevgilisinin önce öfkesini kont-
rol altına alması gerekti. Behzat öneride bulunmak için bir atakta
bulunmuştu ki, öfkesinin kurbanı olan kadın kendi kafasında tasar-
ladığı korkunç ihtimalleri soruya dökerek yüzüne vurdu.

“Hatay'da başka bir hayatın mı var? O senin karın mı? O ço-
cuklar senin mi?”

Kadını sakinleştiremeden kendisi şahlanan öfkenin kurbanı
olacaktı. “Beni dinlemezsen, bu kavga hiç iyi sonlanmayacak.
Sonra pişman olacağın cümleler kuracaksın.”

Uyarısını pek de ciddiye almayan sevgilisi bağırarak konuşma-
ya, olayı farklı noktadan algılamaya ve birbirlerine zarar vermeye
inatla devam etti.

“Konuş, Behzat! O kadın kim? Siz saatlerdir beraber miydi-
niz? O seninle mi geldi?”

“Beliz o kadın değil...” Bu şekilde söylerse Banu’ya ayıp ederdi. “Yani aslında kadın...” diyerek düzeltti ki çıkmaza girdi.

“Ne peki? Bir melek mi?”

“Evet, ben bir meleğim!”

Bağırışı Banu’nun duymasını sağlamıştı ki kadın içeriden kalın ve gür sesiyle gereken cevabı vermişti. Behzat gülmemek için alt dudağını ısırды. İlk tanışma pek iyi olmamıştı. Muhtemelen kurulan bu çatlak zemin sonraki depremler için tehlikeli ve yıkıcı olacaktı.

“Ben o kadını parçalarım.”

Odadan çıkmak için hareketlendiğinde, Behzat belinden sıkıca tutarak onu durdurdu. “Yapma, ikimizi de paramparça eder!”

“Ah demek ondan korkuyorsun.” Küçümseyici ifadesiyle yanlış saptamalarda bulunan kadın ellerinden ani bir manevrayla kurtularak kükredi: “Dokunma bana.”

Pişman olacağı cümleleri kuruyordu. Sonra özürler bu kalp kırıklarını ve incinmelerini tamir edemeyecekti. “Beliz sakın ol, bak böyle anlaşıyoruz.” Son bir gayretle uyardı. Bağırmadan, kadına söyledikleri için yüklenmeden evvel anlaşılabilmek için ortak bir yola ceht eyledi.

“Aaa bir de anlaşıcağız öyle mi? Hatay’dan gelirken yanında bir kadın ve iki çocuk getirdin. Sakin mi olayım? Onlar için mi benimle konuşmuyordun? Onlarla mı beraberdin?”

Öfkenin dahâmeti asla küçümsenmemeliydi. Fakat körü körüne teslim olmak da akıl işi değildi. Behzat hiçbir şeyi bilmeyen ve bilmek için çabalamaktan ziyade kavgaya yönelen kadını bağıra çağıra bilgilendirmek istemiyordu.

“Banu bir trans, Beliz. Sadece arkadaşım, tamam mı? Aynı apartmandayız. Sana anlatmıştım bir ara,” diyerek hatırlayacağını umduğu bir olayı anıyı anlattı. “Anahtarımı kaybetmiştim, bana çilingirci çağırmıştı.”

“Bana Bülent demiştin, Behzat!” diye yine bağırdı.

Bağırışlarına dayanamayan Banu’nun uyarısı daha baskın ve

tok sesiyle evi inletti: “Ulan dubaracı bana oradan Bülent diye sayıklama. Gelirim saçını başını yolarım senin. Getirtme beni oraya!”

İçeriden aldığı uyarı Beliz’in avuç içini yüzüne saklayıp delirmişçesine inlemesine sebep oldu. Bu şekilde devam etmesi hiç sağlıklı değildi. Üstelik açıklamaları da iyi dinlemiyordu.

“Bak Banu sadece arkadaşım. O çocukları getirmek için benimle geldi.”

“O çocuklar kim?”

İşte bu biraz karıştı. Kuruyan dudaklarını diliyle ıslattı. Tekli berjere geçip otururken derin bir nefes aldı. “O çocukları sokakta buldum. Onları eve aldım. Aileleri yok. Efraz ve Aden’in gidecek hiçbir yeri yok.” Eskisi gibi korkmadığını fark etti. İnsanlar beni yanlış anlar korkusu Beliz için geçerli değildi.

Yatağın ucunda yorgun argın oturan kadının yeni bir şaşkınlık dalgasına kapılmasını normal karşıladı.

“Sokak çocuklarını evine mi aldın?”

Sokakta sersefil olan kimsesiz çocuklar demek daha doğru bir yaklaşım olurdu. “Başka şansım yoktu, Beliz. Onları orada öylece bırakamazdım.”

Kadından bin bir türlü manayı barındıran bir gülme sesi yükseldi. “Sokakta binlerce çocuk var. Onları da eve alalım olur mu? Onlara da biz bakalım. Behzat yaptığın saçmalık! Onlara acıdın diye onları evine alamazsın, kim olduklarını dahi bilmiyorsun.”

Adamın nutku kadının tepkisi karşısında tutulmuş, söylenecek her kelam anlamını yitirmişti. Dışarının kimsesiz çocuk kaynıyor oluşu, söyledikleriyle örtüşüyor fakat tepkisi kabul edilir olmadı-ğından haksızlığa çıkarıyordu. Behzat bütün çocuklardan yalnızca elinin yetebildiğine uzanmıştı.

Kimi sokaktan kurtarsa kârdı. “Beliz ben onları...”

Oturduğu yataktan kalkan kadının itiyadından olsa gerek hararetle çıkışması adamı yine gafil avladı.

“Sen onları ne, Behzat? Sen onları ne? Sen mi onlara bakacaksın? Babaları mı olacaksın yani? Bunların anne babası yok mu?”

Saçlarını sinirle geriye atan kadının çekiciliği Behzat'ın gözünde kendini yitirmişti.

"Biz her sokağa terk edileni alıp koynumuzda mı besleyeceğiz? Kolay mı bu işler? Sen ne yaptığının farkında mısın, Behzat?"

Sarf edilen cümlelerden sonra korkusunun gereksiz olduğuna kanaat getirdi Behzat. Kararını kimse bu denli sorgulayamaz ve küçümseyemezdi. Hayal kırıklığına uğratan sevgilisi de kendini dahil etmişti buna. "Farkındayım ki onları getirdim, Beliz." Buz gibi soğuk, çelik kadar sert tonuyla cevapladı.

"Farkındasın demek? Kim onlar? Ailelerinin olmadığından ne kadar eminsin? Dilencisi benden senden zengin bir profesyonel çıkıyor. Görüyoruz haberlerde. Çeteyi kuran para düşkününü herifler böyle çocukları alet ederek insanların önce duygularıyla sonra hayatıyla oynuyor. Senin bunu göz önünde bulundurman gerekmiyor mu? Belki bu çocuklar kaçaklar. Belki yarın polisler gelecek. Yarın başına bir iş açarsa ne olacak? Bu çocuklara güveniyor musun sen?"

"Güveniyorum." Vakarlı duruşundan şaşmadan, tatmin olmasını istediği fakat olmayacağını bildiği cevabı verdi Behzat. O, Gururlu'ya güveniyordu.

"Sefalet içinde sandığın bu çocuklara tanımadan etmeden güveniyorsun demek." Kadının bir yabancı gibi davranması adamın algılarına saldırı düzenlenmiş gibi sarsmıştı. "Ailesi yaşıyor ve evine girmek için sana komplo kurmuşsa? Hırsız bile olabilirler!"

"Beliz yeter! Ben onları istiyorum tamam mı? Bu benim kararım. Saygı duymak zorundasın!"

"Behzat onlar burada kalamaz. Tamam mı? Yarın onları polise ver. Ya da başka bir yere gönder. Tanımadığın sokak çocuklarını evine alma mecburiyetinde de değilsin, bu belaya bulaşmak zorunda da değilsin. Lütfen akliselim davranır mısın?"

Bağırmaktan, anlaşmazlığa varmaktan öteye gitmeyen kadına gözlerini sabitledi. "Sus yoksa kalbini kıracağım!" Evet kıracaktı,

sevdiği kadının bu denli duyarsızlığı canını çok yakmıştı, bu kadarını beklemiyordu.

Tıklatılmayan odanın kapısı aniden açılınca refleksle dönmüş, öfkeden çıldırmış Banu'nun hışımıyla içeriye girişine kaşlarını çatmıştı. Behzat önünü kesmeden Beliz'in karşısına dikilmişti.

“Bir daha onlara hırsız dersen, hırsızlıkla suçlarsan, ihtimal dahi versen...” İşaret parmağını tehditle salladı. “Seni alırım, bu sokaklarda sersefil olana kadar süründürürüm. Yedi düveline duyursun bu âlem, seni kendi ellerimle öldürürüm.”

Tehditleriyle sevgilisini korkutan kadının yanına ilerledi Behzat. Kavganın bu kadar şiddetleneceğini ve Banu'nun böyle araya gireceğini tahmin edememişti. “Banu bize izin ver lütfen.”

“Ne izni lan? Git şu çocuklara bir bak?” diyerek kapının ardını gösterince, unuttuğu çocukları yeniden anımsadı Behzat. Efrac konuşamadığı dili anlıyordu. Bağılmaktan vazgeçmeyen kadının söylediği her şeyi bizzat duymuştu.

Kapıya zorlukla yanaştı. Sadece ucundan gördüğü manzara adamı dağladı. Aden'i kucığında sıkıca tutan ve yaslandığı duvarda, kafasını kardeşinin başına yaslayarak hıçkıra hıçkıra ağlayan Efrac'a bakmaya dayanamadı. Tir tir titreyen kız, buzullara maruz kalmış bir kedi yavrusu gibi iyice büzüşmüştü.

“Siz bizim tartışmamıza karışamazsınız, hanımefendi. Bu bizim hayatımız.”

“Senin hayatına sığarım ulan ben!”

“Terbiyeli olun.”

İki kadın arasındaki tartışmaya müdahil olmak istiyor, Efrac'dan kopmak istemiyordu. Gururlu varlığını hissetmiş gibi kapıya dönüp, onunla göz göze gelince Behzat'ın gözleri buğulandı. Bu psikolojik şiddetin sebebi ta kendisiydi.

“Sende o terbiye var mı be kadın?”

Banu'nun bağırışıyla irkilen Efrac kafasını çevirip Aden'e sokulunca acı üstüne yaşadığı korku da eklenmişti. Behzat, bağırان kadının dibine girerek fısıldadı. “Bağırma, Efrac korkuyor.”

Sabır çekerek gözlerini açıp kapatan kadın, sevgilisine yaklaşıncı Behzat korumak için bir adım ilerledi. Bütün soğukkanlılığını yitiren Banu hiddetiyle Beliz'in üzerine cüssesiyle eğilerek, dişlerinin arasından tısladı: "Senin hayatını sikerim ulan!" Zapt edilemez gazabı, karşısındaki kadın için ağır olmuştu.

Kadını göğsünden iterek, "Destur, haddini aşıyorsun," diyerek karşı çıktı. Beliz suçluydu ancak bu çirkin üslubu asla hak etmiyordu. Çirkin tehditlere maruz kalan Beliz'in az sonra bayılacakmış gibi savruk duruşu Behzat'ı korkuttu.

"Haddini aşan senin kıymetli sevgilin. Ciyak ciyak bağırmaktan, saçma sapan hesap sormaktan aklını yitirmiş bu kadın. Seni anlamadan dinlemeden suçlayan o değil mi?" Hesap soran elleri durmuyor, çatık kaşlarının altında çakmak çakmak yanan gözleri bakını abluğasına alarak yakıyordu.

Yüzüne vurduğu gerçek Behzat'ın utanmasına sebep oldu. Kendisi bile sevgilisini tanıyamıyordu. Korusa kendi kararıyla çeleşecekti.

"Senin bu hırsız dediğin çocuklar gelmek istemedi. Buraya gelip sevgiline yük olmak istemedi. Gitmek istedi, anlıyor musun beni? Behzat izin vermedi." Boğazını yırtan bağıırışı Beliz'in ağlamaklı edasıyla geri çekilmesini sağladı.

Tiksinerek baktığı Beliz'den kaçarcasına uzaklaştı Banu. "Val-la merhameti olmayanın dini olmazmış. Ben kızları bu kadının insafına bırakmayacağım. Yarın onları beraberimde buradan götüreceğim." Son sözünü söyleyen kadın hışmıyla odalarından çıktı.

Behzat'ın kanı dondu. Efracı sevmeyse götürceğı üzerine anlaşma yapmışlardı. Arkasından takip ederek, dengesini şaşan kadınla tartıştı. "Sen ne dediğinin farkında mısın?"

"Neden farkında olmayacakmışım? Ben bu çocukları ona yedirtmem anlıyor musun? Efracı hırsız değil!"

Efracı az sonra ufalanıp yok olacaktı. Kaşıyla tekrar kızı gösterdi. Sesinden korktuğunu unutmamalıydı. Bu kavga ortamının

herkesten korkan küçük kız çocukları için ne kadar zararlı olduğunu göz önünde bulundurmasını istiyordu. Böyle tartışarak bir yere varamazlardı.

Efraz'ın kucağına oturttuğu kardeşini kucaklayan Banu'nun küçük kızı kaldırışını esefle seyretti. Elinden gelen her şey bir kavgaya sonucunda yitip gitmişti. Güldürmek için çabaladığı Gururlu korku ve gözyaşından ötesini yaşamıyordu.

Efraz'ın gözyaşlarını silip gülümsediği kızın alnını öpünce Behzat kafasını öne eğdi. Buraya gelmelerini sağlayan Banu olmuştu. Kızı ikna eden ve anlayabilmesi için yine en büyük yardımı o yapmıştı. Güvenini kazandığı küçük kızın ilacı o olurdu. Kendisi olmak istediye de Efraz'ın söylediklerinden sonra bir daha katıyen ilacı olamayacağını anladı.

Aden'i şuursuzca saçmalayan sevgilisine gösteren Banu, "Şu sabinin nesinden korkuyorsun? Senden ne çalabilir?" diye sordu. Sökün eden öfke aklını başından almıştı. Efraz, Banu'nun hidde-tinden ve cüssesinden korkmuşa benziyordu. Güvendiği kadına güveni dağılırsa Efraz harap olurdu.

"Ben...hırsız...değil..."

Behzat gururlunun savunmasıyla gözlerini yumdu, Banu kızgınlıkla hırladı.

"Eve... dönmek istiyor..."

Efraz istedikten sonra iki cihan bir araya gelse Banu burada bırakmazdı. Behzat çaresizce küçük kıza yanaştı. Gelişini fark eden Gururlu dik başlılığından caymayarak yaşlarla dolu masmavi gözlerini gözlerine dikti. Mağrur çenesiyle, asi bakışlarıyla meydan okuyor, hırsız olmadığını göstermeye çabalıyordu. Behzat yerin kırk kat dibi yarılrsa içine bodoslama dalacak kadar mahcup oldu.

"Gidiyoruz, bebeğim. Burada kalmayacağız."

Kızın elinden tutarak kapıya yürüten Banu'nun önünü kesti. "Her şeye rağmen onları buraya getirdim. Onlar benimle kalacak." Sevgilisine karşı tutunduğu kararlı duruşu Banu'nun karşısında

sarsılıyordu. Zira buna sebep sevgilisinin bağırıları ve ağır ithamları olmuştu.

“Öyle mi? Ruhsuz, içeride kalmayacaklarını avaz avaz bağı-
rıyordu.”

“Ben kalacak dedim. Burası benim evim. Bu kızları getirmek için neler yaşadığımı sen biliyorsun. Korkularımla sen yüzleştin, Banu.”

“Onu sevgiline anlat,” diyerek tekrar gitmeye davranınca önü-
nü kesti Behzat. Ancak nobranlığından caymayan Banu’dan bir bomba daha gelmişti. “Şimdi önümden çekilmezsen polisi ararım. Çocukları alırlar. Bir daha ne sen görürsün ne ben.”

Behzat gözünü bu denli karartacağını beklemedi. “Bunu yapamazsın.”

“Önümden çekilmediğin bu on saniye içerisinde arayacağım-
dan emin olabilirsin.” Kapıyı açtığı gibi hiç arkasına bakmadan ço-
cukları aldığı gibi eşiği geçmiş, kapıyı hiddetiyle kapayarak adamı
tek başına bırakmıştı.

Virane olmuş evler üstüne yıkılmış, adamı iki büklüm etmişti. Kızın İstanbul’u ilk gördüğünden eve gelişlerine kadar yaşadığı her mutluluğa ve gördüklerinin karşısında heveslenmesine birebir şahit olmuştu. Bir mutluluğun, acıyla dolu gözyaşlarına dönüşme-
sinde en büyük rol model kendisi olmuştu.

Efraz’ı tamamıyla kaybetmişti. Koca gözlü kızını kaybetmişti.

Arkasından yükselen burun çekişlerine döndü. Ağlamanın kâr etmediği saniyelerdi. Odasına gitmek üzere hareketlendi. Beliz’in yanından geçerken kadına tısladı. “Yazıklar olsun, Beliz!” Ardın-
dan odasına girdi. Kapıyı hışmıyla kapatarak yalnız kalmak istedi-
ğinin mesajını böylece verdi.

Hayattan vazgeçen minik bir kalbin, kuşlar gibi özgürce kanat
çırpabilmesi için kendinden vazgeçecek raddeye gelmişti. Temiz

ve güvenli bir gelecek vermek istemişti. Küçük bir kız çocuğunun umudu olmanın sevinciyle nefes alıp verir olmuştu. Umudu kalbi kırılan yaralı kuş yuvayı terk ettiğinde sönmüştü.

Odayı aydınlatmaya yüz tutan güneşin sarımsı huzmelerine baktı. Fon perde içeriye sızmasını engelliyordu. Bir sabah güneş ışıklarının kız çocuklarına gelecek olması için kendine ışık tutarak ayaklanmıştı. Karanlığı çocuklara vereceğini bilmeden hemen önceydi.

Uyku ile uyanıklık arası geçirdiği gecenin vakitlerinde Beliz konuşmak için birkaç sefer gelmiş, eli boş çıkmıştı. Kimseyle konuşacak takati yoktu. Özellikle Beliz ile. Gözü komodinin üzerinde duran telefona kaydı. Ekrana basarak saati kontrol etti ve yedi buçuğu gösteren sayıları okudu. Kalkıp hazırlanmalı, işe gitmeliydi. Modu iş yapacak gibi değildi.

Odanın kapısı tekrar açıldığında gözlerini yumdu. Kadının anlamamakta ısrar edişine içerleniyordu. Konuşmak istemeyen insanın üzerine bu kadar gidilmezdi. Fon perdelerin çekilişini işitince burnundan nefesini gürültüyle verdi. Güneş nihayet emeline ulaşarak hınzırca içeriye sızmıştı.

“Beliz rahat bırak.”

“Konuşalım.”

“Dün her şeyi konuştun.” Gözlerini açmayacaktı. Yatağın kenarına yığılan ağırlığı hissedince kaşlarını çattı. Saçlarının arasına sızan ince ve tanıdık parmakları hissedince afalladı.

“Özür dilerim, gerçekten çok özür dilerim. Sinirlerim çok bozuktu. Sana ihtiyacım olduğu zaman yoktun.”

“Tatildeydim.” Alaycı sesiyle kadını yanıtladı.

Bir süre sesi çıkmayan kadının ellerini çekmeyişi Behzat'ı meraklandırdı. Gözlerini açamadan cılız sesini işitti. “Babam anne mi terk edip gitti. Bu sefer gerçekten gitti. Annem boşanmak için avukatıyla görüştü. Sinirlerim çok bozuktu. Çok kötüydüm. Neler yaptığımı bilmiyordum. Seyit şahit her şeye.”

İşin aslı acısını başkasından çıkarmıştı. "Bana neden anlatmadın?"

"Oradaydın, işin vardı. Canını sıkmak istemedim. Aklın bende kalmasın diye gelmeni bekledim. Kötüydüm. Yemin ederim ki dün söylediklerimi, yaptıklarımı asla doğru bulmuyorum. Dünkü kadın ben değildim. Çok üzgünüm..."

"Sendin ve şu anki üzüntün çare değil."

"Ailem dengemi alt üst etti."

"Ailenin acısını onlardan çıkartmaman gerekirdi."

"Biliyorum."

"O kız, senin baban değildi."

"Biliyorum... Özür dilerim..." Ağladığını işiten Behzat üzerine çok gittiğini fark etti. Beliz'in ailesiyle hep sorunu olmuştu. Babasına çok düşkün olmasına rağmen annesini sevmeyişi ve çektiği psikolojik şiddet hep kahretmişti.

Kadının karnına kollarını dolayıp onu kendisine doğru çekti. Sırtını göğsüne yaslayarak tek vücut halini alana kadar bütün vücuduyla sarıldı. Dünkü kavgadan sonra bugün bir atışmaya girişmezdi. Zaten buna gücü de yoktu.

"İstersen... Banu'yla konuşabilirim. Eğer numarasını bana..."

"Gerek yok." Sesi düzdü. Ne bir sıcaklık ne bir sevgi anlamını barındırıyordu. Beliz onu ararsa her şey daha kötü olabilirdi. Çoktan yola çıkmış olma ihtimalleri de vardı. Belki Efraz şu an bilmediği yollarda hüznüyle beraber gidiyordu.

"İnan nasıl oldu bilmiyorum. Sadece kendimi kaybettim. Gözüm döndü. Kadın zaten çok güzel. Aşırı sinirimi bozdu."

Cevap olarak saçlarına bir öpücük kondurdu. Yine sessiz kalmayı tercih etti Behzat. Banu'nun güzelliğine dair bir yorum yapmaya kalkışırda ikinci bir dalgaya hazır olmaksızın kapılacaktı. Üstelik Banu'nun güzelliğiyle ilgilenmiyordu. Başka bir kadının güzelliğini övmesini takdir etse de bunu kendine dert etmesini de sevmiyordu.

Beliz'i izlediği zaman doyamadığını her idrak edişinde alengirli güzelliğin kendini yitirdiğini fark ediyordu. Zaten bu kadının ilk vücut hatlarıyla beğendiğini hep söylüyordu. Onu etkileyen bacakları ve kalçaları olmuştu. İlk itiraf edişindeki aymazlığını hatırlayınca tekrar içten içe kendine kızıyordu. Zira Beliz için sonrası hep can sıkıcı yorumlara maruz kalmak olmuştu.

Karşıdan gelişi ona hep heyecan yaşıtıyordu. Uzun siyah saçlarına dokunmayı seviyordu. İltifatlarını etmek için baktığı el gözlerini. Sağ kaşının altındaki benine kadar hayrandı. Yüzündeki küçük gözleri ve burnuna nazaran dolgun dudaklarını da seviyordu.

Ancak güldüğü zamanki haline için için yanıyordu Behzat. Kendinden geçer gibi gülüyor, bir an sonra farkında varıp kulağını arkasını kaşıyarak toparlanıyor ve göz göze geldikleri anda yakalanmanın utancıyla burun kıvrarak saklanacak delik arıyordu.

İşte o anlar Behzat için verilmiş nimetti. Beliz Atalay sevmeye doyamadığı, nefes almak için muhtaç olduğu toprağın ta kendisiydi. Hayat ona aşkına doyamayacağı bir kadın bahşetmişti.

Sadece olanlar için verdiği aşırı ve yanlış tepki için kızgındı. Kızgınlığı da geçecek gibi değildi.

Yaklaşık yarım saati yatakta hiç konuşmadan geçirmiş, işe geç kalacağını hatırlatan Beliz ile ayaklanmıştı. Gelmeyeceğini bildirerek yatağında pineklemeye devam edebilirdi. Lakin Hatay'daki son durumun raporlarını verecekti. Bugün gitmesi şarttı. Banyoya gireceği esnada zil sesini duyunca duraksadı. Sabahın köründe gelen kim olabilirdi ki?

Yatak odasından çıkarak dış kapıya doğru ilerledi. Beliz'in mutfaktan çıktığını görünce iyice meraklandı. Kilitlerini açtığı kapıyı kendine çekince karşısında Banu'yu ve çocukları gördü.

Sersemleyen Behzat Yargıcı gördüklerinin hayali birer silüet olduğunu varsaydı. Banu sabahın bu vaktinde çocuklarla kapısına geri gelmezdi. Belki de gitmek için vedalaşmaya gelmişlerdi. Gururlu teşekkürünü etmeden gitmek istememiş olabilirdi. Kıyafetle-

ri kalmıştı. Her türlü ihtimal geniş bir liste halinde aklından geçti.

Boğazına oturan duygu ilmeğiyle nefes almak güçleşti. “Bir... sorun mı oldu?”

“Evet,” diyen Banu umursamazca Efraz’ı gösterdi. “Gelmek istedi.”

“Nereye?”

“Sana,” diyen kadın rahatsız olduğunu çekinmeden sergiledi. “Efraz senin yanına gelmek istedi, ben de getirdim.”

Behzat’ın bütün duyuları şiddetli bir sarsıntıyla titreşti. Efraz yanına gelmek istemişti. Yollarda olduğunu sandığı küçük kız tam karşısında insanın canına okuyan mercan gözleriyle gülümsüyordu. İlmeği yutkunurken heyecandan tökezleyen bir çocuk masumiyetinde muhterizce sordu: “Benim... benimle mi kalmak istiyorsun?”

Efraz onayladı. Banu’ya dönüp bir şeyler fısıldamış, bir anlaşmaya ortak dillerinde varmışlardı. Behzat sabırsızca bekledi. Efraz’ın Arapça dile döktüğü cümleleri Banu’ya ihtiyaç duymadan anlamayı o kadar çok istedi ki.

“Ben senin evinden bir şey çalmak için gelmedim. Aden için buradayım.”

Ne için geldiğini esasen biliyordu. Kendinden daha çok kardeşine düşkün olduğunun elbette bilincindeydi.

“İstediğin kadar burada kalabilirsin. Sana kapım her zaman açık Efraz.”

Bölüm 9

Hayatın kuralı:

Peşin yargılarla benliğini utandırma, Efraz.

Koşulsuz sevgiye olan inancını on beş yaşında evi terk ettiğinde kaybetmişti. Feleğin sillesini kendi ailesinden yedikten sonra da kimsesiz bir çocuk gibi sokakların tozlu ve tehlikeli kollarına biçare düşmüştü. O zaman genç ve dinamik bir erkek çocuğuydu. Kendine ait hissetmediği bir cinsiyetin, ismin ve hayatın keşmekeşi içinde sürünmüştü.

Hayatını tamamıyla değiştirmek senelerini almıştı. Gezdiği her şehirde nice insan ve lisan tanımış, duygularının esiri olmaktansa mantığıyla hareket ederek ayakta kalmayı bütün düşmelerin sonucunda öğrenmişti.

Bülent Piroğlu'dan, Banu Teymur'a dönüş hikâyesinde hayatındaki her ayrıntı, mekân, insan, ruh sağlığı değişmiş, ancak yitirdiği sonsuz ve koşulsuz sevgi inancı yerini bir türlü dolduramamış, sabit tuttuğu görüşünü katı surette değiştirememişti. Yaşantısı derin ve dayanılmaz acılarla taştıkça, hissettiği sevgiler buhar olur bakışıyla asla tam anlamıyla güvenememişti.

Dün o sarsılmaz inançsızlık, hiç tanımadığı bir çocuğun hayatını beklentilere girmeden kurtarmak için hayatını tehlikeye sokan adamla yeniden can bulmuştu. Yaşama arzusunun ehemmiyetine varan bir insan ancak bir inancı kuvvetlendirmeyi başarabilirdi.

Kendisi Behzat'tan öğrendiklerini inkâr edemezken, hiç tanımadığı ve olaylardan habersiz bir kadının şuarsuzluğu yüzünden adamın hakkına girmeyi kendine yedirememiş, Efrac'ı karşısına alıp konuşmuştu:

"Bak Efrac'im, hen tek haşına yaşayan, kimseye eyvallahı olmayan bir kadını. Benimle gelseniz size gözüm gibi bakarım. Hem güzel ve temiz kalpli bir arkadaşına ihtiyacım var ve sen çok iyi bir arkadaşın. Fakat Behzat'ı da hemen yok saymanı istemiyorum. Onun sizler için yaptıkları azımsanacak gibi değil."

"Ama biz istenmedik?"

"İstemeyen o değil, yanındaki şuarsuz kadındı. Bak Efrac o adamı sevdiğini biliyorum. Onun yanında kendini güvende hissettiğini de biliyorum."

"Behzat iyi biri."

"Onun için gitmek istiyorsun değil mi?"

Verdiği cevap sadece kafa sallamaktı ancak bu kapıya kadar getirmeye yetmişti. Efrac nerede mutlu olacaksa Banu orada olmasına müsaade edecekti. Küçük kızın gülen yüzü mutluluk vericiydi. Ancak dün olanlar itibariyle gelecek için endişe etmiyor değildi.

"Az önce yanlış anlamadım. Hatay'a gitmeyecek ve benimle kalacaksın?"

Emin olmak adına soran, sorarken katıksız bir sevinçle gülümseyen adama Efrac cevap vermeden öncelikli davranarak söylendi Banu. "Bebeğim donduk kapıda, artık içeriye geçsek," Davet edilmeyi beklemeden çocukları içeri ittiriverdi. "Yanlış anlamadın, seninle kalmak istiyor."

"Ben beklemiyordum..." Behzat henüz sabahın bu saatinde kendisine yapılan sürprizin şokunu atlatamamıştı. "Gittiğinizi düşünmüştüm." Acı varsayımını gülümseyerek anlatması Banu'nun doğru bir karar verdiğinin en açık kanıtıydı.

Efrac'a efsunlanmış bir âşık gibi bakıyor fakat asla Banu'yu korkutmuyordu. Şefkatle dolu ağabey nasıl korkutabilirdi? Küçük kızın verdiği karşılık daha içten ve sıcaktı.

Kucağında tepinen Aden ile beraber karşısına ilk çıkan odaya girdi. Devasa oda bir salondur ve ilk bakışta ferahlığıyla kadının içini açmıştı. "Ben de gelmeyi beklemiyordum. Doğrusu pek istemiyordum da. Lakin onları sen buldun, Behzat. Sana gelmek istediler." Aden'i beyaz döşemeli koltuğa oturtup arkasından gelen adama açıklamasını yapmaya devam etti: "Dün gecedan sonra gelmek büyük aptallık. Ben sözümü çiğneyen bir kadın değilim, yaptıklarını görmezden gelecek kadar vicdansız da değilim." İmasını ayan beyan belirttiği kadının gözünün içine bakarak sözünü noktaladı.

Mesajı alan kadının sessizce salondan tüyüşünü görmek paha biçilemez bir zevk olmuştu. Ancak Banu'ya yeterli gelmeyeceğini bilmesi gerekti. "Geç otur hadi," diyerek davet eden adamı ikiletmeden geçip otururken gözlerini hâlâ kapıdan ayırmadı.

Fotoğrafına bakarken çirkin bulduğu kadına bir türlü ısınamadığı için kendini hep sorgulamış, ön yargılı davrandığı için kendine kızmıştı. Nitekim henüz tanımadığı bir kadını sevmemek Banu'yu hep şüpheye düşürmüştü.

Kapıyı açıp Behzat'ın kollarına koştığında da düşüncelerini değiştiren kadındaki hava olmuştu. İnkâr edilemez çekiciliğini ağzından çıkan lafları duyana kadar kabul etmişti. Havalı duruşunu dün kendisi hiçe saymıştı. İç güzellik tutumunun değerini dile getirenlere inanmayan kesim bu gibi rezaletlere maruz kaldığında, önem veren kesime utana sıkıla katılıyorlardı.

Behzat gibi karakterli bir adamın yanına yakışmadığını kızları peşine takıp götürdüğünde kendince kararlaştırmıştı. Dün bir adamın iyiliğini ve nezaketini bir kadın gölgede bırakmıştı.

Yanına oturan Efraz'ın hevesle evi incelemesi, merakını asla gizlememesi Banu ve beraberinde dikkatini çeken Behzat'ın yüzünü gülümsetti. Küçük bir çocuğun hayal edeceğinden daha büyük bir salonda, soğuşun etki etmediği sıcak bir yuvada yaşayacaktı.

Uygun olan bir yaşam alanı tahsis edilene kadar!

Fransız keteni duvarların rengine yakışan beyaz döşemeli modül koltuklar rahat ve göz alıcı şıklıktaydı. Krom modül sehpa ve

aynalı konsollara eşlik eden sekiz kişilik yemek masası geniş salonda yerini cam önünde almıştı. Boydan boya camla kaplı pencerenin ardında İstanbul manzarası göz kırpyordu.

Duvardaki tablo ve aplikler Banu'nun epey hoşuna gitti. Mavi renkli üfleme cam vazonun alelade görüntüsü kadını mest etti. Bu ev Behzat'ın zevkiyle döşenmişse tebriki hak ediyordu.

"Gidecek misin, yoksa daha burada mısın?"

Behzat'ın sorusu üzerine ilgisini yeniden adama verdi Banu. Dün acı içinde kıvranan yüzü şimdi bir çocuk gibi şen şakrak hevesiyle gülümsüyordu. "Akşam yola çıkacağım," bilgisini anında ilettiler. Patronu arayıp küfretmeden Banu'nun geri dönmesi gerekiyordu.

"Kahvaltı etmediniz değil mi?"

"Hayır."

"Tamam, hemen hallediyoruz." Kapıya yönelen adamdan gözlerini alacaktı ki duraksayıp kendilerine dönmesiyle vazgeçti. Söyleyeceği her neyse yüklü bir utanç duyuyor ve ensesini kaşıyordu. "Beliz ile konuştuk, hatasının farkında zaten. Ailesiyle aşılabilir sorunları olduğundan aşırı reaksiyon gösterdi. Bu yüzden hem benden hem sizlerden özür diliyor."

Sevgilisinin gaybubetinden yararlanarak açıklama yapsa da Banu'yu asla yumuşatamayacaktı. "Ailevi sorunlarını kızlara yüklemesin!" Terslediği adama karşı tavrı netti. Dünü asla ama asla unutmayacağını ikisinin aklına kazımak istiyordu.

Terslenmesine rağmen kibarlığını asla elden bırakmayan adamın kafasını salladı. "Anlıyorum seni, haklısın da. Lakin babasına çok değer veriyor ve onu kaybetmek istemiyor. Bu sebepten ne yaptığının gerçekten farkında değil." Adamın açıklamasını sabırla dinledi.

Behzat'a duyduğu saygı adamı anlamasına yetiyor fakat sevgilisine karşılık anlayışlı davranmasını asla sağlayamıyordu. "Bak şekerim, hepimizin derdi, tasası var. Biz de sineye çekiyoruz. Karşı tarafla çözemediğimiz sıkıntıları önümüze gelenden çıkaracaksak,

sonra da aman özür dilerim derdim vardı muhabbeti yaparsak vuralım birbirimizi, bu siktiğimin rezil dünyasından göçüp gidelim o zaman.” Oturduğu yerden hükmediyor, sesi içeride kahvaltı hazırlayan kadına ulaşıyordu.

“Benim kızlarıma bulaşmasın. Ailesi zerresine umurumda değil. Tekrarlıyorum; kızlarımı üzecek en ufak bir hakarete, kavgaya, tartışmaya yakarım o kadını. Bilesin!”

Burnundan soluyan adamın söyleyecek çok şeyi varsa da dün olanların utancı elini kolunu bağlıyordu. Banu Teymur’un kimseye gösteremediği korkusu buydu; yarın bir hatanın sonucunda kendini korumayacak kadar küçük düşmek.

Behzat evinde olanların sorumlusuydu bir bakıma. Bir kadının hatası karşısında küçük düşen önce o oluyordu. Hak etmediğini savunurdu savunmasına ama olanların sebebi bir nebze yine kendisiydi.

Gözden kaybolmasıyla demindendir kulağının arkasını küçük küçük parmaklarıyla gıdıklayan Aden’e döndü. Yüzüne dönmesiyle gülerek kaçan küçük kızı yakaladı. Kolları arasına aldığı miniği öperken Efrac’ın yüzündeki sevince odaklandı.

“Sevdin mi burayı?”

Onayı gözlerini kırıştıtırarak verdi Efrac.

Saçlarını okşadığı kızın çenesini narin bir edayla sevdi. “Gezdikten sonra daha çok seveceksin.”

Behzat’ın sevdirmek için elinden geleni yapacağından şüphesi yoktu. Küçük kızların yaşam sevincini göklere çıkaracak, pamuklara fark ettirmeden saracaktı. O mükemmellik duygusunu öteleyip yerini bir parça huzura teslim edecekti.

Sohbetlerine kahvaltı masasına davet eden Behzat ile ara vererek ayaklanmışlardı. Banu tekrar ellerini yüzlerini yıkatmış, balkona kurulmuş masaya çocuklarla beraber oturmuştu.

Beliz’i görmezden gelmek müthiş derecede canını sıkıyordu. Olmamasını tercih ederdi elbette. Kırdığı kalp kendisinin olsa şayet bu denli umursamazdı. Kâbuslardan uyuyamayan kimsesiz bir çocuğun camdan kalbini kırmıştı.

Aden'i yanına alarak kahvaltısını vereceğini söyleyen Behzat'a dün geceyi anlatmak için uygun bir an bulmalıydı. Hatay'a dönmeden önce yüz yüze konuşarak olabilecekleri kararlaştırmak daha sağlıklı bir iletişim olacak, devamında bir kopukluk olursa da neler olacağını bilecekti.

"Efraz'cım ne sever..."

Yıldızının barışmayacağını kesinleştirdiği Beliz'in sözünü anında kesti Banu. "Bebğim ben sana koyarım." Kahvaltılıklardan tabağına özenle, gözünü korkutmadan birer parça doldururken Behzat'ın doldurduklarının yanına bir parça omlet ilıştirdiğini gördü. Akabinde sevgilisini affettirmek için attığı sevimsiz adıma gönülsüzce şahit oldu.

"Bunu seversin, Beliz çok güzel yapar."

Efraz'ın adımı itelediği yalnızca Behzat'a gülümsemesinden anlaşılmıştı. Küçük kız tabağına konulan omletten bir parça almaya davrandı ki Banu engel oldu. "Tatlım bırak önce kendisi tatsın, ölmezse inşallah sen de yersin."

Kadının sessizce çıldırışını, Behzat'ın uyarısını işitmedi. Aksi gibi çirkinliğinden dem vurarak kendini koruma altına almış, bu sayede sessizce çıldıran kadının dışa vurmasını sağlamıştı. Bunu yaparken zerre pişmanlık duymuyor aksine zevk alıyordu.

"Neler çektiğimi bilmiyorsun. Aramızda yaşananlara dahil olmamanı öneririm. Misafirsın, ayıp olmasın diye sükûnetimi koruyorum ama çekilecek gibi değilsin." Sivri dillinin tırnakları çıktıkça Banu sakladığı yüzünü bizzat tanıyor, yarın bu çocukları emanet edeceği kadına nasıl davranması gerektiğine karar veriyordu. İnsanlar ani tepkiler verebilir, bu tepkileri verirken fitratını daha net sergileyebilirdi.

"Canım dün gece yaptıklarım hiç hoş değildi. Bunun için senden çok özür dilerim. Ayıbım için utanç duyuyorum."

Efraz'ın özüne karşılık tepkisiz kalmasından anladığı kadını dinlemediği idi. Yahut özrünü kabul etmediği idi. Belki de Banu gibi özründeki zorlamanın samimiyetsizliğini hissetmiş ve rahatsız

olmuştu. Akabinde Banu yine diline hâkim olamadan kadına ayarsız hiddetiyle yüklendi.

“Sen utanç duyar mıydın?”

“Banu!”

Kadife gibi saran sesiyle konuştukça mest eden Behzat Yargıcı'nın sesinin masadaki çocukları korkutacak derece yükselmesi sonucunda kucağına oturttuğu Aden'in alt çenesi titremeye, dudağı aşağı doğru sarkmaya başladı. Bu durum Banu'nun canını epey sıkışmış fakat tartıştığı kadının sözleriyle sekteye uğramıştı.

“Utanç duyuyorum ki özür diledim!”

“Bana daha çok sevgilini kaybetmekten korktuğun için özür dilemişsin gibi geldi.”

“Ne o, sevgilime göz mü diktin yoksa? Üzgünüm, onun sahibi var.”

Ben varım diyen küçümser bakışlarına Banu homurdanarak çıkıştı. “Destur! Üstüme iyilik sağlık! Sen hakikaten çıldırmışsın!”

Münasebetsiz diyalogu böylece sonlandırdı Banu. Çıldırmış kadının yerinde tepinerek ayağını yere sayısızca vuruşuna aldırış etmeden çocuklarla ilgilendi. Kahvaltı boyunca da uğraşı çocuklar olmuş, havada elle tutulur gerginliği ev sahiplerinin insafına bırakmıştı.

Keyifli başlayan sabah, kahvaltıda atışma sebebiyle duraksamış sonrasında Behzat çocuklara kalacakları odayı gösterme bahanesiyle iki kadından uzaklaştırmıştı. Böylece Efraz'ın yüzünü yavaş yavaş gülümsetmişti. Gözü arkada kalmazdı Banu'nun. Behzat gibi bir adam olduğu müddetçe canını emanet eder, bir saniye korku duymazdı.

Çocuklara odalarına alışmaları için kalmalarını söyleyerek, iki kahve pişirip salona geçmişlerdi. Behzat işine gitmeden evvel mühim hasbıhali gerçekleştirdiler. “Ailenle konuştun mu peki?” sorusuyla mühim konuya değindi Banu. Gerisi yatağına akan su gibi gelirdi nasılsa.

Behzat'ın gözlerinde daha önce görmediği bir ifade vardı.

Korkuyu tanımıştı, çaresizliğe tanıklık etmişti. Ancak bu ifadedeki belirsiz anlam Banu'yu telaşlandırıyor. “Hayır, onlarla en kısa sürede konuşacağım. Önceliğim gün içinde isteyken çocuklara ne yapacağım.” Yüzünü sıkıntı içinde ovdu.

“Akşama kadar buradayım.” Kahve fincanını elinden bırakmadan kapının ardını gösterdi. “Önümüzdeki günlerde nasıl yaparsın bilemem.” Zor bir sürece giriyordu. Sorumluluğu giderek katlanıyordu ve aslında Behzat giriştiği işin bataklığına sürüneceğinden henüz habersizdi.

Belki de haberdar olduğu için yüzündeki ifadenin sebebi buydu. “Kendine bir şey yapmayacağını bilsem onu eve alıştırırım. Yemek, öte yandan Aden, bunlarla uğraşması çok zor.”

Bakamayacağını düşünmesi normaldi. “İnan Aden’e senden benden daha güzel bakıyor. Fakat bakıyor diye sorumluluk yüklemek de adil olmaz. Zaten psikolojisi de bunun için pek hazır değil.”

Sigara paketine uzanan adamın, “Haklısın,” dedikten sonra sigarasını yakması Banu'yu üzdü. Bu dert adama daha çok sigara yaktırırdı. “Ailemle konuştuktan sonra anneme emanet edeceğim kızları. Yarın Hülya abla gelecek. Gündelikçi ablamız, güvenirim ona.”

Fincanın içini tarayan gözleri merak doluydu. Behzat zaten sıkıntıdayken korkutmak istemiyordu ancak artık gerçekleri su yüzeyine çıkarmak gerekirdi. “Yarın akşam mı ailenle konuşmayı düşünüyorsun?” diye sordu. Evet, onayını aldığı an sapmadan konuya girişti.

“Peki, ailen de kabul etti diyelim. Bu çocukların odasını kıyafetlerini falan da geçtim, inan artık onlar da önemli değil. Bir kimlikleri yok, Behzat.” Dirseği dizinde, zapt edemediği el kol hareketleri yine ayarsız bir şekilde devreye girmiş, anlatmak istediklerine vurgu yapmak istiyordu. Banu eline koluna zaman zaman hâkim olamayan bir kadındı.

Hareketlerine nazaran sesi sıcak ve ılımlıydı. “Aden’in sağlık durumu nasıl bilmiyoruz. Aşıları yapıldı mı? Tam olarak kaç

yaşında? Bilmediğimiz tehlikeli bir hastalığı olabilir mi? Efracı söylemeye dilim varmıyor zaten. Ruh sağlığı da beden sağlığı da tehlikede. Bunun yanı sıra huzurlu ve güzel bir hayat verilecekse okuma umudu var kızın. Tüm bunlar için bir kimlik, en azından geçici bir belge lazım.”

Kimlik sorunu göz ardı edilemeyecek korkuyu teşkil eden nedenlerin başında geliyordu. Kimlik olsa sorunun yüzde ellisi çözülmüş olacaktı.

“Merkezden bir arkadaşım var. Sıkı dostumdur. Ona durumu açıklarım. Doktor olarak aile hekimimizi çağırır, öyle çocuklara baktırırım. Onlara ait bir şeyler bulana kadar böyle devam edeceğiz. Şimdilik planım bu.”

Elimden daha fazlası gelmiyor, kabullenişini ellerini iki yana açarak kalakalan adamın duruşundan anlayabilmiş, hüznü biraz daha katlanmıştı. Ah bu çocuklar için kırılıp büzülen sadrı kim iyileştirecekti?

“Ben de Hatay’da araştırma yapar, ailelerine bakarım. Etraftaki insanlara sorarım. Elbet bir şeyler buluruz. Efracı’nın bizden sakladığı çok şey var.”

“Kahretsin ki farkındayım ve bu benim canımı çok sıkıyor.”

Canını sıkacak bir hatırlatmada daha bulunacaktı Banu. “Dün gece uykusunda birkaç isim sayıkladı.” Durumun vahametini nasıl doğru şekilde aktarabilirim diye bir müddet duraksadı. “Efracı beni korkutuyor... Kendini paralaması... Bir... Bir... Çok çirkin bir şiddete maruz kalmış... gibi...” Sinirden sıcak kahveyi başına dikti. Boğazını yakan sıcak kahvenin ardından küfretti. “Anlamaya çalıştım ama o kadar çok korkmuştu ki isimleri net algılayamadım...”

“Geceleri uyurken kontrol edeceğim. Belki bir isim bile bizi sonuca götürür. Ahvalini bilmeden hiçbir şey öğrenemeyiz gerçi. Güvenini kazandıkça bizimle paylaşımları olacaktır eminim.”

Banu ve Behzat’a deniliyordu ki; körebe oynayın. Efracı’yı bulduğunuzu sandıkça, arayışınıza devam edin. Çünkü Efracı isteme-

diği sürece allem de etseniz kullem de etseniz bulmayacaksınız.

Bir sigara daha yakılmadan mühim konuşma sonlandırılmıştı. Plan belliydi. Bir afet başlarında patlamadığı sürece durumu idare edebileceklerdi. Fakat böyle korkarak, kaçarak bir sonuca ulaşamayacaklarının bilincindeydiler.

Banu, Hatay'da hatırı sayılır dostlarından yardım isteyecekti. Kimse onun ricasını kırmaz, emir sayardı. Behzat hazırlanmak için odasına geçince yokluğunu anlamadığı sevgilisi görünmüş, Banu çocukların yanına geçmişti.

Oyun oynayan iki kardeşin keyfini gördükçe mutlu olmuş, telefonuna sarılarak gerekli dostlarına görüşmek istediği mesajlarını iletmişti. Hatay'a ayak basar basmaz araştırmalara başlayacaktı.

Behzat yanlarına gelince onları yalnız bıraktı. Birbirlerine alışmaları, iletişimi birebir kurmaları gerektiğinden yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Suskun prenses zorlayacağı benziyordu.

Dış kapı çalınca Banu kapıya yönelmiş, ev sahibi edasında kalçalarını kıvıra kıvıra kapıya ilerleyen kadını görünce gözlerini bayarak rotasını aksi yöne çevirmişti Banu. Tahammül seviyesini aşan nefret, durulacak gibi değildi. Kapının açıldığını işittiğinde az önce çıktığı salonun kapısına varmıştı. Beliz'in, Seyit ismini zikrettiğini duyunca hemen arkasına bakmış, gördüğü adamla anında keyiflenmişti.

"Günaydınlar, Beliz Hanım."

İçeri buyrulan adamın onu fark etmesini bekledi Banu. Serseri tavıyla, bazen seviyeyi aşan konuşmalarıyla Banu'nun gönlünü fethetmişti. Behzat ile ilk geldiği anda tanışıp kaynaşmış, adamın ikinci gelişini fırsata çevirerek yanına katılıp Hatay'a kadar gelmişti. Her gelişinde muhakkak yanına uğrardı.

Göz göze geldikleri an Seyit'in afallayan ifadesine tanıklık etmiş, cilvelenerek adama fıstıki makamıyla yanaşmıştı. "Hoş geldin, yakışıklı." Şen şakrak öten Banu Teymur elini uzattı.

Şaşkınlığı yüzünden kitap gibi okunan adamın çabucak cevap vermesi imkânsız görünüyor, bu durum kadını güldürüyordu. Evet,

İstanbul'u sevmeyen, zinhar ayak basmayacağını ayan beyan bağırarak bir kadının Behzat'ın evinde bir sabah görünmesi trajikomik sayılırdı.

Yahut Seyit'in sabah sabah şaşkınlığından sıyrılması yoktu. Zira bu kadın nasıl buraya geldi sualini sormak yerine kendisini inceleyerek yanıtı bulmaya davranıyordu. Beliz'i görmezden geldiği anlardan birindeydi.

Nihayet kendine gelen Seyit yanına yanaştı. Tuttuğu elinin üstünü kibarca öperek, "Hoş buldum, afeti devranım. Nasılsınız?" sorusuyla Beliz'i hayrete düşürdü fakat henüz fark edemedi.

Banu melül melül baydığı gözlerini adamın üzerinde gezdirdi. "Hayat senden almak yerine veriyor herhâlde. Bu endam kalbimi..."

Seyit yüzünü ekşiterek susturdu. "Niye buraya geldin?"

"Behzat beni kaçırdı."

Beliz'in inlediğini işiten Banu sessizce kıkırdadı. Nefret duygusuna kapılmasa Behzat üzerinden giderek kadını sinir komasına sokabilirdi. Fakat ilk intiba olacak bütün anlaşmaları yok etmişti.

Aden'in kendi kendine mırıldanışını işitince bakışları oldukları odaya kaymış, antreye doğru kucağında Aden ve yanında Efraz ile gelen Behzat'ı görmüştü. İkinci bir şok dalgasına kapılan Seyit'in narası yükseldi.

"Has... Ne oluyor ulan?"

Behzat'ın gözlerini devirmesi üzerine ortama bomba gibi düşen bir soru daha şaşkınlık üstüne şaşkınlık yaşayan adamdan gelmişti.

"Sen ne zaman çocuk yaptın?"

Banu ve Behzat durumu toparlayamazken, Beliz üst üste gelenler yüzünden baygınlık geçirmek üzereydi. Efraz ise yabancıyı nefretle izliyor, düşmanını boğmak istercesine omuzlarını dikleştiriyordu.

Banu, her şeyden habersiz adamı boş vererek yoğunluğunu Efraz'a verdi. Kuaförde saçını kalfaya kestirene kadar adama kötü bakışlar atmış fakat o zaman saçları için yaptığını sanmıştı.

Arkadaşının evine gittiklerinde yine benzer tepkiler vermiş, Beliz'e kızgınlık duyduğu için yaptığını varsaymıştı. Hep bir baha-neyi kendince bulan Banu şu an çaresizdi. Seyit hiçbir şey yapmamış ve söylememişken aşırı yersiz nefretiyle adamı mimliyordu.

"Saçma sapan konuşma, Seyit." Aden'i son bir kez öpüp Efraz'ın kucığına bıraktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni Banu ablan-dan arayabilirsin, Efraz."

Kapıdaki karmaşayı hâlâ anlayamayan Seyit ve Beliz sessizce bekliyordu. Geç kaldığı için acele çıkmaları gereken Behzat yedek anahtarı Banu'ya vermişti. Beliz'in çantasını almasıyla kapıdan ayrılan üçlü Seyit'in ısrarlarını dinlememişti.

Aklı muhtemelen Efraz'ın nefret dolu bakışlarında ve onun ak-sine güneş gibi parıldayan Aden de kalmıştı.

Asansöre binmeden önce çocuklara tekrar bakan Seyit'in şüp-hesini gizlemeyişi Banu'nun dikkatini çekti. "Doğruyu söyle lan, o kucığındaki küçük badem senin kızın mı?"

Hayır cevabını bağırarak veren Beliz olmuştu. Asansöre binip gözden kayboluşları kapıdan izleyenlerin yüzlerinde birer tebes-süm bırakmıştı. Banu, Seyit'i tamamıyla unutmuş, aslında Beh-zat'ın yalnız olmadığını yeni fark edebilmişti. Burada bir kolu da en yakın dostu olacaktı. İki adamın bağı sapasağlamdı.

Yalnız başına kaldığı kafa dengi minik arkadaşına neler yap-mak istediğini soracaktı ki, kıvrandığını fark etti. "Söyle bebeğim."

"Kıyafetler nerede? Aden altını kirletti, onu temizleyeceğim."

Afacan gülümsemesiyle dikkatini dağıtan Aden'den gözlerini güçlkle alarak Efraz'a yoldan geldikleri için banyo yapmaları ge-rektiğini söyleyebildi. Ancak banyo yapmaya pek eğilimi olmayan Efraz anında reddetmişti. Banu ısrara devam edince küçük kızın gardını daha sıkı aldığını görmüş, pek umursamamıştı. Aden'i ku-caklayıp odalarına doğru kaçışını hınzır gülüşüyle izledi.

Banu telefonunu kaptığı gibi Behzat'ı aradı. Çocukların eşya-larının nerede olduğunu soracaktı. Odasında olduğunu varsayıyor-du çünkü çocukların eşyalarını kendi bavuluna tıktırmıştı. İzinsiz

girme nezaketsizliğinde bulunamayacağından öncelikle bilgilendirilmeliydi.

Evden çıkar çıkmaz aranmak adamı meraklandırmış olmalıydı ki Banu'yu anında yanıtlamış, bavulu sormasıyla ferah nefesini alabilmişti. Odasına girme iznini alan Banu, eşyalarına dokunmaması uyarısını alınca tatmin etmeyen bir cevabın ardından aramayı sonlandırmıştı.

Behzat'ın odasında henüz boşaltılmamış bavulu görünce burun kıvrıldı. Beliz'in ağırkanlı oluşundan içten içe şikâyetçi oldu. Bir bavulu boşaltmanın onu çok yormayacağı kanısındaydı. Her bir sonraki adım o kadına bilendiği nefreti güçlü kılıyordu. Sanki evren ona nefret duyması için bir bahane sunuyormuş da Banu bu bahaneyi bekliyordu.

Kızlar için kıyafetleri ayırıp kolunun altına sıkıştırdı. Bavulun ağzını kapatmadan kapağını koyup odadan çıktı. Kızları mis gibi koklayacağı an geliyordu. Aden pişik olmadan minik kızı bezin içindeki eziyetten kurtarmalıydı. Yarın Efaz ve Aden yalnız kaldıklarında nasıl geçineceklerini biliyor, zorlanmadan üstesinden geleceklerine inanıyordu. Yine de bu kızların iyi bir hayatı hak etmediği, iyi bir bakıma ihtiyaç duymadıkları anlamına elbette gelmiyordu. Hayat en çok çocuklara acımasız davranıyordu. Yahut tabiatıyla illeti en katlanılamaz insanoğlu...

Kolunu indirdiği kapıyı itekleyemeyince gözlerini devirdi. "Efaz'cım şakanın sırası değil, aşkım. Lütfen açar mısın kapıyı?" Rica eden sesi sakın ve ılımlıydı. Bu kızı kazanmak deveye hendek atlatmaktan farksız olmuştu.

Ağlamaklı sesini çok geçmeden işitti. "Hayır, canımızı yakıyorsun!"

"Söz veriyorum bu sefer keselemeyeceğim," sözünü gönulsüzce verdi. Hastalıktan ve vücutlarına bulaşan her türlü kirden arındırması için keselemesi şarttı. Banyo yapmak istemediğini ağlamaklı sesiyle tekrar bildirince Efaz, Banu ikna için başka yolu seçti. "Kız Banu abla sözü verdim sana. Hem Aden'i hemen şimdi yıkamazsak pişik olacak. Canı yansın, ağlasın mı istiyorsun?"

Kulağını kapıya dayayıp içeriyi dinledi. Efraz'ın kendisine yönelik bir cevabı yoktu ama mırıltıları işitebiliyordu. Devamında bir çığlık sesleri ilaveten gülme sesleri yükselince meraklandı. Kapıyı tıklatmaya kalmadan kilit sesini duydu.

Ardına kadar açılan kapının eşiğinde kucığında küçük kızla hoplaya zıplaya belirdi Efraz. Bir neşeye bürünmüştü ki Banu gülen yüzünü, güneşin kamaştırıcı ışığını kendine hapsetmiş gözlerini aşkla izlemekten kendini alamadı.

“Bana *Effa* dedi!”

Neşenin adı minik bir dilin doğrusunu zikredemediği *Effa* idi. Evet, bütün bu kamaşmanın sebebi kardeşinin adını söylemesiydi. Heyecanına aldandığından Aden'e yönelemiyordu.

Aden'i yere bırakıp, “Benim adımı söyledi,” müjdesiyle sarılan Efraz, kadının göz kapaklarına doluşan damlaları fark etmeden sayıklamaya devam etti: “Benim adımı söyledi, Banu. Bana *Effa*, dedi.”

Afallayan kadının kendine gelmesi, Efraz'ın ağlayan sesine, Aden'in karışan gülücükleri sayesinde olmuştu. İki duyguyu bir arada yaşayan masum varlıklara bakınca idrak edebildi. Bu dünya telaşı; dertten ve acıdan, bitmek bilmez sıkıntılardan ötesine geçirmeyen, burnunun ucundaki mutluluğu tattırmayan geçici bir cihandı.

Cihanı alt edebilen bir çocuk gülümsemesiydi ancak.

Günlerdir ihtiyaçları için, şekillendirecekleri gelecekleri için, sağlıkları için uğraşıyorlardı. Sokakta aç kaldıkları günleri telafi etmek adına lezzetli her yemeği sakınmadan, üşüdükleri her günü unutturmak için sıcacık kıyafetler giydirerek mutlu etmişlerdi. Çocukların ihtiyacı olduğundan kendileri sevinemiyor fakat gülümseyen yüzleri gördüklerinden mutluymuş gibi yapıyorlardı.

Efraz küçük kardeşi adını söyledi diye dünyayı önüne sermiş-çesine mutluluktan ağlıyordu. Sadece adını söyledi diye bu kadar mutlu olunur muydu? Küçük Efraz böyle yapmamalıydı. Banu'ya mutluluğun bu kadar kolay olduğunu düşündürmeli miydi? Mut-

luluk, cihanın insan denen canlıdan sakındığı en kıymetli servetti.

Banu kendine ördüğü kalkanı kırarsa çok zarar görür müydü? Onu olduğu gibi kabullenenlerin dışında da aralarında nefes aldığı bir başka kesim vardı ki kanından enerjisini onlar çekiyordu. Tekrar kucağına aldığı kardeşini dürtükledi. "Bak nasıl söyleyecek." Elinden tutarak yalvarırcasına, "Efraz de hadi," diyerek teşvik etti. Umutla çırpınıyordu. Mutluluğun sebebini dünyaya haykırma hakkı tanısalar Efraz bir halk ozanı gibi ninnisini tüttürürdü.

"Effa..."

Aden'in salyası akan ıslak ağzından sırtarak ismini dile getirdiği ana şahit olunca sersemliği sıcacık bir sevgiye dönüştü. Evet, Efraz böyle mutlu olmayı kesinlikle hak ediyordu. Koskoca dünyada bir başına kalmış, birbirlerine sığınmış iki küçük kız çocuğunun sevineceği sebepler onlar kadar küçük olurdu. Büyük mutlulukları yaşamadıkları için beklentileri hep daha küçük olacaktı.

Mevcut düzeni bozacaktı Banu.

"Hadi banyo yapalım. Yıka bizi."

Kaşları hayretle yukarı kalkan kadın, gözlerinin önünden kardeşiyle kaybolan kızın ardından bakakaldı. Mızıkçı inadını kıran kardeşi olmuştu. Banu bu bağdan etkileniyor ancak müthiş korkusunun tesirine de gönülsüz kapılıyordu. Kardeş bağından çok daha kuvvetli olmasının tek bir sebebi vardı ki yönlenmekten utanç duyuyordu.

Kızları takip ederek banyo kapısına kadar ulaştı. Kardeşinin kirli bezini adını ısrarla söyleterek çıkaran Efraz'ı izlerken, yanğından sızan damlaları hissedip irkildi. Gözünü parmağının üstüyle kontrol edince üzerine sinen ıslaklığı gördü. Hışımla yaşlarını sildi.

Güçsüz düşüren duygularına veda edeli çok olmuştu. Ağlayan insanlar güçlüdür yahut çaresizdir kalıplarını kulak ardı ederek kendi insani duygusuna yasak koymuştu. Kendi yasağını çiğnediği gün sulu göz Banu'yu meydana çıkarırdı.

Sessiz adımlarla banyoya girdi. Aden'in altını temizledi. Ardından iki kardeşi güzelce yıkadı. Kûvetin içini köpüklerle doldurdu. Sıcak banyoda yarım saat köpükle oynamışlardı. Çocuk kahkahaları banyoyu şenlendirirken Banu bu süreçte asla müdahalede bulunmamış, gönüllerince eğlenmelerine olanak tanımıştı.

Kızlar hastalanmadan son bir kez durulanıp, suya veda etmişlerdi. Gideceği için Efraz'ı kese konusunda uyarmakta sakınca görmemiş, yapacağına dair sözünü kızları giydirirken almıştı. Saçlarını kurutup mutfığa geçerek Aden için bir meyve püresi hazırlayıp, Efraz için kuruyemişler koymuştu.

Fıstığı kabuğundan ayırmadan önce burnuna doluşan kokuya kayıtsız kalamadığından saçlarından bir tutamı alıp burnun ucuna yaklaştıran Efraz'ı inceledi. Küçük kıza bakınca gençliğini hatırlıyordu. Bugün otuz yedi yaşında bir kadındı ama küçük bir çocukla benzer acılar çektiğinden daha sağlam empati kurabiliyordu. Kendisi de sokaklara düştüğünde yıkanmaya hasret kalmıştı. Eline geçen paraları biriktirip hamama koşacağı günü iple çekerti. Sokaklardan çekip alındıktan sonra duyularında hep kötü kokular, rutubet ve çöp kokuları kalmıştı. Güzel kokuları duyduğu her an yaşadığını hisseder ve o zamanlar mutlu olurdu.

Bu yüzden Efraz da güzel kokulara hem yabancıydı hem de düştüğü ayrılıktan ötürü hasret. Beliz'in köpüklü ve güzel kokulu şampuanlarını çocuklara feda etmişti. Badem sütlü besleyici şampuanla kızları âdeta boğmuştu.

"Saçlarım çok güzel kokuyor." Şakıyan narin sesine gülümseyen yüzü eşlik ediyordu ki bir an sonra ne düşündüyse ifadesi donuklaştı. "Biz Lübnan'da iki haftada bir yıkanırdık. Sabunla saçlarımızı yıkadığımız için hep keçe gibi sert olurdu. Saçımın böyle yumuşak olacağını bilmezdim." Bu kokuyu ve yumuşaklığı çok sevmişti küçük kız.

Yumuşak saçlarına olan hayranlığını gizleyemeyen Banu uzanıp parmakları arasında narince sevdi. "Bu güzel saçlar ziyan olmamalıydı." Tıpkı hayatınız gibi, diye eklemek istedi.

Efraz onun iltifatlarına karşılık vermeyi öğrenmişti. Küçük elini koyu kumral saçlarına uzatıp bir tutam yakaladı. "Ama senin saçların da çok güzel. Uzun ve..." yeniden arayışa girdi. Doğru kelimeleri kullanmak için mücadele veriyordu. "İmm göz alıcı. Senin saçlarını çok seviyorum."

Banu kibarca teşekkür ederek, onu şımartmaması için uyardı. Böyle yapınca Efraz'ı gülümsetmeyi başarıyordu.

Aden'i kontrol edince yaptığı hatayı fark edebilmişti. Püreyi kendi eline verip yemek alışkanlığını kazandırmak istemiş fakat küçük bebeği televizyon bağımlısı olmaya teşvik etmişti. Ouncaklar ve daha eğitici gereçlerle küçük kızı oyalamalılardı. Hal çaresine bakacağını aklının bir köşesine kazıyarak ikinci bir seans için ilgisini Efraz'a verdi Banu. Yalnız kaldıklarında dertleşme bahanesiyle küçük kızın hayatına dair bilgiler alabiliyordu.

"Bana orayı anlatsana."

"Evimizi mi? Anlatmıştım."

Metanetle nefesini verdi kadın. "Hayır bebeğim, arkadaşlarını anlat. Anne babandan bahset. Aileni merak ediyorum. Bu güzel kızın kıymetli ailesi nasıldı?" Sorduğu soruların ardında olası büyük bir tepki alır diye tevahhuş ediyor, yorgan altına saklıyordu.

Çatık kaşlarının altında yadırgayan mavi harelerini gözlerine dikerek hafif kızmış bir tonda cevapladı Efraz: "Ben ailemden bahsetmek istemiyorum." Yine şaşırtmamış, aile mevzusunu konuşmadan kapatmıştı. Banu vazgeçmedi.

"Aileni savaşta mı kaybettin?"

"Keşke savaşta ölselerdi..." Keşke! Bunu yeğlerdi Efraz.

Kızgınlığı üzerine soğuk sular dökülmüş bir alev gibi sönuverdi. Ancak Efraz hâlâ yanıyordu. Derdine derman olmayı, acısını bir nebze de olsa dindirmeyi arzuluyordu Banu. "İzin ver de kurtarayım seni bu ıstıraptan."

Gerekli izni vermeyeceğini kati surette değıştirmedeğı ifadeyle bir kez daha kanıtlayınca kadın aile mevzusunu kapadı. Belki de ailesini savaşta kaybetmişti ve konuşmaya gerek görmüyordu.

“Savaşlar neden var biliyor musun? Çocukları neden öldürüyorlar?”

“Neden?”

“Şeytan sevgiden korkar, Efrac’ım. Çocuk sevgisinden korkuyorlar, güzelim.” Bağrında bir taşı taşıyormuşçasına nefes almakta güçlük çekti. Eli kirli cihanda, kire bulanmadan yaşamaya ceht ediyorlardı.

“Peki ya çocuk çığlıkları... onları hiç mi duymuyorlar?” diye sordu kırılmış sesiyle.

Üzüntüsüne yaşadıklarının kederi eklenince yüzüne sirayet eden ifadeden korktu Banu. “Yabaniler acı çığlıklara sessiz kalır. Sağırlar ancak çocukları duymaz. Yoksa sen ben gibi hangi insan sessiz kalır, hangimizin kalbi dayanır. Bizim yüreğimiz mecruh bırakılmış. Anlarınız evelallah insanın halinden.”

Anlamadığını iddia eder gibi kafasını iki yana hiddetle salladı. “Çocuk çığlıkları beni deli ediyor. Çaresizce koşuşumuz beni deli ediyor.” Haykırışlar, yakarışlar, savruluşlar...

Küçük kızın çenesini hafifçe sıktı Banu. “Bu dünyanın çenesi kırıldığında çığlıkları duymazsın!”

Acıyla dolu tebessümü dudağına peyda olurken, bilmiş gibi kafasını salladı. “O da imkânsız değil mi?”

“O da imkânsız,” diye onayladı kadın.

Niyeti tam anlamıyla gerçekleşmese de Efrac’ı daha yakından tanımıştı. Duygularını saklamaya davrandığı her seferde, kendi kuralını yine kendisi yıkarak adımlarını atmıştı.

İnsan kendi duvarını yıkamıyorsa, kimse dokunmaya cüret edemezdi.

Küçük kızları sıkı giyinmeleri için ayaklandırmıştı. Aden için alacaklarının dışında bir de Efrac’ı gezdirecekti. Yemek ve tatlılarını dışarıda yiyeceklerdi. Sıkıca giyinip evden ayrılmışlardı. Arabaya yüklendikleri gibi doğruca alışveriş merkezine geçmiş, oyuncak seçimini çocuklara bıraktığını söyleyerek mağazaya girmişlerdi.

Efraz'ın müstenkif adımları, oyuncak seçiminde kararsız kalışı gözlerden kaçmayınca müdahalede bulundu Banu. Aden için eğitici neler olabileceğine bakmayı teklif ederek raflara sürüklemişti.

Efraz'ı hayata kazandırmak sanıldığından çok daha zordu. Evde gözlerden uzak olunca konuşabilen kızın kalabalık içinde kasılmaktan nefes alamayışı, insanlar ona değmesin diye kaçıışı, bilhassa erkeklerden can havliyle uzaklaşması, Banu Teymur için meşakkatli bir tecrübe olmuştu.

Evet, Efraz'ın uzman yardımı alması şarttı.

Oyuncaklar alındıktan sonra yemeğe geçmişlerdi. Daha koca İstanbul'un bir alışveriş merkezini ve üç sokağını gezeceklerdi.

Alışveriş merkezinde kızlar için özellikle iç çamaşırı ve ayakkabı almıştı. Kıyafetleri azdı ve Banu tedarik edebileceği kadarını etmişti. Çocuklar devlet koruması altına alındığında daha büyük destekte bulunacaktı.

Alışveriş merkezi gezmesi bitince sahile doğru yol almışlardı. Lübnan'ın sahilini hiç görmediklerine emindi. Aden gezdiğini anlamıyor, Banu'nun kucağında gördüğü her yüze gülümsüyordu.

Banu dikkatleri üzerine çektiği için tedirgin olsa da yansıtmamaya gayret etmişti. Minik bebek cıvıltılı bir kuş gibi ötüyor, ablasının adını söyleyerek onu da kendisiyle beraber coşturuyordu.

Küçük kızı tatlı tatlı uyarırken, kıyafetlerinden çekıştırilmişti. Ne olduğunu anlamak için çekıştiren Efraz'a döndü. İşaret parmağıyla bir şey gösteriyordu. Bakınca küçük bir erkek çocuğunun elindeki ambalajı yere attığını gördü. Çöpü attığını göstermeye çalışıyordu. Çevre kirliliğinden dem vuracaktı muhtemelen.

Banu böyle yetiştirilen çocukların olduğunu söylemek istedi ki asla tahammül edemiyordu. Nezaketsiz ve duyarsız bir nesil, anne babalık mertebesinin bilincinde olmayan ebeveynlerin elinde büyüüyordu.

"Bu keki Lübnan'da yere atarsan onu yemek için kavga edecek yüzlerce çocuk var!"

Vurduğu dem hiç tahmin etmeyeceği bir noktadan gelince

sarsıldı. İlk itirafı hazmedememişken ikinci bir itirafla tepetaklak oldu.

“Bir gün o kadar çok açtık ki bir köpeğin önündeki yemeği çalmaya davrandık. Hayatımın en büyük utançıydı. Ben bir köpeğin önündeki yemeğe muhtaç kalacak kadar açtım. Zavallı bir hayvanın yemeğini çalacak kadar aciz, çaresizdim!”

Ayakta kalacak gücül bir daha bulamadı kadın.

“Hayat bir hayvanı sevdiği kadar sevemedi bizi.”

Banu bütün direncini üst üste gelen itirafların sonunda kaybetti. O saatten sonra da kendisine gelemeydi. Çocukları arabaya bindirip eve geçti. Yeni odalarında eşyalarını yerleştirmelerini istedi ve balkona geçip bir sigara yaktı. Kendisi sefalet içinde yaşamamıştı. Sokağın hor hayatı içinde debelenmişti ancak bir erkek olduğu için bir nebze de olsa şanslı olmuştu. Kendini korumayı başarmıştı.

Çocukların sesini işittiğinde balkonda ne kadar süre kaldığını fark edemeyip aralarına katılmıştı. İtirafın yükünü kalbinde taşımaktan, dilinden mutlu bir kelam dökememişti.

Onun aksine Efraz mutlu olmaya çalıştı. Aden adını her söylediğinde biraz daha mutlu, biraz daha konuşkan ve çok daha içtendi. Gün boyu gülümsedi. Banu gitmek için sabırsızlanıyordu. Bir an önce evden çıkıp hava almak istiyordu. Efraz'a her baktığından çığlıklar atmak, oturup hüngür hüngür ağlamak istiyordu. Küçük çocuklar bir hayvanın yemeğine muhtaç kalacak kadar aç kalmışlardı. İnsanlık ölmüştü. Banu yine hayatı sorguladı; bize neler yapıyor ve insanlar nelerle uğraşıyor diye düşündü.

“İyi misin?”

Kapalı televizyonun rengine aldanarak kara deliğe düşünceleleriyle sürüklenen kadın onu çekip alan sese minnetle cevap verdi. “Hoş geldin.”

“Hoş buldum.” Keyifle karşılık veren adamın Aden'i kucaklaması saniyeler sürmüştü. Sabaha nazaran daha mutlu ve toparlanmış görünüyordu. “Güzellik, abiye bir öpücük yok mu?” Küçük bebeği öpmesiyle, Aden saçlarına ve sakallarına saldırısını gerçekleştirmişti.

Acaba babaları böyle bir adamdı da Aden alışık olduğu huyunu mu gerçekleştiriyordu. Hoş, babasını görmüş tanımış olma ihtimali de pek yoktu. Belki de Behzat'ı çok sevdiğinden böyleydi...

"Nasılsınız, Efraz Hanım?"

"İyiyim."

İkilinin arasındaki kısa diyaloga mutlu bir haber sıkıştırdı Banu. "Senin güzellik bugün ablasının adını söyledi biliyor musun? Efraz Hanımın keyfine diyecek yok. Tüm gün Leyla gibi gülümsedi."

Behzat da en az Efraz kadar sevinmişti. Hevesli bir baba gibi küçük kıza ismini tekrar etti. Aden seçimini konuşmaktan ziyade dişlerini adamın çenesine geçirmekten yana kullanınca Behzat kahkahayı bastırarak kurtulmaya çalışmıştı. Banu gözünün arkada kalmayacağına biraz daha inanıyordu. Efraz'ın ikiliyi izlerkenki ifadesi görülmeye değerdi ve Banu fırsatı kaçırmadı.

Behzat'a kaş göz işaretiyle gösterdi. Efraz'ın mutlulukla onları izlediğini görmüştü ve fark edildiğini anlayan oyunbozan hemen bakışlarını kaçınvermişti. Duvarlar biraz daha yıkılıyor, görünmek istenen manzara göz kırpıyordu.

Efraz sonunda güvenmeyi ve kaçmamayı öğrenecekti.

Abbas yolcu diyerek ayaklandı Banu. Gitmesi gerektiğini Behzat bilse de kalması için teklifte bulunmuş, kadın teşekkür ederek rotasını çantasını almak üzere odaya çevirmişti. Çantasını alıp geri döndüğünde kapı önünde toplanmış halde buldu diğerlerini.

Efraz üzgün görünüyordu. Gitmemesini isteyecek miydi? Akıllı kızın onu zora sokmayacağına inancı yüksekti. Efraz gitme derse gidemezdi.

"Bana sarılacak mısın?" Kollarını iki yana doğru açtı. Bu son sarılma olmayacaktı. Nefret ettiği İstanbul'da bir ayağı her zaman olacak, kızlar için gidiş geliş bileti hep hâlihazırda duracaktı.

Ağlamaya yüz tutan küçük beden kollarına koştığında seve rek sarıldı. Mis gibi kokan saçlarını doyasıya kokladı. Müşfik elleri muhtaç bir kızı ne kadar sarabilirse o kadar derinden sardı.

“Seni özleyeceğim, Efrac. Beni ara olur mu? Seninle sohbet etmek istiyorum.”

“Arayacağım.”

Birbirlerinden ayrılmaları güç olmuştu. Aden’i kucakladığında Behzat’ın ifadesindeki kıskançlığı net seçebilmiş, gülüşünü bastırmıştı. Aden’i bırakıp Behzat’a veda ettiğinde kulağına sessizce fısıldadı:

“Efrac bir facianın eşiğinde. Ne yap ne et öğrenmeye çalış.”

Ailesine veda etmeden kaçtıktan sonra muhakkak nereden gitiyse hep o anın kıymetini bilerek vedalaşmıştı Banu. Kaçanlardan ziyade yüzleşenlerden olmuştu. Çünkü ne kadar kaçarsa o kadar da kaybolacaktı. Hem vedaları sevmem demek yalnızca bahaneydi. Veda etmeden gitmek insanın yüreğinde ne hasarlar bırakıyordu.

Behzat dış kapıyı onun için açtığında Banu eşikte elinde anahatarla bekleyen Beliz’i görünce gözlerini devirdi. “Taş kalpli geldi.” Sesindeki memnuniyetsizlik alenen duyuluyordu.

“Sen gitmedin mi daha?”

“Kınanı yak, çıkıyorum.” Çantasını gösterdi Banu. Kadının parlayan gözleri, minik alkışı canını sıkıyordu. Beliz’e doğru küçük hamlesi sevgilisi tarafından engellendi. Aralarına katılması gerekmiyordu. Neticede Banu ufak bir uyarıda bulunacaktı.

“Sen git bence artık, Banu.”

Gidişini dört gözle bekleyen kadına inat adama dönerek cilveli edasıyla süzüldü. “Az önce kalmam için ikna ediyordun, yakışıklı?”

İnfilak eden bomba sonrası Behzat kızardı. Beliz’in gözleri öfkeyle parıldadı. Efrac ifadelerine karşılık kıkırdadı. Dikkat çektiğini fark edince gülüşünü eliyle saklayarak Aden’i gülümsetti.

Küçük çocukları ardında bırakacağı için üzülse de, dışa vurmamayı öğrenmişti Banu. Nasılsa en yakın zamanda yine burada olacaktı. Araştırmalar istediği gibi gerçekleşirse ayağı yine buraya kayacaktı. Can sıkıntısına neden olan kadına yüzünü buruşturdu. Tahammül sınırlarını aşan bu kadından uzaklaşırsa ferah nefeslerini alabilirdi.

“Seninle gerçekten zamanımı öldüremem. Gereksiz varlığınla enerjimi düşürüyorsun. Çekil!” Çantasını hafifçe kadına çarparak ittirip yolunu açtı. Asansör oldukları katta duruyordu.

Dengesini kaybeden kadını düşmeden yakalayan Behzat Yargıcı kolları arasına alarak sıkıca sarıldı. El sallayarak asansöre binip gözden kaybolan kadının ardından ağlamaklı tınısıyla isyan eden kadını ninni dinler gibi dinledi.

“Ben bu kadını öldürürüm!”

Söz konusu Banu Teymur ise vereceği sözleri önce kırk kere düşünmeli, faaliyete geçirmeden evvel yaşamayı sevip sevmediğini sorgulamalıydı. Yani daha tanımadığı kadın için erken kararlar veriyordu.

Behzat kapıyı kapatırken kollarının arasına sevgilisini alarak dudağından öpücüğünü aldı. “Çok iyi bir kadın. Seninle yanlış zamanda tanıştı.” Doğrusu buydu ve sevgilisiyle oturup her şeyi konuşmadıklarından yargılarına hak verebiliyordu.

“Ona toz kondurmuyorsun.”

“Çünkü iyi bir kadın. Tanıdığım herkesten daha delikanlı ayrıca.” Hızlıca cevaplayan sabırsız sesinin sonunda sevgilisinin dudağından mest edici bir öpücük daha almayı başardı. Gözkapaklarına ağırlık çöken adam karşılık beklerken, tam tersine Beliz uzaklaşmıştı.

Geri çekilip hemen sağ tarafına bakınca Efraz ve Aden’i gördü. Kıpırtısız onları izliyorlardı. Efraz’ın kınayan ifadesini görünce afalladı. Sevgilisini öptüğü için kınanamazdı. Evet, çocukların gözü önünde olduğu için doğru bir davranış değildi.

“Sanırım küçük hanım da beni sana yakıştıramadı!”

Beliz’in imalı cümlesi adamı güldürmüştü. Kadının boynuna bir öpücük kondurdu. “Bunu da nereden çıkardın?”

“Seni tanıyan, tanımayan her kadının yanında beni gördükleri an bana bakışları bu. Alışığım, biliyorum. Tanıyorum artık her anlamı. Aslında her anlamsızlığı.”

Önceleri kırılmaktan iki büklüm olan kadın zamanla bu bakışlara bağışıklık kazanarak güçlenmişti ama belli ki küçük bir çocuk

tarafından yakıştırılmamak kırmıştı. “Hadi Efrac hazırlanın dışarı çıkacağız,” diyerek çocukları odaya gönderdi. Kırılan sevgilisini her zaman kendisi onarmıştı.

“Benim yanıma yakıştırdığımı kadın şu an nefesimi öyle bir kesiyor ki, ben de aynısını yapmak istiyorum.” Kapıya sürüklediği kadının belinden kavrayıp vücuduna bastırdı. Özlemine belirtmenin bir başka yoluydu. “Seni çok özledim.” Uyarılmış bir erkeğin sesi ve atakları soluk kesici olabiliyordu. Dudağını boynuna bastırırken, kendine hâkim olamamaktan korktu.

“Benim kadar değildir.”

Beliz parmaklarını saçlarında hissettiğinde mayıştı. “Bu gece bende kal.”

“Hmm... Neden?” Sesindeki muzırlığı algıladı Behzat. Ah evet, bu kadına ihtiyacı vardı. Güldüreceği her ana, mayıştıran sesine, nefesini kesen öpücüklerine ve çok daha fazlasına. Özünü tamamlayan bir kadına ihtiyaç duyan her erkek gibi yalnızca bu kadına ihtiyacı vardı.

“Bilmem... Bir iki el pes atarız, arkadaşta ihtiyacım var,” demesi üzerine ikisi de kıkırdadı. Bu oyunların sonuna gelmeden önceki sabırsız ana ihtiyaçları olduğunu ikisi de biliyordu.

Tıkırtılar duyulunca dikkatleri bozulan çift yan taraflarında bir hareketlilik hissedince dönmüşlerdi. Karşılarında Efrac ve Aden’i bulunca Behzat kapıya sıkıştırdığı kadından hızla uzaklaştı. Beliz üzerine çeki düzen verdi.

“Bu kız çok sessiz. Hayalet gibi.”

Montları üzerlerine çeken Efrac küçük kardeşini beline ve omzuna bağladığı bezle sırtına almıştı. Karnına attığı düğümünden anlaşıldığı bezi sıkıca bağladığıydı. Kardeşi küçük olabilirdi ama Efrac da o kadar büyük değildi. Böyle taşımasının mümkünü yoktu.

Beliz’in kararsız tınısıyla, “Yorulmaz mı böyle?” sorusuna kafasını sallayıp, cevap verdi “Yorulur tabii. Efrac, güzelim Aden’i bana ver.” Kolunu küçük kıza uzattı. Arada bilerek mesafe bırakıyordu. Zira Efrac ona dokunmasına izin vermiyordu.

“Hayır!”

“Ben taşırım.”

“Hayır!”

Keskin cevabı değişmeyen kıza karşılık kaybetti Behzat. “Tamam, böyle çıkalım. Sen böyle istiyorsan, biz sabaha kadar da tartışsak kararın değişmeyecek.”

“Böyle mi gelecek?”

Sevgilisinin hoşnut olmayışını anlıyordu fakat Efrac inada gelmeyen bir kızdı. Ters tepince kavga eden, kavga edince de kendi dilinde konuşarak insanı çileden çıkarırdı. Behzat bir kavgayı daha göze alamadı. “Yorulunca ondan alırım,” diyerek şart koştu.

Beliz kafasını hayretle sallayıp yere düşen çantasını eğilerek aldı. Saçlarına çeki düzen vererek sevgilisinin elini tuttu. Gitmek için hazır olduğunu söylemişti. Üzerini değiştirmeden çıkacaklardı ve çocuklar için çıkardığı ihtiyaç listesindeki her şeyi alacaktı. Oyuncakları fark etmişti.

Aklında bulundurması gereken, Aden daha rahat yemek yiyebilse diye alacakları mama sandalyesiydi.

Behzat kapıyı açıp eliyle Efrac’ın çıkmasını istedi. İsteddiği mesafeleri böylece koyarak kavgaları kendince önlüyordu. Behzat yanından geçip gideceğini sanırken, Gururlu onu şaşırtacak bir hamle yaparak dibinde durdu. Havada sabit tuttuğu büyük elinin arasına küçücük elini sıkıştırdı.

Gözlerini Beliz’e dikti. Senin gibi ben de ellerini tutuyorum bakışlarıyla meydan okuyunca, Beliz isyanla haykırdı. “Hayatımda bana düşman olan kadın sayısı yetmezmiş gibi Efrac Hanım da eklendi.”

Behzat o an hiçbir şey duymadı. Dokunmasından ekseriyetle kaçan küçük bir kız çocuğu adımını kendi atmıştı. Belki de kıramadığı inadı farkında olmadan kırıyordu. O an Efrac’ın karakterindeki bir düğümü çözdü.

Gururlu sevdiği şeyleri kimseyle paylaşmıyordu. Kalbinin mutlulukla dolduğunu hissetti. Bu durumda Behzat’ı sevmeye çalışıyordu. Onu kabulleniyor ve ondan korkmuyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

“Beliz seni korkutmak istemem ama hayatındaki en inatçı rakibine dikkatli bak. Seninle çok uğraşacağı benziyor,” ikazını en sevimli haliyle yaparak evden ayrıldılar.

Öyle de oldu. Alışveriş boyunca Efraz saniye olsun adamın ellerini bırakmadı. Bir daha bırakmayacağını sözünü kendine vermişti. Şayet ona el uzatan adamı iterse hayatını itmiş olacaktı. Kararından asla dönmedi.

Çünkü biliyordu; Behzat ailesi tarafından ona gönderilen bir melekti.

Bölüm 10

Hayatın kuralı:

Kararını taciz edenlere boyun eğme Efraz.

Kendine duyduğu güveni kaybetmenin eşiğindeydi Behzat Yargıcı. Yüzleşmelerin en şiddetlisini az sonra yaşayacak, belki beklediği kaostan daha çetrefillisi olacak, belki de sular hiç beklemediği sakinlikte akacaktı.

Anlık korkular ve anlık güvensizlikler insan ruhuna zarar veren minik darbelerdi ve zamanla ruhu bu darbelerden sağlam çıkmayı başarsa da, eskisi kadar enerjik olmazdı. Yaşlandığını hissediyordu. Girdiği okul sınavlarından, mülakatlardan, şirket toplantılarından çok daha stresli ve engebeli bir yoldaydı. Zarar görmeden ve zarar vermeden çıkacağı temennisinde bulunuyor ancak, içini kemiren sesler umudunun boşa olduğunu fısıldayarak her türlü kavgaya hazırlıklı olmasını sağlıyordu.

Behzat bu sebepten kendine duyduğu güveni kaybetmek üze-reydi.

Titremekten sallanan dizini eliyle tutarak durdurma gayretine girdi. Sakin kalamadığı her an agresifleşiyordu. Burhan Yargıcı'nın genlerinden kendisine aktarılan en can sıkıcı huy buydu. Ve şimdi o genlerin sahibiyle bir hesaplaşması olacaktı.

"Gerginliğin beni korkutuyor. Biraz daha sakin olur musun, oğlum?"

Annesine kısa bir an baktı. Tepesi kırılmış sarı saçlarının altında yaşlı ve sevimli yüzü sevgiyle bakıyordu. Son bir haftadır yaptıklarından bihaber, yüzü kendisine nazaran sakın ve zaten yapısı gereği ılımlıydı. Olaylar karşısında soğukkanlılığını bazen korurdu. Hoş, olayın akışına ve akıştaki ismine bağlıydı. Babası olunca sakın kalan annesi, söz konusu kendisi olunca evlere şenlik yaygarayı koparabiliyordu.

Anlatacaklarından sonra ne annesine ne de babasına güveni vardı. Aldığı her kararda destek çıkan Yargıcı ailesi bugün oğullarını kınayacak görünüyordu.

Banyo kapısının sesini duyunca gözlerini yumdu. Köprüden önceki son çıkışı da kapanmıştı. Birazdan Burhan Bey gazabıyla sınanacaktı. Boğazına düğümlenen yumruyu yutkunurken kalan son enerjisini de sarf etti.

Kapıdan içeri toplu göbeğini saran ekose gömleğiyle yeri döve döve giren babasını görünce istemsizce tebessüm etti. Haşmetiyle göz dolduran adamı seviyordu. Çatık kaşlarının altında hafif gülümseyen yüzünü. Ortası hafif kelleşmiş, yanları kırılmış saçlarını. Her zamanki yerini aldığı tekli berjerini. Hep yanı başında yer alan kumandası ve boş görülmeyen su bardağını.

Kaç yaşına gelirse gelsin, bu kapıdan her çıkışında anne ve babasını özlüyordu. Tek başına yaşadığı kendi evinde, kendi yaşantısında kardeş eksikliğinin yanı sıra, bebek hasreti de duyan Behzat en çok yaşlanmış ebeveynlerini özlüyordu. Sanki onları hiç görmüyormuş, her görüşünden sonraki sürelerin üstünden seneler geçiyormuş gibi bir hasretle tutuşuyordu.

Yükünü atamadığı özlemin üzerine bir tartışmayı yükleyeceği sıkıntısından kaçınmadığı için kendisine kızdı. Fakat ertelemek sorunların boyut atlamasına neden olmaz mıydı?

Tekli berjerine sesli nefesini vererek kurulan adamı sıkıcı bir sessizlikle seyretti. Seni dinliyorum bakışını bir süreliğine görmezden geldi. Son saniyelerini kafasındaki gelgitleri toparlamak için kullanmasının bir sakıncası olmazdı.

“Oğlumun bir sıkıntısı var ve biz kendisi konuşmayana kadar öğrenemeyeceğiz, değil mi?” Gözleri kendisi ve annesi üzerinde gezindi. Annesinin sessizliği hak verdiği anlamına geliyordu.

“Seni zorlamıyorum, Behzat. Hazır olduğunda anlatabilirsin.”

Ters psikoloji. Hep zorlamıyorum ayağına oğlunun ağzındaki baklaları alırdı. Ayrı eve çıkma kararını verdiğiğinde, Beliz ile ciddi bir ilişkisi olduğunu söylediğinde ve dahası. Kararlarına hep saygı duyarlardı. Yetişmiş bir bireyi baskıları altında tutmayı sevmeyen ebeveynlere sahipti. Ancak durum hepsinden daha vahim olduğu için, ferasetle dolu anne babasının sırtını okşamayacağına adı gibi emindi.

“Kanmıyorum artık, baba. Şimdi söylemezsem de kaçacağım, biliyorum.”

“Durumun vahametini çözmeye çalışıyorum ama aklım ve kalbim bizi korkutacağın kadar büyük kararlar aldığını yahut yanlışlar yaptığını bir türlü kabullenemiyor.”

Sakin sakın konuşan babasından gözlerini kaçırdı. İlk sinyali böylece verdi. Frekansı alan annesinin, felaket tellalından hallice ihtimali salonun ortasına bomba gibi düştü.

“Gayrimeşru çocukla karşıma çıkıp, bu senin torunun demediğin sürece tabii!”

Behzat’ın yüzü şekilden şekle girdi. “Eh be, anne! Beliz’e saygı duyduğumu bilmiyor musun?”

“O zaman çocuk falan yok,” diyerek ihtimali noktaladı babası.

“Var,” diye döndü Behzat. Annesinin dizine vurup, “Ben demiştim,” sitemini duymazdan gelirken gözlerini devirmekten de kendini alıkoyamadı. “Beliz mi hamile?” dediğinde ise hiddetle annesine döndü. Benzi solan kadın az sonra bayılacakmış gibi sallınıyordu. “Nikâhsız çocuk mu peydahladın?”

Yaşadığı dehşet yüzüne yansımış olmalıydı. Nefesini tuttuğunu fark edemeyecek kadar annesinin sitemleri arasında kalmıştı. Evet, Gülşin Yargıcı felaket tellallığının hasıydı.

“Nasıl saniyeler içinde durumu bu noktaya getirdin, anne?”

Annesinin nikâhsız çocuk peydahlamayacağına ve Beliz'in hamile olmadığına kanaat getirmesi uzun sürmüştü. "Sen çocuk deyince korktum. Doğru düzgün açıklanıyorsun ki, şu haline bak. Sana baktıkça aklım çıkıyor."

Nefes almadan sebeplerini sıralayan annesine elini kaldırdı. "Lütfen," diyerek ricada bulundu. Dahası sebeplere, ihtimallere katlanamayacak kadar kendine olan güvenini ve anlatma kabiliyetini kaybetmişti.

"Annen evham yapıyor. Durumu bu noktaya getirmesine katılmasam da haline bakınca hak vermemek elde değil. Bu ortada olan bebek neyin nesi?"

Annesini sakinleştirmek kolaydı. Asıl babasını nasıl durduracaktı?

"Bir değil iki çocuk," diyerek gözlerini kaçırmadan babasına dikti. Suçlu gibi davranmak, babasının kabul etmemesi için en öncelikli bahanesi olurdu. Hem bir suç işlemediğinin farkındaydı. "Efraz ve Aden," isimlerini zikrederken sevgi dolu gülüşü dudağına peyda oldu. "Kimsesizler."

Babası kaşlarını anladım dercesine kaldırıp indirdi. "Yardım ederiz. Nerede bu çocuklar?"

"Evimdeler."

Burhan Yargıcı kaşlarını çattı. "Efendim?"

"Evimdeler. Seyit yanlarında. Hatay'dan geç dönüşümün sebebi onlar. Bir akşam yağmur altında, çöp konteynerının içine sığıırken buldum. Onları bırakmaya vicdanım el vermedi. Lübnanlı iki kız kardeş. Bir evleri, aileleri yok. Ben de yanımda getirdim."

Annesinin alışıldık tepkisi dizine vurmak ve ağılarcasına inlemek olduğundan, Behzat dönüp bakamadı. Lakin tekli berjerinden hışmıyla kalkan babasının yüzündeki ifadeyi görünce, o an görmeyi diledi.

Aile kavgasını başlattın ve katlanacaksın! Kavgayı ilan eden bu bakışlar ve sonrasında söylenenler olmuştu.

"Gayrimeşru çocuk desen daha basit olurdu, be oğlum sen aklını mı yitirdin?"

Bağırmamak için öfkesini içine atan babasının kızaran yüzünü sakın kalmaya gayret ederek izledi. Aklını yitirmediğini ikisi de biliyordu. Yaptığını makul ölçüde eleştirebilirdi sadece.

Söz konusu babası olunca makul ölçüler yitiriliyor, istenen sınır asla tanınmıyordu.

“Beni yargılamadan, kavga etmeden önce anlamamı istiyorum.”

Babasının gülecek gibi olup kendi kendine söylenmesi, voltalarını atmaya başlaması, zaten anlamayacağını gösteriyordu. “Ee anlat bakayım. Anlaşılır bir tarafı varsa, şerefim olsun tamam diyeceğim,” diyerek söylenecek söz bırakmayan babasına dehşetler içinde bakakaldı.

“Ailesinin olmadığını teyit ettin mi?”

Dehşet içinde olduğundan konuşamadı. Yalnızca kafasını iki yana salladı.

“Bu çocuk çetelerine mensup olmadıklarını teyit ettin mi?”

Sessizlik karanlık ormanda ürkerek ilerlediği bir anı yaşıyor, en ufak bir cevap vahşi saldırılara maruz kalacağı hissiyatıyla tutuşturuyordu.

“Bir suçları var mı? Sicilleri temiz mi?”

Ardı ardına gelen cevapsız sorular Behzat’ın elini kolunu bağladı. Anlaşılır bir nokta arayan babasına, yalnızca vicdanının el vermediğini açıklasa da mantığıyla hareket eden adama asla tesir etmeyecekti.

“Sen şimdi soyadlarını da bilmiyorsundur.”

Karnına bir tekme yemişçesine öne doğru kamburlaştı. Lübnanlı ve kimsesiz oldukları gerçeğinden başka hiçbir sağlıklı bilgiye sahip değildi. Fakat insanlardan korkarak kaçan Efraz’ın bir çeteye mensup olmadığına emindi. Bir araştırmaya gerek duymaksızın!

“İnsanlardan kaçan, aramıza sürekli sınırlar koyan, herkesten korkan bir kız çocuğunun, çetelere mensup olmadığına eminim.” Bir oku daha babasına atarak delillerle konuşmasını bekleyen adamı böylece çileden çıkardı.

“Vay efendim, bizim oğlan eminmiş!”

Babasının homurdanarak söylenmesi üzerine annesi de beklenen tepkileri vermeye başlamıştı. “İnsanlara bu kadar çabuk inanman akıl alır gibi değil. Eskilerde değiliz ki kapımız ardına kadar açık olsun, gözümüz arkada kalmasın.” Dizini okşayarak ah vah etti. “Yarın başına ne iş açacaklar, düşünmez misin be oğlum?”

“Her şey usulüne göre gidecek. Ben bu çocukları sadece güvenli ellere teslim edeceğim.”

“Teslim ederken ne diyeceksin, oğlum?”

“Olanları anlatmamın bir sakıncası mı olacak?” Babasını kınamaktan kendini alamadı. Burhan Yargıcı kızardıkça kızarıyor, patlamaya yer alıyordu. İnfilak etmeye hazır babasına, “Kimsesiz iki kız çocuğu aylardır sokaklarda zulüm görüyor. Onları bırakmadım!” diye tane tane anlattı.

“Git hepsini evine al o zaman!” diyerek bağırış, kulakları deyim yerindeyse sağır eden bir etki bırakmıştı. “Sen mecbur musun sokak çocuklarına bakmaya? Birini aldın diğerleri ne olacak? Aldığının başını yakmayacağı ne malum? Oğlum senin bir aklın yok mu?” Çehresine sirayet eden öfke az sonra kırılmadık kalp bırakmayacaktı.

Öfkeyle karışık istihzayla dolu cümlelerini koyuverdi Burhan Yargıcı:

“Kimsesizliği kalbini etkilemiş; merhametliyim diyen zat kollarını yuva eylemiş. Baş kalmış, akıl gitmiş!”

Afallayan Behzat babasının kelimelerini algılamakta zorluk çekti. “Beni alaya almadan önce anlamayı rica ediyorum. İki kız çocuğu yağmurun altında çöpün içine sığındı. Senin yanından yürümeye dayanamadığın kokunun içine yağmurdan korunmak için sığındılar. Saatlerce kalsalar orada kimse almayacaktı.”

Kahverengi gözlerinin içi kızgınlık doluydu. “Sen almışsın, bırakmamışsın kimseye. Yok muydu aile bakanlığı? Yok muydu bir sağlık bakanlığı? Yaz bir dilekçe gönder. Valiye bile gitsen, bu çocuklar kimsesiz desen usulüne göre hareket edilecek.”

“O kızın insanlara güvenmeye ihtiyacı var. Yıpranmış bir halde kimsenin eline bırakamam.”

“Kütüğüne al o zaman, Behzat Efendi.”

“Gerekirse onu da yaparım.”

Elini kaldırarak avuç içini oğluna karşı gösterdi. “Yapmayacaksın. Sen kimseye bakmaya mecbur değilsin. Çocuk yapmayı biliyorlarsa bakmayı da bilecekler. Sokağa atmaya alıştılar bunlar. Devlet var bakar, vicdanlı insanlar var kollar. Nereye kadar sürececek bu refahlık?” Babasının hesap soran bakışları hınca hınç öfke doluydu.

“Ne zaman öleceklerini bilseler onlar da çocuk yapmazlardı. Sen de yapmazdın, baba!” Biraz anlamaya kalkışsa üslubunun ne kadar yanlış olduğunu fark edecekti. Kendi oğlu için endişeleniyorsa, dışarıda kimsesiz çocuklar içinde endişelenen oğlunu anlaması zor olmazdı.

“Öldüklerinden nasıl bu kadar emin oluyorsun? Haklarında bildiğin bir şey varsa söyle hak vereyim. Çeteye mensup olmadıklarına eminim diyorsun. Devir içgüdülerinle hareket edeceğin devir değil. Yarın hâkim karşısına çıkarsan da delil isteyecek. Delilin var mı?”

“Davalık bir durum olmayacak. Bu kız psikolojik bir destek aldıktan sonra gereken mercilere başvuracağım. Şimdi sadece araştırıyorum.”

Çenesini hiddetle salladı. “Hemen yarın teslim edeceksin. Biz kimsenin çocuğuna bakmak zorunda değiliz. Böyle böyle sorumsuz, akılsız bedeviler türedi, kurtulamıyoruz.”

Sabır çekerek gömleğinin yakasını çekiştirdi Behzat. “Sen bakmayacaksın, baba. Ben senden bakmanı istemiyorum. Masraflarını da, yarınlarını da ben karşılayacağım. Sadece olanlardan haberdar olun diye geldim.”

“Senin artık ağzından çıkanları kulakların da duymaz oldu. Mesele para mı? Cebimden gidecek üç kuruşun derdine mi ya-nıyorum? Yarın oğlum çocuk kaçırdı diye eli kelepçelenip götü-

rüldüğünde paranın bir kıymeti mi olacak? Birileri gelip oğluma zarar verdiğinde para için mi yanacağım? Elim kirleten bir kâğıt parçasını oğluma mı değişeceğim?" Bağırma lar son bulmuştu. Az önceki gibi bağır mıyor, sadece sözleriyle can yakıyordu.

Behzat suları durulunca ricada bulundu. "O zaman kötüyü düşünüp benim inancımı kırmak yerine destek ol."

"Destek olacağım ne yaptın? Devlete teslim etsen, onların bur suydu, okuluydu, giyimi kuşamıydı ben sağlayacağım ders en anla rım. Sen sokaktaki çocukların kim olduğunu bilmeden evine aldın. Buraya getirdin."

"Getirdim artık. Bu kavgaların bir çözümü yok. Beni anlamanı istediğim her seferde önüme farkında olduğum gerçekleri çıkarı yorsun."

"Sen hangi ağaca dayanıyorsun da yaş olduğundan eminsin? El bet kurur oğlum o ağaç. Üstüne devrilir, bir daha ayaklanamazsın."

Behzat çetin geçen tartışmayı sonlandırmak için ayaklandı. Sa baha kadar konuşsalar, eğip bükseler, aynı sonucu farklı cümlelerle birbirlerine anlatıp boşa kürek çekeceklerdi.

Acısına bir kahır daha ekleyerek kapıya yöneldi. Destek ol ması gereken ailesi karşı çıkarak zorluğunu katlamışlardı. Oysa Behzat ne kadar tartışırlarsa tartışınlar önünde sonunda yanında olacaklarını ümit etmişti.

Annesiyle göz göze geldiğinde hayal kırıklığını saklamadan alenen dışa vurdu. "Yanımda olabilirdin." Babası delip geçmişti belki ama annesi dağılmadan evvel müdahale ederek yeniden on ları toparlayabilirdi. Hiçbir şey yapmayarak en büyük hayal kırık lığını yaşatmıştı.

"Hakikat değişmiyor, oğlum; hıyanetten daha zalimmiş mer hamet." Göz kapakları yaşlarla doluydu. "Bu merhametin senin başını yakacak dedim inanmadın. Korkarım bir gün canını alsın. Allah göstermesin o gün geldiğinde kendimi suçlamaktan ben öle ceğim. Çünkü senin merhametin için elimden hiçbir şey gelmiyor oğlum."

Behzat'ı merhameti değil yanında olmasını istediği ailesi yargılayarak öldürecekti. Baba evinden gönlü kırık ayrıldı. Şimdi yanına gideceği, dün alışveriş boyunca elini hiç bırakmayan, her bakışında bir dolu gülümseyen Efraz idi.

Hakikat değişmezdi; merhamete muhtaç her canlı nihayetinde yoluna ererdi.

Kabullenmenin ne olduğunu kendince hep sorgulayan bir kız olmuştu. Soru sormayı sevdiğini bilen her bir bireye neyi kabullendiğini ve neden kabullendiğini sorar, eleştirmekten o zaman çekinmezdi. Yanlışsa patır patır yüzüne vurur, değilse usulca çeker giderdi.

Nitekim annesinin kabullenişinden hiç haz almazdı Efraz. Se-falete boyun eğişinden, elimizden bu geliyor kabullenişinden çoğu kere kavga eder, kapısını çekip giderdi. En nihayetinde onu sakinleştiren hep Rohan olurdu.

Geçmişte kalan her anı, ardında bıraktığı her insan, eleştirdiği her sual bugün ona farklı bir yoldan gelerek kabullenişin nasıl olduğunu bir bir yaşatmıştı. İnsanları yargılarken, intiharını yargılamamıştı. Bugün kendi öz eleştirisini yapabiliyordu. Kimseyi, kaybedeceği korkusundan ötürü sevmeyeceği sözünü verirken bugün kucaklıyordu.

Behzat ile geçirdiği üç hafta, Seyit ve Gülşin Yargıcı ile geçirdiği iki hafta bu gerçekleri idrak etmesi için yeterli olmuştu. Ancak meşalesine ateşi veren, gün geçtikçe harlayan, geleceğin için meşalen hep yansın diyen Behzat olmuştu. İntiharın acizlik olduğunu, yaşamayı tekrar sevmesi gerektiğini savunan ve öğreten iyilik meleği olmuştu.

Dile getirmeden yalnızca elinden tuttuğunda, konuşmayı öğrenebilsin diye işten yorgun argın gelişini umursamadan çalıştırdığında, beraber oturdukları yemek sofrasında, dışarıda gezdirirken

öğrenmesi için çevreyi ve insanları tanıttığında, anlatmak istediğini kavramıştı.

Efraz hayatı sevmeyi öğrenmişti.

Efraz yaptığı hatanın geri dönüşü olmayan bir yol olduğunu her geçen gün daha şiddetle öğrenmişti. Azze kendini kurtarmak için bir yol seçmiş, Efraz o yolun doğru olduğunu sanmıştı. Hâlbuki değildi.

Yaşamayı sevmek ölmekten daha güzeldi.

Banu'ya duyduğu özlem her geçen gün şiddetleniyordu. Günlük arama hakları vardı ve Banu gün içinde aramazsa akşam Efraz illa ki sorardı. Kargoyla yolladığı mini ipoda Arapça kelimelerin Türkçe karşılığı olan bir ses kaydı yüklemişti. Bu sayede kendini geliştirmesine büyük ölçüde yardımcı olmuştu.

Efraz zaman zaman cümleleri kurarken zorlansa da eskisi gibi değildi.

Evde sürekli Türkçe konuşulduğu, Gülşin Hanım'ın hiç yorulmadan sürekli iletişim kurduğu, göz önünde bulundurulunca konuşmayı sökmemek aptallık olurdu. Bilhassa Aden'i konuşturuyor, yürümesi için destekte bulunuyordu.

Mama sandalyesine Behzat tarafından oturtulan Aden'i görünce gülümsedi. Küçük kardeşi keyifsiz görünüyordu. Gülüşü solan Efraz yaka bezini takan adamı inceledi. Acaba o da Aden'in keyifsizliğini fark etmiş miydi? Kayısı kıvamında haşladığı yumurtayı ezen ve içine peyniri karıştıran bu sırada saatini kontrol ederek sorular yönelten adamı hayranlıkla izledi. Her işe yetişen süper kahraman gibi cezp ediciydi.

"Banu yeni ses kaydını attı. İpoduna yükledim, dinlemeyi ihmal etme. Diğer ses kaydındaki kelimeleri iyi kaptın. Biraz daha çaba ve çalışmayla gelişmeni katlayabilirsin."

Gözlerini kardeşinden alamayan Efraz gayrimuntazam dağılmış dalgali saçlarının altında yediği yumurtadan mı bilinmez bozuk atan yüzünü kaygıyla izliyordu. "Kahvaltıdan sonra... Dinlerim..."

Acele davranan adamın bakışları tabak ve Aden üzerinde gidip geliyordu. Küçük kızı zorladığının yahut zorlamıyorsa dahi keyifsiz olduğunun bilincine varamamıştı. “Annemin gösterdiği harfleri ezberledin mi?”

“Evet ama,” diyerek parmaklarını gösterdi. “Acıyor...” Yeni kalem tutmayı öğrendiğinden baş, işaret ve orta parmağı ağrıyordu. Öğrenme hevesi sürekli pratik yapmaya, yazıp çizmeye teşvik ediyordu Efrac’ı.

“Alışacaksın.” Durumdan hoşnut olduğu anlarda dudağının kıyıları hep yukarı kıvrılarak yakışıklı yüzünde çekici gülümsemesini ağırlar, böyle anlarda Efrac çenesini eline yaslayıp izleme isteğiyle tutuşurdu. Kolundaki saati tekrar kontrol ederek bir şeyler mırıldandı.

“Aden mutsuz,” diyerek fark etmesini istediği detayı dile getirdi.

“Çünkü oyuncaklarını elinden alıp sandalyesine oturttum.”

Ah şimdi sebebini daha iyi anlıyordu. Seyit’in her akşam gönderdiği abur cuburlar iki çekmeceyi aşmak üzereydi. Bunun yanı sıra oyuncakları da yanında getirerek Aden’e arkadaşlık ediyordu.

Behzat lokmayı ağzına koymak için didiniyor, Aden ağzını açmayarak engelliyordu. Kızmak yerine eğlenmeyi tercih eden Behzat’a, hazırmış gibi Aden haylazlığıyla cevap veriyordu.

“Bir lokma?”

Aden kapalı ağzını işaret ederek kafasını iki yana salladı. Konuşabilse kendisi gibi Behzat’ı alt edecekti.

“Pardon abim fark etmemişim,” alayla sırtıttı. “Hadi bitir ağzındaki. İşe geç kalacağım küçük hanım.”

İri gözleri uzağındaki oyuncakları görünce Behzat’a kaydı. Oyuncaklarını vereceği anı besbelli bekliyordu. Vermemekte ısrarcı olan Behzat’ın kahvaltı bitene kadar kardeşini bekleteceğini anladı Efrac.

“Neden bana ayak uydurmuyorsun Aden? Bugün oyuncak yok.”

“Seni sevmez.”

“Sen beni oyuncaksız sevmiyor musun?”

“Seviyor.”

Behzat muzırca gözlerini yuvalarında gezdirdi. “Aden beni oyuncaksız sever o zaman.”

Efraz mimiklerine karşılık tatlı talı güldü.

Aden’in kahvaltısını bitirince, sütünü içiren Behzat kahvaltısına yoğunlaşarak, mutsuz kardeşini sandalyede bırakmıştı. Efraz ona verdiği ilgiyi ara sıra kıskansa da yansıtmamak için türlü badireler atlatıyordu.

“Aden mutsuz.”

Lokması ağzında kalan adamın gülmekten yutkunamayışı Efraz’ı da güldürdü. “Dikkat çekmeye çalışıyor. Oyuncak istiyor. Biraz bizimle oyuncaksız oturmayı öğrensın.”

Kollarını iki yana açarak, “Seyit,” deyip duraksadı. Doğru kelimeyi arayana kadar Behzat evden çıkardı. Bulduğu anahtar kelimelerin en doğru olduklarından emin bir şekilde, “İzin vermiyor,” diye bitirdi.

“Evet, onunla da ayrı bir görüşmemiz olacak.”

Efraz zekice sırıttı. “Kaybedersin.”

Behzat acıyla gülümsedi. “Biliyorum.”

Dış kapının sesini işiten kulakları, “Ben geldim!” nidasıyla yükselen neşeyle dolu sesi hemen arkasından işitti. Behzat gözlerini devirince Efraz kıkırdadı. Gülşin Hanım’ın sabahları tükenmeyen enerjisi takdire şayandı. Ancak Behzat kendisine olan ilgi kaybaldığından beri bu neşeyi de hazmedemiyordu. Efraz kıskandığını fark edip telefonda Banu’ya gizlice çıtlattığında neredeyse yakalanacaktı.

Teyze diye telaffuz ettiği yaşlı kadının oğlunun yanından geçerek mama sandalyesinde oturan Aden’i kucağına alması aslında adamın haklı olduğunu kanıtlamış, Efraz bu duruma bozulmuştu.

Yaklaşık iki hafta önce bir sabah kapıyı sabırsızca çalışını hatırlıyordu. Efraz kim olduğunu bilmeden ve Behzat, Aden’in kah-

valtısını yedirdiğinden ona bırakmadan kapıya koşmuştu. Kapıyı açtığında karşısında yaşlı bir kadın görmüştü.

Biraz muhteriz, biraz heyecanlı, nefes alışverişinden gergin olduğu ama rahatlamak için gülümsemeye çalıştığı ilk dakikaları saniyeler önce yaşamış gibi yeniden yaşadı.

Sessiz ve gergin geçen dakikalar yaşlı bir kadının onu kapı eşiğinde incelemesiyle geçmişti. Ne bir söz söylüyor, ne içeri girmek için adım atıyor, ne de kendini tanıtıyordu.

Oysa Efraz duvarları süsleyen fotoğraflardaki kadını görüyordu. Behzat'ın annem diye tanıttığı sevimli bir kadındı.

İçeriden seslenen adama annesinin geldiğini söyleyemeden Gülşin teyzesi oğlum diye çağınverdi. Efraz'ın içini gıcıklayan kelimeler, kalbindeki yarayı da deşmişti. Çat pat bildiği Türkçenin üzerinde bıraktığı acı kelimeler de vardı. Anne gibi, baba gibi, kızım ve oğlum gibi...

Behzat'ın koşar adımlarla geldiği kapı önünde gülümseyen yüzü Efraz'a sirayet ederek onu da gülümsetti. Zaten Efraz onun güleceği anı kolluyordu. Bekliyordu ki Behzat gülsün ve dünya o saniyelerde yaşanılacak bir şey yermiş gibi değerli hissettirsin.

Onları merak ettiğini söyleyen kadının, oğluna sıkıca sarıldık-tan sonra Efraz ona da sarılacağını tahmin ettiğinden iki üç adım gerileyerek mesafesini korudu. Böylece Behzat'ın annesi sarılmak istediğinde engel olması için gerekli mesajı alabilirdi.

Gülşin Yargıcı sarılmak istediğinde oğlu engel olunca kırıldı. Efraz üzüldüklerini biliyor, katiyen sarılmak istemiyordu. Belki zamanla bu katlanılamaz sıkıntıyı aşar ve insanlara sarılmayı yeniden öğrenirdi.

Aden'in mutfaktan yükselen sesine hepsinden önce koşan yaşlı kadının çekingenliği, gerginliği o saniyelerde yok oldu. Zaten Aden'in cıvıltısıyla bir kere göz göze gelen her insan ona efsunlanıyordu.

Kahvaltı sofrasına oturarak oğlunun yarım bıraktığı işi müsaade almadan tamamlamasıyla aradaki mesafe kırıldı. Merak ettiği

oğlu ve tanışmayı istediği iki kızla kaynaşması sadece yirmi dakika içinde gerçekleşmişti.

Sonra oğluyla bir odada baş başa konuşmuşlardı. Behzat annesine onları emanet ederek, işe artık daha rahat gideceğini söyleyip evden ayrılmıştı.

Bazı sabahlar erken gelirken, bazı sabahlar böyle geç kalıyordu. Beraber geçirdikleri dolu dolu iki hafta da babaanne dedirtme savaşına kadar gelmeyi başarmıştı.

Ve yine o değişmez nidalar yükseliyordu. Efrac ilgisini yeniden yaşlı kadına verdi.

“Kuzum benim babaanne geldi.” Bülbül gibi şakıyan tok sesine alışmıştı Efrac. Anlaştıkları gibi uzaktan öpücüğünü atan yaşlı kadının afiyet dilemesiyle gülümsedi. “Teşekkürler, Gülşin teyze.”

“Eee ama Efrac’ım hani babaanne diyecektin? Ben dün bir saat boyunca duvara mı konuştum?”

Duvar konuşabiliyor muydu? Efrac onlar konuşunca anlıyor ama garipsemekten kaçınamıyordu. “Duvar,” diyerek şaşkın şaşkın baktı. “Konuşmuyor.”

Anne oğul tespitiyle güldü. Efrac yine anlam veremedi.

“Bak sana dün de anlattım bunu. Biz deyim kullanırız konuşurken. Farklı örnekler verebiliriz. Beni yine iyi dinlememişsin. Dinleseydin şimdi anlıyor olurdun. Anlaşıldı bugün daha sıkı ders çalışacağız.”

Efrac mahcubiyetle kafasını salladı.

“Eh seni de başka zaman konuşuruz.”

Neşesi kaçan kadının alındığını hissedebiliyordu. Her gün ısrarla aynı konu üzerine ders anlatır gibi tekrar etse de Efrac söylememekte kararlıydı. Gülşin teyze demeyi zor becerebiliyorken, üzerine gelmesinden hoşlanmıyordu.

“E sen git, Behzat, geç kalacaksın.”

“Ben de iyiyim, anne.” Bozulduğunu sakınmadan annesine imayla kafasını salladı. Kahvaltıya doyan Efrac, çatalını bıçağını bardağını tabağına doldururken, muzır gülüşüyle atışan anne oğlu göz ucuyla dikizliyordu. Tezgâha tabağını koyup arkasını döndü.

“Hiç öyle bakma, torun sevgisinden geberdik. Evlenmiyorsun, çocuk yapmıyorsun, ben de sevgimi elbette bu yavrucaklara veriyorum.” Aden’in çenesini şefkatle sıktı. “Şu güzelliğe bak.”

Yaşlı kadının şefkati en acımasız insanın kalbini bile yumuşatabilir, sevgi noksanlığıyla yetişmiş bir barbarı yatıştırabilir cins-tendi. Canları yansa ah vah eden, tıpkı bir anne gibi onları sarmalayan nadide bir kadındı ve Behzat, annesi hâlâ yaşıyor olduğu, ona sarılabildiği için çok şanslıydı.

Efraz annesine sarılmak istediğinde rüyasına gelmesi için dua ediyordu. Son birkaç gündür sadece Rohan’ı rüyasında görüyor, ağlayan, avaz avaz bağırان oğlanın çığlıkları sebebiyle, huzurlu geçen uykusu kâbuslarla tam bir huzursuzluk karmaşasına dönüşerek sabaha uyandırıyordu.

Şükretmeyi Behzat’ı her gördüğünde hatırlayan Efraz, sabahları o üzülmesin diye bütün huzursuzluğunu içine atıyordu. Bu halini fark ederse sorması yakındı.

Behzat çayındaki son yudumu da içip ayaklandı. Annesine bir şey demeden odasına geçti. Aden’i kıskanıyor olduğuna inanmak güçtü. Koca adam küçücük bir kız annesi tarafından çok seviliyor diye kıskanıyordu.

Efraz mutfaktan çıkmadan evvel küçük kardeşini sevgisiyle şımartan yaşlı kadına kulak verdi. Güzelliğini överek öpmelere doyamıyordu. *Bana babaanne dersin daha güzel olursun*, cümlesini kulakları işittiğinde Efraz kendine engel olamaz korkusuyla mutfaktan kaçırvermişti. Kırmaya ürktüğü yaşlı kalbini seviyordu. Güldüğünü görürse yanlış anlaması muhtemel olurdu.

Kapı önüne yanaşan Behzat’a yakalanınca gülmeye devam etti.

“Hayırdır, annem beni unutunca acıdın mı yoksa?” Muzır bakışlarıyla hemen karşısındaki kızı süzüyordu. Güldüğüne göre cevabı gayet açıktı. Ancak yine de sormak istedi. Ne kadar konuşursa güneşin sıcağıyla taçlarını açan çiçek gibi ısıldıyordu.

“Hayır,” dedi gülerek. Elbette acıımıyordu. Bu durum sadece biraz komikti ve gülmekte bir sakınca görmüyordu.

“Bana öyle geldi biraz,” diyerek göz kırptı. Hemen ardından mutfığa doğru seslendi. “Anne gidiyorum.” Boşa seslendiğini biliyordu. Zira annesi yine varlığını unuttuğu anlara geçişini yapmıştı.

“Güle güle, oğlum.”

“Gelmiyor. Görüyor musun?”

Engel olamadığı kıkırdama kızı yine sardı. Onunla beraber adam da gülümsedi. Yine bir temas yoktu. Hâlâ ona dokunmasına izin vermiyordu. Elinden tutmak dışında. Dış kapının kolunu indirdi. Eşikten geçip, kapıyı kapatmadan önce dönüp konuştu:

“Kendine iyi bak, *Gururlu*, akşam görüşmek üzere.”

“Görüşürüz,” diye karşılık veren Efraz sağ elini salladı. Kapıyı kapatacağı sırada Gülşin Hanımın sesini duyunca duraksadı, Efraz. Annesinin nihayetinde hatırlaması alınganlık eden adamın yüzünü gülümsetti. “Hatırladı sonunda,” diye gizlice fısıldadı ve hemen ardından annesine seslendi: “Efendim, anne?”

Kapıya yanaşan yaşlı kadına yol verdi. Oğlunu da öpüp işe ilk günlerdeki gibi uğurlayacağını sanan Efraz, koca adam daha fazla üzülmez diye umut etti ki, Gülşin Yargıcı’nın ağzından beklenilenin dışında cümleler sarf edildi.

“Oğlum Aden’in bezi bitti. Dışarı çıkacağız haberin olsun. Sonra vay efendim bana haber vermeden niye onları çıkardın deme. Hava güzel, onları parka da götürürüm.”

Efraz hayal kırıklığı kızgınlığa dönüşen adamın ifadelerini an be an izledi. Asansör düğmesine hışmıyla yüklenmesi hoş olmasa da haksız sayılmazdı. Otomatik açılan asansöre binerken annesinin yüzüne bakmadan sert sesiyle çıkıştı: “Götür, anne götür!”

Oğlunun kızgınlığını bir türlü idrak edemeyen Gülşin Hanım kapıyı arkasından kapattığında şaşkın ve düşünceliydi. “Ne oldu ki buna?” sorusuyla Efraz yüzünü avucunun içine gömerek kafasını iki yana salladı. Anne oğlun teması kalbine dokunuyordu.

“O,” diyerek bekleyen kadına acı gerçeği muzırca fısıldadı: “Kıskanıyor...” Aralarında sır olarak kalmasını istediği için işaret parmağını dudagina koyarak, “Şşt,” dedi. Yaşlı kadını bu elim ger-

çekle baş başa bırakarak salondaki yerini aldı. Şarja takılan ipodu ve yanına istiflenen kulaklığı alarak koltuğa geçti. Yeni yüklenen ses kaydını heyecanla dinleyecekti.

Gözlerini yumarak, işittiği kelimeleri ve cümle içinde kullanışlarını sessizce tekrar eden küçük kız yeni öğreneceği kelimelerin sevincini yaşıyordu. Çabuk kavramak ve doğru anda konuşabilmek istiyordu.

Hayata bu kadar çok tutunacağını düşünmezdi. Bundan birkaç hafta öncesine kadar hayattan umudunu kesmiş, ailesine gitmek için hiç düşünmeden canını vermeyi aklına sokmuştu.

Aden ve Behzat gidiş biletini yırtarak önüne setler koymuş, nefret ettiği hayatı sevdirmeyi başarmışlardı. En büyük teşekkür o adamaydı. Sokaklarda perişan olan Lübnanlı kız çocukları hayatlarında görmeyecekleri güzellikleri bu kısa zaman diliminde Behzat sayesinde yaşamışlardı. Minnet borcunu, iyilik meleşine nasıl ödeyeceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Dersine devam etmesine engel olan bir takım sesler duyunca yumduğu gözlerini ağır ağır açtı. Aden'in ellerinden tutarak yürüten Beliz'i görünce gözlerini devirdi. İşte olması gereken kadının neden geldiğini merak etti. İpodun sesini kısarak aralarındaki diyaloga kulak kabarttı. Beliz telaşlı görünüyordu.

"Ben ona yarın iş için şehir dışına çıkacağımız yalanını uydurdum."

"Anlamamış mıdır sence?"

"Yok, Gülşin abla anlamadı. Kafası epey karışık, yarın doğum günü olduğundan habersiz. Gününü öyle karmaşık geçiriyor ki yarını kendine hatırlatana kadar gün bitmiş oluyor."

Beliz'in cümlelerin sonunda verdiği yorgun nefes Efraz'ın kalbini incitti. Behzat'ı bu denli yoran ve düşündüren kendileriydi. Aden ve onun geleceğini en doğru yoldan şekillendirmek istediğini ve bunun için zamana ihtiyaç duyduklarını söylemişti. Neler olacağını kendisi bilmiyor, hep bu evde kalmayacaklarını içten içe seziyordu.

Ancak şekillenecek hayatlarında Behzat bugün olduğu gibi olacak mıydı? Şayet olursa kabuldü. Nitekim hayatlarında olur ve yine böyle çok düşünür yorulursa Efraz kabul etmezdi. Yabancı bir adam ağabeyleri gibi tüm sorumluluklarını yüklenmişti. Esed'in öldürülmesinde parmağı olduğu öğrenilirse ve onu arıyorlarsa Efraz'ın arkasına bakmadan kaçması gerekiyordu.

Fakat Türkiye'ye gelişleri beş ayı bulmuştu ve hâlâ kimse onu almaya gelmemişti. O zaman daha tehlikede değillerdi. Kendini avutmanın farklı yollarını bulan Efraz, günün önemli bombasına dönmesi gerektiğine karar verdi. Zihni ailesi, Rohan ve Esed piçi yüzünden hep meşguldü.

Yarın Behzat'ın doğum günüydü. Karşında oturan kadınlar ise ona yapacakları sürprizi planlıyordu. Efraz ilk defa gerçek bir doğum günü görecekti. Diyaloga yeniden kulak kabarttı. Gelişmeleri öğrenmesi gerekti.

"Cin gibidir benim oğlan."

"Evet ama yarın için değil. Yarın siz de gelmezsiniz buraya. Zaten cumartesi Behzat evde olur, zamanını çocuklarla geçirir. Ak-lına gelmez. Biz Seyit ile çoğu şeyi hallettik zaten."

"Çocuklar da gelecek mi?"

Aniden dönen Beliz ile göz göze gelince burun kıvırdı Efraz. Bütün tepkilere karşılık iradesini korumayı öğrenen kadın, Gülşin Hanım'ın sorusuna karşılık sıcacık tebessümüyle onayladı. "El-bette gelecekler. Abisinin doğum gününde yanında olacaklar. Hem onları götürmezsek Behzat bizi asla affetmez."

Sıcak gülümsemenin samimiyetine ekseriyetle itibar etmez, kalbini kıran kadına yönelik inançsızlığını asla yıkmazdı Efraz. Kimsesizliğini küçümseyen, tanımadan yargılayan hiçbir kimseye affı yoktu. Kulaklıkları kulağından çekerken kuruyan alt dudağını diliyle ıslattı. Doğum günü evde olmayacağına göre kalabalık bir parti olacaktı. Çok insanın olduğu ve neredeyse herkesin iç içe ol-duğu bir ortam olacaktı.

"Biz gelmiyor," diyerek daveti nazikçe reddetti.

Göz göze gelen iki kadının bakışlarındaki anlamı çözmekte pek zorlanmadı.

"Tatlım Behzat çok üzülür, ayrıca sizi evde tek başınıza bırakamayız." Haklı olsa da cevap vermek istediği düşman yerine koyduğu kadın değil, Gülşin idi. Anlayış bekleyen mercan güzeli gözlerini kadına yoğunlaştırdı. "Biz gelmiyor, Gülşin teyze."

"Efrazcım çok eğleneceğiz. Gelmezseniz Behzat'ın bütün mutluluğu uçar gider. Sonra bana kızar neden getirmedin diye."

Kafasını hayır anlamında salladı. Orada olmak istemiyordu. Kendi kararını verebilen bir çocuk olarak, hayır cevabının hayır olarak kalmasını istiyordu ki büyüklerin her şeyi kendi kararları doğrultusunda yürütmesi bunun imkânsız olacağını belirtiyordu.

Arkadaş ve akraba ortamında bulunacak, soranlara kim oldukları söylendiğinde herkes acıyan gözlerle onlara bakıp üzülecekti. İnsanlar müşkül durumda olanlara acıyarak bakmaya temayül eden cins varlıklardı. Efraz'ın en tahammül edemediği, gururunu kıran da acıyan gözlere maruz kalmaktı.

"İstemiyor." Kesin verdiği cevabın ardından ipodu koltuğa bırakıp oturduğu yerden kalktı. Gülşin Hanım'ın ayağının ucunda oturan kardeşini bir çırpıda kucaklayarak salondan çıktı. Uzaklaşırken yaşlı kadının hüznü dolu sesini duydu:

"Zorlama. Belki de doğum günüyle ilgili kötü anıları vardır."

Yanıliyordu. Rasâsî sokağının en güzel doğum gününü onlar kutlardı. Güzel anılarından biri de kendi doğum günüydü. Çamurdan yapılan pastalarıyla, Feyruz'un şarkılarını dillerinde bir koro halinde dans eşliğinde söyleyerek kutlamalarını gerçekleştirirlerdi. O gün kimin doğum günüyse mahallenin prensi veya prensesi olurdu.

Burada gerçek pastalar, gerçek hediyeler, gerçek balonlar, süsler ve mumlar vardı. Her şey alışagelmiş, zorlama ve üstünlük yarışı haline geldiğinden samimiyetsiz ve zorlama kutlamalara dönüşüyordu.

Onların bir mumları dahi olmazdı. Bir keresinde Rohan onun

için mum bulmuştu. O mum son üfllediği mumu olmuştu. Bir daha da doğum günü kutlamamışlardı.

Odalarına girerek kapıyı arkasından kapatıp, Aden'i özgürce hareket edebilmesi için yere bıraktı. Saniyesinde oyuncaklarına uzanan kardeşini kendi başına bırakarak pencereye doğru ilerledi.

Behzat'a minnet borcunu nasıl ödeyeceğinin meramına düşmüşken müjdeli haber gelmişti. Onları mutlu eden adamın yaptıkları karşısında esamesi bile okunmayacaktı ama güzel bir sürpriz yapmak niyetindeydi.

Doğum gününe gitmeyeceği kararında netti. Amma velâkin evde bir şeyler yapabilirdi. Parasının olmayışı hediye almasını engellediğinden, paranın değmediği bir incelik olacaktı.

İlla bir şey almak zorunda değildi. Adamın seveceği güzel bir şey de yapabilirdi. Ama ne yapacaktı? Okuma yazması yoktu. Ona bir mektup yazabilirdi. Duygularını o an kâğıda dökebilir, adama minnet borcunu bir şekilde ödeyebilirdi. Çaresizce Aden'e döndü. Oyuncaklarıyla oynuyor, şanslıydı ki hâlâ dünya telaşından uzak olduğundan kendi keyfinde oyalanıyordu. Bir an Aden'in yerinde olmak istedi.

"Aden... Ona ne yapabiliriz?" Küçük bebek ellerini kaldırarak ablasını yanına çağırdı. Behzat'ın doğum gününü öğrenmişti. Efracı yeni yılın onuncu ayının yirmi dördünde on üç yaşına basacaktı.

Behzat 14 Nisan doğumluydu ve yarın doğum günü kutlanacaktı.

Peki ya Aden? "Sahi senin doğum günün ne zaman?"

Cevap gelmeyeceğini bildiği halde bekledi. Ardından gülümseyerek tekrar önüne dönüp güneşli havayı alını pencereye yaslayarak seyre daldı. Bir kartpostalıdan çıkma havayı mercan gözleri hayranlıkla izliyordu.

"Onunla tanıştığımız gün doğum günün olsun. Çünkü o zaman hayatımız kurtuldu. Hayata o zaman başladık."

Korkuyla geçen o meşum geceyi anımsadı. Behzat'tan tek isteği gitmesiydi. O da herkes kadar kötü ve bencil insanlar sınıfın-

daydı. Ön yargılı davrandığını bütün ısrarına rağmen gitmeyip ona evini açtığında, kurduğu hülyaları bilmeden gerçekleştirdiğinde anlayabilmişti ve şimdi gitmediği için müteşekkirdi.

Gülşin Hanım ilerleyen saatlerde odaya gelerek çocukları almış, dışarıya çıkmışlardı. İhtiyaçlarını aldıktan sonra parkta gönüllerince eğlendikten hemen sonra eve gelmişlerdi. Akşam yemeği hazırlığı uzun sürmüştü.

Efraz tüm gün boyunca kurtarıcısı için ne yapacağını düşünmüştü. Aklına gelen her ihtimal imkânsız oluşunu yüzüne vurmaya ihmal etmemişti. Gülşin teyzesinin isyanlarını dinlerken öte yandan eve etraflıca bakıyordu.

Ne yapabilirdi?

Gözüne çarpan çerçeveye asılı kaldı bakışları. Behzat ve Beliz arkalarında camiye benzer minareleri ve kubbeleriyle heybetli bir yapının önünde birbirine sarılarak poz vermişlerdi. Salondaki çerçeveleri tek tek incelediğinde bu fotoğraf gözüne çarpmıştı. Sorduğunda Hindistan'da bulunan anıt mezarı ve çok önemli bir eser olduğunu, insanlar tarafından hayranlıkla gezilen bir anıt olduğunu sakin sakin anlatmıştı. Fotoğrafta Beliz dışındaki her detayı sorarak adamı güldürmüştü.

Gözlerini, pusuya yatarak düşmanını mercek altına alan savaş eri edasında kıstı. Tehlikenin fınk attığı düşünceleri kendisi dışında kimsenin hoşuna gitmeyecekti. Nihayetinde hediyesini bulmuştu. Oturduğu masadan kalkarken yaşlı kadının sorusunu az çok algıladı.

“Efraz sen beni dinlemiyor musun?”

“Dinliyorum,” dedi yalan söyleyerek ancak dinlemiyordu. Bütün ilgisini çerçeveye vermişti. Ona ulaşırsa amacına ulaşırdı. Dosdoğru yürüdüğü çerçeveye ulaştığı an yaşlı kadın elinde tahta kaşıkla yanında beliriverdi.

“Aden neden benim adımla da söylemiyor?”

“Ne?”

“Aden sana Efraz diyor. Neden benim adımla söylemiyor? Tüm

gün söyletmeye çalıştım söylemiyor. Bana bak," dedi tüm ağırlığını sağ bacağına vererek. "Sen mi söylemesine izin vermiyorsun?"

İhtimal bile değilken zan altında kalmak hiç hoş değildi. "Hayır!"

"Peki neden benim adımı söylemiyor?" derken sesi ağlamaklıydı. "O zaman bana babaanne desin. Ben duymak istiyorum. Bak ben yaşlı bir kadını, benim kalbim çabuk kırılır."

"Bu ben... Benim suç değil..." dedi elleriyle kendisini göstererek.

"Ne suçun değil, kalbimin kırılması mı?"

"Hayır. Aden babaanne demiyor."

"O zaman sen söyle. Ben sizin babaanneniz olmak istiyorum. Ben babaanne olmak istiyorum, torun sevmek istiyorum." Gözleri kederli kadın ile çerçeve arasında gidip geliyor, hüznünlendiği konu için bir söz veremeyecek kadar bocalıyordu. İnsanların istekleri ve hedefleri bazen anlaşılmaz olabiliyordu.

Bakamayacak, iyi birer ebeveyn olamayacaklarsa çocuk doğurmasınlar ilkesiyle hareket etmelerini savunmaları gerekirken ısrarla üremeyi seçiyorlardı. Sonuç anne baba sevgisinden mahrum kalan çocuklar oluyordu.

"Anne rahat bırak çocukları."

Behzat'ın ikazı kafa kafaya vermiş ikiliyi birbirinden ayırdı. Sessizce eve gelen adamın peşinden gelen Aden bacaklarına çoktan kollarını sarıp oyun oynamaları için çekıştirmeye başlamıştı.

"Bir şey yapmadım. Aden adımı söylememeye inat ediyor, üzülüyorum."

"Onları sıkıyorsun." Laptop ve çizelgelerini koyduğu siyah çantasını orta sehpanın üzerine bırakıp, ceketini koltuğun kenarına attı. Efraz ulaşmak istediği çerçeveye şimdilik uzak kalmıştı. Bu oda boşalır boşalmaz işini halledecekti.

"Efraz ona söylerse belki benim adımı da söyler. Ben kendi adımı da onun ağzından duymak istiyorum." Oğluna sitem eden yaşlı kadının ahvali üzücüydü. "Onları çok seviyorum. Onlar da beni sevsin istiyorum."

“Anne,” diyen adam ellerini annesinin omzuna yaslayıp hafifçe sıktı. “Seni seviyorlar, Aden sen gelir gelmez kollarına atlıyor.”

“Ama Efraz sevmiyor.” Omzunu düşürerek bildiğini sandığı bir yanlışı daha söyleyen yaşlı kadın itirazını bile beklemeden tah-ta kaşığıyla salonu terk etti. Behzat arkasında kederiyle kaldı.

Efraz onları seviyor, yalnızca dışa vurmayı başaramıyordu. Aslında yaşadıklarından sonra hâlâ onların arasında olabilmesi, kendince adım atabiliyor olması mucizeydi. Fakat enkazlarından habersiz yaşlı bir kadın sitem ederek oğlu kadar Efraz’ı da üzü-yordu.

“Eh kaldık mı baş başa?” Dizine vurarak koltuğun kenarına kalçasını dayadı Behzat. Aden’in hâlâ ayaklarının ucunda gezişini ne hikmetse görmezden geliyordu. Rutin halini alan ilk karşılaşma soruları tekrar yerine getirildi. “Bugün neler yaptın bakalım?”

Omuz silkti Efraz. “Hiç.”

“Dersine çalıştın mı?”

“Evet... Hayır...”

Tek kaşını kaldıran Behzat net bir cevap istedi. “Evet mi, hayır mı?”

Avuç içlerini birbirine sürterek ne diyeceğini düşündü kız. “Çalıştım ama...” derken devamını emin olamayarak getirdi. “Sonra mola...” Anlamını unutmamışsa, yaptığı mola idi ve doğru kelimeyle durumu özetleyebilmişti.

“Mola mı verdin?”

“Evet.”

“Bir daha çalışmadın mı?”

“Hayır.”

Nefesini sıkıntıyla verdi Behzat. “İnsanlar mola verirken en fazla yarım saat dinlenir. Sen çok dinlenmişsin.” Kaşının üstünde parmağını gezdirdi. Efraz’a kızmak istemeyip ikaz ettiğinde veya ceza verdiğinde böyle yapıyordu. “Bugünün cezası; yemekten sonra televizyon izlemek yok. Odana geçip uyuyana kadar dinleyecek, pratik yapacaksın.”

“Film var,” diye hatırlattı bozguna uğramış ifadesiyle. Büyüklerin yine kendi başına ceza kesmesinden de hoşlanmıyordu. Ceza, kendi özgürlüğünü kısmak bir çocuğun geleceğine ve bireyselliğine kasıtlı yapılmış bir suikasttı.

Sürüsüyle animasyon filmlerini istedikleri zamanda açıp izleyebilsinler diye almıştı Behzat. Beraber oldukları her akşam neredeyse izlemişlerdi ve dün akşam izleyemedikleri için bugüne sözleşmişlerdi.

“Bu gece film yok!”

Homurdanan Efraz kızmamak adına direndi. Hediye için elim çabalara girdiğinden kendini bile unutmuştu, kaldı ki çalışacaktı. Mevzubahis sürpriz idi ve Efraz ağzından bir şey kaçırса yarını Behzat öğrenecek, Beliz’in değilse de Seyit’in emeğine yazık edecekti. Beliz’e değil üzölmek, sevinecek dahi olsa da Seyit’e kıyamıyordu.

Hırkasını omzuna atan yaşlı kadının çantasını koluna takarak gelişini seyretti. Çatık kaşlarına ve çizgi halini almış dudaklarına bakılırsa sinirliydi. Hâlâ babaanne dedirtemediğinin sinirini üstünde taşıyor olmalıydı.

Oğluna sarıldığı anı izlemeye dayanamayınca başını öne eğdi. Çocukların annelerine sarıldığı an özünde en manevisiydi. Mütahassis yüreği böyle anlarda soğuşa maruz kalmış kedi yavrusu gibi tır tır titriyordu. Annesini ne zaman özlese, sokaklarda geçirdiği günlerine ekseriyetle kızıyor, esasında onun kıymetini bilmediğini kendine kabullendiriyordu. Küçük bir kız çocuğunun en azametli ve ıstıraplı kabullenışıydi.

Hezeyan edecek yığınla duygunun önüne geçmeyi sokakta kaldığı çetin günlerin neticesinde öğrenmişti. Lakin mevzuu anne özlemi olunca en saçma duygu bile anlam kazanarak küçük kalbine acılar hükmediyordu.

“Seni öpmüyorum. İzin vermiyorsun, İnatçı.”

Küçük kız sadece el salladı. Oğlu gururlu, annesi inatçı diye diye yakında adını defterden sileceklerdi. Gayriihtiyarî gülüm-

sedi Efrac. Gülşin Hanım'ın söylenerek çıkması gülümsemesini genişletti.

"Sanki onu öperken yiyeceğiz. Hayır, anlamıyorum ki neden öpmemize izin vermiyor. Taş kalpli bu kız, taş kalpli."

Annesini kapıya kadar uğurlamayan adamın kapı kapandığında gülümsemesi dikkatinden kaçmadı. Gülşin teyzesinin sitem ettiği zaman sevimli olduğuna kanaat getirdi.

"Seni sevdiği için böyle söyleniyor."

"Biliyorum."

Efrac günlerdir sualler sormak, üzerine düşünüp kendiyle tartıştığı boğucu belirsizlikten artık kurtulmak istiyordu. Behzat'ı incitir korkusuyla geri çekildikçe allak bulak oluyordu.

"Bir soru?" diyerek şahadet parmağını kaldırdı. Beraber ders çalıştıkları muallime Gülşin Yargıcı soru demeyi ve şahadet parmağını kaldırarak izin istemesini özellikle öğütlemişti.

Hınzır ifadesine anında büründü Behzat. "Evet."

"Senin baba yok benim gibi?"

Hınzır ifadesi üflenmiş karahindiba çiçeği gibi dağılarak yok oldu adamın. Benim gibi cümlesinin muhtemel ıstırabını çekiyordu. "Var babamız," diyerek duraksadı. Hemen sonrasında, "Babam var," diyerek düzeltti.

"Küs?"

"Hayır, neden sordun?"

Ailesinin sorulmasından hoşlanmayan Efrac belki babasını anlatmak istemez düşüncesiyle de hareket etmişti. Ancak babası sağ ve küs değilse neden hiç konuşmuyorlardı? "Hiç görmedi. Babayla konuşmadın. Hiç gelmedi."

Kıvranan adamın yine kaşının üstüne hafif dokunması Efrac'ı tetikledi. Gardını alan küçük kız sorduğu için kızacağını sandı. "O biraz rahatsız. O yüzden gelemedi. Yoksa sizi çok merak ediyor, gelmek istiyor," dediğinde ferahladı. Ancak hasta olduğunu öğrenince ferahlığı reva görülmüş hüzne dönüştü.

Yuvarlanan ağzını kapatmadan evvel hoşuna gideceği bir teklifte bulundu. "Biz gidelim... Çok hasta..."

Tek kaşı şaşkınlıkla yukarı kalktı adamın. Akabinde ağzı aşağı sarktı. Bu kadar şaşırması garipti. Neticede hasta ziyaret edilirdi. Ziyaret etmek istemesinin şaşılır nasıl bir tarafı olabilirdi? Şaşkınlığından sıyrılamayan adamın sarkan ağzını topladıktan hemen sonra konuşacak gibi olup emin olamayınca vazgeçip ağzını mühürlemesi Efraz'ı rahatsız etti.

Elile kapıyı işaret ettiğinde pür dikkat izledi Efraz.

"Az önce giden kadın annemdi. Annemi yanına yaklaştırmıyorsun ama babamı görmek istiyorsun." Bocalayarak gözlerini yumup tekrar açtı. "Babamla tanışmak isteyeceğini düşünemedim, Efraz."

"O senin baba... senin için..."

"Eğer benim içinse annemi de sevip saymalısın. Sizinle ilgilenen o kadın."

"Biliyor."

"Neden o zaman böyle yapıyorsun?"

Pişmanlık hissinin nahoş tadını alınca yüzünü buruşturdu kız. Hiç sormaması aslında daha mantıklıydı. Annesinin baskısı bazen dayanılmaz noktaya geliyordu ve Efraz'ın nazarında hatalı bir davranıştı.

"Efraz anlıyorum. Beliz'i sevmiyorsun. Benim de sana yakın olmamı istemiyorsun, kaçıyorsun sürekli. Fakat annem sana bir şey yapmadı. Sizi çok seviyor. Seni evladı gibi görüyor."

Ağzını oynatmıyor, yalnızca Behzat'ı izliyordu. Hiç onu anlamayı denemiyordu bu adam.

"Cevap ver bana tamam mı? Susma! Susman bizim sorunlarımızı çözümüyor," ikaz eden adam sona doğru çıkıştı. "Bana öyle de bakma!"

"Zorlama."

"Zorlamıyorum, sadece annemi..."

Israrla zorlayan adamın sözünü kesti Efraz. "İstemiyor." Sesi buz kadar soğuktu.

Kaşlarının arası kırıştı. "Anladım?"

“O benim anne değil!” Kızın sesi, duyguları alınmış, âdeta bir robot konuşuyormuş gibi hissiz çıkmıştı.

Behzat tepkisi karşısında afalladığından bir kaç saniye sessiz kaldı. “Annen demedim,” diyerek önemli bir noktaya dikkat çekti. Ancak Efrac katı görüşünü savunmaya devam etti.

“Anne olmak istiyor değil...”

“Annen olmak istemiyor. Babaannen olmak istiyor. Yani senin anlayacağın şekilde söyleyeyim. Nine olmak istiyor. Seni seviyor, size şefkatini vermek istiyor. Sen onu itiyorsun.”

“İstemiyor!” Gardını alarak adama ilk günlerdeki soğuk ve mesafeli Efrac gibi çıktı. İstemediği bir şeye zorlanmaktan nefret duyuyor, anlamayanlara gaseyan etmek için tutuşuyordu.

“Efrac!”

Yumruk halini alan ellerini her iki yanında bir kereliğine mahsus sertçe salladı. “İstemiyor!”

Kıvılcımı çakan cümlelerin getirisi şiddetli bir tartışma olacak ve her iki taraf da bu yangından nasibini alacaktı.

“Rahat bırak!”

“Sen çok duygusuz bir kızsın. Ne yaptın duygularına söyle? Niye böyle kötü olmak istiyorsun? Nedir bu kötü olmak arzusu? Karşıdaki yaşlı bir kadın, utanmıyor musun?”

Behzat Yargıcı onun kalbini sorguluyordu. Neler yaşadığını bilmeden, barındırdığı sevginin ölçüsünden habersiz tartışarak onu kırıyordu. Efrac’ı bir öfke dalgası kapladı ki, küçük kız kendinden kaçacak delik aradı.

Kalbimi küçümsemek senin haddine değil!

Yüzüne patır patır söylemek istediği cümleyi kendi içinde zikredebildi. Ne anlatsa boştu ve Efrac onunla tartışmak istemiyordu. Adamı tek bırakıp odaya gidecekken Behzat kolundan tutup onu durdurmuştu. Ona dokunmasıyla hızla kendini çeken küçük kız olabildiğince uzak durdu.

“Bunu neden yapıyorsun, Efrac? Ben sana kötü bir şey yapmayacağım. Günlerdir bu evdeyiz, beraber yaşıyoruz. Sana yanlış bir

hareketim olmadı. Ama yeter. Sanki sana kötü bir şey yapacakmışım gibi bakma. Gözlerin beni deli ediyor." Konuştukça ses tonu isteği dışında yükselmisti.

Ona bağırarak herkes sonunda zarar vermişti. Ya Behzat o adamlardan biriyse?

"Kahretsin. öyle bakma!"

Efraz korkuyla geriledi. Ona böyle bağırmasını beklemiyordu. Dolan gözlerini engellemek için iç dudaklarını ısırdı. "Bana bağırma!" Sesini yükseltmeden ana diliyle adamı uyardı. Nitekim aldığı karşılık yine öfkesine yenilmiş adamın bağırması olmuştu.

"Anlayacağım dilden konuş!"

"Bana bağırma!"

"Sana benim anlayacağım dilden konuş diyorum, Efraz!"

İnada binen Efraz ana dilinde ağzına geleni söyledi. "Bana karışma artık. Bana bir şey deme. Ne yapacağımı söyleme. Ne yapacağımı, kime nasıl davranacağımı söyleme. Özgürlüğümü kısıtlama. Bana ceza verme. Bana ödül verme. Sen benim ailem değilsin. Sen benim hayatıma karışamazsın. Yeter!" diye bağırarak adamın yüzüne öfkesini püskürdü.

Behzat tek bir kelimesini dahi anlamamıştı. Aden'in dayanılmaz çığlıkları evi sardığı halde kavgaya tutuşan ikili küçük kızı sakinleştirme gayretine girmedi. Anlaşılmaz bir tartışmanın içinde birbirlerine bağırarak meşgullerdi.

"Behzat." Kucağında ağlayan Aden ile Behzat'ın önünde beliren Beliz'i görünce homurdandı. Bu kadın ona hırsız dediğinde Banu ile Reyhanlı'ya tekrar dönmeliydi. O zaman bu kadar yüz göz olmazlardı.

"Hayatım sakın ol," diyen kadının gözleri üzerindeydi. Sine-sine dokunup durdurmaya çalışırken, Aden kucğından atlamaya yelteniyordu. Beliz kızı yere bırakıp delirmenin eşiğine gelmiş adamı sakinleştirmeye baktı. Yüzünü avuçlayarak ortalığı velveleye veren adama, "Kendine gel, Behzat," dediğinde dahi hükmünü geçiremedi. Cinnet anı geçiren insanın dışarıdan müdahale eden seslere kulak kestiği pek görülmüş değildi.

Efraz, evlilik kararıyla ölümü yazılan Azze için delirdiğinde bizzat tecrübe etmişti.

Behzat gözlerini küçük kızdan alamıyor, Efraz korkusunu saklamıyordu. İyilik meleği töhmet altında kalmış olmanın ezasını çekerek, yakınındaki herkese pay dağıtıyordu. Efraz'ın suçlayıcı bakışlarının ardında korku vardı ve Behzat o korkuyu yine yanlış anlamıştı.

“Kahretsin, Beliz!” Gözlerini suçluymuş gibi bakan mercan harelerinden alamıyordu. “Bana öyle bakmasın. Ben ona bir şey yapmayacağım. Ona dokunmak istediğim zaman kaçmasın benden. Kendimden nefret ediyorum.” Kafasını avuçları arasında tutan adam delirmenin eşiğine gelmişti. Bütün bunlar artık çok fazlaydı. “Sanki... sanki ona kötü bir şey yapacakmışım gibi hissediyorum. Gece odasına girmeye korkuyorum artık ulan ben.”

Sakinleşecek gibi görünmeyen adamı zapt etmek kolay olmayacaktı.

“Sakin ol bak korkutuyorsun onları.”

“O da beni korkutuyor. Kahretsin! O da beni korkutuyor.”

Nereden bakarsa baksın ipler kopmuştu ve bir daha Behzat ile anlaşılamazdı. İlk gece karşısına çıktığında, onu ikna ettiğinde bile bu korkuyu hissetmemişti. Kavga sebepleri saçmalığın daniskasıydı.

“Gülmesi bile pahalı ya. Gülmesi bile ateş pahası. Küçücük bir tebessüm ediyor, sonrası yok. Sanki onu zorla bu evde tutuyormuşum gibi davranıyor. Hayatını güzelleştirmek için sarf ettiğim bütün çabalar elimde kalıyor. Lafını etmiyorum diye, şikâyet etmiyorum diye acı çekmiyorum sanıyor. Bu kadar değil. O bir çocuk ama kör değil. Bana ne yaptığının da gayet farkında.”

Her cümle ölüm fermanına yazılan birer sebep olarak kalbine zuhur etmişti. Behzat derdini dökerken, Efraz'ı da kırıp geçirdi. Ben yandıysam sen de yanacaksın ilkesiyle âdeta hareket eden adam başarmıştı.

Göz göze geldikleri anda Efraz ürkekçe geriledi. Behzat'ın yine ona bağıracağı beklentisi küçük kızı müthiş korkutuyordu.

Adam korkusunu yine anlayınca avuçlarını şakaklarına bastırıp sırtını döndü. "Ben ne yapıyorum..."

Birbirlerine zarar veriyorlardı yalnızca. Yüzüne dönüp bakan adam az sonra ağlayacak gibi güçsüz ve garip görünüyordu.

"Kahretsin! Sesimi sana yükseltmeme izin verme." Adamın yorgun argın sesi güçlkle çıkıyordu. "Bize bunu yapma, Efraz." Dizlerinin üstüne çökmüştü. "Bizi çıkmaza sokma, yeter." Yalvaran gözlerine bir daha bakamadı. Bakmak istediye de ardı ardına dökülen yaşlar görüşünü kısıtladı.

Ona yalvaran çaresiz bir adamı görmeye dayanamadığından sırtını dönerek odasına koştu. Kapıyı arkasından kapatıp yatağa girdi. Kafasını yastığın altına soktuğu gibi hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Neden onu anlamıyordu? Kimseyi ailesi olarak kabul etmek istemeyen, öldülerse dahi var olan ailesini neden hiç sayarak, esasında yabancı olan bir kadına anne demesini uygun görüyordu?

Yaşlı ve acımasız bir adam tarafından cinsel istismara uğramış, aklını kaçırmamayı başararak hayata devam etme gücünü bir şekilde yalnız başına bulmuştu.

Omuzları sarsıla sarsıla ağlıyor, her geçen saniyede şiddet kazanıyordu. İnsanlardan nefret ediyor, hayatına karıştığı gibi herkesi hayatına almasını isteyen Behzat'a kızgınlık duyuyordu.

Efraz böyle mutluydu. Kimi sevdiyse kaybetmişti. Hayat ona korkarak sevmeyi öğretmişti belki de bu yüzden Behzat'ı sevgisinden sakınıyordu. Behzat'ın ailesini, Beliz'i, Banu'yu, Seyit'i kaybetmek istemiyordu. Hiç kimseyi kaybetmek istemiyordu.

Yatağa oturan bir ağırlığı hissettiğinde kafasını yastığın altından kaldırıp gelene baktı. Behzat olmasını umdu ancak oturan kişi kucağında Aden ile Beliz idi.

"Efraz."

"Git!"

Beliz gitme taraftarı değildi. Öncelikle konuşmak istiyordu. "Neden böyle yaptığını anlamıyoruz. Neden bizden uzak durdu-

ğunu da anlayamıyoruz. Konuşmuyorsun bizimle. Efraz biz kötü insanlar değiliz.” İç çekti. “Behzat senin için elinden gelen her şeyi yapıyor. Herkesi karşısına aldı seni kabul ettirmek için. Sana verdiği değeri görmeyecek kadar aptal değilsin. Ama onu neden kendinden uzaklaştırıyorsun? Neden bunu yapıyorsun?”

Onları kaybetmekten korktuğu için uzak durduğunu asla anlayamayacaklardı. Sessizliğini bozmadı. Sadece konuşmasını dinledi. Konuşur sonra giderdi.

“Senin için erkenden işten çıkmaya çalışıyor. Mutlu olman için elinden geleni yapıyor. Bak beni sevmezsen anlarım, ilk karşılaşmamız hoş değildi. Sizi hiç iyi karşılamadım. Ama Behzat’a bunu yapma. O ailen olmak...”

Devamını getirmesini istemedi. Yastığı hızla kafasından çekip kızarmış gözlerle konuşan kadına baktı Efraz. “Benim ailem değil.” Fütursuz öfkesiyle karşı çıktı. Aile kelamının geçtiği tek bir cümle daha duymaya sabrı kalmamıştı.

Beliz’in donuk bakışları içler acısıydı. Acımasız olursa herkesi susturabilirdi. Belki kıracaktı ama o da en azından bu denli kırılmayacaktı.

“Evet ama Behzat’a bunu yapma. O senin için çok çabalıyor.”

“Ben... Ben... Aden... İçin burada...” Cümlelerini açık bir dille aktarmak istiyordu. “O’nun için değil...” Küçük kızın hayatı kurtulsun diye kendinden feragat etmişti. Hayatı sevmeyi öğrenen yanı tam bir enkazdı şimdi.

“Efraz, Behzat senin abin.”

“Değil... Kimse değil... Benim abi değil... İstemiyor...” Ağzı başka yüreği başka konuşan kızı Beliz kadar dehşetle dinleyen başka bir beden karşısında beliriverdi. Soluk benzi dayanılacak gibi değildi. Efraz dehşete düştü. Beliz sussun diye söylediği son cümleleri Behzat duymuştu.

Boğazındaki yumrudan kurtulmak için birkaç kere yutkundü Behzat. Konuşmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Gözlerini küçük kıza çevirdi ve güçlkle kararını bildirdi. “Bu... Burada kalmak is-

temiyorsan yarın Banu'yu ararız. Oraya gitmek isterseniz gelip sizi alsın. Artık birbirimizi ne üzelim ne de yoralım. Sen yoluna ben kendi yoluma. Efracz," diyerek başka bir şey demeden kapıyı kapattı. Yüregindeki tarifsiz acıyı da kalbindeki sızıyı da hiçe sayarak.

Yanağını ıslatan sıcaklığı hissettiğinde kendinden utandı Behzat. Gidecek olan küçük bir kız çocuğu için ağlıyordu. Yanağından damlayan gözyaşlarını kızgınlıkla silerken odasına girdi.

İstemediğini ayan beyan bağırarak Efracz'ı o da istemeyecekti. Elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Artık ne olursa olsun umursamayacak, kendi yoluna sevdiği kadınla beraber bakacaktı. Efracz onu bu sefer kırmamış, resmen deşmişti. Beklediği sadece evinde bir yabancı değil evin bireyi gibi davranmasını istediği bir kız çocuğu idi. Fakat genç adama bu bile çok görülmüştü.

Bir bıçakla deştiği mecruh yüreği affetmeye müheyya değildi. Sabrı sınırlarını zorlamış ve artık vicdanını dinlemekten vazgeçmişti.

Bölüm 11

Hayatın kuralı:

Kötülük yaparsan doğruyu unutursun, Efraz.

Vedalar için hazırlıklı olması gerektiğini kendine sayıklayarak geçirdiği gecenin sabahına, yüzüne çarpılırcasına kapanan kapının sesiyle merhaba dedi. Hayatı boyunca mutlu ve huzurlu uyandığı sabahlar çok az miktarda olup, küçük kızın kalbine kazınmıştı.

Mutsuz, korkak ve aç uyandığı sabahlara bugünü ekleyince miktar, yaşı kadar edebiliyordu ve bu tablo korkunçtu. Karşısına çıkmaya cesaret edemediği ev sahibinin tavrını kapı sesinden algılayabilmiş, kendine teskin ettiği acemi cesareti böylece kaybetmişti.

Kapı kolunu sessizce indirip kapıyı kendine doğru ittiğinde, önünde kalan aydınlık antreyi kolağan etti. Belki ekmek gelmişti ve Behzat hâlâ içerideydi. Saatten bihaber Efraz odadan ayaklarının ucuna basarak çıktı. Kapıyı kapamadan antreyi ürkek adımlarıyla geçti.

Dün gece merhametiyle insanlara dair yitirdiği inancını, geleceğe dair duymaktan vazgeçtiği umudunu yeşerten adamı en ağır cümlelerle kırıp geçirmiş, sinesine bıçağı saplayarak bununla yaşa demişti.

Neden herkes onun bir çocuk olduğunu unutuyor, kesik ve eksik anlattığı hayatından çıkıp onlarla hiçbir şey olmamış gibi

yaşamalarını istiyordu. O bir çocuktü ve yaşadıkları onun kaldırabileceğı şeyler değildi. Başka şımarıklıklar yapması gereken yaşta kendisi nelere maruz kalmıştı bir tek o ve Allah biliyordu.

Nankörlüğünün cezası Banu'nun gelip onları almasıyla neticelenecekti. İstanbul'daki yeni hayat serüveni Hatay'da bitecek, Efrac ve Aden için hayat yalnız bir kadının yanında geçecekti. Planını yapmıştı Efrac; Banu geldiğinde nerede çalıştığını öğrenecek, şayet izin verirse onun iş yerinde çalışmak istediğini söyleyecekti.

Sağlam ayaklara ve kollara sahip bir çocuktü. Temizlik yapılması istense ona da razı gelirdi. Böylelikle Aden'e bakabileceğı bir maaşı olacağından artık kimseye muhtaç kalmayarak yük olduğu düşüncesinden kurtulacaktı.

Efrac El-Khatip, gururlu Majid'in kızıydı. Kendini ellere muhtaç etmeye asla rızası olmayan, hakkından fazlasına tamah etmeyen, kimsenin minnetini de boynuna borç bırakmayan bir adamın has kızıydı. Sokakta eziyete uğradığı günlerde Aden aç kalmasını diye yardımlara boynu bükük el atmıştı ancak onlar bile elinden çalınmıştı.

Behzat'ın yanında kalsaydı güvenilir bir yerde ona iş bulmasını isteyecekti. Aden, Gülşin teyzesinde kalır, bu sayede Efrac'ın gözü arkada kalmazdı. Bütün planları dün gece son bulmuş, rota yeniden oluşturulmuştu.

Mutfağı öncelikle kontrol ettiğinde masada hazır kahvaltayı gördü, tabakların iki kişilik olduğunu ve mama sandalyesinin iliştirilmiş olduğu dikkatinden kaçmayınca da üzüldü. Onlar için kahvaltı hazırlamıştı ama evde kalmamıştı. Ah evet arada da olsa çocuk olduğu bu adamın aklına geliyordu. Keşke çocuk olduğu dün gecede aklına gelseydi. İştahsızlık hissi içine düşünce evi aramayı bırakarak odasına döndü.

Aden'i uyanık bulunca her sabahki çile veren tören yeniden gerçekleşti. Popo koklama sonucunda buruşturulan yüzler, mimikler değişince gülümseyen dudaklar. Altını temizlediğı küçük bebeğın kıyafetlerini de değiştirip banyoya götürdü. Elini yüzünü

titizlikle temizleyip saçlarını tokayla topladıktan sonra kapı önüne bırakıp kendi ihtiyaçlarını da gidermişti.

Kapıyı vurarak ağlayan Aden sebebiyle elini yüzünü inanılmaz bir hızda yıkayıp kurulamadan çıkmıştı.

“Kaçmıyorum bir yere, buradayım.” Hafif payladığı kardeşini kucağına alarak mutfığa tekrar geçti. Mama sandalyesinde yerini alan kardeşi için Behzat’ın pişirdiği yumurtayı soyup parçaladı. İçine peyniri de ekleyerek biraz daha ezdi, küçük oyuncağıyla oynayan Aden’e yedirdi. Sütünü de içirirken onunla konuşmaya başladı. Derdini hiç anlamayacak birisi vardı ama belki dillendirmek yükünü az da olsa hafifletirdi.

“Beni hiç anlamayacak. Ondan neden uzak durduğumu hiç anlamayacak. Aslında anlamasından korkuyorum çünkü öğrenirse kahrolur. O çok iyi biri ve benim yaşadıklarımı bilmediği halde bu kadar yardım ediyor. Bana bu kadar iyiliği yapan birinin üzülmesini istemiyorum.”

“Effa..”

“Effa değil. Senin benimle konuşmana ihtiyacım var. Birle-riyle konuşmak istiyorum.” Çaresizliğin dibine boylamış, ağır bir kaya parçası gibi derinlere saplanmıştı.

Dış kapının vurulduğunu duyunca kaşları çatıldı. Hafta sonu olduğunda kimse gelmezdi ki daha sabahtı. Aden’in elindeki çay kaşığını aldı. Kendine zarar verir korkusuyla elinin erişemeyeceği uzaklıkta bırakıp, kapıyı açmaya kalktı. Behzat’ın ve Beliz’in anahtarı var olduğundan kapıyı çalmaya gerek duymazlardı. Hafta sonu da Gülşin Hanım gelemezdi. Merakı giderek büyüyordu. Vardığı kapıyı açtığı anda sırttan Seyit’i gördü.

Behzat kadar yakışıklı ve ilgi çekici değildi. Onları birbiriyle kıyasladığında üzülmüyordu çünkü ikisi de birbirinden farklıydı. Efferaz için Behzat bir yana dünya bir yanaydı.

Seyit ise gamzeleriyle, iri ve çok çalıştığını söylediği kol kas-larıyla, Behzat’tan biraz daha kısa vücuduyla da kendini kanıtlı-yordu. Banu’nun hep onun güzelliğini övmesini de anlıyordu. İkisi arasında kuvvetli bir arkadaşlık bağı vardı.

Saçları Rohan'ın ki gibi siyah ve üç numaraya vurdurduğu klasik kesimdeydi. Fakat Efracz ona çok yakıştıyordu. Seyit'in eğlenceli tavırlarını, her an her noktadan bir oyun çıkarmasına bayılıyordu.

"Ne habersin, fıstık?" sorusunu içeriye girip kapıyı kapatırken sordu. Kollarını kocaman açarak Efracz'a tebessüm etti. "Sarılıyor muyuz?" Cevabı bir adım gerilemek olunca Seyit isyan etti. "Mumyala ulan kendini."

"Ne?"

"Boş ver."

Anlamsız sohbetlerini mutfağa geçerek sonlandırmışlardı. Burnuna dolan börek kokusuyla derin bir nefes aldı Efracz. Canı hiç kahvaltı istemiyordu ama börek kokusu açlık hissini yeniden yüklemişti. Seyit'in onlar için getirdiği su böreğine bayılırdı.

"Benim güzel bademim kahvaltı mı ediyor?" Kraft poşeti masaya bırakan adamın küçük bebeğe koşuşunu, mama sandalyesinden çıkartarak güçlü kollarıyla havaya doğru kaldırışını, Aden'in kahkahasını buruk gülümsemesiyle seyretti. Yakın zamanda bunların hepsi son bulacak, Aden herkes tarafından sevilirken, yalnız Banu ve Efracz'ın sevgisiyle yetinecekti. Suçluluk duygusu zehirli sarmaşık gibi köklerini içine yaydı.

Seyit kızı kendine çekip yanağına bir öpücük kondurdu. "Yine leş gibi yumurta kokuyorsun bademim ya." Kokudan rahatsız olan yüzü buruşmuş, göz bebeği kapakları arasında iyice küçülerek kaybolmuştu. Efracz yerine geçip oturdu. Aden sütünü bitirmemişti. Bardağı eline alarak adama uzattı. Vermesi için bekledi. Bekletmeyen Seyit elinden bardağı aldı.

Sorgu sualler yeniden devreye girdi:

"Behzat nerede?"

"Bilmiyor."

Mutluluğu çehresinden saniyeler içinde alınmış, benzi şaşkınlık ve rahatsızlık arasında bir ifadeye ustalıkla bürünmüştü. "Sizi tek mi bıraktı? Beliz de mi yok?" Sesi bakışlarından daha şaşkın çıktı.

“O da yok.”

“Gülşin anne?”

“Gelmez.” Adamın ifadeleri ne kadar doluysa, Efracz ona istinaden o kadar boş bakıyordu. Vedasını daha erken etmesi yarın işini kolaylaştırırdı. İtiyatlarında genel olarak insanlara bağımlılık derecesinde sevgi olmazdı, ancak Behzat ve çevresindeki insanlar iyi kalbiyle tabusunu yıkmıştı. Efracz sağlam acı çekecekti.

“Niye keyifsizsin sen?”

Omuz silkerek sorusunu kovuşturdu. Gidiyoruz demeye dili varmadığından sessizliğini korudu. Kapı sesi az sonra Seyit’in sorularını cevaplayacak asıl hedefin geldiğini haber etti. Efracz yüzüne bakmaya utandığından kafasını önündeki tabağa gömecek kadar eğdi.

Adım sesleri yaklaştıkça Efracz oturduğu sandalyede küçüldü. Az sonra sıcağa maruz kalan kar taneleri gibi eriyecek, varlığını unutturacaktı.

“Günaydın, dostum.”

Behzat’ın cevabını nefesini tutarak bekledi. Hiçbir bekleyiş kalbinde böyle sancılı bir ıstırap yaşatmamıştı.

“Günaydın.”

Efracz gözlerini sımsıkı yumdu. Beklediğinden çok daha acımasız bir soğuklukta yükselmişti. Acaba ona bakıyor muydu? Eğlenceli bir cumartesi sabahı olsa Aden’i çoktan Seyit’in kucağından almış, Efracz’a sataşarak arkasından *gururlu* deyip boş vereceği anları yaşamış olurlardı.

Neleri kazandığını ve nobranlığı yüzünden kaybettiğini anladıkça nutku tutuluyordu. Ah! İnsan, kendini ziyan eden tek varlık olabilirdi. Üstelik irade hâkimiyetine sahipken!

“Bir sorun mu var?” Kardeşini mama sandalyesine yerleştiren adamın gözlerini kendi üzerinde hisseden Efracz, kafasını refleksle kaldırıp Seyit ile göz göze geldi. Arkasında kalan adama bakmaya cesaret edemediğinden sesini de çıkaramadı.

“Bir şey yok, Seyit!”

Bir yabancı gibi yargılayan duygusuz sesi işitince kafasını eğdi. Behzat ile kırılgan ayrılacaklar, kalplerde sarılmamış yaralar bırakacaktı. "Nasıl yok?" sualine ısrarla katı cevaplar verilince Efraz kulaklarını tıkamak isteğiyle tutuştu.

"Çocuklar gitmek istiyor. Banu ile konuştum. Bu iki gün içinde işlerini halledip gelecek. İki gün daha dayanın, sonra gideceksiniz."

Kendisine verilen önemli bilgiyi can kulağıyla dinleyen küçük kız çenesini bir kereliğine sallayarak onayladı. Akabinde titreyen alt dudağını ısırarak Seyit görmesin diye saklamaya gayret etti.

"Ne demek gidiyorlar? Bir dakika... Bir dakika... Doğru düzgün anlatır mısın şunu?"

Ayak seslerinin uzaklaştığını Aden sayesinde güçlkle duyabilmişti. Mama sandalyesinden inmek istediği zaman mızımlık ediyordu.

"Burada kalmak istemiyor. Ben de onu gönderiyorum."

"Kavgayı mı ettiniz yine?"

"Ne kavgası, Seyit? Küçük bir çocukla neyin kavgasını yaparım ben? Burada kalmak istemiyorsa ben de bırakmam. Yeter lan yeter. Delirtiyor beni. Gitsin artık."

"Öyle söyleme seni duyuyor."

"Duysun! Duysun ki yaptıklarını görsün. Ona kötü bir şey yapacakmışım gibi bakmasından bıktım. Bir insan kendinden şüphe eder mi? Ben kendimden şüphe etmeye başladım, Seyit!"

Mahsus yükselen cümlelerin müthiş acısına kuşanan küçük kız kafasını kollarına yaslayıp billur harelerinden yaşlarını akıttı. Behzat'ın canını bu denli yakacak kadar kötü baktığının bilincinde değildi ki o adama karşı kötü bir his veya düşünce beslemiyordu. Yalnızca dün gece öfkesinden korkmuş ve bu yüzden kızmıştı. Hâlbuki kimseye vermediği inisiyatifi ona vermiş ve dışarıda hep onun elini tutmuştu. Bu kız için bu bile oldukça fazla bir şeydi.

Behzat'ı kendi canından bir parçaymış gibi seviyordu.

İçerden gelen sesleri duymamak için balkona geçerek kapıyı kapattı. Saksıların yoğunlukta olduğu köşeye sığındı. Boydan boya

katlanır camla kaplı balkonun soğuşunu içinde hissedip irkilse de sığındığı yerden kalkmadı. Açık bırakılan pencereden sızan temiz hava ıslak yanaklarını üşütüyordu.

Mutfakta yalnız kalan Aden'in sesini duyunca yerinden fırladı. Yanaklarını koluna silerek kapıdan hışımla mutfığa geçti. Sandalyesinden inmeye davranan ve bu sırada ağlayan Aden'i görünce inledi. Hiçbir şekilde yalnız kalmaması gereken kız kardeşi tehlikeli bir şey yaptığının farkında olmadan hem kendine hem Efrac'a zarar verecekti.

Sesleri kesilen adamlar görünürde yoktu. Efrac kardeşini öpüp güç de olsa yatıştırdı. Kahvaltı masası hâlâ aynıydı. Demek ki mutfığa geri gelmemişlerdi. "Bana yardım edecek misin?" Sakinleştirdiği küçük kızın eline düşürdüğü oyuncağını vererek kendi işine koyuldu. Masayı toparlamak biraz uğraştırmışsa da işini bitirmeyi başarmıştı.

Seyit'in getirdiği börek kutusunun kapağını açınca burnuna dolan kokuyla derin bir iç çekti. Bu iştahsızlık onu aç bırakacaktı.

Mutfığı bitirdikten sonra kardeşini alarak mutfaktan ayrıldı. Geniş ve ferah antre ölüm sessizliğini ağırlarken, Behzat'ın odasından çıkışı beraberinde gergin anları getirdi. Nitekim Seyit'in arkasından çıktığını görünce duraksadı. Neden Behzat giyinirken arkadaşı onun yanında bulunuyordu? Gözlerini ikisinden alamayan Efrac dudaklarının oynadığını hissedince çenesini Aden'in başına yaslayarak gülüşünü sakladı. Fakat cingöz adamdan kurtulamadı.

"Ne oldu, Efrac Hanım? Neden öyle gülüyorsunuz?"

Behzat onları görmezden gelerek yanlarından uzaklaşınca solmaya yüz tuttu. Asla affetmek veya konuşmak için bir adımda bulunmuyordu. Cevap bekleyen adama omzunu silkti.

"Dilini mi yuttun yine?"

Kafasını iki yana salladı.

"Aç ağzını bakacağım."

Bakması için açmasa da kafası geriye düşene kadar sessizce güldü. Kız kardeşinin boğazına saldırıp öpmesi gıdıklanmasına

sebepler olunca sessizlik gürlüklü kahkahasının patlamasıyla son buldu.

"Aferin, kızım, gıdıkla onu."

Seyit'in destek verdiği kardeşi ne dediğini muhtemelen anlamıyordu ama güldüğünü gören herkese civıltısıyla karşılık vermeyi huy edindiğinden bütün hakimiyetini Efraz'ın boğazını gıdıklayarak kullandı. Efraz baş edemeyince kardeşini kucağından indirip yere bıraktı. Hızını alamayan kardeşinin emekleyerek demindendir uğraşan adama gidişini dudağını büzerek izledi.

Küçük hain...

"Gelecek misin, Seyit?"

"Sen in ben geliyorum."

Kapı sesini duyana kadar nefesini tutan küçük kızın bakışları kendisini pür dikkat izleyen Seyit ile karşılaştığında kederle gölgeleşmişti. Behzat onu görmezden geliyordu ve ilk defa Banu dışında biri aralarındaki iletişimsizliğe şahit olmuştu. Beliz'i saymazsa bu denli küçük düştüğünü hissettiği çok az an olmuştu. Evin içinde olanları dışa yansıtmamayı kendine görev edinmiş, sınavında başarısız bir öğrenci olmuştu.

"Bugün doğum günü, istersen çıkarım ona güzel bir hediye alalım. Akşam özür dile, bitsin bu kırgınlık. Olur mu?"

İnsanlar her şeyin oldubittiye gelmesine alışkın mıydı yoksa kolayca kaçmayı mı seviyor anlayamıyor, bu belirsiz ve can sıkıcı mevzulara şiddetli bir infial duyuyordu. Yüzüne bakmaya utandığı adama başkasının parasıyla hediye mi alacaktı? Ah evet, Seyit de toplumun esasında belirsiz bir yüzdesi kadar her şeyi kolay ve hemen halledilebilir sayanlar zümresindendi.

"Ne diyorsun?"

"Hayır."

"Efraz bak gerçekten çok inatçısın."

Dün gelmeyeceğini kesinkes bildirmesi yine kendi kararlarını yürütenlerin nazarında tartışmaya açık görülüyor ve inatçı, gururlu ithamlarıyla zan altında bırakılarak kınanıyordu. Kırıcı bir tartışmaya yol açmadan odasına girmeyi daha mantıklı buldu.

Seyit'i küçük kardeşiyle tek başına bırakarak yanından usulca geçti. Aden'i bıraktığı an kardeşi peşinden emekleyerek gelirdi. Yine hainlik edip adamın arkasından ağlamazsa Efraz kendini iyi hissedecekti.

"Şimdi gitmem gerek. Bana bir şey yapmayacağın hakkında söz verebilir misin? Bugün onun doğum günü."

"Söz!"

Bugün doğum günü adamını kendi kalbinde prens ilan etmişti. Belki Rasâsî sokağı değildi ama elindeki imkânlar oradaki huzurlu ve saf havayı sağlamasına yardımcı olabilirdi. Efraz geçmişini, geleceğini şekillendirmekte en büyük rolü oynayan adamla yâd edecekti.

Seyit'in çıktığından emin olduktan sonra ipodu alan kız dün yarım bıraktığı dersine devam edecekti. En azından bu akşam birkaç kelime etmek istiyordu. Zorlanmadan, kekelemeden konuşmalıydı. Mükemmel konuşmayı elbette beklemiyordu ancak kat ettiği her yol iletişimi kolay kurmasını sağlıyordu.

Gözüne kestirdiği büyük çerçeveyi koltuk altına sıkıştırarak Aden ile beraber artık geçici olduğu kesinleşen odalarına geçti. Aden'i halıya oturttuk en sevdiği araba ve bebekleri eline verdi. O işini halledene kadar Aden'in oyalanması gerekiyordu.

Yoklukta aklına gelen en güzel hediye yapacaktı. Belki müthiş tepkileri almayacaktı ama Behzat da manidar bir etki bırakacaktı. Alışverişte yapabilsinler diye resim malzemeleri ziyadesinden fazla alınmıştı. Akrilik boya kutusunu, su kabını ve fırçaları paletiyle beraber küçük masada dizdi.

Büyük resim defterinden bir parça kesti ve şövaleyi yakınlaştırdı. Tuvalin üzerine koyamayacağını anlayınca masaya geri bıraktı. Aden arkasında kalacağı için biraz zorlanabilirdi. Su kabıyla mutfığa gitti. Kaba suyu doldurdu. Kendisi ve Aden içinde meyve suyu koyarak küçük tepsiye sığdırıp odaya tekrar geçti. Aden bıraktığı gibi oyuncaklarla oynuyordu.

Tepsiyi masaya bıraktı. Derin bir nefes alırken ellerini birbirine sürttü. "Hadî bakalım, Aden, umarım güzel bir şey yaparız."

İçeceğinden bir yudum alırken bardağını tepsiye temkinli hareketlerle geri koydu ve boya paletine akrilik boyalardan önce en sevdiği rengi döktü. Gökyüzü mavisini, özgürlüğün rengini...

Gökkuşağı esintisini andıracak resim için ikinci rengini Aden için seçti. Pembe Aden'in, sarı rengi ise Behzat'ın olacaktı. Palet üç renkle dolunca içindeki heyecanı coşturmaya yetmişti. Fırçayı suyun içine daldırarak nemlendirdi ve pembe boyaya bastırıp Aden'in elinde rahatça gezdireceği sulu kıvama getirdi.

Arkasında kalan Aden'e omzunun üzerinden bakarak bir dolu sevgiyle gülümsedi. Sandalyeden inerek oyununa dalan kardeşini kucaklayıp sandalyesinde tekrar yerini aldı.

"Aden elini ver bana." Küçük bebek onu izliyordu. "Hadi Aden elini ver." Bebek dediğini yaparak elini uzattı. Efraz küçük parmaklarına pembe boyayı yavaş ve taşmayacak şekilde sürmeye başladı. Bu durum Aden'in hoşuna gitmiş olmalı ki sesini çıkartmadan onu ve hareketlerini izliyordu.

Efraz iki kat pembeyi üst üste sürdü. Yavaş ve dikkatli davranışı zamanından çok alsa da tam kurumadan kardeşinin avucunu beyaz kâğıda bastıracaktı. Boyama işlemi bitince avucunu kâğıdın yüzüne çevirdi. Elini çekiştiren kardeşini telaşla ikaz etti. "Aden... Aden... Rahat dur..."

Elini sıkıca tutarak avucunu beyaz kâğıda bastırdı. İkisi birbirine bakıp gülümserken, tam yapıştığından emin olan Efraz, Aden'in elini geri çekti. İşte olmuştu. Minik ellerin izleri pembe rengiyle resim kâğıdında yerini almıştı.

"Çok sevecek bunu." Heyecanla nidasını attı. İstanbul'a ayak bastıkları gün bu denli heyecan yaşamıştı. Elini çabuk tutmalıydı. Daha yapacak çok işi vardı. Fırçayı suya çözülmesi için bırakıp ayağa kalktı. Aden'i kucağına aldığı gibi banyoya koştu. Boyaya buladığı avucunu önce duruladı. Ardından özellikle tembih ettikleri gibi anti-bakteriyel etkili sıvı sabunla her iki elini dakikalarca ovuşturdu. Duruladıktan sonra havluya kuruladı. Boya kurumadığı için elinde izleri kalmamıştı.

Kelen

Odalarına hızlı adımlarıyla geri döndü. Aden'e meyve suyunu içirdikten sonra onu tekrar oyuncaklarıyla yalnız bırakarak işine geri döndü. Kulaklıklarını takan Efrac, Arapça-Türkçe karşılaştırmalı ses kayıtlarına özenle çalışırken, aynı işlemi kendisine de uyguladı. Resim kâğıdının soluna mavi renginde bir avuç içi daha taşmadan geçirilmişti. Sağ tarafta Aden'in eli, sol tarafta Efrac'ın, ortasını ise Behzat'ın avucu kaplayacaktı.

İkisinin elini tutan adamın eli için yer bırakmıştı tam ortada.

Kalan boyalar ziyan olmasın diye pembe, mavi ve sarı renkleri avuçların etrafında renkli şeritler halinde çizerek asıl çerçevesi dışında bir çerçeveyi daha parmaklarıyla çizerek oluşturdu. El emeğinin önemini yaptıkça fark eden Efrac heyecandan baş dönmesi hissediyordu.

Biten çalışmayı kurumak üzere masanın üzerinde bıraktı. Banyoya bir koşup kendi ellerini de temizlenene kadar yıkadıktan sonra kurulayıp odaya geri döndü. Etraftaki dağınıklığı kaldırıp hepsini tepsiye koydu. Eşyalarını da geri yerine bıraktı.

Şimdi asıl olayı yapmalıydı. Gülümseyerek yatağın üzerine bıraktığı çerçeveyi ve makası aldı. Yavaş bir şekilde arkasındaki kilidi açıp büyük camı dikkatli bir şekilde çıkardı. Kenara koyarak içindeki fotoğrafı da aldı. Makası eline alırken dikkatli bir şekilde fotoğrafı kesmeye başladı. Gülmemek için dudaklarını dişlerken Beliz'in o anki surat ifadesi gözünün önüne gelince kıkırdamaya başladı.

"Beliz bize çok kızacak, Aden."

İkinci bir savaş daha başlatacağı için şimdiden kendine güç depoluyordu. Birbirine sarılan Behzat ve Beliz'i ayıran fotoğrafı ikiye böldükten sonra adamın fotoğrafına iç çeke çeke baktı. Gülümsemeye devam ederken yastığının altına koydu.

Giderse Behzat'a ait bir şey olsun istedi yanında. Çünkü bu adamı unutmak istemedi.

İşini bitirdikten sonra günün geri kalanı Aden ile oynayarak geçmişti. Ne yapacaklarını düşünürken kapı ansızın çalmış. Se-

yit'in gönderdiği belirtilen yemek getirilmişti. Yine minnettar olmuştu Efraz. Zira Aden'e ne vereceğine bir türlü karar verememişti.

Yemeklerinden sonra kuruyan resmi önce çerçeveye koymuş, yastığının altına saklamıştı. Sıra pasta yapmaya gelmişti. Mutfaktan kova ve büyük bir tabak almıştı. Tabağı masaya bırakıp kovayı alarak balkona geçti.

Behzat'ın balkonunda büyük saksılarda bol bol toprak vardı. Onlardan biraz alsa sorun olmayacağını düşündü. Hatta fark etmezdi de. Tabii pastayı gördükten sonra ne der bilemediğinden kesin bir yargıya varamıyordu.

Açık camın sebebiyle balkon soğuk olduğundan mütevellit Aden'in balkona gelmesine izin vermedi. Her saksıdan birazcık toprak alıp olabildiğince doldurdu. Kovaya baktığında yeterince aldığını fark ettiğinde tebessüm ederek tekrar içeriye geçti.

Dakikalar geçtikçe kalbi ağzına kadar santim santim yükselip Efraz'ı telaşlandırıyordu.

Yer bezini serip sermemekte kararsız kalan Efraz, masaya dökülürse temizlenmesi daha kolay olur diye mutfak masasına koymaya karar vermişti. Kovayı tabağın yanına bıraktı. Bir sürahi de su doldurdu. Onu da masaya bıraktı. Aden'i de alıp sandalyeye oturttu. Kardeşinin de eli değsin istedi. Sonuçta hediye ikisinin adınaydı.

"Aden, pastamız için hazır mısın?" Ellerini birbirine vuran küçük kız sanki hazırım der gibi bakıyordu. Kollarını dirseklerine kadar sıyıran Efraz, aynı işlemi Aden'e de yapmıştı.

Sürahideki suyu toprağa döktü ve ıslattı. Güzelce yoğurup kuru toprağın nemlenmesini istedi. Arada Aden'in de elini toprağın içine daldırarak, emeğini katmasını sağlıyordu. Pastanın ilk katı hazır olduğunda pasta tabağının içine döktü ve daire şeklinde durması için güzelce şeklini verdi.

Pastanın ilk katının kurummasını beklerken ikinci katın toprağını karıştırmak için Aden'i yanına oturttu. Hem hazırlıyor hem

oyun oynuyorlardı. Aden uyku saatini geçirmişti ama pek uyuyacak gibi görünmüyordu.

Akabinde ikinci katı da yaptıktan sonra hazır olan pastayı balkona bırakıp kurumasını bekledi. Akşama kadar hazır olurdu. Süs için vazodaki kuru ve balkondaki canlı çiçekleri, mumluktaki küçük yuvarlak mumları alırdı.

Ellerini yıkayıp kirlettiği masayı ve Aden'i temizledi. Beklediğinden çok daha anlamlı, unutulmaz bir doğum günü sürprizi olacaktı. İnancına mûcip olan adam Behzat olunca hayal kırıklığına uğramak imkânsızdı.

Kimse gelmeden gizli kapaklı işine devam etti. Behzat'ın paketinden aşırıldığı sigarayı dolabında saklıyordu. Kıyafetlerinin arasında sakladığı sigarayı ve çakmağı alarak mutfaktan kül tablasıyla beraber balkona geçti. Aden camın önüne yine yapışarak onu almasını bekliyordu.

Çakmakla ucunu yaktığı sigaradan zararlı dumanları içine derin nefeslerle çekti. Canına kıydığı için hep Rohan'a kızarken, şimdilerde kendi canını düşünmeden sıkıntısını bu şekilde atlatmaya çalışıyordu.

Belki derdini bir gün paylaşırsa, olanları bir nebze düşünmeyi bırakırsa, sigara içmeyi de bırakırdı. Küllerini kül tablasına koyan Efrac sigarayı bitirdiğinde izmariti söndürüp saksının içine sakladı. Çöpün içine atması Beliz veya Behzat'a yakalanması demekti. Gitmeden evvel bir patlak daha vermek istemiyordu.

Uşuyen Efrac küllükle beraber mutfığa geçti. Küllüğü yıkayıp kuruması için tezgâha bıraktı ve mızızızlanan kardeşine döndü. Üzerlerini kontrol edince dudağını büzdü.

Çamura batan iki kız çocuğuna banyo yolu görünmüştü. Aden ile beraber banyoda yıkanmak, düşer korkusuyla bir şampuanı sürebilmek yorsa da temizlendikleri için Efrac kızamamıştı.

Beraber yıkanıp bornozlarla koşa koşa odaya girdiler. Efrac odanın kapısını kilitleyip kardeşini giydirdikten sonra kendi giyindi. Tercihini özel günler için alınan şık kıyafetlerden yana seçmişti.

Aden mini eteğiyle Efraz'a o kadar tatlı geliyordu ki saçlarını tara-
yıp güzel kokular sürdüğü her seferde geri çekilip üzerine göz gez-
direrek aşka gelmişti. Öldürülen kardeşi Amer'i böyle güldürerek
giydirmenin düşünül çok kere kurmuştu ama nasip Aden'e olmuştu.

Amer'i hayal etme gafletinde bulundu. Efraz için Amer'i dü-
şünmek, sığ denizde durmaksızın kulaç atmak gibi bir şeydi ki ne-
fesi o denli kuvvette değildi. Yalnızca yaşasaydı ve bu sıcak evde
yaşıyor olsaydı, neler olabileceğini düşledi.

Acıyla harmanlanan gülümsemesi, özlediği ailesinin yoklu-
ğuyla hemen sonra silindi. Sanki bir yel esti de ailesinin kokusunu
ona getirdi. Efraz kokularını anımsayınca titreyen çenesini bir güç-
le sıktı. Beğenmediği, bazı isyanlarıyla haykırdığı sefaletle dolu
geçmişini bile özlemişti. Bir zamanlar birileri bunu bu küçük kıza
söylese asla kabul etmeyecek, bir gülüp geçecekti, biliyordu.

Efraz kalbini acıtan anılardan uzaklaşarak kardeşiyle beraber
salona geçti. Yemek masasını doğum günü için hazırlayacaktı.
Balkondan çamurdan pastayı aldı. Masaya bıraktı. Mutfğa geçip
dolaptan üç tabak ve bardak aldı. Çekmecedan de çatal bıçakları
kapıp, salona masa başında yerini aldı.

Gözü saate takıldı. Dokuzu geçmişti bile. Hava tamamıyla ka-
rarmıştı ve Behzat eve gelip üstünü değiştirmemişti. Geç de olsa
gelmesini bekledi. Sonuçta önemli bir yere gittiğinde eve gelip üs-
tünü değiştiriyordu.

Mumluktan aldığı mumu dikkatlice pastanın üstüne yerleştirdi.
Düşmemesi için de hafifçe bastırıp sabit tuttu. Vazoda duran güzel
kuru çiçeklerden üç tane aldı. Makası da alıp uçlarından keserek
pastanın kenarına güzelce yerleştirdi. Taze çiçekleri koparmaya
gönlü el vermeyince kuru çiçeklerin güzelliğiyle yetindi. Pastayı
masada ortalayıp eserine baktı.

Gerçek bir pasta değildi ancak gerçekten öte manidardı. Henüz
yakmadığı mumu fazla büyük olsa da elindeki imkânlar dahilil-
de hareket etmişti ve pek göze batacak bir tarafı yoktu. Babayani
sürprizini kendi kalbinde muhafaza edecekti.

Kendi kendine kıkırdayan küçük Efrac, Behzat'ın da böyle güleceğini hayal etti. Tekrar mutfığa girip içeceği de aldı. İşte şimdi her şey tam anlamıyla hazırdu. Odasından hediyesini, akrilik sarı boyasını, su kabını ve fırçayı alarak salondaki konsola koydu.

Sürekli gidip gelmek Efrac'ı epey yormuştu. Son bir işini de halledecek ve artık oturacaktı. Mutfaktan Aden'in mama sandalyesini alarak salona çıkmamak üzere geri döndü. Kardeşini sandalyesine oturttu ve yanına çekerek masada beraber beklemeye koyuldu. Gözleri tekrar saatte takıldığında saatin onu geçtiğini fark etti. Zaman çok hızlı akıyordu ve Behzat gelmemişti. Zaman aktı, gözler direndiyse de uyku galip geldi.

23, 00, 01, 02...

Gecenin ikisine doğru evin kapısı aceleci hızda açıldı. Elindeki anahtarı gürültüyle düşüren adamın dikkatsizliğine dudaklarından öptüğü kadının hızı eklenince gürültü baş ağrıtıcı bir sese dönüştü. Ayaklarıyla kapıyı kapattığında, Beliz üzerindeki ince ceketi omuzlarından sıyrıp yere attı.

"Sana olan özlemimi nasıl bitireceğiz?"

"Neden bitsin ki?"

Beliz'in saçlarını okşarken tarazlanmış kadınsı sesiyle büyüledi Behzat.

"Bitmezse ben delireceğim."

"Biterse de ben."

Nemli dudagından bir öpücük daha aldıktan hemen sonra elinden tuttuğu kadını acele adımlarıyla odasına yöneltti. Kolu pervasız bir hızda indirince Beliz tarafından durduruldu.

"Çocuklar!"

Tek bir kelimelik ikaz Behzat'ın soluğunu kesmeye yetti. Zevkine yenik düşünce evinde kalan çocukları unutmuştu. Tüm gün Efrac ve Aden'i düşünerek, Banu'ya nasıl teslim edeceğine dert yanarak geçirmişti. Merak ettiği çocukları görmek için eve gelmek istemişti ama akşamki sürprizden sonra çocukları tamamıyla unut-

muştı. Eğlencenin dibine o kadar çok dalmıştı ki evdeki çocukları hatırlamadı bile.

Neden partiye katılmamıştı?

Geç saate kadar kalmadan annesiyle beraber evine gönderirdi. Keza babasının onları kınmaya meyli vardı. Efraz zaten aile konusunda hassasken babasının ailesi hakkında söyleyeceği en ufak kelam küçük kızı dağıtmaya yeterdi. Göze alamadığı hassas çocuklar partisine katılmaya tenezzül etmemişti. Beliz'in onları davet ettiğine, Seyit'in ikna etmek için çabaladığına adı kadar emindi. Sevgilisi onları evde bırakmazdı.

Fakat neden bunu yapıyordu? Partiye katılmayacak olsa bile kutlama nezaketinde bulunması gerekmiyor muydu? Hoş, sabah küçük kıza konuşacak bir an bile tanımadan evden çıkıp gitmişti. Efraz bu sebepten ona karşı nefret duyabilir miydi?

Feri sönmüş gözlerini sevgilisinden usulca kaçırdı. Kutladığı eğlenceli gecenin tadı damağına yerleşmeden silinip gitmişti. Beliz'i yatağa yavaşça bırakarak dudağına busesini kondurup geri çekildi.

"Burada bekle, onlara bakıp geleceğim."

Hata yaptığını kendine teskin etme yoluna girdiğinde Behzat için her şey bitmişti. Efraz'ın düşüncesizliğine karşılık, haddinden fazla hassasiyet gösterdiği halde aynı karşılığı ne yazık ki alamıyordu. Behzat Yargıcı elim kararını verdi; kızları gönderdikten sonra hayatına eskisi gibi devam edecek, Efraz ve Aden'i hiç tanımamış bir adam olarak, yolunu sorunsuz yürüyecekti.

Vicdan bir yere kadar vicdan olur, devamında enayilik olarak nitelendirilirdi.

Ensesini ovalarken sıkıntı yüklenen nefesini ağır ağır verdi ve odalarının kapısını sessizce açtı. Karanlık odada yatağın üzerindeki düzlük dikkatini çekti. Kanı çekilen adamın lambayı açmak için düğmesine basması saniyeler sürdü ama asır gibi geldi. Oda aydınlandığında Behzat'ın dünyası karardı.

İçinden hayır diye bağırarak gelirken, baba azarına maruz kalmış küçük bir oğlan çocuğu gibi kalakaldı. Çocuklar evi terk etmiş

olamazdı. Bilmedikleri koca İstanbul'da tek başlarına nasıl yola dökülmüşlerdi? Banu'yu beklemeden tehlikelerle dolu sokaklara atlamış olmalarını kabullenemiyordu.

Ciğerlerinden yükselen karıncalanma hissi, çarpıntılara dönüşerek adama zulmetti. İntihara meyleden küçük kızın onlar olmandan bir yere gitmiş olabilme ihtimalini kaldıramıyordu. Odasına geri döndüğünde Beliz'i bıraktığı halde buldu.

"Beliz çocuklar yok!"

Kendini hiç bu kadar çaresiz ve korku dolu hissetmemişti. Kadının uzandığı yerden dehşetle fırladı. "Nasıl... Nasıl yoklar?" sorusuna cevabı bulmak için çocukların odasına koşar adımlarla girdi ve Behzat gibi yatağı düzgün görünce aynı korkuya kapıldı.

"Nereye gitmişlerdir? Anneni ara, belki o gelmiş almıştır. Ara, ben hastaneleri arayacağım. Sonra polis merkezine gideriz."

Giriş kapısında neredeyse döküldüklerini anımsayınca eşiğe sırtını dönüp antreye doğru yürüdü. Arkasından gelen sevgilisiyle yere attıkları çanta ve ceketlerine eriştiler. Aynı anda telefonları çıkartan çift, farklı yönlere dağıldı.

Mutfağın ışığını açan Behzat onlara dair bir iz bulacağı temenisıyla içeriyi kontrol etti. Ancak kimseyi bulamadı. Yatağında olması gereken çocuklar yoktu.

"Behzat..."

Adını zikreden sevgilisini işittiğinde mutfaktan çıkmaya güç bulamadı. Titreyen dizlerinin onu taşıyamayacağı korkusuyla duvara dayandı. İntihara meyli olan kızın dün geceki kavgadan sonra fırsat bulup kendine bir zarar vermiş olduğunu düşündüğünden akabinde apaçık bu beklentiye girdiğinden yürümeye takat bulamadı.

Salona ulaşmak güç olmuş, kıpırtısız bekleyen sevgilisinin arkasında durduğunda aydınlık odayı hareleriyle taramıştı. Gördüklerinden sonra tuttuğu nefesini rahatlayarak geri verdi.

Efraz kardeşini alıp evi terk etmemişti. Yavaş adımlarla masaya doğru ilerledi. Aden mama sandalyesinde, Efraz da kafasını masanın üstüne koyduğu kolunun üstüne yaslayarak uyuyakalmıştı.

Gözleri masadaki kalabalık hazırlığa kaydı. Çiçeklerle süslenmiş, üzerine mum dikilmiş iki katlı topraktan pasta bir kız çocuğu tarafından yapılmıştı. Az önceki tavrından ötürü utanç duydu. Çabuk kararlar vererek incelikleri hükmen hiçe sayan tek varlık şüphesiz yine insanogluydu.

Göz kapağında biriken yaşlar görüş açısını zorladı. Hayatında bu kadar anlamlı bir pastayla karşılaşmamıştı. Gelmeyerek büyük zahmetlere giren küçük kızı hezimete uğratarak her şeyi mahvetmişti. Yine mi ön yargı? Behzat bu aralar bunu çok yapar olmuştu ve her seferinde bu kız tarafından hezeyana uğruyordu.

“Senin için pasta yapmışlar.”

Beliz’in hayranlıkla dolu sesini az çok duyabilmişti. Bu hayatında gördüğü en güzel şeydi. Kendi imkânlarıyla kimseye muhtaç olmadan, kendi pastalarını yapmışlardı. Elle şekil verilmiş bir toprak parçasıyla başarmıştı.

“Behzat?”

“Efendim.”

Behzat’ın gözü hâlâ pastadaydı.

“Sana hediye de hazırlamışlar.”

Konsolun önünde kolları hareket eden sevgilisinin yanına ilişti. Elinde beyaz bir resim kâğıdı vardı. Resim kâğıdının üstünde pembe ve mavi renkte boyalı büyük küçük avuç izleri mevcuttu. Ortası boş bırakılan renkli el çalışmasının çerçeveleri de mevcut renklerle süslenmişti.

“Galiba ortasını senin için bırakmışlar.” Palet, akrilik boya ve fırçalara hafiften dokunarak, yarım kalan çalışmanın tamamlanması için bırakılan malzemeleri gösteren sevgilisine heyecandan parlayan ve yaştan nemlenen gözlerini sabitledi. Çalışmadan tek bir anlam çıkıyordu.

“Bu onların ellerinden tuttuğum anlamına mı geliyor?” Anlamış fakat inanmadığı için onaylanmak istiyordu genç adam.

“Gururlu ve yürekliğin çalışması bizi o kapıya çıkarıyor. Doğum gününe çağırdım ama gelmedi. İnanılmaz inat etti. Seyit’i ve anneni de reddetti,” diyerek kederli edasıyla gülümsedi.

"Gelmez o," dedi Behzat. O kız içinde emeği geçmeyen bir yerde olmazdı.

"Seni kıskandım, Behzat, biliyor musun?"

Adam resme bakarken, "Neden?" diye sordu.

"Hiçbir zaman bu kadar anlamlı bir doğum günüm olmayacak. Hiçbir zaman topraktan yapılmış bir pastam olmayacak," diyerek adama sıkıca sarıldı. "Sen mükemmel bir adamsın. Senin kalbin bu güzellikleri o kadar hak ediyor ki."

Yanağından süzülen yaşı sevgilisi görmeden çarçabuk temizledi. Boğazına oturup konuşmasını güçleştiren düğümü yutkunarak, üzüntüsünü itiraf etti. "Ama gelmedim. Onları bu masada uykuya yenik düşene kadar beklettim ve gelmedim."

"Geç değil," diyerek geri çekildi Beliz. Gözlerindeki ifade her şeyi halledebileceğine olan inancını muhafaza ediyordu. Aden'i mama sandalyesinden dikkatlice alan Beliz, mızızlanan kızı hemen kucağında pırpısladı. "Ben onu götüreceğim. Allah bilir kaç saattir buradalar. Üstünü çıkartıp altını da temizleyeceğim. Sen Efraz'ı uyandır."

Behzat onu da yanında istiyordu. "Sen de gel."

"Ben gelmesem iyi olur. Sanırım bunu sadece sizin için hazırlamış." Gözleriyle tabak sayısını göstererek gülümsedi. Behzat derin bir nefes alarak uyuyan Efraz'ı izledi. Onu ailesi olarak görmeyen, ona dokunmasını istemeyen fakat ona pasta hazırlayan ve doğum günü hediyesi hazırlayan küçük kızı belirsizlikler içinde izledi.

Tam da gönderecek iken, tam da her şeyi bitirecek iken olacak iş miydi? Onun ayarlarıyla neden oynuyordu? Her şeyi bitiriyordu. Efraz hayatından gidecek; kavgalar, anlaşmazlıklar bitecekti.

Kalbini sızlatan küçük meleğine doğru ağır aheste yürüdü. Başköşeye oturmadan evvel çakmakla pastanın üstünde alakasız büyüklükteki mumu yaktı. Yuvarlak mumu toprağın içine bastırmıştı. Tabir-i caizse mumu mezara gömmüştü.

Behzat gülmekten kendini alıkoyamadı. Behzat'a sürpriz mi

yapmıştı, doğduğun her sene kutluyorsun ama bir gün toprağa böyle gömüleceksin mesajı um vermişti, bilinmez. Toprakta pastanın manidarlığı bir tarafa komik yüzü de vardı ki Behzat baktıkça kendini kaybediyordu.

Partideki pastasıyla kıyasladığında Efrac'ın sürprizi daha içten ve samimiydi. Küçük meleklerine kendi pastasından bir dilim dahi getirmemişti. Gülüşü silindi. Kendine kızsda da geç kalmıştı.

Efrac'ın uyku pozisyonu sabaha doğru uyandığında tam bir fascia yaşatarak küçük bedenine yaptığı işkenceyi yüzüne vuracaktı ve bu işkence kendisi yüzünden olmuştu. Efrac'ı daha fazla acı çekmeden uyandırmalıydı ancak yapacağından emin değildi. Sabah yüzüne bakmamıştı. Şimdi onu uyandıracak, pastasını üfleyecekti. Biraz muhteriz biraz da coşkulu, dokunmaya ürktüğü kıza bir gayretle seslendi:

"Efrac. Efrac."

Her gece kâbuslar gören, kendini paralayan minik kıza dokunmamayı öğrenmişti. Omzundan minik bir dürtmeyle uyandırsa dahi bağırmasından, yine her şeyin mahvolarak kopmasından, tümüyle bir kara deliğe hapsolmalarından korku duydu.

Karıncaşanan parmak uçları esasında şefkate ihtiyaç duyan saçlarına dokunmak istiyordu. Yutkunarak yavaşça ellerini havaya kaldırdı. Yüzüne dökülen ince tutamları yavaşça geriye çektiğinde stresten hızlanan nefesi ciğerlerini yaktı. Dokunmaktan korkmazken, Efrac canına okuyordu.

Güzel yüzü gün yüzüne çıktığında, Behzat sevgiyle yüklü göz bebeklerini ondan alamadı. Parmak uçlarını gıdıklayan hissi sevdi. Hep bir kız kardeşi olsun isterdi. Annesi zorlu bir mücadelenin sonunda yalnızca bir erkek evlada sahip olmuş, çok istediye de bir daha hamile kalamamıştı.

Arkadaşlarının kardeşlerini kendi kardeşi benimseyerek sevmek yetersiz gelmiş, yıllarca eksikliğin acısını çekmişti. Şayet bir kız kardeşi olsaydı onu korur, en iyi ağabey olmak için savaşını şüphesiz verirdi.

İçinde ukde kalan ağabeylik sevgisini bileyen, yapmak istediği her aktiviteyi, kolladığı her güzel anı yaşamalarını sağlayan Efrac ile iki kardeşin yapabileceği her şeyi daha fazla yapmak istiyordu.

Nitekim Efrac o kadar katı bir kızdı ki iletişimi dahi zor kuruyordu. Geceleri onu gizlice izliyor, odaya girmeye korkuyordu. Yakalanırsa Efrac'ın tepki vereceğini biliyordu. Derin bir nefes alıp kızın adını tekrar sesleneceği sırada Efrac'ın hareketlendiğini gördü. Ellerini hızla çekip masanın altında birbirine kavuşturdu. Ona dokunduğunu bilsin istemedi.

Mercan mavisî hareleri aralanan kapakları arasından göründüğünde Behzat, yüzyıllık bir tarihin kalıntılarını bulmuş arkeolog gibi heyecana kapıldı. Efrac inanılmaz bir kızdı. Özünde kardeşi olsa belki de kıymetini bu kadar bilmeyecek ve ona düşkün olmayacaktı. İnsan elinde olanın değil olmayanın kıymetini biliyordu.

Elleriyle gözlerini ovuşturan küçük kız onu fark ettiğinde hemen yan tarafına dönüp Aden'i kontrol etti. Bu haklı telaş iç sızlatıcıydı. "Saat baya geç olmuş, uyumuştı." Ses tonu belirsizdi. Ona nasıl yaklaşacağını kestiremedi.

Saati kontrol ettiğinde kaşları hayretle havalandı. Evet, saat epey geçti. Alt dudağını yalayan küçük kız saçlarını geriye itti. "Biz pasta yaptık..." Söylediklerinin doğruluğundan emin olarak hazırladığı pastayı gösterdi. "Biz... bizim... Orada pasta yok... Bundan..." derken toprağı gösterdi. "Pasta yapar biz..."

Behzat bir pastaya bir de kıza baktı. Karşısında oturan kızın hiç gerçek bir pastası olmamış mıydı yani? Yirmi yedi yıllık hayatı boyunca her doğum gününde mükemmel pastalar yiyen adamın karşısında oturan kızın hiç gerçek pastası olmamış mıydı?

Yaşantılarında gerçek bir pasta yiyemeyecek kadar sefalet vardı. "Şey... Mum yoktu..."

Mumu mezara diktiğini nasıl söyleyecekti? İncitirim korkusuyla düşüncelerini sakınarak gayriihtiyarî gülümsedi Behzat. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel pasta, Efrac." İçtenlikle mutluluğunu paylaştı.

“Bana kızmadı?”

Aldığı soruya karşılık ufak çaplı bir şaşkınlık yaşadı. Mumu toprağa gömdüğü için asla kızamazdı. Gözüyle pastayı gösterdi ki Efraz muhteriz edasıyla kafasını iki yana sallayınca asıl demek istediğini anladı. Dün gece ki tartışmalarını ve bugün içinde onu görmezden gelişini kast ediyordu.

Tebessümünü dudaklarında koruyarak, “Sana nasıl kızabili-
rim?” diye sordu. Teşekkürünü sarılarak etmek isterken, mesafe-
leri koruyordu. Tek bir hamle yine her şeyi bitirme kudretindeydi
ve Behzat bu kudretin altında bir kere daha ezilmeye hazır değildi.

Efraz yumruk yaptığı elinin başparmağını havaya dikerek, “O
zaman beğendi.” Heyecanıyla onaylarken, yerinde coşkuyla hare-
ket etmesi saçının bir tutamının yüzüne düşmesine sebep oldu.

Behzat gayriihtiyarî elini uzattı ki dokunamadan geri indirdi.
Saçının arkasında bıraktığı çakır gözlerinde insanı karanlık dehliz-
lerden gün ışığına çıkaran bir mutluluk ışığı vardı ki Behzat hay-
ranlıkla bakakalıyordu.

“Efraz sen çok güzelsin.”

Efraz’ın kademe kademe gülümseyen yüzü, irileşen göz be-
bekleri, avuçlarını birbirine durmaksızın çarptığı elleri ve coşkulu
nidaları ardı ardına geldi. “Doğum günü... mübarek olsun.” Otur-
duğu sandalyede yerinden hafifçe kıpırdandı. Yakılan muma ba-
karken daha da çok güldü. “Üfle.”

Mübarek? Tek bir kelamıyla içini ısıtmayı, yüzünü güldürmeyi
başarıyordu.

Emeğinin karşılığını almış olmanın sevinciydi az önce gör-
dükleri. Fakat atladığı yahut anlatmadığı için bilmediği önemli bir
ayrıntı vardı: Behzat şaşalı ve konseptlerle göze batan, anlamsız
bir kalabalığın içinde sevdikleri tarafından kutlanan hiçbir doğum
gününde bu denli anlamlı, içten ve kalbini acıtan bir an yaşama-
mıştı. Hayatı boyunca sakınacağı gece tam da bugün olacaktı. Bel-
ki hayatı boyunca hiç kimse Behzat için bu denli önemli bir sürpriz
hazırlamayacak bu ilk ve son olacaktı.

Yanan muma bakarken iç çekerek üflemek için pastaya doğru eğildiğin de Efraz onu durdurdu. "Dilek," uyarısına gülümseyerek kafasını olumlu yönde salladı, gözlerini kapatarak dileğini diledi: *'Allah'ım Efraz ve Aden'in yeni hayatlarında mutlu olmalarını istiyorum!*' dileğini içtenlikle diledikten sonra gözlerini tekrar açıp mumu üfledi.

Heyecanı sönmeyen, uykudan yeni uyandığı halde dinamiklik kazanan küçük kızın yerinden fırlayışını, yarım kalan hediyesine koşuşunu ağzı açık izledi. Dikkat et demeye kalmadan dolu elleriyle yanında yerini almıştı.

"Bu hediye... ama... bitmedi."

Kocaman avuç içi daha boyanacak ve Behzat ellerini bir resim kâğıdında da tutacaktı. "Burayı ben dolduracağım, öyle değil mi?"

"Evet," dedi onaylarcasına. Boyanın ağzını açarak tüpten sarı rengi palete döküp ıslattığı fırçayla boyayı sulandırışını, elindeki hızı ve hevesi hayranlıkla izledi. El emeği bir pasta, el emeği bir hediye ağlamaya doyamayan bir adam doğuracaktı. Efraz'ın diline düşmeyeceğinden emin olursa gözyaşlarını da saklamayacaktı.

Diğer elini kaldırıp avuç içini Behzat'a gösterdi. Elini istiyordu. Boşluğuna gelen adam şaşkın narasıyla inledi. "Sen mi yapacaksın?"

"Evet."

"Sana dokunmak serbest yani? Sonra kaçma."

"Burada," dedi kız ellerini göstererek. Behzat onu bekletmeden kocaman ellerini küçük avucun içine yerleştirdi. Efraz tüm dikkatini adamın eline vererek yavaşça boyadı.

Behzat ise onu izledi. Tıpkı bir şaheser izler gibi, tıpkı annenin evladına bakması gibi, tıpkı yeni doğan bir bebek şefkati gibi izlemeye devam etti.

Topraktan doğum gününü kutlayan bir kızı vardı. Bu hayattan başka ne isteyebilirdi ki? Bu kızı neden bu kadar çok sevdiğini şimdi anlıyordu. Efraz ona insanlığı gösteriyordu. Ona hayatın gerçekliğini gösteriyordu. Saf bir kalbin, kötülükle yoğrulmamış bir karakterin kazancını ilan ediyordu.

Bundan bir saat öncesine kadar dünya umurlarında değilmiş gibi yiyip içip neredeyse sabaha kadar dans etmişlerdi. Fakat bambaşka bir evde, hayatında pasta görmemiş insanlar vardı. Adamın yüzüne şamar gibi inen acı bir gerçeklerden biri Efrac idi.

“Sen benim vicdanımsın, Efrac,” diye derinden fısıldadı. “Sen benim vicdanımı onaran küçük kız çocuğusun. Sen bana bu hayatta en çok ders veren küçük öğretmenim, sen benim en güzel yanımsın.”

“Kaç oldu?”

“Ne?” Behzat dalgınlığından kurtulamayınca afalladı.

“Kaç oldun?” diyerek düzeltti Efrac sorusunu.

Hâlâ ellerini boyuyordu. “Yirmi yedi oldum.” Sualini cevaplarırken kendi de yaşını sormak ve bu sayede biraz onu tanımak istedi. Yerinde saymayı Efrac ile öğrendiğine bazen inanamıyordu. Ketum kızın en mutlu anlarına gölge düşürmeye kıyamadı.

Göz göze geldikleri küçük kızın hınzır ifadesi aklını karıştırdı. İçinden geçenler daima yüz ifadesine ve mimiklerine yansıyordu. Acı durumlar haricinde Behzat hazırlıklı olabiliyordu. Yine bir bomba patlatacağı kesindi.

“Büyük adam oldu.”

Asla sekmeyen bir taşı Efrac. Kafasına yediği bir çakıl taşına kahkaha attı. Hakikaten kız kardeş olsalar Behzat bu kadar düşkün olmaz ve bu denli anlaşılmazlardı. Yaşlandın dese muhakkak sonu kavgayla biterdi. “Ona büyük adam oldun denmez. Bir yıl daha yaşlandık denir.”

“Sen yaşlı değil.”

“Yaşlanıyoruz ama,” dedi Behzat gülümsemeye devam ederken.

“Sen güzel...” Arayışa giren iri boncukları yuvasında döndü döndü. Bulacağını bildiği için sabırla bekledi. Akabinde avuç içini iki defa boyayan küçük kız işini bitirmiş son bir hamleye kalmışlardı. Avucunu kâğıdın yüzüne döndürerek aşağı doğru dikkatlice indirdi. Açığı yakaladığından emin olduğunda bastırdı. Kendini tamamiyle onun heyecanına ve bilgeliğine bırakmıştı Behzat.

Behzat'a bakarken yüzüne yayılan neşeyle cevap verdi.

"Yakışıklı!"

Behzat'ın kafası geriye düştü kahkaha atarken. "Beni yakışıklı bulduğunu biliyorum."

"Ben yalan söylemem..."

"Şüphesiz," dedi adam ona dönerken. Resmi bitirdikten sonra Behzat elini yıkamak için ayaklanırken, Efraz eşyaları kaldırdı. Behzat banyoda ellerini yıkarken şapşallık derecesinde sırtıp kafasını iki yana sallıyordu. Aden eğlenceli anlarından eksik kalmıştı. Behzat bir kez daha şaşkın ördek gibi olmuştu, hayatındaki kadınlar bunu ona her seferinde yapıyordu. Ara sıra şikâyet etse de aslında bu durum hoşuna da gidiyordu. Bu gecenin telafisini yarın yapacağını kendine telkin ederek ellerini kurulayıp banyodan çıktı.

Salona geri döndüğünde Efraz'ı yerinde buldu. Başköşede tekrar oturdu. "Uykun var mı?"

"Hayır."

"O zaman pastamızı yiyelim."

"İmm... canım çekti." Dilini dudağının üzerinde gezdirerek pastayı yiyecekmiş gibi merakla bekledi. Behzat da onun gibi yaptı. Bıçağı eline alarak iki katlı pastasını kesti.

"Umarım hepsini bitirmeyiz. Aden'e de bir dilim bırakalım bence."

"Ben bırak... bırakmam..."

"Böyle açgözlü olma."

Efraz kıkırdadı. Adam tabağına da bir dilim koyduktan sonra içecekleri de doldurdu. "Bakalım pastan güzel olmuş mu?" Çatalından bir dilim almış gibi yaparak hayali pastayı ağzına atarak çiğnemeye başladı. Gözlerini kapatarak dünyanın en güzel pastasını yiyormuş gibi yaptı. "Bence de Aden'e bırakmayalım. Ben hayatımda bu kadar güzel bir pasta yemedim."

Sinsice sırttı Efraz. "Yemedi!"

"Evet, ben de yemediğimi söylüyorum zaten. Hayatım boyunca yediğim en lezzetli şey bu."

Özgüvenle gözlerini kapadı. "Ben yaptım."

Behzat'ın kaşları hayretle yukarı kalkarken beraberinde güldü. "Bir de bana ukala diyorsun. Özgüven hanım, eline sağlık."

Coşkuyla ciyakladı Efraz. "Afiyet olsun."

Tatlı aksanıyla, zaman zaman duraksayıp doğru kelimeleri armasıyla geçen sohbet istedikleri gibi uzun sürmemişti. Kuruyan resmi çerçeveye koyup salonun en göz alıcı duvarına astı Behzat. Hayatı boyunca nereye gitse bu çerçeveyi yanında taşıyacaktı. Buna hayatı üzerine yemin etti. O resim çok anlam ifade ediyordu; Gururlu'nun amacını, Behzat'ın vicdanını, Aden'in masumluluğunu...

Efraz ile sohbet etmeye doymamıştı. Kızın esnemesiyle sohbetine son vererek onu odasına gönderdi. Uyumasını istiyordu. Yarın zaten pazardı. Tüm gün beraber olacaktı.

Toprakla dolu tabakları üst üste koyuyorken, kapı eşiğinde hareket etmeden bekleyen silueti çözmeye odaklandı. "İyi geceler," diyen küçük kız dönüp göz kırptı. Bakmaya doyamadığı tebessümü hâlâ dudaklarında koruyordu. Çok güzel bir gece geçirmişlerdi.

"Behzat," diye seslendiğini duydu.

Adını duyunca elindekileri bırakıp küçük meleşine döndüğünde kendisine doğru hızlı adımlarıyla geldiğini gördü. Ne yapacağını merak eden Behzat, dibinde biten kızın sarılmasıyla sersemledi.

"Ben seni çok seviyorum!"

Kolları havada kalan adamın nabızı bedenine uyarak neredeyse durmuştu. Sarıldığını algılayamazken, seni seviyorum itirafıyla can evinden vurulmuştu. Rüyada mıydı yoksa inatçı kızın inadını bu sefer gerçekten kırmış mıydı?

Pasta ve hediye sürprizi yetmez diyerek adıyla seslenmesi, bütün tabularını yıkarak sarılması ve en inanılmaz itirafıyla sevdiğini söylemesi Behzat'a inanılmaz gelse de birebir yaşamıştı.

Yüreğini ısıtan minik bir kızın kalbinde yerini bulmuştu. Eğilerek, canı acısa dünyaları yıkacağı hassas bedenine kollarını ürkererek sardı ve saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Büsbütün bitirdin beni, Efraz. Büsbütün dağıttın!"

Bölüm 12

Hayatın kuralı:

Sevgiyi hak eden kalbi kırmaktan kork, Efrac.

Sarılmanın ilaç olduğunu her fırsatta savunan Behzat Yargıcı dün gece ilkleri yaşamıştı. Sıcaklığı sıcaklığına, üst üste yaşadığı ilklerin şaşkın coşkusu içinde kendini kaybettiğinden, ne kadar mühim bir yol kat ettiklerini idrak edememişti. Dönüp baktığı zaman Efrac'a haksızlık ettiğini, bir çocuktan çok fazla olgun davranışlar sergilemesi gerektiğine inandığından zorladığını, kendi kabahatini görmediğini fark etti.

Efrac ona sarılıp sevdiğini söyledikten sonra bilince varmak ikiyüzlüce olmuştu. Göstermese de benimseyen küçük bir kızı kalpsizlikle suçlamıştı. Behzat kendinden ne kadar nefret ettiyse, küçük kızın davranışlarını anımsayınca da ikilemde kalmıştı.

Sabaha kadar sarılmış vaziyette kalsalardı saadetlerine el değmesin isterdi. Sarıldığı an dünya birkaç saatliğine dursa aldırış etmezdi. Zira Efrac'ın sevgisine ancak çok uzun sürelerde doya-bilirdi.

Zapt edilemez coşkusu beraberinde gülümseyen yüzünü getirmişti. Behzat durmaksızın gülümsüyor, Efrac'ın tabularını yıktığından mutluluğuna sevimli olmanın gururunu da katıyordu. Uzandığı yatakta tavanı izlemeye devam etti. Yine bir pazar gününe erken uyanmıştı. Aden'in sesi kulaklarını doldurmadığına göre

daha uyanmamıştı. Çocukların biraz daha uyumasını istedi. Ardından onları alıp kahvaltıya gidecekti.

Fakat öncesinde Banu'yu araması gerekiyordu. Bildiği kadıyla yarın gelecekti. Gelmemesini söylemekte kararsızdı. Yine kavga eder, anlaşamazlarsa nasıl olacaktı? Ama onu sevdiğini söylemişti!

İşte yine o şapşal gülümseme. Ah bu kadınlar! Küçüğü de büyüğü de Behzat'ın onlara karşı gelemeyeceği kadar güçlü ve oyunbaz.

Onu sevdiğini söylemişti değil mi? İnadi inat, evrene dar gelen gururuyla bilinen kızı onu sevdiğini söylemişti. Banu'yu acilen bilgilendirmeliydi. Saatin erken olduğunun bilincindeydi ancak ne kadar çabuk söylerse iyiydi. Banu onca yolu boşa gelmez, Behzat ona karşı da mahcup olmazdı.

Telefonu eline alacakken çığlık sesiyle yatakta komodine dönük pozisyonunda dona kaldı. Beliz'in çığlığının devamı gelmeyince Behzat yataktan fırladı. Odasından çıktığı esnada kucağında kardeşiyle çıkan Efrac'ın dehşetle dolu irileşen gözlerini görünce duraksadı. İki çocuk iyi görünüyordu.

Beliz?

Mutfaktan gelen hırıltıları işiten adamın koşması saniyeler sürmüştü. Kapıyı geçtiğinde sevgilisini tezgâha yaslanmış halde bulunca olduğu yere zamp gibi yapıştı. Telaşa kapılan adam nefes nefese sordu:

"Beliz ne oldu?"

"Bu ne?"

Sağ elinde kahveyle dolu kupa, sol elinde ise çamura batmış sert bir kâğıt vardı. Dolabın kapısı açıktı ve çöp kutusundan çıkarıldığı belliydi. Beliz vücut olarak sağlam görünüyordu ancak ruh hali istediği sakinlikte değildi. Durumun vahameti pazar sabahının huzurdan noksan geçeceğini bildiriyordu.

"Sana bir şey söyledim bu ne? Fotoğrafımın burada ne işi var ha?"

Kâğıt sandığı fotoğrafın açısı değiştirilince, Behzat'ın gözleri büyüdü. Tac Mahal'in önünde çekildikleri fotoğraf ortadan ke-

silmiş ve Beliz çamurlar içinde kaybolarak çöpün içine atılmıştı. Efracı göz ucuyla kontrol etti. Bu hainliğı ancak o yapabiliirdi. Ellerini teslim olurcasına kaldırıp kafasını iki yana salladı.

Elindeki kupayı büyük bir hızla tezgâha bırakan kadın etrafa dökülen kahveyi umursuyor gibi görünmüyor, çıkan sestten Behzat ve Efracı'nın gerilemesine neden olduğunu fark edemiyordu.

"Susma! Söyle bunun ne işi var burada?"

Toprağı büürünmüş fotoğrafına bakınca burnundan derin derin homurtularını bıraktı. Efracı radarına alan sevgilisi yapabilecek tek isme odaklandı ve cevabını dürüstçe almayacağı sualini yöneltti.

"Benim en küçük düşmanım sensin. Sen yaptın değil mi?"

Beklediğı yalan az sonra gülecekmiş gibi duran küçük kızd anında geldi. "Hayır."

"Yalan söyleme!" diye bağırdı. "Benim yanımda Behzat da vardı."

Dün geceki çerçevenin nereden geldiğı şimdi anlaşılıyordu. Peki, kestiğı kısım neredeydi? Gülmemek için kendini zorladı. Beliz'in bilenen öfkesine bir kıvılcım çakarsa giderilemeyecek mağduriyetler yaşanacaktı.

"Görmedi..." yalanını az önceye nazaran daha sakın edasıyla devam ettirdi Efracı. Küçük kızı izlerken kolaylıkla yalan söylese de gözleriyle belli ettiğini fark etti. Yumruk yaptığı ellerini arkasına saklayarak omuzlarını germiştı. Kadın delirdikçe *Gururlu* dudaklarını ısıırıp kafasını önüne eğerek gülüşünü bastırıyordu. Bu intikam hırsı genlerden aktarılıp büyük küçük demeden her bireyi yoğun bir baskı altında tutarak felaketler doğuruyordu. Beliz öfkelenip üzerine doğru gelince Behzat hemen araya girerek sevgilisini durdurdu. "Tamam bebeğim, sakın ol."

"Resmen beni çöpe atmış. Çöpe! Çöpe!"

Üstüne basa basa feryat eden kadını, "Belki o değildir, hemen üzerine gitme," diyerek ikaz etti. Hâlbuki ikazı gereksiz ve haksızdı.

"O zaman sen mi yaptın? Senden mi şüpheleneyim?"

Behzat kaşlarını çatarak karşı çıktı. "Ciddi olamazsın!"

"O zaman çekil önümden, şu cadının icabına bakayım."

Efraz kıkırdayınca Aden ve Behzat'a sirayet etmişti. Kendi rızaları dışında gelişen kıkırdamalar sinir harbi yaşayan kadının cinnet geçirmesine neden olacaktı. Olduğu yerde tepinerek inleyen kadının yamacına yaklaşıp omuzlarından tutup durdurdu. "Behliz, sevgilim..." Her şeyi anlayan Efraz'ı anımsayınca konuşmasına ara verdi. "Efraz hadi siz odaya gidin, hazırlanın. Kahvaltıyı dışarıda yapacağız."

Kız kardeşinin elinden tutan Efraz, adama bakarak kocaman güldü. "Olur, Behzat," dedikten sonra yavaş adımlarla mutfaktan çıktı. Adını zikrederken gözleri hınzırca parlamıştı. Behzat kasıtlı davranışın sebebini biliyordu.

"Bak bir de bana inat sana Behzat, diyor. Ben onu öldürürüm. Onun saçını başını yolarım." Sesini kasıtlı yükselten bir kadınla daha baş başa kalınca kendine sabır diledi. Çıldırma noktasına gelme hakkına yalnızca Behzat sahipti ama o bile çok görülüyordu. Sevgilisinin yüzünü avuç içine alarak başparmaklarıyla sevdi. "Sakin ol, yenisini çıkartırız."

"Yenisini çıkartalım Efraz Hanım keyfi davranarak yine kessin değil mi? Benden nefret ediyor ya! Benden nefret ediyor!"

"Nefret etmiyor. Sadece biraz şey... O gün yaptıklarının acısını çıkartıyor. Hem o çocuk," diyerek hatırlattı. Yalın sesiyle sevgilisini ikna etmeye çabaladı.

"Çocuk mu? Onun yaptığını kırk yıl düşünsem bulmam. O çocuk falan değil."

Doğru diyordu; Efraz sevgilisinden intikamını kurnazca davranarak en kritik anda almıştı. "Bugün halledeceğim bu işi," sözünü vererek sevgilisinin elindeki kesilmiş fotoğrafı aldı. "Hadi sen de git hazırlan, çikalım. Çocuklar açtır."

Kaba konuşmamak için kendine mukayyet olan kadın önüne düşen bir tutam saçını arkaya savurarak mutfaktan hışmıyla çıktı.

Yeri döven kadının yatak odalarının kapısını kırarcasına vurmaması ikinci bir mesajı daha iletmesini sağladı. Behzat önce kirlenen fotoğrafı peçeteyle temizleyip bir kenara koydu. Bunu akşam eve gelince halledecekti. Lakin öncelikle Efraz ile konuşmalıydı.

Odalarına sakın adımlarla vardı, kapıyı tıklattı. Giyiniyor olabiliyordu. "Gel," diyen Efraz'ın sesini duyunca kapıyı açıp içeri girdi. Aden'i giydiriyordu.

"Müsait misiniz?"

"Evet."

Dağınıklığı toparlanmış odaya kısaca göz atan Behzat çarşaf-ları özenle düzeltilmiş yatağa geçip oturdu. Fotoğrafın yarısı görünürlerde yoktu. Ona ne yapmış olabiliyordu? Mesela nereye koymuştu? Yahut neden onları kesip ayırmıştı? Kendi kafasında sorunu çözmektense sormayı tercih etti. "Evet, dinliyorum," dedi adam kollarını göğsüne kavuşturarak. Sorguya sakın ve ılımlı sesiyle girişerek, gelecek önemli cevabı bekledi.

"Neyi?"

"Neden böyle yaptığını?"

Efraz kardeşinin çorabını giydirdikten sonra ütülenmiş kot eteğini de giydirdi. Cevabı düşündükten sonra tatmin olmuş bir edayla verdi: "Hediye için."

Ancak Behzat tatmin olmadı. "Çerçeveyi almana bir şey demiyorum, fotoğrafı çıkarmana da. Neden kestir, neden onu çöpe attın? Sadece bunu öğrenmek istiyorum." Odadaki her ayrıntıya ihtimal basıyor, bavul ve dolap daha çekici geliyordu. Kıyafetlerinin arasına saklasa Behzat nasıl bulacaktı?

Efraz kardeşinin üzerine çeki düzen verip Behzat'a doğru uzattı. "Ben almadı!"

Behzat küçük kızı yatağa yanına oturttu. "Aden'in alacağına mı inanalım yani?"

Omuz silkti. "Olabilir." Umursamaz cevabıyla yatağına doğru yürüdü. *Gururlu*'nun hareketlerindeki acelecilik, gözlerindeki telaş adamın yüzüne gülüşünü adım adım yerleştirdi.

Bulmuştu!

Efraz oturacak önce alandan yastığa yoğunlaşınca kolunu ani bir atakla yastığın altına soktu. Küçük kız o esnada yastığın üzerine oturarak onu durdurmaya çalıştı. Geç kalmıştı artık kolu yastığın altındaydı. Kolunu çekmesini zorlaştırmak için bütün ağırlığıyla yastığa abandı.

“Kalk!”

“Hayır!”

“Zorla mı kaldırayım seni?” dedi sinirli gözükmeye çalışarak ama yapamadı. Demek onun fotoğrafını yastığın altına saklamıştı.

“Dokunma.” Eski Efraz’a dönüşüp kaçmaya yeltenen küçük kurnaz başaramamıştı. Çünkü endişesi buna izin vermemişti. Behzat böyle olmayacağını, ağırlığı altından kolunu çıkaramayacağını anlayınca belinden yakalayıp kendine çekti. Yastığın üzerinden çekip aldığı kızı çığlıkları basınca Behzat onu bırakarak yastığın altındaki fotoğrafını kaptı.

“Demek buraya sakladın?”

Çamura bulanmamış tertemiz fotoğrafını ve Beliz’in yarım gövdesini görünce kahkahayı bastı. Odanın kapısını açarak koşup giden kızın arkasından bakarken kendini kaybetti. Yatağın üzerine düşene kadar hunharca kahkahalarını attı.

Efraz onun resmini kesip yastığının altına saklamıştı. *Gururlu*’nun böyle bir incelikte bulunacağı söylense katıyen inanmaz, dalgaya alındığını varsayarak gönül koyardı. Sonra belki hayalini kurar, Efraz’dan bu denli gerçek bir sevgi beklerdi. Fakat imkânsız görünen her şey yaşanmış bir mucizeye dönüşmemiş miydi?

Yanağında küçük parmakların gezindiğini hissedince gözlerini araladı ve tanışıklarından beri sevgisiyle içindeki boşluğu dolduran küçük bebeğin yanağını elinin tersiyle doyasıya sevdi.

“Hayatım üzerine söz veriyorum, Aden, sizi hep koruyacağım. Hep yanımda olacak, benden bir adım uzakta dahi kalmayacaksınız.” Çenesinden yakalayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

Yüzünü tırmalamayı, küçük incecik parmaklarıyla şekilden

şekle sokmayı alışkanlık haline getiren minik bebeği yine kırmadı. Şahadet parmağıyla yanağını çekiştiriyor, gözüne ulaşmak istediği noktada Behzat kaçarak onu güldürüyordu.

“Göz yok, güzelim. Anlaşamayacak mıyız seninle?”

Aden anlamasa da ne söylese içini ısıtan gülüşüyle karşılık veriyordu. Bazen küçük kızı fena hırpalıyor, canını yaktığını fark edince kendinden uzaklaştırıyordu. İşe gidince bilhassa Aden’i öz-lüyor, eve gelip beraber oynamalarını iple çekişiyordu. İleride bir kız çocuğu olursa neler yaşayacağını az çok tahmin ediyordu. Efrac kardeş eksikliğini doldururken, Aden kızı gibi içini hoplatıyordu.

Bazen de bu bağılıktan korkuyor, kendine destur çekerek ara-ya çocuklara fark ettirmeyeceği mesafeler koyuyordu.

“Effa...”

“Effa kaçtı. Fotoğrafımı sakladığı için yakalanınca gitti. Allah bilir nerededir şimdi.”

“Effa.” Kapıya bakarak tekrarladığını fark edince Behzat hız-la kapıya döndü. Pervaza yaslanmış bir kurnaz tarafından gizlice izleniyorlardı. Parmağını dişleyen küçük korkağın göz göze gelir gelmez inleyerek kaçıışı Behzat’a ikinci bir kriz daha yaşatmıştı.

Dik başlı gururlunun korktuğuna da şahit olmuştu ya, Behzat bugünü miladı saydı. Hakikaten yaşayamadığı çocukluğunu, ma-sum korkularını, kurnazlıklarını Efrac çekingenliğini üstünden at-tıkça yaşıyordu.

“Bir kahvaltımızı yapalım. Sonra Efrac ablanın icabına baka-rız, güzelim.”

Sevgilisinden sonra minik bebeğe de söz vermişti. Behzat kü-çük kızı yanına alarak odasına geçti. Beklemediği bir hızda ve ke-yıfsızlıkte hazır bulduğu sevgilisine moralini düzeltmeyi başaran tek sevimli varlığı emanet ederek hazırlanmaya gitmişti. Aden’e şikâyetleri sıralayan sevgilisini dinlerken hayrete düşerek hazırlan-mıştı.

Anlaşılan sabahın kavgası gün içindeki keyiflerine de yansı-yacaktı.

Dışarı çıkmak için tam anlamıyla hazır olan dağınık aile ot-parka inerek arabaya binmişlerdi. Efraz ve Beliz'in arasındaki me-safeye bugün bir huzul çarparak iyice ayıştırmıştı. Kız kardeşini tekrar sırtına alan Efraz yine Behzat'ın, 'Aden'i bana ver,' teklifini reddederek kendisi taşımıştı.

Adamın ellerini tutarak Beliz'e meydan okumuş, sürekli bir muhabbet halinde kalarak burnundan soluyan kadını bir krize daha sokmuştu. Bir tarafa güneş açarken, bir tarafa kar yağdırmayı ba-şaran tek insandı Efraz.

Kahvaltı yapacakları hoş mekâna geçtiklerinde ise Efraz yine Behzat'ın yanına oturmuştu. Beliz'in kötü bakışlarından zevk alan Efraz'ın içerlememesi adamın dikkatinden kaçmamıştı. Asla yap-tığı yanlıştan utanmıyor, üzerine giderek kırdığı kadını pimi çekil-miş bomba haline getiriyordu.

Fakat küçük kızın bilmediği bir ayrıntı vardı ki Behzat bu ka-dınların arasında kalırken her ne kadar keyif alsa da çok zor durum-da kalıyordu. Ama olsundu o bu durumu da seviyordu Efraz'dan gelen Beliz'den gelen her şey Behzat'ın başı gözü üstüneydi.

Aden'i kendine bağladığı bezi açarak almış, garsondan istediği mama sandalyesine oturtmuştu. Aden'i özellikle sevgilisinin ya-nına oturttu. Minik bir bebekle uğraşan insanlar sakın olabiliyor, iradesine hâkim kalabiliyordu. Aden zaten yemek konusunda sı-kıntı çıkaran bir çocuk değildi. Oyuncağı elinde olduğu müddetçe yemeği kim verirse kabul ediyordu. Karakter olarak birbirinin zıttı iki kardeşlerdi.

Kahvaltı siparişine ek soslu patates istemişti Behzat. Kızların damak zevkini çözdükçe ona yoğunlaşıyor, zorlamadan istedikle-ri her şeyi yediriyordu. Masa envai çeşit kahvaltılıkla donatılmış, Behzat, Aden için ekstradan kayısı kıvamında pişmiş yumurta is-temişti.

Aden'in karnını doyururken arada küçük lokmalarla midesi-ni bastıran sevgilisine can sıkıcı soruyu soracağı için huzursuzluk hissetse de son gelişmelerden haberdar olmak istiyordu. "Babanla görüştün mü?"

Ağzına bir parça ekmek atan Beliz sıkıntıyla çiğnemeye başladı. "Dün aradı konuşmak için. Ben hazır değilim. Yani annem aklıma geldikçe, onunla konuşmak istemiyorum."

Lokmasını zorla yutkunması Behzat'ın kalbini acıttı. "Nereye gitmiş peki?"

"İzmir'e, müstakbel annemle gitmiş. Yaşını da merak ediyormusun?"

Behzat sinirlenen kadının elini sıkıca tuttu. Beliz'in çektiikleri kolay değildi. Aldatılmış ve terk edilmiş olmanın üzüntüsünü kaldıramayan annesi depresyona girmişti. Ancak babası gideceğini hep söylemişti. Babasına üzülmediğini söylese de ailesinin dağılmasına dayanamıyordu ki baktığı zaman dayanılacak kadar hafif bir acı değildi.

"Sadece şunu söylemek istiyorum. Engin abi hep gideceğini söylüyordu. Yani sen de gideceğini biliyordun."

"Ben kadının bu kadar genç olduğunu bilmiyordum, Behzat."

Adam ne diyeceğini bilemedi. Ne kadar genç olabilirdi ki? Kadının sanki içinden geçenleri duymuş gibi ona cevap vermişti.

"Babam kırk sekiz yaşında, kadın da yirmi yedi. Ya aralarında yirmi bir gibi ütöpik bir rakam var ve aklım havsalam almıyor, mide bulandırıcı bir ilişki." Çaresizce omuzlarını düşürdü. "Annem bunu hatırladıkça deliriyor."

"Bebeğim, kadının babanı bırakacağını biliyorsun değil mi? Sağlıklı bir şekilde başlamayan bu tip ilişkiler çok geçmeden bitiyor." Gerçeği sevgilisine aktarmak, olduğu gibi kabullendirmek güç görünüyordu. Beliz henüz hazmedememişti. Hem kadının genç olması hem babasının evi bir kadın için terk etmesi ve boşanacak olmaları, yaşı kaç olursa olsun kahrediyordu. İstisnai durumlar dışında kim anne babasının boşanmasına katlanabilirdi ki!

"Bir avukatın parası bitince bırakabilir. Ne yazık ki avukatların parası bitmez."

Trajikomik durumu alaya alan kadın doğruyu apaçık söylüyordu. Babası boşanma avukatlarının sayılı isimlerindendi. Nafakayı

söke söke alan, çocuk velayetlerinin müvekkilinde kalmasını sağlayan başarılı bir avukattı.

“Annen bitirsin,” Güldürme niyetiyle göz kırptı.

Aden’in ağzına küçük bir lokma veren kadın kafasını salladı. “Annem ondan hiçbir şey istemiyor.”

“Bence onu soymalı,” Beliz’in bakışlarını görünce gülüşü derinleşti. “Mal olarak dedim,” diyerek düzeltti. Kafasını dağıtmaya da minik bir tebessüm oluşmasını sağlamıştı. Behzat çocuklarla çok fazla ilgilenerek sevgilisini ihmal ediyordu. Beliz zeki, çevik ve dirayetli bir kadındı. Çocuklar kadar sefil bir halde değildi.

“En azından on yaş değil!”

Bozuk aksandan hatasız dökülen cümlelerin şaşkınlığında kalan Behzat ve Beliz bir müddet bakıştı. En azından on yaşında değil, diyerek neyi kast etmişti? Küçük kıza aynı anda dönünce Efracz tabağına konulan patatesini yemeye devam etti. İmalı cümleyi sarf etmemiş gibi davranarak kahvaltısına devam etti. Masaya ölüm sessizliği düşmüştü.

Günün geri kalanında huzursuzluk yerini koruyarak sessiz kalmalarına vesile olmuştu. Oyun alanında Efracz’ın keyfi olmamasına rağmen, sorguya çekilmemek için kendini gülmeye zorlayarak Aden ile bol bol vakit geçirmişti.

Çift bir banka geçerek onları izlemiş, sohbetlerine devam etmişlerdi. Behzat gözünü bir an olsun onların üzerinden ayırmazken, Beliz sevdiği adamı aşkla izliyordu. “Acaba nasıl bir baba olacaksın?” sorusuyla muhabbetin seyrini değiştirmiş, ilgiyi üzerine çekerek Behzat’ın dikkatini dağıtmıştı.

Çenesini hafifçe sıktı. “Çocuk mu istiyorsun yoksa?”

“Bilmem, bir evlilik teklifi gelmedi,” dedi kadın imayla.

İması adamı hepten dağıtmıştı. Bu kadını seviyordu. Çıldırıldığı anlarda bile. “Evlilik konusuna kapalıydık bildiğim kadarıyla. Konuşmayı ertelemiştik.” Gözlerinde bir arayış vardı. Beliz gerçekten bir teklif bekliyor muydu?

“Öyle tabii. Fikrine her zaman saygı duyarım,” dedi kadın adama göz kırparken.

Hayır, beklemiyordu. Behzat emin olunca derin bir nefes alarak dikkatini yeniden çocuklara verdi. "Nasıl bir baba olurum bilmiyorum ama ileride çocuğumun tek bir gözyaşına sebep olursam kendimi yakarım."

Beliz ellerini tutarak hafifçe sıktı. "Sen mükemmel bir baba olacaksın."

Behzat yine kadına döndü. "Başkası onu ağlatırsa o zaman da dünyayı yakarım!"

Tutulacağı belirsiz sözler vermek insanoğlunun en büyük hatalarından biriydi. Geleceğe yönelik çok büyük sözler, bazen çok büyük hayal kırıklıkları da getirirdi. Behzat Yargıcı bu acı tecrübeyi henüz kazanmamıştı.

Tüm günlerini dışarıda geçirdiklerinden, çocuklar epey yorulmuş, eve dönmüşlerdi. Çok fazla ayakta kaldıklarından eve gelmek herkes için iyi olmuştu. Ayakta uyuyan Efraz kardeşini alarak odasına geçip yastığa kafayı koydukları an uyumuşlardı.

Behzat her gece yaptığı gibi üzerlerini örtmek için odaya girdi. Aden'in bir ara hapşırması gözünü korkuttuğundan ateşini kontrol etmiş, normal dengesinde olduğuna kanaat getirerek rahat nefesini vermişti. Bu çocukların hastalıktan uzak olması gerekiyordu.

Kontrol ettikten sonra çıkacakken Beliz'i kapıda gördü. Sevgiyle yoğrulmuş kadın çocukları izliyordu. Behzat sevgilisinin yanına giderek kapıda bekledi. Birbirine sarılarak uyuyan kimsesiz çocukları izlediler. Ne anne, ne baba, hiç kimseleri yoktu. Bir gün olsun anne kelimesi Efraz'ın ağzından çıkmamıştı. Ailesinin adlarını anmıyor, onlara dair tek bir bilgi ve anı paylaşımında bulunmuyordu. Polis arkadaşının yaptığı araştırmadan da hiçbir şey çıkmamıştı.

Omzuna yüklenen ağırlığa dönmeden, "Behzat?" sesini işitti. Çenesini omzuna yaslayan sevgilisinin sesi belirsiz çıkmıştı. "Efendim?" diye cevapladı. İkisi kapı eşiğinde uyuyan iki küçük kızı izliyorlardı.

Bu çocuklarla ne yapacaklardı? Nereye kadar devam edecek-ti? Onları hiç bırakmamaya yeminliydi Behzat ama sonu nereye varacaktı?

“Bugün Efrac’ın söylediğı şey...”

“Evet.”

“Aden... Onun kızı olabilir mi?”

Dehşetle titreyerek bir adım öne yürüyünce sevgilisi sendeleyerek geriledi ancak Behzat öfkelenmeye yüz tuttuğundan oralı olmadı. Ne saçmalıyorsun der gibi baktığı kadına bunun mümkün olmayacağını söylemeliydi. Zira bu gerçek olmayacak kadar iğrenç ve kötüydü.

“Ortadoğu’da küçük yaşta evlendirilen çok kız var. Baksana bebek ona yapışmış bırakmıyor. Nasıl bakıyor ona. Yanından bir saniye olsun ayırmıyor. Sırtında taşıyor sürekli,” dedi çaresizce. “Hem bugün söylediğı şey eminim senin aklına da takılmıştır. Hiç ailesinden bahsetmiyor. Hayatına dair en ufak bir bilgi paylaşmıyor. Hep bir kaçış ve kavga halinde. Kendini bu şekilde muhafaza ediyor ki bu durum beni artık korkutmaya başladı.”

“Annesi olsa onu bırakıp intihar etmezdi.”

O gün olanlar gözünün önüne gelince gerildi. Eğer odaya gitmeseydi, son anda yetişmeseydi Efrac ölecekti. Kafasını hızla salladı. Düşünmeye dahi katlanamıyordu. O anları defalarca kez rüyasında yaşadı ve canlanması bile ruhunun çekilmesine yetiyordu.

Üstelik Beliz’in söylediğı duymayı kaldıracağı bir ihtimal bile değildi. “Siktir! Efrac daha çocuk. Nasıl annesi olabilir?” yumruk yaptığı ellerini bir yerlere indirme ihtiyacı duydu. “Sikerim bu işi! Bu kız en fazla on üç dört yaşındadır.”

Üzüntünün sirayet ettiği ifadesine keder eşlik etti Beliz’in. “Maalesef böyle gerçekler var. Çocuğunu sana bırakmıştı. Belki dayanmamıştır. Hallerine baksana.”

“Beliz lütfen sus! Aklım la oynama.” Zaten bu kız geldiğinden beri aklını yitirmeye başlamıştı. Birde üstüne sevgilisinin ihtimalleri olan aklının da gitmesine sebep olabilirdi.

Haklıydı çocuklar perişan haldeydi. Bir aileye ihtiyaçları vardı. Behzat da onları bırakmayacaktı. Elinden gelen her şeyi yapacaktı. Onlara güzel bir hayat verene kadar adamın yanına olacaktı.

Fakat Beliz'in söyledikleri de aklını çelmişti. Ya dediği doğruysa? Ya bu küçük bebek Efraz'ın ise? Behzat bu gerçeği kaldıramazdı. Kendini güçlü sanan adamı yıkacak tek şey bu olurdu. Şayet ihtimaller doğru çıkarsa, Efraz'a dokunan o adamı bulur, önce tek tek parmaklarını kırar, ardından insanın aklına dahi gelmeyecek işkenceler çektirirdi ve bunları yaparken zerrece yüreği acımazdı.

Bir sandıkta gizlenen hayatı nasıl gözler önüne serecekti? Efraz anahtarı paylaşana kadar o sandığa nasıl dokunabilecekti?

Kapı zili çalınca ikisi de aynı anda düşüncelerinden sıyrıldı. "Birini bekliyor muydun?" diye sordu kadın. Odadan çıktıkları gibi kapıyı kapatan Behzat yarım yamalak bir sesle, "Hayır," diyebildi. Birini beklemiyorlardı. Kimse geleceğine dair bir mesaj da bırakmamıştı.

"Seyit olmasın?"

Meraklı sevgilisine bilgi akışını sağlayan Behzat, kapıyı açmadan kimin geldiğini öğrenmeyeceklerini apaçık belirtti. "Onunla bir saat önce konuştum. Melis ile görüşecekti. Anlarınız şimdi kimin olduğunu."

Beliz kapının uzağında beklerken Behzat kapıyı açmak için bir adım daha attı. Kolu indirip kendine çektiğinde gözüne önce iki bavul kesişti. Gördüklerinden bir anlam çıkaramayan Behzat kafasını yukarıya kaldırdı, bir bavulu daha diğer bavulların yanına iliştiren Banu'yu gördü. Kahretsin, onu aramayı unutmuştu!

"Banu?"

"Şekerim?"

Şaşkın ve yorgun sesine tezat Banu capcanlıydı. En yorgun anında bile hep öyle bir kadındı. "Sen niye geldin?" sorusu ağzından izinsiz dökülüvermiş, Behzat yüzünü buruşturarak içten içe küfretmişti.

"Bana gel diyen sendin, bebeğim." Bavulların tekerleklerini sürerek içeriye giren Banu ikisini iterek kendine geniş bir alan açtı. Kalan değişik renkte ve desenlerdeki ebatları birbirinden farklı büyük küçük bavullarını da tek tek içeriye aldı.

Behzat sakalını sıkıntıyla sıvazladı. "Evet... evet... Ama biz konuştuk. Yani biz Efraz ile konuştuk. Banu çok özür dilerim ama o gelmeyecek." Utana sıkıla gelmeyeceğini bildiren Behzat aramayı unuttuğuna inanamıyordu. Gelişimi sırf bu yüzden iptal edecekti.

"Giden kim?"

Anlamayınca, "Nereye?" sorusunu yöneltti Behzat.

"Hatay'a giden kim şekerim? Ben buraya geldim."

"Neden?" İkinci soruyu Beliz sorunca Behzat sessizliğini korudu. Olayı hâlâ algılamakta güçlük çekiyordu. İçinden lütfen "öyle olmasın" diye geçirdi. Banu çocukları almaya gelmişse neden bütün evini altı bavula sığdırıp gelmişti?

"İstanbul'a taşındım!" Neşeli narasıyla müjdeyi veren kadına Behzat hakakaldı. Bavulların sırtını şimdi çözüyordu. İki kelimeyi bir araya getiremeyen adama Beliz'den hiç yardımcı olmayacak bir tepki gelmişti.

"Ne münasebet! Yallah başka kapıya!"

Bölüm 13

Hayatın kuralı:

Sevgini paylaşmaktan korkma, Efraz.

Ertelemenin sonuçlarına katlanan tek varlık insanoğluydu. Kaosun ortasında kalınca yapacaklarının listesini daraltarak, yarınına çözümsüz sıkıntılar doğurabilirdi. Behzat mücadele etmekten kaçınan bir adam olsaydı sorumluluklar yüklenmekten korkar, şimdi arkasına bakmadan kaçıyor olurdu.

Lakin Beliz'in düşmanları böyle artmaya devam eder ve Behzat biraz daha arada kalırsa aklını kaçıracaktı. Kaçmaya fırsat bulamadan kendini bloke ederdi. Zira iki kadın arasında... Ah hayır, iki kadın ve bir gururlu arasında kalırsa ezilen yalnız o olacaktı.

Göz ucuyla sevgilisinin bakışlarını sayamadığı kaçınıcı kez kontrol ettiğinde cazip gelen kaçma fikrini neredeyse yürürlüğe sokacak, bir suç işlenmeden yakasını kadınlardan kurtaracaktı.

Gözlerde şiddet uygulanabilir tezini gerçekleştiren sevgilisinin ayağının ucuna hafif dokundu. Banu tanıdığı kimselere benzemezdi. Şiddete meyli olduğu aşikârdı ama o da genelde haklı dedirtecek durumlarda olurdu. Hoş, şiddetin haklı bulunabilir bir tarafı da yoktu.

Mesajını alan kadının çocuk inadı tuttu.

"Geç olmadı mı, sevgilim?"

Behzat imalı sorusuna karşılık gözlerini yumdu. Kendi evinde misafir ağırlayamıyordu. Yanına yaklaşmasına izin vermeyen

Efraz, cilvelenen Banu olunca haksız sayılmazdı. Ancak ikisi de oluru olacak şey değildi.

“Eee artık...”

Konuşmasını tamamlamasına müsaade etmeyen Banu sözünü keserek aralarına girdi. “Şekerim bu iki gün evinde misafir kalmanın umarım bir sakıncası olmaz. En azından bir ev bulana kadar.” Cümlesini bitirdiğinde tutumundan vazgeçmeyerek cilveli edasıyla göz kırptı.

Sevgilisine savaş açanların sayısı yükseldikçe Behzat’ın tansiyonu da aynı oranda ilerliyordu. Beliz’in uğraştığı kadın kadar Behzat da uğraşıyordu. Ezilen kadınlar kadar erkeklerin de olduğu gerçeğini bu noktada es geçemedi. Annesi ile karısı arasında kalan erkekler, patronu ile sevgilisi arasında kalan erkekler, sevdiği kadın ile en yakın kız arkadaşı arasında kalan erkekler. Sıralamaya başlasa bu liste uzar giderdi. Fakat şu an bu kaosun içerisinde sıralamaya zamanı yoktu. Çaresizce baktığı Beliz tepkisini vermekten geri durmadı.

“Sen burada kalamazsın!”

“Sebep?” Tek kaşını kaldırarak sordu Banu.

“Kalamazsın,” inadını sürdüren kadın sevgilisine döndü, Behzat. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Ricasını geri çevirmeyerek gizli saklı kavgaları için mutfağın yolunu tuttular. Kapattığı mutfak kapısının koluna yaslanan Beliz, kızgın bir sesle haksızca emrini verdi.

“Burada kalmayacak!”

Emir almak hoşuna gitmemişti. Behzat kavga veya tartışmaya mahal vermeden çözmek istiyordu. Kadının sorunlarıyla baş etme kabiliyetini kaybetmesine hayıflanıyor, yüzüne vurmaması gerektiğine karar verdiğinden dilinin ucunda biriken gerçekleri ezerek, kendini zulme uğratıyordu.

“Beliz fazla tepki veriyorsun,” diye tane tane konuştu. “Sakinliğini kaybetmişsin. Kendinden bu kadar vazgeçmen hoşuma gitmiyor.” İnanamayarak kafasını salladı. “Banu’ya burada kalamazsın, diyemem. Hem düşündüğün gibi biri değil.”

“Sen tanıyor olabilirsin ama ben tanımıyorum ve güvenmiyorum. Burada kalmayacak.”

Doğru düşünmeyen sağlıklı adımlar atmazdı ki Beliz’in yaptığı tam da bu durumu özetliyordu. İkna edemeyeceği kadar kararlı görünen kadına Banu’nun esirgemediği yardımlarını illa ki hatırlatması mı gerekiyordu?

Sevgilisine doğru bir adım atıp elini beline attı. “Bunu benden isteme. Banu saygı duyduğum ve yardımlarından ötürü minnet duyduğum bir kadın. Çocukları sağ salım İstanbul’a getirebilmiş ve kelepçelenmemişsem onun sayesinde. Göz ardı etmem büyük kabalık olur.”

“Anlaşıldı göndermeyeceksin...” Beliz, kınayan sert ifadesiyle kollarının arasından sıyrıldı. “Sana nasıl yürüyor. Kör müyüm ben?”

Neden anlamamakta ısrar ediyordu? “İnadına yapıyor, Beliz. Ayrıca Banu’yu biliyorsun. Bunu nasıl düşünürsün?” Hayretle solumdu. Güven duygusunun zedelendiğine dair hisler içinde uyanmıştı ve Beliz babasına olan öfkesini çevresinden çıkarıyordu. Behzat her şeye rağmen sevdiği kadından uzak kalmak istemedi. Maruz kaldığı üslup çirkin olsa da Beliz’in korkularını anlayabildiğinden bir adım atarak yakınlaştı.

“Sakın bir adım atma!”

“Bu kadar zor mu her şey?”

Beliz’in öfkesi kızdırılmış lavların üzerindeymişçesine parladı. “Helal olsun ya! Sevgilim bir kadınla tek başına kalacak ve benim bunu kolaylıkla sindirmemi isteyecek.” Gülmekle ağlamak arası tiz bir sesle sitem etti. “Kahretsin, nelerle baş ettiğimi görmüyor musun? Senin yüklerin bana ağır geliyor, Behzat.”

Behzat farkındaydı. Yeterince yükü varken kendi sorunlarını da sevgilisine yüklemişti. Fakat aralarında iletişim sorunu vardı. Maraza çıkmasına sebep olan destek eksikliğiydi.

İstanbul’u sevmeyen Banu’nun taşınacağına dair tek bir kelime etmeyişi ve ansızın bavullarıyla gelişi büyük sürpriz olmuştu.

Efraz ve Aden'e verdiği ilginin birazını Beliz'in iç dünyasına verseydi yükleri yüzünden karşı karşıya gelmezlerdi.

Sevgilisine doğru adım atmak istiyordu ama kabul etmeyeceğini bildiği için yerinde kaldı. "Burada kal o zaman."

"Annem evde tek, bana ihtiyacı var!"

Kapı kolunu indiren kadının gideceğini fark edince reddedileceğini umursamadan elinden tutup kollarının arasına çekti. "Özür dilerim. Yemin ederim temelli geleceğinden haberim yoktu. Sabah sen bağırmadan önce onu arıyor..."

Beliz elini kaldırarak susmasını sağladı. "Daha fazla konuşmayalım, yoksa kavga ederiz." Kolunu kurtarıp mutfaktan çıktı. Behzat arkasından giderken hâlâ konuşmanın derdindeydi. Gönlü kırık gitmesini istemiyordu. Fakat bir insanı da evinden gönderemezdi. Kapısına gelmiş misafirini kovmak meşrebinde yoktu.

Çantasını ve montunu kapatan kadının dış kapıya varıp arkasına bakmadan açtığı kapıdan fırlayışını hayretle izleyen Behzat, öfkesine öfke katan Banu'nun sesini duydu. "Yemem kız sevgilini korkma." Sesi hayli neşeli çıkmıştı. O seste çok ima vardı ama Beliz bunu anlamayacak kadar sinirliydi.

"Cehenneme git, Banu!"

"Görüşürüz orada, tatlım!"

Yüzüne çarpılan kapıya bakakalan adamın bıçare kederi sevgilisi tarafından bertaraf ediliyordu. Beliz'in evhamları dayanılmaz noktaya ulaşarak ilişkilerine zarar vermek üzereydi. Yarın yanına uğrayacak, kuruntularına sebep olan nedenleri aralarında çözmek için konuşacaktı. Belki de baş başa akşam yemeğinde konuşmak daha etkili olurdu.

Salonda tek başına oturan kadının yanına döndü. Kapı eşiğinde yorgun argın bilgilendirdi. "Misafir odam dolu, burada uyumak senin için sorun olur mu?"

Banu kafasını salladı. "Hiç sorun değil. Gel biraz demlenelim."

Banu'nun gözlerindeki hüznün huzmeleri ciğerine saplandı. Araştırma yapacağını söyleyen kadının aramasını hep beklemişti.

Belli ki araştırmalar sonuç vermişti. Yarın hafta başıydı ve evde kalmayacaktı.

“Bekle iki kahve yapıp geliyorum, yoldan geldin zaten,” diyerek mutfağı girmeden önce sordu: “Bu arada yemek yedin mi? Aç mısın?”

“Yedim, canım. Kahve yeterli.”

Hitaplarının da Beliz’i kışkırttığına emindi. Ancak az önceki canım hitabının samimiyeti tanışıklarından beridir mevcuttu. Banu ile iki samimi komşulardı ve senede iki veya üç defa da görüşseler de bağları asla kopmuyordu. Beliz’e bu durumu hiç açıklamadığı, Banu’yu hep Bülent olarak bildiğı için yadırgaması normaldi. Sevgilisinin üzerine çok gitmişti. Yarın akşam yemeğıyle her şeyi halledecekti.

İki filtre kahve hazırladıktan sonra salona geçti. Kahveleri orta sehpaye bırakarak kadının karşısına geçip oturdu.

“Siz Efraz ile barıştınız sanırım.”

Behzat hayretle gülümsedi. “Sorma, doksana golü çaktı hanımefendi. Doğrusu bu sabah seni arayacaktım. Fakat *Gururlu*’nun haylazlığı engel oldu, unuttum. Sonra çocukları dışarı çıkarttık derken gün bitti.”

Banu anlayışla kafasını salladı. “İstanbul’a gelmeyi hep aklıma koymuştum. Sevmiyorum hâlâ o ayrı da. Efraz ve Aden bahananem oldu.” İtirafından çekinmeden gülümsedi. “Gerçekten sana yük olmak istemiyordum ama hem seninle görüşmek için hem de eşyalarımı bırakmak için geldim.”

“Banu bana asla yük olmazsın, bunu düşünme. Beliz ise...” Derin iç çekişinin ardından açıklamayı güçlükle yaptı. “O gerçekten böyle biri değıl. Muazzam bir kadın fakat ailesiyle sorunları var. Acısı...”

Banu daha fazlasına duymak istemediğini belirtircesine elini kaldırdı. “İnan Beliz’in söyledikleri umurumda değıl. Bilirsin dik-kate aldığım insan sayısı azdır. Sadece seni zor durumda bırakmak beni üzüyor. Sana ne kadar çok değıer verdiğimi bilirsin, Behzat.”

Dudağının kıyıları mahcubiyetle yukarı kıvrıldı.

Banu kahvesinden bir yudum alınca asıl konuya girdi. "Kızlar hakkında araştırma yaptım biraz." Ardından gözlerini devirdi. "Biraz demek yetersiz kalır. Gittiğimden beridir araştırmalar yapıyordum. Bir iz peşine düşeyim diye, ne öğrensek bize kâr neticede."

Behzat umutla bekledi. "Evet."

"Aileleri hakkında tek bir bilgi yok." Şaşkınlıkla yerdeki halıya bakıyordu. "Ne zaman geldiler, ne zamandan beri buradalar onu bulamadım. Sanki gökten bir yağmur tanesi gibi inmiş, hayatımıza dahil olmuşlar."

Aydınlığa kavuşacaklarına olan inancını kaybetti Behzat. Asıl öğrenmek istediği aileleriydi. Aden'in, Efraz'ın kızı olabilme ihtimali yüzde kaçtı? Banu bunların cevabını vermediği sürece Efraz'a soracaktı. Yahut kızı hastaneye götürüp DNA testi yapacaktı.

"Ne buldun peki?" Çehresine sirayet eden öfkeden daha şiddetli yükselen tınısıyla sordu. Ne bulsa kârdı ancak şu an için en önemli gerçek Aden'in kim olduğuydu.

"Senin *Gururlu* bizim mahalleye gelmeden birkaç ay önce nereye sığınmışsa kovulmuş. Birkaç sokak serserisi kızın saklandığı yerlerden çıkarıp göndermiş, burası bizim bölgemiz diye. Buldukları yemekleri almışlar." Gözlerini kahvesine dikip çaresizce cümlesini bitirdi. "Dövmüş... Sonra da kovmuşlar..."

Savunmasız bir kızı dövmüşler! Beyninde defalarca kez yankı eden cümleyi kendi dilinde zikredince irkildi. "Dövmüşler?" diye tekrar etti. Çenesinin kasıldığını, boyun kaslarının ağrıdığını hissedene kadar dişlerini sıktı. Onu döven kim varsa bulup parmaklarını tek tek kırmak istiyordu. Şiddete şiddetle karşılık vermenin oluru olmasa da zalimlerin anlayacağı dilden konuşurlarsa eşitlik sağlanabilirdi.

"Bunları anlatmak benim için hiç kolay değil. Dayak yediğini, yerden yere sürüklendiğini öğrenmek şu duygusuz kalbimi var ya..." Kalbine pat pat vurdu. "Kinle, nefretle doldurdu. Kimsesiz hepsi. Kimsesizler deryasında kimin kime vurduğunun bir önemi yok. Herkes hayatta kalma mücadelesinde."

Kahveyi sehpaye geri bırakan kadın şakaklarını ovdu. “Bunu bir kere de yaşamamış ayrıca. Yine bir sokakta sığınak bulmuşlar. Çöpten buldukları yemeklerini yerken diğer çocuklar yemeklerini almış. Efrac yine izin vermeyip çırpınca onlar da kendi aralarına alıp dövmüşler. Aden’i hırpalamışlar mı, belli değil, kimlerin yaptığı da meçhul. Sokaklarda dolaşıp yemek arayan bir çete olmalılar.”

Her gelişme aslında bir gerilemeyi işaret ediyordu. Ah vah edip geçtikleri sokaklardaki çocukların tehlikeli bir yüzü de vardı ki Behzat o tehlikeli yüzlerini kafalarından koparmak istiyordu.

“Oradaki insanların hiçbiri yardım etmemiş mi?”

“Hayır.”

“Bu nasıl bir vicdan? Bir insanoğlu da kollarından tutup çekmemiş mi?”

“Dışarısı çocuk kaynıyor, Behzat. Bu çocuklara yardım etmesen vicdanen suçlusun. Yardım etsen olacak bir kavga veya sorun neticesinde hukuken suçlusun. İki tarafı boklu değnekte dengede durmaya çalışıyorsun. Ya bakmayacaksın ya bakarsan da dengeyi bulmalısın. Kim sokak çocukları için bunu göze alır?”

Karncalanan avuç içleri bir yere inmeye meyletti. “Vicdanı, merhameti olan her insana bunu yapmalı, Banu.” Kahvesini masaya gürültüyle bırakıp ayaklandı. Salonun bir ucundan bir ucuna voltalar atarak duyduklarını hazmetmeye çabaladı. Nasıl olurdu da hiç kimse yardım etmezdi?

“Sonrası malum. Kovulduğu her sokağın sonu bizim mahallemize getirdi. Yemek arayışı da sana getirdi çocukları. Senin kurtarman için onca cefaya katlandı bu küçük kızlar.”

Sakallarını sıvazladı. Çöpün üstüne sığınan yabani bir güzelin ilk halini hatırlayınca içi burkuldu. “Peki, ne zamandan beri buradalar? Ne zamandan beri görmüşler?”

“Üç dört ay oluyor sanırım.”

“Tam bir süre belirlememişti ama gelişinin uzun olduğunu söylemişti. Nasıl geldiklerini sorduğumda kaçmıştı.” İlk günü ve konuşmaları hatırlayınca yüzünde acı bir tebessüm oluştu. Efrac ve Aden’i sadece sokaktan almamış, hayatlarını kötü insanlardan kurtarmıştı.

“Onu bulamadım işte.” Kendine kızan tınısıyla tısladı. “Birkaç yerde çalışmak için konuşmuş ama nereye gittiyse kimse kabul etmemiş. Elllerine yiyecek verip göndermiş, senin *Gururlu* bunu da kabul etmemiş.”

Efraz’ın en baskın özelliklerinden biri gururlu oluşuydu. Doğum günü sürprizi esasında en büyük gol olmuştu. Kimseye muhtaç olmak istemeyen Efraz’ın hâlâ yanında bulunuyor olması mucizeydi.

“Reyhanlı araştırmalarım eksik ve şüpheli. Lübnan’da da biraz araştırma yaptım.”

Behzat umutla kadına döndü. Banu gittiğinden beridir nefes aldırmadan taşın toprağın altını aratmıştı belli ki. Beliz böyle bir kadını evine kabul etmemesini istiyordu.

“Yaklaşık beş, beş buçuk ay önce Lübnan’da birkaç aile kaçmak isterken sınırda katlediliyor. Lakin bunu kimin yaptığı bilinmiyor. Efraz ile Aden’in gelişi neredeyse o zamanı buluyor. Ailelerinin olmayışını anımsadıkça...” Kafasındaki her neyse açıkça beyan edemiyordu. “Bilmiyorum, Behzat. Aklıma yattı da ama emin olamıyorum. Efraz ailesi söz konusu oldu mu kanayan bir yara gibi.”

Tam bir belirsizlik yumağı olan Efraz çözülmeye çalışıldıkça, yumağı dervişin sabrının yetemeyeceği karışıklığa tekrar doluyordu. “Neden öldürülmüşler?”

“Sebepsiz. Geçerli bir mazereti olmayan katliamlardan yalnızca biri.”

“Desene şu tabiatı yobazlıkla yoğrulmuş bedevi; ülke, ırk, dil, din, insan, hayvan tanımıyor. Bulduğunu şişliyor, bulduğunu yakıyor, bulduğunu asıyor, bulduğunu kesiyor.” Küfredercesine homurdandı Behzat.

Onların Efraz’ın ailesi olması küçük kızın intiharını açıklardı. Ya kabusları? Ya Aden? Sıkıntıyla Banu’ya dönerek içini kemiren ve zaten en başında olası ihtimali vurgulayan şüphe tohumunu gönülsüzce paylaştı. Bunu açıklamak onun için de zor olacaktı.

“Efraz ve Aden’in bağı beni şüpheyeye düşürüyor.”

Banu'nun gözleri kederle buğulandı. "Birbirlerine hiç benze-miyorlar. Akla kara gibiler."

"Bugün yaşla ilgili bir şey kaçırdı ağzından. Şimdiye kadar ihtimal vermiyordum." Gözlerini ovuşturarak karşısındaki kadına dikti. Kararlı duruşundan yerine getireceğine dair kuşku bırakma-yacağına dair sözü verdi.

"Şayet onun çocuğuysa; Lübnan'da taş üstünde taş bırakmam!"

Lübnan'da bir salıncak kurulsa çocuklar salıncağa binmek ye-rine kendini o salıncağa asardı. Eğlencenin lüks görüldüğü coğraf-yada ölüm kaçınılmaz olurdu. Pencerenin kenarında duran küçük kız sabahın erken saatinde kalkmış, aşağıyı izlerken parkta her şeyden habersiz gülerek koşuşan çocukların amansız coşkularına içerleniyordu.

Bazı insanlar için hayat nasıl da kolaydı. Küçük yaşta evlen-dirilme korkusu olmayan çocukların, okuma zorunluluğu vardı ki Efraz öğrendiğinden beridir kendine gelemiyordu. Mutluluk kimi için kapı arkasındayken, kimisi için de uzaklardan göz kırparak kaçıyordu.

Efraz nefesini acıyla dışarı verirken gözlerini Aden'e kaydırdı. Ailesini hiç bilmeyecek, bir daha hiç görmeyecekti. Annesine ait bir fotoğraf karesi bile yoktu. Efraz ailesini biliyordu, onları unu-tamayacağı nice anlar yaşamıştı. Hafızası ailesi adına hep güçlü kalacak, hatıralar onu asla yalnız bırakmayacaktı.

Yalnızca Aden bilmeyecek, üzülse de dudağında özlemle dolu tebessümüyle anlatacağı bir hatırası olmayacaktı. Peki yarın anne-sini babasını sorduğunda nasıl bir cevap verecekti? Kendi ailesini mi ona anlatacaktı?

İçeriden gelen kahkaha sesiyle bakışlarını Aden'den çekip hızla kapıya çevirdi. Bir kadın kahkahası tekrar kulağına dolunca yanlış duyduğunu sandı.

Adımları kahkahaya endekslenmişçesine kapıya yöneldi. Bu-

gün veda günü müydü? Behzat ile bugünden sonra ayrılacaklar mıydı? İçinde oluşan korkuya engel olamamıştı. Kalp atışlarının sesini duyabiliyordu Efrac. Her şeyi atlatmışlardı. Efrac, Behzat'ı bırakıp gitmek istemiyordu.

Asır gibi gelen adımları mutfak kapısının önünde son buldu. Nabzını yoklayan korku küçük çaplı bir kriz geçirmesine neden olacaktı. Kahvaltı hazırlayan kadın ve adamın kahkahalarla sohbet edişleri Efrac'ı da mutlu etti.

Banu'yu çok özlemişti.

"E tabii gördü taş gibi kadını, korkar."

"Sen Beliz'den daha güzel değilsin, Banu." Behzat kâsedeki yumurtayı çırparken bir yandan da cevap veriyordu.

"Hadi oradan, buna Seyit gelince karar verimiz."

"Ne yani Seyit'in senin tarafını tutacağını mı düşünüyorsun?"

"Elbette. Sonuçta o kadar vakit geçirdik."

"Herkes'e güven, ona güvenme." Tatlı uyarısının ardından gülümseyen Behzat kontrol ettiği telefonunu bırakıp, dolaptan krep tavasını çıkarttı. Döndüğü sırada kapıda onları izleyen Efrac ile göz göze geldi.

"Günaydın, *Gururlu*."

İyilik meleğinin yüzündeki gülümseme küçük kıza sirayet ettikçe Efrac gün ışığına maruz kalmış çiçek gibi parlıyordu. Adamın göz kamaştırıcı gülüşüne hayranlıkla bakarken, "Benim güzellik uyanmış mı?" cümlesiyle dikkati en sevdiği kadına yöneldi. "Ab-lana sarılmayacak mısın?" Eğilip kollarını açarak bekleyen kadına dosdoğru koşup sarıldı. Kollarını boynuna doladığında gülümsedi.

"Hoş geldin."

"Hoş bulduk, güzelim."

Saçlarına öpücük konduran Banu geri çekilince Efrac mahzun ifadesiyle kadını izledi. Kavganın sonucu çağırdığı kadının onlar barıştıktan sonra gelmeyeceğini sanırken, Banu bu sabah mutfakta belirmişti. Mahzunluğunu saklamayı becerememişti.

"Neden böyle üzgünsün, kuzum?"

Gözünün önüne düşen saçlarını omzundan sırtına attı. Efrac

gelmek istemediğini söylemenin yolunu aradı. Bizi götürme demek zor olmamalıydı. Gözlerini Banu'dan çekip onları izleyen Behzat'a çevirdi. Kollarını birbirine dolamış gülümseyerek onları izliyordu. Belli belirsiz bir tebessüm sunup yine Banu'ya döndü.

"Ha... Hayır..."

"Beni gördüğüne pek sevinmemiş gibisin."

"Hayır... Hayır..." Telaşla yanlış yorumladığı tespitini reddetti. Mahcup bakışlarıyla kadını izledi. Onu yanlış anlamasını istemezdi. Özlediği kadının gelişine çok sevinmişti. Efraz'ı üzen yalnızca gidecek olmalarıydı. Behzat, Banu'yu aramadığına göre gitmesini istiyordu.

Alt dudaklarını yaladı. Banu ile iletişimi daha kolay olduğundan Arapça konuştuğu zaman çok daha rahat oluyordu. "Gideceğiz ya ona üzuldüm. Böyle ani oldu." Yutkunarak kafasını önüne eğdi.

Banu kuyruk acısını fark etmişti ki kahkahayı patlatmıştı. Efraz kaşlarını çatarak kadını süzdü. Bu komik değildi. Tutarsızlığı belki yanlıştı ama bu kahkahaya değmiyordu. "Seninki gitmekten korkuyor, Behzat," derken adama döndü, imalı gözleriyle baştan aşağı süzdü. "Haksız da sayılmaz. Ben de olsam böyle bir adamı bırakmak istemem."

Efraz ne tepki verecek beklentisiyle adamı süzünce Banu'ya gözünü devirdiğini gördü. İçten içe kıkırdadı. Beliz burada olsaydı iki kadın arasında kavganın âlâsı çıkar, aralarında kalarak can verecek olan Behzat olurdu.

"Beni bırakmak istemiyor musun?"

Sorduğu soruya kendisi de inanmıyordu. Adamın böyle bir gerçeği göz ardı etmesi inanılmazdı. Banu'yu çağıran kendisi değildi. Bunu nasıl unuturdu? Cesurca cevap verdi. "Hayır."

"Bak sen! Onca yolu boşuna mı geldim kız ben?" Doğrulan Banu bir elini beline atarak aksi sesiyle tepkisini koydu. Bu da Efraz'ın utanmasına vesile oldu. Gözlerini kaçırarak yarım yamalak sesiyle fısıldadı. "Özür... Özür dilerim..."

"Ah be Behzat! Bu kızları kendine âşık etmeye ne hakkın var?" Elini hesap istercesine salladı. "Ben Aden'e bakıyorum." Mutfak-

tan çıkıp giden kadının utancını üzerinden atamasa da cesurca itiraf ettiği adama baktı. Banu'ya gelmemesini neden söylemediğini sorsa, kabalık etmiş olur muydu?

“Ben gitmek istediğini düşünmüştüm.” Kalçasını tezgâha yas-larken ellerini de tezgâhın kenarlıklarına yasladı Behzat. Ondan muzır ifadesiyle cevap bekliyordu. Nasıl da Kamal gibiydi. Nasıl da onunla uğraşırken çok mutlu görünüyordu. Şimdi yanına gitse, sıkıca sarılsa, *sen benim abimsin*, dese ne kaybedebilirdi ki?

Hiçbir şey kaybetmezdi. Fakat kendi ağabeyini kaybederdi. Onun bir abisi vardı o da Kamal idi. Başkası da olamazdı. “Hayır,” dedi başını olumsuz yönde sallarken. “Gönderme.”

Ondan bir şeyler istiyordu. Behzat inanıyor gibi görünmüyordu. Gözlerinin içine bakan o mavilikler tüm masumluğuyla ona bakıp gönderme, derken bunu nasıl yapardı? Nasıl kıyabilirdi o gözlere nasıl gönderebilirdi?

“Bizden uzaksın. Kimsenin sana ve Aden'e dokunmasına izin vermiyorsun. Bana sürekli kötü bakıyorsun. Sanki sana kötü bir şey yapacakmışım gibi. Bu beni üzüyor. Seninle güzel şeyler yapmak istiyorum ama sen izin vermiyorsun.”

Sitemleri ardı ardına sıralayan adama, “Sarıldım,” diyerek doğum günü gecesini hatırlattı. Sağ ayağının parmaklarını sol ayağının üstüne koyarak kendisini oyahıyordu. Behzat onu gönderirse, gideceksin derse Efraz ne yapacaktı?

“Evet, ama doğum günüm oldu diye. Sadece Banu'nun sana yakın olmasına izin veriyorsun.” Muzır ifadesi değişmişti. Ciddi ve vakarlı duruşu korkutucuydu. Efraz onu göndereceğinden emin oldu. O yüzden Banu'ya gelme dememişti.

“Ben... ben...”

“Annemin sana yakın olmasına izin vermiyorsun.”

Çıplak ayakları şiddetini arttırdı. Behzat böyle üzerine gelince kendini savunmasız hissediyordu. “Benim... Aile...”

Behzat yine sözünü kesti. “Tamam, ailen değiliz, Efraz. Bunu sürekli yüzümüze vurma. Kimsenin ailen olmak gibi bir derdi yok. Senden ricam sana yakın olan insanları geri çevirme.”

Çenesinin titrediğini hissetti. Az sonra hüngür hüngür ağlayacaktı. Derdini anlatamadığı anlarda dili bilmek bile bir işe yaramıyordu. Efraz konuşmayacağına kanaat getirince adama yaklaşıp, kollarını beline sardı. Şakağını karnına yasladı.

Hayatında olmasını istediği insanlar nadirdi. Behzat ve Banu dışında kimseye bağlanmak istemiyor, bağını derinden kurmaktan ödü kopuyordu. Annesi Gülşin de çok iyi bir kadındı. Lakin o kadına da bağlanmayı istemiyordu.

“Sadece sen!”

Kendi rızasıyla sarıldığı adamdan herhangi bir atak gelmeyince üzüldü. Behzat ona sarılmak istemiyor muydu? Umudunu kestiği anda büyük ellerin saçlarından omuzlarına doğru dolandığını hissetti.

“Bana neler yapıyorsun, Efraz!”

Sevgisini paylaşıyordu. İstediklerini yapıyordu. “Sadece sen sarıl. Başka kimseyi istemiyorum. Sana güveniyorum. Sen benim koruyucu meleğimsin. Sen annem tarafından bana gönderilen bir meleksin.”

Kalbindeki gizi sakınmaktan yorulmuştu. Hâsıl olan sevgiyi ayan beyan dillendirdi Efraz El-Khatip.

“Hey hey dur,” diz çöken adam kızın yüzünü avuç içine alarak susmasını istedi. “Efraz dediklerinden hiçbir şey anlamadım.” Gülümserken gözünün önüne gelen saçlarını şefkatle kulağının arkasına sıkıştırdı. Yüzünü merakla incelerken konuşmasını bekledi.

Efraz anlamasını istemiyordu zaten. Bunu yüzüne söylemek o kadar da kolay değildi. Yüzünü adamın avuç içlerinden kurtarıırken kollarını boynuna sarıp sıkıca sarıldı. Adamın kulağına sessizce fısıldadı. Yine kendi dilinde sevgisini zikretti. Behzat Yargıcı yine anlamsızlıklarla çatıştı.

“Seni çok seviyorum, Behzat.”

Bölüm 14

Hayatın kuralı:

Gönül bağında demlen, Efraz.

Paylaşmaktan korkulan sevginin ardında getirdiği mutluluğu daha önce tecrübe etseydi kavgalara gerek duyulmaksızın aile saadetlerinde yuvarlanıp giderdi. Kışın sonu bahar diye sert ayazına katlanmayı itiyat edinen küçük kızın korkuları yok oldukça sevgisi de ona istinaden çoğalıyordu.

Dokunmasına asla müsaade etmediği iyilik meleğinin yanında oturup dakikalarca sohbet ettiğinden beridir bütün engelleri kaldırmıştı. İnsan güvendiği, konuşurken sonrasında mesul tutulmayacağı, anlaşılabilirliğinden kuşku duymayacağı ve ferasetiyle yüreğini okşayacağı dost, kardeş yahut sevgiliyi arıyordu. Efraz böyle bir adama sahip olduğuna dair bilinç kazanmıştı.

Yemek sonrası dersinin başına geçmişti Efraz. Banu ile birebir çalışmak, kelimeler ve cümleler üzerine pratik yapmak küçük kızın konuşma kabiliyetini büyük ölçüde güçlendirmişti.

“Azizem bak, ne buldum.”

Banu elinde bir fotoğrafla kapıdan çıkageldiğinde Efraz elindeki elektronik cihazı yanına bırakarak dosdoğru gelen kadının neşesini seyretti. Elinde bir fotoğraf karesiyle yanına oturduğunda beklemeden uzattı. “Bak burada kim var?”

Fotoğrafta siyah beyaz çizgili şort ve tişörtle salıncağın önünde bekleyen ve çeken kişiye dilini çıkararak gülümseyen bir erkek ço-

cuğu vardı. Sevimli oğlanın kim olduğunu merak etti Efrac. Siması epey Behzat'ı andırıyor, emin olamadığından dillendiremiyordu.

“Bu kim?”

“Tanımadın mı?”

Dudaklarını büzdü. Tanımadığını söylemeye utanıyordu. İşaret parmağıyla küçük oğlanı göstererek, “Behzat bu. Senin yaşlarında iken sanırım,” bilgisini veren kadının fotoğraf karesini eline bırakmasıyla, Efrac coşkulu merakına tutunarak incelemeye koyuldu.

Behzat onun yaşlarındayken böyle miydi? Yüzüne yayılan gülümsemeye engel olamadı. Boyu yaşına nazaran uzun adamın yüzündeki afacan gülümseme kalbini ısıttı. Elindeki kutunun içinde ne olduğunu merak etti Efrac. Acaba o kutu için mi bu kadar muzır bir poz vermişti?

“Boyu çok uzunmuş.” İncelemesine daha dikkatli devam ederken benzettiği ismi yeniden kalbinde andı. Kamal gibi uzun boylu, çıtkırlıdım vücudu hayli zayıf, yüzünden asla silmediği güler yüzü ve eğlenceye yer arayan, buldu mu bırakmayan inadıyla tıpkı ağabeyi gibiydi. Kalbine oturan ağır yükü bertaraf edemedi.

Hasretle kavrulan mecrûh yüreği bir deva arayışında yürüyor, bulamadığı devanın sancısıyla iki büklüm kesiliyordu.

“Fark ettim.”

“Çok acayip değil mi?” diye sordu Efrac. Fotoğrafa etkilenmiş halde gözlerini bir türlü adamdan alamıyordu.

“Nedir acayip olan, kuzum?”

Şefkatli tutumunu sergileyen kadının sesi kadar elleri de sevgisini belli ediyor, ipek saçlarını bir anne gibi okşuyordu. “Yani düşünsene bu fotoğraf kareleriyle bir insanın her anını görebiliyorsun. Bu bazen çok güzel, mesela Behzat'ın küçüklük halini gördüm.” Hiç görmeyeceğini düşününce fotoğraflanan anılar birer mucize gibi geliyordu.

“İyi yanı olduğu kadar, kötü yanları da mevcut, azizem.”

Banu'nun kahırlı ifadesi içini burktu. “Nedir kötü yanları?”

“Mesela; fotoğrafına baktığın her kimse, annen veya baban,

yahut kardeşin, belki arkadaşın, belki sevgilin, belki ölen kocan. Yahut uzakta ama gönül kırgınlığından birbirinizin hayatından çıkmışsınız. Kişi ve ayrılma sebebiniz fark etmeksizin onu özölüyor. Nasılsa fotoğrafı var diye bakıyorsun ama yetmiyor be kuzum." Sesi kırıldıkça kırılıyor, omuzları direncini kaybetmişçesine düşünüyordu.

"Sarılmak istiyorsun, sinesinde güvende olmak istiyorsun, yok. Sesini duymak istiyorsun, şifan bir nasılsın sorusunda, bir kelam edemiyorsun. Bir zaman sonra hatırladığın sesini unutmaya yüz tutuyorsun. Geçtiğin bir sokakta geçmişe dayalı bir anı var, hatırlayıp üzülölüyor. Fotoğraf hepsinden daha acı. O an neye güldüyseniz hepsini noktası noktasına hatırlıyorsun, çekildikten öncesi ve sonrasını. O anda verilen sözleri. Bir mücerredin sadırma bu denli acıyla hükmetmesi beni üzüyor. Zannımca anıları bu yüzden sevmiyorum." Cümleinin sonunda savunmasız tebessümü dudağının kıyılarına kondu.

Büyölenmiş vaziyette kadının iç kırıklığına şahit olan Efrac, herkesin derdinin farklı ve bakış açılarının benzersiz olduğunu bu sayede tekrar öğrenmiş oldu. Banu'nun bakmaya dayanamadığı bir fotoğraf karesine muhtaçtı. Sadırına basıp ailesine olan özlemini köröklese de belki yalnızlığını dindirebilecekti. Şayet elinde olsaydı...

"Ne fark ettim, Banu, biliyor musun?" diye sordu düşünceli edasıyla. Konuşmasını sessizlikle bekleyen kadının sıcak kahverengi harelerine kederle baktı. "Türkiye'ye geldiğimden beridir özellikle yaşıyorum bu acı durumu. Sizin burada beğenmediğiniz, burun kıvırdığınız, dayanamıyorum dediğiniz her şeye biz muhtacı. Hem de öyle bir muhtaçlık ki, elimde olmayan bir fotoğraf karesi karşılığında canımı isteseler kabul edeceğim bir muhtaçlık." Gerçeği dehşetten uzak yalın sesiyle açıkladı. Ancak kadının bu gerçekler karşısında dehşete düştüğünü ilk anda fark edemedi.

"Benim bir fotoğrafım bile yok."

"Ailenin fotoğrafı yok mu hiç?"

Kaşlarını hayır manasında kaldırıp indirdi. “Hiç yok. Bir tane-sini ailece çekmiştik. O da annemin yanındaydı. Alamadım. Sen anıları sevmiyorsun ama benim anılardan başka tutunduğum bir şeyim yok.”

Çenesine dokunan kadının gözlerinin içine baktı. Sıcacık, şefkat dolu, tehlikeden uzak, sığınınca asla korkmayacağı bir çift gözün ışığına, tanıdık acısına bakmaktan kendini alamadı. “Anılarını da sadece kendine saklıyorsun küçüğüm. Bizimle paylaşmıyorsun.”

Çenesini öne eğip, avucunda sakladığı fotoğrafa bakarken alt dudağını ısırdı. “Sadece kendime saklıyorum onları. Kimseyle paylaşmak istemiyorum. Bu konuda bana kıyamazsınız.” Gözlerinde hissettiği ısıya içten içe kızdı Efrac.

Banu çenesinden tekrar yakalayıp göz göze gelmelerini sağladığında, göz kapağında biriken yaşları görünce yüzünü astı. “Ah! Ben ağla diye demedim, kuzum.” Pişmanlıkla dolu ses tonuyla sitem eden kadın onu kollarının arasına alırken kafasını göğsüne yasladı. “Küçüğüm kimse sana kızmıyor. Sen her şeyi içine atıyorsun. Biz yükünü üzerinden atmamana üzülüyoruz. Sen daha çocuksun, Efrac’ım. Daha küçücüksün. Bu kadar dert senin o kalbine fazla.”

Küçük kollarını kadının beline sardı. Gözünden akan yaşlara engel olamadığından artık salıverdi. Geldiğinden beri ilk defa ağlıyordu. Belki de konuşmanın zamanı gelmişti. Belki de her şeyi anlatıp bu yükten kurtulmanın vaktiydi.

Korkularının üstesinden gelemeyince anlatmak facia gibi hissettiriyordu. Zalim bir varlık tarafından tecavüze uğradığını anlattırsa bir daha onu ve Aden’i kabul etmeyeceklerinden korkuyordu. Bunun yanı sıra polise götürecekleri varsayım küçük kalbine zulümlerde bulunuyordu.

Efrac ona tecavüz eden adamı vurmuştu! Ölü mü sağ mı henüz bilmediği bir caniyi vurup ardına bakmadan kaçırılmıştı. Kendi topraklarında bir cinayet işleyip, hudutlarında arkasına bırakarak yoluna devam etmişti.

“Sanki küçük bir kutuda sıkışıp kalmışsın da kurtulmaya hiç çabalamamış gibisin.”

Bilakis güçten düşene kadar çabalamıştı. “Ben... Onları çok özlüyorum.” Duyan olmayınca cehdinin ziyan olmasıyla kahroluyordu. “Bazen diyorum ki çığlıklarımı duymuyorlar mı? Yüreğim çığlık çığlığa bağırırken beni hissetmiyorlar mı?” Burnunu çekerken onu yerde izleyen Aden’e bakıp gülümsedi. Aden hatırlamaya-cağı ailesini özlemeyecek ama hep merak edecekti. Şanslı gruptan mıydı yoksa talihsiz mi, karar veremedi.

“Özlemin sesi olsa dünya sağır olurdu,” dedi Banu. Sesindeki kararlılık, kendine hak veren ima Efraz’ı kamçıladi. “Belki de dünya sağır olduğu için özlemin sesini duymuyoruz,” diyerek kendi düşüncesiyle eşlik etti.

Aralarında sessizlik varsa da Aden’in oyuncaklarıyla oynayıp arada mırıldanması sessizliği pek hissettirmiyordu. İçine gizli gizli ağlayan Efraz, ona bu saygıyı gösteren Banu’ya minnettardı.

Bazen özlemiyle baş edemeyince çıldırasına ağlamak istiyordu.

“Geçenlerde Behzat kitap okuyordu,” diye söze girdi. “Sesli okumasını istedim. Ne okuduğunu merak ettim. Beni kırmadı sesli okudu. Kitabın adını, yazarını hatırlamıyorum, bakmadım zaten. Bir cümle okudu, incinen yüreğimi tarif ediyordu. Hiç unutamadım,” diye açıkladı. Banu ile her şeyi Arapça konuşabiliyorken, heybesine aldığı cümleyi dosdoğru hiç aksamadan Türkçe dile getirdi:

“*Canım boğazıma gelip çıkmak için çırpınıyor sanki!*”

Çatık kaşlı kadın cümlelerin sonunda acıyla gölgelenen ifadeyle, “Dostoyevski’nin *Karamazov Kardeşler*, adlı kitabı,” diye bilgilendirdi. Gözleri onu süzüyor, bu sözü ezberlemesini yadırgıyor yahut hoşnut kalmamış gibi geziniyordu. “Muazzam bir kitap, Efraz. Türkçeyi tam anlamıyla söktüğünde okumanı isterim.”

Türkçeyi tam anlamıyla söktüğünde Banu ve Behzat hâlâ yanındaysa neden olmasın.

“*Effa...*”

Seslenen Aden'e ikisi aynı anda döndü. Oyunağını uzatan küçük kız yanına katılmasını istiyordu. Efraz geleceğini söyleyerek fotoğraf karesini yanına bıraktı. Behzat geldiğinde ona gösterecekti.

"Ben o acıyı Azze'mi kaybettiğimde ilk çektim. Ne açlığım, ne evsiz, ne barksız kalışım bana Azze kadar acı çektirmedi."

"Ne oldu Azze'ye?"

"Orospu çocuğu babası onu yaşlı bir adamla evlendirmeye kalkıştı. Azze'yi dövdü, canını yaktı, kızını hiç sevmedi. Canım arkadaşımı intihar etti. Oyun sahamızda onu ipten aldılar... Yüzü mosmor olmuştu... Boynu kırılmıştı..."

Banu tıkanı. Kelimenin tam anlamıyla söyleyeceği bütün sözler boğazına dizilerek kadını inletti. Efraz bu tıkanmayı o kadar iyi tanıyordu ki.

"Çok acı çekti ama gelinlik giymeden kefen giydi. Onu kaybettiğim için üzülüyorum. Benim canım boğazımdan Azze evlendirilmeye zorlanırken çıkmak istedi."

Dehşeti yaşadığını çok nadir görmüştü Efraz ama hak veriyordu. Kim on iki yaşında evlendirilmeye zorlanıp intihar eden bir kızın hikâyesini dinlerken sakın kalabilir, normal karşılayabilirdi?

"Ne yaptınız o anda," şaşkınlıkla sorduğu سوالin ardından utançla yüzünü avucuna sakladı Banu. "Özür dilerim bunu sormam gerekiyordu."

Efraz ne yaptığını anlatmaya kalkışsa içinden çıkamazdı. Hissettiği tuhaflığı paylaşabildi sadece. "Annesi zılgıt çaldı. Amine teyze kızının başında halay çekti." Sesi güçsüzce çıkınca yutkundu.

"Neden zılgıt?"

Tınısındaki şoku algılayan Efraz dışarıyı seyre daldı. Dünya üzerinde anlam verilemeyecek ne çok şey yaşanıyordu. Yaşamayan da böyle aralarında muhabbetini edip şaşkınlığa uğruyordu.

O dehşet dolu anları tekrar tekrar yaşadı Efraz. Kızının başında zılgıt çalışı bütün sokak ahalisi tarafından anlamsızca karşılanırken, kızının cansız bedeni etrafında dönen annesi için çok manidar bir tepki olmuştu.

“Biliyor musun,” dalgınlığından sıyrılamadığından göz ucuy-la Banu’ya baktı. Gözünü tekrar dışarı çevirecekti ki kadının deh-şet dolu ifadesini görünce yeniden ona bakmaya kendini zorladı.

Neden zılgıt diye sormuştun değil mi?

“Bizim orada kadınlar konuşmayı bilmez. Kelimeleri yormaz-lar. Zılgıtı söz bilirler. Zılgıtları çılgınlardır. Acı da çekse, halay da çekse zılgıtı sözüdür.”

Konuşma yasağı verilmiş bir kadının feryadı zılgıtla yükselir-di. Efraz kime anlatırsa belki de anlaşılmayacaktı ama Amine ken-dince haklıydı. Kızı cani bir adama varmaktansa kurtuluşa ermişti.

Canına kast ederek büyük bir günaha girmişti. Azze bunu nasıl göze almıştı? Kendi göze alışını anımsayınca sorduğuna utandı. Bu hatayı bizzat kendisi de yapmıştı.

Düşünceleri kendisine sarılan kadınla son buldu. “Sen daha on iki yaşında bir kız çocuğusun. Başına gelenlerin hepsini bilmiyo-rum ama yaşadığın az mı be kuzum? Sonra neden bu kadar olgun olduğunu, neden çocuk kalamadığını kendime soruyorum.”

“Çocuk kalmama izin vermediler Banu.” Diyerek sözü nok-taladı. Ne Efraz, ne kardeşi ne de çevresi çocukluğunu yaşama-dan büyümüştü. Her çocuk gibi ufak tefek eksikliklerden ziyade yoksunlukla geçinmişlerdi. Onlar daha doğdukları gün büyümek zorunda kalmışlardı.

Dertleşmeleri isyanı basan Aden ile son bularak Efraz ve Ba-nu’ya gönülleri ferahlatmak için bir çıkış yolu sağladı.

“Benim güzel kızlarım sohbetinize doyum olmaz ama benim gitmem gerek. Birazdan o mendebur gelir.”

Efraz kimden bahsettiğini anlayınca kıkırdadı. Koltuktan ine-rek doğrulmadan evvel yerde oturan kardeşini kucaklayan Efraz, Banu’yu geçirmek için peşine düştü. Çantasını alarak kapıya iler-lediğinde çıkmadan evvel çocuklara dönüp yanaklarından öptü.

“Bir dahaki sefere bana aileni anlatıyorsun, Efraz. Bu mükem-mel kızı yetiştiren anne babayı merak ediyorum.”

Başını olumlu yönde sallayan Efraz kabul etti. En azından bunu da artık onlara çok görmeyecekti.

“Anlaştık o zaman.” Kapıyı açmaya davranan kadından önce kapı zaten biri tarafından açılmış ve karşılarında Behzat ile Beliz ele tutuşarak belirmişti. Efrac gözünün önünde beliren küçük Behzat’ı ve karşısında uzun boyuyla, yakışıklı yüzüyle duran adamı kıyaslayınca hayranlıkla gülümsedi. Çok değil hayranlığı saniyeler sürdü. Banu’nun nefretle harmanlanan tınısından meşhur cümlesi kulaklara duyuruldu:

“Geldi mendebur!”

“Dedi aynaya karşı Banu.”

Behzat yeni bir tartışmanın ortasında kalacağının gerçeğiyle tekrar yüzleşince yorgunlukla Efrac’a baktı. Beni kurtar diyen bakışlara yapmayacağını omuz silkerek belirtti kız. Neden her defasında reddedileceğini bildiği halde yardım etmesi için ısrar ediyor, anlayamıyordu Efrac.

“Laf cambazlığını bırakalı seneler oldu, şekerim.”

“Hakaret etmekten de rücu edebilirsin. Geç değil, Banu.”

Efrac kapı ağzında didişen iki kadından gözlerini alamadığından kucagından inen Aden’in peşinden gitmedi. Odalarına dosdoğru emekleyen kardeşinin diğer oyuncakları talan edeceğinden Efrac çok korku duymadı.

Hoş çok hızlı iletişim kurdukları için ne dediklerini de tam anlayamıyor, Behzat’ın mimikleri çok ileri gittiklerini ifade ediyordu. Hayır, Behzat didişmekten anlamadığı için her kelimeye karşın abartılı tepkiler veriyordu. Anlaşamıyor gibi görünen iki kadın pekâlâ anlaşabiliyordu. Yalnızca kuşandıkları silahlarını kullanmaktan vazgeçmiyorlardı. Efrac bu adama en yakın zamanda iki kadını rahat bırakması hakkında vaazlar verecekti.

“İnsanı olduğu gibi anlatmak ne zaman hakaret oldu?” sorusunu alaycı tutumuyla soran kadın cevap şansı bırakmaksızın devam etti: “Kabullenmediğiniz gerçekleriniz sadece bir kelimeyle özetlendiğinde, hakarete bağlayıp karşınızdaki insanı alt etmekten ne zaman vazgeçeceksiniz?” Gözlerini devirdi. “Malumu ilan ediyorum; mendebursun Beliz ve ben asla hakaret etmiyorum.”

“Senin tahammülsüz kinin beni aşıyor artık. Bir destek almalısın. Varsın yüzüm çirkin olsun. Kalbim senin kadar çirkin değil en azından. Edebim çirkin değil.” Savaş açan Beliz’in meydan okuyan ifadesi sertleşti.

“Ey gidi unutmayan aklım ve hazmetmeyen kalbim; şu eve ayak bastığım gün edepten ne denli yoksun birini mi hayal ettiler?” Alaycı ifadesinden caymayan Banu, Beliz’i alt etmekle kalmıyor konuştuğuna pişman ediyordu. “Derler ki; *gülü tarife ne hacet, ne çiçektir biliriz*. Kendini, geçmişinin ayıbından sıyıramazsın. Benim edebime de dil uzatamazsın! Destur be kadın!”

Beliz’in soluk benzi göz korkutucuydu. Sarsılan kadın her an kendinden geçecekmiş gibi ileri geri sallanıyordu. Banu’dan korktuğunu o anda anladı Efrac. Korktuğu kadınla didişmekten asla bıkmayışı da büyük tezattı.

Müdahale yine geç de olsa Behzat’ın aralarına karışmasıyla gerçekleşti. İstifini bozmadan, sükûtunu koruyarak Banu’nun kolumdan çekiştirip asansöre kadar götürdü. Düğmesine bastığı otomatik kapı açıldığında kadını içeriye hafifçe itti. Kapı kapanmadan evvel imayla gülümseyerek sessizliğini bozdu.

“Yarın görüşürüz.”

“Dubaracı gelirse bilgin olsun gelmem yarın.”

Banu her ne söylediye Behzat’ın gülen yüzü solmuş, Beliz şaşkınlıkla inlemişti. Otomatik kapı kapanırken Behzat katı sesiyle tısladı: “Gelmeme lüksünüz yok!” Kapı kapandığında kendilerine dönen Behzat, eve girip kapıyı kapattığında sevdiği kadına, “Mutfığa geç, geliyorum,” diyerek emrivakide bulundu.

Oflayarak çantasıyla mutfığa görünmeyen bir güç tarafından itilen Beliz’den gözlerini alamayan Efrac kendisine yöneltilen sualle ilgisini Behzat’a verdi. Nasılsın güzellik, sorusuna karşılık sevimli edasıyla iyi olduğu yanıtını verdi.

“Sen içeride birazcık bekle. Ben Beliz ablanla konuşup geliyorum.”

Bilgilendiren adam gidince Efrac etrafına boş boş bakındı. Kaldıkları odadan Aden’in ağlamaklı sesi yükselince korkuyla

odaya koştu. Kendisine bir şey yapmaz sandığı kardeşini başıboş bırakarak tehlikeye atmıştı. Aralıklı kapıdan içeriye girdiğinde komodinin dibinde oturarak ağlayan kardeşine koştu. Üzerine dökülen sütü görünce dudığı uçukladı.

Hay aksi! Bu süt nereden çıkmıştı?

“Ne oldu, Aden?” Ne olduğunu kavraması hayli uzun sürdü. Islanmaktan, üzerine bir şey dökülmesinden son zamanlarda aşırı rahatsız olan Aden sütü nereden bulduysa üzerine boca etmişti. Komodinin ucunda devrilen süt bardağını görünce alt dudığını ısırıldı.

Sabah Aden’in içmediğı sütüydü. Kahvaltıda ağlayarak reddettiğı sütü Efraz içireceğini söyleyerek odada oyalamış ancak Aden içmeyince komodine bırakıp onu sakinleştirmişti.

Islanan zemine ve kardeşine kısa bir anlığına göz gezdirdi. Böyle kalmaya devam ederse yaygarayı koparacaktı. Hızla dolaptan temiz ve ütülenmiş kıyafetlerini çekip çıkardı. Süte bulanık küçük ayaklarını banyoda yıkayıp havluyla kuruladıktan sonra odaya geri döndü.

Aden’i giydirene kadar birileri gelip dökülen içeceği temizleyebilirdi. Kardeşini yere uzatıp, kıpırdamamasını söyleyerek odadan koşar adımlarıyla çıktı. Kuvvetle muhtemel Behzat gelirdi. Mutfakta konuşuyor zannettiğı çiftin yine öpüşmelerine denk gelince tiksinierek yüzünü buruşturdu.

Behzat, Beliz’i kendine çekiyor, ısrarla kucaklıyordu. Yükselen sesler kızı tiksindirdiğı gibi korkutuyordu da. Tecavüze uğradığı geceyi hafızasından silmek için cebelleştiğı her seferde bu kadın ve adamın mahremiyeti çomak olup engelliyordu.

“Aden... süt... döktü...”

Yıldırım çarpmış ağaç gibi birbirinden ayrılan kadın ve adamın muhatarayla çevrelenmiş yüz ifadeleri, gayrimuntazam dağılmış saçları, yanlış bir anda bulunduğunu ve kaşlarını aynı anda çatmalarına bakılırsa rahatsız olduklarını küçük kızın yüzüne vurdu.

Fitili alınan Behzat ne yöne döneceğini şaşırmış, Beliz saçlarını arkaya atarak toparlanmaya çalışmıştı. Üzerine çeki düzen

verirken, duymamış olsa gerek tekrar etmesini rica etmiş, Efraz kadını yine görmezden gelerek Behzat sormuş gibi ona bakarak cevap vermişti.

“Aden süt döktü!”

Bakacağını söyleyerek mutfaktan çıkan kadının arkasından bir müddet baktı Efraz. Behzat’a yakışmıyordu. Onun yanında Banu ve annesi dışında herhangi bir kadın istemiyordu. Aden’i giydirmesi gerekiyordu. Dönüp peşinden gitmeye davrandığında Behzat’ın ricası üzerine duraksadı.

“Efraz, güzelim seninle bir konuda anlaşalım lütfen.”

Efraz onunla anlaşmadan önce yavaş adımlarla içeriye girdi. Adamın karşısında durduğunda yanıtlamadan evvel kendi sualine cevap istedi. Ne zamandır aklını kurcalıyor, sormak için fırsat kollamadığından da doğru anı bulduysa da sormamıştı.

“O senin karın?”

Aldığı soruyla ufak çaplı bir şok yaşadı Behzat. “Hayır, sevgilim.”

Sevgili, birbirini kalben seven ve gönül bağına bir daha koparmamak üzere verilen sözlerle evliliğe devşiren kadın ve erkeğin aidiyet duygusundan bir an bile vazgeçemediği, en sevimli ilişkili basamağıydı. Efraz bu şekilde ifade ettiği ilişkinin zinaya girmemiş olmasını umuyordu. “İmam... nikâh?”

Sorudan rahatsız olan adamın ensesini ovalaması gözünden kaçmadı. “Hayır, neden sordun?”

“Sen onu hep öpüyor,” derken yüzünü ekşitti. “Bu günah.”

Refleksle yüzünü buruşturan Behzat, ifadesinden hoşlanmış olmalıydı ki kıkır kıkır güldü. Efraz bazen mimiklerinden şüphe duyuyor, Behzat dahil herkesin neden ona güldüğünü merak ediyor, sorduğu zaman aldığı karşılık daha şiddetli höykürmeler oluyordu.

“Herkesin günahı kendine, Efraz.”

Efraz babası sayesinde bunu öğrenmişti. Herkesin kendi günahından mesul tutulacağını, esasında kimsenin bir diğersinin se-

vabıyla günahıyla cennet veya cehennemle tabi tutulmayacağını biliyordu. Fakat hiç unutamadığı, annesinin aklına kazıdığı bir nasihati vardı ki, Rohan'ın hırsızlığına ortak olurken de korktuğu ve yanaşamadığının sebebiydi. Çocuklarının günahı anne babadan sorulacaktı. Yarın Behzat'ın bu yaptıklarının cezasını anne babası çekecekti.

Ağzından aniden kaçan hıçkırıyla irkildi. "Gülşin teyze... Cehennemde yanacak." Gözlerini korkuyla belertti. Behzat'ın hatası yüzünden annesinin hatta görmediği babasının cehenneme gideceği düşüncesinden müthiş azap duydu.

"Güzelim günahlarımdan kendim sorumluyum. Annem babam değil. Onlar beni uyardı. Üstlerine düşen vazifeyi yaptı. Bundan sonrası yalnızca beni ilgilendirir." Sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine yasladı. "Topluma mal olan zararlı davranışlarım olursa, bu noktada annem ve babam uyarmak için dahil olabilir ama o zaman da mesul tutulamazlar. Ben bir yetişkinim. Akli iradem var ve yaptıklarım kendi rızam dahilinde olmuşsa, suçu da günahı da sevabı da beni ilgilendirir. Ha bu demek değildir ki herkes anne baba terbiyesi almış. Almayanların halini görüyoruz zaten."

Efraz upuzun anlatan adamın söylediklerini hulâsa anlamıştı. Ancak bir nokta oldukça dikkatini çekti. "Şimdi ben seni... Öpsem... Günah benim?" Tam anlamıyla soramadıysa da anlayacağından kuşku duymadı.

Uzun soluklu kahkahası tam o noktada patladı ve Efraz'ın yüreğini vurdu. Kamal yanında değildi ama sanki ruhunu Behzat'a nakletmiş ve kardeşini yalnız bırakmamıştı. Yükü giderek çoğalıyor, çölden irak yüreği bir dünya kahrını taşıyormuşçasına bükülüp kırılıyordu.

Behzat'a çok alışmıştı.

"Yanağımdan öpersen bu günah sayılmaz. Fetva veriyormuş gibi olmayalım, haşa. Hem sen daha küçüksün. Niyetin saf ve temiz. Seni bu konuda baskı altında bırakmak doğru olmaz."

Duyduğu cevapla tatmin olan kızın yüzüne yayılan gülümse-

meyle beraber yarım yamalak bir soru daha yöneltildi. “Yanak,” diyerek adamın yüzünü işaretledi. “Öpeyim?”

“Beni istediğin zaman öpebilirsin. İzin almana gerek yok.”

Bir cesaretle oturan adamın yanağına doğru yaklaşıp dudaklarını yanağına değdirip süratle geri çekildi. Allanan yanaklarını saklayamayınca Behzat’ın diline düşen Efraz çapkınca göz kırpan adama gülümsedi.

“Beliz beni öptüğünü görmesin, çok kıskanır.”

Hiç aksamadan net cevabı verdi Efraz: “Kıskansın!”

“Kıskanırım kıskanmasına da seni de yolarım. Banu ablanın bana yapmadığını ben sana yaparım.” Arkasından yükselen oyunbaz sese dönen küçük Efraz, kucağına yüklediği kardeşiyle dosdoğru buzdolabına ilerleyen Beliz’e gözlerini kısarak baktı. Banu bu söylediklerinin şaka olduğunu bildiği halde duysaydı, acaba ne yapardı?

Sütün bittiğini ve alınması gerektiğini söylediğinde Behzat’ın ayaklanmasını sağlamış, Efraz yanağından alınan makasla sırtıtmıştı. Canının sıkıldığı, düşüncelerinin allak bullak olduğu noktada Behzat devreye girerek hepsini bertaraf ediyordu.

Sevgilisinin kucağından küçük oyuncak arabasıyla oynayan ve her seferde ağzına götüren Aden’i bir çırpıda aldı. Markete gideceklerini, yemek için bir şeyler hazırlamasını rica ederek küçük kardeşiyle beraber gözden kayboldu.

Beliz ile yalnız kalan Efraz, dolaptan bir kap alarak buzdolabının önüne geçen kadını merakla izledi. Her ne yemek yapacaksa malzemelerini ona göre seçiyordu. Beliz’in yemeklerini seviyor ancak teşekkürünü hep Behzat’a ediyordu.

Sebzelerini sirkeli suya alan kadının doğrama tahtasını çıkardığını görünce merakı harlandı. Karnı yavaştan gurulduyor, midesi sinyalleri ağır ağır veriyordu. Acaba şipşak bir yemek mi hazırlanacaktı?

“Neden beni öyle izliyorsun?”

Efraz tezgâha doğru fıstıki makamıyla yaklaşıp, onu yola-

cağını söyleyen kadına sinir harbi yaşama isteğiyle tutuştu. Asla nedamet duymadan, kadını sille yemişe tek bir cümlede çevirdi. "Sen çok çirkin!"

Duyduklarıyla bir müddet elindeki bıçağı doğrama tahtasının üstünde boyuna sabit tutan kadın sakın kalmak için derin nefesler alıp verdi ve nihayetinde gülümsedi. "E ne yapalım Efraz Hanım, sizin kadar güzel doğmadık."

Efraz zorlama gülümsemesini, "Behzat... o... o senden daha güzel. *Sinirimi* bozuk..." diyerek yanın yamalak Türkçesiyle silip süpürdü.

"Her şey güzellik demek değil!" Beliz katı sesiyle tersledi.

"Ama göz zevkimi bozuyorsun," dedi bir çırpıda Efraz. Banu böyle söyleyince kadın küçük çaplı bir kriz geçirmişti. O zaman da yine tartışmaya girişmişlerdi ve aralarındaki ateşi söndüren Behzat olmuştu.

Beliz gözlerini kısarak elinde duran bıçağı havaya kaldırdı. Küçük kıza şeytanice sırtırken sesine gizemli bir hava kattı. Bıçağın ucunu işaret parmağına değdirerek hafifçe döndürdü. "Diyorum ki; hazır Behzat markete kadar gitti. Şimdi de gelmez. Burada seni doğrayıp pişirsem ruhu bile duymaz."

Afallayan küçük kız bir adım geriledi. "Olamaz..."

"Neden olamazmış?" Gözlerini ardına kadar açarak üzerine dosdoğru gelen kadından kaçan Efraz odasına sığındı. İzlediği çizgi dizilerin kötü kahramanları gibi canavarlaşan, kötü kahkahasını atan Beliz'i duymazdan gelerek yastığın altına saklandı. Bir daha odadan hiç çıkmadı, ta ki yemeğe çağrılana kadar.

Behzat'ın seslenmesiyle saklandığı sığınağından gün yüzüne çıkan *Gururlu* herkesi yemek masasında bulmuştu. Behzat, mama sandalyesinde kendi kendine konuşan Aden'e yemeğini yedirirken, Beliz ile hararetli bir sohbete tutulmuştu.

İki sevgilinin konuşmasından anladığı kadarıyla iş yerlerinde sorun çıkaran bir kadın vardı ve bu kadın iş alanında değil, kapı arkasında ayıp denilebilecek konularda uzmandı. Beliz'in öfkeyle

çıkışıp küfredeceği noktada duraksayışı, Behzat'ın sakinleşmesi için teskin edişi yetersiz kalıyordu.

Beliz'i sevmiyordu ancak haksız rekabete de karşıydı Efrac. Bahsettiği sunum her neyse karşısındaki kadının ustalıklı üstesinden geldiğine emindi. Hem Behzat gibi başarılı bir mühendis sunumunu destekliyorsa, bu kadın patronu tarafından ötelenmeyi asla hak etmiyordu.

“Benim kabullenemediğim aklıyla ve işiyle kazanması gereken bir kadının bedenini kullanarak bunu başarması, gömleğinin üç düğmesini açıp, göğüsleriyle patron tavlama çok aşağılayıcı.”

“Uzunu okşayacak birilerini odasında, parasını kazandıracak birileri de kapı arkasında. Her şekilde işini patron vasıtasıyla hallettiği birileri var.”

“Fakat bu durumda kuru, yaşı da yakmıyor mu?”

“Hayır, söz konusu bile olamaz. Herkesin kendine yakıştırdığını, saygıyı ne kadar verirse o kadar aldığını söyleyen sen değil misin?”

“Evet ama...”

“O zaman korkacağın veya şüpheye düşeceğin bir durum da yok.”

Beliz kısa metrajlı makara gibi aynı kelimeleri tekrar edip isyanlarını dile getirince, sakin kalmasını ve her şeyin yoluna gireceğini ısrarla tembihleyen Behzat kaşlarını çatarak, sert bir tavırla uyardı. “Sen onu kendine fazlasıyla dert ediyorsun, Beliz! Bu konuları yalnız kaldığımızda konuşmamız daha iyi olur.”

Yemeğini doğru düzgün yemeyen kadının cevap vermesine müsaade etmeyen ve olayı olduğu gibi çözen Efrac dik başlılığına hâkim olamayarak iki kişilik sohbetin arasına girdi.

“Bence şey de...” Ağzındaki yemeği usulca çiğnerken, sinirli kadın ve ona benzemeye yüz tutan adam aynı anda döndü. “Oros-pular okulu olsa... Sen başarılı öğrenci olur...”

Patlama etkisi yaratan tavsiyenin neticesi Behzat'ın kaskatı kesilmesine, Beliz'in ise boğulmasına mücip olunca, yerinde ra-

hatsızca kıpırdandı. Evvelinde küfür için uyarılmıştı. Çok değil saniyeler sonra azarlanacaktı.

“Ben sana küfrü yasaklamamış mıydım, Efraz?”

Adamın bıkmış tınısından yükselen nidaya karşılık omuz silk-ti. “E kadın öyle.”

“Şüphesiz!” diye hak veren Beliz eline peçeteyi alıp ağzını sildi.

Uyarı mahiyetinde asla şaşmayan rutin mükerrer etti ve Behzat Yargıcı şahadet parmağını kendisine doğrultarak hafif salladı. “Bir daha küfür edersen bu kadar sakın karşılamam haberin olsun.”

Efraz elinde olmadan gülümsedi. Behzat’ın yüzündeki öfkeyi gördüğünde kafasını tabağına gömdü. Beliz’i göz ucuyla kontrol ettiğinde aynı halde buldu. İkisi aynı anda gülümseyince istemsizce kahkahaya dönüştü.

Behzat kahkahalarına tahammül edemeyince kafasını olumsuz yönde sallayıp yemeğini yiyen Aden’i mama sandalyesinden çıkararak mutfaktan ayrıldı. Behzat gözden kaybolurken, yemeğine doyan Efraz, “Sana cevap verir,” diyerek ayaklandı. Gülümseyerek orta parmağını gösterdi. “O... ona siktir de.” Bir tavsiyede daha bulunan küçük kız mutfaktan koşarak çıktı, odasına girdi. Beliz’in kahkahalarına o da gülerek katıldı.

Gizli anlaşma ilk filizini vermişti.

Kaçış ustası olarak adlandırılmasına ramak kala güçlü kahramanının oyununa kanarak tekrar kaybetmişti Efraz. Her geçen gün heyecanla beklediği Banu’dan bugün kaçmıştı. Yıkanmak istemediğini, keselerken canlarını yaktığını defalarca kez söylediyse de inadı inat kadına bir türlü anlatamamıştı. Kendini odaya kilitle-diğinden, Aden’i yıkatıp uyutan kadından kaçmayı başarabilmişti.

Ne var ki savaş akşama doğru sona ermiş, Banu sonunda ikna ettiği kızı banyoya sokunca günün intikamını alarak destursuz ke-selemişti. Banyoda başlayan ölümcül kavga Efraz söylene söylene

çıktığında hız kesmeden devam etmişti. Adını sürekli ağlayarak annesini çağıran bir bebek gibi zikreden Banu'yu duymazdan gelerek ıslak saçlarına sıkıca dolanmış havluyla beraber oturma odasına geçmişti.

Derisini soyduğunu anlamayan kadına bağıra çağıra söyleyerek, çağrısına ret yanıtı vererek gitmemişti. Saçlarını taramasına izin vermeyecekti. Keselemeyeceğine dair söz veren kadın sözünde durmayarak yanıltmıştı.

Ev kapısının gümbürtüsü ve beraberinde erkek sesleri duyulunca Efrac homurdandı. Gelenler kuvvetle muhtemel Behzat ve Seyit idi. Kulağı Beliz'in sesini aramış, ancak beklentisi içeri yan yana giren iki adamla boşa çıkmıştı. İşine gelmediğini söylese yalan olurdu.

"Kara kartalım bir hoş geldin yok mu?" Muzır tutumuyla sorarak, yanından geçerken yanağından bir makas almayı ihmal etmeden, karşısındaki berjere geçip oturdu Seyit. Behzat ise oturduğu koltuğun kenarına kalçalarını yasladı.

"Bulaşma!" diye tısladı Efrac.

"Senin *Gururlu* sinirli."

"Bir sorun mu var, Efrac?"

"Banu bizi yıkadı." Sinirinin sebebini açıkladı Efrac.

"Evet, onu görüyorum. Kafanda kocaman bir havlu var." Sesinde eğlendiğini ima eden bir tını yakaladığını zanneden Efrac, suçu olmadığı halde Behzat'a yüklendi. "Canımı yaktı..." Elini kese gibi derisinin üzerinde sertçe kızarana kadar ileri geri gezdirdi. Belerttiği gözleriyle adama doğru dönerek için için isyan etti.

"Elleri... çok... çok... güçlü... kocaman..." diyerek adamın ellerini kaygıyla örnek gösterdi. "Senin el... gibi..."

Konuşmasının sonu Seyit'in anlamsız höykürmesiyle birleşince *Gururlu* kızgınlık duydu. "Ulan Efrac, gerçeği öğrendiğinde ne yapacaksın gerçekten merak ediyorum," dediğinde ise kızgınlığına anlamsızlığı da karıştı. Ne olduğunu sormak için tepesinde dikilen adama döndüğünde mimikleriyle Seyit'i susturmaya gayret eden

adamın gülüşünü saklayarak toparlaması gözünden kaçmadı. Gizledikleri her neyse komikti ve Efraz ile paylaşıyorlardı.

Başındaki havlu dikkatlice çıkarılınca Efraz çatık kaşlarını az da olsa düzeltti. "Senin saçların neden hâlâ ıslak? Hasta olacaksın," diyen adama sebebini anlatamayacağından saçlarının tutamlarını alıp birbirinden ayırmaya çalışarak gösterdi. "Tara... olmuyor... acıyor..."

"Tarağını getir, ben hallederim."

Merhametli kalbini sevdiği adamın teklifi gecikmeden en tatlı haliyle gelmiş. Efraz'ı neşeyle koltuğundan fırlatmıştı. Odasından tarağını almak için salondan sıvışan Efraz, Banu'ya yakalanmadan girmeyi başarmıştı. Kalın dişli tarağı kaptığı gibi odadan sessizce çıktı. Aden uyku vaktinden önce uyanırsa ağlayıp onlara akşamı zehir edecekti.

Salona gireceği sırada Banu'nun sesini duydu. Duvara yaslanarak saklandı. İçerideki muhabbete kulak astı. O kadına yakalanırsa elinden kurtulamazdı. Küstüğü kadının evden onu görmeden çıkmasını bekleyecekti.

"Hemen kaçıyor musun? Gitmeseydin seninle bir el tavlataardık."

"Aden anamı ağlattı bugün, Efraz yüzünden geç de kaldım."

"Olmuyor Banu böyle, eskisi gibi aktif değilsin."

Efraz içeriye göz gezdirmek için öne doğru eğildi. Sırtı Banu'ya bakan Behzat omzunun üzerinden arkasına bakıp gülerek, "Tabii ya! Nerede o tavlamanın babası!" manalı sesiyle kadına göz kırptı.

"Çocukların tavlamanın babasını yaşlandırdı artık. Ulan ben kim çocuk bakmak kim!" Yüzünü gösteren kadın kafasını iki yana salladı. "Şu sifata bakar mısın? Bu sıfat çocuk bakacak tip mi?"

Seyit'in deyim yerindeyse bir parçası haline gelen çapkın bakışları yüzüne sirayet etti. "Bu sıfat kalp eritir yavrum, ayıpsın!"

"Hadi hadi tutmayın beni. Tavlayı bir gün oynarız da, okeye dördüncümüz var mı lan?"

Seyit kaşlarını yukarı doğru kaldırarak reddetti. *"Soner, Ayçin ile evlendiğinden beridir yok. Adamı dışarı çıkarttırmıyor. Bütün eğlence gecelerimizi bitirdi. Ulan evlenmiyorsam bunun için evlenmiyorum."*

Behzat'ın gülerek yasak ismi zikretmesi Banu ve beraberinde Efrac'ın yüzünü soldurdu. Burada olmadığı halde adıyla ısrarla anılıyordu. *"Beliz de tavlayı seviyor, okeyi sevmiyor. Yoksa oynardık."*

"Aman o çirkin ne anlar okeyden. Zevksiz şey." Yakasını silke-
rek isyan etti. *"Bir insanın her şeyi mi zevksiz olur!"*

Efrac yakalanmamak için nefes nefese içeriyi dikizliyordu. Banu gittiği an iyilik meleğinin yanında soluğu alacak, sevgilisini bile unutturacaktı. Behzat'ın kırlenti alıp kadına atmasıyla karşılık bulması bir oldu. Banu asla kendisine yapılanı iyi de olsa kötü de olsa karşılıksız bırakmazdı.

"Çocuklar yemeği biraz geç yedi. Onun için akşam yemeği yapmadım. Artık onlara yemeği sen yaparsın."

"Hallederim ben."

Banu onlarla vedalaşınca Efrac duvarın dibinden mutfığa koşarak kapının arkasına saklandı. Gülüşmeler kapı kapandığında son buldu. Kolaçan ettiği antrede kimseyi bulmayınca, salona yaklaştı. O esnada itiyadına hiç hoş karşılanmayacak bir huy ekledi. Seyit ve Behzat'a kulak kabarttı.

"Elimizde akıllı bir makine var. O kız anamızı ağlatır. Her şeyi çabuk kavırıyor. Ben Efrac'ı eğitirim, biz eşleşiriz. Sen de Banu ile eşleş. Masanın altından çok taş çalarız."

"Şu kızı hilelerine, oyunlarına alet etme. Efrac senin oyuncağın mı? Ayrıca ne okeyi? Yaşı kaç, başı kaç?"

"Öyle deme bir el oynasın. Bak nasıl yakıyor seni. Patlatır bütün oyunu."

Bahsi geçen oyunu bilmeyen küçük kız tırağıyla beraber salondan içeri girdi. Seyit'in öğreteceği oyuna Behzat karşı çıkıyorsa kötü bir şey demekti. Genelde iyiliği ve sağlığı için daha dikkatli

davrandığından az çok neyi kabul edip etmeyeceğini kestirebiliyordu Efraz.

“Ne oyunu?” diye sordu hevesle atlayarak. Koltuğa kurulan adamın yanına kuruldu. Sorusuna Seyit sonra anlatacağı yanıtını vererek geçiştirdi. Havluyla saçındaki ıslaklığı çok narin hareketlerle alan adama Efraz sevgiyle gülümserken, Seyit hayranlıkla seyrediyordu.

Efraz’ın saçlarını kuruttuktan sonra yavaşça taramaya başladı. Canını yakmaktan korkarcasına o kadar yavaş tarıyordu ki, Efraz nazikliği sebebiyle uykuya daldı dalacaktı.

Yüreğindeki hassasiyet parmak uçlarında can bularak, kimsesiz bir kıza hayat veriyordu adamın.

Zahmetli geçen tarama işlemi banyoda saç kurutma cihazının çalıştırılmasıyla devam etmişti. Behzat saçlarını kuruturken, Seyit ağlayarak uyanan Aden’e koşmuş, saniyeler sonra kahkahalar cihazın gürültülü sesine eşlik etmişti.

Her şey birer hayal gibi geliyor, hayalinin ötesini bizzat yaşadığını aynadan kendisini izleyen adamın gözleriyle kesiştiğinde idrak ediyordu Efraz. İyi bir hayatın temelini atan adama hep minnettar kalacaktı. Peki ama kimsesiz Efraz bu minnetin karşılığını nasıl ödeyecekti?

Teşekkür ettiği adamla beraber yiyecekleri yemeği kararlaştırıp sipariş verdikten sonra oyun oynayan Aden ve Seyit’e katılmışlardı. Koskoca adamların söz konusu oyun olunca çocuk gibi zıplayıp koşuşlarını hayretle karışık hayranlıkla her defasında bıkmadan izliyordu Efraz.

Yemeğin gelişini haber eden kapı zili Behzat ve Seyit’i ayaklandırdı. Aden’i ablasına bırakan iki adam kapıya yönelirken, Efraz kardeşine koştu. Üfleme cam vazoyu kendine oyuncak zanneden küçük kardeşi onu devirmek için türlü yol deniyor, her defasında girişimini etkisiz hale getirmeyi başarıyorlardı.

“Aden olmaz.”

Kardeşini vazodan uzaklaştırmak için kucağına aldı. Mızırmızlık etmesini bekleyen Aden’in değişik sesleri Efraz’ı şaşırttı. Yü-

züne bakmak için kardeşini çevirdiğinde, öğürme seslerinin hemen arkasından üzerine doğru istifra etti.

Efraz bir tepki veremeyecek kadar kaskatı kesildi. Daha yeni yıkadığı saçlarının arasından birbirine karışmış besinler çirkin görüntüsü ve tahammül edilemez kokusuyla akıyordu.

Aden'in mızızlanmasına Efraz'ın ağlamaklı sesi eşlik edince seremoni adeta başladı. Saçından akan kötü kokulu sıvıya artık bakamayınca çığlığı bastı.

"Aden!"

Çığlığı kardeşini korkutmuş, mızızlığını şiddetlendirerek avaz avaz ağlatmıştı. Efraz onu kucağından yere bırakırken, inmek istemeyen küçük kız kollarına yapışıp kaldı.

"Efraz!"

Seyit ve Behzat'ın korku dolu seslenişine bir cevap veremeyen küçük kız, arkasında kalan adamlara ağlayarak döndü. Aden kucağından düştü düşecekti. Omuzlarından sinesine inen uzun saçları çığlığının sebebinin açıklasa da korkan iki adam ilk bakışta anlamadı.

Aden düşmeden evvel onu yakalamak isteyen Seyit öne doğru yaklaşınca durumun vahametini çözebildi. Yüzünü ekşiten adam gözlerini ağlayan Efraz'dan çekerek ve az sonra katıla katıla gülecekmiş gibi ağzını sımsıkı kapatarak kardeşini yakaladı.

"Güzelim ne oldu?"

Tiksinerek saçlarına dokunan Efraz ağlamaktan açıklayamadı. Behzat üzerini kontrol ettiğinde anladığını Seyit'in ifadeleriyle karşılık vererek belirtti.

"Tamam tamam ağlama. Yıkarsız şimdi saçlarını."

Bu teselliden uzak, avutmaya benzer cümlelerin Efraz üzerindeki etkisi Aden gibi avazı çıktığı kadar ağlamasına neden oldu. Küçük kız gülmelerini kaldıramıyor, saçlarındaki kötü kokudan hemen şimdi kurtulmak istiyordu.

"Kötü koku..." saçlarından tiksinerek yerinde tepindi Efraz. Behzat yanına yaklaştı. "Tamam güzelim gel banyoya girelim.

Seyit abin Aden'in kusmuğunu temizlesin."

"NE!"

Efraz elinden tutan Behzat'ı takip ederken isyanı basan Seyit'e saçları yüzünden dönüp bakamadı.

"Ben Efraz'ın saçını yıkarım."

"Hayır, ben hallederim. Kusmuğu temizledikten sonra yüzünü yıkayıp üzerindikileri de değiştirirsin."

"Bademimi neden kusuyorsun? Ben sırf altını temizlememek için çocuk yapmıyorum lan."

Kavga eden iki adam yüzünden kokuya maruz kalan Efraz bayılmak üzereydi. "Yıka!" Diye bağırdı elini tutan adama bakarken. "Koku iğrenç!"

Gülmemek için direnen adamın ahvali Efraz'ı iyice kızdırdı. Behzat'ın elini bırakıp koşarak banyoya girdi. Çeşmenin altına kafasını sokmayı göze alan küçük kızın çıldırışına yetişen genç adamın, gülmeden el çabukluğuyla suyu ayarlayıp, Aden için aldıkları küçük tabureye oturtması onu maruz kaldığı eziyetten biraz olsun kurtarabilmişti.

Efraz sırtını oval gömme küvete dayayarak saçlarını küvetin içine salık bırakan Behzat'ı izledi. Ayarladığı ılık suyla saçlarından kiri yavaş yavaş akıtırken, Aden'i kucığında getiren Seyit ise minik kardeşinin yüzünü ve ellerini su ve şampuan karışımıyla temizliyordu.

Banu'nun imanını gevreten banyo sefası bir istifrayla güme gitmişti.

Efraz istemsizce kıkırdadı.

Behzat kıkırdadığını işitince, göz temasını kurdu.

Sorgulayan bakışlarına karşılık, "Banu," cevabını veren Efraz gülmeye koyuldu. Uzun kavgalar sonucu yıkanabiliyordu. Kendini keseleyen Banu, çocukları da muhtemelen o güçte zannediyordu ki Efraz bu duruma acayip sinirleniyordu.

Behzat ne demek istediğini anladı. "Yarın anlatır onu sinirlendiririz biraz. Sen de kesenin acısını çıkarırsın."

Efraz'a uyardı ama Banu'ya kıyamayacağından omuz silkti.

"Nankörler. Benim Banu'ma bu yapılır mı lan?"

Koruyucu görevini üstlenen Seyit'e, saçlarını hâlâ yıkayan adam göz devirdi. "Nabza göre şerbet verme Seyit. Aden'i temizlediysen kapı eşiğine bırak, gel şu duş başlığını tut."

Suyu kapatan Behzat saçlarını temizlemek için avucuna şampuanı dökerken, Efraz yoğunlaşan adamı seyre daldı. Ensesi dayandığı küvetin sertliği yüzünden ağrıyor, esasen konuşmak gidecek zorlaşıyordu. Fakat temizlenmesi için buna katlanacaktı.

Şampuan saçlarının arasına büyük eller tarafından nüfuz edilirken Efraz'ı mutluluk kapladı. Kötü koku ve sıvı namına bir şey kalmayacak, Behzat hepsinden paklayacaktı.

Şefkatli adamın yüreği, yüzü gibi güzeldi. Efraz ona baktıkça hayran kalıyor, yakışıklı olduğunu söylerken yanılmadığını bir kere daha anlıyordu. Saçları arasında gezinen elleri Banu'nun ki gibi hızlı ve ustalıkla değildi. Daha kibar dokunuyor, daha hassas davranıyordu.

Aslında Behzat ona hep böyle kibarca yaklaşmıştı. Hassas davranarak onu kırmaktan, üzmekten, hırpalamaktan kaçınmıştı. Beliz bu adama sahip olduğu için çok şanslıydı. Efraz onu içten içe kıskandı.

Ama Behzat ona da sevgisini veriyordu. Hem de saçlarını ağır ağır temizlerken.

"Behzat saçı seviyor."

Behzat söylediklerine güldü. Haklı olduğunu biliyordu. Aden'i sakinleştirmek için onunla konuşurken öte yandan duş başlığı elinde bekleyen Seyit de bıkkın görünüyordu.

"Sana şampuanı bitirmen için süre mi verdiler? Bitirsene lan şunu."

"Evet, Aden senin üstüne kusmadı. Ayriyeten bu saçlarda seninki gibi seyrek ve kısa da değil." Diyerek suyu dökmesini istedi. Saçlarını şampuanla yavaş yavaş arındırırken, yine hassas ve dikkatli davranıyordu.

Seyit alnından tutup kafasını geriye bastırınca Efrac eline vurup engelledi. "Kafa acıyor. Yapma."

Uyansının arkasından çok geçmeden alnından yüzüne doğru ılık su döküldü. Efrac tekrar uyarmak istiyordu ki Behzat müdahale etti.

"Seyit."

"Efendim Behzat'cım?"

"Yapma."

"Sen de hemen bitirsen nasıl olur. Sanki Aden kussun da ben tüm günümü saçını yıkayıp seveyim diye dua etmiş gibisin. İşine gelmiş gibi bir bitiremedin şu saç. Oğlum belimden rahatsızım, acele et."

Behzat köpüren adamı kaleye almadan sevgi dolu gözlerini ona çevirdi. "Saçları çok güzel, yıkamasını sevdim." Diyerek göz kırptı. Efrac bir erkekten korkmamayı bu adam sayesinde öğrendiğinden gülümsedi.

Kapı eşiğinde içeri girmeye çalışan Aden ağlayınca Seyit onu yatıştırmak için yanlarından ayrıldı. Kirlettiği zemini temizlemesi söylenince mızızlanan koca adama gülerek Behzat'ın işini bitirmesini bekledi Efrac.

Boynundaki ağrı yavaş yavaş beline iniyor ancak Efrac saçlarıyla meşgul olan adama söylemeye çekiniyordu.

"Bitmek üzere güzelim dayan."

Dayandığı son noktaya kadar sesini çıkartmadı Efrac. Büyüdüğünde bugünlere dönüp bakacak ve Behzat'a minnet duygusundan çok daha ötesini duyacaktı. Her ne olursa olsun ömrünün sonuna kadar sevecekti bu koca yürekli adamı.

Saçlarını yıkama işlemi bitince, bundan kırk dakika öncesi-ne kadar yaptığı saç tarama ve kurutma kısmına yeniden geçtiler. Nazik davranışıyla küçük kızın kalbini kaçınıcı kez fethettiğinden habersizdi.

Kurutma sesi ve Seyit'in zemini temizlerken çıkardığı garip sesler birbirine karışarak, banyoda kalan abi kardeşe eğlenceli anlar yaşatmıştı. Aden'in bir ağlamaklı bir kahkahalı sesi de eklenince Yargıcı evi şölen havasına dönüşmüştü.

Banyodan sonra soğuyan pizzaları mideye indirmek için mutfakta toplandılar. Eğlencenin devam ettiği yemek masasında yemekleri afiyetle yemişlerdi.

Akabinde yemekten sonra bulaşıkları el birliğiyle kaldırdılar. Aden mama sandalyesinde oyuncuğu elinde, arada mızızlanıp oynarken, Seyit elinin altındaki tabakları suyu israf etmeden temizleyip Behzat makineye dizsin diye tezgâha bırakıyordu.

Efraz masayı titizlikle silerken, "Türkçeyi bilmen bizim yarımıza, Efraz," sorusuyla yeni bir konuyu gündeme oturttu Seyit.

"Neden?"

"Dili anlayabilmen ve konuşabilmen sayesinde anlaşılabiliyoruz. Aksi halde büyük sorunlarla uğraşacaktık. Banu olsa bile ona gerek kalmadan biz iletişim kurabiliyoruz seninle."

Baham sağ olsun, diye içinden geçirdi. Akabinde tebessüm ederek hak verdi. "Doğru." Şayet Efraz Türkçe konuşmayı bilmeseydi belki bu kadar iyi anlaşılamayacaklardı. Dili olan kalpler, bir yere kadar anlaşılmayı sağlardı.

"Peki, bildiğin başka bir dil daha var mı? Yani baban sana öğretti mi onu da?"

Behzat araya girdi. "Okula gitmemiş, Seyit. Nereden bilsin?"

"Neden oğlum?" derken bir tabağı daha adamın eline tutuşturdu. "Lubnan'da İngilizce ve Fransızca çok yaygın bir dil. Yanlış değilsem Ermenice de konuşuluyor. Arapçayı söylememe gerek yok. Bilmesi gayet doğal."

"Bilmesi için okuması gerek. Efraz okul okumadı hiç. Hem Türkiye'de herkes İngilizce biliyor mu? Kendi ülken açısından bak."

"Ben *Gururlu*'ya sormuştum, Behzat'cım," derken bir tabağı daha adamın eline bıraktı. "Fıstığım İngilizce biliyor musun?"

Aralarında tartışmaya tutuşan iki adama Efraz bıkkınlıkla kafasını salladı. Her defasında bir konu üzerine tartışmayı başarabiliyorlardı. Masanın süsünü eski yerine bırakıp, elindeki bezi Seyit'in eline tutuşturdu. "Birazcık," diye güvensiz tonuyla yanıtladı.

"Gördün mü lan?" Seyit bedenini komple kıza çevirdi. "Konuş bakayım."

Bildiğini anlatırsa yine azar işitecekti. Önce azar işitmeyeceğince dair kesin bilgi almalıydı. "Gerçek?"

Seyit düşünmeden cevapladı: "Evet, evet."

Efraz alt dudağını ağzının içine alıp ısırды. Bakışlarını Behzat'a çevirdi. "Kızma." Gözlerini kırpıştıran adamın onayına, arkadaşının ısrarı eklenince Efraz, derin bir nefes alıp sonunda bildiği kelimeyi püskürdü.

"Fuck!"

İki adamın reaksiyonu anlaşımlar gibi aynı anda verildi. "Ne!"

"Fuck." dedi tekrar. Gülmemek için iç yanaklarını ısıtırken bakışlarını Behzat'a çevirdi. Bakmaya korktu çünkü kızacaktı. Senin İngilizcen bu mu, sorusuna karşılık kafasını sallayarak söze girdi.

"Evet... Arkadaş öğretti... Çok sevdim... Bak fuck!" diye basırdı. "Söylemek çok güzel... Hey... fuck..." Rohan inşaatta takım elbiseli adamdan duyduğunu ve sürekli böyle küfrettiğini söyleyince Efraz'ın epey hoşuna gitmişti.

Seyit düşünürmüş gibi yaparken, "Aslında doğru diyorsun. Fuck dostum, hey fuck! Güzel aslında, ağızdan eğlenceli çıkıyor. Ulan Efraz her şeyin afilisini nasıl da biliyorsun," diye küçük kıza uyararak yanlıştın devamını destursuz eğlencesiyle devam ettirdi.

Behzat kızgınlıkla gülmek arası Efraz'ı izliyordu. "Ben seni dün uyarmadım mı?"

"Ama ben söyledim... Kızmam dedi..."

"Bunu diyeceğini tahmin etmedim."

"Bu benim sorun değil."

Behzat ona yetişmeyeceğini anladığında işine dönerek söylemeye başladı. "Hayret bir şeysin, Efraz. Söz konusu bana laf yetiştirmek olunca su gibi akıyor Türkçen."

"Kız doğruyu söylüyor, biz zorladık." Kurtarıcı kahramanlığa bürünen Seyit'e bir dolu gülümsedi. Karşılığında gamzelerini sergilediği güzel gülümsemesini kazandı Efraz.

Eğlenceye ortak olmak hoşuna gitmişti. Seyit yanlış kulvarlarda gezinmesini sağlıyorsa, Behzat kolundan çekip güvenli bölgesi-

ne sığdırabiliyordu. Biri çok baskıcı olabiliyorken bir diğer adam ise özgürlükçüydü.

"Tek bir..." İkazının sonunu kendisi getirdi. "Anladı, küfür yasak!"

Elini yıkamak için mutfaktan ayrılan Efraz, döndüğünde işlerini bitirdiklerini fark etti. Aden'i mama sandalyesinden alıp salonda rahat çalışmalarını sağlamak için odasına girdi.

Tüm gün Banu'dan kaçtığı için pek Aden ile ilgilenememişti. Efraz boyaları döküp resim yapmak için kolları sıvadı. Burnu akan küçük kardeşini temizlemekten bir hal olmuştu. Allah vere de üşütmesin.

Su kabını doldurmak için kapıyı araladığı esnada gür sestен naralar yükseldi.

"Süt burger aşkına! Kim bitirdi?"

Süt burger savaşının galibi Efraz olmuştu. Bugün kalan son süt burgeri bölüştürerek kardeşiyle yemişti. Seyit her gelişinde eli boş asla kapıdan içeri girmezken bugün şansını epey zorlamıştı.

"Efraz, odada kal, küçük düşman!"

"Seyit, o çocuklarındı."

"İyi de o son süt burger benimdi. Efraz'a söylemiştim."

"Lan çocuklardan betersin."

"Efraz odadan çıkarsa onun saçlarına ben de kusarım."

"İğrençsin lan."

"Evet, bu iğrençti."

Kapıyı sessizce kapatıp Aden'in arkasına inleyerek saklandı. Kıkır kıkır gülmesini bastırmak için kardeşinin omzuna ağzını bastırdı. Bu kapının ardı süt burger için kan dökecek koca bir adamın gazabıyla doluydu.

Efraz bir kez daha kendi sığınağında kendini güvenli hissetti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde patlayan gürültüyle yerinde sıçradı Efraz. Oysa gürültü öksüren küçük kardeşine aitti. Yanında ter içinde kalan kardeşinin kuru öksürüğü küçük kızı kaygılandırdı. Alnını kontrol edince aynı hızda geri çekti. Aden ateşler içinde yanıyordu.

Sızlanan kardeşini yatakta bırakıp silratle odadan fırladı. Behzat'ı aradığında salonda uyuyakalmış vaziyette buldu. Telaşının boyutunu ayarlamayan küçük kız yanına vardığı gibi kollarından tutup ayarsız kuvvette sarstı.

“Behzat... Behzat... Hasta.”

Sarsılan adamı uyandırmayı başarmıştı. Ancak korkusundan neye uğradığını şaşırın Behzat'ı kendine getirmesi pek mümkün görünmüyordu. İvedilikle uyku mahmurluğundan sıyrılması lazımdı.

“Aden... Aden... Hasta...”

Hâlâ durumun vahametini idrak edemeyen Behzat oturduğu yerden kalkıp sersem haliyle odaya ilerledi. Yatakta sızlanan Aden'i görünce gözlerini açıp kapatarak hızlı adımlarıyla yatağa yanaşıp kardeşini kucakladı. O esnada aciliyetin farkına vararak üzerindeki uykulu havadan arındı.

“Aden sen yanıyorsun!” diye dehşetle fısıldadı. “Efraz odamdan arabanın anahtarını ve telefonumu, cüzdanımı getir. Montunu da giy, hastaneye gidiyoruz.”

Efraz direktiflerine ivedilikle uyararak odadan çıktı. Yatak odasına girip arabasının anahtarını ve cüzdanını aldı. Odadan çıkıp salona geçtiğinde masada duran telefonunu da aldı. Hole geçtiğinde Behzat'ın üzerine örttüğü pembe battaniyesiyle Aden ile çıktığını görünce giriş kapısına koştu.

Evden ayrılmaları saniyeleri bulmuştu. Kapıyı arkalarından kapatıp bekledikleri asansöre binerek otoparka inmişlerdi. Araba uzağa park edildiği için bir müddet yürümüşlerdi. Behzat iki kızı arkaya oturtup şoför koltuğuna geçerek yola çıkmıştı.

Efraz'a emanet ettiği küçük kızın ara ara ağlayıp sakinleşmesi aklını alıyordu. Arabayı dikkatlice kullanıyor, evine en yakın hastaneye yetiştirmeye çalışıyordu. Kardeşinin canı nasıl yanıyorsa bir yükselip bir duruluyordu.

“Efraz sen niye ağlıyorsun?”

“Canı yanıyor... Bebek o...” Elinin tersiyle gözyaşlarını si-

lerken bir yandan da ağlayan Aden'i susması için sallıyordu. Hastalanacağından korkmuştu. Lakin burun akıntısının bir gece yarısı hastanelik edeceğini kestirememişti.

Hastaneye vardıklarında Behzat'ın yardımıyla araçtan inmişlerdi. Aden'i kucağından alıp, acil girişine yöneldiler. Önlerine beyaz önlüğüyle çıkan hemşireye doğruca yürümüşlerdi.

"O çok hasta..." Efracz ağlayarak kardeşinin şikâyetini anlayan adama bildirdi. "İyi olacak, güzelim," demesi yeterli gelmedi. Aden'in ateşi düştüğünde, burnu akmadığında, ağladığında emin olacaktı.

Hemşire telaşla konuşan adamı izlerken sakin olması için kollarına dokundu. "Beyefendi sakin olun."

"Ateşi var. Havale geçirmesinden korkuyorum."

Hemşire bebeği sakince kucağına alırken Behzat'ı yapacakları için yönlendirdi. "Siz girişi yapın, ben de onu doktorumuza götürreyim. Gerekeni yapalım hemen."

Arkasını onlara dönüp giderken Behzat hızla danışmaya gitti. Karşısında onu gülümseyerek izleyen hasta danışmanı kadına geliş sebeplerini açıkladı. "Bebeğimiz hasta, giriş yapılmalı."

"Kimlik alayım."

Behzat dank eden gerçekte yerinde sarsılırken, hemen yanında ağlayarak onu izleyen küçük kıza döndü. Onların kimliği yoktu ki?

Bölüm 15

Hayatın kuralı:

Hayal kırıklarınla ziyan etme, Efraz.

Kendi bildiğini okumanın bir cezası varsa bu çok ağır bir imtihan olurdu. İnsanoğlunun kendi kararını uygulaması hep bir yaptırımı gerektirecekse, kapanlara maruz bırakacaksa boynuna bir zincir takıp yolu bilen eline zinciri vermek mantıklı olurdu.

Babasının, bildiğini okursan böyle olur naraları kulağının içinde gümbür gümbür inliyordu. Sanki Burhan Yargıcı tam arkasında durmuş, kulağına evvel de konuştuklarını fısıldayarak hatasını hatırlatıyordu.

Bu çocuklara yarın bir şey olursa, ne yapacaksın? Himayene aldığın çocuklar başına bela açtı. Kimlik isteyene vicdanını ver.

Demek ki bir insanın merhameti kimliği olabiliyordu. Behzat kendinden yana pişman veya şikâyetçi değildi. Bedbaht, yalnız ve şu an için çaresiz bir adamdı ve şu an tek isteği annesinin dizlerine başını koyarak saatlerce sessizliği dinlemektir. Fakat hastanede şu şartlarda bu durum lükse giriyordu.

Danışmanın istediği kimlik kendisinde dahi yokken neyi verecekti? Çocukların isimlerinden başka hiçbir şey bilmiyordu. Efraz'ın her gece gördüğü kâbuslar sebebiyle ismini fısıldadığı Rohan'ı biliyordu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Endişeyle ensesini ovalayan adamın çaresizliği, bekleyen kadının meraklı ve şüpheli bakışlarıyla ikiye katlanarak zulme döndü. Aden ateşler içerisinde yanıyor, şifasını bekliyordu. Minik kızı bu halde eve götüremezdi.

“Onlar benim... Yeğenlerim!” Minik bir duraksama neticesinde patlattığı yalanı özgüvensiz tavrıyla sürdürmeye çalışırken onu izleyen Efraz’a bakamadı. “Abimin çocukları. Acil sebeplerden ötürü bana bıraktı. Kimliklerini de bırakmayı unuttu ne yazık ki.”

“Üzgünüm bunun için. Fakat giriş yapmadan bir şey yapamayız maalesef. Kimlik numarasını biliyorsanız problem olmaz, hallederiz hemen.”

“Kimlik numarası...” Burnunu çekti. “Bilmiyorum.”

“Ailesini arayıp isteyebilirsiniz.” Danışmanın önerisi gecikmeden geldi.

“Doğru... Aile tabii ama yeğenlerim...” Yalan yalanı doğruyor, silsileler içinde kişiyi hastalıklı hale getiriyordu değil mi? Öyleyse Behzat hasta olmadan son bir yalanla son vermeliydi. “Annelerini daha yeni... kaybettiler... Babaları da uçakta telefonumu açması mümkün değil...”

Danışmanın ifadesi hüznün ve şokun etkisiyle allak bullak oldu. Haklı olarak yardımcı olamayacağı için de sessizliğini korudu. Behzat böyle olmayacağına kanaat getirerek, telefona uzanarak hankodan uzaklaştı. Aden’in alındığı müşahede odasına girerek, muayene eden doktoru seyretti. Ateşini ölçen hemşireden bilgileri alıyordu. Biraz zaman kazansa doktorun muayenesi sonucu alabileceği bilgilere göre hareket edecekti.

Önce Banu’yu aradı. Nitekim bir yanıt alamadı. Aceleyle Seyit’i aradı. Telaş ve kaygının içinde debelenmekten sağlıklı düşünemediğinden, bir akla ihtiyacı vardı. Seyit üçüncü çalışta aramasına cevap verdi. Behzat aceleyle odadan çıktı. Acil beklendiğinden daha sakindi.

“Behzat.” Sesi boğuktu. “Hayırdır?”

Uykudan uyandırdığı adamı korkutmamak için sakın bir nefes

alıp verdi. "Aden'in ateşi çıktı, hastaneye geldik. Kimlik soruyorlar. Kimliği yok, oğlum."

"Has..." Beklediğinin dışında bir tepki vermeyen adamın konuşmasını beklerken, gözü danışmana kaydı. Bir başka hastanın kaydını alıyordu. "Aile doktorunuzu niye çağırmadın, oğlum? Selami abiyi çağırıydın."

"Aklıma gelmedi. Efraz uykudan uyandırdı, nasıl çıktığımızı hatırlamıyorum." Açıklamasını yaptıktan sonra arkadaşını neden beklediğini anımsadı. Seyit ona yardımcı olmalıydı. Danışmanın telefonda konuştuğu her kimse gözlerini üzerinden ayırmadan gerçekleştirmesi Behzat'ın aklını aldı. Polis çağırılmış olabilir miydi? Efraz kapı önünde kardeşinin muayene edilmesini izliyordu.

Evde buluşma kararıyla telefonu kapatan adam soluğu danışmanın yanında tekrar aldı. Kadına acıyla tebessüm ederek çaresizliğini paylaşarak yardımcı olmasını rica etti. Yardımcı olmak istediğini ancak prosedürün buna izin vermediğini belirten kadına, hasta bir çocuğa bakmanın zor olmayacağını anlatmak istiyordu ki ferasetsiz davranışının sonunun karakolda bitmesinden korktu.

Doktor tarafından çağırılınca danışmanla konuşmasına ara verip kucığında Aden ile bekleyen adama koşar adımlarla vardı. Ateşi dinmeyen küçük kız uyuyordu. Sızlanışını, yükselip inen göğsünü dinlerken paramparça oldu.

"Ufak bir ateşlenme var aslında. Giriş yapamadığınız için kan tahlillerine baktıramıyoruz. Ağzına aldığı bir oyuncaktan enfeksiyon kapmış olabilir. Ateş düşürücü varsa evde ateş düşürücü verin. Üzerini soyun ve ellerini ayağını sıcak tutun. Çok şiddetlenir, ateşi yükselir ve dinmezse getirin." Aden'i kucagina dikkatlice bırakan doktor, "Tanıdığınız yakın bir doktor veya aile hekiminize baktırabilirsiniz. Şu an korkulacak bir şey yok," diye fısıltıyla öneri de bulunarak geri çekildi.

Behzat ufak da olsa bir yardım almıştı. Aden'i getirmeden önce bütün bunları yapsaydı yahut annesini arayıp sorsaydı bu korkuya gerek kalmazdı. Ancak Behzat ateşler içinde yanan bir çocukla nasıl yapılır hiç bilmediğinden telaşa kapılarak hastaneye koşmuştu.

Şehnaz & Gülşen Haşimoğlu

Aden ve Efraz ile doktora teşekkür ederek hastaneden ayrılmıştı. Çocukların arka koltukta emniyetli olduklarından emin olduktan sonra yola çıktı. Aile doktoruna ulaşması, Seyit'e ulaşmasından daha kolay olmuştu. Aden'in hastalığını ve hastanede yaşadıklarını, doktorun anlattıklarını ekstradan belirterek eve çağırmıştı. Behzat eve gidene kadar doktoru da gelirdi. Seyit'e kısa bir mesaj çekip telefonu iki bacağının arasına bıraktı.

Feleğin tokmağı başına ne sert inmişti ama Behzat başını yarmadan kurtulmuştu. *Şimdilik*. Sonrası için kolları sıvamasına yarar sağlamıştı. Efraz çetin bir sorgudan geçtiğinde Behzat bilmediği her şeyi öğrenmiş olacaktı. Kavgayı fütursuz göze alıyordu.

Aden'in sızlanışları yükselince arabanın süratini arttırdı. Trafik sıkıntısı çekmediğinden eve çabuk varabilmişti. Küçük kızlarla evine çıkmak telaşına bir kat daha telaş katarak kalbini zorlamıştı. Sıcak bedeni kollarını yakıyordu. Nasıl olurda bu küçük beden bu kadar ateşlenebilir, nasıl olurda Behzat bunun olmasına müsaade ederdi.

Yatağa bıraktığı minik çocuğun başına Efraz'ı bırakarak mutfaka koştu. Bezleri ve ılık suyu alıp odaya geri koştu. Aden'in terli kıyafetlerini çıkarırken Efraz'dan pamuklu atlet, bez ve ince bir pijama istedi.

Ter içinde kalan küçük kızın üzerini değiştirdikten sonra Efraz'dan pencereyi açmasını istedi. İçerisi oldukça sıcaktı. Aden'in ateşini düşürmeye yaramayacaktı. Tıklatılan kapı sesini işittiğinde yanı başında kardeşini endişe verici donukluğuyla izleyen Efraz'a döndü. Kapıyı açmasını rica ederek yanından yolladı.

Minik çocuğun ateşi aynıydı. Yarım uykuda sızlanıyor, üzeri örtülü olmadığından titriyordu. Odanın ısısı açık pencere sebebiyle düşmüştü. Behzat içinde harlanan şuleyi söndürecek çetin bir poyraz istiyordu. Keza kendi gücü harın karşılığında eriyordu.

Kapıdan içeri giren aile doktorunu bezgince karşıladı Behzat. Boğazına kadar doluydu, biri dokunsa sancılarını gaseyan edecek, ukdelerinden arındığında ruhu eski saadetine kavuşacaktı.

Ancak hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Efrac'ın güvenini kazanmak için konuşmayı hep ötelemişti. Bugünden sonra şartları değiştiriyordu Behzat, kaçışlar son bulacak, istediği her sorunun cevabını doğrusuyla alacaktı. Almak zorundaydı artık keza durum farklılaşıyor ve Behzat bu gece yaşadığı çaresizliği bir daha yaşamak istemiyordu.

Aden tekrar muayene edilirken, başından geçenleri hulâsa Seyit'e anlattı. Efrac'ın uzakta sessizce duruşu, doktorun ve beraberinde iki adamın dikkatini çekmiş, seslenenlere cevap vermeyerek gözlerini Aden'e sabitlemişti.

Behzat küçük kızın, kardeşinin ilk defa böyle ateşleniyormuş gibi davranmasını yadırgadı. Her çocuk böyle ateşler içinde kalırdı. Neticede bünyeleri güçsüzdü ve en ufak bir enfeksiyonda ateş, öksürük belirtileri veriyorlardı. Anne babası yanında olmadığı yahut kimlikleri olmadığı için başlarının dertte olduğu korkusundan da böyle dehşete düşmüş olabilirdi.

Doktor Selami'nin bilgilerini dinledi. Ateşini dindirmek için kullanacağı ilaçları ve sıralamayı anlatmış, baktıracığı testler için kolundan bir miktar kan almıştı. Hastaneden kimlik olmadığından ancak laboratuarda gizlice baktıracaktı.

Kan testine göre hareket edecekti. Fakat bu çocukların kapsamlı bir kontrolden geçmesi gerekti.

Ateşini düşürmeyi başardıkları küçük kızın terleyen kıyafetlerini değiştirmelerinin ardından rahat bir uyku çekmesi üzerine, doktor ayaklanmıştı. Seyit minik çocuğun başında bekleyince, Behzat doktoru kapıya kadar geçirdi.

"Baban gelişmeleri bir sorun çıkar endişesiyle paylaşmıştı benimle. Lakin tehlike geçmiş sayılmaz ve böyle ilerlemez, biliyosun değil mi?"

Behzat sakallarını sıvazlayarak çenesini öne eğdi. "Biliyorum."

"Aden tahminimce on dört aylık. Ablası ise," derken Behzat adını söyleyemediğini düşündüğünden yardımcı oldu. "Efrac."

Doktor Selami düşünceli ve Aden'den ziyade Efraz için endişeliydi. "Evet, Efraz hasta... Küçük kızın doktora görünmesi gerek. Hem de acilen. Psikolojik travma geçiriyor. Beden sağlığı da çok iyi değil. Kardeşini izlerken ki bakışlarını gördün. Benden kaçtığına şahit de oldun. Bunlar asla normal değil," diyen adam derin bir nefes aldı. "Beni anlıyorsun değil mi?"

"Farkındayım, sadece zamanını bekledim," diyerek güçsüz tutumuyla itiraf etti. "Böyle olacağını öngöremedim. Korkuyordum ama..."

"Aden için söylediklerimi de gece boyu uygulayın. Bir sorun olursa beni ara. Telefonum açık biliyorsun."

"Teşekkür ederim, Selami abi."

Doktoru uğurlayan Behzat içeri girmeden evvel sırtını duvara yaslayarak kafasını geriye bıraktı. Zor bir gece geçirmişti. Ancak bu bitti anlamına gelmiyordu. Behzat için apaçık bir mesajdı:

Ya önlemimi alırsın yahut bela sarmalında dönedura kodesin yolunu bulursun.

Önlem için adımlarını attı. Fıstıki makamla çocukların odasına ilerledi. Eşikte duraksayarak içeriyi kolaçan ettiğinde Seyit'in bezleri aldığını ve küçük çocuğun vücut ısını kontrol ettiğini görünce dikkatini pozisyonunu hâlâ değiştirmeden kardeşini izleyen Efraz'a verdi. Artık uyuması gerekiyordu. Yarın konuşturlardı.

"Hadi güzelim uyku vakti."

Omuz silkerek uyumayacağını belirten küçük kızın yanına ulaştı. İyi olduğunu bilhassa belirterek yüzünü kapatan saçlarını sırtına bıraktı. Yarın için güç toplaması gerektiğini söylediği halde Efraz kabul etmedi. Uyumayacağına kanaat getirince beyhude inatlara girmeden pes etti.

Yarına ertelediği konuşmayı uyumayacağını belirten küçük kızla bu gece gerçekleştirerek öğrenmek istediklerini öğrenecekti. Mutfağa götürmeye ikna ettiği *Gururlu*'ya kardeşinin iyi uyuyacağını belirterek mutfağa geçmişlerdi.

Efraz'ın oturmasını rica ederek iki kahve hazırladı. Efraz'a içmesi için su doldurup önüne bırakırken, Seyit'e hazırladığı kahve-

yi ve Aden'e ara ara içirmesi gereken bir sürahi dolusu suyu alarak çocukların odasına götürdü. Bir şey olursa ona seslenmesini istedikten sonra odadan çıkıp tekrar mutfağa döndü.

Kahvesi elinde küçük kızın karşısına geçip oturdu. Derin bir nefes aldı. Acı kahve boğazını yakınca zımba gibi olmasını sağlamasa da boğazını yumuşatmıştı. "Konuşmamızın zamanı geldi diye düşünüyorum." Nihayet mevzuya girişti. Ancak mevzunun açılmasından pek hoşlanmayan Efrac yüzünü bardağın arkasına saklayarak sessizliğini korudu.

Bıkkınlığını esirgemedi, "Efrac susmak bize bir şey vermiyor," diye sitem etti. "Bana kim olduğunu, aileni, nasıl buraya geldiğini anlatacaksın. Bilgisizliğim kapıları yüzüme kapatıyor."

Gözlerinde herhangi bir kızgınlık yoktu. Hırçınlık belirtisi göstermemişti. Hâlâ mahcup ve biraz muhterizdi.

Yüzünü avuç içine gömerek aşağı yukarı hareketleriyle sürüttü. Sakinliğini kaybetmeden karşılıklı saygıyla, hiçbir tartışmaya sebep olmadan, mahal vermeden sorularının cevabını almalıydı. Aralarındaki bağ imrenilesi bir güzellikteyken, huzurlarını bozacak ikinci bir hengâmeye tahammül edemezdi.

"Güzelim hadi... Abini zorlama... Gecenin bir yarısında yeterince korkular ve endişeler yaşayarak yıprandık. Birbirimizi yıpratmayacağımızın sözünü verdik." Sesi miskin, bakışları sıcaktı. Efrac'ı ürkütmekten nefret ediyordu. Ancak bu masaya cevapsız kalmak için oturmamıştı. Kendine konuşma yasağı koyan Efrac şu an bir suç işliyordu.

Behzat günlerdir aklını kurcalayan soruyu destursuz sordu:

"Aden senin çocuğun mu?"

Efrac kurşun yese böyle acı çekmezdi. "Hayır!" Adamı azarlayan katı ve yüksek sesiyle çıkıştı. Mavi harelerinde fırtınalar kopuyor, engin denizler öfke taşıyordu. Behzat'ı gözleriyle yakmaya hazırdı.

Güzel... Konuşmaya başlıyordu. "Aileni ne zaman kaybettin?"

Şaplağını masaya konuşmak istemeyen mahkûm gibi indirerek

ayaklandı. Ancak yanılıyordu. Ne Efraz sorguya çekilen malhûmdu ne Behzat sorguya çeken polis.

“Rahat bırak!”

Masadan kalkmasına müsaade etmeyen Behzat, ısrarlı tutumuyla konuşacaklarını tekrar belirtti. Efraz’ın artık bir şeyleri fark etmesi gerekiyordu. Kaçışlar yalnızca felaketlere mûcip olurdu.

“Bugün kaçmak yok. konuşacağız.”

Efraz sakın adama nazaran hırçındı. “Konuşmak istemiyor!”

“Ailen ne zaman öldü, Efraz?” Kızmadan, kırmadan yalnızca sakince sorular yöneltiyordu. Efraz’ın hırçınlığına karşılık verirse istediği cevapları alamayacaktı. Kavgaya hazır olmadığını idrak etti. Şu durumda tartışmalar, kavgalar, kızgınlıklar da yıpratacak ve bağı koparırsa korktuklarını başına getirecekti.

“Olmaz... Olmaz... Konuşmak istemiyor.”

Eleştirel tavrını sakınmadı adam. “Bir saat öncesini görmezden gelecek kadar düşüncesizlik edecek değilsin.” Tek kaşını kaldırarak önemli konuya parmak bastı. “Sizin hakkınızda hiçbir bilgim yok. Hastanede olanlara bizzat şahit oldun.” İhtimaller zincirini ikna olması adına ardı ardına sıraladı. “Daha kötüsü olabilirdi. En ufak bir şüphede ihbar edilseydim, polis gelecekti. Sen ve Aden birbirinizden koparılacaktınız. Sizi benden koparıp beni hapse tıracaklardı.”

Soluk benzi göz korkutacak kadar artmamıştı kızın. Ancak durumun vahametini anlaması için bu korkuyu yeniden yaşaması gerekiyordu.

“Sizi Lübnan’a tekrar gönderirler. Daha kötü bir hayatın olacak. Bunun olmasını istemezsin değil mi?” diye sordu imayla. “Sizi benden alırlarsa ben ne yapacağım peki? Onu da hesaba kattın mı?”

Gözleri yuvasında bir arayış içinde gezindi kızın. Korku ve tedirginliğin gözlerine hapsoluşu Behzat’ın dikkatinden kaçmadı. Duyguları birdi ve bunu anlaması gerekiyordu. İkna ettiğine inanarak konuşmasını beklerken küçük kız yine onu hayal kırıklığına

uğratarak gitmeye kalkıştı. Ayaklanan adam yanına vararak kolunu masaya dayadı. Kesin ve öfkeli bir tutumla konuştu.

“Beni zorbalığa sen itiyorsun. Seninle seviyeli bir iletişim kurduğum halde kaçmak için kavgaya sığınıyorsun. İnan Efraz bu benim sinirlerimi çok yıpratıyor. Bu olanlardan sonra seninle en ufak bir anlaşmazlığı kaldıracak güçte ve sabırda değilim. Şeffaflık istiyorum. Bana soyadını ver!” Tek çare buydu. Soyadını alacak, bir şekilde Lübnan’daki hayatını öğrenecekti.

Sandalyeden kalkıp kaçmaya yer bulamadığından sandalyenin sırtına yapışarak hırçın tavrıyla püskürdü kız: “Uzak dur!”

“Ya bana soyadını verirsin. Ya da ben DNA testi yaparım. Aden senin çocuğun mu değil mi öğreniriz.”

“Ne?”

Anlamayan küçük kıza makul bir açıklama yaptı. “Doktorumu ararım. Senin kanını da aldırırım. Aden’in kanıyla hastanede test yaptırırım. Çıkan sonuçlar sakladıklarını ortaya çıkarır. Aden kimin çocuğuysa, ha kardeşin olup olmadığını da gösterir. Kanınız uyuşmazsa tabii.”

Efraz’ın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Az önceki telaş katlanarak kızın nefesini kesti. Bu korku Behzat’ın canını yaktı. Efraz neler saklıyordu? Bacağından iterek kendine yol açan Efraz sandalyeden doğruldu. Dibinde duran küçük kız mavi gözlerini kaçırarak sessizce fısıldadı:

“*El-Khatib.*” Arkasını adama dönerek odasına gitti. Şimdi soyadıyla istediğini yapabiliirdi.

Hüzün ve korkunun harmanlandığı zor geceyi atlatarak sabah ışığının sızdığı odada gözlerini araladı. Yeni gün yeni başlangıç ilkesiyle hareket etmeyi amaçlıyordu. Aden’in hastalığı beynine nakşedildiğinden uyanır uyanmaz etrafını kontrol etti. Dün gece yanına uzandığı kardeşi sırtını dönmüş, hâlâ uyuyordu.

Alnını yoklayan Efraz ateşinden emin olamayınca ateş ölçeri aradı. Ancak bulamadı. Korkutacak kadar sıcak değildi yine de Efraz emin olmak istiyordu. Muhtemelen gün içinde de ateşi yükselip inecekti. Bakışlarını Aden'den çekip yanlarında uyuyakalan Behzat'a çevirdi. Yerde oturan adamın kafası yatağın üzerindeydi. Elleri Aden'in kulağının dibinde duruyordu. Herhâlde ateşini elle-riyle de sık sık kontrol ediyordu.

Başlarında vücuduna cziyet edecek bir pozisyonda uyuyakalana kadar sabahlamıştı. Seyit yanlarında değildi. Eve gitmiş olabiliirdi. Behzat'ın yanı başında bekleyen telefonun ekranına dokundu. Saat yediyi kırk geçiyordu.

Kafasını tekrar yastığa yasladığında ciğerlerine uzun soluklu nefesler çekti. Aden'in başında bekleyen adama gözlerini usulca çevirdi. Behzat'ın onlara verdiği hayatı iki aile kendi çocuklarına verememişti. Merhametle dolu kalbini sakınmadan iki kız çocuğuna açmıştı. Bu zamanda kim onlar için bu denli çırpınabilirdi?

Dün gece korkuttuğu için kızgınlık duymuştu. Yatağa geçip Aden'in başında uyku uyumadan bekleyen Seyit'i uykusundan uyandırıp buraya kadar getirten adama haksızlık ettiğini kabul etmişti. Bir kimlik noksanlığı başlarına ne belalar açacaktı kim bilir.

Behzat'ın her şeyi bilmeye hakkı vardı. Yüreğini suiistimal eden korkular; gerçeğin ortaya çıkarsa, Behzat'ın onları polise götüreceği olasılığıyla ağzına fermuarı çektiirmişti.

Saçlarına dokunmak isteyen parmak uçlarının karıncalandığını hissetti. Biraz da Efraz sevgi vermek istiyordu. Behzat ağabeyi Kamal olamasa da o hissiyatı verdiğiinden Efraz kurdukları kardeşlik bağına kendi sevgi selini katarak dengelemek istiyordu. Her yük Behzat'ın sırtında ve yüreğinde olursa bu adam devrilmez miydi?

Parmakları ağır ağır adamın saçlarına uzandı. Narin dokunuşları içine huzuru doldurdu. Behzat her şeyiyle onlara iyi geliyordu. Uyandırmaktan endişe duysa da saçlarını okşamaya devam etti. Ağabey demek istiyor, kalbindeki Kamal bencillik ederek müsaade etmiyordu. Ruhuyla sarmaladığı adama ağabey diyemese de

ağabcyi gibi sevebiliyordu. Kalbi sevmeye konusunda özgürken, hitaplara gelince hudutların önünde mülteci gibi çaresiz bekliyordu.

Hâlâ Banu'ya, Seyit'e, Beliz'e isimleriyle sesleniyordu. Hoş Beliz'e hiç ismiyle seslenmemiş, adını mümkün mertebe zikretmemişti.

"Yine küseceğimizi sanmıştım..."

Miskin kedi gibi mayışan küçük kızı mahmur ses irkiltmiş, elini çekmesine sebep olmuştu. Kafasını kaldırarak çenesini koluna yaslayan adamın aralıklı gözleriyle beraber halinden memnun tebessümü dudağının kıyılarına kondurarak, uykulu yüzünde sevimli bir ifade bıraktı.

"Küs değil miyiz?"

Kaşlarını yıkan Efraz, muzır ifadesini saklamaya çalışsa da yapamadığından burnunu bükerek kıkırdadı. "Hayır." Gönlü küslüklerden yana değildi ve Aden'in başında sabahlamış adama saygısızlık etmekten utanıyordu.

"Buna sevindim. Anlaşmayı bozmadan şaşırtıcı derecede iyi geçiniyoruz." Takdir eden ifadesine eşlik eden yarım gülüşü vücudunu esnetirken kayboldu. "Her yerim tutulmuş."

Acısı *Gururlu*'nun kalbine nüfuz etti. Aden'in yanına kıvrıl-saydı bir sakıncası olmazdı. Elini pat pat yatağa vurdu. "Neden burada yatmadı?" sorusuna karşılık adamın itirafı mahmur sesinden güçlkle duyuldu.

"Beni yataktan atmandan korktum."

Efraz çenesini önüne eğdi. Verdiği zararın sonuçlarıyla karşılaşıyordu. Kendi kendine kurduğu kalkanları yıkamayınca korumak için yanında olanlara da istemeden kalkanıyla zarar vermişti. Kendi savaşına karşılık kendi mücadele vermişti ve artık yorgundu. Behzat da onun kadar yorgundu. "Gel uzan," diye masumane bir teklifte bulunarak el uzattı.

"Teşekkür ederim, abim. Duş almam gerek, sonra kahvaltı hazırlayacağım. Gitmem gereken bir işim de var," diyerek kafasını yatağın üzerine güçsüzce bırakan adamın perişan hali Efraz'ın

hüznünü harladı. Bunca yorgunluğun üzerine onlara kahvaltı hazırlayıp ardından da işe gidecekti. Yük oldukları mülahazası böyle anlarda küçük kızı örseleyerek utandırıyordu.

Kendine çektiği elini bir cesaretle Behzat'ın ellerine doğru götürüp başparmağını ilgiyle okşadı. Adam parmaklarında hissettiği dokunuşla kafasını tekrar kaldırdığında göz göze geldiler.

"Ben..." diyerek kısa bir duraksama yaşadı. Kendi düşüncelerini öne sürdüklerinde cümlelerin başına özellikle bir özne kullanıyorlardı. Türkçesini arada sırada unutsa da konuşurken hatırlayarak söyleyebiliyordu. Efraz'ın arayışı pek uzun sürmedi. Savını bilmişlikle sundu. "Bence sen insan değil..."

"Bu bir hakaret mi?"

"Hayır... Hayır..." dedi kıkırdayarak. Ona asla hakaret etmezdi. Aksine onun gibi bir insanın dünya üzerinde olmasına bile şaşıırıyordu. "İnsanlar... Pis insanlar tecavüz eder... Öldürüyor... Aç bırakıyor... Dövüyor... Ama sen..." diyerek sevgiyle parlayan gözlerini adamın gözlerinden alamadan hayranlıkla sunduğu savın sebebini açıkladı. "Yardım ediyor... Sen bizi seviyor... Şefkat veriyor... Sen insansın... Peki diğerleri ne? Onlar insan... Sen nesin..."

Behzat'ın dudağının bir kıyısı yukarı kıvrıldı. Şefkati sonsuza değin taşıyacak kadar güçlü, kalbi büyük bir adam insandan öte bir varlıktı. Aden ve kendisi arasında gezen gözlerine gülümsedi.

"Yaşın kaç olursa olsun benim için Aden kadarsın, daha miniciksin, henüz toysun. Beni bir kahraman olarak ilan edebilirsin. Ben yalnızca iç sesimi dinleyerek hareket eden bir insanım. Dediğim gibi toysun ve bu yüzden bir noktada yanılıyorsun."

Efraz hangi konuda yanılıyor olabilirdi? Yaşadıklarına Behzat birebir maruz kalsaydı bugün yanıldığını söyleme cesaretinde bulunabilir miydi? "Nedir?" diye sordu merakına yenik düşerek. Belki de çabuk yargıya varmak hataydı. Ancak Efraz düşüncelerinin ve söylediklerinin arkasındaydı.

"Herkesi aynı kefeye koyarak haksızlık edemezsin. Her insan

kötü değildir. Benden çok daha iyi, çok daha yardımsever, merhametli insanlar da var. Biz onları görmezden gelirsek kötü insanlardan farkımız kalmaz.” Manidar tebessümü uzun sürdü. “Etrafına bak. Banu, Beliz, annem, Seyit, Hatay’daki komşularımız, dün geceki hekimimiz. Bu insanların hepsi yalnızca etrafında olanlar. Senin daha görmediğin milyarlarca insan var.”

“Kimse sen gibi olamaz.” Bir çırpıda döküverdiği cümlelerin arkasında haklı nedenleri vardı. Hayır, Efrac ön yargılı değildi. Hâlâ haklı olduğu kanaatindeydi. “Senin yaptığını kimse yapmaz.” Anlatmak istediği tamamıyla buydu. Saydığı isimler ona yardım ederdi lakin Behzat gibi evine almayı cesaret edemezlerdi. Onlara bakmaya asla cesaret edemezlerdi.

Banu ve Behzat yalnızca istisnaydı.

Parmakları kocaman avuçların içine alınarak iyilik meleğinin şefkatiyle narince sevidi. “Sana neden yardım ettim biliyor musun?”

Sebebini hep Aden’in ondan daha küçük ve kendini savunamayacak olmasıyla bağdaştırıyordu Efrac. Yine de nedenini sormaktan çekinmedi ve gelecek cevabı ilgiyle bekledi. Behzat’tan bizzat öğrenmek hoşuna gidecekti.

“Aden beni yakan sebeplerin başında geliyor zaten. Yardıma çok muhtaç, her konuda ilgi ve alakaya ihtiyacı var ve daha küçük. Fakat sen...” Kelimeleri sen demeye gelince akıcılığını kaybetmiş, sesi titremişti. “Seni... Seni böyle görünce... İç çekmeden duramıyorum...” Kalbine elini bastırdı. “Vicdanımı yakıyorsun. Gözlerin bana her baktığında acımı gör diyor. Acımı almak istiyorum. Sanki orada birileri var. Senin canını yakıyor ama ben engel olamıyorum.”

Kelimelerin birleşerek kötü bir canavara dönüşüp Efrac’ın kalbini katletmesi ne kolay olmuştu ama! Bir kelime insanın belini bükmeyi nasıl başarabiliyordu? İnanılır gibi değil. Buğulanan gözleri kalbini acıtan adamı görmesini zorlaştırdı.

“İyi ki kalbimi bilmiyor.”

“Ya bilseydim? Ya kalbinden haberim olsaydı?”

“Beni kurtarmazdı.”

“Keşke seni tamamıyla o karanlıktan kurtarabilsem.”

Kurtarıyordu. Bahsettiği hayatla zarardan ve kötülükten kurtarmıştı. Sefaletin içinden çıkarmış, hasret kaldıkları sıcak aile ortamına kavuşturmuştu. Hudutlarını geçmesine müsaade ederse yasaklı bölgede ikinci suçlu Behzat olurdu. Efracı onu içindeki kötülerden sakınmaya devam edecekti.

Uzandığı yerden kalkıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Beni bu kadar...” Kollarını iki yana açarak, “Çok seviyorsun?” diye sordu.

Behzat’ın yanağına bırakılan öpücüğe şaşırdığı aşikârdı. “Tahmin bile edemezsin.”

“Bana kızdığın zaman seviyorsun?”

“İnsan en çok sevdiklerine kızar, Efracı.”

Çehresine afacan bir kız çocuğunun gülüşü yayıldı. “Beliz’den daha çok?”

Hamlesi karşısında ilk başta afallayan Behzat sonrasında yüzünü yatağa gömerek kıkır kıkır güldü. Toparlanabildiğinde ise vakit kaybetmeden cevap verdi: “Sana olan sevgim başka Beliz’e olan sevgim çok başka.”

“Ama ben ondan daha güzel.”

“Ona ne şüphe.”

Yatağın üzerinde sürünerek iyilik meleğinin yanına kafalarını neredeyse tokuşturacakları kadar yakınlaştı. Sol tarafına yüklenerek yüzü Behzat’ın yüzüne bakacak şekilde uzandı. Elini parmakları arasına alarak okşadı. Saçlarını okşayan bu ellerde ağabey şefkati vardı. Efracı baba ve anne şefkatine ne kadar muhtaçsa Behzat farkında olmaksızın özlemini azaltıyordu.

Öğret bana, diyen Efracı, adamın neyi sorusuna karşılık isteğini belirtti.

“Hayat nasıl bu kadar seviyor!”

Beraber yaşayarak öğreneceklerinin umuduna adamın saye-

sinde tutundu Efraz. Zaten Behzat sayesinde o gece tutunmamış mıydı? Aslında intihar ederken bile sahip olduğu bir umudu vardı.

Behzat banyoya gireceğini söyleyerek ayaklanmış, onu da yatağına göndermişti. Fakat Efraz uyumak yerine adam için kahvaltı hazırlamak istedi. Odadan çıkıp mutfaka girmek için salonun önünden geçerken Seyit'i koltukta uyurken buldu. Üçüncü yoldaşı buradaysa ona yardım edebilirdi. Salondan içeri geçerek adamın dibinde durdu. Omzunu dürterek onu uyandırmaya çalıştı.

Adam uyanmak yerine olduğu yerde dönüp uyumaya devam etti. Efraz pervasızca dürtmeye devam edince adamı uyandırmayı başarmıştı. Aç olduğunu söyleyerek çekıştirince adamın iniltileri yükseldi.

"Fıstık mutfak orada bir şeyler atıştır."

"Olmaz, biz hazırlayacak."

Uykudan arınamayan gözlerini zorlanarak açan adamın buruşturduğu yüzü Efraz'a sevimli gelmişti. Anlamadığını belirtince, "Hadi... Kalk... Behzat yoruldu. Hiç uyumadı," diye sebebini açıkladı. Az önceki vaziyetini kendi görseydi, kesinkes hak verirdi.

"Kalbimi kırıyorsun."

Bugün herkes karşılığında soru alacağı yorumlarda bulunarak Efraz'ı meraklandırıyordu. "Neden?" diye sordu gözlerini kısarak.

"Ben de hiç uyumadım. Burada kaldım. Ben yorgun değil miyim?"

"Ama sen uyudu. O uyumadı."

Seyit yastığı yüzüne doğru bastırıp kendini boğmaya çalışınca, Efraz tepkisine kıkırdayıp yastığı yüzünden çekti. "Ölme, bana lazım."

"Ulan Efraz işine geldiğinde nasıl da konuşuyorsun!"

Kalırsa Behzat'a kahvaltı hazırlamayacaktı.

"Sabah öpücüğümü verirsen gelirim."

Şart koşan adama inanamayarak baktı. Fakat Efraz sevdiklerini kendinden itmeyeceği kararı vermemiş miydi? Adamı şaşırtacak hamleyi gerçekleştirdi. Sırtı kamburlaşana kadar eğilip, uzanan

adamin yanağına öpücük kondurdu ve hayretler içinde adamı bırakarak mutfaka gitti.

Kendisine katılan Seyit ile mutfakta sabah kahvaltısını hazırlamaya koyuldu Efraz. Aden'i bir kereliğine kontrol eden adamın sohbetine olabildiğince katılmıştı. Mütalaasını Seyit ile paylaşmaktan çekinmedi. Hem akıl akıldan üstündü. Yanlış düşünüyorsa illaki düzeltilirdi.

"Biz bir kere ölmüyor... Bence..."

Seyit'in neşeli tavrını düşüncesiyle bozmuştu. "Niye bu kaniya vardın, fıstığım?"

"Umutlar..." Ellerini birbirine sürterek bittiğini belirtti. "Biniyor, sen ölüyor. Çaresiz kalıyor, sen ölüyor. Mutsuz oluyor, sen ölüyor. Aile ölüyor, sen ölüyor. Sen seviyor, o gidiyor, sen ölüyor." Anlatabildiğinden ve anlaşılabilirliğinden emindi. Temelde söyleyebileceği her şeyi söylemişti.

"Yanlış düşünüyorsun."

Yumurtaıyla kendine özgü tarifini yapacağını söyleyen Seyit'in hâlâ ocak başından ayrılmaması Efraz'ın dikkatini en az yorumu kadar çekti.

"Yaşamak ve ölmek arasında ince bir çizgi vardır. Komadaymışsın gibi düşün geçici ölümü. Yaşıyorsun, nefes alıyorsun, kurulmuş düzene uyandığında istemesen de uyum sağlıyorsun. Yahut istediğin düzeni kendin kuruyorsun ve saydıklarının hepsini yaşasan da gün sonunda nasıl uyuyorsan, sabahında uyanarak tekrar yaşamaya devam ediyorsun. Önünde sonunda bu hayatı yaşıyorsun, Efraz."

İşine ara vererek tamamıyla ona döndü. "Biz ölmeyi çok basit sorunlarla kıyaslayarak küçümsüyoruz. Giden geri gelmiyor. Öldüm deyip duruyorsun ama bak hâlâ karşımdasın. Nefes alıyorsun ve konuşuyorsun. Gülüyorsun, ağlıyorsun. Sen yaşıyorsun. Sen hiç ölmedin. Yaşadığın acı tecrübeler yüzünden ezildin, kırıldın, küçümsendin, yok sayıldın. Sana daha nice örnek verebilirim. Ama öldün diyemem. Ölen geri gelmiyor, benimle yaşamıyor, benimle

gülmüyor, özlemimi dindirmiyor, bana sarılmıyor, benimle konuşmuyor.”

Ölümü ancak yaşamış bir insan böyle anlatabilirdi ve Seyit kendi nazarında haklıydı. “Ailem gibi...” diye hak verdi Efrac. Özlediği, sarılmak istediği ailesi ölmüştü. Kendisi düşe kalka yaşıyordu. Düşmelerini ölüme benzetiyordu. Fakat Efrac da kendince haklıydı. Tecavüz edildiğinde ruhu ondan alınmıştı. İnsanın ruhunun ölmesi de yaşamak sayılır mıydı?

“Benim de babam gibi.”

Acıyı izah edişinden kayıp yaşadığını anlamıştı Efrac. Acaba ne zaman kaybetmişti? Kaybını sorarsa Seyit’in de sualleri beraberrinde geleceğinden sessiz kalmayı tercih etti.

Aden’in tek başına mutfığa girişi yere çap çap vurarak çıkardığı seslerle fark edilmiş, Seyit ocağın altını kapatarak küçük kardeşin yanına koşmuştu. Kucakladığı gibi sıkı sıkı sarılıp öpmüştü.

“Bademim uyanmış.”

Behzat’in eşikten içeri giyinmiş halde girişi Efrac’ı, hazırlanan kahvaltıyı görünce de yine Behzat’ı gülümsemeler sardı. “Seyit bize kahvaltı mı hazırladın? Gözlerim yaşardı, kardeşim.”

Küçük kızın gözleri anında Aden’i güldüren adama kaydı. Zira bu cümlelerin arkasından bir ima veya apaçık bir isyan gelecekti. “Efrac Hanım sağ olsun. Seni düşündüğü gibi bizi düşünmedi. Kahvaltı hazırlamak istedi.”

Gözlerini belerten Efrac anında savunmaya geçti. “İş kalacak diye!”

“Hadi oradan küçük yalancı.”

Atışmalarına oturdukları kahvaltı sofrasında devam etmişlerdi. Aden iyi görünüyordu fakat bugün de iyi bir kontrol altında olması lazımdı. Gülşin geleceği için Behzat içinin rahat olacağını söylemişti. Efrac’a kalacak bir iş değildi üstelik.

“Bu akşamki güzelim derbiyi kaçıracaksın yani?”

“Niye kaçırayım? Bizim evde seyredeceğiz işte.”

“Yani bu akşam Beliz ile tanışma yıl dönümünüzü kutlamayacaksınız?”

İkili arasındaki diyalog Efraz'ın durup düşünmesini ancak bahsettiklerinin ne olduğunu tam anlayamadığından dikkatle kulak kesilmesini sağlamıştı. Seyit her ne söylediyse Behzat'ın çay bardağını tutan elleri titremişti. "Has..." derken son anda kendini frenledi. "Lan o bu akşamı değil mi?"

"Evet, dün Beliz ile konuştuk, çok heyecanlıydı. Sakın unutmanı deme. Gerçi..." Peynirinden bir parça aldı. "Tepkilerin unutulduğunu gösteriyor."

"Hayır, her şeyi bir hafta öncesinden hazırlamıştım ama tamamen aklımdan çıkmış."

Behzat'ın sıkıntıya düşüşü Efraz'ı endişelendirmişti. Seyit ile baş başa kaldıklarında neler olduğunu tam olarak sormuş, bir anlaşma üzerine konuşmuş ve kararı akşama bıraktığını söyleyerek Behzat gelmeden konuyu kapatmıştı.

Aden'in ilacını içirdiği esnada Gülşin gelmişti. Behzat'ın annesini sıkıca tembihlemesini, çocuklara iyi bakmasını söylemesini, sanki onu büyüten Gülşin Hanım değilmiş gibi, çocuklara ne yapması gerektiğini anlatmasını hayretler içinde dinlemişti Efraz.

Olanlar için önlem almaları gerektiğini ve Burhan adında bir adamın çok sinirli olduğunu söyleyen anne oğulun konuşmasına istemeden kulak misafiri olmuştu. Adı ara sıra anılan bu adam kimdi? Neden sürekli sinirli, asabi ve sorun çıkartıyordu? Sormaya her daim çekinen Efraz kim olduğunu merak ediyordu.

Aden'in arada bir ısınan bedeni Gülşin Hanım'ın tecrübesiyle yüksek ateşe yol almadan kontrol altına alınmıştı. Aden'e bakıcılık yaparken de eğlenmeyi ihmal etmeyerek günü bitirmişlerdi. Zincirler kırılmış, bağlar eskisinden daha kuvvetli bir hale gelmişti.

Yaşlı kadının evden ayrılmasının arkasından Banu gelmişti. Gelişmelerden haberdar olduğu için Aden'i yanından ayırmamış, sabah evden beraber çıkan iki adama Beliz katılarak grup halinde gelmişlerdi.

Yıl dönümünü kutlamak için dışarıya çıkacaklarından, Banu ve Seyit onlarla kalacaktı. Lakin ne Efraz'ın ne Seyit'in gitmele-

rine gönlü vardı. Maçın heyecanını tek başına yaşamak istemeyen Seyit, Beliz ile yalnız kalmasını istemeyen Efracı omak sokma niyetindeydiler.

Beliz geldiği gibi hazırlanmak için odaya geçmişti. Banu bugün izinli olduğundan akşam yemeği için mutfaka girmiş, Behzat ise odalarında Efracı ile beraber kalmıştı.

“Biz gelecek?”

“Hayır, güzelim. Sizi yarın çıkartacağım. Bu Beliz ile bizim özel gecemiz.”

“Evde kalacak?”

“Seyit ve Banu yanınızda kalacak.”

“Bizim seninle tanışma yıl dönümü olacak?”

Sorularından sıkıldığını düşündüğü adamın sabrından kaybetmeden tatlı tatlı yanıtlaması Efracı’ı mutlu etmişti. Şimdi bu sevimli adam o kadınla bir yemekte yalnız mı kalacaktı? Bu düşünce küçük kızın yüzünü ekşitti.

“Elbette seneye kutlarız.”

Sözünü aldığı adamla odadan ayrılırken Seyit’in sabah teklif ettiği anlaşmayı tam olarak kabul etti. Behzat mutfaka geçerken küçük kız onu salonda bekleyen Seyit’in yanına geçti. Onu heyecanla beklediğini fark ettiğinde gülümsedi.

“Kabul ediyor musun?”

Adamın yanında oturan küçük kardeşinin ayağına öpücüğünü kondurdu. Onun da anlaşmaya karşılık bir koşulu olacaktı elbette.

“Dört yüz,” diyerek başparmağını avucuna saklayıp yukarı bakan dört parmağını salladı. “Alırım...”

Afallayan Seyit’in gözleri kocaman açıldı. “Peh kızım ya dört yüz nedir?”

“Maç bileti paralı... Behzat o kadar dedi... Ben yine az söyledim...” Ellerini açarken kocaman gülümsedi. Bunu yapmak istemezdi ama mecburdu. Çünkü yapacağı hatayı onarması gerekiyordu. Sonuçta bu özel bir gece olacaktı.

Seyit etrafını önce kontrol etti. Kimsenin görmesini istemedi.

Temiz olduğunu fark ettiğinde dört yüzöl cebinden çıkarıp eline tutuşturdu. Ardından arkasında sakladığı makası uzattı.

“Hadi bakalım küçük ajan göster kendini. Ben Behzat’ı oyalarım.”

Başıyla onaylayan Efraz kıkırdayarak makası aldığı anda etrafını adam gibi kontrol etti. Temkinli adımlarla önce salonu, devamında aydınlık antreyi yürüdü. Arkasına baktığı her seferde Seyit’in sırtını görüyor. bu durum coşkulu hislerinin taşmasına neden oluyordu.

Nefesinin kesildiğini hissetti Efraz. Behzat veya Beliz’e yakalanması felaketini getirirdi. Yakalanmadan hallederse o akşam yemeği gerçekleşmeyecekti. Sonrasına her şekilde göğüs gererdi. Sonuçta Behzat onu kıracak kadar ileriye de gitmezdi.

Önce kapıya kulağını dayayıp dinledi. İçeriden bir ses gelmiyordu. Kolu hafifçe indirip yavaşça ardına itti. Koca yatak odası boştu. Demek ki Beliz hâlâ banyodaydı. Kulağına çalınan su sesiyle irkildi. Oh, çok şükür henüz çıkmayacaktı!

Kapıyı aralıklı bırakarak yatağa hızla ilerledi. Kulağı banyodan gelen su sesindeydi. Hâlâ zamanı vardı. En azından birkaç dakikasını eltişeyi kesip odasına kaçarak değerlendirebilirdi.

Yataktaki duran elbiseye bakarken alt dudağını korkuyla ısırды. Beliz onun canına okuyacak, hatta onu lime lime doğrayıp kazanda pişirecekti. Fakat ikisinin yemeğe gitmesini de istemiyordu. Behzat’ın evde kalmasını istiyordu. Onlarla beraber olmasını, hem o hem Seyit gitmelerini istemiyordu. Bu evde hiç kimse bu akşamki yemeği onaylamıyordu.

Banu’nun bu plandan haberi yoktu ama duysa kesinlikle arka çıkardı.

Kesilemeyen su sesleri kadına yakalanmayacağı garantisini ver- se de Behzat’ın gelmeyeceği anlamına gelmiyordu. Nabızı kulağında atıyor, Efraz’ın sırtından soğuk terler dökülüyordu.

Satenden kırmızı elbiseyi eline aldığı anda nereyi kestiğine dikkat etmeden yalnızca daire şeklinde keserek, elinde kalan parçayı cebine sakladı. Kesimin görünmeyeceği şekilde düzenleyerek elbiseyi yatağa tekrar bırakıp, hızlı adımlarla odadan koştu.

Arkasından kapıyı kapatıp, Banu ve Behzat'ın mutfaktan yükselen seslerini duydu. *Güzel...* Etraf temizdi.

Odasına geçmeden önce mutfağın kapısında bekleyen ve ara sıra arkasını kontrol eden Seyit'e başıyla selam verdi. İş tamamlandığını beyan etmişti. Makasla beraber odasına girdi. Kapıyı kapattı. Makası çekmecesine saklayıp yatağa uzandı. Kulaklığını taktı, müziği son ses açıp gelecek felaketi bekledi. Çünkü Beliz canlarına okuyacaktı!

Yaklaşık yarım saat sonra evi saran çığlıklar müziğin yüksek sesine rağmen Efraz'ın kulağına ulaşmıştı. Sinsice sırtarak ince yorganın altına saklandı. Üzerine sereceği sırada odanın kapısı aniden açıldı. Gerek yoktu ama açık vermemesi için oyunculuğunu iyi yapması gerekti. Gelene baktığında karşısında beklediği gibi delirmiş bir Beliz görünce, kulaklığı usulca çıkartarak cırtlak sesini mecburiyetten dinledi.

"Sen yaptın değil mi?" Beliz kızın üzerine varmaya çabalıyor ancak Behzat katiyen izin vermiyordu.

"Beliz kendine mukayyet olman gerek."

Arapsaçına dönen kadın sevgilisini de dinlemiyordu. "Sen yaptın! Seni küçük sinsi şeytan! Sen yaptın değil mi?"

Efraz göbeğinin tam ortasındaki kesiği fark edince afalladı. Gerçekten de tam ortasından kesmişti. İstese bu kadar iyi ve yerinde olmazdı. Sessizce içine kıkırdadı. "Ben?" Şaşkın tutumunu sergilemek sandığı kadar çabuk olmadı.

Bugüne kadar hiçbir dehşet yaşamamışçasına mübalağa eden Beliz ağzını dudak kenarlarını yırtacak seviyeye getirene kadar açıp onu sıkıca tutmakta olan sevgilisine döndü. "Ah bir de bilmiyormuş gibi yapıyor!"

Banu'nun erkeksi kalın sesi mutfaktan odasına kadar gümbür gümbür inledi. "*Bağırma lan benim kızıma.*"

Banu ve Behzat olduğu sürece Beliz ona hiçbir şey yapamazdı. Efraz bu gerçeğe dayanarak anlaşılmayı kabul etmişti. Fakat bütün okların üzerine çekilmesi adil olmayacaktı. Aldığı parada şu an

yaşadığı durumun telafisi olamazdı. Ki para kendisinde kalmayacaktı.

“Güzelim sakın olur musun?”

“Bana sakın ol deme!” Yerinde zıplayıp Behzat’ın kolları arasından kurtuldu Beliz. “Bana sakın ol deme, Behzat,” derken küçük kıza döndü. “Delirttin beni, Efrac. Delirttin.” Olduğu yerde tepinerek ağlıyordu.

Karnındaki keşiğe bakmamaya dikkat ederek, “Ben yapmadım,” savunmasına geçti Efrac. Susarsa yaptığını kabul ederdi. Hem böylece gücü Beliz’in eline bırakıyordu.

“Konuşma!”

Beliz’in boğazını yırtan bağırışı sırtının yatağın başlığına yapışmasına sebep olacak kadar şiddetli çıkmıştı. Efrac’ın kendine olan güveni o noktada bitmişti. Bu sefer çıtayı fena aşmıştı ve Seyit dışında muhtemelen bir yardımcısı da olmayacaktı.

“Dışarı çıkalım, Beliz.”

Kavgalı tutumunu ısrarla sergileyen kadın önüne gelene çatmaya hız kesmeden devam etti. “Ben hiçbir yere gelmiyorum. Tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum. Senin şu cadı kızın gecemin içine etti.” İşaret parmağıyla Efrac’ı gösterdi. “Ya sen ona cezasını verirsin ya da ben onun faturasını keserim.”

Son sözü söyleyen kadın odadan hışmıyla çıkınca yüzüne bakmayan Behzat da arkasından gitmişti. Efrac faturayı Behzat’ın bizzat keseceğinden emindi. Beliz’e yaptıklarını üstelik böyle özel bir geceyi mahvettiklerini kabul etmesi, göz ardı etmesi imkânsızın ötesindeydi ki cezadan nasibini çok iyi alacaktı.

“Hadi gel yemek yiyeceğiz.”

“Bana çok kızgın.”

“Merak etme Banu var. Bir şey diyemez.”

Efrac gülümseyerek yataktan çıkarak Seyit ile beraber salona geçti. Banu ve Aden’i koltukta otururken buldu. “Siz ikiniz onların canını fena halde sıktınız.”

İttifakı kuran ikili koltuğa yan yana oturduklarında gülmemek

için kendilerini kasıyor, birbirlerinin yüzüne bakmamaya gayret ediyorlardı. Beliz'in çıplak göbek deliğini göreceğini kestirememişlerdi.

"Yalnız güzel kesmişsin, ortak."

Yumruğuna karşılık yumruğunu çaktı Efrac. "Ben de şaşır-dı." Gözlerini yukarı kaldırarak adama sırttı. "Yine iyisin, maç oldu..."

Seyit çenesini sallarken keyfini kaçırarak ayrıntıyı dillendirdi: "Umarım Beliz televizyonu yasaklamaz."

Şayet onu yaparsa Efrac üzülecekti çünkü bu darbe maç için yapılmıştı. Hoş ortak olmak da çekinmeyen Efrac'ın işine gelmişti. Neticede Behzat dışarıda kutlama yemeğinde Beliz ile baş başa değildi.

"Yasaklamasını bir kenara bırak. Sen bu sabah bana flörtleştiğin kadınla buluşacağını söyledin. Sanırım iyi gitmedi flörtleşmek? Maça kaldığına göre."

"Yok lan, söyledim ona bugün olmaz diye."

İkili arasındaki anlamsız sohbeti dinleyen Efrac, Banu konuşacakken araya girdi: "Flört... Flörtle..." anlamını bilmediği kelimeyi zikretmekte zorlandığından hayli sinirlendi. "Flörtleme..." kollarını iki yana açarak kızgınlıkla çıkıştı. "Ne!"

Seyit gözlerini büyüttü. "Tamam sakın ol ahabap; flörtleşmek, yani flört etmek."

"Tamam! Ne?"

Kızgınlığına karşılık ikisi güldü ve Efrac'ın tavrı yumuşadı.

"Flörtleşmek demek güzelim, nasıl desem şimdi sana," derken gözlerini kısarak duvarı inceledi. Anlayacağı şekilde anlatmak Banu dışında çevresindekileri epey zorluyordu. Yüzü aydınlanınca parmaklarını şıklattı. "Hah! Diyet gibi düşün. Hani gizli kaçamaklardır."

Yüzünü buruşturdu. "Gizli kaçamak?"

Vereceği örneğe karşılık acımasızca sırttı: "Beliz ablan gibi; arada diyeteyim zayıflamak istiyorum, diyerek, hepimizden gizlice mutfağa girip bir kaşık nutella yiyor ya hani. Onun gibi bir şey."

Kafasını sağ omzuna yatırdı. İnsanları anlamakta sıkıntı çekiyordu. "Siz acayip."

Banu ve Seyit'in gürültülü kahkahası birbirine karıştı. Efracz kötü bakışlar atınaya burnunun ucunu iki parmağı arasında sıkarak Seyit yüzünden fırsat bulamadı. Canı yanmadan evvel burnunu kurtardı.

"Haklısın fıstığım öyleyiz. Ama sana bir gün flört etmenin güzel yanlarını öğreteceğim."

Banu kollarını iki yana açtı. "Allah'a şükür bu çocuklar sana emanet değil."

Banu'nun cümlelerine gülüşü salon kapısından rahat kıyafetlerini giyinmiş çift girince silindi. Ağlamaktan gözleri kızarmış kadın saçlarını dağınık bir şekilde toplamıştı. Bu demek oluyordu ki çıkmayacaklardı. Efracz gülmemek için iç dudağını ısırp başını Seyit'in omzuna yaslayıp saklanmaya çalışırken Behzat'ın bakışlarına denk düştü.

Seninle sonra görüşeceğiz!

"Eh şanslı gününüzdesiniz diyelim. Hepimize yetecek kadar yemek yaptım. Sadece sofraya iki tabak daha koyacağız."

Beliz onlarla konuşmak yerine tekli berjere geçip oturdu. Avuç içini yanağına bastırıp boş duvarı izledi. Behzat'ın dayanamayacağı haline bürünmüştü ve adam kayıtsız kalmamıştı. Yanına gidip berjerin kenarına oturduğunda şakağına dudaklarını bastırdı.

"Seni böyle üzgün görmeye dayanamıyorum, biliyorsun."

"Siz yemeğinizi yiyin, ben aç değilim."

"Sensiz masaya oturmayağımı biliyorsun."

"Onunla aynı sofraya oturmayağım."

Banu, küçük kardeşi alarak ayağa kalktı. "Kız abartma sen de. Evlilik yıl dönümün değil."

"Seni ilgilendirmiyor, karışma," derken Banu'ya sinirle baktı. "Seninle uğraşamayacak kadar öfkeliyim, Banu. Sakın deneme!"

"Deneyebilirsen buradayım." Küçümseyen tutumunu sergileyen Banu odadan ayrıldı. Kendisini çağıran kadının peşinden

gitmedi Efrac. Seyit ile beraber kalarak ne konuşacaklarını merak ettiği çifti izledi.

“Yemek yemezsen sana hediyeni de veremem.”

“İstemiyorum, Behzat. Beni rahat bırak.”

“Böyle yaparak beni de üzüyorsun,” çenesinden tutup kendisine bakmasını sağladı kadının. “Gerçekten hediyeni merak etmiyor musun?”

“Biraz sakinleşmem gerek.”

Naz etmediği, âşığını peşinden süründürmek için yalandan bir acıya tutulmadığı aşikârdı. Efrac ne olursa olsun gitmelerine engel olmuştu. Hem de sonrasında katıla katıla güleceği bir görüntüyü hafızasına kaydederek. Fakat Behzat’ın kadına olan ilgisinden de hoşlanmıyordu.

Bağdakini kovmaya niyetlenirse kendini kapı önünde bulması da an meselesiydi.

Behzat’ın değişen yüz ifadesini, çapkınca göz kırpsını saniye saniye izledi Efrac. Beliz’in göz ucuyla onları kontrol edip, söyleyerek sevgilisine bakması da gözünden kaçmadı.

“Ben seni sakinleştiririm.”

“Bizi izlemeleri sinirimi bozuyor.”

“Sen onlara bakma. Biz şimdi odamıza geçeriz.”

Kısık seste konuştuklarını zanneden çiftin her bir cümlesini yanında oturan adamla beraber çok net almıştı. Dışarıda yalnız kalmasalar da odalarında yalnız olacaklardı.

Efrac buna engel olamazdı.

Seyit’in kolundaki saati kontrol etmesiyle maç vaktinin geldiğini anlamış, dudaklarını birbirine bastırmıştı Efrac. Behzat maç var diye gitmezdi. *Belki... Bir umut...*

Hafifçe öksürerek onlara bakıp sevimlice sırtıttı Seyit. “İmm hediye merasimini sonraya bıraksak olur mu? Maç başlıyor.”

Seyit’in sesini duyduklarında gözlerini usulca ona çevirdi ikisi de ve o an aklına dank eden gerçekle sarsılan çift aynı cümleyi adamın yüzüne öfkeleriyle patlattı.

“Sen yaptın!”

Efraz yanındaki adama külmseyerek gözlerini devirdi. Her şeyi bir maç haberiyle ortaya çıkararak mahvetmiş, sonlarını kendi ayağına getirmişti. Şimdi işinden içinden nasıl çıkacaklardı?

Bölüm 16

Hayatın kuralı:

Özgürlüğünü kısıtlayanlara baş kaldır, Efraz.

Kafese kapanmış bir kartalsın sen!

Büyüklerin kendi başlarına hep cezaya yönelmesine oldu olası tepkiliydi Efraz El-Khatip. Rahatsız olduğu halde her seferinde hatasının sonucu cezayla noktalanıyordu. Behzat onu yine ve yine şaşırtmamıştı.

Sırf Beliz'in kıyafetini Seyit ile bir anlaşma sonucunda kestiği için özgürlüğü elinden alınmış, ev hapsinin yanı sıra konuşma yasağı da konulmuştu. Aralarında bir diyalog olmadığı için de hem sevgiden hem eğlenceden mahrum bırakılmıştı. Bundan âlâ ceza mı olurdu?

Bir pazar sabahı kahvaltısında kalbi kırık kız çocuğuna nispet yaparcasına Aden'i gezdirme kararı vererek dışarı çıkan Behzat ve Beliz, Efraz'ı evde bırakmış, Banu'yu başına dikmişlerdi.

Seyit'in eve gelişi yasaklandığından onu yaklaşık bir haftadır görmüyordu. Bir haftadır Banu ve Gülşin teyzesi dışında kimseyle iletişim kurmuyordu. Behzat sadece günaydın ve iyi geceler dilekleri dışında diyalog kurmadığından Efraz dahasına cesaret edemiyordu.

Odasına kapanarak bir ceza da kendisi vermek istemişti. Lakin ceza mantığına karşı çıkan akli yaptığıının hata olduğunu söyle-

yerek odadan çıkmaya imtişti onu. Üstelik tek başına kalmaktan sıkıldığı için de odadan adeta kaçarak çıkmıştı.

Aklı sürekli dışarıdakilere kayıyordu. Ne yapıyorlardı? Eğleniyorlar mıydı? Ondan bahsediyorlar mıydı? Kaçtığı esasında düşünceleriydi. Tek başına kalarak dışarıda eğlenenleri düşünmeye devam ederse şirazesini kayacaktı.

"Senin maslahatın yetmez ibne!"

Balkondan yükselen Banu'nun katı ve kavgacı sesi Efracı'ı ürküttü. Banu'nun sesi ve hükmü onu bazen korkutuyordu. Saçları uzun olmasa, göğsü olmasa erkek sanabilirdi.

Hep ona söylemek istiyor, fakat Banu gibi güzel kalpli kadını kırmaktan korktuğu için çekiniyordu. Zaman zaman şüpheye düşüyor da değildi.

Yanına gitmeye ürken Efracı mutfakta su içerek oyalandı. Telefonu kapatıp sakinleştğinde yanına gidecekti. Kavgasına devam eden kadının telefonu kapattığını görünce derin bir nefes aldı. Ancak ikinci bir telefon görüşmesi yapan Banu'nun saniyeler öncesi öfkesinden yoksunluğu karşısında Efracı'nın nutku tutuldu.

Kahkahalar atan kadının birilerini korkutmayı başardığını söyleyince Efracı tuttuğu nefesini koyuvermişti. Az önceki öfke tamamıyla dalavereydi. Telefondaki kimse sağlam korkutulmuştu.

Telefon konuşmasını sonlandıran Banu'nun sigarasını yaktığını görünce su bardağını tekrar doldurarak yanına ilerledi. Onunla sohbet etmeyi, bir korku duymadan içini açabilmeyi, durduğu zaman sorgulanmamayı, daha fazlası için baskılanmamayı seviyordu.

Küllüğe bıraktığı sigaraya baktı. En az konuşmak kadar ihtiyaç duyduğu bir diğer şey de sigaraydı. Karşılıklı oturdukları masada baktığı kadının sabırlı bekleyişine mest oldu. Banu ile konuşmayı belki de bu yüzden seviyordu. Sessizliğini dinlemekten asla rahatsız olmuyordu çünkü.

"Bazen kalbimden çok korkuyorum," diye söze girdi.

"Kendimizden korkuyorsak iyi bir şey yapıyoruzdur."

"Ya asıl cehennemim kendimsem?"

Banu sigarasını küllükten alırken kaşlarını yıktı. “Her insanın içinde yatan bir şeytan vardır. Sen de şeytanını o gece uyandırdın!” Parmağıyla onu işaretledi.

Gözlerini deviren Efracz oflayarak hatasını kabul etti. “Tamam, biliyorum elbiseyi kesmek hiç iyi bir fikir değildi.”

Dumanı yüzüne gelmesin diye soluna üfleyen Banu, “Beliz ile anlaşılamıyorum, yıldızlarımız hâlâ barışmış değil. Onu sevmemek benim hür irademle verdiğim bir karar ve uyguluyorum,” diye sakince izah ederek yanlısını belirtti.

“Fakat sevmiyorum diye ona yapılan saygısızlığı kabul etmem ahmaklık olur. Sevmemek, saygısızlığı haklı kılmaz. Gaddarlık edemem. O gece onun en mutlu günüydü. Sırf sen Behzat’ı yanında istiyorsun ve Seyit maçı arkadaşıyla izlemek istiyor diye iki mutlu insanın gecesini heba ettiniz. Üstelik o ağlarken bir nedamet bile duymadınız. Yaptığınız gaddarlıktı.”

Efracz yüzünü avucuna gömüp saklanmak istedi. Utanç yaşadığı belli olmuyor muydu? “Kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Hak ettiğin cezayı çekiyorsun.”

Haksız sayılmazdı. Aslında tamamıyla haklıydı. “Kafese kapatılmaya karşıyım. En ufak bir hatada ceza almaya karşıyım. Hataımı kabul ediyorum ama bunu anlatamıyorum.”

“Gururundan anlatamıyorsun.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. Behzat’tan özür dilemişti. Sadece Beliz’i çok üzdüğü için karşısına geçmeye hâlâ cesaret bulamıyordu. “İyi insanlar olmak varken kötü olmayı seçiyoruz. Neden yaptığımızı anlayamıyorum.” Kendine kızgındı Efracz.

Anlayışla tekrar gülümsedi. “Çünkü bazen kötü olmak insanlara daha kolay gelir,” derken ardından ekledi. “Bunu sen ve Seyit için söylemiyorum.”

“Peki sen hiç kötülük yaptın mı?”

Biraz mahcup biraz mücrim tutumuyla yanıtladı Banu: “Sayısız.”

“Peki, sana kolay geldi mi?”

“Hayır.”

“O zaman kötü olmak kolay değil!” derken kafasını kaldırarak kadınla göz göze geldi. “Ben Behzat’ı yanımda istediğim için elbiseyi kestim. Bazen sevdiklerimizi yanımda istiyoruz.”

Haklısın dercesine kafasını sallayarak onayladı. “Yanımda istediğimiz sevdiklerimize kötülük yapıyoruz bazen de.”

Banu’nun söyledikleri küçük kızın düşünmesine sebep oldu. Bu sözü sanki daha önce duymuştu. Evet, annesi ona söylerdi. “Annem gibi konuşun,” diye itiraf etti sakince.

Banu annesinden bahsetmesine şaşırdı. “Annen mi?”

“Evet, o da böyle derdi.” Hasret ve hüznle dolu kırık gülümsemesi dudağına sindi. “Biliyor musun annem hayatta olsaydı Behzat ve Seyit ile böyle konuşmama izin vermezdi.” Bugün ailesi hakkında konuşmak istedi. İlk defa kendi içinden geldiği gibi davranmayı göze aldı.

“Neden?”

“Annem erkeklerle çok konuşmama müsaade etmez, günah, derdi. Rohan dışında kimseyle konuşmazdım.” Hoş ona Rohan yeterdi. Başka kimseyi istemeyen kendisiydi. “Rohan benim en yakın arkadaşım.”

“Peki, baban, abin?”

“Babam; *paşa gönlün kimle konuşmak isterse onunla konuş*, derdi. Abim; *Rohan dışında sana zarar vermeyecek insanlarla oyna konuş*, derdi,” diyerek gülümsedi. “Ben de paşa gönlüm kimden yanaysa onunla konuşur oynardım. Baskıya dayanamıyordum. Annem de bir müddet sonra bana bulaşmayı bıraktı.”

“Sen tam bir kartalsın, Efrac.”

Kafese tıklan kartal mı?

Onu kartal benzetmesiyle özdeşleştiren Banu olmuştu. Efrac kendini kartal gibi hissediyordu. Fakat suçunu kabul ettiğinden kafeste hırçınlaşmak yerine cezasının bitmesini bekliyordu.

“Ben kuralları bozmayı severim.”

Banu cevabı karşısında birkaç saniye durup düşündü. Mimik-

lerini süzüyor, cümlelerini kendi bakış açısında tartıyordu. Nokta atışlarını yapan kadınla konuşmayı bu yüzden seviyordu. Hatası için onu asla küçük düşürmüyor ve kalbini kırmıyordu.

“Aleni hırçın olduğunun farkındasın da.”

“Hırçınlığım beni hayatta tutuyor, Banu. Sen de farkındasın.”

Kaşlarını yıkan kadın istemsizce güldü. “Elbette farkındayım akıllı kızım benim elbette.” Biten sigarasını küllükte söndürerek elinden bıraktı. “Sen de işine geleni yapmışsın. Babanın dediklerini uygulamış; anneni, abini dinlememişsin.”

Efraz bilmişlikle sordu: “Bu hayatta herkes işine geldiği gibi davranmıyor mu?”

“Davranıyor, kuzucum.” Ardından yeni bir soru daha sordu: “Annen sıkı bir kadın mıydı? Yani sert, tutucu?”

Annesini anlatmak, bir mecliste dile getirmek eskisi kadar korkunç gelmiyordu. Belki de artık annesini soran herkese anlatacaktı. Özgürce, korkmadan, üzerine titreyerek.

“Hayır, dünyanın en merhametli annesiydi,” derken suyundan bir yudum alarak kuruyan boğazını nemlendirdi. “Rohan’ın kardeşinin iki kolu yoktu. Benim kardeşim doğduğunda annem sütünü kardeşim Amer’e vermek yerine Avva’ya verirdi. Çünkü o hastaydı. Onun iyileşmesini isterdi. Kendi çocuklarından daha çok Avva’yı severdi.”

Banu hayranlıkla gülümsedi. “Bu zoruna gitmez miydi?”

Sorusu bakışlarına tezat oluştursa da Efraz yargılamadı. “Asla! Aksine hepimiz Avva’nın iyi olmasını isterdik.”

“Ailemde herkes çalışıyor demiştin. Bu size yetmez miydi?”

Başını olumsuz yönde salladı. “Zaten Hosseyin amcanın tüm parası Avva’nın ilaçlarına giderdi. O hastaydı. Rohan da kendi parasını bizimkine ekler, onunla da evi geçindirirdik. Günlük iki öğünümüz zor çıkardı. Yine de şükretmekten başka şansımız yoktu.” Cümlenin sonunda ısındığını hissettiği gözleri buğulandı ve Banu birkaç saniyeliğine berraklığını kaybetti.

“Annen, Avva’nın annesi çalışmaz mıydı?”

Trablusşam'da bir gün yaşasa ve törelere o gün içinde ardı ardına maruz kalsa bu soruları sormazdı Banu. Sefaletin gölgesinde sürünmeyen insanlar, işi yokuşa sürmekle meşhurdur.

"Hayır, bizde kadınlar çalışmazdı. Onlar ev hanımı olurdu. Gerçi ne kadar hanım denilirse, sürünüyorduk hep."

Buradaki yaşamını baz alınca içinden hep geçirdiği cümleyi Banu'ya da söyledi. "Behzat gibi adamlar Lübnan'da olsaydı, biz kadınlar ve çocuklar savaşımızı kazanırdık."

Banu cümlesi karşısında ufak çaplı bir şaşkınlık yaşamıştı. Fakat hak verdiği de gözlerini kırıştırmasından anlaşılıyordu. Sıkıntıyla nefesini alıp verdi. "Biliyor musun, ben kadına dayatılan ev hanımlığını kabul etmiyorum. Yani kadın kadındır. İmkânsızlık içinde bile çareyi bulan bir cinsiz biz. Bize dayatılanları sevmiyorum."

Efraz annesinin çaresizlik içinde bulduğu çareleri babasının bulamayacağını biliyordu. Ağabeyi ve Hosseyin amcası da öyleydi. "Haklısın." diyebilirdi.

"Peki, sence kadın nedir, Efraz?"

"Kadın," dedi bir müddet düşündü. Onun annesi onun için neydi? Evin direğiydi. Annesi olmasaydı o ev bir hiç olurdu. "Kadın bence dağın altındaki topraktır. Eğer toprak kayarsa, üstündeki dağ da kayar ve yıkılır."

Başını düşünceli bir şekilde sallayan Banu küllüğe boş gözlerle baktı.

"Kadın, toprak mıdır yani?"

"Evet, kadın topraktır."

Sohbetlerini noktaladıktan sonra çalışmaya karar vererek deftere kitaba yumulmuşlardı. Banu'nun öğretmenliği keyfin âlâsını yaşıyor, Efraz'a öğrenme hevesi veriyordu.

Çalışma seansına ara vererek mutfakta beraber yemek yapmışlardı. Seyit arayıp gelmek istediğini söylediğinde, Banu yasağı hatırlatarak izin vermemişti. Netice itibariyle Behzat'a verilmiş bir söz vardı.

Akşam yemeğinden çok sonra gezginler eve dönmüştü. Banu işi olduğunu söyleyerek evden çıkmıştı. Gitmeden evvel Efraz onu yakalamış, Seyit'ten aldığı parayı kadına vererek güzel bir elbise almasını istemişti.

Sonuçta parayı bunun için almıştı.

Behzat'ın cezayı bitireceği yoktu. En azından hatasını onarırdı. Bir daha Seyit'le de asla plan yapmayacaktı. İlk ve son hatasıydı bu. Banu gittikten sonra Efraz odasına gitmek yerine salona geçti.

Yan yana oturan çiftin fısır fısır konuşarak cilvelenmeleri, zaten bütün gün dışarıda olmalarından ötürü Efraz'ın öfke duymasına sebep olurken, şimdi de yan yana oturarak onu görmezden gelmeleri harlanan öfkesini kaynamış kazana çevirdi. Beliz'i kazana atıp pişirmek istedi.

Birbirlerine sarılmış bir şekilde keyifle konuşmaya devam ediyorlardı. Beliz'in, "Behzat bizi izliyor," dediğini az çok duydu. Onun hakkında kendi aralarında konuşmaya utanmadan devam ediyorlardı.

"Evet, farkındayım."

"Özellikle beni öldürecekmiş gibi izliyor."

"Evet, onun da farkındayım."

"Neden bir şey yapmıyorsun?"

"Ne diyebilirim ki?"

"Kalıbımı basarım bu durum çok hoşuna gidiyor. Hayatında değer verdiğin iki kadın da seni kıskanıyor ve sen bu zevkten deli oluyorsun. Beni ona karşı kullanıyormuşsun gibime geliyor."

Kadının sitemine adamın neşeli kahkahası eşlik edince kendini fazlalık olarak gördü Efraz. Behzat geldiğinden beri onunla konuşmamıştı. Ceza bu gece de devam edecek, belki yarın ve sonrasında yine devam ederek Gururlu'nun eziyetini büyütecekti. Koltuktan doğrularak onu görmezden gelen çifte sırtını döndü.

"İyi geceler!"

Yüksek ve manalı tınısıyla dileğini malumuna ilettikten sonra salondan ayrıldı. Odasına sessizce girerek yatağına ilişti. Mışıl mı-

şıl uyuyan Aden'in yanağına bir öpücük kondurdu. En azından o mutluydu. Behzat ilgisinden asla mahrum bırakmıyordu.

Komodinin üzerinde bıraktığı ipodu alarak karnının üzerine bıraktı. Seyit'in ona eklediği yeni şarkıları dinlemek için kulaklığını taktı ve oynatma tuşuna basarak yeni şarkılarını açtı.

Kafasını yatağın başlığına yaslarken gözlerini kapatarak kulağına ağır ağır dolan ezginin tadına vardı. Efkârlı tok bir erkek sesi kulaklarına dolduğunda şarkının sahibine bakmak için gözlerini açtı. Tam o saniyede kulaklıktan biri çekildi.

Behzat'ın yanına oturarak çektiği kulaklığı, kulağına yaklaştırarak çalan müziği dinledi. Meraklı bakışları duyduğu sesle şoka dönüştü. Gözleri bir dinlediği kulaklıkta bir kendi arasında gidip gelirken, cümleleri toparlamaya çalıştı.

"Sen Müslüm Gürses dinleyip, bu kadar efkârlanacak ne yaşamış olabilirsin?"

Efraz şaşkın adamın yanına gelmesini beklememişti. Sorusunu yanıtlamadan evvel bir سوال kendisi yöneltti: "Biz konuşuyoruz?"

"Konuşmayalım mı?"

Omzunu silkerek burun kıvrırdı. "Sen beni görmüyor."

"Hak ettin ama değil mi?"

Kabullenişini kafasını eğerek belirtti. Belki konuşmamasını kabullenirdi ancak sevgisinden mahrum etmesini katiyen kabul etmedi Efraz. Yanıldığı ve hata ettiği nokta buydu. "Sen benimle konuşmuyor diye Seyit şarkı koydu."

Gözlerini yorgunlukla deviren adam şaşırmamış görünüyordu. "Eceline oynuyor."

"Dinlemek yasak? Şarkı çok güzel."

"Ona ne şüphe... Ama Müslüm babadan bahsediyoruz. Sen küçüksün, Efraz. Bu şarkılar senin için daha erken."

Efraz şaşkındı. Şarkısını dinlediği adam Behzat'ın babası mıydı? Gözü ipoda takıldı. Ama Seyit ona babası olduğunu söylememişti. "Muslim senin baba?" hayretle büyüttüğü gözlerini Behzat'a dikerek sordu.

Onaylamasını bekleyen adam tatlı tatlı güldü. “Hayır ama biz ona baba diyoruz. O hepimizin babası. Onu seviyor ve sayıyoruz. Çünkü o da bizi evlatları olarak gördü. Fakat senin gibi küçük çocukların onun şarkılarını dinleyerek efkârlanmasını istemezdi. Senin için çok erken.”

Tek kaşını kaldıran Efraz, Behzat’ı azarlamaya kalkıştı. “Şarkı erken ama bir hafta bana küş olmak fazla değil?” Sorduğu soru gayet açık ve doğrudu. Bir çocuk için verilecek en büyük cezayı vermemiş miydi?

“Yaptığın hiç hoş değildi.”

Küçük burnunu iki parmağının arasına alarak sıktı. Sana hâlâ kızgınım ama konuşabiliriz mesajını içeren bu sevimli hareket Efraz’ın fizikken canını yaksa da ruhen mutlu etmişti.

“Böyle yapma. Beni cehenneme gönder.”

“Sen cehenneme gidecek kadar kötü müsün, Efraz?”

“Değil?”

“Değilsin.”

“Biz neden cehennemden korkuyor? Cehennem kötüler için var?” O kötü değilse de kötülük yapmıştı. O gün yaptıkları için cehenneme gider miydi? İki insanın hem hevesini hem de kalbini kırmıştı. Sahi kalp kırmak cehenneme götürür müydü?

“Cehenneme giden çocuk var mı bilmem, Efraz ama...” Yutkunarak devam etti: “İntihar eden çocukların cehenneme gittiğine eminim.”

Ya tekrar denerse korkusunu Behzat’ın hep yaşadığını Banu bir keresinde söylemişti. Efraz’ın yüzü acıyla düştü. Gerçekten intihar eden çocuklar oraya gidiyor muydu? Arkadaşının bu dünyada çektikleri yetmezmiş gibi şimdi orada da mı acı çekiyordu? Bu hayat hiç mi sevmemişti onu?”

“O zaman... O zaman Azze cehennemde?” Dehşetle titreyen Efraz ağlamak istedi. Babasının kötülüğünden kurtulduğu için cennette olduğunu, mutlu olduğunu sanmıştı.

“Azze kim?”

“Benim arkadaş.” Kafasını kaldırmadan evvel yanağını ıslatan yaşları sildi. “Evlen... Evlenmemek için kendini ipe astı...” Zihnine dolan görüntüleri kovuşturamadı. Azze’nin ipe asılı bedeni gözlerinin önünde salınıyordu. Efraz kafasını sallayarak görüntüleri kovdu. Film makarasına asılı kalırsa onu geçmişinden kimse kurtaramazdı.

“Seninle yaşıt mıydı?”

“Evet.”

Behzat’ın az önceki, “*Sen Müslüm Gürses dinleyip bu kadar çfkârlanacak ne yaşamış olabilirsin?*” sorusunun cevabı yaşanmışlıklarıydı. Gördükleri, duydukları hepsi o kadar acıydı ki taşınacak gibi değildi.

“Barıştık?”

Ne düşünüyorsa dalgınlığından sıyrılmadı. İfadesine yer yer hüzün, yer yer öfke yansıyor, nefesi sıklıkla şiddetlenip sonra ansızın duruyordu. Behzat öğrendiklerinden hoşlanmamıştı.

Ya Rasâsî sokağında yaşayan çocukların akıbetini olduğu gibi öğrense? Zihnindeki düşünceleri dağıtmak için küslüklerini öne sürerek ilgisini üzerine almayı hedefledi Efraz. “Biz barıştık? Odamıza geldin.”

Hedefine ulaştığı belli belirsiz gülümsemesiyle belirlendi. “Bilmiyorum, daha barışmadık. Sadece ona çok kötü baktın. Sebebini merak ettim,” demesiyle bir tık pişmanlık yaşadı. Belki de Behzat onu hiç affetmeyecekti.

“Kim?” diye anlamazdan geldi.

Oyununa kanmayan Behzat can alıcı suali yöneltti: “Beliz’i neden sevmiyorsun?”

Sevmediğini düşünmesinde sakınca görmedi. “Çirkin.” Umar-sız tutumuyla yanıtladı. Birini çirkin diye sevmemek bir insanın en büyük ayıbı olmalıydı. Engin denizlerin maviliğini hapsedtiği gözlerini adama dikti.

“Ne?”

“O... Çirkin işte.”

“Sevmediğini söylemedin. Bu durumda onu seviyorsun.”

“Kim dedi?” Yakalanmanın verdiği utançla kafasını yorganın altına saklayıp yok olmak istedi. Behzat nihayet anlamıştı. Beliz’i seviyordu. Sadece Behzat’ı onla paylaşmaktan hoşlanmıyordu.

Behzat küçük ellerini avuç içine alarak hafifçe okşadı. “Bak ben seni hiç tanımadan sevdim.”

“Her şeyden çok?”

Sahici gülümsemesiyle yanıtladı. “Her şeyden daha çok.”

“Ben? Beliz?”

“Efraaz!” Sitem ederek karşı çıktı. “Daha önce de söylemiştim sana; sen farklısın o farklı.” Ellerini okşamaya devam etti. “Hem ondan özür bile dilemedin. Gelmeni bekledim ama.”

“Özür diledi, affetmedi beni.”

“Özür dilemen gereken Beliz, ben değilim.”

Ondan zaten dileyecekti. Sadece elbisesini bekliyordu. Banu yarın getirdiğinde ona verecek ve özrünü ondan aldığı elbisenin ve gecenin aynısı olmasa da hediyesiyle telafi edecekti. Behzat söylemeden önce yapmak istemişti.

“Özür dileyecek,” dedi alt dudağını ısırırken. “Sarılalım?”

Cevap olarak adam kollarını kocaman açınca kafesinden kurtulan kartal Efraz uçarak sarılmıştı. Kollarını sıkıca boynuna doladığında bir itirafı daha dilinden döküldü:

“Seni çok özledi, Behzat.”

“Ben de seni, *Gururlu*. Ben de seni.”

“Ölürsek, cennette buluşalım olur?”

Behzat sırtını okşarken kulaklarına sessizce fısıldadı: “Cennette görüşmek üzere!”

Dudaklara sinen gülüşlerin ya bir sebebi ya bir sahibi olurdu. Efraz’ın dudaklarındaki gülüşün sebebi ve sahibi Behzat idi. Beliz’e de hediyesini verdiği zaman utanç da bitecek, her şey eskisi gibi güzel olacaktı.

Hapis cezası bitmesine bitmişti ama Efraz'ın can sıkıntısı ona nazaran çoğalmıştı. Bir haftayı evde kapalı kapılar ardında belirli kişiler dışında kimseyle iletişim kurmadan geçirdiği için patlamaya yaklaştı. Ruhu deniz görmeye, sokaklarda özgürce dolaşmaya ve insan içine karışmaya gereksinim duyuyordu.

Behzat iş başı diyerek kahvaltıdan sonra çıkmıştı. Gülşin Hanım onlarla ilgilenmek için arkasından gelmişti.

"Hep beraber yemeğe gideceğiz, Efraz. Üzülme. Hem babamızla tanışacağız, böyle üzgün olursan kızar. Sonra ilk tanışma kötü geçti diye hepimiz üzülürüz."

Omuz silken küçük kız masada otururken önünde duran çikolatalı sütü öylesine karıştırdı. "Ben ondan üzülmedi..." diye düzeltti. Yaşlı kadının onu yanlış anlamasını istemezdi. Üstelik Behzat'ın babasıyla tanışacağı için hem heyecanlı hem de meraklıydı.

"Biliyorum, yavrum. Behzat gitti diye üzüldün ama erken gelecek."

"İnşallah."

Yanında mama sandalyesinde oturan Aden'e sütünden bir yudum içirdi. Kız kardeşi yanağını ona uzatarak sevilmek istediğini belirtince Efraz ihtiyacına anında karşılık vererek yanağını okşadı.

"Dün akşam mı barıştınız?"

"Hı hı... O geldi..." dedi kıkırdayarak.

Makinede yıkanan bulaşıkları yerlerine dizerken bir yandan da onlarla sohbet ediyordu. "Benim oğlum merhametlidir, dayanamaz."

Bir hafta boyunca cezasını aksatmadan afli yalnızlığı çektiren o değilmiş gibi, dayanamaz demek annesine kolaydı. Özellikle dilendirmek istediye de Behzat'ın merhametine hiçbir şekilde laf atmayacağını bildiğinden sessiz kalmayı tercih etti Efraz.

"Bugün Aden'e benim adımı öğretecek miyiz?" Yaşlı kadın çocuksu bir sevinçle sorusunu sorduğunda Efraz tekrar kıkırdadı. Bugün söyleteceğine inanıyordu.

"Evet, olur."

“Sadece senin adını söylüyor. Bir de Behzat’ın adını sayıklamış bu hafta.”

Efraz duyduğu haberle gayriihtiyarî bağırdı. “Ne?”

“Haberin yok mu? Dün kahvaltıdaiken de söylemiş.”

Yüzü düşen Efraz kırılan kanatlarını indirdi. Ona dün gece konuştuklarında söylememişti. Peki ama neden? Sevineceğini bildiği bu güzel haberden neden mahrum bırakmıştı?

“Bana söylemedi.”

“Belki de sürpriz yapacak.”

“Belki de...”

Mutfak toparlamayı bitirince özledikleri yaşlı kadınla oyunlar oynamışlardı. Evin içinde saklambaç oynayarak kahkahaları havada uçurmak Efraz’ın hayal ettiğinden çok daha ötesi bir mutluluk yaşatmıştı.

Beraber saklambaç oynadıkları Amer’i hatırlamak Efraz’ın eğlencesine keder, kalbine acı hükmetmişti. Onu anlatabilecek kadar güçlü değildi Efraz. Avva gibi o da yangınların içinde acı çekerek can vermişti. Efraz’ın kardeş sancısına Aden derman olmuştu.

Belki de kendisinde kalmasının sebebi Aden’in her anlamda yetebiliyor olmasıydı.

Aden’e, Gülşin teyzesinin adını söyletmeye çalışmaları zorlandığı için inat etmesiyle askıya alınmıştı. Gülşin Hanım buna üzül-düyse de belli etmemişti. Zamanla olacaktı.

Biraz ders çalışmak için odasına girdiğinde arkasından gelen Aden ile kocaman gülümsedi. “Beni yalnız bırakmıyorsun.” Yatağına geçip uzandı. Aden’i de kucağına alarak yanına uzattı.

“Effa...”

“Effa deme... Gülşin de.”

“Effa...” diye directti.

“Hayır, Aden canım kardeşim. Gülşin de.” Yatakta oturur pozisyonunu aldığıında tekrar etti. “Gül-şin...” Heceleme işi kolaylaştırırdı. Hem Aden için de Gülşin demek zordu.

Aden onunla uğraşıyormuş gibi kıkırdayınca, “Sen benimle

dalga mı geçiyorsun?” deyip karnını parmaklarıyla yoklayarak minik minik gıdıkladı. Kardeşinin kıkırdaması kahkahalara dönüştü.

“Gül-şin... Gül-şin...”

“Effa...”

“Hayır... Gül-şin... Gül-şin...”

“Gül...”

İsteddiği ismi telaffuz etmeye çalıştığını duyduğunda gözleri kocaman açıldı. Söylemişti işte. Tam söylememiş olsa da söylemişti. Gül demişti. Beklediklerini az da olsa vermişti. Heyecanla doğrulup yatağın üstünde zıplamaya başladı. “Gülşin teyze koş... Gülşin teyze...” Yatakta sevinçle zıplayarak yaşlı kadının adını bağırıyordu.

“Gülşin teyze koş! Aden söyledi!” Gözleri heyecanla kapıdaydı. Onunla beraber Aden de gülüyor, adı tekrar sayıklıyordu.

“Gül...”

“Gülşin teyze koş...”

Zıplamayı sevinciyle beraber abartınca yatağın ucuna kadar geldiğini fark edemeyen Efraz, arkaya doğru dengesini kaybederek düştü. Düşerken başını sertçe komodine çarpan küçük kız hissettiği acıyla bağırdı. Bedeni acıyla kasılırken bilinci yavaş yavaş kapandı.

Yer altından kaymıştı ve Efraz gözlerini bir daha açamayacağı korkusuna kapıldığını bilincini kaybetmeden evvel hissetmişti.

Uyanamamak... Yaşamadan acısını hissettiren acılardan biri olmalıydı...

Bölüm 17

Hayatın kuralı:

İstismara Sakın Susma Efraz!

Çizilen belirli sınırlarda adımlar atılıyor, döngüler arasında sıkışan insanoğlu kendi başına yeni çareler üreterek öyle ya da böyle yaşamını sürdürüyor. Alt komşusunun yaşadıklarından bihaber sabah günaydınına tebessüm ederek, işine veyahut okuluna gidiyor. Yaşantılar birbirinden farklı olunca her insanın sıkıntısı yalnızca kendine ağır geliyor. Başka hayatların acısı kulaklara çalındığında ancak şükürler ediliyor, kıymetler biliniyor ve olduğu yol taşlı da olsa, engebeli de olsa güzel geliyor.

İş dünyasında kötü geçen toplantılar, proje esnasında yaşanan zorluklar, yetiştirilmesi gereken projeler gecikince sabahlara kadar uykusuz kalınan geceler, sevgiliyle olan tatsız kavgalar, anlaşmanın bittiği yerde yaşanan ayrılıklar, anne babayla ufak tefek sürüşmeler, önünde sonunda çözüme kavuşuyordu. Yahut tamamıyla sonlanarak buruk acılar bıraksa da eskisi kadar yıpratmıyordu. Her sorunun mücadelesi bittiğinde, elde kalanla yetinilmese bile kabullenişler muhakkak oluyordu.

Peki ama anne babası katledilmiş, kimsesiz, küçük bir kızın devasını nerede arayacaktı da bulacaktı Behzat? Dahası katlanmadığı ve birleştirdiği puzzle parçalarından çıkardığı netice de cabası.

Efraz'ın karşılaştıklarındaki korkusu, dokunmasına asla izin vermeyişi, zarar verecekmiş gibi kötü bakması, Banu dışında kimseye dokundurtmaması, geceleri gördüğü kâbuslar sebebiyle kendini çekiştirip durmasının sebebi tek bir kapıya çıkarıyordu.

Efraz münasebetleri olduğu ve o gece ailesini katleden Esed tarafından istismara uğramıştı. Gerçek olmamasını, haysiyetsizin tacizi esnasında vurulduğunu temenni etmişti. Ancak Banu haklıydı. Efraz'ın travması bu sebeptendi.

Toprak üstünde kimleri barındırıyordu böyle? Yer kaysa altından, üstüne devrilse dünya, daha sağlıklı bir gezegende nefes alıp veriyor olmaz mıydık?

Savaşın, salgının, teknolojinin, bilimin, ilmin, devrimlerin yaşandığı gezegende bulunamayan tek çözüm; mayası tutmamış caniliğin âdeta kitabını yazmış insan denen türün vahşiliği idi.

Tek bir telefon canını almaya yetmişti. El-Khatip soyadını alır almaz başlatılan araştırmaların neticesi bugün eline geçmiş, zamanında toplanılan bilgilerle bir yol çizilince tüm gerçekler ayyuka çıkmış ve Behzat Yargıcı, Efraz'ın, Aden'in hayatını öğrenmişti.

Her şeyi öğrenmişken, annesinin telefonuyla aklı uçup gitmişti. Tek bir şey unutamıyordu; daha on iki yaşında canı bir adamın vahşetine maruz kalmış olan Efraz'ın yaşadığı psikolojiyi.

Evin yolunu bulabilmesi bir mucizeydi. On üç katın basamaklarını koşa koşa çıkacak kadar metanetini kaybeden adamı üst katlardan yükselen çığlık sesleri kendine getirmişti.

Aden'in gülüşü değildi. Efraz'ın kahkahası değildi. Tanımadığı bir çocuk sesiydi sadece. Onun duymak istediği ses kesilmişti. Duymayı umut ettiği sesin sahibi ulaştığı odasının zeminimde kanlar içinde uzanıyordu. Canlı canlı gömüldüğünü hissetti Behzat.

Yerde yatan küçük çocuk bedenini baştan aşağıya süzdü. Okşamaya doyamadığı yumuşacık saçları kanlar içinde ıslaktı ve yüzünü örtüyordu. Kafasının üstünde annesinin bastırduğu kana bulanmış bez, Behzat'ın gözünde hipnoz etkisi yaratarak kendine mıknatıs gibi çeken sarmallara dönüştü.

Behzat kana doğru çekildi.

Bedeninde dehşetle gezinen gözleri bacak arasındaki kanı gör-

düğünde mih gibi üstüne çakıldı. Kafasını çarptığı için başından akan kanı idrak edebiliyorken, bacak arasından sızan kanı nedense idrak edemiyordu.

Avuç içlerini şakaklarına bastırdı. Zonklayan beynini durdurmaya çalıştı ancak zihni olasılıkları ardı ardına sıraladığından başarı sağlayamadı. Sürünerek yerde yatan küçük kıza yaklaştı. Annesinin hıçkırıklar içinde ağlayan Aden'i sakinleştirmekle cebelleştiğini zihni az çok fark etti.

"Efraz," diye seslendi. Sesini kendisi bile duyamazken, Gururlu nasıl duyacaktı? Dizlerinin üstüne çömelerek, parlayan kırmızı sıvıya bulanık küçük kızın yüzüne dokundu. Sarsarsa zarar verirdi.

"Efraz, abim bana cevap ver," boğazını delen ağrıyı yutkundu. "Uyan lütfen, gözlerini aç." Yanağından süzülen yaşlar çenesinin altında birleşip adamı rahatsız etse de pek umurunda olmadı.

"Anne bu kan..."

Annesine bacak arasından sızan kanı gösterdi çaresizce. Neden olduğunu idrak edemiyordu. Beklediği yanıt derinden bir feryat olunca gözlerini yumdu.

"Düş... Düşük..."

Annesinin düştüğünü söylemeye çalıştığını varsaydı. Akıl sağlığını ancak böyle koruyabilirdi.

"Hamile... kız hamile... ne... ne oluyor..."

Behzat konuşamayan annesine dehşet içinde döndü. Efraz hamileydi. Korktuğu ancak en düşük olarak gördüğü ihtimali annesi onaylamıştı. Zangır zangır titredi. Bugün öğrendiği her şeye bir felaket daha düştü.

Daha minicik beden istismara uğrayıp hamile kalmıştı. Ona bunu yapacak tek bir zalimi tanıyordu.

"Efraz, Esed mi?"

Uyanmıyor, ona yanıt vermiyordu.

"Sözüm var sana," diyebildi. Kulağını dolduran ambulansın siren sesi içini rahatlatmaya yetmedi. Efraz'ın gözlerini açması gerekiyordu ki ferah nefesini alabilsin. Cennette buluşalım, dediğinde veda mı etmişti? Hayır, o ölemezdi. Daha bunu ona yapanların he-

sabını soracaklardı. Hayatını cehenneme çeviren o iblislerin canını alacaklardı.

“Efraz,” diye seslendi tekrar. Mükerrer eden seslenişleri cevapsız kaldıkça ıstırapı acısını alevlendirerek, tutuşmuş saman gibi yakıyordu. Sönmeyecek ateşine kor düşmüştü.

Kızın kanlı yüzüne düşen gözyaşlarını silmeye gücü yetmedi. Yalnızca yüzüne kanla beraber yapışmış saçını usulca geri çekti. “Yalvarırım gözlerini aç... Beni bırakına...” Küçük kıızı cevap vermiyordu. Efraz yine susma görevini üstlenmiş gibi sessizliğe gömülmüştü.

“Gururlu susmanın zamanı değil.”

Bacak arasından akan kanın sebebi düşük yapmış olmasıydı. Daha on iki yaşında bir kız hamileydi. Bunca ay yanında kalan küçük Efraz, intihara meyleden kimsesiz kıızı karnında bir can taşıyordu. Artık intiharın sebebi Behzat için belli olmuştu.

Nasıl fark edememişti? Bu olacak şey miydi? Aklını kaçıracaktı. Bu saatten sonra mantıklı düşünse delirecekti.

Annesinin kanlar içinde yatan kıza yükselen naralarına adamın kalbindeki acı haykırımlar eşlik etti. Küçük Efraz, güzel Efraz, inatçı Efraz, gururlu Efraz, onları terk etmek üzereydi.

“Benimle kal yalvarırım...”

Acil tıp teknisyenlerinin yanına çömeldiğini görünce elini kaldırarak engel oldu. Efraz gözlerini açmadan, ona cevap vermeden götürülmeyecekti.

“Beyefendi bize yardımcı olmanız gerek.”

“Onun sesini istiyorum!” Sert tutumuna istinaden küçük kıza dokunuşları yumuşaktı. Efraz bir kere adını zikretse Behzat zorluk çıkarmadan götürmelerine izin verecekti.

“Behzat oğlum... İzin ver baksınlar.” Oğlu kadar annesi ve kucağında ağlayan Aden de çaresizdi. Öğrendiklerini hazmedemeyen genç adam küçük kızın uyanmasını ve ona istediği ismi vermesini ümit ediyordu. Kafasındaki keşiği ve bacağıının arasındaki sızıntıyı kontrol eden teknisyenlere müdahale etmedi ancak götürmelerine Efraz ona cevap vermeden izin vermeyecekti.

İlk müdahale için sesler birbiriyle yarışıyor, sorular ardı ardına

geliyordu. Annesinin ve sesini az çok algılayabildiği Beliz'in yanıtları iş görse de, polis merkezine zemin hazırlıyordu.

Sedyeyi hazırlamaları için hareketlendiklerinde Behzat karşı çıktı. "Şimdi değil... Onu uyandırın..." Küçük kızın konuşmasını beklerken müdahaleler beklentisini boşa çıkarıyordu. Efraz konuşamayacaktı.

"Bırak götürsünler, bırak. Ölmesine izin veriyorsun, Behzat."

Müdahaleye destek veren Seyit'in sesiyle irkildi. Ona ses vermeyen *Gururlu*'dan dikkatini çekerek dostuna yönlendi. "Sesini istiyorum... Bana konuşsun..." Perişan halde dostuna yalvardı. Sanki Seyit bunu sağlayabilirmiş gibi...

"Konuşacak, Behzat. Sesini duymak istiyorsan bırak götürsünler."

Dakikalarla oynuyor olabilirlerdi. Behzat direnişiyle kurtulacak olsa bile küçük kızda geri dönüşümü olmayacak hasarlar bırakabilirdi. Zarar verdiğini söyleyen teknisyenlere müdahale etmekten caydı. Seyit kolundan tutup geri çeğiştirirken bile gözlerini bir an bile kırpmadan yapılacakları izledi.

Ruhu bedenini terk etmiş gibi tepkisiz kalan küçük kızın sedyeeye dikkatlice yatırılmasının ardından dehşet anı bir kez daha yaşandı. Kanlı minik et parçaları beyaz zemini kirleten kanın arasında belirdi.

Karnına tekme yemişçesine iki büküm oldu Behzat. Küfürleri gaseyan eden dostunun kolunu koparacak kadar sıkırmıştı. "Seyit..." diye soluklandı. Ciğerleri havasız kaldığından acıyordu.

Efraz taşınabilir sedyeyle gözden kaybolurken, Gülşin ve Beliz peşine düşmüştü. Seyit'in yardımıyla kaldırılan Behzat ise gözlerini kan ve et parçasından alamıyordu. Efraz hamileydi ve düşük yapmıştı.

"Halletmemiz gereken bir... Katliam var..."

Kelimenin tam anlamıyla katliamdı. Hayatı çalınan küçük bir kız belki de canından olacaktı ve elde hesap soracakları deliller bile suç işlediklerinden muhtemelen yetersiz kalacaktı.

Hastane yoluna süren ambulansı müteakiben seyreden Seyit küfredip söylendikçe Behzat içine kapanıyordu. Efraz'ı çok mu

zorlamıştı? İyi bir hayat bahşedeceğinin sözünü verip umut tacirliğinde bulunarak çok mu bekletmişti? Kendi başına hep biraz daha ertelediği öncelikli sorunların büyümesinde ve bugün çıkılmaz hale gelmesinde önemli rol mü oynamıştı?

Tüm yanıtlar evet kapısına götürerek Behzat'ı önünde bekletiyordu. Evet, çok geç kalmıştı. Efraz'ı bulduğu gün polise teslim etseydi ve bir müdahale için gerekli başvuruları yapsaydı bugün canı bu denli yanmaz, hamile olduğu çok daha erken fark edilerek gerekli işlemlerin yapılması sağlanırdı.

İyilik ettiğini zanneden bencil adamın teki gibi hissetti kendini. Efraz ona ses vermediğinde nefret hissiyle tutuştu. Çok geç kalmıştı Behzat. Geleceğini ondan çalmıştı.

Aden öz kardeşi değildi. Ya Aden'in geleceği ne olacaktı?

Sorular, sorunlar, çıkmazlar bir bir üstüne devriliyordu. Arka koltukta hüngür hüngür ağlayan annesini, put kesilmiş Beliz'i, hırçınlaşan Aden'i ardında bırakıp kaçmak istedi. Kaçarsa Efraz'ın intikamını kim alacaktı?

"Nasıl anlamadık bunca ay? Aklım almıyor," direksiyon hâkimiyetini öfkesi yüzünden kaybetmesi olasıydı Seyit'in. "Karnı şişmedi bu kızın. Ağrıları, sancıları olmadı. Hiçbir tepki vermedi."

Behzat dostuna bitap halde döndü. "Biz Efraz'ı tanımıyoruz ki. Efraz hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ki. Efraz kim bilmiyoruz."

"Hamile olduğunu anlayamayacak değiliz ya."

Seyit'in öfkesine hak veriyordu. Sakin ol diyemeyecek kadar haklı buluyordu. Behzat en çok kendine kızgındı. Doktor Selami'ye bir kere muayene ettirseydi, anlaşılırdı.

Ama o hep Efraz kendini hazır hissedince yaparım demişti. Ruh sağlığını beden sağlığından mühim bularak iyileştirmeye oradan başlamak istemişti. Oysa karnında can taşıdığını bilmeyen, belki de bilen Efraz her bakımdan yara görmüştü.

Gayrimahdut gelen yol acil yazısının parladığı kapının önünde bittiğinde Behzat arabadan fırladı. Kapı önünde bekleyen polis arabasını fark edemeyecek kadar ambulansa odaklı kalmıştı. Efraz dikkatlice sedyeyle indirilirken Behzat peşlerine düştü. Durumunun nasıl olduğunu sorduğu halde yanıt alamamıştı.

Efraz'ın durumu acil uzmanına, teknisyenler tarafından bildirilirken, Behzat ve Seyit yanlarına ilışen polislerle kısa süreli şok yaşamışlardı. Ama zaten böyle olacağı belli değil miydi?

O geceden beridir baskı altında oldukları en büyük tehlike yargıya intikal edilmek değil miydi? Behzat bütün araştırmalar elinde delil olarak var olduğundan eskisi kadar korkmuyordu. Tek korktuğu Efraz'ın gözlerini açmayacağıydı.

“Geçmiş olsun.”

“Sağ olun, Memur Bey.”

“Ev sahibi kim?” diye sordu.

Behzat ensesini ovalayarak, “Ben,” diye belirtti. Sıkıntısı sesinden ve hareketlerinden çok net anlaşılıyordu.

Polis onu baştan aşağı süzerek, “Çocukların kimlikleri nerede?” diye sordu.

Behzat ve Seyit göz göze geldi. Buyurun cenaze namazına! Behzat bilse şimdi avucu arasında olurdu. Çıkan yangında o kimlikler de küle dönmüş olmalıydı. Boyuna hatanın içine batmıştı.

“Çocuklar...” Yalan söylemek haklıyken haksız ve suçlu durumuna düşürecekti. “Onlar Lübnan'dan, Reyhanlı'ya kaçmışlar. Sokakta buldum, kimlikleri yok.”

Telsizin sesi Behzat'ı ürkütüyor, adam ifadelerine yansımasın diye elim bir çaba sarf ediyordu. Doktorlar *Gururlu*'nun uyandığını belirtse Behzat aydınlanacak, doğru adımlar atacaktı.

“Reyhanlı'dan buraya, bu çocuklar nasıl geldi? On iki yaşında düşük yapan kız çocuğunun senin evinde ne işi var?”

Behzat'ın gözleri büyüdü. Zan altında bırakıldığı memurun imalı ses tonundan ve zaten sorusundan net anlaşılıyordu. “Merkezde yanıtları sizden alırız, buyurun,” diyerek karakol yolu gösteren memura burnundan nefesini verdi.

“Efraz uyandıktan sonra gelip ifademi vereceğim,” şartını koştu. Küçük kızın akıbetini öğrenmeden hastaneden ayrılması olanaksızdı. Polislerin güç kullanma durumunu da göz önünde bulundurmadı. Önceliği yalnızca Efraz idi.

Ameliyathaneye alındığı belirtilen Efraz'ın peşine yine annesi

ve Beliz kucaklarında Aden ile düşerken, Seyit ve Behzat polislerin sorgusunda kalmıştı. Gözleri gidenlerin arkasında kaldı.

“Efraz El-Khatip kimsesiz bir kız çocuğu. Ben abisi olarak burada yanında olmak istiyorum en azından uyanana kadar. Doktorlar bana iyi olduğunu söylediği an kendim ifade vermek için karakola geleceğim.” Tane tane anlatan Behzat, karşısındaki sorumlu memuru kızdırdığının bilincine varamadı.

“Behzat.”

Babasının seslendiği tarafa dönerek, kendilerine uzun adımlarla gelen yaşlı adama baktı. Kızgın ve telaşlı görünüyordu. “Annen aradı, çocuk kaza geçirmiş. Neler oluyor?”

Behzat kollarını iki yana açtı. “Ben de pek bir şey bilmiyorum. Annem sadece hayıldığını söyledi telefonda. Efraz ameliyathaneye alındı, baba.”

Burhan Yargıcı'nın homurdanarak polis memurlarına dönüşü Behzat'ı hazırlıksız yakaladı. “Memur bey, beklememizin bir sakıncası olmayacaksa küçük kız ameliyattan çıkana kadar oğlum burada kalsın.”

Memur bey kafasını sert bir tutumla salladı. “Mümkün değil, beyefendi bize zorluk çıkarmasın.”

Anlaşmamak hep sorun çıkartırdı. Fakat biraz yardımcı olmanın ne zararı dokunabilirdi? “Size o uyanmadan gelmeyeceğimi söyledim.” Azarlarcasına memura çıkıştı Behzat. *Gururlu* hakkında en ufak bir bilgisi yoktu ve karakola alınırsa onu hiç göremeyebilirdi.

“Oğlum sakın ol.”

“Baba, Efraz uyanmadan gitmeyeceğim.”

Seyit'in omzuna dokunan kolunu hissettiğinde uyarıyı da algılamıştı ancak sakın kalmakta işe yaramıyordu. Efraz uyanır uyanmaz geleceğini belirttiği halde müsamaha gösterilmeden götürülmesi söyleniyordu.

“Evinde kaçak iki kız çocuğu var ve biri hamile. Evinden yaralı alındı. Deyim yerindeyse ölümden dönmüş. Şimdi ya bize zorluk çıkartmadan geleceksin. Ya da seni zorla götüreceğiz.”

Polis memurunun sert tepkisi Behzat'ı çileden çıkardı.

“Gelmiyorum!”

“Arkadaşı alın.” Alınması söylediğinde Behzat geri çekilerek uzaklaştı. Efracı’ı görmeden gitmeyeceğini ısrarla belirttiği halde dinlenmiyordu. Üstelik ilk şüpheli kendisiydi.

Uzaklaşması üzerine gelen ve zor kullanan polislerle noktalan-
sa da Behzat inadından bir türlü vazgeçmedi. Tek bir sesin muhtacı
olmuştu ve o sesi şu an duymaya ihtiyacı vardı.

“Size gelmeyece...” Konuşması iki polisin aniden onu çekip
duvara çarpmasıyla son bulmuştu. Behzat ellerinden kurtulmaya
çalışıyordu. “Bırakın... Efracı’ı görmem gerek.”

Seyit ve babasının polisleri ikna etmesi, Behzat’ın öfkeli ina-
dıyla gittikçe imkânsız hale geldi.

“Onu görmem gerek... Onu görmem gerek...”

Kelepçeyi bileklerine takan memurun kalın sesi kulağının di-
binde sert tınısıyla yankı etti.

“Bizim de senin ifadeni almamız gerek!”

Garip bir yolculuk...

Hasbelkader denk geldiklerini düşündüğü küçük bir kızın
hikâyesine tanıklık etmiş, hayatına aslında hiç farkında olmadan
olduğunu zannederek dokunmuş, hep olmasını istediği ailesine,
yuvasına kavuşturmuştu.

Şayet Efracı’ı sokaklardan almasaydı ve o kız çocuğu Aden ile
sokaklarda kalmaya devam etseydi ve karnındaki bebeği doğur-
saydı, muhtemelen aklının alamayacağı hazin bir sona kavuşurdu.
İntihara meyleden bir kızın yapacaklarını kestirmek imkânsızdı.
Öte yandan yine sokakta kalıp düşük yapsaydı kimse yüzüne bak-
mayacak, tecavüz mağduru düşük yapmış daha reşit olmamış bir
kız çocuğu olarak sokakta kalmaya devam edecekti ve muhteme-
len yine sonunu kendisi getirecekti.

Benimsediği, hanesine aldığı küçük kıza bağırarak bile adamın
kendisinden nefret etmesine ve kızgınlık duymasına neden olur-
ken, elin yobazı hayatını çalmıştı. Şimdi her kanıt intikam için el-

lerinde mevcuttu. Fakat mesnetsiz iddialar olarak nitelendirilecek olan Esed her neredeyse hayatına devam ediyordu.

Efraz'ın beyanı esas alınır mıydı, emin değildi. Üstelik Efraz'ın davası Türkiye'de görülür müydü, o da daha kesin değildi.

Kollarını yasladığı demir parmaklıklara alnını aheste aheste vuruyordu. Hastanede Efraz'ın başında bekleyerek uyandığı ana şahitlik etmeliydi. Doktorlara travmasını anlatmalı, Efraz için her türlü desteğin sağlanması gerektiğini bildirmeliydi ki içi bir nebze rahat olsundu.

Huzursuzlukla dolu nefesini gürültüyle geri bıraktı.

“Derdin nedir, genç adam?”

Konuşmaktan ısrarla kaçındığı adamın bıkmaksızın üçüncü kez sualini soruşu, gözleri gibi kulaklarını da kapatma arzusuyla tutuşturdu. Behzat bir kez daha onu duymazlıktan geldi. Kimse ile konuşmak istemiyordu.

“Derdini anlatmayan derman bulamazmış.” Sigaradan mı yoksa hastalıktan mı bilinmez sesi kısık ve tarazlıydı adamın. “E dertsiz insana dert de anlatılmaz. Derdini anlat ki dermanını sana getirsinler.”

Behzat gülmek istedi. En son isteyeceği şey suçlu bir adamdan nasihat almaktı.

“Senin bu dünyayla davan nedir?”

İkinci suali işittiğinde kafasını yasladığı demirlerden ayırdı. Onun bu dünyayla bir davası var mıydı? Olmaz mıydı? En büyük davası; kimsesiz bir kıza iyi bir gelecek kurmak, yaşama sağlıklı bir birey olarak kazandırmaktı. Ayrıca bu kızın yaşadıklarını öğrenip ona yapılanların intikamını almaktı.

“Merhametim,” diye fısıldadı. Bir göz odada duymamasının imkânı yoktu ama pek umursadığı da söylenemezdi. “Merhamet ha,” yanıtını alınca kulak kesildi. Gelecek cevabın merakına düştü. “Merhametin de gün gelir düşmanın olur.”

Merakla beklediği yanıt beklentisinin dışında gelince tepkisi tıslayarak gülmek oldu. Bir insanın merhameti düşmanı olur mu hiç? “Saçmalık!” diye adama cevap verdikten sonra kafasını yine demir parmaklıklara yasladı.

“Kadere inanır mısın?”

Anlaşılan susmayacaktı. Sabırsızca arkasında kalan adama döndü. Sökün eden öfkeye hâkim olmazsa bir de kıracaktı. Orta yaşlarda olan adama nasıl hitap edeceğini kestiremedi. Acaba bu adamın hikâyesi neydi?

“Bana soru sormayı kes!”

“Sadece kadere inanır mısın, diye sordum. Bunda kızacak ne var yahu?” Oturduğu yerde ayaklarını uzatmış, karşısında kırk yıllık arkadaşı var ve olduğu mekân nezarethane değil de kıraathaneymiş gibi erinmeden rahatlıkla sorular yöneltiyordu.

Yüzü üzerindeki kıyafetlere nazaran daha temiz olan adamı incelerken meramını belirtti Behzat: “Konuşmak istemiyorum!”

“Neden? Kadere inanmadığın için mi?”

“Fesuphanallah!” diye isyan ederek önüne döndü. Akli Efraz daydı. Gururlu kızından bir haber gelmesini beklerken, hilkat garibesi bir adamın gereksiz sohbetine katlanıyordu. Seyit yanında gelmişti. Avukatını çağıracağını sözünü de vermişti. Birinin şu an içeriye girmesini istiyordu. Efraz hakkında bilgi almalıydı. Ameliyattan çıkmış mıydı?

“Şu nezarethanede yirmi volta atsan, sebebini arayıp dursan da faydası yok. Nasip vaktine esir, denir. Takdir Allah’tan. Şerrine isyan etme. Sabret. Neyi bekliyorsan önce hep sabret.”

SABİR... Evet Behzat’ın en güçlü itiyatlarından biriydi. Küçük kızın kaçışlarına sabretmiş, babasının çetin öfkesiyle savaşmış, Banu’nun sevgilisi ile durmaksızın atışması dahil bir çok soruna karşılık sabretmişti. Ama bazen sabır beraberinde başka şeylerde getirmişti.

Nasihatlerini sıralayan adamı dinleyemeyecek kadar kendi derdine düşmüştü Behzat. Annesi, Beliz veya Seyit, Banu kadar yardımcı olamazdı.

Polisler tarafından yaka paça götürülürken Banu önünü kesmiş, neler olduğunu çıldırmış vaziyette sormuştu. Zan altında kaldığını fakat Efraz’ın ona ihtiyacı olduğunu söyleyerek yanında kalmasını istemişti. Banu polisleri şahitlik için karakola geleceğini bildirdiğinde içi bir nebze rahatlamıştı.

İyi ki o zaman Banu yanında kalmış ve bu süreçte her şeye şahitlik etmişti. Sessizleşen adamın hikâyesini merak ettiğinden sormak istedi. Behzat adama tekrar döndüğünde, "Sen buraya neden düştün?" sorusunu sorarken buldu kendini.

Nezarethane yoldaşı soruyu bekliyormuş gibi uysal bir tutumla, "Hırsızlık yaptım," diyerek gülümsedi. "Ama çalmadım."

Kaşlarını yıkan adamın şaşkınlığı arttı. "Hırsızın Allah'tan bahsetmesi biraz ironi değil mi?"

"Neden, hırsız Müslüman yok mu?" Ardından yeni bir soru yöneltti. "Her çalan inançsız mı?"

Omuz silkti adam. "Allah'ı bilen insan çalmaz."

"Çalmadım dedim zaten."

"Ya ne yaptın?"

"Havalar soğuk bilirsin," derken gülümsedi yine. Lakin bu gülüş pek manidardı. "Gerçi senin sıcak evin var. Çok bilmezsin. Dışarıda bir hayvan bıraksan bu soğukta o da duramaz. Ben de dışarıda kalmamak için buraya giriyorum," derken bir ekleme daha yaptı: "Ha bir de yemek için."

"Nasıl akalandın?"

"Yakalanmak kolay."

Behzat ayakta beklemekten, sürekli birinin gelmesini beklemekten yorulmuştu. Seyit neden gelmiyordu? Şu an onun meraktan öldüğünü bilmiyor muydu? "Anladım," diyen Behzat karşısındaki banka geçip oturdu. Kafasını duvara yaslarken gözlerini kapattı.

"İyi bir adama benziyorsun."

"Konuşmamızı bitirdiğimizi düşünüyorum."

Mesajı alınmamıştı.

"Senin hakkında analiz yapıyorum. Neden buraya düşmüş olabilirsin? Ayrıca karnım aç. Yemek gelene kadar en azından zaman geçer." Sesi burada olmaktan pek rahatsızmış gibi çıkmıyordu. Gözü sadece gelecek yemeği arıyordu.

"Kendi kendine konuş," dedi Behzat. Biraz daha konuşursa hiç düşünmeden ona daldardı. Birileri gelmiyordu. Kimse ona bilgi vermiyordu ve hırsızın biri burada can sıkıcı sorularla zulmediyordu.

"Beni beğenmedin mi?"

Afallayan Behzat yumduğu gözlerini refleksle açarak hemen karşısında pozisyonunu bozmamış adama hayretler içerisinde, “Ne?” diye sordu. Bu da neydi şimdi?

“Beni beğenmedin mi, diye sordum. Zengin bir adama benziyorsun. Bense gariban bir sokak adamıyım. Benimle konuşmak istemiyor olabilirsin.” Mizacında insanlarla dalga geçen bir muamele var görünse de esasen öyle değildi. Efraz onun bakış açısını, bütün dünyasını değiştirmişti.

İnfial duymasına sebep olan düşüncelerine oturup saatlerce kahkaha atmak istedi. Tam da yargılandığı düşüncesinden buradaydı. Sokakta kalan iki küçük kız çocuğuna yardım etmek istediği için buradaydı.

Üstelik insanları küçümseyen bir adam olmamıştı. Üstünlük yarışına girmenin çirkinliğine asla bulaşmamıştı. Sadece bu adam değil, kimseyle konuşmak istemiyor, aklını alan Efraz’dan haber almak için dua etmek istiyordu.

“Buraya sokakta kalan iki küçük kız çocuğuna yardım ettiğim için düştüm. İkisi de Türk vatandaşı değil, kaçaklar. Cevabını aldıysan lütfen şimdi sus. Canım yeterince sıkkın, tüm hıncımı senden çıkarırım.”

Uyarısı daha bitmişti ki adam kafasını anlayışla sallayarak nasihatine kaldığı yerden devam etti: “Öyle bir insan ol ki; Allah sana senin gibi birini versin, diye yapılan dualara rahatlıkla âmin diyebileşin.”

Behzat ondan kurtulmayacağını anladığında boğulma hissiyle karşı karşıya kaldı. “Bu kadar süslü cümlelerle nasihatler veren bir hırsıza ilk defa rastlıyorum. Bu süslü cümleleri kuracağına biraz daha düşünüp kendi hayatını kursaydın.”

“Ben söylemedim zaten.”

“Neyi?”

“Son kurduğum cümle bana ait değil.”

“Ya kime ait?”

“Cübbeli Ahmet Hocaya.”

Aralarındaki diyalog son cevapla infilak etkisi yaratmış, adamı savunmasız güldürmüştü. Bu gerçekten iyiydi. Çenesini iki yana

hafiften salladı. Gülümsemeye ne çok ihtiyacı vardı.

Gülerken yanağını ıslatan yaşları hissettiğinde hırsıza döndü. Madem her şeyde bir bildiği vardı, buna da elbet mantıklı bir cevap verecekti. Bir çocuk bedeninden nasıl zevk alınabiliyordu? Behzat'ın akli havsalası almaya yeterli kuvvette değildi. Midesi bulandıkça bulanıyor, çocukların çığlıkları kulağında yankı ederek çıldırıyordu.

Kendi çığlığından kulak zarını patlatan nice çocuğun vebalini boynuna hangi canlı türü almaya cesaret edebiliyordu? Behzat kendini insan denen sözüm ona akıllı varlıklardan men etmek istiyordu. Bir katille, bir tecavüzcüyle, bir mafyayla nasıl aynı türden sayılabilirdi?

Sokakta yanından geçen kravatlısı da giyecek bir pantolonu olmayanı da çocuklara zarar verecek potansiyeldeydi. Karnına düşen çocuğa en iyi anne bakar denirdi ama bakamıyorum dediği çocuğu sokağa atan da yine oydu.

Ne insan olmayı beceriyorlardı, ne anne, ne baba ne de eş ve kardeş!

Çağlar atlamış insanoğlu barbarbalığı genlerinden koparamamıştı.

Behzat bir çocuğun çıkaramadığı ses olmak zorundaydı. Bütün insanlığın yapması gerektiği gibi...

Yaşlı gözlerini koluyla sildi Behzat. "Söyle o zaman, on iki yaşında bir kız çocuğuna tecavüz eden orospu çocuğuna ne yapayım ben?"

Hırsız ellerini birbirine kavuştururken epey rahatsız göründü.

"Madem bir hayat kuruldu iyiler neden kötülerin altında ezildi, diye sürekli sorarım kendime. İyiyi güçsüz gördüklerinden herhâlde. Ben de iyi bir adamım. Hayatta kalmak istiyorum ve bu yüzden çalışıyorum. Cezamı çekiyorum zannediyorsan, hayır vaat edilen bir hayatı dört duvar arasında kendimce dönem dönem yaşıyorum."

Adalet yanlış mı işliyordu o zaman?

"Söyle ne yapmalıyım?" diye tekrar sordu ve adamın kesin yanıtıyla nefesini tuttu.

"Diri diri yakacaksın!"

Bölüm 18

Hayatın kuralı:

Özgürlük kanatlarının kırılmasına izin verme Efraz.

Sus! Ben sana konuş diyene kadar konuşma! Terbiyeli ol! Uslu ol! Direktiflerle, düpedüz emirlerle yetiştirilmiş bir insan, bireyselliğini kazanamayan, geleceğe ve öncelikle kendisine zarar veren bir canavara dönüşebilir. Bunu ben söylemiyorum. Bunu siz yapıyorsunuz.

Çocuğuna doğru konuşmayı öğretmekle cebelleşen ebeveyn ile çocuğuna susmayı öğreten ebeveyn arasındaki fark sıfıra sıfırdır. İkisi de yanlış çerçeveden bir hayat sunar ve çocuğunu o pencereden bakmaya zorlar.

Özgürlük kanatlarını takamayacağınız çocukları tasmayla bağlarsanız yapacaklarından siz sorumlu olursunuz. Bunu da ben söylemiyorum. Yine siz sebep oluyorsunuz.

Bir dolu bağırarak isteyen bir kaşık suda boğuluyordu. Tecavüzün meşrulaştırılması kaçınılmaz sonumuz olmak üzereydi. Kızına hallenen babadan, ensest ilişkiye, çocuk istismarından, kadın erkek şiddetine kadar korkunç ötesi vahşetlere alıştıran bir topluma zemin kuruluyordu.

Bir erkeğin beş dakikalık zevki, kadının ömür boyu karanlığa itilmesine neden oluyordu. Efraz El-Khatip karanlığa mahkûm edilen kadınlardan biriydi. Karanlıkta ayakta kalmaya çalışan onlarca kadından sadece biri...

Haber kanallarında tek bir haber kalkınmaya sebep olur, sokaklar protesto için dolarken, hüngür hüngür ağlayarak nidalar atarken, bugün yalnızca TV karşısında kanal değiştirir olmuştuk.

On iki yaşında bir kız çocuğunun bebek düşürmesi; çıldırasına isyan etmeye ve failinin bulunması için gerekenleri yaptırmaya teşvik etmeliyken, kabul etme seviyesine getirmişti.

Bu sürecin suçlusu kim?

Efraz'ın ihtiyacı olduğu en kötü zamanda, hayatını kurtaran adamı suçlu ilan ederek almışlardı. Hukukun üstünlüğü galip gelmeli ve suçlu parmaklıklar ardında cezasını çekmeliyken, küçük kıızı kurtaran adamı içeri tıkmışlardı.

Yataktan düşerek başını komodine çarparak ağır yaralanmış, üstelik düşük yapmıştı. Ameliyata alınan küçük kız başarılı bir operasyon geçirdikten sonra yoğun bakıma alınmıştı. Minik bir çocuğu sığındığı aileden uzakta tutmak için de iki polis görevlendirilmişti.

Efraz'ı koruyorlardı.

Lübnan konsolosluğu harekete geçtiğinden, korumakla mükellef tutulmuşlardı. Altı aylık hamile olduğu ve düşük yaptığı gerçeğini anımsadıkça cinnet geçirme seviyesine ulaşıyordu.

"Behzat ile konuştun mu?"

Oturduğu sandalyenin üstünde kafasını arkasındaki soğuk duvara yaslayan Banu, hemen yan tarafında oturan Seyit'in sesini işitince gözlerini açmadan sorduğu suale verilecek yanıtı bekledi.

Beliz'in olumsuz yanıtını duyunca yerinden kalkmak istedi. Özel konuşacak olurlarsa kulak misafirliği hoş olmayacaktı.

"Birazdan yanına gideceğim. İstersen sen de gel."

"Hayır."

"Böyle yapma. Bak iyi olacaklar."

"İki... iki gün önce on iki yaşında bir kız çocuğu düşük yaptı. Artık dünya yansa umurumda değil."

"Böyle söyleme, Behzat'ın sana ihtiyacı var."

"Ben onu görmeye hazır değilim, Seyit. Biliyorum burada ol-

mak istiyor. Delirdiğini, kendini paraladığını da biliyorum. Fakat onu göremem."

"Evet, delirmiş durumda ve seni görürse en azından biraz kendisine gelecek. İnan oradaki polisler ondan bıkmış durumda."

"Seyit zorlama lütfen. Babam zaten orada, avukatlar yanında. Gelmek istemiyorum."

Ağlamaya başlayan kadının hiç hazır olmadığını ve dahi zorlamanın zarar verdiğini fark eden Banu yumduğu gözlerini açarak, yanında oturan adamın koluna hafiften dokundu. Seyit kendisine dönünce de sen git bakışlarıyla kalkmasını istedi.

İsteğini ikiletmeden kalkan adama aklın burada kalmasın bakışını atarak Beliz'in yanındaki sandalyeye geçti. Dostane bir tavırla omzunu sıkarak telkinde bulundu.

"Dindir gözyaşını, sana faydası yok."

Naçar acılarda yoğrulmamış ancak kendi yağında kavrulmuş kadının gözyaşını silerek üzüntüsünü dile getirişini sabırla dinledi.

"Elimde değil, Banu... Yaşadıklarını hatırladıkça, bizlere karşı tutumunu anımsadıkça, onu ilk gördüğümde verdiğim rezil tepkimden ötürü kendimden nefret ediyorum. Daha küçücük kız nelere dayanmış."

Akıl sır erdiremediği gerçeği Beliz de dile getirdi: "On iki yaşında kız, aylardır bizimle ve hamile. Biz, biz bunu nasıl fark edemedik. Düşünüyorum işin içinden çıkamıyorum. Seyit arabada isyan etti, çok söylemek istedim dilim varmadı. Onlar hamileliği nerden bilsin. Biz nasıl hiç anlamadık?"

Ya kendisi? Kendini kast ederek, "O kızı ben yıkadım hep. Ne bir gün midem bulanıyor dedi ne öğürdü. Sadece karnını tutar, kendini sakınırdı. On iki yaşında kendini benden de olsa koruması normal, dedim. Ben anlamadım, sen nasıl anlayacaksın? Efracz'ın ağrıları, sancıları, belirtileri hiç yoktu. Tıbben imkânı olana itimat etmezdim ama demek ki olabiliyormuş. Çocuk zaten anlaşılmasa bile mümkün."

"Keşke kimlik sıkıntımız olmasaydı. O zaman hastaneye götürür anlardık."

“Keşke ama işte.” iş işten geçti dercesine kafasını salladı. “Bir travma geçirdiğinin farkındaydık. Korktuğum şey başıma geldi. Kendime bile itiraf edemiyordum.” Sıkışan göğsü aldığı derin nefesle yükselip indi. “Şimdi benim güçlü kızım uyanacak ve yanımıza gönderilecek. Sen de kendini toparlayıp ona desteğini vereceksin.”

Talimat vermiyor, yalnızca kendinde kalması için güç veriyordu. Perişan olup batağa düşmek Efraz’ı da olduğu bataкта boğmak demektir. Nefes almaya ekseriyetle ihtiyacı varken!

Beliz’in annesi de yanlarında kalarak destek olmuştu. Fakat Burhan Bey ile eve dönüp dinlenmeleri ve Aden ile yalnız kalan Gülşin Hanım delirmeden yanına gitmeleri gerekti.

Beliz ile kalacağını belirterek bekleyenleri eve yollamıştı Banu. Seyit avukatla görüşeceğini söyleyerek geç saatte geleceğini haber edince baş başa kalan Banu ve Beliz kafa kafaya vermişti.

Yoğun bakım ünitesinde ürkek bir çocuk can çekişiyordu. Belki fiziksel acılarını doktorlar dindirmişti lakin ruhen yıpranmıştı. Burhan Bey’in gitmeden evvel ikram ettiği kahveleri içiyorlardı.

“*Bundan birkaç gün öncesine kadar kendimi dünyanın en dertli insanı sayıyordum.*” Kırık sesiyle söze giren ve ağlaması dinse de acısı dinmeyen Beliz’e döndü. Efraz’ı yeni anlayabiliyor olması sinir bozucuydu fakat Banu anlayabiliyor olmasına da şükretti.

“Anne babamın boşanması beni o kadar çok üzdü ki kimse benim kadar kötü olamaz diyordum. Şimdi bakınca...”

Hata ettiği aşikâr, derdi küçümsemek de bir çeşit dertti. “Kendi acısını da küçümseme. Herkesin acısı kaldırabildiği kadardır.”

Beliz elindeki kahveye bakarken acı acı gülümsedi. “Değil Banu, ben yetişkin bir kadıyım. Bunları anlayışla karşılamam gerekiyordu.” Çocukça omuz silkti. “Efraz kadar olamadım.”

Efraz... Gücün simgesi haline gelen güzel çocuk... Güçlü olduğunu bilmek için hak etmediği acılara maruz kalan masum çocuk... Öğrenenin kalbine hançer saplayan kimsesizlerin garip çocuğu... Banu onu tanımlarken ıstırapla yüklenerek sadrını delen acıyı bertaraf etmekle cebelleşiyordu. “Efraz çok farklı,” diyebilirdi.

“Çok şımarıkça davrandım. Babamla günlerce konuşmadım.”

Banu, ben ne söylüyorum sen ne söylüyorsun manasında gülüp kafasını salladı. “Annenin hali haraptı. Yaşadıklarınız kolay değildi. Acını küçümsemen Efraz’ı anlamana fayda etmez.”

Acıyı anlamak için bir başka acıyı küçümsemek veya yükseltmek kadının nazarında anlamsızdı. Kolay veya zor, her hâlükârda bir yaşanmışlık vardı.

“Banu,” diyerek bütün vücudunu ona döndürdü. Gözleri kederliydi. “Biz ne yaşadık ki? En büyük dertlerimiz ne giyeceğimdi. Oysa onun giyecek yedek bir pantolonu bile yoktu. Okuldan şikâyetçi olduk uyanıyoruz diye, onun gidecek bir okulu yoktu. Arkadaşlarımızla günümüzü gün ettik, en ufak bir pürüzde sırtımızı döndük, onların sırtını dönme lüksü yoktu. Ailemize isyan ettik, kavgalar ettik, küftettik, kıymet bilmedik; ailesi gözü önünde katledilmiş, bilmedik. Önümüze gelen tabağı beğenmedik, israf ettik, çöpe attık; onun yemeği yoktu.”

Dehşetle anlattığı gerçekleri birebir yaşayan kadın muhtemelen kendi yanlışlarını daha net görüyordu.

“Yokluk içinde yokluk yaşanmış, bizler varlık içinde şımarırken. Allah’ım delireceğim. Aklımın alamadığı, midemin kaldıramadığı o iğrenç istismara maruz kaldı. Küçücük bedeni eziyet gördü. Hamile kaldı, düşük yaptı.” Sona doğru gözyaşları döküldü. Anlatırken bile iliklerine kadar yaşayan kadın, o küçük bedeninin bunları yaşamış olmasını kaldıramıyor, derinden yine ve yine yalanyordu.

Mütemadiyen anlaşılmaz, tefekküre hacet duymadan karşılıklı çatışır, hiç birbirlerini tanımak için bir adım atmazlardı. Birbirlerine karşı o kadar mesafeli ve kızgınlardı ki hiç konuşmamışlardı da. Şimdi yüreğindeki bir bir döküşüne ortak ve gerektiği yerde moral oluyordu Banu.

“Ne yaşadık da hayat zor diyoruz? Hangi yüzle? Bu çocuklar savaşa maruz kaldı. Mülteci oldular, sınırlarda süründüler. Denizde boğuldular, karada nefes alamadılar. Gökyüzünde düşman, top-

rak üstünde düşman. Hep bir anlayışsızlık, savurganlık, dışlanma. Destek olan yalnızca gömüldükleri toprak. ”

Farkındalık ne güzel şeydi. Oysa birebir yaşamadan veyahut şahit olmadan sadece empati duyarak onlara el uzatmak çok mu zordu? Birbirimizi anlayamıyoruz, demek ne kadar haklıca bir sitem. Duraksadığı saniyelerde sözlerine vereceği karşılığı tarttı, biçti. Bir yudum aldığı sıcak kahve boğazını yaksa da umursamadı.

“Öte yandan Efrac’a sevindiğim noktalar var.”

“Nedir?” diye soran Beliz, gelecek yanıtın gerçeğinden bihaber olduğu için biraz şaşkın, biraz da tepkiliydi.

Karton bardağa parmaklarına tutturduğu ritimle vurdu. “Kim-seden almadığı gücü ailesinden aldı. Toprak üstündeki tek dayanağı ailesiydi. Ailesi kızlarını çok seviyordu.” Beliz’e baktı. “Ve ailesi onu hiç üzmedi. Boşanan bir anne babası yoktu.”

Anladım dercesine kafasını sallayan kadın, ilgisini üzerinden almadı. Banu onu süzen meraklı ve düşünceli bakışlara karşı çıkmadan bekledi. Ailesiyle sorunları olduğunu anladığı Beliz’in aydınlanan bakışlarından belli olmuştu. Muhtemelen merak ediyordu: Banu’nun ailesi nasıldı, bu hayatı nasıl seçmişti, Bülent iken nasıl Banu olmuştu?

“Ailen seni sevmedi mi?”

“Ailemi ben sevmedim.”

“Neden?” diye soran kadın anlık paniğe kapılarak geri çekildi. “Özür dilerim, anlatmak zorunda değilsin.”

Banu anlayışla gülümsedi. “Uzun bir zaman oldu onlardan bahsetmeyeli. Bazen kendime dahi hatırlatmıyorum.” Hatırlatmak alıştığı acıları deşmeye sebepti. Ailesini nasıl sevmediği sorusu hüznünlü kadın tarafından yönelince hatırlamak istemediği günlere geri döndü.

“Biz dört erkek kardeşlik. Mehmet, Onur, Soner, Bülent,” derken kendini işaret etti. “En küçüğü bendim. Beni pek sevmezdi babam.” Burnunu buruşturdu. Sevgisine muhtaç olmadığını seneler sonra fark edebilmek en çok zoruna gidiyordu.

Beliz sesini çıkartmadan onu dinledi.

"En büyük abim Mehmet'e çok düşkünlerdi. Bilirsin, ilk göz ağrıları işte. Genellikle evin en küçüğü de sevilirdi. Fakat ben sevilmedim. Daha on beş yaşında toy bir delikanlıyım, yeni yeni farkına varıyorum her şeyin. Kendimi keşfetmeye çalıştığım yaşıyım o zaman. İki abim evliydi. Soner ise," derken derin bir çekti.

Soner demeye görsün, dağ üstüne yıkılıyor, Banu altında ezilirken yine Soner diye haykırıyordu. Kardeş acısının ne denli ağır, bağırını ne denli yaktığı, acı kuşatınca aklını aldığını bilenlerdendi.

Beliz korkuyla bekledi.

"Soner engelliydi. Akli dengesi bozuktu. Yirmi iki yaşında genç bir adam sokakta altı yedi yaşlarındaki çocuklarla oynardı. Hâlbuki bunun bir ayıbı, bir yanlışlığı yoktu. Dedem bu yaşta benimle çocukça oynasa, ayıp olduğunu sittin sene düşünmem." Mahzun gülüşü yüzüne yayıldı. "Herkes bir mi? Yediden yetmişe herkesin eğlencesiydi benim güzel abim."

"Sen peki?"

Kadının titreyen sesini algılayınca afalladı. "Ben mi?" derken kafasını eğip tısladı. "Ben babamın en seilmeyen oğluydum. Annemin kızı olmak istiyordum ama olamıyordum. Dışarıda futbol oynamak yerine evde annemle yemek yapıyordum."

Kahve bardağını elinde büzüştüren Beliz'in yüzünü, kafasını öne eğdiğinden göremedi. "Bu yüzden baban seni sevmedi. Kız gibi davrandığın için." Üzgün olduğunu titreyen sesinden çok net anlıyordu.

Banu acıyla bir kez daha kafasını salladı. "Kız gibi davrandığım için." Tefekküre girmeden alelacele yanıtladı. Keza bu benzetme sinir harbi yaşıtıyordu. "Sanki yemek yapmak, bulaşık yıkamak, çamaşır yıkamak, ev temizlemek sadece kadınların göreviymiş gibi. Yapan erkeklerin gavatlıkla, mülayimlikle anılmasından, zan altında bırakılmasından nefret ediyorum. Ev senin değil mi kardeşim? Tutmuyor mu kolun, bacağın? Topla her gün, ölmezsin ya!"

Kanı bozuk ataerkil sistemin birer parçası olan bu nesil ölecekti belki de.

“Ama yok, onlar ölmez. Erkeklikleri ölür bir çamaşır asmayla. Ne onur kalır, ne gurur. Babamı da öyle fişekliyorlardı, Beliz. Tek arzum anneme yardım etmektir. Ona yardımcı olmaya çalışıyordum. Beş adama bakmak kolay değildi neticede. Ama adım *Kız Bülent* oldu mahallede. Sırf anneme yardım ediyorum diye.”

Rezaletle geçen günler geride kalmıştı ve Banu hayatından memnundu. O zaman annesi üzülmüyor diye çıkan dedikodulardan kahrolsa da, bugün hükemedikleri her ağzın konuşmaya hakkı varmış gibi ağzına geleni söyleyeceklerini ve önünde sonunda susacaklarını geç de olsa öğrenmişti.

“Abilerim evli dedin. Yengelerin nasıldı?”

Banu yüzünü kaplayan tiksiniç ifadeyi silmekte güçlük çekti. Hazmettiğini, alıştığını sandığı geçmiş hâlâ canını yakıyordu. “Hayatında göreceğin en salak yengelere sahiptim. Kanı bozuk orospular anneme yardım etmezdi. Aynı evde kalıyorlardı. Bize pek gelmezlerdi. Anneme yardım etmemek ve Soner’e bakmamak için kaçıyorlardı.”

Oturduğu sandalye onu taşımayacak korkusuna kapıldı. Derdini içinde şişirmiş, şimdilerde nefes almakta bile güçlük çekiyordu.

“Soner engelli olduğu için babam çok üzülmüyordu. Bir gün eve geldi. aniden Soner’i evlendirmek istediğini söyledi. Hepimiz şaşırdık. Nasıl olacak bu iş dedik, Soner zarar görür. Babam bizi dinlemedi. İnsanların onunla dalga geçmesi zoruna gidiyordu. Evlenirse düzelir, dediler. Hayatına bir kadın girerse ona bakar, dediler.”

Elini boynuna götürüp acısını dindirmeye yararsa sıkmak istedi. “Bir kadın, Beliz... Hayatına bir kadın girecekti. Babam kafasına koydu. Çünkü Soner’i çok seviyordu. Onun gururunu incitmelerine dayanamıyordu.”

Kahve bardağını yan tarafına bırakıp bekleme odasını gün içinde defalarca kez yapmamış gibi tekrar ve tekrar inceledi. Beyaz hastane duvarları ne çok şey anlatıyordu. Dört duvar arasında beklemiyorsan aslında ne büyük lütfâ sahiptin.

“Babam hepsini severdi,” diye devam etti hayat hikâyesine. Bir yaşam sığdırdığı on beş yılın birikintisini beyaz renkteki duvarlar arasında anlaşılmadığı kadına gaseyan ediyordu. Ve bu kadın anlattığı sayılı insanlardandı. Behzat’a ayrıntılı anlatmamıştı.

“Hiç kimse beni sevmezdi. Annem ve Soner dışında. En büyük abimi hiç sevmezdim. Sürekli döverdi beni. Eve her geldiğinde döverdi. İş yaptığımı gördüğünde gelir, yine kemerle döverdi. Bana bağırırdı.” Hatırlamaya tahammül edemediği sesi kulaklarında yankılandı. “Bana kız gibi davranma, derdi. İnadına yapardım. Delirir, çıldırır, elinden hiçbir şey gelmezse yine gelir döverdi.” Sonunda bakışlarını Beliz’e çevirdi.

Soluk benzi Banu’nun içinde harlanan şuleye bir kürek çakılmış gibi büyüktü. Dinlediği hikâye dile kolay gelebilirdi fakat Banu bunları senelerce yaşamıştı ve senelerce korunmamıştı.

“Baban bir şey demez miydi?”

Sorusuna karşılık alaycı gülüşü belirdi. “Babama kalsa ellerine sağlık, derdi.”

“Onur peki, annen?”

Bir savunma arayışına giren kadının yaşadığı şoku atlatması belki saatleri belki günleri alacaktı. Fakat öğrendiği ilk anı asla unutamayacaktı. Adı gibi emindi Banu. “Annem ne yapabilirdi ki? Kadını dinleyen mi vardı? Onur bir iki kez beni elinden kurtardı. Sonra o da pes etti. Anlayacağın boş verdiler.”

Sesindeki cılızlık o gün yaşadıklarının özetiydi.

“Sonra Soner’e aradılar taradılar bir kız buldular. Şayet Soner engelli olmasaydı, bugün o yakışıklı adamın yuvasında ben Banu olarak sığınır ve asla korkmazdım. Özgür bir kadın olurdum.” Hasret teninden ruhunu aşındırarak ömründen alıyordu. Hasretle dolu nefesini koyuverdi. “Nasıl yakışıklıydı benim canım nasıl.”

Banu’nun içini yakan gerçek, bilmeyen Beliz’i tebessüm ettirdi.

“Neyse evlendiler işte. Allah’tan bu kadın insafılı çıktı da bizimle kaldı. Anneme yardım etti. Hayatımızdaki akış, düzen sorunsuz olmaya başladı. Babam gerçekten de dediğinde haklı çıktı.

Soner artık aşağıya inmek istemiyordu. Hep evdeydi. Çok mutluydu. Mutluluğu bize de yansınıştı. Bana tuhaf kaçmıştı. Soner iki gözümün nuru neticede engelliydi. Hangi baba gözünü yumarak kızını verirdi ki?" derken acıyla nefesini verdi. "Sonra..."

Sonra diye biten cümlelerin sonu oluyordu. Banu o sonrasını hiç sevememişti. Beliz'in ağzını açıp bir şeyler söylemek isteyip sonra vazgeçtiğini görülce devam etti. Sanki konuşursa yanlış bir şey sormaktan korkuyormuş gibiydi.

"Bir gün Mehmet'in karısı köye gitti, ailesinin yanına. Köy biraz uzakta olduğu için gittiğinde bir hafta kalırdı. Kardeşinin düğünü olduğu için bu sefer iki hafta kaldı. O gittiği için Yelda, Mehmet abime bakmaya başladı. Bakacağı da haftada bir evine gidip kıyafetlerini ütülemek. Abim yemeği de bizde yiyecek. Öyle anlaştılar."

Beliz boğazını temizledi. "Kötü bir şey oldu?"

Tahmini kötü sözcüğüyle tasvip edilemeyecek kadar ağır ve sancılı olmuştu. "O hafta içerisinde bir kere gitmesi gerekirken bu üçü dördü buldu. Diğer günlerde de hep dışarı çıktı bir bahaneyle. İşleri falan varmış."

Korku Beliz'in yüzüne sirayet etti. Banu gözlerini usulca çevirdi.

"Meğer Yelda Hanım'ın da derdi başkaymış. Allah büyük ya kimsenin kötülüğünü sonsuza dek gizli tutmuyor. Bir gün Soner karısının eve geç kaldığını fark etti. Diğer günlere göre eve geç kalmıştı. Evde olması gereken saatte kadından iz yoktu. Soner onu almak için Mehmet'in evine gitti. Ben giderim demiştim ama izin vermedi. Karısını almaya giderken -bizim evde diğer evlerin ek anahtarı olurdu- adam hissetmiş herhâlde anahtarı aldı gitti. Yüreği temizdi ne de olsa."

Boynu anlatacaklarından ötürü kaşınmaya başladı. Banu karşısı kendini kaybedeceğinden parmaklarını birbirine geçirerek kendini zapt etti.

"Karısını almak için abisinin evine gitti. Kapıyı çalmak yerine anahtarla açmış girmiş içeri. İçeridekiler o kadar çok dalmışlar ki

yaptıkları şerefsizliğe, geldiğini fark etmemişler. Her yeri aramış bulamamış, en sonunda yatak odasına girdiğinde karısını, abisiyle yatağında anadan üryan görmüş.”

Beliz’in elindeki kahve bardağı yere düştü. Avuç içini şaşkınlıkla dudağına bastırırken çılgınlığa son anda engel oldu. “Soner ne yaptı?”

İç çekti. Ağır ağır, kalbi ağrıyana kadar iç çekti. “Soner...” Bir kez daha uzun uzun içini çekti. “Soner hiçbir şey yapmadı. Yapmasını isterdim. Hiçbir şey yapmasa bile yüzlerine tükürmesini isterdim. Ama onu da yapmamıştı. Çıkıp gitmişti. Yelda ve Mehmet o gün eve korkuyla geldi. Biz Soner’i bekledik ama gelmedi. Onlar susacağını düşünmüş.”

“Ne... Ne yaptı?” Beliz devamını duymaya hazır değilmiş gibi istemsizce sordu.

Yutkundu, boğazındaki düğümü çözemedi. Kafasını geriye yatırıp akan gözyaşlarını geriye itti. Soner dedi mi, lanet edesi geliyordu. Banu bütün gücünü bir isimle kaybediyordu.

“Soner intihar etti. Kendini köprüden attı. Biz onun eve dönmesini beklerken kefeni geldi.” Gözleri dolu bir şekilde Beliz’e döndü. Kadın iyi görünmüyordu fakat Banu da bu saatten sonra susamazdı. “Benim engelli abimin kefeni eve geldi. Onur’a haber vermişler. O dağ gibi delikanlı, abisinin kucağında önümüze getirildi.”

Beliz ağlamaya başladı. Omuzları sarsıla sarsıla ağlarken Banu tekrar yoğun bakıma döndü. “Canımı aldılar benden, Beliz. Dediler ki Bülent bu saatten sonra yaşamasan da olur. Allah canımı o an alsaydı, huzurlu ölürdüm. Soner benim zaafımdı. Soner benim nahif yanımdı.”

Üzerindeki tişörtü çekiştirdi. Öfkelenince kaşıntı ve terleme onun öfkesini bileyen nedenlerden biriydi ve bu alışkanlığından ölesiye nefret ediyordu.

“Hani bana hep tuhaf kaçmıştı. Meğer haklıymışım. Demek ki kızı edep yoksunuymuş. Namusunu temizlemek için evlendirdi. Çünkü o adam namus düşkünüydü. Kızına bir laf gelse önce onu

sonra kendini öldürecekti. Kızından korkmuş ki gözünü kırpmadan engelli bir adamla evlendirdi. O kızda benim abimle evlenecek göz yoktu. Şüphelenirdim o çok iyi oynar, şüphemi haksız çıkarırdı.”

Kinden arındırmak istediği kalbi Mehmet ve Yelda deyince harlandı yeniden.

“Sonra tüm gerçeği öğrendik. İlk yaptığım şey Yelda’yı dövme oldu. Dövdüm onu, Beliz. Ölesiye dövdüm ki Soner adıyla vurduğum her darbemle izler bıraktım. Babasına götürdüm al bu orospuyu terbiye et dedim. Meğer kızından korktuğu ve kulağına edepsizlikleri çalındığı için evlendirmiş abimle. Babasına da anasına da tükürdüm. Kızlarını bir de gözleri önünde linçledim. Şiddeti hiç uygulamamış gibi tekrar tekrar uyguladım. Hiç pişman değilim. Allah var onu öldürmek de istedim ama öldüreceğim kişi Mehmet idi. Ona vuramadım. Yüzüne tükürdüm ve evden kaçtım.”

Yoğun bakım kapısının ara ara açılıp kapanması, bazen hasta bakıcının bazen de hemşirelerin görünmesi iki kadının dikkatini dağıtıyor, fakat hemen sonra dağılan dikkati ustalıkla topluyorlardı.

“Kötü yollara düştüm. Aç kaldım, sokaklarda kaldım, dayak yedim, her şeyi yaşadım, Beliz. Her şeyi... On beş yaşında yaşayamam dediğim her şeyi yaşadım.” Birkaç saniye duraksadı. Toparlanmaya çalıştı.

“Muğla’ya kaçtım. Ailemi on yıl boyunca ne aradım ne sordum. Hiç kimseyi görmedim, görmek bile istemedim. Tek başınaydım. Bu süreçte olduğum kimliğe dar geldim. Benim ruhum kadın ruhuydu. Kendimi erkek bedeninde yarım hissediyordum hatta bazen hiç gibiydim. Korhan abi elimden tuttu. Yirmi beş yaşında gencecik bir kadın oldum ve ruhumu buldum.”

“Ailen peki?” Sormaya çekinse de cesaret bulup ağzından kaçırıyorlardı Beliz ve bu durum Banu’yu içten içe gülümsetiyordu. Acıydı ama anlaşılabilmek için hastane duvarlarına maruz kalmak hakikaten güçtü de.

“Cinsiyetimi değiştirdikten iki yıl sonra ailemi görmeye gittim. Dörtüol’a. Doğrusu annemi özledim. Onu merak ettiğim için gittim.”

“Nasıllardı?”

Omzunu silkerek neticeyi anlatmaya devam etti. Bu hikâye bitmişti ama soruları bitmezdi. “Annem, annem değildi. Çökmüş-tü kadın. Babam Soner’den sonra felç geçirmiş, yatağa bağlıydı. Onur da boşanmış, başka bir kadınla evlenmiş. Ailemle yaşıyordu. Hakkını yiyemem, hepimizden daha iyi çıktı o. Eşi aileme güzel bakıyordu. Onur yaptıklarından ders çıkartarak ailesine destek oldu.” Yorgunlukla nefesini koyuverdi.

“Ama biliyor musun? Babama gram üzülmedim. Yanına gidip kızın geldi dedim, yüzüne hiç bakmadım. Karşısına oturdum. Kah-kaha attım. Annem beni çok sevmişti. İlk önce şaşırdı ama sonra kabullendi. Onur da öyle. Eminim Soner hayatta olsaydı o da beni kabul ederdi. Hatta beni çok severdi.”

“Mehmet?”

“Mehmet şerefsizi de karısı onu bırakmış, ailem reddettiği için de çekip gitmişti. Gittim onu buldum. Bana çektiirdiği her acıyı çektiirdim. Dövdüm onu. Yelda’dan daha beter ettim. Bana kız gi-bisin dedi ya, kız gibi dövdüm onu. Şeceresini sulayacağım dedim, suladım. Sonra Dört Yol’u arkamda bıraktım ve Muğla-Reyhanlı arasındaki yolculuğuma başlayarak kendime bir hayat kurdum.”

Özgür bir kadın olarak ayağının üzerinde durmayı başardı-ğından, yaptıkları için asla pişman olmamıştı. Yapamadıklarının pişmanlığını yaşamışsa da er geç hepsinin acısını çıkarmıştı Banu Teymur.

Beliz burnunu çekerek, “Sonra peki?” diye sorunca, Banu kol-larını iki yana açtı. “Buradayım işte. Bazen annemle konuşurum. Onur beni arar, canım isteyince konuşurum. Onun dışında gayet iyi-yim.” Sonunda nefesini rahatlayarak verdi. Anlatmak iyi gelmişti.

Peçete arayan kadın yeni bir soru yöneltti: “Babanla hiç ko-nuşmadın mı?”

“Babam mı?” Tıslayarak gülümsedi. “Benim babam yok ki, Beliz. Ben annemin kızıyım, babamın değil. Baba dediğime de bakma, alışkanlıktan.” Elini savurarak babasını silkeledi. Hayatına hiç girmemiş bir adam için sırf babası diye üzülmeyi acımasızca görüyordu.

“Banu çok üzgünüm... Ben ne diyeceğimi bilemiyorum...” Kendisine engel olmayan kadın, boynuna sarılıp ağlayınca, Banu onu kabul etti. “Yükünüz... çok ağır... insanlar çok... çok acımasız...”

Sırtını okşayan elleri hissettiğinde sınısıcak gülümsedi. Belki de sırtını okşayacak tek bir ele muhtaçtı insanoğlu. Hançer soğuğunu ısıtınca eskisi kadar acıtmıyor diye. “Allah hiç kimseye kaldırmayacağı yükü vermez. Bizim de çekeceklerimiz varmış demek ki.”

“Efraz’ın yükü bu mu, Banu?” diye geri çekilirken sordu. Peçete bulamayan kadın elinin tersiyle gözyaşlarını sildi.

“Dediğim gibi herkesin acısı farklı. Ben inanıyorum ki Efraz uyanacak ve bize çok güçlü bir kız olarak merhaba diyecek. O kızda bizi bırakıp gidecek göz yok.”

Beliz kıkırdayarak kafasını salladı. “Doğru, beni pek sevmiyor ama ben onu çok seviyorum.” Gözleri sevgiyle ışıldıyordu.

“Deme öyle, seni seviyor.”

“Son hamlesi sevmediğine emin olmama yetti.”

Banu sessizce güldü. “Özür için sana kıyafet almıştı. O gece bana para verdi. Sana yeni güzel bir elbise almam için. Elbisen hâlâ arabamda.” Bilmeye hakkı olduğunu düşünerek anlatmıştı. Sürprizi bozmuştu fakat Beliz’in gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Gerçeği öğrenen kadının gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Öğrendiklerinden mütevellit şapşalca sırttı. “Nasıl?”

Banu anlatmaya koyuldu ki yoğun bakım kapısının önünde bir hareketlilik sezdi. Hemşirelerin ve doktorların girdiğini görünce kaşlarını çatarak Beliz’e döndü. O da kendisi kadar meraklı bir bekleyişle kapıyı süzüyordu.

Banu tekrar yoğun bakım ünitesinin kapısına bakınca az önceki hemşireyi gördü.

“Efraz El-Khatip’in refakatçisi?”

İki kadın korku ve telaşla yerlerinden fırladı.

“Evet?”

Bölüm 19

Hayatın kuralı:
Vazgeçme Efraz.

Aklımı hunharca meşgul eden tonlarca sorular olur, benim genelleyerek yönelttiğim iki üç soru olur. Madem sonunda mutlu olacaktık bunca eziyete neden katlanıyoruz? Madem gideceğimiz bir mahşer, açılacak iki kapı, neden dünya eziyetiyle mücadele ediyoruz? İnsanlar neden bu kadar kötü? Allah bizi ne için yarattı?

Bu soruları anneme hep sorduğumda bana hep 'Daha küçük-sün Efraz'ım,' derdi. Ben büyüdüğümde anlatacaktı. Ve benim büyümemi beklemeden bırakıp gitti. Kızını bir başına koyarak, dünya rezaletine teslim ederek göçüp gitti.

Cevapların annemde olduğunu biliyorum ama annem yok. Zehir etkisi yaratan bir cümle annem yok demek. Beni doğuran kadın bana veda etmiş ve ben yok diyerek her şeyi bitiriyorum.

Neden anneler ölümsüz değil ki? Sitem edenler meclisine ben de katılıyorum. Sonra her nefis ölümü tadacaktır, ayetini anımsıyorum. Fakat sorgularım devam etmekte.

Mesela asıl cehennemin bu dünya, şeytanın ise âdeta insanın ta kendisi olduğunu neden kimse görmüyor? Soruyorum cevap alamıyorum. Kuvvetle muhtemel görüyor, cazip gelen -görmedim duymadım bilmiyorum- rolünü felakette üstleniyorlar.

İnsanlar zorluklar karşısında ilk çareyi kaçmakta buluyorlar. Peki, kaçacaklarsa niye yaşıyorlar? Babamın nasihatini anımsıyorum:

-Korkaklar için yaşamak en büyük tecrübedir:-

Gülümsüyorum. "Korkak sıçanlar sizi!" Dilimin kemiği yok, istediğimi söyleyebiliyorum. Korkağa korkak, namerde namert, alçağa alçak demek dürüstlüktür ve ben dürüstçe davranıyorum. Hayır, kimseden korkmuyorum.

"Efraz... Efraz..."

Yabancı bir sese kulak kabartıyorum. Hangi meymenetsiz ben babamı, annemi düşlerken beni uyandırmaya destursuz kalkışıyor? Göz kapaklarımdaki ağırlığa inat, gözlerimi açabiliyor ve keskin ışığı hisseder hissetmez inleyerek kapaklarımı tekrar indiriyorum.

Canımı sıkan da kim böyle?

Sonsuz bir beyazlığın içinde muhakeme yapıyorum, beni nasıl rahatsız edebiliyorsunuz? İnsanın kendisiyle baş başa kalması kararına saygıları da kalmamış. Küfretmek istiyorum.

"Bizi duyuyor musun?"

"Lanet olsun ki evet," diye bağırmak istiyorum. Sesler kesilsin diye gözlerimi açmaya davranıyorum. Fakat bu uykudan uyanmak gibi bir şey değil, zorlanıyorum. Denemekten vazgeçiyorum. Yorgunum, yorgunluğum bitecek gibi görünmüyor. Sanki Aden ile gün boyu koşmuş ve hiç dinlenmemiş gibi hissediyorum.

Biraz sonra Rohan yanıma gelecek. Kimseyi biz konuşurken yanımda istemiyorum. Ah! Rohan geldi. Nerede kaldın, diye itiraz ediyorum. Yanıma gelmesini hiç bu kadar uzun süre beklememişim, yeni fark ediyorum.

—Yanına gelmek o kadar da kolay değil, Efraz.

O tanıdık çarpık gülüşünü yolluyor bana, kızgınım ama gülüm-süyorum.

—Seni bekledim. Seni beklerken çok düşündüm.

—Neyi düşündün?

—Hayatımızı, eski yaşantımızı, çektiklerimizi, bizi dışladıkları

zamanı hatırladım. O iğrenç insanların bizi mahallelerinden kovduğu günleri düşündüm.

Rohan kahkaha atıyor. Bir şeyler hatırlamış olmalı. Gözlerindeki muzır ifadeden tanıyorum. Ama onlara çok güzel cevap verdin, diyor. O zaman anlıyorum muzırlığın sebebini.

O günü anımsayınca kıkırdıyorum ve o sahneyi Rohan için tekrar canlandırıyorum. Hepiniz ırkçı orospu çocuklarısınız! Bağırarak söylüyorum. Orta parmağımı göstermekten asla çekinmiyorum.

Rohan zevkini çıkarırcasına kahkaha atıyor, ben gülümsememle eşlik ediyorum.

“Annen yine küfür ettiğini duyarsa kötü olur.”

Gözlerimi deviriyorum. Annemin küfür ettiğim için bana kızmasından acayip rahatsızlık duyuyorum. Sokaklarda saygıyı öğrendiğim kadar küfrü de öğrendim, bu noktayı görmezden geliyor.

Cevap vermek istiyorum, araya o yabancı ses karışıyor.

“Efraz! Efraz! Bizi duyuyor musun?”

—Siktir... siktir... siktir... duyuyorum.

—Seni çağırıyorlar.

—Kim, diye soruyorum. Tanımıyorum ve onları duymak istemiyorum.

—Onlar.

—Ben seninle kalmak istiyorum.

—Ama ben seninle kalamam.

Rohan üzgün ve kafasını önüne eğerek gülümsememi benden alıyor. Nasıl kalamazsın, ben sizi çok özledim, zaten beni bıraktığınız için size kızgınım, diyorum. Duygularımı paylaşmaktan bu sefer korkmuyorum. Bak geldim, diyorum. Onlar bana gelmediği için, ben yanlarında bitiveriyorum.

—Gitmek zorundasın, derken arkasına bakıyor. Beyaz ışığı görüyorum.

—Hayır... Hayır... Rohan gidemezsin.

“Efraz!”

Yabancı ses yine aramıza giriyor; bir taşım kaynamış öfkemle bağıyorum.

—Ben bunu sikerim ama!

Rohan canımı yakan gülüşüyle yanıma yaklaşıyor; kollarıyla beni sıkıca sarmalıyor. İhtiyacım olan sevgiyi alıyorum. Beni bırakmasın. Dayanamam bu sefer, biliyorum. Kulağıma doğru sessizce fısıldıyor:

—Gözlerini kapat.

—Ne?

Anlamıyorum.

—Gözlerini kapat.

Dediğini yapıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

—Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın!

Hiç beklemediğim bir iltifat alıyorum. Kanım donuyor, nefes alamıyorum. Rohan'ı görmek istiyorum. Ne yapacağımı anlıyor, hemen itiraz ediyor.

—Sakin gözlerini açma.

“Nabızı yükseldi.”

Yine o yabancıнын sesini duyuyorum. Hele Rohan gitsin, seni bulup ağzına sıçacağım.

—Sen Efraz, hayatımda gördüğüm ağzı bozuk en güzel kızsın. Küfür bile sana yakışıyor.

Hissediyorum, Rohan beni bırakıyor. Gidişini görmemi istemiyor.

—Rohan, diyorum, beni bırakma!

Terk ediliyorum.

Gözlerimi ona inat aniden açıyorum ve beyaz ışık canımı yakarken, yabancıнын sesini çok net duyuyorum.

“Hasta uyandı!”

Bölüm 20

Hayatın kuralı:

İçindeki şeytanı öldür, Efraz.

Ölüm ile yaşam arasında ince bir çizgi olduğunu makul örneklerle anlatan adamı anımsamak yanan ateşe bir meşe odunu atmaktan pek de farklı olmamış, zihni allak bullak olan kız çocuğunu küle çevirmişti.

Ölmediğini biliyordu.

Peki neredeydi? Başında ona uzaylıymış gibi bakan fakat çok mutlu olan insanlar kimdi? *Efraz iyi misin?* Başında dikilen grubun içinden bir kadın sormuştu ve ismini biliyordu.

Behzat neredeydi? Aden'in sesi neden gelmiyordu?

“Konuşabilir misin?”

Konuşabilirdi elbette ama önce rüyasını tarumar eden şahsı bulmalıydı. “Efraz diyen... orospu çocuğu kim...” Konuşmakta güçlük çekerek soruyu yöneltti. Müthiş ağrı başından tüm vücuduna inanılmaz bir hızla yayılarak savunmasız bedenini ele geçirdi.

Başında bekleyen doktor ve hemşirelerin ağır küfrü sebebiyle şaşakalarak birbirlerine bakmaları bir olmuş, çıtı çıkmayan grup hareketsiz kalmıştı. Bariz yaşanan mutluluğun yüzlerinden silinmesine neden olduğunu anında anladı Efraz.

“Efraz'ım!”

Ah! İnsanın sevdiği sesi duymaya ne çok ihtiyacı var.

Banu'nun tesir eden seslenişi küçük kızın acılarını bitirmese

de hafifletti. “Banu.” Adını hasretle zikretti. Tanıdık suretin güzelliği bir suretle daha birleştiğinde sevinç ikiye katlandı. En az Banu kadar Beliz’i gördüğüne de sevindi. Bu hiç aklına gelmezdi ama Beliz’i seviyordu. Sadece gururunu yenemiyordu.

“Geçmiş olsun canım.”

Beliz’in umutlarla yüklü sesi ve sevgi dolu bakışları göğsünde bir kuşun kanat çırparak özgürlüğüne kavuşma sevincini hissettirdi. Küslükleri bitmiş olmalıydı. Teşekkürünü beden diliyle etmek istemesi başındaki feci ağrıyla sonuçlanınca ağzından istemsiz bir inilti kopuverdi.

“Başını çok oynatma.”

Evet, bu o yabancıнын sesi. Acıdan yumduğu gözlerini açarak kontrol etti ve orta yaşlarda beyaz önlüklü bir adam gördü. Rohan’ın onu almasına izin vermeyen, eline geçerse parçalayacağını söylediği adam doktordu. Ettiği küfür adına utanan küçük kız başının ağrıdığı noktaya dokundu ve acıyla yüzünü buruşturdu. Sarı bezi tenini ürpertti. En son dengesini kaybettiğini hatırlıyordu. Sonrası bilinmezlik yumağı...

“Ne oldu?”

Sorusuna karşılık yüzleri epey düşen grubun ve Beliz’in dışında tebessüm eden tek yüz Banu olmuştu. O tebessümün anlamını iyi biliyordu. “Bunu sonra konuşalım olur mu? Nasıl hissediyorsun kendini?”

O acı gülümsemenin ardından konu kapatıldı. Fakat Efrac’ın anlaması gerekiyordu. “Başım çok ağrıyor,” diye söze girdi. Anlam veremediği bir ağrı da vardı ki Banu’ya söylemekten çekinmedi. Neler olduğunu bilmeye hakkı vardı. “Bacak aramda bir ağrı var.”

Banu’nun beyaz teni allandı, şefkatle dolu gözleri büyüyerek bambaşka bir ifadeye büründü. Gözleri bacak arasına takılınca dolu dolu oldu. “Ağrısı var, Doktor Bey.”

Küfrettiği doktorun müdahale için hemen gülümseyerek yanı-

na yaklaşması Efraz'ı ürküttü. Doktorlardan korkmamalıydı değil mi? Onlar zarar vermezdi. Onlar Esed değildi. Onlar şefkat yüklü idi, belki kimse Esed değildi belki kimse onun kadar kalpsiz olamazdı.

“Prenses sen yere düşmüşsün. Düşerken başını çarpmışsın. Birçok yerin zarar gördü. Ağrıların sebebi de bu. Hemşire abla-ların birazdan sana ağrı kesici yapar, ağrın diner.”

Efraz gözlerini kırptırdı. Normal odaya alınacağı için ağla-yan Beliz ve öfkeli Banu'nun çıkması isteniyordu. Ne zamandır buradaydı? Hiçbir şeyi anlatmıyorlardı. Bir an önce normal odaya alınırsa Banu ile olanları konuşacaktı.

Yanında kalmak isteyen kadının ısrarla çıkarılması küçük kızı üzse de yansıtmadı. Zaten birazdan buluşurlardı. Peki ama neden sadece ikisi buradaydı?

Banu odadan çıkarken Efraz ona sormak istedi. “Behzat nere-de?”

Kapı eşiğinde mih gibi yerine çakılan Banu gözlerini kaçırınca Efraz şüphelendi. Behzat yanına gelmek istemiyor muydu? Nasıl yani o şefkat yüklü adam hastane odasında Gururlu'sunu yalnız mı bırakmıştı?

“Aden ağladığı için eve gitti. Yakında gelecek.”

Açıklama hiç tatmin edici değildi. Behzat gerçekten gelecek miydi?

Bazen çok öfkeli olduğunuz insanı özleyebiliyorsanız onun yeri sizde hep farklıdır. Farkı zamanla anlayabilirsiniz.

Behzat gururlu kızı olanları anlatmadığı, bunca zaman sakla-dığı için hınca hınç öfke doluydu ancak zapt edilemez özlemiyle de tutuşuyordu. Korktuğu her gün için yanında olmayı, huzursuz geçirdiği bütün geceleri telafi etmek için elinden tutmayı, yarala-

nan bedeni ve ruhuna derman olmayı her şeyden çok istiyor, iyi olduğunu kendi gözleriyle görerek yarını için beraber savaşmaları gerektiğini tek tek anlatmak istiyordu. Ancak şartlar elverişli değildi.

Avukatın müjdeli haberi vermesi çıldırmış olan Behzat Yargıcı'yı az da olsa sakinleştirdi. Efraz yoğun bakımdan çıkarılmıştı. Durumu düşündüğünün aksine iyiydi ve psikolojik destek için pedagog ayarlanmıştı. Polislerin başından ayrılmadığını biliyordu ki bu durumdan korkmuyor, en başında olması gereken desteğin şimdi verilmesini sadece yadırgıyordu.

“Behzat beni dinliyor musun?”

Avukatını beklettiği için utanç duyarak yerinde kıpırdandı. “Özür dilerim, devam et lütfen.”

Avukatı bozuntuya vermeden kaldıkları yerden devam etti. “Tutuksuz yargılanma kolay değil. Araştırmalar netice verirse...”

Nezarethanede bir gece daha geçirirse aklını kaçıracaktı. Avukatın sözünü nefes almadan kesti. “Aykut sana her şeyi anlattım. Banu ile olayı araştırdığımızı, sadece soyadından bütün hayatıyla ilgili bilgileri topladığımı söyledim.”

“Evet, sen illegal yollardan öğrendin. Ben yasal yollarla araştırmalıyım. Teyit edeceğimiz bilgiler kanun dışı olmamalı, Behzat. Savcı bilgileri nereden bulduğumu soracak. Lübnan konsolosluğu da davanın takipçisi. Dolayısıyla savcı ve emniyet birimi için zor bir süreç.”

Zor süreç Behzat Yargıcı için tek bir kelime ile tasvir edilemezdi. Anlatma kabiliyetini sınırlandıracak kadar meşakkatli bir gailenin içinde bulunuyordu. Velhasıl kederini ancak buradan şüpheli veya sanık olarak çıkmazsa atlatacaktı.

Metanetle nefesini alıp verdi. “Orkun sana yardımcı olacak. Onunla iletişimde kal. Emin ol her şey ortada ve ben burada boşuna kafayı yiyorum. Beni en kısa zamanda buradan çıkart, Aykut.”

Avukatın davula vurup gününü gün etmediğine emindi ve bu eminlik kederli gözlerinden anlaşıyordu. “Behzat ortada haksız bir suçlanma var, gecemi gündüzüme katıyorum bilesin. Hem senin için hem de bunları asla hak etmeyen o küçük kız için.”

İki acıyı bir arada yaşayan Efraz’ın psikolojisi ne durumdaydı kim bilir. Yüzmeyi bildiği sularda boğuluyordu Behzat. “Ben ona kıyar mıyım?” Kederden içi gülemeyen gözlerine kim baksa gülemezdi.

“Biz seni biliyoruz fakat hâkim bilmiyor. Senden tek isteğim sakın olman.” İstekten ziyade kesin beyan ediyordu. “Polisleri zorlama. Gayrimakul davranışlar aleyhine olur. Bu arada şartlı tahliye için dilekçeni gönderdim. Bugün cevap gelebilir.”

Beyanına uymaktan başka çaresi yoktu. “Umuyorum ki öyle olsun.” Öyle olsun ki küçük kızı en son gördüğü sahneler artık gözünün önünden silinsin...

Avukat olumlu enerji vermek için elinden geleni yapıyordu. “Şahitler istediğimizden daha fazla. Bu davadan alnımızın akıyla çıkacağız. Duruşmada benim dediklerimi yap yeter. Bugün Efraz ile görüşeceğim.”

Adını duyunca kıymığın yüreğine battığını hissetti Behzat. “Burada olduğumu bilmesin.”

“Merak etme,” diyerek ayaklandı avukat. “Dua edelim de her şeyi anlatsın.”

Efraz olanları anlatmazsa Behzat’ın hapishaneye gireceğini öğrenirse gözünü kırpmadan anlatırdı. Detaylı ve günü gününe anlatacağından şüphesi yoktu. Ancak henüz nezarethaneden çıkmadığı için bilmemesi daha elzemdi.

Ayaklanan avukatla görüşme sonlandığından adamın içini bir sıkıntı sardı. Özgürlüğüne kavuşmayı bekleyen mahkûm gibi saniye dakika saymaktan ömür vermişti.

Gitmeden evvel uyarmakta fayda gördü. “Dikkat et, Aykut. O çok akıllı bir kız. Göründüğü gibi sessiz değildir.”

Avukat onaylayarak görüşmeye aldıkları odadan ayrıldı. Geri dönmeye tahammül edemediği nezarethaneye polis eşliğinde döndüğünde Fatih'in sırtışıyla karşılandı.

Gözlerini devirerek sorgu sual için kendini hazırladı. Kendine kabul ettirmekte sıkıntı çektiği bir gerçek vardı ki o da bu adamın varlığına alışmış olduğuydu. Sebebi de derin düşüncelere mûcip olan sorgularda bulunmasıydı.

Çultutmaz görüntüsünün aksi bir adamdı ve yemek için hırsızlık yapması ne kadar hatalı bir davranış olsa da konuştuğu birçok konuda haklıydı.

“Bakıyorum yine geldin. Bak inancın olsun,” derken bağdaş kurarak sırtını soğuk duvara yasladı. Pişkin pişkin gülmeye devam ederek neşeli tutumuyla konuşmasını tamamladı. “Bu sefer gelmezsin diyordum.”

“Seni bırakamadım, Fatih!” Kinayeli gülüşü kısa sürdü.

“Beni bu kadar çok sevmen açıkçası gururumu okşadı. Hırsızlar pek sevilmez.”

Yanındaki memurun tıslayarak güldüğünü işiten Behzat, sessizliğini bozmadan içeri girdi. Arkasından kapanan demir kapının üstüne vurulan asma kilit, bütün suçsuz mahkûmların üzerine vurulan damganın sesiydi.

Sen suçlu olmayabilirsin ama bu asma aksini söylüyor. Sen suçsuzum diyebilirsin ama aleyhine bir şahit tüm hayatını kaydırıyor. Sen suçsuz olabilirsin ve bu bizi ilgilendirmiyor.

Bu asma kilidin anlamı sadece bundan ibaret olsa amenna. Behzat iki günlük sürecin izlerini taşıyordu. Ya hiç suçu yokken müebbet alanlar?

Eski yerine geçtiğinde kafasını o da Fatih gibi soğuk duvarlara yasladı. Düşünmek ve doğru anlayabilmek için çok zamanı olmuştu. Diyalog kurmayı pek seven adamın devam etmesiyle ilgisini istemsiz ona verdi.

“Pek üzüldüğüm söylenemez yine de.”

“Neye?”

“İnsanların beni sevmemesine.”

Tek kaşını kaldırdı. “Öyle mi, neden?”

“Çünkü ben de insanları sevmem.” Nasırlı ellerini birbirine yapıştırıp hafifçe okşadı. “Hiçbir zaman kendimi bir insan olarak görmedim. Her şeyim, dedim, bu dünyada her şey olabilirim, ama insan olamam.”

Zinhar değiştirmeyeceği düşüncelere gebe kalan adamı inceleyen, ne kadar reddederse reddetsin insan olduğu gerçeğinden kurtulamayacağını biliyordu ve açıklamanın bir yarar sağlamayacağına inanıyordu.

“Bu biraz ağır kaçmıyor mu?”

Hayır dercesine kafasını iki yana salladı. Nasırlı parmağıyla sadrına bastı. “Ben toprağım, ben taşım, ben havayım, ben suyum. Hatta bir hayvanım ama insan değilim.”

Yüzündeki kırıksıklıklar cümlenin sonunda gülünce çoğalarak soluk benzinde karmaşık bir yol haritası belirledi. Her bir yol sokakta gördüğü eziyetin iziydi. “Seni buraya tıktıkları için mi insanları sevmiyorsun?”

Manidar tebessümü yüzünde yer edindi. “İnsan insanı aç bırakır mı hiç? Bırakıyorlar, Behzat’ım. İnsanın insana ettiğini dünya üzerinde tehlikeyle addedilen hiçbir canlı yapmıyor.”

Yanan canına bir parmak basmış olacak ki sitemine ince ince devam etti. “Hayvanın hayvana yapmadığı zulmü insan insana yapıyor. Sen söyle; nasıl insan olmak isteyeyim?”

“Haklısın,” demek sitemini dindirmeyecekti.

“Haklıyım tabii.” Kendiyle övünürcesine göğsünü gerdi. Hemen sonra göğsünü indirerek ah etti. “Biz hep haklıyız da fakire tıkalı bir kulağa ne anlatsan boş. Bu dünyanın kanı bozuk insanı kendince kurallar koymuş. İşlerine gelen her sistemin iti olmuş.”

“Sistemin adı ne?”

"Fakirin feryadına sağırdır kulağım, zenginin avazına hasret, sistemi."

Bu leş sistemin neresinde olduğunu bulmak için kendini tarttı Behzat. Yaşam scrüveni çalış, çabala, kazan sistemi üzerine kurulu. Daha iyi bir hayat için, daha güzel bir gelecek için kendini bildi bileli çalışıyordu. Sağır olmadığının kanaatindeydi. Elinden geldiğince yardımını yapıyor, paylaşmaktan çekinmiyordu.

Fakat bir gerçeği de es geçiyordu. Evet, daha iyi bir gelecek için çok çalışıyordu ama neyin geleceği? Karısı için mi? İlerideki çocukları için mi? Fakat evlenmiyor, bu uğurda bir adım atmıyordu.

Katlandığı bunca zahmetin karşılığında yüklü miktarda paraları cebine indiriyordu ama en alt kademedeki emekçi için aynı şeyi söyleyemezdi. Sırtında tuğla taşıyan, tozun toprağın içinde sabah akşam nefes alan o değildi. Gelecek planını inşa ederken yakın zaman için maddi anlamda güçlüydü. Velâkin sıva ustası Ali için aynı şeyi söyleyemezdi.

Efraz ile Fatih'in birbirine ne kadar çok benzediğini fark etti. Yoksulun halini yokluğu yaşayan anlıyordu. İnsanları sevmiyorlardı; onlar tarafından dışlanmış, itilmiş, yok sayılmışlardı. Bu da onların eline bir sürü geçerli sebep veriyordu.

"Bâyezid-i Bistâmî Hazretleri şöyle buyurmuş: Açlık, bulut gibidir; kişi az yemeye riayet edince kalbine hikmet yağmurları yağmaya başlar."

Behzat örneği veren adamın sesiyle gözlerini açarak teması kurdu.

"Sen de onlardansın, Behzat."

Apaçık savunabileceği kadar iyi bir insan mıydı? Behzat kendine dönüp bakınca evet ben iyi bir insanım diyebiliyor muydu? Rehavete çökebilir miydi? Ya kötü olduğu zamanları eklerse?

Beliz'i sevdiği adamdan ayırmıştı mesela. Bu hayatında yaptığı en büyük kötülüktü. Yaptıklarını anımsayınca kendine hâkim

olamayarak gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki gülüşü kahkahaya dönüştü. Onunla beraber Fatih de güldü.

Neye güldüğünü bilmeden.

Onlar kahkaha atarken onları izleyen görevli memurlar da kafalarını sallayarak eşlik ettiler. Gülümsemek bulaşıcıydı.

“Komik bir şey mi söyledim?”

Kendinden şüphe eden adama kafasını salladı. “Hayır... hayır...” İçi hoş olana kadar gülmekten toparlanmakta sıkıntı çekti.

“Seninle alakalı değil. Sadece aklıma bir şey geldi.”

Fatih muhtemelen kendisiyle paylaşmayacağını düşündüğü için ne olduğunu sormadı. Behzat bu anları ne zaman anlatsa pişman olduğu kadar sevdiği hissiyle de kuşatılıyordu.

“Kız arkadaşımın sevdiği bir adam vardı. Adam da yakışıklıydı. Benden yakışıklı değildi tabii. Beliz,” derken ara vererek kastığı egosuna güldü. “Kız arkadaşım işte. Onu çok seviyordum. Fakat o başkasını seviyordu, o adamla çıkıyordu. Adamın büyük olması zaten sinirimi bozuyordu. Öyle büyük dediğime de bakma aramızda iki üç yaş vardı.”

“Eee?” dedi adam, ilgiyle dinlemeye başladı.

Yaptığıyla övünmeden anlatmaya son gaz devam etti Behzat.

“Onları ayırmak için elimden geleni yapmıştım. Beliz’in beni görmeyişi öyle öfkелendirdi ki beni, ulan dedim seni peşimden koşturmayan adam değildir.”

Gözleri kör bir noktaya takılmış, o günleri zihninde canlandırıyordu. Beliz’in ilk tepkileri keşfedilmemiş bir mücevher kadar değerliydi Behzat için.

“Koştun mu?”

Kaşlarını kaldırarak gülümsedi. “Hayır, koşmadı. O şerefsiz piç Beliz’i aldatmıştı. Fark etmesini ben sağladım. Onu parmağında oynatan bir adamla çıkmasına izin veremezdim. Beliz öğrendi, dolayısıyla ayrıldılar. O zamanlar sevdiğim kadın harap haldeydi. Aldatılmayı haklı olarak kendine yediremedi. Hep yanında

bulundum. Destek oldum. İstemediği anlarda sıkboğaz etmedim. Benden de kaçmasından korktum. Yara almış bir kadın sonuçta, güvenmemekte haklı.”

“O zaman seni gördü mü?”

Behzat yine güldü. “Hayır, yine görmedi.”

“Eee bu kadın senin gibi bir adamı göremeyecek kadar kör müydü?”

“Kör değildi de gönül gözü bana kapalıydı diyelim.”

“Yakışıklı adamsın. Korkmuştur belki.”

“Evet, korkmuştu. Sadık kalmayacağıma dış görünüşümden yola çıkararak karar vermiş hanımefendi. O kadını çok sevdim. Bir gün tüm cesaretimi topladım, çıktım karşısına her şeyi anlattım. Yaptığım ne varsa saklamadan gizlemeden.”

“Ben olsam yüzüne bir tane vururdum.”

Fatih’e yapma bakışlarını ustalıkla attı. “O kimseye vurmaya kıyamaz. Gerçi eli ağırdır. Darbe almadığımı söylesem yalan olur.” Kadına yara veren bir noktayı daha paylaştı. “Her insanın güzellik anlayışı farklıdır. Beliz’i çirkinlikle yaftalamaları kalbimi her seferinde kırıyor. O kadının her zerresine aşığım hâlbuki. Naif ruhunu seviyorum. Bazen şapşalca davransa da zekâsını takdir ediyorum. Bana kızsda da gözlerine bakınca huzur buluyorum. Yani bu kadını yanıma ben yakıştırıyorum. Neden onların düşüncesini önemsediyimi zannederek yorumda bulunurlar ki?”

Sona doğru sesi kısılarak, Beliz’i daha çok kendine anlattı. Polis memurlarının da pür dikkat onu dinlediğini bilmeden içini döktü.

“Kendilerini önemsemekten,” diye basit yanıtı veren Fatih meraklı tutumuyla ısrar etti. “E sonra?”

“Şaşırdı tabii, onunla dalga geçtiğimi sandı. Günlerce benimle konuşmadı. Bir de beni öyle peşinden koşturdu, sanki ben hiç koşmamışım gibi. Bir arpa boyu yol alamamışım.”

Anıları yüzünde huzurlu bir gülüş yarattı. “Bir gün iş yerine gittim, kolundan tuttuğum gibi çıkardım onu, alıp götürdüm. Der-

din ne kızım, dedim. Senin benimle derdin ne? Seni seviyorum diyorum inanmıyorsun. Karşına her çıktığımda kaçıyorsun. Neden sevmiyorsun beni, diye sordum.”

Behzat eliyle kalbini gösterdi. “Burası var ya çok illet bir şey.”
“Eh gurur da var tabii.”

Gururunu inciten sevdiği kadından karşılığını alamamaktı. Beliz’i kazanmak için denediği her yol elinde patlamıştı. “Olmaz mı? Zaten bizi bitiren bu gurur değil mi?”

“Öyle tabii,” diye onayladı Fatih. Öğrendiği hikâyenin sonu güzel bittiğinden olsa gerek gülümsüyordu. Behzat o zamanlar nefes alamayacak kadar acı çekerken bugün anlattığında huzur bulmaktan kaçınamıyordu. Bu huzuru hissedebilmek lükstü.

“Behzat Yargıcı!”

Muhabbetleri yabancı bir sesin çağırmasıyla kesintiye uğradı ve Behzat ile Fatih aynı anda kafalarını çağırana çevirdi.

Demir parmaklıkların ardında Engin Bey’i gören Behzat yerinden fırlayarak yanına koştu. Bir mucize duymak istedi. “Engin abi.”

Başının tepesi hafif kelleşmiş, ince yapılı bedeni ve orta boyuyla takım elbisesi içinde güçlü görünen adamın yüzünde keyifli ifadesi mevcuttu. “Çıkıyorsun, oğlum, şartlı tahliyeyi kabul ettir.”

Yanlış duyduğunu varsaydı. Günlerdir beklediği haberi hemen şimdi alıyordu, inanılması güç gibiydi. “Gerçekten mi?” Sesinin titremesine engel olamayacak kadar heyecana kapıldı.

“Evet, gerçekten,” diye onaylarken gülümsedi.

Özgürlüğüne vurulan asma kilit kırılmamıştı fakat kırılmak için bir yol bulunmuştu. Kapı açılınca çıktığı gibi yaşlı adama sarıldı. Özgürlüğü için elinden geleni yapmıştı. Bundan sonraki süreçte de yanında olacağından yüzde yüz emindi.

Behzat şimdi buradan çıkacak, koşa koşa gidip Efraz’a sarılacaktı.

“Fakat her hafta pazartesi günü emniyete gelecek, imza atacaksın. Yurtdışına çıkma yasağın var. En azından duruşma gününe kadar buna dayanacaksın.”

Her türlü şart ve koşulu itiraz etmeksizin kabul ediyordu. Efraz’ı görmediği günler boyunca çektiği eziyet son bulursa, duruşmada daha sağlıklı davranabilecekti. “Hiç sorun değil.”

“İşlemleri halledelim, çıkarız.”

Kafasını sallayan Behzat yaşlı adamı takip ederek hareketlenirken, Fatih’i hatırladı. Ona veda etmeden gidecekti. Adım atmayı bırakıp sırtını döndüğü adama yüzünü çevirdi. “Fatih abi, buradan çıkınca bana uğra. Adresimi ve telefon numaramı buraya bırakırım. Çıkışta sana versinler.”

Baş selamıyla uğurlayan adama veda ederek, işlemleri en kısa sürede hallettikten sonra merkezden çıktılar. Efraz hakkında aldığı bilgiler içini rahatlatırsa da görene kadar ikna olamayacağından bir an önce hastaneye varmak istediğini belirtti.

Akşam vakti ziyaretçi alımına çocuk servisi kapalıydı ve Efraz’ın uyarık olup olmadığını bilmiyordu. Yine de onu sağ salım göreceğinden her halükarda gidişi boşa değildi.

Yorucu İstanbul trafiğinde hastaneye varmak epey uzun sürmüştü. Nihayet hastanenin kapısının önüne araba park edildiğinde şükrederek inmişti. Banu ve Seyit’i yan yana sigara içerken gördü.

Gözleri Beliz’i arasa da bulamadı. Ona da kırgındı. Nezaret-hanede kafayı yediği günler boyunca hiç gelmemişti. Elbette kötü olduğunu biliyordu. Seyit anlatmıştı. Lakin suya duyduğu ihtiyacı Beliz’e de duymuştu.

Geldiğini gören Seyit elindeki sigarayı bitirmeden çöpe fırlatarak yanına koştu. Arkasından Banu geldi. Arkadaşlarına sıkıca sarılırken derin bir nefes aldı. Hayatının en kötü günlerinde yanında olan sıkı dostları...

“İyi misin?”

Banu'nun sorusu üzerine sabırsız tutumuyla yanıtladı. "İyiyim, Efraz nasıl?"

"Uyuyordu en son."

"Yanında kim var?"

"Beliz var. Aden'i çok özlemişti. Onu getirdik bugün. Bundan bir saat önce anne, babanla gitti."

Banu'dan aldığı yanıtlarla sabırsızlığı katlanan Behzat hastanenin içine girdi. Kalabalığın dindiği hastaneden bir an önce çıkmasını istiyordu. Burasının Efraz'a dar geldiğine o kadar emindi ki. Asansöre arkadaşlarıyla bindi. Beliz'in babası Engin Bey gelmeyeceğini belirtmişti.

"Eve gidip bir duş alsaydın."

"Önce Efraz'ı görmem gerek, Banu."

Banu'nun şakağını ovarak, "Yattı seni sordu, kalktı seni. Gözleri yollarda kaldı kuzumun. Yalan söylemekten iflahımız kurudu valla," açıklaması Behzat'ı güldürdü.

"Başka bir gün olsa buna sevinirdim. Biraz o özlesin derdim ama bu sefer hayır, hak verdim." Yaptığının şımarıkça olduğunun kanaatindeydi. Araya ayrılıklar girince kıymet biliniyor, verilen yanlış kararların acısı gün yüzüne çıkıyordu.

Asansör inecekleri katta durunca aynı anda indiler. Behzat hangi odada olduğunu bilmediği için Banu'ya döndü. 4452 numaralı oda bilgisini alınca adımlarını hızlandırdı.

"Baban özel odayı tuttu, rahat olsun diye."

Hunharca gülmek istedi. Küçük çocukları ilk anlattığında kabul etmeyen, *başkalarının çocuğuna bakmak bize mi kaldı*, diyen babası bugün küçük kız için VIP oda tutuyordu.

"Burhan Bey hiçbir masraftan kaçınmadı desene." Manidar gülümsemesine Seyit'in kahkahası eşlik etti. Bu adamın fütursuzluğunu seviyordu Behzat.

"Sabah kahvaltısını kendi elleriyle verdi. Hemen ayağa kalkmazsa onunla konuşmayacağını da söyledi. Efraz'ı çok benimsedi."

Duyduklarından haz alan Behzat daha fazlasını istedi. Bugünleri Burhan Yargıcı'ya hatırlatmaktan büyük mutluluk duyacaktı. Önünde sonunda yardıma muhtaç olan kızın yanında yer almıştı. "Efraz ne dedi peki?"

Banu düşünceliydi. "Babanı çok sevmiş olacak ki hemen kahvaltısını yedi."

Adam tekrar gülümserken odanın kapısını yavaşça açıp içeriye girdi. VIP odanın bekleme odasında kaldı. Efraz hemen sağında kalan odada tek başına uzanıyordu. Hemen karşısında dışarısının manzarasını gözler önüne seren camın önüne istiflenen tekli berjerde oturan Beliz'i görünce kafasını geriye atıp derin bir nefes aldı.

Bu kadını, yaşamına aldığı nadide varlığını ne kadar özlemişti. "Beliz," diye seslendi. Sesi çatallaşmış, heyecan nabzına vurarak adamı irkiltmişti. Sesini duyar duymaz arkasına bakan kadın berjerden kalkarak ona doğru koştu. Boynuna atladığında Behzat için düğümlenen bir ip çözülmüştü. Kadını içinde tuttuğu tüm acıyı dışa savurdu. Dakikalarca kollarında ağladı.

"Böyle ağlayarak kurtulacağınızı sanma. Sana kırgınım." Duygularını apaçık savurdu. Ne aşkını ne de kırgınlığını saklayacaktı. Hayatına aldığı değerli insanların sırtından vurmayacağını biliyordu.

Beliz geri çekildiğinde burnunu çekti. "Seni öyle görmeye dayanamazdım."

Yaşlı gözlerini görmeye dayanamadığından hızlıca sildi. "Gelmeni çok bekledim."

"Delirmiş bir adam görmek isteyeceğim en son şeydi."

Gözündeki yaşları usulca silerken yanaklarına bir öpücük kondurdu. "Gelseydin delirmiş adamı sakinleştirebilirdin."

Acıyla iki büklüm olan kadının omzu düştü. Çareyi konuyu değiştirmekle buldu. "Efraz'ı eminim çok özlemişsinizdir."

"Seni de çok özledim."

"Beni de özledin mi?"

Araya giren Banu'nun kıkırtısına Seyit'in kahkahası eşlik edince Beliz ve Behzat aynı anda gözlerini devirdiler. En güzel anlarına çomak sokmazsa olmazdı. "Seninle en son anlaştığımızı düşünmüştüm, Banu. Sevgilime yan gözle bakmayacaktın."

Bunu söylemekle hata eden sevgilisine kafasını salladı. Banu'nun eline koz verilir miydi? Kadının oyunbaz tınısını işitti. "Kız seninle ne anlaşıcağım be çirkin ördek yavrusu."

"Ya sabır..."

Behzat kavgalarının ortasında kalmamak için Efraz'ın olduğu odaya doğru gidecekken Seyit tarafından durduruldu.

"Bekle, hemşireler içeride."

Sabırsızca kapı önünde beklerken Banu ve Beliz tartışmalarına son gaz devam etti. Behzat onları duymamayı yeğlerdi. İnadına gider gibi seslerini yüksek tonda tutuyorlardı.

"Onca konuşmamıza rağmen bunu yapıyorsan, pes!"

"Kız sen bana çok güvenme."

"Doğru, nasıl bu hataya düşerim."

"Hayır, sana yapacaklarım konusunda güvenme."

Behzat konuşacağı sırada Seyit ondan önce davranarak ikisinin ortasına girdi. "Konuşmak yasak!"

Seyit'in neler çektiğini düşününce yüzünü astı. Bu iki kadının baş başa kalışı felaket demektir. Bu hastanenin personeli, doktoru, hemşiresi akıl sağlığını nasıl koruyabilmişti?

Odanın kapısı açılıp iki hemşire de çıkınca Behzat izin istedi. "İçeriye girebilir miyim?"

"Elbette ama çok kalmayın, dinlensin. Bugün baya yoruldu."

Anlayışla karşılayan adam hemşireler kapı önünden çekilince adımlarını içeri sürüdü. Defalarca kez yutkundu fakat yumrular henüz çözülemediğinden boğazını zorladı. Arkasından kapıyı kapatırken yatakta sırtı dönük uzanan küçük kıza seyretti.

Küçük bedenini uğradığı eziyet onu bu yatağa kadar getirmişti. Ameliyattan kürtaj yapılarak çıkarılan küçücük kız çocuğuydu.

Bacak arasındaki ağrının kafasındaki ağrıdan katrilyonlarca kat fazla olduğuna yemin edebilirdi. Ya camdan yapılma ruhunu nasıl onaracaktı? Behzat bunu kendine görev edinmişti. Üstesinden gelir miydi?

Uyuduğunu düşündüğü küçük kıza kısıp septe seslendi.

“Efraz...”

Hareketlenen küçük kıza gülümsedi. Az sonra sıkı sıkı sarılacaktı. Bedenini fıstık makamla dönen küçük kıza göz göze gelmeyi beklediği süre, yaşlı gözlerini görmesiyle dehşetle sonlandı. Tebessümü anında silindi.

“Neden ağlıyorsun?”

Behzat ona doğru ilk adım atınca elini hızla kaldırarak engelledi. Neler olduğunu anlamakta güçlük çekti.

Behzat tekrar bir adım attı ki Efraz yine aynı şekilde elini kaldırarak engelledi.

Neden böyle yapıyordu? Onu özleyen, ısrarla soran küçük Efraz’ın engel koyması olacak şey miydi? Günlerdir yanına gelmediği için kırgın olmalıydı ve nezarethanede olduğunu bilmediği için haklıydı. Vicdan azabıyla tutuşan Behzat kafasını önüne eğdi. *Gururlu*’nun kalbini bu yüzden kırmış olmalıydı.

“Özür dilerim, yanına gelemedim bir türlü.”

Efraz’ın çıtı çıkmadı. Ağladığını hıçkırık seslerinden anlıyordu. Behzat yumruk yaptığı ellerini arkasına sakladı. O küçük kız ağlarken burada durmak çok zordu.

“Bana kırgınsın bu yüzden, biliyorum ama elimde olmayan sebeplerden ötürü gelemedim.” Hızlı hızlı açıklama yaptıktan sonra kafasını salladı. Efraz ona sırtını dönmüştü. “Bana sırtını dönme. Seni çok merak ediyorum.”

“İstemiyorum...”

Kalpleri kırmanın vakti değildi. Behzat ona karşılık vererek üzmeyecekti. Daha küçücük bir çocuktı, onu bu durumda yıpratamazdı. İstemeyen kıza doğru adımlarını sürdü.

“Kötü gününde yanında olmadığım için bana kızgınsın ve haklısın. Ama gerçekten sebebim çok önemli. Beni bu sefer anlamaya çalış.” Omzuna dokunarak döndürmek istedi. Ancak dokunur dokunmaz Efraz eline vurarak yatakta süründü.

Afallayan Behzat bir eline bir de Efraz’a baktı. “Biz bunları aşmıştık abim, neden böyle yapıyorsun?” Yanıtını vermeyecek gibi görünen kızın hafızasını yoklamak istedi. “Benim Behzat, kimse değil.”

“Behzat’ı istemiyor... Çık hayatımdan...”

Bölüm 21

Hayatın kuralı:

Zarar vereceğin insana umut verme, Efrac.

Nedir şu insanın sevmek varken ısrarla kaçıışı? Akıl sır erdirmez, sorsa mantıklı bir cevap almazdı. Sınırları aşabilecek güçteki yüreğimiz kendini küçümsercesine parmaklıklar ardında kalmayı hoş görerek olduğu yerde sayardı.

Zihnimizde defalarca kez uzağa gitme planları yapar, herkesten uzaklaşma fikriyle kaybolmak isterdik. Fakat asıl sorun kendimizden kaçabilir miydik?

İstediğiniz kadar uzağa gidin, kendinizden kaçmadığınız süreçte uzaklık bir adım bile sayılmaz.

Efrac'ın hastanede aniden başlattığı küskünlük bir hafta on gündür devam ediyordu. Üstelik bu küskünlük Behzat gelmeden hemen önce başlamıştı ve Efrac, Aden sayesinde mutluydu.

Mantıklı açıdan bakmaya çalıştıkça elinde kalıyordu. Efrac etrafında onu sevgiyle kucaklayan herkesi elinin tersiyle bir bir itiyordu. Hastanede doktor ve hemşireler dahil kimseyle iletişim kurmayan küçük kızın eve dönüşünde iyileşme belirtisi göstereceğini ummuşlardı ancak Efrac inadından vazgeçmemişti. Yemeğini yedirebilmek için kırk takla atıyorlardı.

Aralarındaki bu uzaklıktan hoşlanmayan ve çıldırma noktasına gelerek kızın üzerine giden tek kişi Behzat olmuştu. İkaz ettikleri adamı zapt etmeyi başarmıştı diğerleri. Küçük Efrac'ı hastaneden çıkardıktan sonra Behzat hemşire ve doktorlarla kavga etmişti.

Efraz'ın hamile kaldığını ve düşük yaptığını bilmemesi gerektiğini en başından söyleyerek yanında konuşulmasını yasaklamıştı. Kavgasından korkan hemşireler suçlamaları kabul etmemiş, kendilerini haklı çıkarmak için akla karayı seçmişti.

Banu haksız suçlamaya girmekten ölesiye korkmasa, Behzat'ın gelişinde içeriye giren iki hemşireden şüphelenecekti. Keza tavırlarındaki korku ve kaçış aksini iddia ediyordu.

Pedagog ile iletişimi kurmayı reddettiğinden, bir hal çaresini bulamamışlardı.

Banu'yu en çok üzen ise eskiden kimseyle konuşmasa bile kendisiyle saatlerce sohbet eden Efraz'ın şimdi onunla bir kelam bile etmemesiydi. İnsanı cinnet geçirecek raddeye getiren bu tutumu kızdırmaktan çok üzüyordu.

“Ben birazdan çıkacağım. Oğlanların yolda, geliyor.”

Özel işleri sebebiyle akşam yemeğinden hemen sonra çıkıyordu Banu. Aklını Efraz'dan alamadığı için genelde işine odaklı da olmazdı. Küçük kızın depresif hali kendisiyle beraber çevresindeki herkesi de etkisi altına alarak bitap düşürmüştü.

“Beliz gelmeyecek mi?”

Meraklı ve biraz endişeli tavrıyla soran Gülşin Hanıma kısa bir bakış attı. Akşam yemeği için hazırlık yapıyordu. Aden'e meyvelerden hazırladığı püreyi yedirirken sorusunu gayriihtiyarî yanıtladı. “Yok, anne ve babasıyla beraber olacak.”

“Anladım, umarım onlarda bu konuda uzlaşır.”

Bu konuda söz etmek genç kadına düşmediği için karşılık vermedi. Nitekim uzlaşmaya Beliz'in annesinin varmayacağına emindi. Beliz paylaşmaktan çekinmediği için az çok haklarında bilgi sahibi olmuştu.

“Efraz uyuyor hâlâ. Hemşire pansuman için bir saate kalmadan gelir.”

Bugün son pansumanı yapılacaktı. Avukata yaşadığı zulmü dosdoğru anlatmadığı için Behzat hâlâ suçlu ve bir numaralı şüpheliydi. Efraz'ın olanlardan haberi olmadığından Behzat'ı kurtarmak için bir el uzatamıyor, haliyle adamı zorluyordu.

“Ah... biz bu kızı nasıl konuşturacağız...” Kendi kendine si-tem eden kadın püreyi yedirdiği güzel kızı inceledi. Efracz’ın öz kardeşi olmadığı halde bu denli benimsemesi akıl alır gibi değildi. Bugünlerde sarılıp sığındığı tek isim de kız kardeşi gibi sahiplen-diği Aden idi.

Çorbayı karıştırmayı bırakan kadın karşısındaki sandalyeyi çe-kip oturunca gözleri ağır ağır ona kaydı. Gülşin Hanım konuşmaya pek hevesli duruyordu. Herhâlde Efracz’ı ikna etmenin yollarına başarısız bir girişim için daha o da başvuracaktı.

“Az önceki telefon konuşman aklımı aldı. Eve yabancı erkek girdi sandım.”

Banu beklediği konunun dışında bir mevzu açılınca rahatladı. Belirli isimlere karşı Bülent tarafını sergilemekten asla çekinmi-yordu. Yaşlı kadını korkutacağını hesaba katmadan telefonda sayıp dökmüştü.

Uslanmaz tavrıyla omzunu silkti. “Bazıları diğer yüzümle tanışmayı hak ediyor.” Hemen ardından korkuttuğu için mahcup oldu. “Özür dilerim, niyetim seni korkutmak değildi.”

“Edepsizin biriydi zannımca.”

“Yok yahu cahilin biriydi. Laf anlatmaya çalıştık boş yere.”

“Eh be iki gözüm hiç cahile laf anlatır mı?”

Banu dudaklarını birbirine bastırdı. “Yaptık bir hata.” Kabul-lenerek sakın karakterine büründü. Karşısındaki kadının diğer yü-züyle tanışmasını hiç istemezdi.

Gülşin Hanım uysalca gözlerini kırıştırdı. “Biliyor musun, Banu, ben sizin gibi kadınlardan çok korkardım.”

Aden’in oyuncağı düşünce Banu eğilip alamadığından yaşlı kadın hemen önce davranıp küçük kıza uzattı. Torunu gibi benim-sediği küçük kızın başını müşfik edasıyla okşadı.

“Niye kız?” Aden’den bakışlarını alarak yaşlı kadına çevirdi. “Ay benimki de soru mu ayol? Hak veriyorum sana. Ben olsam, Ba-nu’dan korkarım. Ayı gibi kadını. Cüssem akıllara zarar.” Nihaye-tinde kendiyle dalga geçtiğinde kırılan değil aksine gülen kadındı.

Gülşin Hanım kendine ettiği hakaretlere göz devirdi. “Korkacaksak hırsızından korkacağız, cüssesinden değil. Sevmeyi bilme-yenden ürkeceğiz, üzerine titreyenden değil. Sözümlü savurandan kaçacağız, sakımandan değil.” Ellerini üst üste koyarak midesinin üstüne bastırdı. “Sen bunların hangisinde duruyorsun?”

Banu ağzını temizlediği küçük kızdan gözlerini ayırmadan ya-nıtladı. “Sen karar ver şekerim.”

“Beni sesiniz ve tavırlarınız korkuturdu. Hiç öyle yan yana ge-lip muhabbet etmediğim için ön yargıma yenildim haliyle.” Utan-mış kadının devam etmek için kendini zorladığı aşikârdı. “Kaba ol-mak istemiyorum ama insanların sizden kaçması için taammüden yapıyorsunuz gibi geliyor bana.”

Doğru tespitte bulunan kadına manidar tebessümünü sergile-di. “Başka türlü kendimizi koruyamıyoruz. Bu memlekette trans olmak kolay mı?”

Gülşin Hanım ne demek istediğini anlıyordu. “Değil, ben ka-dın olarak çok zorluk yaşadım, hâlâ da yaşıyorum. Seçimleri se-bebiyle yeni baştan doğmuş bir kadının neler yaşadığını tahmin etmek pek zor değil.” Hemen arkasından sevimli gülüşüyle, “Ama çok güzel kadınsın.” Diye ekledi. Sanki içinde kalmış, söylemek için fırsat kolluyormuş gibi gerginliğinden sıyrılmıştı.

Teşekkür mahiyetinde gözlerini kırıştırdı Banu.

“Bize karşı ön yargılı davranılmasını artık kabul ediyorum. Beni anlamalarını da istemiyorum. Yobazlığın nezdinde nefes alan bir mahlûkun beni anlayabilmesi imkânsız. Sadece şiddet uygula-masınlar ve beni toprağımdan etmesinler yeter.” İnsanlara kendi-lerini anlatmak deveye hendek atlatmaktan çok daha meşakkatli bir uğraş olduğu için oluruna bırakmıştı. Yalnızca Banu kendini koruyabiliyorken, koruyamayan arkadaşlarının zarar görmesini is-temiyordu.

“Efrac trans mıydı? Daha on iki yaşında minnacık bir kız çocu-ğu. Sana şiddet uygulayan bu cani, Efrac’ı affeder mi?”

“Affetmeme lüksü yok efendim. Sike sike cezasını alacak. Sike sike Efrac’a da bana da saygı duymayı öğrenecek. Ha yok

derse, toplum düzenini bozmakta sakınca görmeyen her it gibi ben de bu düzensiz düzeni bozarım.”

Sinirleri harap olan iki kadın gözlerini birbirlerinden kaçırdı. Aynı geminin neferi iki kadın aralarına bir kız çocuğunu almışlardı. Hoş bu toplum ana karnına düşen kızı bile doğmadan acı külfetlere boğuyordu.

“Trans bireysin. Seni asla yargılamıyorum. Haşa saygım da var. Madem böyle oldu madem yeni bir düzen kurdun. Neden kendine daha iyi, daha saygın bir iş bulmadın?”

Kem küm ede ede nihayetinde sormak istediği soruyu yönelten yaşlı kadına ilk cevabı gülmek oldu. Uzun uzun içi sökülüne kadar güldü. Yaşlı kadının sorarken kızardığı sorunun benzerlerini çirkin yollarla almıştı.

“Seni rahatsız edecek bir şey söylemedim değil mi?”

Nezaketine karşılık Banu olumsuz yanıtı verdi. “Hayır şekerim. Sen öyle söyleyince aklıma geldi; müşteriler bize gelir işini halleder, uçkurunu rahatlatır, çıkacakları zaman *eh be kızım neden buralara düştün*, derler.” Çirkin anılarının üstünü iplemez gülüşüyle kapattı.

“İnsanlar seni uyarmak için bile önce işini görür, sonra da haklı gibi dost tavsiyesinde bulunur.”

Muhteriz edasından sıyrılamayan yaşlı kadın, çorbasını kontrol etmek için ayaklandığında ah ederek içini çekti. “Dost görünen-dir zillet, ah etsek ne fayda.”

Behzat’ın mahiyetine indiğinde anne babasının destek ve terbiyesini görüyordu. Sahip oldukları en kıymetli evlattı Behzat. Zamanında babası ve ağabeyi onu destekleseydi, Banu bugün neden bu işi yapıyorsun, soruları almazdı.

Kendi ayağı üzerinde durabiliyor ve kimseye muhtaç olmuyordu. Neden sorusunun cevabı buydu. İnsanlara değil, kendine zarar veriyordu.

“Behzat sayesinde seni ve Efrac’ı tanıdım. Önceden sokakta geçerken o çocukların ailesine çok kızardım. Nasıl bu çocukla-

rı sokağa atabiliyorlar diye. Etmediğim beddua, küfür kalmazdı. Hepsini öyle sanırdım.” Ocağın altını kıstı. “Meğer Efrac’ım gibi garipler de varmış. İyi ki diyorum, iyi ki Behzat onu aldı. Ya almasaydı? Ya o kız doğuma kadar Aden ile sokaklarda kalsaydı? Daha da kötüsü sokakta doğursaydı?” Devam edemeyince susup yanağından sızıveren yaşları sildi.

Banu yaşlı kadının harap olmasına üzüldü. “Bizi yine bir araya getirirdi, Efrac.”

“Allah günah yazmasın ama iyi ki o çocuk doğmadı diyorum.”

Banu itiraf etmeye korktuğu düşüncesinin Gülşin tarafından dile getirmesiyle rahat bir nefes aldı. “Bir tek ben gamsızlık ettiğimi düşünüyordum ama ne olursa olsun o çocuk doğmamalıydı.”

Efrac’ın bu travmayı asla yaşamaması gerekirken, hayatı en kötü noktaya kadar gelmişti. “Şimdi bu kızı toparlamalıyız. Bana bir kere ah etse anlayacağım derdini. Sanki birileri bu kızı kıstırmış konuşmasın diye.”

“Kim böyle bir vicdansızlığı yapar ki?”

Oyuncağıyla oturduğu yerde oynayan Aden’den gözlerini alarak şüphesini dile getirdi. “Hemşirelerden şüpheleniyorum ama hangisinin bu işte parmağı var emin değilim.”

“Tehdit edecek değiller ya.”

“Yanında konuşmuş olabilirler, belki de ağızlarından kaçırmışlardır.”

Her halükarda yanında birileri konuşmuş, öğrenmesini sağlamıştı. Efrac’ın depresyona aniden girmesinin mantıklı bir açıklaması yoktu. Bu deli sükûneti sonlandıracak bir atak şarttı.

“Dudu...”

Su isteyen Aden’e suyu içirirken kapı sesini işitti. Behzat ve Seyit gürültülü tartışmalarıyla içeri giriyordu. Behzat için konuyu kapatarak ilgilerini yemeğe ve Aden’e kaydırdılar.

Mutfığa gürültüleriyle giren adamların sessizliği Aden ayağının altından aniden çekildiğinde son buldu. Seyit’in aldığını bakmaya gerek görmeden biliyordu. Sulu öpücüğünün arkasından sesi geldi.

“Hanımlar selam,” diyerek Aden’i inceledi. “Bademim her geçen gün daha da güzelleşiyor.”

Efraz’ın kan bağı olmadığı küçük kız kardeşi ablası gibi serpi-liyordu. Behzat küçük yavrudan gözlerini güçlkle alarak iki kadı-na selam verdi. “Nasılsınız anne, Banu?”

İyi olduklarını belirten iki kadının sesini Aden bastırdı.

“Behe... Behe...” Sevgi dolu sesiyle cıvıldaayan minik kız Se-yit’in kucağından sallanarak onu alması için didiniyordu. Yanına gelen arkadaşının kucağında durmaksızın hareketlenen kızın ba-şını öptü.

“Güzelim Behzat demeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Ne doyumsuz adamsın. Adını söylüyor, kucağına atlıyor, her-kesten çok seni seviyor hâlâ memnun değilsin.”

Kıskançlık sezince gülümsedi Behzat. “Kıskanma,” kucağına atlayan minik cadıyı aldı. “Biz Aden ile ablasına bakalım,” diyerek mutfaktan sessizce ayrıldı. Bugünü atlatabileceklerini umarak ço-cuk odasına ağır ağır ilerledi. Göğsüne saplanan korku bir parçası haline gelmiş, artık onunla nefes alıp veriyordu.

Kapıyı yavaşça ittiğinde kızı sabah bıraktığı gibi buldu. Ya-tağında sessizce uzanmış dışarıyı izliyordu. Behzat günlerdir düşünmekten yorulmuştu. Hamile olduğunu bilmiyordu. Düşük yaptığını bilmiyordu. Hastanedeki herkesi uyarmışlardı. Kimse de konuşmamıştı. Kavgaya ettiğinde de bir şüpheliye rastlamamıştı.

“Efraz biz geldik.” Ses tonundan neşeyi eksik etmeden, Aden ile yatağın kenarına ilişti. Kızgınlıkla bir hamlede bulunsa ürküte-cek, duygusuz olsa incitecekti. İkilem arasında kalmadan elinden geldiğince neşeyle yaklaşıyordu.

“Effa... gel... Effa..”

Ablasına seslenen kızın sevinci içini burktu. “Bak Aden de seni istiyor.”

Tepkisiz eleman görev başına geçmişti. Odada kendisi dışında nefes alıp veren bir varlık yokmuşçasına davranıyordu. Cam bilye-lerinin titrediğini görünce gözlerini sımsıkı yumdu.

Böyle yapmanın zamanı değil, Gururlu...

Avazı çıktığı kadar bağırarak istiyor, küçük kızı gördüğü anda sesini yutarak iki büklüm kesiliyordu. Susmanın zamanı değildi. Konuşursa üzerindeki suçları bertaraf edecek, gelecek için bundan sonra daha emin ve korkusuzca adımlar atacaktı.

“Bana bunu yapmaya hakkın yok, beni böyle üzmeye gerçekten hakkın yok, Efrac.” Bodoslama dalışı önünde sonunda boğacaktı. Ya Behzat’ı ya Efrac’ı.

Lakin artık direnme vaktiydi. Boğulduğu sudan çıkmanın zamanı gelmişti.

“Şu evden çıktığım an aklımdasın. Bu şimdi değil, seni gördüğüm günden beri böyle. Aklımdan çıkmak bilmiyorsun.” Duvara anlatır gibi derdini paylaşıyordu. Ne fayda!

Aden ablasına gitmek isteyince Behzat onu serbest bıraktı. Küçük bebek ablasının kollarının arasına girerek kafasını göğsüne yaslayınca Efrac onu sıkıca tutup sardı.

“Şu aklım,” diyen adam işaret parmağıyla şakağına iki kere vurdu. “Hep seni düşünüyor. Nasıl, ne yapıyor, yemek yedi mi, sıkılmış mıdır, bir sorunu var mı? Sürekli ama sürekli oradasın ve seni düşünüyorum. Senden kaçamıyorum, Efrac. Söyleyeyim kaçmak da istemiyorum.” Sona doğru azarlıcasına hafiften çıkıştı.

Efrac El-Khatip ölüm orucuna girmiş gibi suskunluğunu asla bozmadı.

Kızmayacağım dediği noktayı terk ederek şahlandı Behzat. “Neden seni bu kadar düşünüyorsam, beni düşünmeyen bir kızın derdine ben neden bu kadar düşüyorsam artık!” Öfkesi sesiyle eş değer hızda arttı. “Aptallığımdan herhâlde. Aptal adamın tekiyim ki bana asla değer vermeyen birini bu kadar çok seviyorum.”

Çenesini birbirine bastırdığını görünce bir umut çırpınışlarını sürdürdü. Kanadından vurulmuş kuşun son kez göğe uçuşu gibi...

“Senin de sevdiğini düşünmüştüm. Bir abi olarak gördüğünü, beni Kamal gibi sevdiğini düşündüm,” derken Efrac nihayetinde bakışlarını camdan çekip onunla göz göze geldi.

Kanadı iyileşiyor muydu?

“Tabii abin olarak görmek istemeyebilirsin. Abiler çok özeldir kardeşler için. Yakın arkadaşın Rohan olmak istemiştin. Beni öyle gördüğünü düşünmüştüm.”

Direnişini kaybeden Efrac’ın yanakları ıslanınca Behzat vicdan azabı çekti.

“Senden hiçbir şey istemedim. O... o gözlerin var ya... İnsanı içine hapsediyor. Belki de beni büyüledin. Sen bir büyücüsün,” diyerek gülümsedi. “Yoksa sana nasıl bu kadar bağlanmış olabilirim? Seni nasıl bu kadar çok benimsemiş olabilirim?”

Duvara anlatsa bir yerinden çatlayarak çabasına bir el verirdi en azından. Bu gururlu, bu inadından vazgeçmeyen asi kız çocuğu istifini asla bozmuyordu. Umutsuzluğa bel bağlamak istemese de soluğu orada aldı. Onu böyle görmek canını yakıyor, susup ölümü beklermiş gibi davranması adamı diri diri yakıyordu.

“Sen hayatımda gördüğüm en... en,” derken duraksadı. Efrac şu an onun için neydi? Kafasını eğip sallarken ona bakmadı. O gözlere bakıp yalan söyleyemezdi. “Efrac sen hayatımda gördüğüm en merhametsiz kızsın. Bana hiç merhamet etmiyorsun.”

Merhamet için uzatacağı küçük elini bekledi. Odanın kapısı çalınmadan açılınca bekleyişi sekteye uğradı. Kimin geldiğine bakmadan Seyit’in telaşlı sesi odada yankı etti.

“Behzat hemen gelmek zorundasın!”

Behzat arkasına dönüp Seyit’i kontrol edince soluk benzinde korku gördü, yerinden kalkarak süratli adımlarıyla yanına ulaştı. Efrac korkmasın diye yanında konuşmamaya özen göstererek odadan ayrılıp kapıyı arkasından kapattı. O esnada içeriden gelen uğuldamaları duydu.

“Bu telaş ne?”

Seyit bir solukta haberi verdi: “Çocuk esirgeme kurumundan geldiler. Çocukları alacaklar.”

Sersemleyen adam çözülen diz bağları yüzünden düşme tehlikesi geçirdi. Aklını kaybetmeden soluğu salonda aldı. Resmi kurumdan iki kadınla bir adam gelmişti. Yanlarında bulunan avukatı Aykut’a baktığında *sakin ol* ifadesini anında çıkardı.

Bu durumda ne kadar sakin olabilirse...

“Behzat Yargıcı siz misiniz?”

Olumlu yanıtının arkasından ezbere cümleler döküldü. Çocukları alına yetkilerinin olduğunu, hastanedeyken bunu yapmaları gerektiği fakat doktor nezdinde hareket ettikleri için uygun görülen bir haftaya müsamaha gösterdiklerini bir ton cümle eşliğinde tek tek anlatmışlardı.

Behzat fermanı okuyan kadının aksine tek bir soru yöneltti. “Ne hakla?”

Otoriter duruşundan ve hiç bozmadığı ifadesinden sertlik akan siyah takımı elbiseli kadının keskin sesinden jilet tadında yanıt geldi.

“Annesi babası ve hiçbir kan bağınızın olmadığı hakkıyla!”

Kadın ayağa kalkarken elindeki dosyayı uzattı. “Ayrıca bir numaralı şüpheli sizsiniz. Duruşma görülmedi ve daha beraatınıza karar verilmedi. Çocukların burada olması kanunen yasak.”

Görevini yapması gerektiğini anlıyordu ancak bu sert ve delinmez zırhtan akan buz gibi cümleler canını yaktı. “Onlara bir şey yapmadım!” Kendini tek bir cümleyle savunarak aldığı dosyayı kontrol etmeden masaya fırlattı.

Avukatı dibinde biterek onu ikaz ettiyse de Behzat aldırış etmedi. Efraz böylesi soğuk pençelerin insafına kalacaksa Behzat yanmaya razıydı. Ağlayan annesi sakinleşmeden, Banu müdahil oldu.

“Çocuklar burada yaşıyor. Bu adam o çocuklara hayat verdi. Sokakta perişan haldeyken onlar, siz neredeydiniz?”

“Mevcut hükümetin bize verdiği izinler ve imkânlar dâhilinde hareket ediyoruz, hanımefendi. Keyfi davranışlar sergileme lüksümüz yok.” Zorluk çıkaracaklarını anlamış olacaktı ki uyarma gereği gördü. “Bana verilen görev de o çocukları yurda sağ salim götürmek. Zorluk çıkartırsanız aşağıda bekleyen bir ekip var. Yukarıya çağırarak durumunda kalacağım.”

Her şey ayarlanmış gibi. Zorluk çıkartacaklarını bildiklerinden bir ekiple gelmişlerdi. Behzat olanlara inanamadı. İstedikleri an

nasıl da takır takır anayasa, hak hukuk bilinciyle hareket ediyorlardı.

Avukatı sessizce uyardı. "Behzat çocukları alsınlar. Biz yine onları alırsınız. Hepinizin sakin olması, gitmelerine izin vermeniz gerek. Aksi bir durumda çocukları geri alamayız. Bizi zorlamayın."

Uyarılar ve telkinler anlamsızdı. Behzat avukatına sertçe çıkıştı. "Hiçbir yere gidemezler, Aykut!"

"Gitmek zorundalar, Behzat!"

Atışmaları kurumdan gelen görevli adamın sesiyle sonlandı. "Behzat Bey zorluk çıkarmanız halinde dosyaya işlenecek. Bunu eminim ne siz istersiniz ne de biz isteriz."

Tehditten uzak, sakin ve ılımlı yaklaşımıyla uyaran adamdan gözlerini alamadı. Efraz'ın bir haftadan fazladır çektiğini ve dahi çektirdiklerini görse emindi ki çocuk esirgemenin ne kadar tehlikeli olduğu kanaatine varırdı.

Annesinin için için ağlayarak isyan edişine kulak kesildi.

"O çocuklar benim oğluma sığındı. Aylardır benim oğlum o çocuklara bakıyor. Onlar için uğraşıyor. Siz gelmiş burada benim oğlumu tehdit ediyorsunuz. Utanmaz mısınız hiç kendinizden? O kızın tek bir gözyaşı dökmesine izin vermedi."

Taş kadar duygusuz kadın suçlayan tınısıyla olanları hatırlattı. "O kız bu evde yaralanarak ölümden döndü."

"Yataktan düştü!"

Feryat figan bağırان annesinin imdadına koştu Behzat. Sakin olmasını isteyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Nitekim annesi sakinleşme gayretine girmeden zorluk çıkararak karşısındaki görevlilerin ekmeğine yağ sürüyordu.

"Ekibi çağırıyorum." Elindeki telefonu çevirip numarayı tuşladı. Telefonu kulağına doğru götürdü. Gözleri bir noktaya bakarak, "Anlaşılan onlar da hemen gitmek istiyor," cümlesinin ardından aramayı sonlandırdı.

Behzat ne dediğini anlamadığı için kadının baktığı noktaya döndü. Efraz'ı ve Aden'i gördü. Kardeşini yine beze bağlayarak

sırtına almıştı. Elindeyse küçük bir çanta vardı. Gitmek için hazırlanmıştı. Efraz yine gidiyordu. Bu sefer hayatından tamamıyla çıkıyordu.

İliklerine kadar dondu Behzat. Temaşayı çok az idrak etti. Banu'nun hareketlendiğini, Efraz'ı sorguya çektiğini ve duvardan farksız kız çocuğu tarafından cevapsız kaldığını. Banu'nun bağırsıyla kendine anca gelebildi.

"Efraz gidecek misin gerçekten?"

Efraz iki kadın arasında ayarsızlıkla çekiştirildi.

"Bunu kesinlikle dosyanıza ekleyeceğim."

"Kes be sesini, kadın." Kadının ellerinden Efraz'ı alarak hemen yere çömeldi Banu. Behzat'ın tutmak istediği küçük ellerini öptü. "Efraz kuzum, meleğim." Saçlarını okşadı. "Neden gidiyorsun? Neden bizi bırakıyorsun?"

Hâlâ sessizdi. Cevap vermeksizin boş gözlerle duvarı izledi. Ne onun için ağlayan kadınları duydu, ne gitmemesi için çabalayan adamları gördü. Gözünü dünyaya tamamıyla kapatan küçük bir kız çocuğunun dramını yaşıyorlardı.

"Gidersen bir daha seni göremeyiz. Bir daha bizi göremezsin, bunu biliyor musun?"

Behzat *Gururlu*'nun vakarlı duruşunu bozmayışından kesin anladı. "Bırak Banu gitsin."

"Hayır, fıstığım bizi bırakamazsın." İkna etmek için yol deneyen kadın ya henüz farkına varamamıştı yahut o da kesin kararını kabullenemiyordu. Dostu ve avukatı tarafından Efraz'dan uzaklaştırıldı.

Zapt etmeye çalıştığı annesinin feryadı Efraz'a ulaşmaya çalışmasıyla büyüdü. Nitekim Behzat yine izin vermedi.

"Behzat bırak beni, oğlum. Çocukları götürüyorlar."

Yaşlı kadın çocuklara gitmek için her adımı attığında onu sıkıca tutan oğlundan dolayı bir adım atamıyordu. Banu tüm gücünü kullanarak gitmeye çalıştıysa da Seyit icazet vermedi.

"Seyit sikerim belanı bırak beni!"

“Banu yapma!”

Gitmemesi için çırpınan kadınlara, Efrac sırtını döndüğünde Behzat için direnmenin bir anlamı kalmadı. Yanına yaklaşan adamın dokunmasına izin vermeyen Efrac sırtında ağlayan kardeşini sakinleştirmeden komuta edilmiş robot edasında pür dikkat kapıya yürüdü.

“Behzat gidiyorlar... Behzat yalvarırım gitmesinler...”

Annesinin yalvarışlarına kayıtsız kaldı Behzat. Aden adını ağlayarak zikrederken, merhametsiz Efrac yoluna baktı. Sırtını olmayacak zamanda döndü. Behzat gitme demedi. Efrac evden çıktı. Kapı kapandı.

Efrac gitti. Behzat için o an her şey *bitti*.

Bölüm 22

Hayatın kuralı:

Gerçekleri saklama ortaya çıkar elbet, Efraz.

Yolunda giden hiçbir şey olmamıştı ki sonu hüsrana uğratmasın. Vedalardan kaçamayan kız çocuğu sevdiği insanların hayatını terk ederken uğrattığı hüsranın elemiini içinde en derin sarsıntılarla yaşıyordu.

Onu bırakıp gidenlere kızmayı kendinde hak gören Efraz, hiç hak etmeyen insanların hayatından bir çırpıda çıkıvermişti. Evvelinde ailesine çok kızardı. Terk edip gittikleri, huzurlu nefes almanın yasak olduğu cihanda onu tek başına bıraktıkları için sonsuz kızgınlık duyardı.

Tecrübe edindikçe kızmaktan ve dahi öfke duymaktan vazgeçti. Olanları kabul etmiş, artık olgunlukla karşılar olmuştu. Efraz El-Khatip artık on iki yaşında bir çocuk değildi. Büyüdüğünü hissediyordu.

Kendi başına kaldığı yetimhanenin üçüncü haftasını doldurmuşken olgunlaştığını kabullenmek ağır kaçıyordu. Bu üç haftalık süreçte terk ettiği insanlardan kimseyle konuşmamış, görüşmemişti.

Aden'i ondan kopardıkları ilk gün Efraz benliğini terk etti. Yurt müdürü onları da ayırmıştı. Aden'i başka bir yurda sevk ederek Efraz'ın deli çırpınılarından âdeta haz duymuştu. Allem etmiş kullem etmiş Aden'i geri almayı başaramamıştı.

Yurt müdiresi Feride; şeytanın insan kılığına girmiş haliydi. Bir gün Efrac'a iblisin ne olduğunu sorsalar, şüphesiz o kadını tarif ederdi. Kalbi kartlaşmış, kinin müştereki olmuş vicdansız kadın, sevgi dolu çocukları görmezden gelerek kendince alaşağı ediyor, üstelik şiddete maruz bırakarak onları sevgisizliğe alıştıırıyordu.

Efrac'ın nazarında dünyaya verilmiş en büyük ceza, sevgisiz büyüyen çocuklardı.

İklimi değişken bahar havasının gölgesinde üşüyerek, güneşinde terleyerek koca bahçeyi temizliyorlardı. Müdirenin felsefesine göre hayatta kalmak istiyorlarsa yaşam alanlarını temiz tutmaları gerekiyordu. Gereken temizliği ancak kendileri sağlarsa hayatta kalabilirlerdi.

Apaçık tehdit edildikleri yurtta türlü işkencelere eklenen bir eziyet de her işi kendilerinin yapmasıydı. Görevli eleman sayısı üç parmağı geçmiyordu. Aşçı Aysel ve iki güvenlik görevlisinden ibaretti.

Zemin temizliğinden, yatakhanein kirli çamaşırlarına, pencerelerinden tuvaletlerine ve müdire odasına kadar her yer didik didik çocuklara temizlettiriliyordu. Susturulan görevliler ne şikâyetle bulunuyor ne de müdahale edebiliyordu. Fiziki şiddet ile beraber psikolojik şiddete maruz kalan çocuklar haklarını korumayı bilemediğinden, şeytanın öz evladı müdireye boyun eğiyorlardı.

Münakaşaya girmekten kendini alıkoyan küçük Efrac, iletişim engelini önlerine koyduğundan verilen her türlü göreve sessizce uyar, akabinde sessizce odasına çekilip yatağına kıvrılırdı.

Seçtiği cehennemın sonuçlarına katlanacağını kendine kabullendirmişti.

“Bak, Feride annenin oğlu Can geldi.”

Yanıdaki çocuk omzuyla dürtükleyince kayıtsız kalmayan Efrac gelen küçük çocuğa baktı. Kendisinden bir yahut iki yaş büyük çocuğun kahverengi gözlerinde çocukları ezen tükenmez kin, mide bulandırıcı güçteydi. Küçümsediği çocukların sevgisinden verdiği kırıntı kadar edemeyen Can annesine dayanarak onları hor görüyordu.

Annesinin iblisi!

İşine geri dönen küçük kız esen hava yüzünden üşüdüğünü hissediyordu. Açlık yüzünden direnci kırıktı. Parmakları üşüyordu. Onları ısıtmak istedi.

“Hadi çocuklar çabuk bitirin, sizler için sıcak süt hazırladım.”

Aysel ablalarının haberi çocukları mutlu etmiş olacaktı ki işlerine daha hızlı sarıldılar. Aralarında heyecana kapılmayan tek kişi Efraz idi. Eskiden midesini çöpten aldığı çürük elmayla doyurduğunda mutlu olurdu. Şimdi altın tepside yemekleri sunsalar, Efraz o çürük elmadan aldığı tadı ve hazzı alamazdı.

Yetimhane; kimsesiz çocukların evi değil de ıslahevi görevini üstüne vazife olmadığı halde gören işkence mezarlığıydı. Müdür Feride ıslahevinde görevli olsa kuvvetle muhtemel yarınlarına sakat ve işlediği suçun fazlasından zarar görmüş korkunç çocuklar bırakacaktı.

İşini bitirdiği gibi fırçasını yerine koyarak sakın adımlarıyla sararmış merdiven basamaklarını aştı. Ona süt vermek isteyen kadını duymazdan gelmeyi ihmal etmedi. Aysel dahil iki güvenlik görevlisinin bıkmaksızın konuşma çabası takdire şayandı.

Behzat’ın bıkmadan üzerine titrediği Efraz hainlik ederek sırtını dönmüştü. Sırtını kimseye dönmek için artık yüzlerine gül-müyordu. Keza bir gülüşü daha soldurursa, kendi yaşamına can veren son dirayetini kaybedecekti.

Süt davetine katılmadığına kapı eşiğinde denk geldiği kadını görünce bin pişman oldu. Görmezden gelmekte müthiş yetenekli Efraz, topukları üzerinde dönerek hızlı hızlı yürümeye koyuldu ki omzundan bir paçavra gibi tutularak çekildi. Savrulan küçük kız tutunacak bir şey bulamayınca dizlerinin üstüne düştü.

“Nereye böyle?”

Tepesinde Azrail gibi duran kadına nefretle dolu göz bebeklerini dikti. Ağzını bıçak açmadan hayatındaki en ezik varlığı izlediğini ayan beyan ifade ettiği mimikleriyle izledi. Çocukların geleceğini çalan, içlerine korkuyu yerleştiren kaba kadını izledi.

Orta yaşlı, nadan kadının tahammül edemediği mimikleri gör-

mesiyle saçlarına yine saldırması beklediğinden daha uzun sürede gerçekleşti. Saçından çekiştirmeyi itiyat haline getiren vicdan yok-sunu kadın kim bilir ne denli eziyetlerle bu çocuklara zulmetmişti.

Üzerine doğru eğildi. Bir belirti vermesini istedi. Acıya dair tek bir belirti verirse Feride rahatlayacaktı. Efraz ezasından minik bir kıvılcım bile paylaşmayı çok gördü. Hissizleştigiğine inandırmak için elinden geleni yaptı. Böylece onu dövmekten vazgeçerdi.

“Gözlerini bana öyle dikme.” Ensesinden kavradığı saçını parmakları arasında fütursuzca çekti. “Oyarım yoksa.”

Bir tepki verirse kadının istediğini eline verecekti. Canı o kadar çok yanıyordu ki bağırılmamak için kendini kasıyordu. Vücudunu kasmaktan ağrılar çekiyor, çoğu gece uyuyamıyordu.

“Hadi şimdi,” diyerek bez parçasını savuran ilgisizliğiyle saçını iterek bıraktı. “İlkay’ı da al, odamı temizleyeceksiniz.”

İtilmenin kuvvetiyle yere kapaklanan Efraz içinden küfür yağmuruna tuttuğu kadını bedduayla ağırladı. Bir gün bunların cezasını kesecekti. Esed’i omzundan vuran Efraz, Feride’yi tarumar edecekti.

İkinci bir darbe alıp acıyla bağırarak Feride’ye istediğini vermemek üzere ayaklandı. Üzerini temizlemeden, yakasını düzeltmeden eşikten uzaklaştı. Arkasından hınç dolu sesiyle söylenen nemrut kadının sesine karşılık, kulaklarını kapamayı arzuladı.

Müdire odasına girdiğinde peşi sıra güvenlik memuru elinde malzemelerle görüldü. İnsafa gelmiş olmalılardı ki su dolu kovayı bu sefer onlara taşıtmadılar.

“Kürşat bunlar ne?”

Çocuk sesiyle irkilen Efraz koltukta uzanan Can’ı, ufak bir arayış sonu buldu. Asla büyüklerine doğru hitaplarda bulunmayan bu velet, annesi dışında herkesi hakir görerek üstünlük taslıyordu. Efraz hücreye kapatılacağı korkusundan değil, kapatılırsa onun için gelecek olanları görmeyeceği korkusundan çocuğun ağzının payını vermiyordu.

“Annenin odası temizlenecek.”

“Oyun oynuyorum sonra gelsinler.”

“Annen gelmeden hemen bitirmeliler. Merak etme uzun sürmez.”

Aralarında kurduğu diyaloga gözlerini bayarak iş başına geçti Efrac. Bu odadan ne kadar çabuk ayrılırsa, yatağına o kadar çabuk kavuşacaktı. İlkay’ın gelişiyle elektrikli süpürgeyi çalıştırdı. Sesten rahatsız olan iblisin oğlu kulaklığını takarak uzandığı koltukta rahatça gerindi.

İlkay devasa kitaplığın tozunu yarım yamalak alırken, heyecanla Can’ın oynadığı oyunu izliyordu. İmrenerek Can’ın elindeki tabletten kulağındaki kulaklığa kadar süzüyor, kendi üzerindeki lere bakarak iç çekiyordu. Buradaki her çocuk belki de imrenerek Can’ı izliyordu.

Ancak Efrac’ın hata olarak gördüğü acı bir durumdu, esasen buradaki her çocuk Can’dan daha iyiydi. Annesinden mütevellit kötü yetiştirilen çocuktan daha temiz kalpli ve masumlardı. Can’a baktığında Feride cadısı gözlerinde canlanıyordu.

Süpürgeyi bitirdiğinde, müdirenin zulmetmek için özel isteği üzerine yerleri eliyle temizlemek için bez ve deterjanla harmanlanmış su kovağını alırken, İlkay’ın hâlâ gözlerini tabletten alamadığını gördü Efrac.

“Oley be! Evet işte bu!” Ayağa kalkan Can sevinç nidaları atarken İlkay fırsattan istifade hemen sorusunu sormuştu.

“Hepsini öldürdün mü?”

“Tabii kızım tüm teröristleri öldürdüm.”

Koltuğun etrafında dönen Efrac, çaktırmadan elindeki tabletin ekranını kontrol ettiğinde yerde kanlar içinde yatan sürüsüyle terörist gördü. Küçük bir çocuğun daha bu yaşta teröristleri öldürme arzusu ve bu arzudan tatmin oluşu hiç hoşuna gitmedi.

Nasıl bir hale geldiklerinin kanıtıydı Can. Bilgisayar oyunuyla zihninin dehlizlerinde yatan açlık tetikleniyor, toplum savaşı benimseyen ve bundan haz alan küçük çocuklar yetiştirerek geleceğin akıbetini çok net gözler önüne seriyordu. Küçük yaşta empoze edilen kan arzusu, savaşı isteyenlerin ekmeğine böylece yağ süriyordu.

Mevcut sistem savaşı seviyordu, savaş ise insanları.

Büyük sözler vermek kudretli bir azim istiyor, çatırdadığı anda bir üflemede yıkılıyordu. Banu yıkılan sözün altında kalacaktı fakat göze aldığından göğüs geriyordu.

Efraz'ın gidişi, Behzat'ın yurda gitmelerine yasak koymasına sebep olmuştu.

Kırgınlıklar küçük kıza gitmek isteyen ayakların önüne bir set koymuş, iletişim kesinkes koparılmıştı. Giderken vedalaşmadığı ve sebebini izah etmediği gibi bir kez olsun arkasına bakma gayretine girmeden, yaşanmışlıklara sırtını dönerek kapıdan çıkıp gitmişti. Gerisinde açıklamaya muhtaç bıraktığı kırgın kalpler bırakmıştı.

Yurt müdürünün telefon görüşmelerine çocukları çıkartmayı-şından artık usandı. Her telefon görüşmesi bir bahaneyle sonlandırılıyor, Banu çocukların ölmüş olmasından dahi şüphe duyuyordu.

Banu şüphelerini Gülşin ve Beliz'e açıklayınca istediği desteği almıştı. Behzat ile mücadele etmeyi göz alamadıklarından kendini soyutlayan iki kadın, Banu'nun baş edeceğini bildiklerinden gitmesi konusunda hem fikirlerdi.

Geleceğini haber vermek için tekrar aradığında yanıt alamamış, Efraz'ın yaptığından şüphe eden Banu, sonrasında yine bir bahaneyle daha engellenince şüphesinde haklı çıktığına kanaat getirmişti. Ya Efraz ya da Aden'in başı dertteydi.

Güvenlik biriminin önünde dış cephesi krem ve açık kahveye boyalı üç katlı geniş binayı inceledi. Efraz ve Aden burada yaşıyordu. Onlar gibi kimsesiz, bakıma muhtaç nice kız çocuğu reşit olana kadar burada yaşıyordu.

Acı ve sevincin bir arada yaşandığı bu binanın duvarları konuşsa, yetim ve öksüzlerin ahına nasıl dayandığını anlatsa, bir daha çocuk dünyaya gelsin diye diretilir miydi?

Limon ağaçlarının gölgesinde kalan bahçenin ücra köşesinde oynayan küçük çocukları izledi. Anne baba hasretiyle tutuşan fakat yokluklarına alışan çocukları içten içe anlıyordu.

Güvenlik görevlisinin kapının ardında görünmesiyle dikkatini çocuklardan aldı. "Merhaba, ben Feride Hanım'la görüşecektim."

Arayacağını bildiren adamı beklerken elindeki poşeti son kez kontrol etti. İki kız için yeni kıyafetler ve oyuncaklar almıştı. Eli boş gelmeye gönlü razı olmamıştı. Hediyelerini seveceklerinden emindi.

Çocukları göreceği mutluluğuyla coşan Banu kafasını kaldırıp güvenlikçiyle konuşacağı esnada karşısında görevliye katılmış üç suret gördü. İki kadın ve bir güvenlik görevlisiydi. Diz altına kadar uzanan lacivert ekose eteğin üstüne beyaz yakası ütülenmiş gömleği çeken, bet suratıyla onu baştan aşağı süzen kadının müdire olduğuna kanaat getirdi.

Hemen arkasındaki kadının görevli olduğu ağarmış saç tellerinden ve yıpranmış yüz ifadesinden anlaşılıyordu. Bir grup halinde toplanmalarına bir mana vermekte güçlük çeken Banu metanetini korumaya ant içti. Tek isteği Efraz'ı ve Aden'i görmektir. İyi olduklarını bilmeye ihtiyacı vardı.

"Merhaba müdire hanım, Efraz ve Aden ile görüşecektim."

"Feride." Bet suratıyla kendini tanıtan kadın, telefonda ona bahaneler uyduran sesle birebir aynıydı. Alnındaki sert çizgiler bir an olsun düzelmedi.

Ant içtiği metanetini korumak şu durumda zor görünüyordu. "Feride Hanım," adını dilinde bastırarak geliş sebebini tekrar açıkladı. "Efraz ile görüşecektim."

"Görüşme yok bugün."

Reddetmeyi münasip gören kadının ben merkezli tutumu bir yana, makul bir açıklama yapmaksızın kovarcasına görüşmenin olmayacağını belirtmesi, delirmeye yüz tutan kadının işine gelmişti. Ant içtiği metanetin son demlerindeydi. Taşmadan evvel son kez uyardı.

"Sizinle haftalardır konuşuyorum; bana her defasında bir bahane sundunuz. Yemek dediniz, ders dediniz, uyuyor dediniz. Geleceğimi haber verdim oyalayacak yalan bulamadınız. Beni haftalardır telefonda oyalıyorsunuz. Efraz ve Aden için katlandım ama siz beni aptal sanıyor olmalısınız."

Feride Hanım ellerini arkasında birleştirerek kesin ve net konuştu: "Görüşme yok, dedim."

Banu tavrını küçümseyen gözleriyle, "Neden görüşme yok?" diye sordu. Allah vere de bu sefer mantıklı bir açıklama yapsın. Yoksa Banu kınında sakladığı kılıcını çıkarıp kadının boğazına saplayıverecekti.

Efraz'a zarar verenlerin onlar olduğuna inanmış bir kuvvetle gayrimakul tavzihinde bulundu kadın. "Bu çocuklarla süren davanız var. Dava kesinleşmeden onlarla görüşmeniz yasak. Burada çocukların güvenliği bizden sorulur. Onlar bize emanet."

Kaşlarını yukarı kaldırıp indirdi Banu. "Savcı çocuklarla görüşmemize engel koymadı."

"Olabilir," diyerek pervasızca omuz silkti müdire. "Biz kabul etmiyoruz." Her bir söz ayrı yalan, her bir söz ayrı bahane idi. Ama Banu artık bahane duymak istemiyor küçük yaralı kızı ile konuşmak istiyordu...

Elindeki poşetleri yere bırakırsa kirleneceğinden avuçları arasında sımsıkı tuttu Banu. Bir şule ki bedenini harıl harıl yakıyordu. "Çocuklar için yalanlarına katlanıyorum, sen astarını istiyorsun. Ben sinirlenmemeye çalışıyorum, sen inatla damarlarıma basıyorsun."

Korkmuşa benzemeyen kadın kolluk kuvvetlerini çağıracağını söyleyince çılgına döndü Banu. Çağırmazsa daha fenasını yapmakla tehdit edince güvenlik görevlileri öne atlamış, kadın tek bir bakışıyla yerine mih gibi çakmıştı.

Arkasındaki hareketliğin durduğunu hisseden kadın, "Zorluk çıkartmayın," diyerek sırtını döndü.

Demir tırabzanların arasından elini ani bir hamleyle uzatan Banu, kadını kolundan yakalayarak sertçe tırabzana yapıştırdı. "Bana iyi bak, daha on beş yaşındayken abimin," derken arabasının anahtarının sivri ucunu kadının şah damarının üstüne bastırdı. "Tam burasına ustura yerleştirmiş kadını. O zaman küçük bir öğlendim; katil olmak, hapse girmek zerre umurumda değildi. Şimdi seni öldürmek beni korkutmaz. Ya önümden çekilirsin ya da leşini bu kapıya post yaparım!"

Öz güvenden göğe yükselen burnunu bir hamlede indiren Banu, nefes alamadığını görünce kadını iterek bıraktı. Bu davranışı polise bildirilirse Efrac ve Aden'e kavuşmak hayal olabilirdi. Güvenlikçilerin açtığı kapıdan içeri girerek bahçeyi arşınladı.

Peşi sıra gelen kadını hissediyor, Aden'in veya Efrac'ın sesini, belki gölgesini bulur umuduyla etrafını hızlı hızlı tarıyordu.

Çocukların nerede olduğunu bilen kadın, onu yönlendireceğini söyleyince Banu peşine düştü. Uzun koridoru dolduran çocuk sesleri ve gülüşleri eşliğinde bitirdiğinde ikinci koridora açılan geçide soldan döndü. Önünde uzayan koridorun sonunda merakından tuttuğu Efrac ve Aden vardı. Nihayet onlara sarılabilecekti.

Bir kapının önünde durduklarında açık kapıdan içeriye baktı Banu.

Yatakhane kilitli dolaplar ve ranzalardan ibaretti. Duvar köşesinde küçük bir kızın yatağında uzandığını gördü. Çocuk sesleri her yerde çıkarken o tek başına buradaydı. Banu derin bir nefes alarak adımlarını ona doğru attı.

Aden neredeydi? Efrac kimseye kolay kolay emanet etmezdi.

Yatağa doğru vardığında çantasını ve poşetleri bir kenara koyarak küçük kızın yanına uzandı. Yatak ağırlığıyla içe doğru eğildi. Üstelik küçüktü. Efrac'a sarılırsa ikisi de sığardı.

Bir kabulleniş umuduyla çok özlediği küçük meleğine sarıldı Banu.

"Konuşmayacak mıyız?"

"Söylenecek ne kaldı ki?"

"Çok... Çok şey var..."

Ellerini başının altından çıkararak bir arayışa girdi. Kadın ne yapmak istediğini anladığında elini avuçları arasına aldı ve sıktı. Onu kabul etmesine sevinmişti. Hâlâ onlara tutunuyordu. Giderken arkasına bakmamasına rağmen hâlâ onları seviyordu.

"Beni kabul etmezsin sandım."

"Ne haddime..."

Göğsünü sıkıştıran acı gerçeği gönülsüz paylaştı Banu: "Bilmem, o kadar aradık seni, hiç konuşmadın bizimle. Yine bizi istemediğini düşünmüştük."

Bir müddet yanıt vermedi. Elini okşayan küçük eller arandı-
ğından kuvvetle muhtemel habersizdi. "Beni aradığınızı bilmiyor-
dum."

Bahaneler arkasına saklanan müdire onu şaşırtmadı. Sabır çe-
kerek küçük kıızı narin sesiyle yanıtladı: "Bilmukabele, bizi bekle-
diğini bilmiyorduk."

"Bizi?" diye fısıldadı Efraz.

"Evet, sen ve Aden. Gerçi Aden giderken çok ağladı."

"Ama ben ruhsuzluğumla sizi de yaktım değil mi?"

Banu yanıtlamadı. Vereceği karşılık iki tarafı kırardı. Neden
gittiğini sormak istiyor, hemen sonra kendisi anlatır ihtimaliyle
vazgeçiyordu. Efraz mantıklı bir açıklama yaparsa Behzat ikna
olurdu.

"Beni yıkayabilir misin?"

İşittiği sorunun altında kalan Banu hazmedemedi. Kendine
kimseyi dokundurtmayan Efraz, o yıkarken ne korkular yaşamış
kendini bilirdi. Oysa yıkamak için ne mücadeleler verirdi.

"Güzel... Güzelce kesele... Hastaneden beri böyleyim..."

Şakağından vurulduğu hissiyle sarsıldı. Zonklayan başını du-
varlara çarpası geldi. Küçük kız çocuğunun korkusu henüz geç-
memişti. Ömür boyu bu korku ve acıyla yaşayacak, birçok gece
uykusuz kalacak, tanıştığı veya karşılaştığı her erkek potansiyel
tecavüzcü olarak görünecek, güvenmesi uzun zaman alacaktı.

Boğazına kadar dolan kadın, ağlamamak için verdiği dirayeti
kaybetmek üzereydi. Kalbi Efraz'ın acısına dayanabilecek güçte
değildi ve sabrı tükenmek üzereydi.

Küçük kızın yanından dikkatlice kalkarak ayakları üzerinde
durdu. Gözünde biriken yaşları kimse fark etmeden hemen sildi.
Efraz onu sulu göz bir kadına çevirmişti.

Kapıda kederli gözleriyle bekleyen kadını fark ettiğinde yaptı-
racağı banyo için birtakım hazırlıklar istedi. Bugün kavga kıyamet
yoktu. Sessizce bir ricanın sonunda yaralı bedeni bütün kirlerinden
arındıracaktı.

Keşke ruhunu bütün yaralarından arındırabilsem...

"Size yeni kıyafet ve oyuncak getirdim. Onları da giyersin."

"Gerek yoktu."

"İçimden geldi."

Elini çabuk tutmalı, banyodan sonra karnını doyurmalıydı. Çok kalmalarına izin vermezlerdi. Müdire tekin ayak değildi ki bu çocukların güvende olduğundan şüpheliydi. Avukatı devreye sokmanın vaktiydi.

Burayı sevdin mi, sorusunu yönelttiği anda pişman olarak geri yutmayı diledi. Kim bu kadının kisvesi altında kalarak yaşamayı severdi? Bizzat Efrac'ın ağzından duyması gerekti ki gereğini daha hızlı yaptırabilirdi.

Küçük kızın yanıtlamak istemediği suskunluğundan, akabinde başka bir mevzudan girmesiyle anlaşıldı.

"Behzat ile konuştuğumuz gün... hava hafif yağmurluydu... Hatırlıyor musun?"

Banu'nun dudağına acı gülümsemesi peyda oldu. Efrac ona yüzünü dönmediğinden kederli hareketlerini göremiyordu. Pencereden dışarıyı izlerken o günü anımsadı. "Evet, sonra gök kuşağı çıktı. Sevinçten balkona koştu."

Malum olaylar olmadan bir gün önceydi. Nasıl unutturdu o güzel yüzünü Banu.

"Çok güzeldi. Yedi renk gökyüzünde özgürce parlıyordu."

Efrac'ın ruhu alaimisemaya bürünse ancak bu karanlıktan kurtulabilirdi.

"Gök kuşağında yedi renk var ama siyah yok."

"Evet ve iyi ki yok. O yedi rengin verdiği coşku daha güzel değil mi, Efrac?"

Biri duvarı izlerken, biri de pencerenin ardını izliyordu. Yarası aynı yerden kanayan birbirini anlardı. Banu tecavüze uğramamış bir kadındı fakat hayatı naçar acıların üzerine kurulu olduğundan küçük Efrac'ın acısını kalpten hissedebilirdi.

"Neden olmadığını hep merak ederdim. Sonra anladım. Bura-ya geldiğim gün de gök kuşağı çıktı."

Banu yüzünü camdan çevirdi. Yatağa dikkatlice oturarak şef-

kate muhtaç küçük kızın saçlarını okşadı. "Anladığın nedir, kuzum?"

"Siyah o renklerin arkasına saklanmış karabulutlar."

Efraz düşündüğünden daha kötü durumdaydı. Bodoslama konuya girdi Banu. Hesap kitap yapmadan, hassas davranmadan dosdoğru sordu. "Sana burada kötü mü davranıyorlar?"

"Babam: *korkaklar için yaşamak, en büyük tecrübedir*, demişti. Bu onların tecrübesi olsun."

Bir kere yanılmak istemişti. Çok değil Efraz'ın tecavüze uğramış olmasından korkmuştu. Akıl almaz sonuçla buralara düşmüştü. Yetimhanede zorbalığa maruz kalmasından korkuyordu. Şimdi gördüğü kız sınırlarını zorlayan bir halde karşısında uzanıyordu.

Esed ve Feride ateşlerde cayır cayır yanmayı hak ediyordu. Şayet Feride korktuğu gibi eziyet ediyorsa.

Banyonun hazır olduğunu haber veren kadınla ayaklandılar. Efraz'ın temiz kıyafetleriyle beraber kadının yol tarifine uyararak onu banyoya götürdü. Suyun derecesini ayarlarken arkasında kalan küçük kız : essizce soyunuyordu.

Bakma'ya dayanamadığından arkasını ona dönüp suyla uğraşmıştı. Soyunan küçük kız tabureye geçip oturduğunda Banu'nun elleri havaca kaldı. Bu çelimsiz beden üç hafta önce böyle değildi. Kemikleri sayılır derecede belirginleşen Efraz yurttan aç mı bırakılıyordu?

Tenini yakmayacak kadar sıcak suyu başından aşağı döktüğünde öfkeden titriyordu. Bu çocuklar zor şartlarda yetiştiriliyor, bakımları zaman zaman zorluyor olabilirdi. Ancak Efraz daha fazlasını yaşadıklarını çelimsiz vücuduyla beyan ediyordu. Belki de geçirdiği kazanın psikolojik etkileri ve onları terk etmiş olmanın hüznünden böyleydi. Elinde bir kanıt olmadan kadına çatamazdı.

"Canını yakarsam söyle."

"Canımı yeterince yaktılar."

Kadın yutkunamadı. Yakıldığında konuşamayan küçük Efraz canı ufak darbelerle acıdığı anda asla belirti vermezdi. Hoş ne zaman yıkarken canını yaktıysa bir saat kavgasını etmişlerdi.

Banu bugün hassas ve özveriliydi. Bu sefer onu yakmaktan ölesiye korktu. Kuş tüyü hafifliğinde keseyi teninin üstünden geçirirken, acımasız canıye yığınla küfür savurdu. Bu cana kıyılır mıydı?

“Neden hızlı yapmıyorsun?”

Boğazına kadar dolan ağlama hissi biraz daha katlanırsa oturup canı sökülene kadar haykıracaktı. “Canın yanar,” diye fısıldadı.

“Ameliyat izimden mi korkuyorsun?”

“Ha... Hayır...” diyerek yalana sığındı kadın.

Efraz korkusunu anlamıştı. Akıllı kızdı vesselam. “Banu?” diye kırılgan tonuyla seslendiğinde Banu keseyi fırlatıp kaçmak istedi. O sorunun geleceğini biliyordu. Nefesini kesecek saniyelere çok az sonra kavuşacaktı.

Ürkekçe, “Efendim?” diye seslendi.

“Benim... Benim çocuğum mu olacaktı?”

Sırtını keseleyen eli dondu kaldı. On iki yaşında bir kızın soracağı soru muydu bu? Heybesine yüklediği bütün acıları altında ezmiyor muydu bu soru? “Hayır,” diye fısıldadı. İkna olmazdı Efraz. Sesini tok tutmaya özen göstererek tekrarladı. “Hayır.”

“Ama ben daha on iki yaşındayım. Nasıl kürtaj olurum?” Şaşkıncı ve anlamsız bulduğu durumu izah ederken çaresizdi. “Ben kürtaj oldum!”

On iki yaşındaki kız çocuğunun çaresizliği “*ben kürtaj oldum*” cümlesiyle anlatılabilir miydi? Kese elinden kayıp düştü. Kızı tutan eli, eski küvetin kenarlarına tutundu. Metaneti yerle bir olan kadın dizlerinin üstüne düştü düşecekti.

Yana yakıla istismara uğrayan çelimsiz bedeninin feryadını işitti.

“Yanıyor,” diyerek işaret parmağıyla kalbini gösterdi. “Bir dokunsa... açıp baksan içine...” Konuşmakta zorluk çekiyordu. Bu feryada ses mi dayanırdı? “Çürük bir kalp görürsün... yaşamaya mecbur... bırakılmış... acıdan başka bir misafiri olmayan... bomboş bir kalp...”

Bir dokunsa bin ah işiteceği kalbi dokunmadan dökülmüştü.

“Bu... burası...” dedi ve boğazını gösterdi. “Her şey... her

şey... burada kalıyor... Kursağında kalıyor... Acı... Acı bir feryat var..."

O feryadı koparsa yüreğinde acıya dair canlı bir his kalmayacaktı.

Korktuğu feryadı avazı çıktığı kadar bağırarak kopardı. Banyoda yankı eden nara canilerin vicdanına biraz olsun değmeliydi. Değmeliydi ki hiçbir çocuk zarar görmesin. Tüyler ürpertici feryadına peşi sıra yaşlar eşlik etti.

Bir feryat daha koptu. Yüreği delirme noktasına gelmiş kız çocuğu biriktirdiği bütün acıları gaseyan edecekti.

"Efraz'ım!"

Çıplak dizini döven ses kadını şaşkına uğrattı.

"Biz... biz... sadece kuru bir ekmeğe muhtaçtık..."

Bir hamlede küvetin içine giren Banu bedeninden yakaladığı küçük kızı yanına çekti. "Her şey bitti yavrum benim."

"Anneme ölmek yakışmadı... Babama ölmek yakışmadı... Abime ölmek yakışmadı... Amer... Ölmemeliydi. O çok küçüktü... Benden de..." Hüngür hüngür ağlayan küçük Efraz ellerini indireceği noktalar aradı. Dizlerini dövmekten bitap düşmüştü.

"Efraz'ım yapma..."

"Ben çığlık atarken orada yatmak onlara yakışmadı!" Kriz geçiren küçük çocuk saçlarını çekiştirdi. Banu ellerini zapt etmekte güçlük çekti.

"Banu..." Ellerini küvetin zeminine sertçe indirdi. "Dur dedim... durmadı... canımı yaktı... ruhumu öldürdü Banu... annemi, babamı, kardeşlerimi öldürdü... keşke beni de öldürseydi..."

Dayanamıyorum, diye içine içine bağırdı Banu. Feryadına, isyanına şahit olmayı yüreği kaldıramıyordu. Efraz hamile kaldığını öğrenmeseydi bunları anlatmayacak, her şeyi içine atacaktı. Son-
suza değin sırtında bir yük gibi taşıyacaktı.

"Neden adil değil?" bas bas bağırdı. "Bu orospu çocuğu hayat neden adil değil?" sorusunu ezası içinde yeniledi. "Söyle hadi," bağırıktan yorgun düşen minik bedeni tutunmaya ihtiyaç duyuyordu.

“İnsanlar neden bu kadar kötü? Sevmeyi bilmiyorlar... başını okşamayı bilmiyorlar... kabalar... seni zayıf gördükleri an tekme-yi basıyorlar... bıktım... çok yoruldum Banu...”

Sorgularına yığınla cevap verecekken, bir kelam etmeye dili dönmüyordu Banu’nun. Küçük bir çocuğun kriz anı, yaşamaya direndiği çağdan bir kez daha tiksindirdi.

“Beni aldı oraya götürdü... gözümün içine baka baka hayatımı çaldı... Üstüne kefenimi giydirdi sonra da bana yaşa dedi...”

Esed’in yapmak istediği tam da buydu. Efrac’dan hayatını çalarak bu acıyla yaşam boyu savaşmasını sağlamıştı. Elllerinde can vermeye hazır kırılmış bir beden vardı ve bütün bunların suçlusu kendisiymiş gibi hissetti Banu. “Çok özür dilerim...”

Gözyaşları yanağına ardı ardına indi. Kafasını omzuna eğdi, kollarını iki yanına açtı. Titreyen çenesiyle cevapsız bir soruyu daha güçlükle yöneltti:

“Neden insanlara sadece merhamet verilmedi ki?”

Banu soruları, sorguları, haykırıışları karşısında kendini aciz ve yetersiz hissetti. “Kılıfına insanlığı geçirmiş bu cani barbarlardan merhamet beklenir mi be Efrac’ım!” diye için için isyan etti.

“O...o orospu çocuğu bana tecavüz etti...” Kollarını bedenine sararak vücudunu sakladı. Yüzünü gömdüğü kollarından kaldırımdan avaz avaz ağladı.

Alnını omzuna yatırıp eşlik etti Banu. Ağlamaktan nefret ederken susmaz olmuştu. Canileri öldürebilecek hiddetteyken, bir milim kıpırdamaz olmuştu.

Efrac... Küçük Efrac cinnetin eşiğinde yaşadıklarını avaz avaz bağırırken, sabaha çıkamayacaklarına kanaat getirdi.

“Aden’i de benden aldılar, Banu... Onu benden kopardılar... Ben nasıl gittiysem Aden de öyle gitti.” Bağırmaktan yaktığı boğazı öksürmeyle son buldu. “Kardeşimi benden kopardılar... Onlar da çığlıklarımı duymazdan geldiler.” Bu sefer kafası banyonun fayanslarına düştü.

Sersemleyen kadın duyduklarına inanamadı. Yanlış duymuş olmalıydı. Kulaklarının ona oynadığı iğrenç bir oyundu bu. Evet,

yanlış duymuştu. Aden'i ondan ayırmaya yetkileri yoktu. Alenen suç işliyorlardı.

"Banu ben insanlardan nefret ediyorum... Banu ben bu dünyadan nefret ediyorum. Banu çığlıklarımıza sessiz kalan herkesten nefret ediyorum." Çıldırmasıçasına bağırarak kızı bakışları usulca tekrar kaydığında yutkunamadı.

"Ah be kızım..."

Kafasını şiddetle iki yana salladı. Bakışları korkunçtu.

"Bir gün soracaklar; ey insanlar, kız çocuklarının çığlıklarına neden sessiz kaldınız? Ahtım olsun ki susanı affetmeyeceğim! Ahtım olsun ki görmezden geleni affetmeyeceğim! Yemin olsun sana ey insan; canını yaktığınız hiçbir kız çocuğunun hakkını helal etmeyeceğim!"

Çenesi tir tir titriyordu.

"Allah'ıma yalvaracağım... Diyeceğim ki onları affetme... Lütfen onları cehennemden en dibine gönder..." Elleriyle fayanslara üç kere üst üste hızlıca vurdu. "Onları affetmeyecek, diri diri yakmalarını isteyeceğim."

"Lütfen!" diyen kadın kollarını sıkıca küçük kıza sardığında sarıldı. Daha fazla bağırırsın istemedi.

"Banu," dedi bu sefer fısıltıyla. Bağırırmaktan sesi kısılmış yorulmuştu. "Bu dünyada bir dilek hakkım varsa, insanlığın bir daha gelmemesini dilerim. Zira hayvanların cennetini kirletiyorsunuz!"

Kadın onu ayakta bırakan son gücünü de duyduklarından sonra kaybettiler.

Bölüm 23

Hayatın kuralı:

Elini uzatmaktan çekinme, Efraz.

Neden kaçtın?

Kimilerinin sormak isteyip dilinin ucunu ezdiği soruydu. Mevcut korkular yaşamaktan ve sormaktan alıkoyuyor, kişi bu korkuya biat ederek benliğini yaşamaktan men ediyordu.

Nedir bu korkunun altındaki temel sebep?

En fazla yokluğuyla sınanacağımız, defalarca kez düşünüp delirmek yerine bir seferde kökten kurtulacağımız bu eziyete neden katlanıyoruz? Sadece bir kereliğine sorulsa kurtulacaktık.

Neden kaçıyorsun? Neden susuyorsun? Neden sevmiyorsun?

İnsanlar ayakta kalacağına inanmadığı için hep birilerinin elini tutma güdüsü duyuyordu. İçgüdülere dayanarak hareket etmenin ezasını çekmek pek şaşılr değildi.

Efraz neye dayanarak hareket ettiğini henüz anlayabilmiş değildi. Banu'nun sormaya cebelleştiği ancak çekindiği konuyu makul olmadığı halde anlattı. Zihninde defalarca kez yankı eden diyalog kâbuslarına da misafir olmuştu.

Efraz'ı uykusundan eden sebep, Behzat gelmeden saniyeler önce uyuduğunu sanan iki hemşirenin kendi arasında kurduğu diyalogdu.

—Yazık adama ama kaç gündür nezarethanede. Kıza yardım etmek istemiş, hamile olduğunu bilmiyor. Geçirdiği kazayla düşük

yapınca hamile olduğunu öğrendiler. Külçük kızdan kürtaç olduğunu da saklıyorlar. Davalık oldular ve çaresiz durumlar.

—Yani yardım edeyim derken hayatını kararttı.

—Asıl olaya hazır mısın?

—Ne oldu?

—Başhekimle avukat konuşturlarken duydum. Çocukları çocuk esirgeme kurumu alacakmış. Sanırım onlar da daha bilmiyor.

—Burada konuşmayalım aman kapat konuyu.

Konuşmayalım dediği konunun her bir kelimesini ezbere biliyordu Efraz. Düşük yaptığını, günlerce ortalıkta olmadığı için kırıldığı Behzat'ın asıl ahvalini yanlış zamanda duymuştu.

“Her şeyi böyle öğrendim,” diye noktaladı son sözlerini. Öldürmeye can attığı adamdan bir bebeği olmuştu. Efraz kendisinden tiksinişmiş, bir daha kimseyi görmek istememişti.

Lakin anlatmakla iyi mi etti bilinmez, Banu'nun köpüren öfkesi onu korkuttu. Aden'in ondan koparıldığını söylememesi için müdire telefona çıkartmamıştı. Yatağın etrafında volta atan kadının ettiği küfürlerin çoğunu anlayamamış, sormaya yanaşamamıştı.

İblisin ta kendisi Feride'nin oyunları Efraz'a acı, Banu'ya hiddet yaşattı. Sayısını bilemediği kaç çocuk kalbi kartlaşmış bir kadına emanetti ve denetimler olduğu halde kimse bu kadından şikâyetçi olmuyordu.

Efraz diğer çocuklara da şiddet uyguladığını anlatamadı. Yalnızca Aden'i ondan kopardığını ve çok sinirli tutumlar sergilediğini ucundan paylaşabilmişti. Gerçeği apaçık anlatsa bu kapıdan koştur koştur çıkacak, Feride'nin yaşamını şah damarından kesecekti.

Behzat'ı kurtarmak isterken kendi özgürlüğünden olacaktı.

Efraz bir adamın yanmasına sebep olurken, varlığıyla ayakta durmayı sağlayan kadından da mı olacaktı?

“Onların icabına bakacağım.” Kendine söz veren kadının kararlı tutumu onunla göz göze geldiğinde değişti. “Fakat önemli olan sen ve Behzat'ın akıbeti. Efraz eğer avukata doğruları anlatmazsan, Behzat kurtulamayabilir.”

Anlamakta zorluk çekti Efraz. "Nasıl?"

Alt dudağını ısırp ısırp bırakan kadın pek çaresiz görünüyor, konuşmaya davrandığı an vazgeçip susuyordu. Behzat'ın nezarethaneye neden alındığını da henüz anlamamıştı.

Haftalar sonra tıka basa yediği yemeğini silip süpürmüştü ve hepsi Banu ile konuşması sayesinde olmuştu. İçini dökünce rahatlamıştı ancak Behzat'ın kurtulamayacağı haberi midesine yumruk yemişçesine etki bırakmıştı.

"Bak Efraz'cım," diyerek yanına ilişerek elini tuttu Banu. "Sen küçük değilsin. Sana bunları söylemek şu an için doğru da değil ama bilmen gerek."

Bilmek istediğini kim söylemişti? Bilmek için aslında hazır olduğunu. Elini tutan ellerin verdiği güvene ve sıcak şefkate sığındı. Mülteci mezarlığından farksız kalbini savaş korkusu sardı. Kim, kaçınıcı kez ölecekti?

"Behzat şartlı tahliye sayesinde nezarethaneden çıktı. Yani hâlâ baş şüpheli o. Eğer sen gerçekleri anlatmazsan, sana bunu yapanın kim olduğunu ve ne zaman Türkiye'ye geldiğini avukatına bildirmezsen, Behzat'ı sanık olarak hapishaneye tıkarlar. Çok uzun süreler orada kalabilir."

Feride'den yediği tokattan daha ağır acıyla yüzleşti. Efraz boşluğa bakan gözlerini bir müddet alamadı. Hayatını kurtaran adamın parmaklıklar ardına suçsuz yere götürülmesi reva mıydı? Adaleti sorgulamamak işten miydi?

"Benim yüzümden mi?" derken sesini kendisi duymakta zorluk çekti.

"Hayır," diye kesin yanıtıyla reddetti Banu. "Senin yüzünden değil, kuzum. Kanunlar işliyor, Lübnan konsolosluğu dahil oldu."

Lübnan polisi o gece oradaydı. Esed'i vurduğunu biliyorlar mıydı? O adamın sıkıldığı ateş caniyi öldürmüş müydü? Ölmemiş olmasını, her gün bir çileye maruz kalmasını temenni etti.

"Eğer Behzat'ı ve Aden'i görmek istiyorsan avukata her şeyi doğrusuyla anlat. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Meraklı tutumuyla kadına sorusunu yönlendirdi. Haftalardır yolunu gözlediği adam yoktu. Acımasızlığına katışılık haklı olarak onu istemeyebilirdi. "Behzat beni görmek istiyor mu?"

Banu umutsuz görünüyordu.

"Sana çok kızgın ama evet, görmek istiyor."

Cevaptan tatmin olmayan Efraz cümleyi dosdoğru kendince düzeltti. "Bana çok kızgın, beni affetmeyecek ve görmek istemiyor. Ne yaparsa kabul ederim, Banu. Onu çok kırdım, biliyorum." Hatasını telafi edecekti. "Avukatla konuşacağım."

Banu düzelttiği cümleden hoşlanmamış olacaktı ki kaşlarını yıkarak cık cıkladı. "Behzat kimseyi görmek istemese, yanında yine olmasını isteyeceği sensin."

Efraz kafasını sallayarak inanmadığını belirtti. "Birilerini hak etmeden kırarsan, istenilmezsin. Behzat'ın kalbi taştan değil ki."

Çocuk olmadığını söyleyen kadının avuntularına kanmadı. İnsanı ne kırar en iyi bilenlerdendi. Kırılmaktan bükülen Efraz, birinin bükülmesine de sebep olmuştu. Nefret ettiği insanlardan pek farkı kalmadığından kendine çok kızgındı.

"İnsanlar sanki dünyaya zarar verebilsin diye gönderilmiş varlıklar. O kadar o kadar benciller ki. Bence insanlar bu dünyanın başına gelen en kötü şey!"

"Sen de bir insansın."

"Keşke olmasaydım."

Banu elini uzatıp yanağını uzun uzadıya okşadı. "Ah yavrum benim ah, insan çürük elma yüzünden kendini ne demeye suçlasın!" Azarlamadan tatlı tatlı sitem etti.

Yüzünü avucuna gömerek gözlerini yumdu. Şefkatin en saf halini aldığı kadına hayrandı Efraz. Ne zaman bir çift sohbet etseler, kendini bulmak istediği yerde oluyordu. Huzur arayışını sağlayabiliyordu Banu. Behzat kadar değerliydi.

"Sen çok iyisin biliyor musun?" Sevgi dolu tebessümü cümlelerin sonunda dudağının kıyılarına kondu.

Banu kendiyle dalga geçer bir tutumla yanıtladı. "Kimilerine göre."

Minnet ihtisasıyla dolup taşarak kadına hislerini ifade etti.
“Beni hep dinliyorsun.”

Banu elini çekmeden önce saçlarını okşadı. Vakur edasıyla kendi düşüncesini bildirdi. “Herkes dinler.”

Ancak Efraz ona katılmadı. “Hayır, herkes dinlemiş gibi yapar.”

“Seninle sohbet etmeyi çok seviyorum, bunu zaten biliyorsun.”

Derin bir nefes alırken, “Biliyorum,” dedi başını ranzanın demirliklerine yasladığında. “Bazen öyle şeyler oluyor ki kendi kendime şunu diyorum; acaba ben yanlışlıkla mı dünyaya geldim?”

“Yanlışlıkla geldiğini düşünme. Hem biliyor musun? Allah sevdiği kullarını dünyaya melek olarak yollarmış. Sen meleğim çok özel bir kızsın.”

“Bunu daha önce de söylemiştin.”

“Hep söyleyeceğim. Sen kızım, çok özelsin.”

Adını zikreden sesi işitiyor, tanıdık olmasından mütevellit cevap vermek istemediğinden uyanmak istemiyordu. Gördüğü düşleri bir bir yitirirken mükerrer eden Efraz seslenmelerine artık kayıtsız kalamayarak gözlerini aheste aheste açtı. Güneşin vurduğu aydınlık oda karanlığa alışmış gözlerine işkence edince tekrar yumdu.

Nitekim ona seslenen biri vardı ve nefes alışverişini çok net duyabiliyordu. Yumduğu gözlerini tekrar açarak başında bekleyen Aysel ablasını gördü. Ne olduğunu bakışlarıyla sorguladı. Beden diliyle anlaşmayı becermek bu süreçte işine epey yaramıştı.

“Kahvaltıya inmen gerek. Yaklaşık bir saat sonra avukatın gelecek.”

Kahvaltı? Gözleri pencereden sızan günışığına yeniden kaydığında hayretle büyüdü. Sabahın ilk ışıklarında uyandırılmıştı. Sabahın ilk ışıklarına merhaba demişti. Afallayan küçük kız yataкта doğrularak, “Kahvaltı?” diye sordu. Şaşkınlığı soluk benzine yansımıştı.

Dün akşamüzeri yanından ayrılmıştı Banu. Aden'i getireceği sözünü vererek gidince Efrac hayalini kurarak uykuya dalmıştı. Dünden bu yana gözlerini ancak bu sabaha Aysel ablasıyla açabilmişti. Hiç böyle uzun uzun uyumazken, komaya girmişti sanki.

"Evet kızım, Banu sana bakmam için sıkı sıkı tembih etti ve yemeklerini düzgün yemezsen Aden'i getirmeyecekmiş."

Duydukları yataktan ışık hızıyla fırlamasına neden oldu. Yataktan çıkarken kapısına koşarken kaybettiği dengesi yüzünden düşme tehlikesi yaşadı. Kardeşinin kahrından ruhu çekilen Efrac, ona kavuşmanın beklentisiyle katlanabilmişti. Eziyet Banu geldiğine göre bitiyordu.

"Aden gelecek?"

"Bu sana bağlı!"

Banyoda biten koşuşu elini yüzünü ayarsız hızında yıkamakla devam etti. Dün bu banyoda acılarını ilk defa haykırmıştı. Saklayarak ruhuna zarar verdiği yaşanmışlıklar bir başka kulağa misafir olmuştu. Efrac pişman değildi. Kendini utanmış hissetmiyordu. Yalnızca Behzat kurtarıldığında ve o canının akıbetini öğrendiğinde Efrac kendini kurtarılmış hissedecekti.

Yüzünü kurulayarak yatakhaneye geri döndü. Yatağını düzelterken kadına haftalardır sessizliğiyle işkence çektirmemiş gibi soru sordu.

"Ben tüm gün uyudu?"

Aysel yastığını elleri arasında döverken, "Evet, ben de seni uyandırmaya kıyamadım," diye sakince yanıtladı. Yastığını pikenin altına sıkıştırdığında kapıya davet ederek, kahvaltı için yemekhaneye inmeleri gerektiğini belirtti.

Banu'ya söz vermeden de bunların hepsini yapıyordu. Yalnızca Efrac onun sözünü dinlemeyerek kendi kafasına eseni yapıyordu. Uslu olacağı bu süreçte Aden'i görmek için her şeye katlanacaktı.

Yemekhaneye aceleyle geçen Efrac kahvaltıyı kaçırmaktan korktu. Banu soracağından yalan söylemek istemiyordu. Sıkı denetime tabi olacağını bilen Efrac en az hatayla atlatma niyetindeydi.

Önüne koyduğu tepsiden kahvaltılıkları ağzında ağır ağır çiğneyerek sohbetten her zamanki gibi kendini men etti. Aidiyet duy-

gularına hudutlar koyan küçük kız hem kendisini hem etrafındaki-
leri kanaatince böyle korumaya alıyordu.

Kahvaltı esnasında gardiyandan mütevellit müdire onları kont-
role geldiğinde Efraz özellikle kahvaltısına yoğunlaştı. Nefretle
yoğrulmuş gözlerine katlanamadığından bu sefer ona zevki tattır-
madı.

Efraz kahvaltıdan sonra işinin başına geçeceğini düşündü an-
cak farklı bir odaya alındı. Avukatın geleceğini hatırlayınca sabırla
gelmesini bekledi. Belki Seyit de gelirdi.

Ya da Behzat...

*Yaptıklarından sonra hâlâ utanmadan onu bekliyorsun, iç sesi
taarruza geçti. Sana o kadar yardım etmesine rağmen avukatını ka-
bul edip konuşmadın, hak etmedikleri halde herkesten uzaklaştın.
Yaptıklarına değdi mi?*

Onca çektiklerine ve dahi çektirdiklerine değmiş miydi? Ha-
yır! Nazarında Behzat'ın hayatından çıkarsa mutlu olacağı kana-
atine vararak hareket etmiş, yük olmaktan ötesine geçmediğini
varsaydığından yokluğuyla hepsini kendinden arındırmayı hedef-
lemişti. İnsanoğlu bazen fayda sağlayamadığı noktada zarar ver-
mekten kaçınamazdı.

“Merhaba Efraz.”

Hemen ötesinde tanıştığı avukat ve yabancı bir kadın duru-
yordu. Takım elbisesi içinde görmeye alıştığı adamın sakalsız yü-
zünde umut vardı. Behzat'ın avukatı onu kurtaracağı için böylesi
heyecan duymayı hak ediyordu.

Hemen yanında tebessümlü dudaklarıyla, omuzlarından dökü-
len sarı saçları ve avukatın omzuna değen küçük omuzlarıyla güzel
bir kadın duruyordu. Psikolog olabilir miydi? Anlatacağı hikâye-
sinden sonra geçirmesinden korktukları krizi engellemek adına
gönderilmiş olabilir miydi? Tanıştığında anlayacaktı.

Efraz ayağa kalkarak onları karşıladı.

“Ben Avukat Aykut Teber,” diyerek elini uzattı adam.

Kendisine uzatılan eli inceledi. Akabinde bakışlarını adamın
ve kadının yüzüne çevirdi. Behzat'ın avukatı olması güveni tam

sağlayamasa da ürkütüyordu. Uzattığı eli beklemeden sıktı. Teşekkür ederek yanındaki kadını takdim etti adam.

“Tercüman Burcu Teber. Kendisi kız kardeşim olur. Aramızda bir yabancı yok, Efraz. Bizimle paylaşmaktan çekinme lütfen.”

Efraz tercümanla el sıkıştıktan sonra koltuğa geri oturdu. Çaprazında kalan ikili koltuğa oturan abi kardeşten gözlerini alamadı. Abisi yanında olan şanslı kadınlardandı.

“Burcu senin tercümanlığını birebir yapacak, böylece iletişim sıkıntısı çekmeyeceğiz. Anlatmak istediklerinin sınırı yok, Efraz. Senin ve Behzat’ın lehine olacak her şeyi bize aktarman çok daha yararlı olacak.”

Tek tük kelimeler dışında anlamakta sıkıntı çekmeyen Efraz, tercümanın çevirip Arapça aktarmasına bir yönde sevindi. Anlamadığı noktalar esasen önem arz ediyor, iletişimsizlik belki de iyilik yaparken kaçınıcı kez bir kötülüğe sebep olacağından çeviri mantıklı geliyordu.

Odanın kapısı tıklatılarak tekrar açıldı. İçeriye Aysel elinde dolu tepsiyle girdi. Avukat ve tercümanın önüne birer kahve, Efraz’a da meyve suyu koydu. Teşekkür edenlere afiyet dileyerek odadan ayrıldı.

Kapı kapandığında avukattan mest edici soru geldi.

“Nasılsın?”

Efraz bazı durumlarda bu sorunun yasaklanması gerektiğini düşünüyordu. Verilecek her cevap yalandan ibaret olacaktı. Hem kimsesizler yurdunda ve şeytanın yandaşı Feride’nin nezdinde kim iyi olabilirdi?

“İyi,” yalanını keyifsizce beyan etti.

Avukat çantasını dizlerine koyarken göz ucuyla onu süzdü. “Gözlerin tam aksini söylüyor. Bak ben bir avukatım, bana yalan söyleme.”

Efraz tutumundan vazgeçmeden yanıtladı. “İyi dediysem iyi-yimdir.”

Burcu’nun varlığı çeviriyi yaptıktan sonra âdeta kayboluyor, yalnızca sesiyle kendini ifade edebiliyordu. Efraz ona her baktığında

bıçak yarasını kanatıyordu. Derin bir nefes alıp sessizce geri verdi.

“Peki, öyle olsun,” diyerek çantasından birkaç dosya ve küçük siyah bir cihaz çıkardı. “Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim öncelikle.”

Sebebini gecikmeden avukata sundu kız. “Behzat için!”

Avukat Aykut çantasını bırakacağı esnada cevabı üzerine duraksadı. Yaşadığı kısa donukluk ismini andığı anda titreyen sesiydi. Ya da çekinmeden sebebini belirtmesiydi. Kısa bir baş sallamanın ardından çantasını bıraktı ve hızla toparlandı.

“Öncelikle şunu açıkça ifade etmek istiyorum; geçmişini ve yaşadığın acı durumu, zor olacağını ve seni üzeceğini biliyorum fakat bu noktada seni ve Behzat’ı ancak anlatacakların kurtarabilir, her şeyi alenen anlatman gerekiyor.”

Efraz onayladı. Her şeye hazırlıklı olmasa kabul etmezdi. Lübnan’dan kaçış sebebi ve planları dahil olmak üzere o gece yaşadığı katliama kadar bir bir, atlamadan, en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Zihnine asla unutulmayacak izler kazınmıştı.

Aykut ses kaydı cihazı olduğunu belirterek, anlattığı her şeyi kaydetmişti. Araştırmalardan onu öğrendiklerini ancak birkaç noktada zorlandıklarını anlatan adama hak verdi. Zira en belirsiz nokta Aden idi.

“Aden hayatına nasıl dahil oldu?”

Küçük kız avuç içlerini birbirine bastırıp pencereden dışarıyı seyre koyuldu. Türünü bilmediği, gagası renkli bir kuş pencerenin etrafında uçuyordu. Baş ettiği türden kanatlarını çırparak uzaklaşabildiği kadar uzaklaşır, kendini güvenli hissettiği en kuytu noktada saklanabilirdi. Efraz onun yerinde olmak istedi. Onun gibi özgür ve temiz.

Yüzüne sirayet eden gülümsemesiyle, “Özgürlüğü kuşlara nasıl da kaptırdık ama...” diye imrenerek fısıldadı.

Tercüman burcu, “Anlamadım,” diye araya karışınca Efraz derin derin soluklar eşliğinde gözlerini kadına çevirdi.

“Aden benim hayatımı kurtardı.”

Çeviri yapılırken Aykut afalladı. “O daha çocuk.”

“Bağırdı.”

“Kim?”

“Annesi... Kızımı kanlar içinde bana ve o yabancı adam getirdi. Eğer annesi bağırmasaydı ya kendi katilim olacaktım ya da kötü bir kız çocuğu. Sizi temin ederim ki katil olmam kötü bir kız olmamdan daha iyiydi. En azından gidecektim.”

“Gitmedin, bir adamı vurdun!”

“Bana tecavüz edene çiçek mi uzatsaydım?”

Tercümanın inlemesiyle Efrac’ın dikkati dağıldı. Kadının ifadesindeki sarsıntı Efrac’ın içinde harlanan ateşle mukayese bile edilemezdi. İstismara uğramış bir kız çocuğunun anlattığı masal değildi ve birebir yaşadıkları yüzünden psikolojisi de sağlam değildi. Yargılayan avukat diline hâkim olsa incileri mi dökülecekti?

Avukat cümlelerin manasını duyunca kardeşi kadar sarsıldı. Akabinde kızaran yüzünü açtığı dosyalara gömerek sakladı. “Azze’nin babası senden intikam almak için canını yaktı. Aileni katlettiğini iddia ediyorsun. Kanıtın var mı?”

“Bizi sınırdan kaçıran adamlar biliyor. Gizli olması için hepimiz sakladık ve mahalledeki kimseye Türkiye’ye kaçacağımızı söylemedik. Her şey gizliydi. O kamyonete bindiğimizde hiçbir sorun yoktu. Ben indikten sonra polis, silah sesleri ve yangın gerçekleşti. Eğer o kamyonetten çıkmasaydım ben de ölecektim. Ne yazık ki çıktım. Esed beni o sırada yakaladı.”

Efrac’ın soğukkanlılıkla anlattığı hikâye iki kardeşin boğazını düğümlüyordu.

“Ben ondan nefret ederdim, o da benden. Sürekli aşağılar, herkesin içinde küfreder, küçük düşürür, onu rezil ederdim. Abim izin verseydi Azze’ye vurduğu gün onu öldürürdüm.” Gözlerini ceviz kaplama masanın üzerindeki portakal suyuna dikti. “Kendi kızını para uğruna satan bir mahlûk bana acımaz.”

Canını yakan adama Efrac da acımamıştı. Tetiği tutan elleri titremiş, omzundan vurmaya başarabilmişti. Ancak o yabancı polisler gelmeden Esed’i haklamıştı. Kayıtlara geçtiği için tekrardan belirtti Efrac.

“Bana acımayanı ben de vururum, Avukat Bey. O adam da vurdu. Onu öldürdü mü bilmiyorum.”

Avukatın rengi solunca Efraz kaşlarını yıktı. Esed'in en ağır cezalarla hadım edilmesiyle sonunu bulmasını temenni ediyordu. Lakin Trablusşam topraklarında eziyete uğramış hangi kadının hakkı sağlanmıştı ki o mahlûk gereken cezayı alabilsin!

“Etrafımız insan kılığına girmiş şeytanlarla dolu.” Dikkatini yeniden avukata verdi. Sesi bir öncekinden daha sert, bakışları az önceye nazaran daha ıstıraplıydı. “O şerefsiz de o şeytanlardan biriymi.”

Avukat aldığı cevapların neticesinde yalnızca kafasını sallıyordu. Nihayetinde bir soru yöneltti.

“Şu an Lübnan'da olsaydın. Neler olurdu?”

Manidar bir sualin yanıtı pek çetin olurdu. Gözlerini tavana dikti Efraz. Neler olacağını tahmin etmeye gerek kalmadan kitap gibi okudu. Kız çocuğu olduğu için ya evlendireceklerdi ya öldüreceklerdi. Tecavüz eden değil, uğrayan namusundan olurdu. Neticede ayıp onundu. Ardı arkası kesilmeyecek iftiralarla yüzünü öne egeceklerdi. Mahallede kimse ona bakmayacak, en katlanılamaz gerçek ise Esed'e bir şey olmayacaktı. O şeref yoksunu namussuz herif elini kolunu sallayarak ortalıkta gezecek ve erkeğim diye geçinecekti.

Şayet katledilen Majid El-Khatip'in kızı olmasaydı!

Kamal kardeşinin canını yakan Esed'i öldürecek ve hapse düşecekti. Efraz ise annesinin kanatları altında yaşayacaktı. Bu acıya katlanacaktı. Ailesi yanında olsaydı göğüs gereceği her acı biraz daha katlanır olacaktı.

Fakat gelinen noktada kendi adaletini kendisi sağlamıştı.

Avukatın sorusunu cevaplamak yerine başka bir soru sordu. “Neden her ayıp kadınlara vaat edildi. Erkeğin hiç mi ayıbı yok?”

Avukat sorusundan hoşlanmışa benzemiyordu. “Ayıbın cinsiyetle alakası yok, Efraz.”

Sesi bakışlarına nazaran yumuşaktı. Neler düşündüğünü merak etti Efraz. Özel bir gücü olsa da şu insanların gerçek düşünceleri-

ni okuyabilse keşke! Ah o zaman yaşamak için hevesi ve dirayeti kalır mıydı?

"Ama her adında kusurun büyüğü ilk kadında bulunur," kederli sesiyle tespiti sundu. "Bizim orada adalet yoktur, özgürlük yoktur, huzur yoktur, kadın bir hiçtir. Kadın onlar için temizliktir, evdir, köledir."

Tercümanın zorlanarak çevirdiğini fark ediyor ancak diline hâkim olanıyordu. Ah! Bir sitem etmeye başladı mı dur durak bilmezdi. "Annem hiç okuma yazma bilmezdi. Hiç okula gitmedi. Gereksiz bulmuşlar." derken aklını kurcalayan soruyu yöneltti: "Sahi neden okuyan kadın istemiyorlar?"

İki kardeş soru ve cevapları karşısında eğilip bükülüyor, baş etikleri küçük kız çocuğunun hamlelerini kestirmediklerinden acı çekiyorlardı. Efraz anlatmaya hazırdı. Onlar duymaya hazır mıydı? Tepkilerine baktığında olumsuz yanıtı alıyordu Efraz.

Avukat Aykut keyifsiz tınısıyla sualine karşılık verdi: "Çünkü hakkını arayan bilgili kadından korkuyorlar."

Doğru ya korkak zihniyetin nazarında kadın ne kadar güçlü olursa, erkek o kadar ezilecekti. Erkek egemonyasına ters düşecekti. O yüzden kadın cahil kalmalı, susmalı, dayak yemeli ve her şeyin suçlusunu olmalıydı.

Gelen yanıtın gerçekliğine sevinirken, manasındaki korkunçluk üzülmeye neden oldu Efraz'ın. "Doğru."

"O yüzden kız çocuklarını okutmazlar."

Avukat ile iletişimleri farklı kafalarda düşünmediklerinden olsa gerek sorunsuz ilerliyordu. Behzat'ın avukatını sevmişti. Behzat gibi düşünen ve konuşan ancak onun gibi olamayan bir adamdı.

Ne zamandır sormak istiyordu. Özellikle yasalardan haberdar olan bir avukat daha doğru yanıtlar verirdi. "Türkiye özgür bir ülke mi avukat bey?"

"Elbette özgür bir ülke."

"Peki," dedi ve soluğunu ciğerlerine çeke çeke sualini yöneltti. "Burada tecavüz, şiddet, yağma, açlık var mı?"

Tercümanın çevirirken profesyonelce davranmak için edindiği

aba Efraz'ın takdirini kazanmıştı. Efraz soruyu sorarken acı çekiyormuş gibi görünmüyor, pat pat yöneltiyordu. Karşısındaki bir kadındı ve neler hissettiğini az çok anlıyordu.

“Caydırıcı cezaların olduğu ülkelerde de bunlar var, Efraz.”

“O zaman o ülkelere Türkiye de dahil şiddetin, tecavüzün, istismarın var olduğu hiçbir ülke zgr değildir. Kadınların, ocukların, sudan sebeplerle dayak yiyen ve asla cezası verilmeyen zalimlerin olduğu hiçbir ülke zgr değildir.”

“Değildir, haklısın.”

“Sizin burada tecavüz edenlere ne yapıyorlar?”

Aykut çaresizce kafasını indirdi. “Deliller ve savunmalar neticesinde kimi serbest... kalıyor kimi de ceza alıyor.”

Küçük kız gülümsedi. Umutla harmanlanan bakışlarına huzursuzluk çökerek kayboldu. “Vallahi Avukat Bey sizin adaletinizi de sevmedim.”

Burcu acıyla gülümsedi. O acı gülümsemenin ardını anlayabildi Efraz. Caydırıcı cezaların uygulanmadığı sistem karanlıkta kalan sadist ruhları canlandıran bir aracı haline gelmişti.

Avukat odaya geldiğı ilk halinden çok daha farklı ve tükenmiş görünüyordu. Elindeki dosyaları apar topar masaya bırakarak ayaklandı. “Mo... Biraz mola verelim, Efraz.” Telefonunu aldığı gibi odadan çıkarak, arkasından kapıyı kapattı.

Efraz yalnız kaldığı kadına baktı. zgn görünüyordu. Öğrenen herkesin takındığı ilk ifade yüzünde mevcuttu. Acımak! Bu yüzden kimsenin öğrenmesini istememişti Efraz. Acıyan gözlere asla tahammül edemiyor, metaneti o noktada gme gidiyordu.

“Bana yle bakma, rahatsız oluyorum.”

Burcu utanarak üzerine çeki düzen verdi. “zgnm, fark edemedim. Fakat bilmeni isterim ki bu bakışlarım sana değil.”

“Neye peki?”

“Hakkını savunmak için konuşmak isteyen ama susturulan ocuklara.” Diyen tercüman Burcu akabinde devam etti. “Sen susma küçük kız. Susma ki senin gibi olanlarda konuşsun, hakkını arasın ve adalet yerini bulsun. Sana yapılan zulmü haykır ki korkaklar

cezasız kalacağını sanmasın. Sen susarsan herkes susar.”

Ah daha susturulan çocuklar vardı değil mi? *Rezil olacağız aman konuşma, babana boyun eğ, konu komşuya rezil olacağız, bu onların hayatı bizi ilgilendirmez, annesi babası karar vermiş karışmak bize düşmez...* Susturmak ve bastırılmakla ezilen çocuklar yarına sessiz ve kimsesiz ruhuyla yarım yamalak çıkıyor, kendilerine asla güvenmeyen, konuşmaktan korkan, ezilmeye mahkûm edilen bir birey oluyorlardı.

Yetiştiremeyen anne babaların elinde ziyan olan çocuklara gönüller yansa, çırağı sönmez bir ateşin çemberinde dönedura son nefeslerini verirlerdi.

Avukat Aykut odaya geri döndüğünde küçük kızın tercümanla konuşması yeniden çeviriler üzerine yoğunlaştı. Duruşmada konuşulacaklar ve savunmaların nasıl yapılacağını, nerede konuşup susacağını tek tek anlattı. Aden’i neden kardeşi olarak tanıttığı dahil her şey ayarlandı.

Aykut çantasına dosyaları koyduğunda zoraki gülümsedi. “İyi-ce dinlen, haftaya duruşmamız var.”

Anlatılanları pekiştireceğini ve Behzat’ın özgür kalabilmesi için elinden geleni yapmayı hedefleyerek onayladı. “Tamam.”

Ses kayıt cihazını çantasına koyarken tavsiyede bulundu avukat. “Ayrıca artık mutlu olma vakti, Efraz. Hayatına yeniden başlamak ve insanları sevmek için. Senin sadece bir hayatın var ve kimse senden çalamaz.”

Dudağının bir kıyısı yukarı müstehzi ifadesiyle kıvrıldı. Dile kolay tavsiyeler verenlerin kaçırdığı bir ayrıntıyı araya sıkıştırdı. “Bana bu hayatla ilgili tek güzel bir şey söyleyin, o zaman gömdüğüm umudumu tekrar göğe çıkartırım!”

Aykut suspus oldu. Çünkü ona bu iğrenç hayatla ilgili verecek tek bir umudu dahi yoktu.

Bölüm 24

Hayatın kuralı:

Hayata sıkıca tutun, Efraz.

Güneşin doğduğunu hissediyorum...

Ebedi saydığı, zinhar kurtulamam dediği karanlığın içine; güneşin huzmeleri sızarak karamsarlığını kırmak üzereydi. Kanaati yalnızca özgürlükten ibaret küçük kızın umudu bugün yerecekti.

Belki...

Hâkim karşısına çıkmasına dakikalar kalmıştı. Az sonra toplanacakları bir salonda yaşadığı acı hatıraların defteri açılacak, gizlenen her şey açığa çıktığında Behzat'ı kurtaracaktı. Kurtardığı kahramanına küçük Efraz sıkıca sarılacaktı.

İzin vermeyeceği endişesinin kuşandığı kalbi tir tir titredi. Haftalardır düşlediği kavuşma anına sayılı zaman kalmıştı ve hayal ettiği gibi olmazsa Efraz çok daha derinden yaralanarak ruhuna kast edecekti.

Bitmek bilmeyen yolun sonunda güzel bir adam vardı. Ağabey deyip sarılmak için yana yana tutuştuğu...

"Aden geldi?"

Şoför mahallinde oturmuş, dosyalarını kontrol eden Avukat Aykut'a sualini yöneltti Efraz. Çalışma ve sosyal hizmetler müdürlüğünden temsilci Emel Hanım'la beraber almıştı onu. Heyecanla birbirine sürttüğü ellerine kısa bir bakış atan avukat vakit kaybetmeden heyecanını söndüren olumsuz yanıtı verdi.

Mahzunluğun sirayet ettiği yüzüne büzdüğü dudakları eşlik etti. "Ben onu görecek sandı."

Kafasını usulca önüne eğdi. Kenetlediği parmaklarını bir bir çözerek kendince oyalandı. Aden'in yanında olduğu müddetçe Efraz akıl sağlığını koruyabilmişti. Haftalardır merak ettiği kardeşinden tek bir haber bile alamamışken, mahkemede görmeyeceği gerçeğini öğrenmesi üzmüştü.

"Belki duruşmadan sonra Emel Hanım bizi ona götürür."

Avukatın bir ihtimal öne sürdüğü gerekçe Efraz'ın sönen heyecanına bir kıvılcım çakarak ateşlendirdi. Hemen yanında oturan kadına gözlerini dikti. Emel Hanım kabul etti.

"Feride Hanım'ı haber verir, gideriz."

Avukat Aykut onayladı. "Siz orasını bana bırakın!"

"Yakın zamanda gideriz, Efraz."

Temsilci Efraz'a istediği yanıtı vererek, gerekçe yürürlüğe konulmak üzere kabul edildi ve bu sevinç ateşini harladı. Hasretleriyle tutuştuğu Aden ve Behzat'a sarıldığında devir teslim töreni gerçekleşecek, huzursuzluktan sonsuz huzura nail olacaktı.

Adalet sarayının kapısına park edilen arabadan, şoförün onun için açtığı kapıdan sabırsız tutumuyla inerek, beklediği sureti harıl harıl aradı. Tanıdık bir sima bulamayınca kırılan hevesiyle avukata döndü ve gülümseyen çehresiyle karşılaştı.

"İçeridedirler."

Aceleci kalabalığın arasına karışan Efraz, hayat telaşesine kapılmışları çocuk gözüyle inceledi. Herkes bir yerden bir yere koşuyor, hummalı sohbetlerini ya grup halinde yahut telefon üzerinden ediyor ve yanından geçtikleri insanın yüzüne dahi bakmıyordu. Kendi halinde olmalarından mı kaynaklanıyor yoksa umursamaz mı bilinmez, küçük kızın dikkatini çekiyordu.

Onlar kadar hür ve özgür olmayı, kendine güvenmeyi düşledi. Oltaya denk gelip çırpınan bir balık değil de, özgür kartal olup uçmayı heves etti. Kim bilir, belki bir gün başarırdı.

Giriş kapısının nerede olduğunu bilmediği devasa binaya telaşlı insanların arasından sıyrılarak süratli adımlarıyla yaklaştı. Yanı-

na yetişen Aykut'un yönleri tarif etmesiyle doğruca kapıya yürüdü.

Yönlendirmelere sorunsuz uyan Efraz, kalabalığın içine tekrar karıştığında ikinci bir merak dalgasına kapıldı. Bu hummalı telaşın ardında ne gibi sorun ve acılar vardı? Kimler haksızlığa uğramış, kimler haksızlık etmişti? Masumu kadar suçlusunun da bu kalabalığın arasında elini kolunu sallaya sallaya yürüdüğü kanaatindeydi. Avukata sorsa hepsinin sorunlarını bilmediğini söyleyerek merakına gölge düşürürdü.

Takip ettiği adamla beraber ikinci kata çıktıklarında merakı yerini palazlanan umuduna bıraktı.

"Yanımdan ayrılmıyorsun, Efraz."

İkaz eden avukatın elini tutmasıyla uzun koridoru kimseye çarpmamaya özen göstererek öğretmeni eşliğinde geçtiler. Adımları ne kadar sakınse kalbi bilakis coşkuluydu.

Göğüs kafesini zorlayan acının sebebi bugün mutluluktan ve yüzü gülüyordu. Behzat'ı göreceği heyecanı akıl bırakmamıştı. Sersemleyen çocuk sırtıyor, Behzat'ın gözüne ilişeceği anı kolluyordu.

Koridor bitip döndüklerinde göğün maviliğini taşıyan harelerine iki tanıdık suret takıldı. Sırtını duvara dayayan Banu'nun bir adım uzağında duran Seyit elleri cebinde, sakın sakın konuşuyorlardı.

Ayakucunda heyecandan yükselen Efraz, tutunacak bir dal aradı. Elinden tuttuğu avukatın varlığını unuttuğu anları doruklarında yaşıyordu. Behzat'ı görmek isteyen Efraz gördüğü suretlerle bu denli coşmuşsa, Behzat'ı gördüğü noktada ufak çaplı bir kriz geçirebilirdi.

"Sakin ol küçük kız."

Avukat neşeli tınısıyla esriyen kızı ikaz ettiyse de aldırış etmeden yanlarına gitmek için adamı peşinden sürükledi. Sandalyede oturan Behzat'ı gördüğünde yerine mih gibi çakıldı Efraz. Bir noktaya kilitlenmiş gözlerin hüznünü durduğu noktada en saf haliyle hissedebiliyordu.

Hasret kelamının tafsil etmeye yetersiz kaldığı acı; final bölümüne varan kitap gibi son noktaya ulaşarak Efracı ı derinden sarstı. Sevinç naraları atmak isteyen küçük kız yalnızca hüznü adamı seyrediyordu.

“Efracı!”

Narası koridorda yankı eden Gülşin ile bakışlarını güçlkle adamın üzerinden kaydırđı ve kendisine doğruca gelen kadına çevirdiğı bakışlarını saniyeler içinde ayırarak tekrar Behzat’a kaydırđı ve o anda göz göze geldiler.

Grup halinde yaklaşanları görecek gibi değildi. Keza bakışları hâlâ Behzat’ın üzerine yoğunlaşmış, durduğı noktadan ilgiyle seyre dalmıştı.

Hüzünle harmanlanan güzel gözlerine hayal kırıklığı konunca Efracı yutkundu. Sarılan Gülşin Hanım sebebiyle sarsıldığında umursamadan adamı yoklamaya yılmadan devam etti.

Bir gülümsese dünyası aydınlanacak, safi mutluluğun deryasında boğulmadan yüzecekti. Ne var ki Behzat Yargıcı gülümsemek şurada dursun, bakışma faslını aniden keserek Efracı ı yüzüstü bıraktı.

Ne bir tebessüm, ne bir tepki, yalnızca hayal kırıklığını barındırdığı gözlerini üzerine dikerek yaşattığı kırınlıkla bir başına bırakarak önüne döndü. Bütün enerjisi yerle yeksan edilen küçük Efracı kafasını önüne eğdi. Umutlar içinde geldiğı adliyeden umutsuz çıkacaktı.

Behzat’ın okuduğı kitaplardan verdiğı bir örneğı anımsadı. Ünlü bir filozofun aforizmasıydı: *Ashnda kötülüklerin en kötüsüdür umut, çünkü insanın çektiğı eziyeti uzatır.*

Efracı’nın eziyeti uzayacak, Behzat yok sayarak geçirdiğı süre boyunca umudunu yitirecekti. Belki de boşa umutlara kapılmıştı. Behzat aklandığında ve kapıdan suçsuz olarak çıktığında tıpkı onun yaptığı gibi sırtını dönecekti.

Gerçekleşeceğine dair sezgileri güçlenen Efracı ağlamaklı oldu. Kendisiyle konuşan ahaliye mümkün mertebe verdiğı kısa yanıtlar dışında kendisi ekstradan bir diyalog kurmadı.

Karşılıklı oturdukları süre boyunca bir kez olsun göz göze gelmediler. Çünkü göz göze gelmemek için harcadıkları üstün çaba sonucunda bakışlarını tek bir yere sabitleyebilmişlerdi.

Behzat salon kapısına, Efraz adliye duvarına...

Yanında bir hareketlilik sezince usulca döndü. Banu elini tutunca içten tebessümünü sundu. Ona güç veren bu kadındı. Kalbini bir nebze ferahlayabilmesini sağlayan da yine oydu.

"Azizem birazdan içeri alacaklar bizi. Sen hep cesur ve güçlü bir kız oldun. Bugün de gücünü doğru zamanda kullanmaktan ve cesur davranmaktan asla vazgeçme tamam mı?"

Efraz nasihatine canla uyacaktı.

"Unutma savaşta silahın değil, cesaretin seni kurtarır."

Tam destek veren sözleri kalbine hücum ederek Efraz El-Khattip'i direnişi için ayaklandırdı. Behzat'ı kurtaracak, onu istemezse kendi yoluna bakacaktı.

Aden ile birlikte...

Mübaşirin ismini zikredişiyle ürperdi. Duruşma başlıyordu. Banu'nun elinden son bir kez destek alan Efraz salona doğru fıstıklı makamla adımlarını sürüdü. Hatay'daki komşuların yüzlerini tanımakta güçlük çekti. Behzat'ı korumak için gelmişlerdi. Şahitlik edecek herkes arkasında duruyordu.

Mübaşire göre hareket ettiğinden heyecandan bayılmak üzereydi. Dizleri titriyor, sırtından ecel terleri dökülüyordu. Tüm bunları yaşayacağını söyleyen avukatının sözlerini anımsadı. Korkacak bir şey olmadığını, heyecan dalgasına kapılıp savrulmaması gerektiğini biliyordu ancak her şey gibi bu da dile kolaydı.

Ağır havasının çarptığı mahkeme salonunda, solunda kalan heyetle göz göze geldi. Yüksek platformlu ahşap masanın arkasında bir kadın, üç adam cübbeleriyle oturuyordu. Heyetin sert ve sarsılmaz ifadesi korkudan kendini alıkoyamayan küçük kızın kalbini tekledi.

Hemen önlerinde bir kadın bilgisayar başında, çatık kaşlarıyla oturuyordu. Efraz mübaşirin gösterdiği sandalyeye oturmak için doğruca yürürken onları incelemeye devam etti.

Bir kız çocuğunun hayatına az sonra tanıklık edeceklerdi. Onlar Esed gibi acımasız mıydı? Yahut Behzat gibi vicdanlı mı? İnsanları ikiye ayırmayı itiyat haline getiren Efracz onları dar bir kalıpta ayırıyordu. Tüm bunlar o gecenin etkisiydi.

Yanına ilışen Avukat Aykut'a kısa bir an baktı. Behzat'ın avukatı hiç görmediğı bir adamdı ve Aykut iyi hazırlandıklarını söylemişti. Alnının akıyla sanık sıfatından kurtulup buradan çıkabilecek miydi Behzat? Hakkının savunulmasını beklediğı bu salonda onu neler bekliyordu?

Şahitler kapı arkasında çağrılmak üzere bekletilerek, yalnızca izleyiciler mübaşıir tarafından ağır ağır içeri alınırken, Efracz her anı kaçırmadan zihnine kazıdı. Sonuç ne olursa olsun bugünü asla unutmayacaktı.

"Behzat Yargıcı!"

Çağrılan adamın ismi tüylerini ürpertti. Heyecanına kapılan Efracz ayağının ucunda yükselmek gibi bir alışkanlık edindiğinden kendini kontrol altına alamadı ve gem vuramadığı duygularının esiri oldu.

Sanık kürsüsüne alınan adamın hayalet gibi ciddi ve keyifsiz duruşu gözünü korkuttu. Zan altında kalmasından mütevellit gelecek değildi ancak Efracz onun vakarlı duruşunu görmek istiyordu.

Yan yana oturan üç kişiden ortancasının sesi yükseldi. Efracz başlayan duruşma için son bir kez nefesini alıp verdi. Birazdan söz hakkı ona tanınacak, başından geçen her şeyi alenen aktaracaktı.

Bilgisayar başında oturan kâtibin hâkim konuşurken bastığı klavyeden yükselen sesler dikkatini dağıtıyor, zihnindeki yoğunluk allak bullak oluyordu.

Efracz güç almak için son bir kez Behzat'a baktı. Ağabey demeye can attığı, bir sarılsa kavuran hasretini dindireceğı adama son bir kez baktı. İnsanlıktan korkarken, güçlü kalmak için bir adama ihtiyaç duymak, durumun garabetini çok daha net anlatıyordu.

Hâkim sözünü noktaladığında Avukat Aykut sessizce fısıldadı:

"Her şeyi anlat. Unutma; korkan çocukların sesi sen olacaksın."

Sen... Bir avukatın kurmaması gereken cümle tanık oldukları duruşmanın tam ortasında dile getirilmişti. Hiçbir çocuğun korkmaması için çaba sarf edilmesi gerekirken, cenge mahrum bırakılan her mağdur çocuk için feryadını avaz avaz bağırması isteniyordu. Ne trajikomik bir durum ama!

Yalnızca kafasını salladı ve heyetten gelecek ikinci bir konuşma bekledi.

“Efraz El-Khatip?”

Hâkimin ağzından ismini duyunca kanı çekildi. On iki yaşında bir kız çocuğunun sefaleti ve acısı mevcut meclise kendisi tarafından aktarılacaktı. Yüzleştiği her dakika Efraz’a zor geliyor, üstesinden geleceği telkinlerini kendine ederek metanetini koruyordu.

“Evet.”

“Bizi iyi anlıyorsun değil mi? Soracağım her soruyu rahatlıkla anlayacak, cevap verebilecek misin?”

“Evet.” Tekrar eden yanıtı üzerine tercüman Burcu ile göz göze geldi. Zorlandığı noktalarda dahil olacaktı.

Hâkim elindeki dosyalardan gözünü ayırarak, “Anlat bakalım, Efraz,” cümlesiyle beraber söz hakkını tanıdı.

Sağ elinin şahadet parmağını kaldırdı. Öğretmeninden izin alan öğrenci gibi hâkimden gerekli izni istedi.

“Önce bir sual?”

“Sor bakalım?” Gözlüğünü burnun ucuna indirip gelecek suali bekledi. Başının ortası seyrekleşmiş hâkim Behzat’ın babası Burhan Bey gibi yaşlıydı ancak onun kadar sevimli değildi. Efraz ona güvenilebilir miydi?

“Behzat serbest... kalacak?”

“Gerçeği bilmem gerek. Önce seni dinleyeceğim, sonra diğerlerini dinleyeceğim. Yargılama sonunda kararı vereceğiz.”

Efraz kafasını ağır ağır salladı. Söze önce akidesi bozuk Esed ile başladı. Rasâsî sokağının korkulu rüyası, dahâmetiyle yanından geçenleri ürküten zalimi bir bir döktü.

Lübnan sokaklarında geçen sefaleti, ailesini, çaresizliklerini,

bir lokma için nasıl savaştıklarını tüm çıplaklığıyla beyan etti. Türkçeyi öğreten babasının Türkiye'ye daha önce nasıl geldiği ve onları götürme kararı aldığını, sınırda yaşadığı vahim durumu, uğradığı istismarı üstü kapalı anlattı.

Titreyen sesine inat yılmadan devam etti. Tercümanın çevirisi bittiğinde Efraz kaldığı yerden devam etti. Can kulağıyla dinleyen heyetin ifadesi asla değişmiyor, küçük Efraz'ın heybesine korku binerek yükünü artırıyordu.

"Aden kardeşin mi?"

Teyit edilmek üzere kendisine yöneltilen soruya olumsuz yanıtı verdi:

"Hayır."

"Neden ona yardım ediyorsun?"

Neden yardım etmesin? Birilerinin yaptığı iyilik karşısında sorgulanmasından pek haz etmezdi Efraz. Behzat'ı sorguladığını hatırlayınca kendine kızarak, beklettiği hâkime yanıtını verdi. "Çünkü o da benim gibi şansız kızlardan. Yardıma muhtaç, öksüz ve kimsesiz."

"Kaçakçılardan birinin seni kurtardığını söyledin. Aden'i de o mu kurtardı?"

"Evet, o olmasaydı kafama sıkacaktım."

"Sanık Behzat Yargıcı'dan şikâyetçi misin?"

Mavi harelerinin ışığı acıdan sönüverdi. Behzat'ın aklanacağı anı dört gözle beklerken gelecek soru muydu bu? "Hayır, o bizim hayatımızı kurtardı," diye yanıtladı cümlelerin sonunda tebessüm ederek.

"Onu ilk gördüğüm zaman çok korktum. O zalim Esed gibi bana dokunmasından, canımı yakmasından ölesiye korktum. Bu sefer bana dokunsaydı Aden'i bile kurtaramayacaktım ama oradaydı." Ciğeri sıkışınca derin bir nefes alıp verdi. "Bakışları bana güven veriyordu. Size yemin ederim ki Sayın Hâkim, onun gözlerine bakınca merhameti, sonsuz güveni görüyorsunuz."

Burcu'nun tercümanlığı Efraz'a yetimhane odasında yaşattığı

hissi tekrar yaşıtıyordu. Çok uzaklardan gelen bir ses gibiydi ancak hemen üç adım ötesinde duruyordu.

Hâkimin tek kaşını kaldırdığını görünce pek manidar gülümse-di. Bir çocuk için fazla mıydı bu cümleler? Tanımadığı bir adama noksansız güvenmeler? Efrac hiç çocuk kalmamıştı ki. Doğduğu gün büyümeye zorlanmıştı o küçük kız.

“Gördüm ama içimde bir kuşku vardı. O kuşku adım atmamı engelliyordu. Bana *Gururlu*, derdi. Tabii gururlunun ne demek olduğunu çok sonra öğrendim. Bize battaniye ve şemsiye getirmişti. Onları kabul etmediğim için *Gururlu*, demişti.”

Film makarasına alınan o akşamı zihninde tekrar yaşadı.

“Aden hapşırıyordu, tekrar hasta olmasından korktum. Behzat gözümü onunla korkuttu. Aden için gittim. Güvenmekten pişman olmadım çünkü orada abimi gördüm. Kamal gibi bana bakıyor. gülümsüyordu. Abim gibi hassas davranıyordu. Onun gibi güven veriyordu. Onu Kamal gibi gördüm.”

Ağabeyi olması için elinden geleni yapan adama sırtını dönen Efrac’ın bugün kalbinde sakladığı sevgiyi sözcüklere aktarmı, bu anı hep bekleyen adamın feleğini şaşırtmıştı.

Efrac ona hep geç kalmıştı.

“Hayatım boyunca hiç görmediğim güzellikleri tattırdı,” derken sesi minnetle doluydu. “Çok kavga ettik. İntihar edeceğim gece o beni kurtardı. Beni kurtardığı için ona küfür ettim. Bir gün olsun bunun hesabını sormadı. Beni zorlamadı. Biliyordum; hep benim ona gitmemi, konuşmamı bekledi. Gitmedim, uzak kaldım.”

Mitralyöz gibi susmaksızın konuştuğundan susadığını hissetti. Kuru yutkunuşunun ardından kaldığı yerden devam etti.

“Biliyorum gitmem gerekiyordu, yaptığım yanlıştı. Ne olursa olsun o bilmese bile abimdi. Kan bağıımız olmasa bile abimdi. Çünkü o Kamal gibiydi.”

Alnı önüne yaptıklarının utancıyla düştü. Göz kapaklarına biriken yaşları bu sayede saklayabilirdi. “Kamal bana *günüşiğim*, derdi. Güne ışık saçtığımı düşünür, söyleyeceği anı kollardım. Behzat

banâ güzelim, diyordu. Beni güzel buluyordu. Kendimi özel hissetmemi sağlıyordu. O hayatımda gördüğüm en merhametli adam.”

Kulağını dolduran ses bir kadının içli içli ağlayışıydı. Kimin ağladığını tahmin etmek zor değildi. Gülşin Yargıcı! Efrâz kimseyle göz göze gelmemek için cehdinden vazgeçmeden heyetle bağlantı kurmaya devam etti.

Sezgileri Behzat’a baktığı anda savaşını kaybedeceğini fısıldıyor, beklemesini tembihliyordu.

“Bugün buradaysa merhameti yüzünden. Onun merhametine leke gelsin istemem. Behzat Yargıcı bizim hayatımızı kurtardı.”

“Onu çok mu seviyorsun?”

Çok kelâmının yetersiz kaldığını anlatabilirse ne kadar çok sevdiğini o zaman anlatmış sayacaktı. “Eğer, *Behzat’ın kurtulmasını istiyorsan Lübnan’a geri gidecek, o iğrenç hayatına devam edeceksin*, deseler onun için giderim. Yeter ki iyi olsun!”

Kendinden emin, zuhur eden hislerini paylaşmaktan çekinmez, çetin bir savaş eri gibi cenk eden Efrâz El-Khatip kendi yargısını peşinen koydu. Henüz sanık konuşmamışken, beraatını istiyordu.

İsteği hâkimden yükselen gayrimakul, akıl sır ermez cümleyle paramparça oldu. Sökün eden şuleye kapılıp için için yandı.

“Sana zarar verdiğini iddia ettiğin adamı vurdun.”

“İddia mı,” diye dehşetle irkildi Efrâz. “Esed, kızı kendini astığı için benim de canımı yaktı. O cani benim ruhumu yaktı, ailemi katletti, benden geleceğimi çaldı. Bir tecavüzcünün yaptığıının sorgulanması gereken yerde, benim yaşadıklarına nasıl iddia diyebiliyorsunuz?”

Tercümanın yine ustalığını konuşturduğu çeviri heyetin kanını dondurdu. Bir çocuğu küçümsemek gibi bir hataya düşmemeleri gerektiğini anlayamıyorlar mıydı? Yahut Efrâz’ın çocuk kalamadığını hiç mi anlamayacaklardı?

“Peki, benim hayatım? Daha on iki yaşında hamile kaldım, kurtaj oldum. Ailem gözümün önünde katledildi. Sokaklarda kaldım, dayak yedim, aç kaldım. Hesabını kime soracağım ben? Kime şikâyet edeceğim?”

Mahkeme salonunda avaz avaz yükselen isyan hâkimin ikinci darbesiyle noktalandı.

“Sen Türk vatandaşı değilsin. Ailenin hesabını, sınırlarımız içinde gerçekleşmediğinden sormak bize düşmez. Yasalarımıza aykırı.”

“O zaman neden vurduğumu soramazsınız!”

Heyetin ikinci bir dalgaya kapılmasını umursamayan Efraz umudunu bugün kaybetmişti. Buranın düzeni de onu kurtarmayacaktı. “Vallahi de billahi de sizin dünyanızı sevmedim, sevmeyeceğim. Sizin bu adaletsiz düzeninizi sevmeyeceğim.”

Çevirinin yetersiz kaldığı bir niyazdı Efraz’ın sevgisizliği. Arkasında birçok haklı sebep var olmasına rağmen yaşamayan bir kısım kaba bulabilirdi. Lakin sevmeye değer görmeyen bu cihan, insan denen varlığı barındırdığı müddetçe, zayi olmuş çocuk kalplerinde sevilmemeye hep mahkûm olacaktı.

“Neden sevmedin düzenimizi?” Bir çocukla konuştuğunun bilincinde olan hâkim sertliğini kırmış, babacan bir tavırla yaklaşma gayesine girişmişti. Sesi yumuşak, bakışları yalındı. “Sana yardımcı olmaya çalışıyoruz hepimiz.”

Elinin tersiyle gözyaşlarını silen küçük kız burnunu çekti. “Size bir hikâye anlatabilir miyim?”

“Anlat bakalım, Efraz.”

Teşekküre binaen kafasını bir kereliğine salladı. “Türkiye sınırlarına kaçırıldığımız ilk gün küçük kardeşim Aden’i yanıma alıp onlardan kaçtığımız için sokaklarda kaldık. Yiyecek bir lokma ekmeğimiz yoktu.” Bildiği ayrıntıyı daha fazla uzatmak istemedi Efraz.

“Mahalle mahalle gezer, çöpleri karıştırır yemek arardık. O gün şanslıysak temiz bir şeyler bulur yerdik. Bir gün nezih, temiz bir mahalleye girdik. Bir teyzenin elinde üç çöp poşeti vardı. Sevindim. Belki bir şeyler buluruz, dedim. Aden’i kaldırıma bıraktım. Teyze çöpü atıp gittiği gibi konteynıra doğruca koştum. Gözüm sadece o çöp poşetlerinde olduğu için etrafımda kim var

kim yok görmüyordum." Ağlamaklı sesiyle hikâyesini anlatmaya devam etti.

"Bir kızın bağırdığını işittim. Sağına döndüm..." O anı yaşıyormuş gibi sağına baktı. Behzat ile göz göze geldi. Harelerinde gördüğü keder hiç değişmemiş adamın omzu çökmüştü. Efraz hiç kıpırdamadı.

"İki erkek, kızın elindeki sandviçi almaya çalışıyorlardı. Kız ağlayarak onlara vermek istemediğini söylüyordu. Üzüldüm. İki seçeneğim vardı. Ya çöp konteynerına gidecek, kendimize yemek bulacak, kardeşimle gidecektim. Yahut da o kıza yardım edecek, yine dayak yiyecektim."

Gözünü Behzat'tan ayırmadı.

"Kalbim kıza yardım etmem için tutuştu. Yardım ettim, çocukların elinden kurtarmaya çalıştım. Ama o iki erkek hem güçlüydü hem de uzunlardı. İkimizi de iterek yere atınca canımız yandı. Ben sustum kız yaygarayı kopardı. Haliyle etraftaki insanlar evlerinden çıkmaya başladı. Erkekler yemeğini alıp kaçmış bile." Boş bulunup bir anlığına gülümsedi.

"Ben bir köşedeyim, kız bir köşede. Mahalledeki herkes o kızın imdadına koştu. Eli yüzü temiz, mahallece tanınıyor. Başı okşandı, ahlar vahlar edildi. Sonra annesi geldi. Ağlayarak kızını kaldırdı. Kanayan dizlerini öptü. O çocuklara da beddua etti. Kimse bana dönüp bakmadı. Bir Allah'ın kulu dönüp ayağa kaldırmadı. Benim de dizim kanamıştı. Ama kimin umurunda," derken omzunu silkeerek dudağının bir kıyısını umarsızca kıvırdı.

"Kendi kendime ayağa kalktım. *Değmez Efraz*, dedim. *Bu insanlar için kardeşini aç bırakmaya değmez*, dedim. Poşetlere de dokunmadım. Aden'i aldığım gibi çekip gittim o mahalleden. Kırılmışım bir kere. Kırılınca oranın çöpüne dahi kendimi muhtaç etmedim. O kırık kalple aç aç çekip gittik," derken bu sefer hâkime döndü.

"Fakat yoksulun kırılan kalbini kim umursar ki!"

Hâkim gözlerini kaçırınca Efraz taammüden mavi harelerini ona dikti.

“Şimdi siz söyleyin nasıl seveyim ben bu düzeni?”

Tercümanın sesi Efraz'ın anlattıklarını iki kere haklı çıkartıyor, bir soru iki kere sorulmuş oluyor, iki farklı dilde aynı acılar istifra ediyordu. Fakat sorun şuydu; kulağın duyduğu acının teza-hürü kalbe nakış gibi işliyor muydu?

“Kimsesizim ben bu dilsiz coğrafyada. Hakkımı savunmama izin vermeyen yargı varken, kim benim hakkımı savunsun?”

Kimi insan sevgiyi yalnızca ilk bakışta, ilk cümlede alabiliyordu. Efraz, Behzat'ın beraatını isteyen Savcı Yaşar'ı ne çok sevmişti. Hâkimin söz hakkı tanıdığı ve o süre boyunca hiç konuşmayan adamın sevgiye layık olduğunu düşünüyordu. Onun sayesinde Behzat kurtulmuştu. Kulaklarında yankı eden diyalog aynen şu şekildeydi:

—*Savcı Bey mütalaanızı verin:*

—*Behzat Yargıcı'nın 24 KASIM 2015 tarihinde Türkiye sınırlarına kaçak olarak giren Efraz El-Khatip'e bahsi geçen cinsel istismarda bulunmadığı, mağdurun beyanı esas alınarak...*

Sonrası neydi? Efraz sonrasını asla hatırlamadı. Beraat kelamını duyduğunda Savcı Yaşar'a bir dolu gülümsedi. Oylama yapan ve beraatı kabul eden heyetten çok daha fazla sevgiyi hak ediyordu.

O iyi bir adamdı.

Ancak dışarıdakiler iyi değildi. İnsan kalabalığı yuvasına hücum eden karınca topluluğu gibi doluşmuştu. Fakat karıncalar birilerine böylesi zarar vermiyordu. Lübnanlı Efraz'ın hikâyesi ülke gündemine bomba gibi düşerek, gazetecilerin adliye önüne yığılmasına sebep olmuştu.

Beraatı kabul edilen Behzat Yargıcı ve cinsel istismara uğrayarak hayatı kayan ve Türkiye topraklarında hakkını arayan Efraz El-Khatip akşam haberlerinde boy boy konuşulmak, yarın manşetlere çarşaf çarşaf haber olmak için sabırsızca bekleniyordu.

Behzat kabul etmediği için içeride kalmayı uygun görerek,

etrafın sakinleşmesini ve kalabalığın azalmasını beklemeyi teklif etmişti. Kolluk kuvvetlerden talep edilen yardım kabul edilmişti.

Bu haberin yıllar sonra Efraz'ın karşısına çıkmasını istemediğini fısıldadığında Efraz duymuştu.

Dakikalar geçtikçe insan kalabalığı iğne deliği bırakmayacak azamette çoğalıyordu. Kalabalık delirmeye yüz tutan Banu Teymur'un öfkesini şahlandırdı. Adliyeye girmek isteyen ve çıkmak isteyenler kalabalıktan ötürü zorlanıyor, çoğu yerinde sayıyordu.

Aksi gibi bu durum herkes için zor olmaya başlamıştı.

Kalabalığı püskürtmeye niyetlenen Banu dışarıya çıkınca, Gülşin Hanım'ın kanatları arasında korumaya alınan Efraz ustalıkla sıyrılarak peşinden takip etti. Ne yapacağını izledi. Ona bir şey olmasından korktu.

"Ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz?"

"Biz görevimizi yapıyoruz. Sadece küçük bir röportaj olacak."

"Röportaj yok. Herkes dağılsın. İnsanların girip çıkmasını engelliyorsun iz."

Banu'nun ikazına aldırış edecek gibi görünmeyen muhabir ve kameramaları lara, oluşan kalabalık eşlik etti. Etine dolgun, kaba sakallı bir adamın Banu'nun üzerine doğru yürüyerek elini kaldırdığını görünce inledi Efraz.

"Çıkın o zaman şu koyduğumun kapısından!"

Koluna vuran adamın üzerine varan Banu azametli heybesiyle kalabalığa ve adama ateşini püskürdü.

"İndir lan o eli yoksa kırarım!"

Seyit ve Burhan Yargıcı'nın kadını durdurmaya yeltenmesi Banu'yu yıldırmadı.

İçlerinden bir kadının öfkeli sesi de o anda yükseldi: *"Burada ne işi var o zaman. Kendi ülkesinde gidip bağırsın. Bize mi kaldı başkasının namusunu temizlemek?"*

Dilsiz diye tabir ettiği coğrafya esasında pek dilli, pek çetin, pek kötüydü. Çocuklara uzanan her ele ve dile karşı gelmesi gereken bu gayrimuayyen toplum, aksi gibi savunmaya karşı duruyordu.

Ey insan! Çiğ süte uzattığın dilin hak getire!

Yoz toplumun kaynakları dışarıda bas bas bağırان insanların ta kendisiydi ve bu rezaletin hâlâ birer savunucusulardı. Efrac ucu sızlayan burnuna dokunup kafasını önüne eğdi.

Bas bas bağırان Banu'nun sesini duyduysa da bakamadı. Banu'yu durdurmak için dışarı koşan Seyit'i, Burhan amcasını görmezden geldi. Güvenlik noktasında saklanan küçük kız acısını ayan beyan bağırانmamıştı, kimseye söylememişti.

Çatısı altında kaldıkları devletin hükümeti kazara ortaya çıkan istismarın peşine düşmüştü. Yapılması gerekeni yapmışlardı. Efrac görüyordu ki yoz toplumun, dilsiz coğrafyanın adı ne Lübnan, ne Türkiye idi. İnsanın ta kendisiydi.

"Ne diyorsun lan sen?"

"İçeriye girmeye çalışıyoruz. Sizin davanız yüzünden burada kaldık."

"Şikâyetçi olduğunuz dava on iki yaşında istismara uğramış bir kız çocuğunun davasıydı!"

Burhan Yargıcı'nın açıklaması Efrac'ın mecruh kalbine sayamadığı kaçınıcı hançeri sapladı. Yutkunarak gözlerini kalabalıkla boğuşan güvenlik birimlerinden ve Banu'dan ayırdı.

"Namus diye diye koca dünyayı yaktınız, insan katlettiniz, şu kemiği olmayan leş dilinizi sürdünüz, bir dönüp kendi namussuzluğunuzdan utanmadınız. Ne çektik be sizin ahlak bekçiliğinizden!"

Küçük kız bağırان kalabalığı, öfkelenen insanları ve onları çekmeye çalışan gazetecileri izlerken acı acı fısıldadı:

"İnsanoğlu ne felaket bir mahlûkatsın!"

Kendini yalnız hisseden Efrac omzuna dokunan bir elin varlığıyla usulca arkasına döndü. Öne doğru kamburlaşmış Beliz ile göz göze geldi.

"Canım, Behzat ile vedalaş istersen. Birazdan gideceğiz."

Küçük kızın bakışları dışarıdaki kalabalık ile hemen bir menzil uzağında oturan adamın üzerinde gezindi. İnsanların arasındaki farkı çok daha net algıladı.

“Acı... ne biliyor...”

Soru sormayı beceremeyen Efraz’ın yarım yamalak Türkçesi-ne herkes kadar alışan Beliz, ne demek istediğini anladı.

Saçlarını müşfik edasıyla nazikçe okşayarak sordu. “Nedir hayatımı?”

“Allah insanı çok büyük...” doğru kelime olmadığını farz ederek düzeltti. “Üstün... kılmış ama onlar bilmiyor...” Acının kelime anlamından daha ziyade kendi nazarında bilgiyi aktaran Efraz veda anı için asıl adamına doğru rotasını şekillendirdi.

Son kez konuşmak vardı işin ucunda. Son kez görüşmek, son kez vedalaşmak vardı. Sırtını döndüğü insanlara yüzünü dönerken utanıyordu ve hiçbiri onu yargılamıyordu. Ancak Behzat için geçerli değildi. Sessizce yanına ilişerek oturdu. Beklentileri çok fazlaydı. Listenin başında kovulmak vardı. Devamında umutlu bir sarılma, akabinde teskin edici sözler. *Her şey geçti, bitti*, gibi.

Behzat sükûtunu koruyarak Efraz’a azap verici dakikalar yaşattı. Şimdi anlıyordu ki bir kelamına hasret kaldığın insanın susması ne acı bir şeydi. Behzat ona hayatının dersini veriyordu.

“Günahlarım... çok korkuyor...” diyerek söze girdi. Birbirine kenetlediği ellerine odaklı kaldı. Keza Behzat ile göz temasını kurmaya henüz hazır değildi.

“Neden?”

Sesi onunla konuştuğu zamankiler gibi yumuşak ve hassas değildi. Bakışları kadar ifadesiz ve soğuktu. Yine de bu Efraz’ın veda etmesine engel teşkil etmedi.

“Ben cehenneme gider... Sen ile cennette buluşamayız?” Dili-nin ucunda doğru sandığı kelimeler çok farklı anlamları barındırarak çıkıyordu. Haftalarca çalıştığı, dili öğrenmek için kat ettiği tüm yollar şimdi birer birer yıkılıyordu.

“Daha benimle bu dünyada yan yana gelmeyi kabul etmiyor-sun.”

Yalan! Bu dünyada her şeyden çok Behzat’ı istiyordu. Onun iyiliğini düşündüğü için gitmişti. “Ben... Sana kötü bir şey olma-

sından korktu... korktum..." Mahzun yüzünü son bir cesaretle adama çevirdi. Yere bakıyor, kafasını ona çevirmiyordu o.

"Bu bir bahane değil."

"Bahane değil... Gerçek... Ben herkesi kaybetti... Sizi," dedi ve en büyük korkusunun üstüne basa basa zikretti. "Seni kaybetmek... Çok korktu..."

Behzat nefesini sıkıntıyla dışarı verdi. "İnsan sevmeyince gider."

Utançla inleyen Efraz ona katılmıyordu. Kafasını önüne eğip hüngür hüngür ağlamak istedi. Bir zamanlar gururundan adım atmazken şimdi ne istese yapabileceği adam tarafından kabullenmiyordu. Ve sevmediğini iddia ediyordu.

"Öyle değil... Öyle değil... Korktuğu için gider..."

"Korkmana gerek yok artık."

"Beni affetmeyecek?"

"Hayır."

"Sen hep affedici?"

Behzat'ın bakışlarını üzerinde hissediyor, elini ayağını göğsüne çekip saklanma isteğiyle tutuşuyordu. Riyakârca davrandığını kabul ediyordu. Fakat Behzat'a ihtiyacı vardı.

"Bu sefer affetmeyeceğim. Çünkü seni bu sefer de affedersem yine gideceksin. Yine kaybedeceğim seni."

Alışkanlık haline getirdiğini belirten adamın haklı oluşu küçük kızın ciğerini sızlattı. Meğer Behzat'a ne külfet bindirmiş, ehemmiyetsiz davranarak ne çok hırpalamış. Kendine için için kızdı. Yapmaktan korktuğu yerde kendini buldu.

"Ben kötülük yapınca Allah'ı unutmaktan korkuyorum. O yüzden kötülük yapmamaya çalışıyorum. Ben Allah'ı unutmak istemiyorum." Ana dilinde konuşarak dikkatini çekmeye çalıştı.

Sessizlik...

Beklentiler fazla olunca hayal kırıklığı onun kadar sarsarmış. Ettiğini buluyordu Efraz. Behzat sessizliğini koruduğu, vedasına yarım yamalak katıldığı süre boyunca çilesini katlıyordu.

"Efraz," diye seslenen Banu'ya döndü. "Gitme vakti geldi, kuzum."

Veda anı gelip çatmıştı. Gidecek, bir daha Behzat ile görüşmeyeceklerdi. Mutlu olmaları gerekiyordu. Gerçekler gün yüzüne çıkmıştı. Efraz'ın, Esed'i vurduğu için başına açılacak türlü belaların önü kesilmişti ve bu yüzden kahramanının başına bir bela gelir korkusu kalmamıştı.

Gideceği için bir atakta bulunmayan, ifadesiz kalan adama hayretler içinde bakakaldı Efraz. Oturduğu sandalyeden usulca doğruldu. Dur demesini beklediği adamın nefes alıp vermek dışında bir hamlesi olmayınca hayal kırıklığıyla kaldı.

"İnsan insanı... Kullandı... Ben sana asla yapmadı... Seni kullanmadı." Bakışlarını yukarı çevirip gözünden akacak yaşları geriye itti. Ağlamadan yanından ayrılmak istiyordu. "Seni hep sevdi. Seni çok sevdiği için gitti." Son bir kez hataları için özür diledi. "Seni üzdü, özür dilerim."

Veda havası baskındı ve bu baskınlık küçük kız iyilik meleğinden uzaklaşırken peşinden geliyordu. Sabırla bekleyen Banu'ya dosdoğru yürüdü. Vedası bitmemişti. Efraz usulünce davranacaktı.

Cennette buluşacaklarını konuştukları anı anımsadı. Behzat'a dair her şey birer anıya dönüştü. Bu adam artık hayatında olmayacak, elinden asla tutmayacaktı. Kendi katili olabileceğini hiç hesaba katmamıştı Efraz.

Cennet kapısının ona sonsuza dek kapandığını düşündü. Bir insanın kalbini kırmıştı. Neticede Allah kalp kıranları sevmezdi. Efraz merhametle yüklü bir kalbi kırmıştı.

"Abi," diye seslendi ilk ve son defa. Alışkanlık etmediği tek kelamın hasreti tutuşarak yüreğini yakıtı.

"Mahşerde görüşmek üzere!" sözünü vererek varıp önüne döndü.

Banu'nun yanına giderken, "Cennette görüşürüz, Efraz!" diyen adamı ise hiç duymadı.

SON

Hayatın kuralı:

Sevdiklerini kucakla, Efraz.

Meşakkatli yolları arşınlayan, yolun sonuna geldiğinde daima zorluğu savunur. Başarı hikâyesinde zorluk çekmeyen hep noksan kalır, savıyla hareket eder, yola çıkanlara kendince nasihatte bulunur.

Behzat birilerine akıl vermeyi oldu olası sevmezdi. Neticede her yol bir değil, her insan aynı değildi. Kendi tümsekleri el insanıyla bir olur muydu hiç?

Elim mücadeleler verdiği yolun sonuna gelmiş, fakat bu yolda kazanan mı olmuştu kaybeden mi, bilememişti. Muhakemesi hep belirsizliğe çıkardığından düşünmeyi de bırakmıştı.

Deli gönül uslanmaz ya, yine bir kurtarma operasyonuna giden er gibi sorumluluk yüklemişti Behzat.

Efraz El-Khatip'i geçmişinde bıraktı.

Geçmişinde bırakmadığı her gün için ayrı bir cefa çekeceğinden, üstüne çizik çekmek akıl sağlığı için hatırı sayılır karar olmuştu. Sırada hayatına dokunmak istediği biri daha vardı ki onun vefasızlık etmeyeceğinden yüzde yüz emindi.

Aykut'un haberi doğruca karakola yönelmesini sağladı. Onu hayatında bırakabilirdi. Bu sefer inanıyordu. Kıymet bilene uzattığı el üzerinden yıllar da geçse bırakılmayacaktı.

Küçük çocuklar için günlerini geçirdiği karakola tekrar gelmek unutmak isteyen adama pek yardımcı olmasa da sebebi yüzünü güldüreceğinden, metanctini korumasında büyük ölçüde katkı sağladı.

Aykut çıkışı için gereken işlemleri halletmişti. Behzat yalnızca kolundan tutup götürcek, bir daha geri gelmemesi üzere karakola son kez veda ettirecekti. Sorumlu memurun önderliğinde nezaret-haneye doğru yol aldı.

Elleri cebinde demir parmaklıkların önünde durduğunda, yanında olduğu süre boyunca yapmaktan hiç vazgeçmediği duruşuyla Fatih'i soğuk duvarlara yaslanmış, gözleri kapalı vaziyette bulunca istemsiz sırttı.

Karakoldaki son demlerini yaşıyordu.

"Fatih abi," diye seslendi.

Yumduğu gözlerini adını duyar duymaz açan adamın kendisine dönmesiyle sırtışı geniş gülümsemeye dönüştü. Gelişine şaşırان adamın karşılığı geç olmadan geldi. Ağır aheste ayaklanan Fatih yanına yaklaşarak, nasırlı elini demir parmaklıkların arasından uzattı.

Behzat uzatılan eli tutup sıktı.

"Behzat'ım seni televizyonlarda görünce ünlü oldun, bizleri unuttun sandım."

"Ben seni unutmadım da, sen unutmuş gibisin."

"Neden?"

"İletişim bilgilerimi bıraktım, gelmedin. Ben sana güvenerek bıraktım gelirsin, dedim," akabinde gülümsedi. "Kimse güvenmese bile ben güvendim."

Fatih kınamakla küçümsemek arası bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Yapma seni de kırarlar. Etme Behzat'ım, insanoğluna güvenilir mi hiç?"

Behzat bu karamsarlığın, bu kaçışın kurbanı olmaktan sıkılmıştı. "Nedir sizin bu insanlara olan kininiz? Güvensizliğiniz yüzünden hak etmeyi tekmeleyişiniz? Senin fakir olmana sebep olan ben değilim."

“Bizzat sebep olan sizlersiniz,” kızgın yanıtının ardından gözlerini çevirdi. “Bizzat insan denen mahlûkattır.”

“Sebebimiz ne?”

Fatih ellerini aralarındaki demir parmaklıklara ritim tutturarak vurmaya koyulurken derin nefesler alıp verdi. “Karnınız tok ama gözünüz aç, vicdanınız yok, kibriniz var. Kalbiniz boş ama sözde ahlakınız var.”

“Meyve sepetinde bir çürük var diye, hepsini çöpe atamazsın abi. Bunu en iyi sen biliyorsun.”

“Hiç meyve sepetimiz olmadı ki.”

Karşısına iyi insan çıkmadığını üstü kapalı anlatan adama teessüf edercesine baktı. “Biz ne güne duruyoruz? Ben vicdanımın sesini dinleyerek sana geldim. İsterdim ki çağırma el ver, sen de gel.”

“Gelemezdim.” Çekingen tutumuyla gözlerini kaçırdı.

“Gelebilirdin, çok beklettin kendini. Aradım taradım bulamadım. Yine buraya geleceğini biliyordum. Avukatım sağ olsun geldiğini öğrenince haber verdi.” Açıklamasını hulâsa yaparak onu bekleten adamı biraz daha utandırdı.

Ferasetle yaklaşımdan asla çekinmeyen adamın teşekkürü muhteriz yaklaşımıyla da olmuştu. “Ben kimseye muhtaç olmak istemem, Behzat. Sağ olasın.”

“Sen bana değil, ben sana muhtacım, yanına geldim.”

Sözlerini çürüten bakışları keskindi. “Senin kıza ne oldu?”

“Hangi kız?”

“Küçük kız.”

“Ah...” Sorulmasından hoşlanmadığı sual aniden gelince afalladı. En son adliyede konuştuklarında yan yana gelebilmişlerdi. Üzerinden tamı tamına bir ay geçmiş, bu süreçte bir kereliğine de olsa yan yana gelmemişlerdi.

Yanına gitmek için cebelleştiği bütün savaşlarının galibi gururu olmuş, gitmek başka baharlara kalmıştı. Merhametinin önünde koca bir gurur kalkanı duruyordu.

“Kurtuldu.”

“Nasıl peki?”

“İyi,” dedi sıkıntıyla nefesini verirken. “İyidir herhâlde.”

Son yanıtı şaşırırsa da çabuk atlatan Fatih, “Ne zaman bir sıkıntın olursa,” derken işaret parmağını sol tarafına vurdu. “Rabbimde, O sana kulum der, gelir.” Evet gerçek buydu, sadece Rabbi cevap verecekti. Bu adamın en çok itikatini seviyordu.

Sol göğsüne vuran parnaktan gözünü aldığı anda belli belirsiz tebessüm etti Behzat. “Ona hak vermiyor değilim. Gurur, yapmak istediğimiz her şeyin önüne geçiyor bazen,” Diyerek kalbine avuç içini pat pat vurdu. “Bazen buraya vuruyorum; o sana direk oldu düşüşünle rüsva olma diye ama olmuyor insanım, neticede. Düşüyoruz ama evelallah kalkıyoruz da.”

Gururuna yenik düşen küçük bir kızı suçlamanın ezasını çekiyordu Behzat. Bu gurur denen illet, can alırdı.

“Şems-i Tebriz’i demiş ki; Allah sadece kalbi verir, içini sen doldurursun.” Göğsüne iki parmak darbesi daha vurdu. “Sen kalbini çok güzel doldurmuşsun. Sakın önüne başka şeylerin geçmesine izin verme.”

Geliş sebebi tamamıyla Fatih’in kendisiyle alakalıydı ve hoşlanmadığı sualleri boyunu aşarsa Behzat içinden çıkamayacaktı. Küçük Gururlusunu unutmanın eşiğindeyken, ona koşmayı göze alamazdı. Çareyi konuyu değiştirmekle buldu.

“Yine hırsızlıktan mı girdin içeri?”

“Evet ama çalmadım.”

“Çalmayan hırsız da ne bileyim.” Manidar sesi sevimli tınısıyla doluydu.

Sakalını sıvazlayan Fatih, “Ekmeğin peşindeyiz işte,” diyerek omzunu umarsızca silkti. “Havalar ısındı zaten. Dört beş ay kadar rahat bu merkez benden.”

Behzat kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi? Daha gelmeye niyetlisin?”

Niyetine gölge düşüreceğinden habersiz adamın yanıtları gelmeden omzunu döndü. “Sen hazırlan Fatih abi, ben de komiser ile konuşayım. Eminim yeni işini duyunca çok sevinecektir,” diyerek

adımını attı ki demir parmaklıkların arasından uzanan nasırlı eller gömleğinden yakalayarak gidişini engelledi.

“Bir dakika, Behzat, ne işi?”

Polis memuruyla anlık bakışmasından sonra yeni yol arkadaşına döndü. “Bizim çaycı senden uzak, ağır hastalığa yakalandı. İş bırakmak zorunda kaldı. Ben de patrondan rica ettim. Pek sever beni. Kırmadı, kabul etti.”

Çultutmaz görüntüsünün aksinde bir adam olduğunu sohbeti derine indirdikleri ilk gün anlamıştı ancak çok ötesinde bir adam olduğunu vakit geçirdikçe öğrenmişti. Ölmek için hırsızlık yapan fakat yapmadığını iddia eden adamın garabeti yadırgansa da Behzat garipsemeyi bırakmıştı.

Utana sıkıla gerilen Fatih, “Behzat ne zahmet ettin,” diye sitem etti.

“Hiç zahmet olur mu? Ofisin çay odasında bir koltuk var. Bir iki hafta orada kalırsın. Sonra kendine bir ev kiralar. düzenini kurarsın. Olur mu?”

“Olmaz mı be, Behzat? Olmaz mı?”

Anlaşmaları üzerine Behzat baş komiserin odasına yol aldı. Bugün serbest bırakılacağı için gelmişti. Baş komiser ile kısa görüşmesinin ardından memurlarla vedalaşan Fatih ile beraber merkezden ayrıldı.

Doğruca ofise sürdüğü arabada sohbete kaldıkları yerden devam ettiler. Hafta sonu olduğundan mütevellit ofis kapalıydı. Ancak Behzat yeni iş yerini tanıtmak istediğinden ve yarına adapte olması için alıştırmak istediğinden bugünü tercih etmişti.

Evvela temizlenip yeni kıyafetler de giymesi gerekiyordu. Seyit’e kısa bir mesaj çekerek, yeni kıyafetler ve iç çamaşırları almasını rica etti. Borcu için gereken ödemeyi sonrasında yaptı.

Ofise varmaları zorlayan İstanbul trafiğinde epey uzun sürmüştü. Ofis Fatih’in yeni yaşantısı için ilk ve büyük adımıydı. Güvenlikçiyle tanıştırdıktan sonra çay ocağına geçtiklerinde resmen adım tamamlanmıştı.

Fatih'in çay ocağını izleyen gözlerinden çağlayan ifadeleri Behzat tek bir kelamla genelledi: Umut! Geleceğe karşı bir umut duyuyordu. Yeni işinde, geçici evinde yaşamına bir destek bulmuştu. Küçük çay ocağını inceledikçe sığınacağı alan ona verilmiş en büyük dünya nimetiymiş gibi kucaklıyordu.

“Bak burada yastık ve battaniye de var. Abdi abi bırakmış büyük ihtimalle. Birazdan Seyit sana yeni kıyafetler getirecek. Hammama da gideriz. Temizlen, yarın işe başlarsın.”

Mahcup adamın teşekkürü de kırık olmuştu. “Çok sağ ol be, oğlum. Sen olmasan...”

Behzat üzerine konuşulmasına müsaade etmedi. “Bir çayını içer miyiz?”

“Elbette,” diyen Fatih etrafına önce göz attı. Suyu kaynatırken bu sırada eşyaların nerede olduğuna bakındı. Yeni iş yerini tanımakla geçireceği ilk gününe çay demlemekle başladı. Behzat bu sırada işleri hakkında bilmesi gereken ayrıntıları aktararak ön bilgilendirme yapıyordu.

Çay de nini tutunca iki bardak doldurup masaya oturdu Fatih. Adam önüne konulan çaydan bir yudum aldı. Sıcak çay boğazını hafifçe yakıp güzel bir tat bırakınca Behzat gülümsedi.

“Çayın da sohbetin gibi pek hoş.”

“Sohbetim hoş da sen asıl hikâyeni yarım bıraktın?”

“Ne hikâyesi?”

“Seni kötü adam yapan hikâye.”

Behzat, Beliz ile olan hikâyesinden bahsettiğini anlayınca sırtıttı. “Doğru, beni kötü yapan tek hikâye.”

“Anlat bakalım sonra ne oldu?”

Çayından bir yudum alan adamı söyleyeceklerinin gülümsemesi tuttu. “Sonrası işte ya benimsin ya kara toprağsın kızım, ahkâmını kestim.” Hafif alaycı, hafif neşeli tonuyla canlandırma yaptı.

Anlık bir düşe kapılarak Beliz'e bu şekilde baskı uyguladığını hayal etti. Kuvvetle muhtemel Beliz'in hiç tanımadığı yüzüyle tanışacak ve yarınına bir duyu organı eksik uyanacaktı.

“O öyle olmadı!”

İki adamın sohbetine bir kadın sesi eşlik etti. Behzat sesine aşina olduğu kadını görmek için omzunun üzerinden döndü ve kıvrak vücut hatlarıyla kendisine dosdoğru gelen kadını hınzırca süzdü.

Bana gelişini seveyim kadın.

Beliz’in gelişi heyecanı dorukta yaşamasına vesile oluyor, Behzat bu heyecandan nasiplendiği her vakitte Beliz’e duyduğu aşkı alevlendiriyordu. Yamacına yaklaşan kadının dudağı yanağına değince gülümsedi.

Akabinde geri geçildi ve o anda göz göze geldiler. Behzat sevgilisine göz kırptı. Onu istediğini ayan beyan ilan ettiği bakışları Beliz’in nefesini kesince içten içe kıkırdayarak kafasını önüne eğdi. Bu bakışmaların sonrasında hesap vermek Behzat’a kalıyordu.

Fatih ile tanışmaya girişmesiyle paçayı şimdilik kurtardı Behzat.

“Nasılsınız?”

“İyiyim, kızım. Seni sormalı.”

“Teşekkür ederim, sizinle tanışmak beni mutlu etti.”

“Bilmukabele.”

Tanışma faslına karışmayan Behzat sevgilisi ilgisini yeniden üzerine verdiğinde ve bu ilgiyi çok yanlış bir noktadan yaptığında Behzat kaçmak istedi.

“Sanırım beni kaçırdığın anı anlatıyorsun. Fatih Abi ona bir tokat attım.”

Fatih’in şaşkın ifadesinin arkasından kahkahası inledi. “Hani sana vurmamıştı, oğlum?”

Behzat ensesini sıkıntıyla ovuşturdu. “Onun öncesinde vurmamıştı. Buraya gelmedik hatırlatırsan, sohbetimiz yarım kalmıştı.”

“Doğrudur.”

Onaylayan adamın arkasından sevgilisinin ballandıra ballandıra anlatması Behzat’ı hazırlıksız yakaladı.

“Seni sevmeme izin ver, Beliz. Seni üzersem, aldatırsam, namert olayım. Sana söz veriyorum, kırdığımda bugünü hatırlat ve bitir. Seni asla zorlamam. Sadece bir şans ver, dedi. Eh dedim bari

adama bir şans vereyim. Olmadı tekneyi basarım, canımdan kıymetli değil ya."

Behzat dehşetle tepesinde dikilen kadına döndü. Beliz'in neşeli ifadesinden eğlendiğini anlayabiliyordu ancak bu çok acımasızcaydı.

"Ben de denedim. İyi ki de denedim. Yoksa bu mükemmel adamı kaçırıacaktım."

Acımasızlığına ukala tavrıyla karşılık verdi. "Mükemmel olduğumu biliyorum."

Omzunda hissettiği hafif fiskeyle kıkırdayan Behzat, boynuna dolanan kolların varlığıyla huzura ererken, çenesini başının üstüne koymasıyla kendini tamamıyla huzura teslim etti.

"Sen sevmeye layık bir adamsın."

"Sayende."

"Ama biraz daha eve geç kalırsak annen seni akşam yemeğine pişirerek sevecek."

Akşam yemeğini tamamıyla unutmuştu. Annesi yakın arkadaşlarıyla keyifli vakit geçirmek için bir davet organize etmişti. Evde bir kutlama havası eseceğini seziyor ancak Efraiz ve Aden'in olmadığı bir evde bunu hor görüyordu.

"E hadi siz gidin o zaman."

"Sen de buyur, Fatih abi." Geç de olsa davet etti Behzat. Gelmeyeceğini biliyor fakat davet etmeme kusurunda bulunmamak için üzerine düşeni yapıyordu. Beklediği gibi reddedildi. Ne ettiyse de adamı ikna edemediğinden nihayetinde vazgeçerek ayaklandı. Seyit'in kıyafetleri getireceğini söyleyerek sevgilisiyle beraber ofisten ayrıldı.

Güvenlik görevlisine yemek için yardımcı olmasını istedi. Atladığı arabayı babasının evine doğru sürdü. Klasik müziğin ahengi sakın bir ambiyans veriyor, Behzat elini okşayan ince parmakların etkisiyle mayışıyordu.

"Bir sıkıntıya daha veda ettik değil mi?"

"Ettik, güzelim."

“Artık geceleri kimseyi düşünmek yok. Uykularını bölmek yok.”

“Sen yanımda olursan hallederiz.” Elini usulca dudağına götürdü. Uzun uzun öpüp avuçları arasına mücevher gibi sakladı. Beliz onun can mayasıydı. Varlığıyla aklı başında kalacağını alenen bağırان bir adamı yalnız bırakması acımasızlık olmaz mıydı?

“Artık hep yanındayım.” Kesin tutumunun arkasından özel olarak sebebini açıkladı. “Ayrıca televizyona çıktığından beri ofisin hediyelerle, çiçeklerle dolup taştı. Seni o yamyamların eline bırakır mıyım?”

Behzat son cümledeki benzetmeye katıla katıla güldü. Beliz’in sinir katsayılarını arttıran bir sebep de bunlardı. Ancak Behzat şimdi eğlendiği gibi asla eğlenmiyor, yanında Efrac olmadığı için gelen her hediye ve çiçekten deyim yerindeyse rahatsızlık duyuyordu.

“Gelen çiçek ve hediyelerle ilgilenmiyorum.”

“Ben ilgileniyorum, Behzat inanır mısın geçen gün okuduğum not dikkatimi aşırı çekti.”

“E,” diye devamı için teşvik ederken, ağır ağır sinen kıskançlık kokusunu buram buram içine çekti adam.

“Sen tam evlenilecek adammışsın!”

“Öyle miymişim?”

“Ne bileyim ben, evlenmedik.”

“Bir evlilik teklifi alacağım gibi hissediyorum.” Hınzırca sırtan adamın keyfi yerine geliyordu. Beliz’in duygularını saklamayışına hayrandı.

Kadın gözlerini devirdi. “Bu gidişle teklifi ben edeceğim.”

Behzat alt dudağını zevkle ısırdı. “Gelirse hayır demem.”

“Konuyu saptırma düşmanlarım artıyor.”

Behzat olabilir dercesine kafasını salladı. “Ben yalnızca kadınımla ilgileniyorum.”

“Biliyor musun, Behzat, hiç kimseden korkmadım Efrac’dan korktuğum kadar.”

Zikredilen isim gülüşünü yüzünden vakum gibi çekip aldı adamın. Beliz'e olan aşkla dolu bakışlarına hüznün çöktü. Söyleyecek çok şey vardı ama dilinin mecali yoktu.

"Seni benim elimden alacak diye ödüm kopuyordu."

Tuttuğu eline bir öpücük daha kondurarak yoluna devam etti. "Ben seni çok seviyorum," demeyi yeterli sayarak konunun kapanmasını üstü kapalı belirtti. Efrac'ı konuşmaya uzun bir süre hazırlıklı olamayacaktı.

Esirgeme kurumunda Aden ile beraber sürdürdüğü hayat istediği gibi muazzam değildi. Yeterli olmadığının da bilincindeydi. Fakat böyle olmasını Efrac istemişti. Behzat onun üstünde daha fazla hak iddia edemezdi.

"Efrac bu dünyadaki tüm yükünü çekti farkında mısın?"

"Neden bu konuyu açıyorsun, Beliz?"

"Çünkü çocukluk ediyorsun. Efrac senin benim yaşadığımdan çok daha fazlasını küçücük yaşında çekti. Tamam herkesin acı eşiği farklı, Allah dağına göre kar veriyor, tamam herkesin yükü kendine ağır. Fakat Efrac'ın yaşadıkları benim olabilir diyeceğim basitlikte değil, Behzat."

Farkında olduklarını söylemesine gerek yoktu. Efrac konusunun açılmamak üzere kapandığını belirttiği halde Beliz'in inatla devam etmesinden hoşlanmıyordu.

"En sevdiği arkadaşının evliliğine ve bu sebepten intiharına şahitlik etti. İstismara uğradı. Ailesi gözünün önünde katledildi. İntihar etmeye kalkıştı. Sokaklarda aylarca zulüm gördü, işkence gördü. Küçük bir kız çocuğu ve psikolojik desteğe ihtiyacı olduğunu en çok savunan sen olduğun halde onu yaptıklarıyla suçladın. Efrac sadece seni kaybetmekten korktu. Bir bak sevdiği kim var yanında? Seni sevdi, seni de kaybetti."

Kahretsin ki bunun farkındaydı ve gurur abidesi bir ahmak olduğundan küçücük kızı suçlayarak kendini temize çıkarıyordu.

"Efrac'ın korktuğu şey başına geldi. Onu anlayan gerekmiyor mu? Yanında olman, koruman, ona sığınak olman gerekmiyor mu?"

“Şu ahmak gururuma söz geçirsem keşke.” Sessizce söylenen Behzat, kadına bir yanıt vermedi. Efraz’ı konuşmak ciddi bir sabır ve hazır bir ruh hali istiyordu ki kendisi bunlara henüz sahip değildi.

Diyalog bu noktadan sonra bir daha kurulmadı ve yolculuk babasının evinde son buldu. Yol üzerinde bir çiçekçiden Beliz çiçek, Behzat da babası sevdiği için tatlı almışlardı. El ele tutuşan çiftin boşa kalan elleri dolu halde kapıya yanaştılar.

Cebindeki anahtarla içeri giren Behzat her defasında istemsiz gülümsüyordu. Annesi bu evin anahtarı sende olacak ve sen bu eve kapıyı çalmadan istediğin an gireceksin şartını koyarak anahtarı teslim etmişti. Kapı çalmak son bir aydır yasaktı.

İçeriye geçen çiftin yolu önce mutfığa kaydı. Gülşin Hanım maharetli elleriyle lezzetli yemeklerini pişiriyordu. Enfes yemek kokuları Behzat’a açlık hissi yaşattı. Annesini öpüp geri çekildi.

“Nasılsın, anne?” diye sorarken Beliz annesine sarılıp öptü.

“İyiyim, oğlum.”

“Babam nerede?”

“Salonda gazete okuyordu.”

İki kadını baş başa bırakarak salona geçti. Babası tekli berjerinde oturmuş annesinin dediği gibi gazete okuyordu. Masayı göz ucuyla incelediğinde servislerin en şık haliyle dizilmiş olduğunu gördü. Sadece misafirlerin gelmesini bekleyeceklerdi.

“Baba nasılsın?”

Oğlunun sesini duyunca kafasını gazeteden kaldırıp baktı. Elindekini katlayıp yanındaki sehpaye bırakarak ayaklandı. Hoş geldin, Behzat’ım. Uğramaz oldun.”

Sarıldıktan sonra babasını yanıtladı: “Bu aralar işler çok.” Kaçınıcı kez aynı yalanı yüzü kızarmadan söyleyiveriyor, her seferinde de aynı cevabı alıyordu.

“Kaçmanın en iyi yolu.”

Yalnızca gülerek karşılık verdi. Herkes kaçtığıнын farkındaydı. Yalanını devam ettirmenin bir manası yoktu. Fakat kendini baskı

altında hissedip hesap vermekten ciddi manada rahatsızlık duyuyor, bu rahatsızlığı sözleriyle olmasa bile bakışlarıyla belli ediyor, nitekim onun için endişelenen ailesini katiyen ikna edemiyordu.

“Beliz eski günlere göre daha iyi olduğunu söyledi.”

Behzat gözlerini devirmeye engel olamadı. “Baba umarım bir çocuk gibi beni sürekli kontrol etmiyorsunuzdur.” Umduğundan fazlasını yaptıklarına emindi Behzat. Her adımını haber edecek nice insan vardı etrafında ve annesiyle babası bu insanlarla epey haşır neşirdi.

“Bu bizim suçumuz değil. Mahkemeden sonra pek iyi değildin.” Omzuna hafifçe vurdu. “Ama seni iyi gördüm,” diyerek yerine tekrar oturdu.

Behzat çaprazındaki koltuğa oturduğunda kendinden emin bir tavırla babasını ikna etmeye çalıştı. “Elbette iyi olacağım. Sonuçta dünyanın sonu değil. Herkes kendi yoluna.” Esasen kendini ikna ediyor fakat hazmedemediğinden kabul etmiyordu.

Beliz aklını fena kurcalamıştı.

“Hep bir kardeşin olsun isterdin.” Derin düşüncelere dalan babasının gözlerinde bir arayış vardı. “Efraz’ı ve Aden’i kardeş eksikliğinden çok sevdin, farkındayım. Bana ilk anlattığında sana çok kızmıştım ama sonra büyük pişmanlık duydum. Veremediğim o destek için hâlâ üzgünüm.”

“Geçti baba, o devir kapandı.”

Konuyu tekrar kapatırma mücadelesini babasının kınayarak gülümsemesiyle kazandı.

“Anneni ilk istemeye Van’a gittiğimizde altı kardeş olduklarını o zaman öğrendim. Allah biliyor ya çok şaşırmış ve korkmuştum. Altı kardeş bana fazla gelmişti,” derken dehşetle gözlerini büyüttü. “Evin tek kızı Gülşin idi. Geri kalanı erkek, ağır abiler. Ulan dedim Burhan sen de seve seve beş abisi olan kıza gönlünü kaptırdın.”

Babasının pek anlatmaya yanaşmadığı gençlik ateşi annesine âşık olduğunda sönuvererek onu aile babasına dönüştürmüştü ve Behzat annesinin anlattığı kadarını biliyordu. Heyecanla anlattığı hikâyesine ilgiyle karşılık verdi.

“İzmir delikanlısıydın sen de.”

“Oğlum ister Van olsun ister İzmir. Beş abi az mı?”

“Az değil de şimdi dayılarımın hakkını yeme seni çok seviyorlar.”

Babası kafasını ağır ağır salladı. “Öyle öyle de canıma da az okumadılar. Gülşin’i o zaman görmeme pek izin vermezlerdi. Birisine karşı çıksam geri kalan dördü gelecek. Onların gelişi demek anneni alamamam demek. Anneni almak için zalim dayılarına nasıl katlandım bir ben bilirim bir Allah bilir.”

Dayısının çıtlattığı bir anıyı hayal meyal anımsayınca kıkırdadı. Zalim demek doğru olmasa da âşık bir adamın çektiklerini anlatırken doğru kelimeleri arayacağından şüpheliydi.

“Altı çocuktan çok korkmuştum, Behzat. Allah acizliğimin cezasını verdi. Sana kardeş çok istedik ama olmadı. Boy boy çocuklarım yanımda otursaydı şimdi, mutlu olmaz mıydım? Van’a gittiğimiz her seferde dedene çok özenirdim. Biricik kızı gelmiş, oğullarıyla karşılıyor, tam bir karnaval havası esiyor. Bütün aile iç içe. İmrenmemek elde değil.”

Anlatırken hissettiği eksiklik Behzat’ın duygularına tercüman oluyordu.

“Siz ne konuşuyorsunuz öyle?”

Sohbetleri sualiyle varlığını belirten annesiyle kesintiye uğradı. Behzat dönüp bakınca annesinin yanında eli dolu sevgilisini de gördü. Masaya lezzetli yemekleri yerleştiriyorlardı.

“Eskiler, Gülşin Hanım,” diye yanıtladı Burhan Bey.

“Öyle mi? Muhabbetiniz bol olsun. Herkes gelmek üzere, haberiniz olsun.”

Behzat masaya bir kez daha göz attığında oturduğu tarafta iki tabağın fazla olduğunu yeni fark edebildi. Annesi bugün epey özen göstermişti. Ancak onun aklı fazla tabaklara kaymıştı. Babasına bakarken kaş çatı.

“Başkaları da mı gelecek?”

“Evet, birazdan misafirlerimiz gelecek,” diye cevapladı babası.

Behzat kim olduklarını sormak istedi ama Beliz'den dolayı sormadı. Anne babasının olma ihtimali yüksekti. Hastaneden beri hep yan yanalardı. Bu durum aralarını düzeltmiş olabilirdi.

Bir yanı Efraz ve Aden olmasını öyle ümit etti ki, gururunu yense çocukları alıp buraya getirecek, sofralarına oturtacaktı. Keyiflenmeye başlayan ruh haline çocukları düşününce hüznün tekrar çöktü.

Yüzünü acıyla ovuşturarak sessiz sessiz ofladı. Efraz'ı unutmak hedeflediği gibi kolay olmuyor, anlık isteklerine yenilerek kendini alt ediyordu. Küçük kızı fazla benimsemiş olmanın cezasını hâlâ çekiyor olmak adaletsizlikti.

Kapı sesi annesinin şaşırarak salondan çıkmasına neden olunca Behzat meraklandı. Misafir bekleyen kadın kapı çalmasına ne demeye şaşırıyordu? Beliz yanına oturunca zoraki tebessüm etti.

"Biraz keyiflensen artık. Annen üzgün halini kaldıramıyor artık."

"Endişe edilecek bir durum yok. Fazla evham yapıyorsunuz."

"Öyle mi? Efraz mahkemede yanına geldi, seninle konuştu. Konuşmayan sendin. Onları yoluna gönderen sendin. O gün bugündür üzgün olan da sensin. Madem göze aldın, hayatından o çocukları çıkarttın, yoluna bakacaksın. Ne kendi evinin ne benim evimin kapısından üzgün girmeyeceksin."

Kasti davrandığını düşünmeye başlıyordu Behzat. Beliz ve babasının Efraz'ı bugün özellikle anması hayra alamet değildi. Efraz'ı unutması gerektiğini söyleyen fakat hatırlatarak can yarasını deşen babasına ne diyebilirdi. Öfkesine hâkim olmakla cebelleşti.

"Özür dilerim, yapacağım."

"Hayır, çocuklar yetimhanede baskı altında diye korkuyorsan, bilmeni isterim bugün son buldu."

Afallayan Behzat ne demek istediğini anlamakta güçlük çekti.

"Anlamadım, son bulan nedir?"

"Bugün gidecekler."

Kaşlarını kaldırarak, "Kim?" diye sordu sabırsızca.

“Efraz ve Aden!”

Eli ayağı titredi. Titreyen ellerini birbirine kavuşturarak, soru sormaya devam etti. “Nereye?” Her şeyi tane tane anlatan babasına bir saygısızlık yapmamak için dilinin ucunu ısırıldı.

“Bir aile onları haberlerde görmüş. Esasında çocuksuz birçok aile ebeveynleri olmak istedi. Mektuplar ve hediyeler yetimhaneyi doldurdu. Herkes tarafından çok sevildi çocuklar.” Hak verir gibi kafasını sallıyordu.

“Yani yani?”

Sabırsızlığı babasının dikkatinden kaçmadı. “Yani bir aile onları evlat edindi. İki kardeşi de yanlarına alacaklar. Onları ayırmak istemediler. Oldukları yerden korkuyordun. Korkulacak bir şey kalmadı. Ailenin maddi durumları gayet iyi. Çocuklara hak ettikleri güzel hayatı vereceklerine eminim.”

Behzat duyduklarının şokunu atlatmaya çalışırken yanında oturan Beliz’e döndü. Sevgilisi üzgün bakışlarını ondan kaçırınca beyninden vurulmuşa döndü. Daha az önce aynı sofrada oturmasını istediği küçük kızları bir aile kendi sığınağına mı almıştı?

“Çok cefa çekti, güzel kızım ama neyse ki iyi insanlar onları yamacına aldı. Aradığı mutluluğu kardeşiyle beraber yeni ailesinde bulacak, temennim bu yönde.”

Babasının cümlelerini zonklayan kulağı az çok işitiyordu. İyi insanlar olduklarından nasıl bu kadar emin olabiliyordu? İki küçük kıza bir zarar vermeyeceklerinin garantisini babası almış mıydı?

Behzat’ı yaptıkları için suçlarken iyi aileden nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

“Sen nasıl...”

“Tamam bu kadar çabuk inanmamı yargılayabilirsin. Fakat müdirenden daha iyi olduklarına kanaatim tam. Çocuksuz bir aile. Çocuksuz bir ailenin de böyle sakin ve güzel çocuklara sahip olmak istemesi çok normal.”

Düşüncelere dalan babasının soluk alıp vererek ağır ağır açıkladığı cümle Behzat’ın kanını donduruyordu. İnsanlara pek çabuk

güvenmeyen, araştırmadan hareket etmeyen babasının şimdi bir aileye bu denli bağlanması hayrete düşürüyordu.

“Aden’in anne baba diyerek sarılacağı insanlar olmalı hayatında. Sınırdaki kaybettiği ailesini büyüyünce öğrenecektir ama şimdi onu kollayacak iyi insanlara, Efraz kadar ihtiyacı var Behzat. Yetimhanede kalmasındansa bu yüzden bir aileye verilmesi taraftarıyım. Hem Efraz onlara bir zarar verirlerse susacak kız değil.”

Efraz olduğu için mi bu kadar rahat olabiliyordu.

“Efraz’ın güçsüz kalacağı zamanlarda olacak. O daha çocuk baba.”

“Ama susmayacak, hakkını savunacak. Başına bir şey gelirse önce Banu’ya koşacak, o olmazsa Seyit. Kime ihtiyaç duyarsa hepsi yanında olacak. Bunun için uyarıldı. Benim merak ettiğim anlaşabilecekler mi? Gerçekten birbirlerini sevebilecekler mi? Efraz’ın dik başlılığıyla mücadele edebilecekler mi?”

Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir noktaya dalmıştı babası.

“Sen gel onca cefayı çek, aylarca sürün, yaşadıkların manşet olsun sonra sana bir aile sahip çıksın. Bu ne dehşet verici bir asırdır böyle Behzat’ım.”

Behzat daha fazlasını duymaya tahammül edemedi. Hışımıyla yerinden kalkan adam önüne çıkan annesini ve arkasından bağırarak babasını umursamadan arabanın anahtarını kaptığı gibi kapıya koştu.

“Kimse Efraz’ı benden alamaz. Kimse ona ve Aden’e sahip çıkamaz, baba!”

“Ne yapacaksın, oğlum?”

“Geri geldiğimde görürsün!”

“Behzat çocuklara sakın gitme. Yeni ailesi bugün onları alacak.”

“Umurumda değil.” Kapıyı açtığı gibi merdivenlere yöneldi. Ev terlikleriyle çıktığını fark edemedi basamakları ikiye ikiye indi. Peşi sıra gelen Beliz’in dur ikazlarını duymazdan gelerek devam etti.

Efraz'ı gerekirse buradan da kaçırarak ancak yeni aileye varmasına asla müsaade etmeyecekti. O *Küçük Gururlu*'nun kalbini bir kere kazanmıştı Behzat. Ahmak gururuna yenik düşse de bugün her şeyi telafi edecekti.

Arabasına atladığı süre boyunca birilerinin engel olacağı korkusu yüreğini hoplatmıştı. Ezbere bildiği yolları arşınladığında Efraz'a sarılacaktı. Çok değil bir hafta önce bahçede Aden'i yürütürken görmüştü.

Kardeşinin gülmesi için elinden geleni yapan Efraz'ı bir aydır gittiği yurt kapısında sadece bir hafta önce görmüştü. Kimseye gittiğini söyleyememiş, gizli gidişi gururu yüzünden yalnızca kapı eşiğinden dönmesiyle sonuçlanmıştı.

Bir aydır çektiği eziyete daha önce son verseydi, Efraz bugün yanında olurdu. Başka bir aile onu almazdı. Ağlayacağını hissedince sinirlendi. Kendi hatası yüzünden Efraz hiç bilmediği bir aileye verilecekti. Behzat onun güvenini kazanmak için özgürlüğünden bile olduğu raddeye gelmişken, alacak olan aile ne yapabilirdi?

Arabasına atlamasıyla hemen yan kapının açılması bir oldu. Beliz'in telaşla atlamasıyla motoru çalıştırdı. Onu yalnız bırakmamakta kararlı olan kadının ikazlarını kulak ardı ederek gaza bastı.

Fatih'i bugün karakoldan kurtarmışken kendisi müdavimi olacaktı.

"Behzat niyetin ne bilmiyorum ama çocuklarla ilişkin kesildi. Sen kendin bunu istedin. Şimdi Efraz'a gidip onu üzemezsin. Lütfen geri dönelim."

"Arabayı durdurur, seni indiririm Beliz!" sert sesiyle kadını ikaz eden Behzat susmasını sağlayarak yoluna devam etti. Onu durduracak hiçbir kuvvete şu an için tahammülü yoktu.

"O çocukları kimse almayacak."

"Neden Efraz'a sırtını döndün o zaman?"

"Beni bıraktı Beliz."

"Seni kaybetmekten korktu. Sana bunu hepimiz anlattık, konuşmamıza izin vermedin. O çocukları alsan da faydası yok. Onlar evlatlık alındı. Bir aydır bunun için uğraşıyorlar zaten."

“Bir aydır uğraşıyorlar ve sen bana bunu yeni mi söylüyorsun?” hışımıyla kadına bağırarak Behzat duyduklarına inanamadı.

“Ağzıma lafı tıkmısaydın, söyledim.”

“Sen beni ne diye dinliyorsun? Kabul etmeyeceğimi bilmiyor musun? Efraz’ı almalarına izin vermeyeceğimi bilmiyor musun?”

“Behzat araba kullanıyorsun öfkene sahip çıkmazsan ikimizde Efraz’a yetişemeyeceğiz.”

Diyalogları bu uyarıdan sonra bitmişti. Kendi canının derdinde değildi Behzat. Beliz’e bir zarar vermeden, Efraz’a yetişmek için hâkimiyetini kaybetmeden yoluna devam etti. Hızı zararlı olsa da trafiğin yoğunlaştığı bölgede aksamalar yaşadı.

Yetimhanenin yolu azap verircesine uzadıkça uzadı. Ona yetişmemek korkusunu kalbine yüklerse çıldıracaktı. Bu yüzden yalnızca yetişeceğini umuyordu. Efraz’ı ve Aden’i alıp götürecekti.

Sonrasını yine düşünmeden hareket etmek pahalıya patlayacaktı. Ancak Behzat onun da üstesinden gelecekti.

Sırtından dökülen ecel terleri canını epey sıktı. Telaşın esirinde mantıklı hiçbir hareket sergileyemiyordu. Serinkanlı davranması gerektiğini kendine telkin ettiyse de pek başarı kaydettiği söylemezdi.

Nihayet yetimhanenin sokağına girdi. Efraz ve Aden’in alındığını duyduğu an ne yapacaktı?

“Geç kalmadım... Sana bu sefer geç kalmadım Efraz...”

Tekrar ettiği her seferde emrine amade kızgınlığı adeta şahlanarak kendi canını yaktı. Behzat son bir aydır neredeyse her gün geldiği kapıya eli boş dönmek üzere varınca heyecandan tutukluk yaşadı.

Aden’in sesini duyar gibi oldu fakat iyi duymadığından yanıltıldığını sandı. Sesini duyması henüz gitmemiş olmalarına işaret etti ki Behzat’ın canına minnetti. Arabayı çalıştırır halde bırakarak indi.

“Efraz!”

Adını bas bas bağırdı Behzat. El freninin bağırarak Beliz’in çektiğini demir kapıya koşarak adım ulaşırken duymuştu. Güvenlik

görevlilerine Efrac ve Aden'i sormaya davrandı ki kalabalığı fark etti. Nefes nefese kalan Behzat hemen kapının arkasındaki yüzleri hayretle inceledi.

Aden, Seyit'in kollarında gülümsüyorken, Efrac, Banu ve Aykut'un ortasında hayretler içerisinde etrafına bakıyordu. Behzat gayriihtiyarî gülümsedi. Çok şükür çocuklar alınmadan yetişmişti.

Efrac sağ salim karşısında duruyordu.

Behzat gelişine şaşırın ahaliyi umursamadı. Gözleri yalnızca Efrac'ı kestiriyordu. Yalnız başına bıraktığı, yapmak isteyip gurunundan yapamadığı, mahrum bıraktığı her şeyi o anda yapabilme kabiliyetine sahip olmak istedi.

"Seni kimse benden alamaz!"

Efrac ile göz göze geldiğinde adımlarını hızlandırdı. Hayrete düşen küçük kızın adımları refleksle kendisine yönelince Behzat'ı heyecan tuttu. Kendi gelişine en az *gururlu* kadar şaşkıındı.

Koşarak kat ettikleri menzil kilometrelerce fazlaymış gibi gel-se ve ne kadar koşarsa koşsun bitmese de yolun sonunda kendisine gelen Efrac'a sarılmak vardı. Behzat onu yarı yolda bıraktığı için Efrac'ın kabul etmeyeceğini farz etmişti. Amma velâkin *gururlu* bir kez daha onu şaşırtarak koşuyordu.

İstanbul'a ilk geldikleri gecenin sabahında, doğum gününden önce ve mahkeme salonunda da olmuştu. İnatçı dediği ve her defasında yargıladığı Efrac, duvarlarını yıkan, yolları kat eden ve asla düşündüğü gibi nankör olmayan yaşı küçük yüreği büyük bir kızdı.

İdrak gücünü yitiren Behzat gerçekte çok geç tanışarak dehşete düştü. Efrac ona hep geliyordu. Lakin anlamakta güçlük çektiği için küçük kızı yargılıyordu. Oysa Gururlu lakabını Efrac'a değil kendisine vermesi gerekiyordu.

Kısacık yol o kadar uzun geliyordu ki sanki kısır döngüde amaçsız koşuyor, varacağı bir durak varsa da uzaklaşıyordu.

"Efrac," ismi bir ilahi gibi dilinden döküldü. "Efrac... Koşma düşersin!" diye bağırdı. Tekrar düşmesini istemedi. Dizi yaralara bezenmiş küçük kızı haddinden fazla yakmışlardı. Behzat kendisi için de yansın istemedi.

“Geldi... Geldi...”

Bağınşları bahçeyi arşınlarken, küçük kızın umut dolu sesi üzerine yıldırım düşürmüşçesine yerine çiviledi. Efraz onu bekliyor muydu? Efraz geleceğini biliyor muydu?

Efraz caymadan koşmaya devam etti.

“Geldi... Behzat... Geldi...”

Kollarını her iki yanına açan küçük kızın gözlerindeki mutluluk bağrını deşti. Yanağını yakan sıcaklığı hissedince elleriyle yokladı. Sıcak gözyaşları parmak uçlarından sızınca dehşetle irkil-di. Duygularını karman çorman eden küçük kız çocuğu yine onu ağlatmayı başarmıştı.

Bakışları ellerinden tekrar Efraz’a kaydığında önce tökezlediğini gördü. “Efraz... Koşma... Abim... Koşma...” hançeresinden kopan uyarının ardından küçük kıza yakınlaştı.

Hani yere düşmesine izin vermeyecekti? Neden duruyordu? Neden meleşine yetişmiyordu. Gayrimahdut süren kavuşma anı nihayetine erdi. Kollarını kocaman açarak ona sarılan küçük kıızı kucaklayıp aynı hızla etrafında döndürdü. Efraz’ın ona sıkıca sarıldığını hissettiğinde kalbinde oluşan sancıya inanamadı.

Behzat haftalardır sıkışan kalbinin sancısından tam bu saniyelerde kurtuldu. Meğer ilacı bir sarılmada saklıydı. Sadrını delen ıstırap küçük kollara muhtaç imiş. Kimsesiz kıızı Efraz El-Khatip onu ağlatmıştı.

Sarılmasına müsaade ettiği için ağlıyordu. Kaybettiği için inim inim inlediği küçük kıza kavuştuğu için ağlıyordu. Canından kopan parçasıyla bütünleşmişti. Evini dolduran neşesi, yanından ayrılmayan küçük kardeşi eksildiğinden beridir hür iradesiyle sağlam bir ıstırap çekmişti.

Acıların son bulduğu anlardan kopmaya korktu.

Efraz’ı ayaklarının üzerine bıraktığı gibi önünde diz çökerek, avuçladığı yüzüne sayısız öpücükler bıraktı. Önce gözlerini, yanaklarını, alnını, burnunu, şakağını, akabinde saçlarını öpüp, öldüresiye sarıldı.

“Seni kaybetmedim... Sen benimsin Efrac... Sen benimle kalacaksın... Seni kimse almayacak...” gözyaşları omuzlarını ıslatıyor, ne Behzat ne Efrac farkına varamıyordu. Efrac’ın hüngür hüngür ağlamasına dayanamayınca sordu. “Neden ağlıyorsun abim? Ağlama... Buradayım... Seni bırakmadım...”

“Behzat... Geldi...”

“Geldim geldim. Sana ben bakacağım. Seni hiç kimseye vermeyeceğim. İki cihan bir araya gelse de seni benden almayacaklar lan.”

Efrac’ın küçük parmaklarını yanağında hissettiğinde nefesini tuttu. Gururlu bütün tabularını yıkarak ona geliyordu. Burnu aka aka ağlayan güzel yüzü patlattığı kahkahası eşlik edince Efrac dünya üzerindeki her şeyden çok daha güzel ve özel göründü.

Bir çocuk neşesinde can buldu Behzat. Küçük kollar yine onu sıkıca sarmaladığında, “Gelecek... Biliyordu... Gelecek... Behzat gelecek...” nidaları boyuna yükselerek Behzat’a hayal ettiğinden çok daha muazzam sevinci yaşıtıyordu.

Ya gelmeyerek Efrac’ın umudunu söndürseydi? Gururluyu başka bir aile alsaydı Behzat kati surette kendini affetmeyecek, hayat boyu nedamet duyacaktı. “Geldim güzelim geldim. Seni onlara vermeyeceğim. Senin ailen benim!”

Efrac onu abisi yerine bir kere koymuştu. Yolundan dönmeye ne hacet!

Kollarının arasında Aden ile kendisine doğru gelen Seyit’i görünce doğrularak ayaklarının üzerinde durdu. Elinin tersiyle gözyaşlarını silerken şaşkın bakışları görmezden geldi. Odağında yalnızca Efrac ve Aden vardı ki onları bir an önce almalıydı.

“Oğlum neden şimdi...”

Seyit’in konuşmasına müsaade etmeyen Behzat, Aden’i kucağından aldığı gibi Efrac’ın elini tuttu ve koşması için uyarı vereceğini söyleyerek çatık kaşlarıyla, henüz hiçbir şeyi anlamadığından sorgulayan Seyit’e döndü.

“Nereye koşacak Behzat?”

Aden'i düşürmemek için kolu ve göğsü arasında sıkı sıkı sararken, Aykut ve Banu'nun yakınlaştığını gördü. Arkalarından gelen heyetin varlığı Behzat'a geç kaldığını bildirdiyse de henüz caydıramadı.

"Seyit onları oyala." arkadaşına direktifi vererek Efraz'a koşmasını söyledi. Kucağında sarılan küçük Aden elinde Efraz ile arabasına koşarken arkasından bağırانları umursamadan devam etti.

Vardığı arabanın önünde bekleyen sevgilisine kapıyı açmasını söyleyerek binmesini istedi. Harekete geçen kadın arka kapıyı açarak önce Efraz'ın binmesini sağladı. Behzat, Aden'i sevgilisinin kucağına bırakarak, sürücü koltuğuna koştu.

"Behzat dur oğlum, yaptığın suç lan!"

Seyit'in bağırışlarını kapısını kapattığı arabayla cevapladı. İllegal suç işlediğinin farkındaydı ancak bu çocukları göz göre göre ellere bırakmayacaktı.

"Behzat ne yapıyoruz?" korku dolu ses tonuyla sordu Beliz.

"Polisi arayın çabuk!"

Heyetin içinde yükselen adamın endişeli sesi Behzat'ı telaşın kucağına attı. Gelecek kimseyi umursadığından değildi lakin Efraz ve Aden'i önce buradan götürmeliydi. İlk defa nezarethaneye düşmeyecekti. Yanında kalmasını sağlayacaksa yanmaya razıydı.

"Behzat paçanı zor kurtardık zaten."

Avukatının başını biraz daha ağrıatacağı için engel olması Behzat'ı ufakta olsa tebessüm ettirdi. Nitekim tebessümü çok uzun sürmedi. Efraz'a ve Beliz'e kemerlerini takmalarını söyleyerek gaza bastı.

Her şeyden habersiz Aden'in yüzündeki neşe görülmeye değdi. Adını unutmamış, *Behe* nidalarıyla Beliz'in kollarından atılmaya uğraşmıştı. Sarılmak isteyen küçük kız dikkatini birkaç kez dağıtmıştı.

"Sana sarılacağım küçüğüm. Sana sarılacağım ama önce kaçmamız gerek."

Yola tedirginlikle bakıyor çevirmelere elinden geldiğince rast-

lamamaya çalışıyordu. Çocukların varlığı arabanın süratini hızlandırmaya engel koyuyordu. Pürdikkat kesildiği yollardan kaza yapmadan geçmek, endişe içinde kıvranan adam için meşakkatli oluyordu.

“İki çocuk kaçırdığımızın farkında mısın?”

“Evet, Beliz. O çocuklar benim.”

“Seninse daha önce gidip alsaydın. Son anda yapman çok saçma değil mi?”

Azarlayan kadına bakmadan ağır ağır cevap verdi. “Üzerime gelme. Şu an bana yardımcı olman gerek. Olmayacaksan güzelim seni kenarda indireyim merkeze git direkt.”

“Üstüme iyilik sağlık. Telaştan ne diyeceğini şaşırdın iyice.” Tedirginlikle cevap veren kadına birkaç saniyeliğine de olsa baktı. “O zaman bana yardımcı olmak için konuş. Daha fazla tedirgin edeceksen rica ediyorum sus. Tedirginliğim akıl bırakmadı zaten.”

Nereye gideceğini bilmeyen Behzat yoluna istikrarla devam ediyordu. Ne telefonu ne cüzdanı yanındaydı. Evden can havliyle çıkmıştı. Plan belliydi. İlk babasının evine geri dönecek, telefonun ve cüzdanını alacak, sonrasında ne yapacağına karar verecekti.

Evden terliğiyle fırlamasaydı, bütün eşyaları yanında daha güvenli bir noktaya arabayı sürüyor olurdu.

“Nereye gideceğiz? Ne cüzdan var ne telefon, evden terliklerle çıktık.”

“Bilmiyorum.” Dedi dikkatini yoldan ayırmadan.

“Doğruca babanın evine git.”

“Polisler gelebilir.”

“Onlar gelmeden yetismeye çalışınız. En azından cüzdanlarımızı alınız. Büyük ihtimalle önce evine gider polisler. Şansımızı deneyelim. Evin yakınlarında polis arabasına rast gelirsek gitmeyiz.”

Kırmızı ışıktaki duraksayan Behzat onaylarken sıkıntıyla sakallarını sıvazladı. Gözleri dikiz ve yan aynalardan etrafı kolaçan etti. Polisten kaçan bir suçlu haline geldiğine inanamasa da yaşadığı her şey gerçektir.

Bu gerçeklerin tek sebebi dikiz aynasından kontrol ettiği iki güzel kız çocuğuydu. Göz göze geldiği küçük kız ona ilk sarıldığındaki ağlayışını hatırlattı.

“Niye kaçmadın ki yurttan?”

Hissettiği kızgınlığı bastırmaktan iflahı kuruyan adamı ani çıkışı kendisi dahil herkesi şaşırttı. Efraz’a içten içe kızgınlık duyuyor, yabancı aileye nasıl rıza verdiğini bir türlü kabullenemiyordu.

“Nasıl... Kaçacak? Kaşları merakla havaya kalktı.

“Kaçabilirdin.” kafasını kendinden emin tavrıyla küçük kızı azarlamaya hız kesmeden devam etti. “Eğer sen isteseydin kaçardın!”

Dikiz aynasından omuz silkinmesini sabırsızca izledi. “Nereye kaçacak?”

Bana gel, diyecek yüzü kalmamıştı zira Efraz ona geldiği sıralarda gururunu kutsamakla meşguldü. Fakat haksızlığı öfkesini bilenmiş bıçak gibi keskinleştirdi. “Bir de yeni aileni kabul etmişsin. Niye kaç diyorsam!”

“Behzat gelmedi!”

Vurgusunu üzerine alınmadı. “Ne meraklıymışsın başka aileye gitmeye. Hiç mi benim için çabalayanlar oldu demedin. Kaçsaydın seni almaya gelmez miydin sanıyorsun? Bir de onlar için süslenmiş, bahçe de karşılamak için beklemişsin. Pes!”

İniltilerini işittiği sevgilisinin hamleleri Efraz ile birebir tartışmasından yarıda kesiliyor, fark eden Behzat ikiye bir kalacağından, hamlelerinin başarısızlığa uğramasını istiyordu.

“Sen gelmedi,” eliyle Beliz’in kucagında duran kardeşini gösterdi. “Aden için.”

Behzat sükün eden öfkenin kurbanı oldukça arkasında kalan küçük kıza zarar verecekti. Ancak öfke kontrolünü tam anlamıyla kaybettiğinden hasar tespitini göz önünde bulunduramıyordu.

“Aden’i bana bahane etme!” hançeresini zorlayan bir bağırış yükseldi.

“Sen kavga özledin?”

Cevabı arkasındaki arabanın korna sesiyle engele takıldı. Yola devam ederken ona cevap veren küçük ilgisini yeniden verdi. "Dilin pabuç kadar. Kaç dediğimde nasıl kaçacağını bilmiyorsun ama bana gelince her şeye cevap veriyorsun."

"Yok valla Efraz haklı, sen onunla kavga etmeyi de özlemişsin."

Beliz'in hayretle çıkan sesini duyduğunda nefesini sıkıntıyla verdi. "Sinirlerimi bozuyor."

"Ne söyledi sana? Kaçıran sensin, kavga eden sensin."

"Olabilir."

"Seni o kadar özlemiş şu yaptığına bak."

"Beni özleyen Aden. Efraz'ın olduğunu düşünmüyorum."

Efraz'ın dehşeti sesine yansıdı. "Sen kötü adam oldu!"

"Kötü adam yapıyorsun beni," gönülsüzce bağırdı. "Beni kabul etmiyorsun ama başka aileyi kabul ediyorsun. Nasıl kötü adam olmayayım? Konduramıyorum lan konduramıyorum."

"Ona bağırma," kati sesiyle uyardı Beliz. "Az önceki davranışlarınla çelişiyorsun. Nedir bu öfke kontrolsüzlüğü?"

"Gidecekti."

"Behzat ile konuşmuyor." Diyerek kollarını göğsüne kavuşturarak küçük kız kafasını camdan dışarıya doğru çevirip küstüğünü belirtti.

Dikiz aynasından izlediği kıza sinirden tıslayarak güldü. "Sen dünden meraklısın benimle konuşmamaya," Beliz'e döndü. "Herkesi kabul ediyor sadece beni kabul etmiyor. Öfkemin sebebi bu. Ben onun için her şeyi göze alıyorum ama yabancı bir aileyi kabul ediyor."

"Sen gittin mi ona? Karşındakinin daha on üç yaşında bir çocuk olduğunu unutma rica ediyorum. Kaçırdığın yetmezmiş gibi kızı azarlıyor, kavgaya yer arıyorsun. Sonra bana gelmiyor diye yanıyorsun böyle. Onu kırıyorsun Behzat."

Çaprazında kalan kadına dönmeden konuşmak Behzat'ın sakladığı acı ifadeleri saklamasına yardımcı olduğu için iyi oluyordu. En azından duygularını saklamak için çaba sarf etmiyordu.

“O beni defalarca kırdı...”

“Evet, o bir çocuk seni kırabilir. Çünkü henüz bilincinde değil. Efraz'dan daha fenasın.”

Sevgilisinin korumacı tavrı takdire şayandı. Efraz herkes tarafından sevgi ve saygı görmeyi hak ediyordu. Ancak anlaşılacağından şüphe duydu Behzat. *Benden başka kimseyi kabul etsin istemiyorum*, iç sesi duymayacak kadına gereken cevabı verdi.

Yolculuk mezkûr evin önünde sonlandı. Çocukları ve Beliz'i arabada bırakmayı tercih ederek ivedilikle indi. “Siz burada bekleyin ben eşyaları alıp geleceğim hemen.” Açık bıraktığı camdan uzaklaşmaya davrandı ki sevgilisinden bir öneri aldı.

“Çocuklar da çıksın yukarı. Belki baban bize bir çıkış yolu gösterir. Sen yukarıdayken polisler gelirse biz ne yaparız? Komşulara sığınırız en azından.”

Mantıklı davranmaya vakit bulamayan Behzat, panik dolu öneriyi mecburiyetten kabul ederek arabadan inmelerini ve hızlı olmalarını istedi. Efraz'ın elinden tutarak, kucığında Aden ile gelen sevgiliyle beraber apar topar apartmana giriş yaptılar. Paranoyak gibi etrafı taraması kapı görevlisinin dikkatini çekmişti. Çocukları görünce apışıp kalan adama olanı izah etmekle meşgul olmadan içeri kaçtılar.

Behzat babasının yardımcı olacağından şüphe duydu. Tekrar nezarethanede oğlunu ziyaret etmek isteyeceğini sanmıyordu. Üstelik haklı çıkacağı bir gerekçe ve savunacak şahit de yoktu.

Ayağındaki ev terlikleriyle asansöre bindiğinde alnını kaşıdı. Aklını başından alan küçük kıza baktığında kafasının önüne eğik olduğunu ve bir şeyler fısıldadığını duydu. Sormak istedi ancak Efraz ona küstü.

Kollarına atlayan Aden'i sevgisinden mahrum bıraktığını fark edince çehresine acı çököverdi. Adını sayıkladığı anı unutamıyordu. Bu küçük kızın kalbini kazanmak Behzat için cenneti kazanmakla eşdeğerdi.

Asansörden indiği gibi kapıyı hışım ile vurdu. Telaşı her geçen

saniye çoğalarak elini ayağını birbirine doluyor, yanındakileri de etkileyerek çıkmaz sokağında sıkıştırıyordu.

Kapıyı anne babası beraber açınca, Behzat icazet almadan içeri daldı. Eşyalarını toplayıp, birkaç tavsiye sonrası polisler gelmeden sıvışacaktı. Efraz'ın elini bırakıp eşyalarını ararken, babasının telaşlı sesini işitti.

“Sen bu çocukları nasıl getirdin?”

“Kaçırdım!”

Tekdüze cevabı annesinin inleyerek dizlerine vurmasına neden oldu. Ağıtını az sonra yakacak Behzat'ın aklını iyice bulayacaktı. “Aklımı karıştırmayın. Telefonu cüzdanı almaya geldim. Polisler gelmeden çocukları götürmem lazım.”

Babası kaşlarını yıktı. “Sen bu telaşlı halinle önünü göremiyorsun. Kaçırdığın iki çocuğu nereye götüreceksin?”

“Bilmiyorum, arabanın plakası bütün birimlere verilmeden güvenli bir yer bulmalıyım.”

Annesi babasına fırsat tanımadan ağlamaya başladı. “Sen mahpuslara düşüp benim kalbime mi indirmek istiyorsun Behzat?”

Elindeki telefon ve cüzdan neredeyse düşecekti. Neden serinkanlı bir anneye sahip değildi? Haklı da olsa bu evham ona yardımcı olmuyordu. “Annem hiç sırası değil. Göze aldım ben mahpusu. O aile bu çocukları benden alamayacak.”

“Af buyur oğlum, ne yapacaksın bu çocuklara?”

“Nüfusuma alacağım baba.”

Nüfusuna alacağı hali yokken, buna ihtimal vermezken şimdi kendiyle çelişen koca bir belirsizlik yumağı haline gelmişti Behzat. Hayat onu en hassas yerlerinden sınıyordu.

Efraz koltuğa oturmuş, başını önüne eğmişti. Behzat onun gelmek istemeyeceğini düşünmek istemiyordu. Onun kollarına atlayıp geldiği için sevinen kız takındığı tavır ile onu yanıltmayacaktı. Kumru gibi köşesine çekilmeyecekti.

“Bu aile onları sahiplendi. Sen geç kaldıktan sonra ortalığı böyle velveleye vermemeliydin. Sana zamanında ne yaparsan arkadayım, dedim.”

Nutuk çeken babasının zamanının olmadığını bilmesi gerekiyordu fakat Behzat bunu söylemeyecek kadar şaşkındı. “Yanımda değil misin?”

Babası sualine içerledi. “Yanımdayım oğul, seni yalnız bırakmam. Lakin senin de sakın olman gerek. Telaşa mahal yok.”

“Polise haber verildi. Her an kapıya gelebilirler baba.”

“Sana bir ev ayarlayayım şimdi. Engin’i ararız, ahvalini anlatırız. Ne yapacağımızı, nasıl bir yol izleyeceğimizi söyler. Bu çocukları korkutma şimdi. Oradan buraya sürüklenme hemen.”

Behzat babası konuşurken pencereye koştu. Site kapısının önünde bir hareketlilik var mı diye kontrol etti. Ortalık sakindi ve henüz çakarları yanan polis arabası kapı önüne ilişmemişti.

Durumlar şimdilik kontrol altında görünüyordu.

“Aile bizimle iletişime geçer birazdan. Efraz ve Aden’in kaçırıldığını duydukları an ne yaparlar, tahmin edemiyorum.”

Beliz’in kızgın ses tonu Behzat’ın öfkesine gem vurdu. “Ne yaparlarsa yapsınlar. Onlar umurumda değil. Benim önceliğim sadece Efraz ve Aden. Benimle atışmak yerine yardımcı olun. Olmayacaksınız önüme taş koymayın.” Diyerek Efraz’a döndü. “Hadi abim kalk, gidiyoruz.”

Efraz dediğini ikiletmeden kalkınca Behzat’ın gönlü ferahladı. Çöle vurulmuş gönlüne bir mihrap kurdu. Behzat artık ne korkabilir ne de endişe duyabilirdi. Efraz onu isteyen aileye hayır derse, işi sandığından daha kolay olacaktı.

Aden’i sevgilisinin kucağından alarak annesine döndü. “Korktuğun gibi olmayacak,” uzanıp yanağındaki yaşları sildi. “Her şeyi halledeceğim.”

Annesi kafasını iki yana salladı. “Yüreğim ağzımda hep. Anneni çok üzüyorsun.”

“Özür dilerim ama son.”

“Sende bu aymazlık olduktan sonra sonu görmeyiz biz. Behzat oğlum gitme. Aileyle konuşalım ikna ederiz. Çok saygıdeğer, ferasetli insanlardır. Seni kırmazlar. Sen çocukların hayatını kurtardın.”

Behzat alnını öptü. Kahrına bir kahır daha ekleyerek aymazlığını haklı çıkaran annesine karşı utanç duydu. "Telafl edeceğim. Seni üzdüğüm tüm günlerin acısını benden çıkar, söz bir of demeyeceğim."

Gülşin Yargıcı acı acı gülümsedi. "Aldım sözünü."

Behzat, boynunu gıdıklayan küçük Aden'i yanağından öperek gıdıklamaya koyuldu ki işittiği kapı sesiyle donukluk yaşadı. Anne babası ve Beliz arasında gidip gelen gözleri dehşetle büyüdü.

Beliz kapıya doğru yanaştı. Behzat pencereye koştu. Polis arabası yoktu ve kendi arabası dışında bir başka tanıdık araba gözüne çarptı. Bu Seyit'in arabasıydı. Kapıyı açmaması için ağzını açmaya davranamadan Seyit'in ve Banu'nun telaşlı sesini işitti.

Behzat gururlunun elinden tutup yanına çekti. Kimsenin onu elinden almasına müsaade etmeyecekti. Omuz silkerek bütün gücünü topladı. Efrac elini sıkı sıkı tutunca Behzat ona dönüp istemsizce gülümsedi.

En güçlü el tarafından destekleniyordu.

"Bütün emniyet birimini ayağa kaldırdın," kavgaya hazır gelen dostuna bakışlarını çevirdi. "Yetimhaneyi birbirine karıştırdın. Şov peşinde misin kardeşim?"

"Sen hiç konuşma. Beni gelişmelerden neden haberdar etmedin?"

"Ağzımıza tıpayı taktın. İş işten geçti Behzat. Efrac'ı ve bademimi bir aile sahiplendi. Durumdan haberdar oldular. Getireceğimiz sözünü verdiğimiz için polisi araya katmak istemediler ama yurt müdürü senden şikâyetçi. Heyet yolda geliyor."

Mitralyöz gibi başladı mı susmayan adamın acımasızlığı karşısında kanı çekildi. Efrac'ın üzerine titrediğini her defasında kendisi söylerken şimdi nasıl dış biliyordu? Efrac'ı arkasına alarak Aden'i sıkıca kucakladı.

"Hiçbir kuvvet bu çocukları benden alamaz. Git bütün birimi getir. Efrac da yanımda olmak istiyor."

Gelişlerini fark edip görmezden geldiği iki güvenlikçi Banu'nun arkasından çıkıverdi. "İşlediğiniz suç. Çocuk kaçırmaktan

sizi tutuklatacağız. Efrac ve Aden hâlâ bizim korumamız altında.”

Behzat'ın yüzünü zafer dolu gülümsemesi sardı. “Yani aile daha çocukları alamadı,” heyecanla kafasını salladı. “İstediğiniz adama tutuklatın. Ben yine bu çocukları alacağım.”

Aykut bezmiş tutumuyla ensesini ovdu. “Aileyle konuştum. Senden şikâyetçi olmayacaklar. Bizi uğraştırma da çocukları bırak.”

Banu kendilerine doğru gelince Behzat elini kaldırarak engelledi. Babası dışında herkesin ona karşı geldiğine inanamıyordu. “Efrac ve Aden için her şeyi göz alacağımı en iyi sen biliyorsun. Sen de mi bana karşı duracaksın?”

“Erteye kalan, arkaya kalır şekerim.”

Metanetini koruma kararını uygulamadan çiğnedi. Harıl harıl harlanan öfkesine biat eden adamın gözü o dakikadan sonra bir şey görmez oldu. Dost bildiğini düşman varsayacaktı. Efrac için yardım etmesi gereken herkes ona karşı durarak hayal kırıklığını en derinden tattırmışlardı.

Arkasına sakladığı küçük kızın elini daha sıkı tutarak yanına çekti. Geç kalmanın telafisini yapacağını sözünü vermiş bir adam, çocukları canı pahasına yanına alacaktı. Gayrısı hayat Behzat'a zehirdi.

“Önümden çekilmezseniz, birbirimizin yüzüne bir daha bakamayacak hale geliriz.”

“Çekilirsek haftada bir izin gününde görüşürüz artık.” Diyerek akıbetini apaçık belirtti Seyit.

Behzat çocukları kapıya doğru götürünce Beliz ve Banu sözleşmiş gibi hiddetle önlerine çıktı. Behzat iki kadına bağırmaya, savurup önlerinden çekmeye kıyamadığından duraksadı. Sabır çekerek Aden'e baktı. Küçük çocuğa bakınca öfkesi yatışıyordu.

“Hanımlar, hiç tavsiye etmem.” Diyerek dişlerini sıkarak uyardı. Aden hareketlenince düşmesini engellemek için Efrac'ın elini bırakıp küçük kızı sıkıca tuttu. Karşısında kararlı iki kadın duruyor, annesinin kesilen sesine babasının fısıltısı ekleniyor, Aykut ve

Seyit'in sessizliğı can sıkıcı bir hale geliyordu. İki güvenlik görevlisinin babasıyla konuştuğunu fark eden Behzat kaçış yolu görerek yürümeye tekrar davrandı ki Banu elini kaldırdı.

"Behzat pişman olursun. Bak son kez uyarıyorum."

"Çekilmezsen sen pişman olacaksın Banu."

Sakin kalmaya çalıştıkça iki kadın bundan güç alıyordu. Lakin Behzat Yargıcı'nın çehresinde dokunanı yakacağı tehlike fink atıyordu. Kötü tarafını göstermekten sakındıkça insanlar üzerine oynuyordu. Ancak hiç sırası değildi.

Hırıltıyla iki kadının üzerine vardı. Banu ve Beliz'in korktuğunu gördü. Ne o umursadı ne iki kadın korkularına rağmen geri adım attı.

"Aykut Bey, umarım dava için hazır ve güçlüsünüzdür."

İki güvenlikçiden kısa ve zayıf adamın sesi tekrar yükseldi. Adını bilmediğı adamın görevini bırakmadan istikrarla işlemesi Behzat'ı haklı olduğu için öfkeye itiyordu. Avukatıyla göz göze geldi.

"Bu sefer kazanacağımdan emin değilim."

Afallayan adam yeni bir avukat içinde kollarını sıvayacağını kendine hatırlatarak ikinci bir hamle de bulundu ki Seyit önüne taşı koydu. "Sen Efrac'ı bırakıp gittin, şimdi alamazsın. Ailesi yolda geliyor."

"Onun ailesi benim!"

Kulakları acıtan bağırışı kucığında tuttuğı küçük kızın ağlamasına neden olunca Behzat Yargıcı siperini bütün kalabalığa doğru aldı. "Engel olanın canını yakarım," yanında sessizce bekleyen küçük kıza döndü. "Gel benimle."

Efrac arkasındakilere bakıp gülümsüyordu. Behzat onlara dönmeden, kendisini dinlemeyen küçük kızın önündeki kalabalığa tatlı tatlı güldüğünü görünce şaşırdı. Yaptığına anlam veremediğinden dostlarına ve sevgilisine döndü. Onlar da Efrac'a bakıp gülümsüyordu.

Behzat neler olduğunu sormadan, "Behzat Bey!" diyen bir kadın sesi ortamı doldurdu. Baktığı anda tanıdı. Bu acımasız yüzü

hiç unutmamıştı. Tekrar Efrac'ı almaya gelmişti ama Behzat izin vermeyecekti.

Ne pahasına olursa olsun!

"Efrac'ı sana vermeyeceğim."

"Behzat Bey aksiyonu seviyor belli ki. Siz şikâyetçi olmadığınız için şu anlık bir sıkıntı yok. En azından çocuklar iyi."

Babasının otoriter tutumuyla kadını yanıtlayışını hayretler içinde dinledi:

"Tabii benimde bir ceza vereceğimden emin olabilirsiniz."

"O artık sizin aranızda. Biz resmi evrakları imzalayalım."

Ne olduğunu anlamakta ciddi güçlük çekiyordu Behzat. Konaşan babası ve o acımasız kadın dışında, incelediği hiçbir yüz ona karşılık bir tepki yahut mimik vermiyordu. Yalnızca ona bakıp gülümseyen Efrac idi.

Behzat tekrar babasına döndüğünde, bahsi geçen resmi evrakları imzaladığını gördü. Söz konusu evrak ne içindi?

"Ne oluyor baba?"

"Sen benim çocuklarımı kaçırıp, utanmadan nasıl evime getiriyorsun?"

Midesine yumruk yemiş gibi kamburlaşan Behzat, ne dolaplar döndüğünü bir an önce öğrenmek istiyordu.

"Behe..."

Aden'in sesi kulağının dibinde değil de kuyudan geliyormuşçasına uzak ve uğultulu çıktı. Behzat karmaşasının içinde sağ kalma-ya gayret ediyor, ona gülen yüzler, uğuldayan sesler buna müsaade etmiyordu.

"Oğlum biraz geç kaldın. Biz zaten Aden ve Efrac'ın ailesiydik. Sadece resmi olarak çocukları almamız gerekiyordu. O da bugün ki tarihe karar verildi." Diyerek elindeki dosyaları salladı. Annesinin elinde iki tane kimlik, yüzünü doğru tutarak babası gibi sallayarak sırtıyordu.

Behzat Efrac ve Aden isimlerini okudu önce: Efrac Yargıcı. Yezra Aden Yargıcı. Akabinde anne ve baba adı hanesinde kendi ebeveynlerinin adlarını okuyunca sarsılarak Efrac'a döndü.

Sırtına bir şaplak atarak fütursuzca güldü. “Ne oldu abi?”

Sarsıntısı ufak ufak yok olur, yerini gülümseme alırken, sorgulayan bakışları arkadaşlarının üzerinde gezindi. Yanlış anlamadığını teyit etmelerini istiyordu. Gülmeleri kahkahaya dönüşen arkadaşlarından bir cevap alamayınca, az önce Seyit’in nezdinde büyümüş olduğundan şüphelendiği Efraz’a baktı.

“Beni seviyorsun.”

Behzat bunu yeni fark etmesine anlam veremedi. Sevmese tüm bunlara katlanır mıydı? Göze aldığı kendi hayatından vazgeçmekti. Fakat tüm bunlara gerek kalmadan bir oyuna kurban gitmişti.

“Ben sizi oğlum konusunda uyarmıştım. Sizi biraz yoracak demiştim.”

Burhan Yargıcı’nın mesrur tutumuyla yaptığı açıklama Behzat’ı kızdırdı. Hışımına babasına döndü.

“Tüm bu oyunlara gerek var mıydı?”

“Beni son bir aydır çok üzüyorsun.”

Cevap annesinden manidar bir açıklamayla gelerek adamı alt edince Behzat, oyuna eşlik eden dostlarına döndü. Beliz de onlar kadar suçlu ve acımasızdı. Kınadığı yüzler yaptıkları oyunun yaşattığı acı ve korkuyu umursamadan gülmeye devam ediyor, Behzat’ın içindeki işkenceyi körüklüyordu.

“Avukat bey dava için hazır mıyız?”

Aykut kaşlarını kaldırdı. “Hayır, kaybedeceğim davaya girmem.”

“O zaman Behzat Bey hazır olsun ifade için polise gideceğiz. Bizden çocuk kaçıranın cezasını ödemeli.”

Behzat henüz adını öğrenemediği güvenlik görevlisinin son cümlesiyle kıkırdadı. Kucağında güldüğü için şakıyan Aden ile göz göze geldiğinde kıkırdaması kahkahaya dönüştü. Efraz ve Aden resmi olarak kız kardeşleriydi. Kaybetmekten ölesiye korktuğu iki küçük kız çocuğuna anne babası sahip çıkmıştı.

Yanağının yeniden ıslandığını fark ettiyse de umursamadan dizlerinin üstüne çöktü. Aden’e sarılırken, yanına çektiği Efraz’ı

da kolu arasına alarak sımsıkı sardı. Bir kardeşe hasretken iki kardeş kazanmıştı.

“Siz benim ailemsiniz,” sessizce fısıldadı. Yüreğinin tam anlamıyla ferahladığını hissediyordu. Değişik duyguları bir arada yaşayarak aklı bulanık Behzat şimdi taşları yerine bir bir koyarak berrak sulara yüzüyordu. “Siz benim canımsınız.”

İki kardeşe sahip olmanın heyecanı ve korkularını daha ilk dakikalarda yaşadı Behzat. Üzerine titreyeceği safi güzellikte iki kalp vardı.

“Gözün aydın şekerim.”

Banu'ya gözlerini devirerek çocuklara sarılmaya devam etti. Onunla oynayan herkese kızgındı ve hemen affetmeyeceğini biliyordu. Şüphe duyduğu bakamaz dediği kendi anne babasıydı. Behzat şimdiye kadar neden sessiz kaldıklarını anladığından artık kızamıyordu.

Eski huzuruna kavuşmuştu.

“Sana arabada bağırduğım için özür dilerim.”

“Kabul etmiyor.”

Behzat sesindeki oyunbaz tınıyı iyi aldığından sahte kızgınlığıyla karşı çıktı. “Sen nasıl abine küsersin?”

“Abi kötü adam oldu.”

Behzat mercan tanesi gözlerine hayranlıkla bakakaldı. Yaşadığı onca acının içinden sağ salım çıkabilmişti. Bugün gülümseyebiliyor. korkmadan hakkını savunabiliyordu.

Yeni ailesine sarılması için Efraz'a müsaade veren Behzat, heyetin baskın bakışları altında güçte olsa konuşabilmişti. Efraz ve Aden ebeveynleriyle kaynaşırken, Behzat kendisine kurulan komployu birinci ağızdan duymuştu.

Seyit Elban!

Efraz ve Aden'i mahkemeden sonra anne babası evlatlık almak için başvurmuştu. Türkiye vatandaşlığı içinde gereken işlemler netice vererek iki kızı ailesine kazandırmıştı. Bu bir aylık süreçte her şeyin kendisinden gizli yapılmasına karşılık öfkeyle dolup taşmıştı.

Esed'i vurduğu ve Türkiye'ye kaçtığı, Lübnan tarafından tekrar istendiği halde sığınma talebinde bulunduğu için Efraz gitmemişti. Aykut'un son bir aydır mücadele ettiği sorunlar bugün filizlerini vermişti.

Heyeti uğurladıktan sonra sohbete yemek masasında devam etmişlerdi. Fazladan iki tabak kardeşlerinin ve Behzat tabaklara baktıkça zafer sarhoşuna dönmüştü.

Kimliklerini uzun uzun incelemiş, onu kandıran anne babası dahil sofradaki herkesi terslemişti. Annesinin ağtından, Beliz'in kavgasına kadar. Her şey birer oyundu ve bu şekilde olacağını tahmin eden yalnızca babası olmuştu.

"Odaları çok güzel oldu. Kurumdan gönderilen heyete beğendirene, söylediklerini yapana kadar canımız çıktı." İllallah ettiği her halinden belli olan annesinin yakasını silkinmesi adamı gülümsetti.

Banu lokmasını çiğnerken süzülerek Seyit'e döndü. Behzat'ın ilgisini çektiğinden oda mevzusunu sonraya bırakarak gelecek bombayı bekledi. "Oda için en büyük teşekkürü mimar hak ediyor. Seyit'in o arkadaşı odayı beğenmelerini sağladı. Yoksa biz hâlâ uğraşıyordu. Afeti devran Adnan'ım sağ olsun." Diyerek cilveli edasıyla kıkırdadı.

Behzat kimden bahsettiğini merak etti. Hemen sonra Fatih Abiyi hatırladı. Adamı dostuna emanet etmiş, dostu yetimhane bahçesinden çıkmıştı. "Lan Fatih Abiyi ne yaptın?"

Seyit göz kırparak, "Soner hallediyor, mesaj atmış hamamdalardı," diyerek süzülen Banu'ya döndü. "O afeti devran seni sordu geçenlerde, çok beğenmiş."

Banu'nun lokması heyecan duyduğundan boğazını zorlayarak kadını bir müddet susturdu. Beliz'in uzattığı suyu içtikten sonra kendine gelen kadının heyecanı gözle görülmeye değermişti.

"Oy bismillâhırramânırrahîm," elini kalbine koyup derin bir nefes aldı. "Cenabıhak aşkına ne diyorsun," elleriyle kendini yelleyen Banu kıs kıs güldü. "Elf kulaklarım neler duyuyor böyle?"

Masadakilerin kahkahası birbirine karışarak Aden'e istediği eğlenceyi verdi. Küçük kızın çığlıkları bütün sesi bastırsa da şikâyet eden olmadı. Yargıcı ailesinin sofrası bugünden sonra böyle olacak, her gelen bu eğlenceye tanıklık edecekti.

"Ben varken ona bakmazsın değil mi?"

Cilvesinden vazgeçmeyen Banu, Seyit'in omzuna dokundu. "Sen gibi mükemmel bir adamı görmezden gelmek için kör olmam gerek."

Behzat gözlerini yumarak küçük kızların bu ana şahit olmalarından ötürü bezginlik duydu. Dostlarına kısıtlama getirmeliydi. Hem de bir an önce. Gözlerini açtığı anda çapkın sırtışıyla Banu'yu süzen dostunun komplimanlarına maruz kaldı.

"Sen bir de beni severken gör."

Hız kesmeyen muhabbete salça oldu. "Lan oğlum insan biraz yorulur yorulur."

"Neden yorulacağım?"

"Önüne gelene yürümekten."

Efraz kıkırdayarak ona dönünce Behzat hemen yanında oturan kardeşine karşılık verdi. Bu sofrada anlaşacağı bir kardeş oturuyordu. Bağları Seyit'in hoşuna gitmemiş olacaktı ki isyanı basarak, seferi başlatmıştı.

"Biz seninle Beliz'in göbeğini meydana sererken dost olmuştuk. Beni ne ara sattın lan?"

Behzat'a ve Beliz'e kurdukları komploda taraf olmalarını ve bu süreçte Efraz'ın hiç üzülmeişini koz olarak kullanan Seyit, yanlış tarafta oluşundan vurmuştu. Meşhur göbek mevzusunu da bu sayede gerçeğiyle anlattı.

"Yalnız hâlâ önünde saygı duyarak eğiliyorum fıstığım. Ortadan kesmeyi başarmın akıl alır gibi değildi," çakır gözleri haylazca masadakilerin üzerinde geziniyordu. "Beliz'i ilk gördüğümde kahkaha atmamak için nasıl dişlerimi sıkıyorum."

Seyit'in heyecan duyarak anlattığı hadise Efraz'ın utançla yüzünü avuçlarının arkasına saklamasına ve inim inim inlemesine

neden olduysa da, hızını almayan dostu intikamı için üzerine varmaya devam etti.

“Sen ne yaptın Beliz o an?”

“Sorma Aykut, onu paramparça edecektim de işte,” kızgınlıkla gülmek arası bir ses çıkardı. “Fakat sonra bana elbise aldığını öğrendim. Parayı en başından almasının sebebi oydu.”

Beliz’in gururluya çattığı noktada Banu’nun suskunluğu kıyamet alametlerinden birini yaşatan cinsten olurdu ki daha o alameti yaşamalarına vardı. Keza Banu anında müdahalede bulundu.

“Kız ben sana ne yapacaktım sonra?”

“Lütfen aramıza kaynak yapma Banu!”

“Bazen diyorum ki; Allah’ım bunca yıllık hayatımda neden beni ve Beliz’i aynı zamana denk getirdin? Hadi denk geldik neden onu benim hayatıma müdahil ettin?” kuru ekmeği ağzına atarak hınçla çiğnedi.

“Hatırlatırsan sen bizim hayatımıza girdin.”

“Kız ben zaten vardım, sen her şeyden habersizdin!”

Yanıtı Beliz’in kaybettiği kaçınıcı kavganın listesine dahil oldu.

“Of yine kavga!” kulağını kapatıp çocuksu edasıyla isyan eden Efrac, ekmek sepetine uzanıp alamayınca imdadına koştu. Tartışmaya diğerleri katıldığından Behzat’ın ilgisi isyan eden kardeşine kaymıştı.

Sepetten iki dilim ekmek alıp tabağına bıraktı. Gazlı içeceğinin bitmiş olduğunu fark edince hemen doldurdu. Tartışma kesilmiş gözler üzerlerine sabitlenmişti. Behzat küçük kardeşi için bütün imalı bakışları şikâyet etmeden kabul ediyordu.

“Eee siz o gün maçın olduğunu bilmiyor muydunuz? Bu olayın Seyit’in başının altından çıktığını anlamadınız mı?”

Beliz’in ölümcül bakışları planın kurucusuna sabitlendi. “Anlardık anlamasına da Efrac Hanım,” derken etinden bir çatal aldı. “Onun öncesinde Behzat ile olan fotoğrafımızı kesmişti. Beni çöpe atmış, Behzat’ı yastığının altına saklamıştı.” Sinirli sinirli anlatan kadının bakışları bu sırada Efrac’a kaydı. Gözlerini kısarken mırıldanarak yemeğini çiğnedi.

Behzat ve Efrac göz göze gelerek sırttı.

“Yani bu durumda Seyitten şüphelenmek aklıma gelmedi. Efrac Hanım benden nefret ediyordu. Verseler eline, bir kaşık suda boğacaktı.”

Babası tepkilerini izlerken araya girdi. “Sen ne yaptın Behzat o zaman?”

Behzat gülmekle meşguldü. Fotoğrafını yastığın altında bulduğunda haklı gururu yaşadığı kadar şaşırp kalmıştı. “Ceza verdim ikisine de. Efrac’ı eve hapsettim, Seyit’e evden uzaklaştırma cezası verdim. Bir hafta ikisiyle de konuşmadım.”

Annesi omuzları sarsıla sarsıla gülmekten bitap düştü. Aradığı aile sıcaklığını Behzat yaşadığını sanmıştı ta ki Efrac ve Aden’i sofrasına alana kadar. Çocuk sesinin olmadığı ev noksan bir yuvaydı ki Behzat tek kardeş olarak bu noksanlığın ezasını yaşayan herkes kadar çekmişti.

“Seyit sen bir hafta nasıl dayandın? Gülşin bana çocuklara olan düşkünlüğünüzü sabah akşam anlatırdı. Aden için kavga ettiğinizi bile söylemişti.”

Babasının sorusu tam noktasından gelmişti. Behzat sevdiği kadınla göz göze geldi. Beliz’i üzen herkese hak ettiğini verirdi. Bu keskinliğini kıran tek kişi Efrac olmuştu ama o zamanda verdiği ceza yeterli gelmişti.

“Dayanamazdım da, oğlunuzun gözünü aşk kör ettiği için, cezamıza katlandık.”

“Aşk mı? Ay bana fenalıklar geldi.” Yakasını silken Banu, gözlerini bayarak kafasını geriye bıraktı.

Behzat bu kadını bilmece Beliz’i kışkandığını düşünecekti.

“Banu aşkı iki kelimeyle anlatır mısın?” diye soran Seyit ortalığı ateşe vermenin peşindeydi.

“Boş çukuru,” diyerek güldü. “Bildğin bok çukuru lan.”

Seyit’in ceza faslı üzerine konuyu değiştirmesi şaşırtmadı. Ancak Banu’nun aymazlığı babasının yüzünü kızarttı. Öksürerek uyarı Burhan Yargıcı sofrada küçük bir kızın olduğu mesajını böyle verdi.

Mesajı alan Banu dirseklerini dayadığı masanın üstünde ellerini kibarca iç içe geçirerek, boğazını temizledi. “Affedersiniz Burhan Beyciğim aile saadetine pek alışık değilim. Boşluğuma geldi. Özür dilerim ayıp ettim.”

Şüphesiz bu halleri en çok Efrac tarafından sevililiyordu. Babasının uyarısı bilmediği aşıkâr olan küfürbaz Efrac’ı güldürdü. Çatalıyla onu işaretleyerek, “Niye özür diliyorsun ki Efrac senden daha küfürbaz.” Gerçeğini usanmadan dile getirdi.

Seyit heyecanla atıldı. “Aynen lan bir kere fuck demişti.”

Behzat onayladı. “Bana da siktir, dedi.”

Banu, “Daha önce orospu çocuğu, demişti.” Hatırlatmasında bulundu.

Birbirini takip eden yanıtlar babasıyla annesinin nefesini kesmişti. Alnına kadar kızaran ailesinin sessizliğe gömülmesi ve arkasını takip eden hatırlatmaları dehşetle izlemeleri Behzat’ı istemsizce güldürdü.

Epey zor karakterli bir kız çocuğunu evlatlık almıştı.

“Konuştuğumuz bir konu üzerine arkadaşşıma da demişti. Kötü ama haklı bir küfurdü. Söylemek istemiyorum.”

“Bana da söylemiş olabilir ama Arapça bilmediğim için kaçır-mış olabilirim. Burcu da söylemedi hiç.”

Beliz ve Aykut’un eklemesinden sonra Behzat kardeşini kontrol etti. Yine yüzünü saklıyordu. Utanırken bile sevimli ve iç gıcıklayıcıydı ki Behzat ona sarılıp yanındayım demek istiyordu. Lakin bu küfür için cesaret vermek olurdu ki hiç tasvip ettiği bir şey değildi.

Burhan Yargıcı, hafif çatık kaşlarının altında kızmakla gülmek arası parlayan gözlerini kızına dikerek, ağır ağır konuştu. “Gülşin, kızımızla yakın zamanda oturup konuşmamız gerek. Küfür kabul etmediğimizi bilmeli.”

Efrac ellerini çekip güzel yüzünü gözlere serince Behzat durup düşündü. Bu güzel kızı Banu’ya paylaşmaya bile kıyamazken, yarın birileri ona âşık olup götürdüğünde nasıl dayanacaktı?

Kardeşi güzel gözlerini ondan çekerken Behzat incelemeye devam etti. Hayat ona ikinci bir şans vermiş, yaşı küçük olmasına rağmen bir noktada kullanmayı başarmıştı.

Behzat canı her anlamda yanan bu kız için kendini feda etmeye hazırdı. Hem de bugün ailesine onları kazandıktan sonra çok daha kararlı ve kesindi. Vakarlı duruşundan cayacak tek bir hadisenin daha gerçekleşmesine izin vermeyecekti.

“Tamam baba.”

“Baba dedi lan!”

Behzat babasının neşeli narasıyla dikkatini onlara verdi. Efraz’ın baba deyişini beklemeyen adam afallayarak kardeşine döndü. Baba diyebilmiş miydi? Zikrettiği kelamın bilincinde miydi? Kendi isteği ve hissiyatıyla mı dile getirmişti?

Soruların hepsini annesinin, “Bir aydır bize anne baba desinler diye uğraşıyoruz.” Demesiyle yanıt buldu. Uzun uğraşlar da bugün neticeye ulaşmıştı. En ulvi arzulardan daha mühim bir sonuca varmışlardı. Bugün kızgın olduğu ailesine minnet borçluydu Behzat.

Efraz’ı karşılarına alıp konuşacak, onun geleceği için çabalar-ken, yanlış davranışları için emindi ki üzerine titreyerek, hassas davranarak konuşacaklardı. Behzat’ın ayrılıktan önce hep konuşmak isteyip cesaret edemediği çok önemli bir konu vardı ki, canını yakmaktan korktuğu için hep geri çekilmişti.

Efraz sigara içiyordu. Banu’nun dediğine göre tek tükü. Yaşadıkları yüzünden yanlışla yönelmesi ona garip gelmiyordu. Fakat en kısa zamanda babasını bilgilendirecekti. Çözümsüz ve acı veren bir problem daha böylece ortadan yakın zamanda kalkacaktı.

Yemekten sonra sofrayı elbirliğiyle kaldırmışlardı. Kalan bulaşıklar için mutfakta vakit geçiren kadınlara Efraz da katılmış, Behzat bu süreçte hiç ilgilenemediği Aden’i kucaklamıştı.

Kutulardan çıkan eğitici öğretici oyuncakların yanı sıra Beliz’in evinden toplayıp götürdüğü bütün eşyalar buraya getirilmiş, Behzat’ı ikinci bir şok dalgasına kaptırmıştı. İnce ince, ilmek ilmek dokunan planın zerresini anlamayan Behzat kendinden kuşku duymuştu.

Avare gibi dolaştığın yetmez mi?

Babasının sitemini anımsadı. Bugünden itibaren mesrur ve mesut bir adam olacaktı. Kazandığı kardeşler için kavga etmek yerine, eğlenerek savaşıacak, galip kim olursa tadını çıkaracaktı.

Beliz'in çalan telefonu onu mutfığa davet etti. Aden'i babasına emanet ederek, aldığı telefonla salondan çıktı. İçeriden gelen kalabalığa dahil olacaktı. Kapı eşiğinde Efraz'ın sevinç dolu sedalarını işitince bekledi.

"Teşekkür ederim Beliz... Çok teşekkür ederim..."

Beliz uzanıp küçük kıza sarıldı. "Artık düşman değiliz değil mi?"

Efraz hayır dercesine kafasını salladı. Yüzünü görmediği küçük kızın titreyen sesini işittiğinden telaş duydu. Beliz ile beraber annesi ve Banu da ağlıyordu. Behzat telaşa kapıldığından sormayı akıl edemedi.

"Bana çirkin demek de yok."

"Kalbi... çok güzel... Beliz."

Anlaşmaya varan ikiliyi dakikalar içinde ağlatan sebebi ivedilikle öğrenmek istedi. Varlığını fark eden annesi oldu.

"Ne oldu oğlum?"

"Beliz'in telefonu çaldı. Onu getirdim. Siz neden ağlıyorsunuz?"

Efraz'ın, sevgilisinden uzaklaştığı halde dönüp bakmayışı Behzat'ın endişesini harladı. Bir yanıt beklerken, Beliz'in küçük kızın yanaklarına bir öpücük kondurup geri çekildiği, mutlulukla gülümsediği ve "Bundan sonra ağlamak yasak." Diye uyardığı anı sabırsızca seyretti.

Meraklı bekleyişine bir çağrı verilmişti. "Engin Bey kızların ailesinin mezarını yaptırdı," Diyen Banu ile hayrete düştü. "Efraz da, Beliz ablasına teşekkür ediyordu."

"Anladım." Behzat başka bir şey demeden Beliz'in telefonunu masaya bırakıp hızla mutfaktan çıktı. Burada biraz daha kalırsa Efraz'ı ağladığı için hiç istemediği şeyler olacaktı.

Kapıdan uzaklaşmadan aralarındaki diyaloga gönülsüzce kulak kabarttı. Banu'nun çevirisi sayesinde konuşmaları anlamasını sağlıyordu.

"Gitmek ister misin? Götürelim mi seni oraya?"

"Evet, çok çok özledim."

"Tamam, o zaman en kısa sürede gideceğiz."

Efraz heyecanla etrafında olan kadınları Arapça bir şeyler anlatırken, Banu hızlı hızlı çevirmesini yapıyordu.

"Ailemin mezarına gidersem ilk işim annemin hemen ayaklarının dibinde oturmak olacak."

"Neden?"

"Çünkü o zaman annemde beni görecektir. Ben onu göremezsem bile o beni görecektir."

"Öyle olunca bizi görüyorlar mı?"

"Evet, annem; bir gün ölürsem ayaklarımın dibinde dur ki seni görebileyim, demişti. Beni görmesi için hep orada olacağım. Ona doğru kocaman gülümseyeceğim. Akli bende kalmasın. Beni çok sevdiğinizi, bana kucak açtığınızı, hayatımı kurtardığınızı anlatacağım."

Behzat mutfak kapısından koşar adım uzaklaştı. Ailesini anlatmaya ne dili ne yüreği varamayan küçük kızın şimdilerde hayali annesinin mezarının dibine oturmak ve onu iyi olduğuna inandırmaktı.

Küçük kızlara hazırlanan eski odasına girdi. Eskisinden çok daha farklı, sevimli ve ferah bir oda karşısında duruyordu. Beyazın hakim olduğu iki yataklı odada soft yeşil ve turuncular küçük ayrıntılarda kullanılmıştı. Behzat bu odayı sevmişti. Efraz'ın bu odaların hayalini çok kurduğunu, ailesiyle güzel bir de sıcacık odalarında yatıp kalkmayı düşlediğini biliyordu. Nitekim hayat o şans vermemişti.

Pencerenin önünde durduğunda dışarıyı seyretti. Havalar bir ısınıp bir soğuyor, dengelerini şaşırtarak tepetaklak ediyordu. Elleri cebinde güneşin kararmaya başlayıp sarı huzmelerini yansıttığı semayı hayranlıkla seyretti.

Neydi bu gökyüzünü izlediği anda içine dolan his? Huzur.

Semanın huzuru izlediği anda kalbine nakşederek o anlarda derdini kalbinden söküveriyordu. Bütün dertlerinden arındığını anımsayınca gülümsedi. Efracı mutlu olacaktı. En eksik yanıyla bile yaşamayı öğrenen *gururlu*, bundan sonra özgür ve daha güvende olacaktı.

“Ben bu odayı çok hayal etti. Annem, babam, ben Kamal, Amer... Sonra Rohan... Şimdi oda var, anne baba yok... Ama sen varsın... Ben en çok seni istiyor... Sana sarılmak istiyor...”

İstediği an sarılabileceğini söylememiş miydi? Az önce ağladığını gördüğü küçük kızın güzel gözlerine bakmaya hazır olmadığını hissetti. Biliyordu ki o yaşlı gözlerde ailesinin burukluğu vardı. Zaten dile getirdikleri de bunu kanıtlıyordu.

Behzat derin bir nefes aldı. “Sen her şeyin en iyisine layıksın Efracı.”

“Çocuklar hepsi... layık... Ama en çok sevgiye...”

Konuşmakta bugün daha çok güçlük çeken küçük kız ona işkence ediyordu. Behzat su gibi aktığı kendi dilini öğrenmek istedi. Böylece Efracı ile iletişimi çok daha kolay olacaktı.

“Senin ayaklarına dünyayı sermeye hazırım gururlu.” Diyerek yanında ayakta bekleyen ve onun gibi göğü izleyen küçük kıza bakışlarını çevirdi. Beklediği gibi mercan mavisini gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Omuz silkti küçük kız. “Dünyayı isteyen kim?”

Behzat yan bir gülüş sergiledi. “Hayatın sana karşı çok cömert olduğunu düşünüyorsun değil mi?”

“Hayat değil,” diyen Efracı cebine koyduğu elini çekiştirip sıkıca tuttu. “Sen!”

Kolunun altına aldığı küçük kardeşini yatağa doğru götürdü. Şimdi oturup ağabey kardeş olarak konuşacak ve dertleşeceklerdi. Behzat’ın nüfusuma alacak halim yok, yorumu bugün onları beklediklerinden çok daha farklı bir hale getirmişti.

“Odanızı beğendin mi?”

“Hı hı. Gülşin Anne bana gösterdi.”

“Gülşin Anne.” diye tekrar etti Behzat. Bir zamanlar ona ba-
baannen olmak istiyor dediğinde Efraz kızılca kıyametleri kopart-
mıştı. Hayat gerçekten çok garipti. “Benden gizlice geliyordu.”

“Sana sürpriz.”

Acı ama durup düşündüğü zaman hoş bir sürprizdi. “Burası
önceden benim odamdı biliyor musun?”

Efraz’ın kaşları şaşkınlıkla kalktı. “Valla mı?”

Sorusuyla güldü Behzat. Bunu da öğretmişlerdi. Bozuk aksa-
nıyla iki kelimeyi bir araya getiremeyen küçük kardeşinin neler
öğreneceğini az çok tahmin edebiliyordu. “Evet,” diyen adam kar-
şısında duran pelüş köpeği işaret parmağıyla Efraz’a gösterdi. “O
benim en sevdiğim oyuncağımdı. Annem torunları için saklamıştı.”

Efraz ayağa kalkıp oyuncağı aldığı gibi kollarının arasına alıp
sarıldı. “Benim en sevdiğim oyuncak oldu.”

“Ne çabuk sevdin.”

“Sen seviyor. Sen sevmişsen çok iyidir.”

Sırtını atak başlığına yaslarken Efraz’ı da kendisine çekip ba-
şını göğsüne yasladı. “Beliz’i de seviyor musun?”

“Evet. Hepinizi. Ama seni daha çok seviyor.”

“Ne kadar çok?”

“Dünya ne kadar büyük?” diye sordu pelüş oyuncakla oynarken.

Düşünür gibi yaptı. “Çok!” ağzını yuvarlayarak kelimeyi an-
latmak istediği uzunlukta seslendirdi.

“Seni dünya kadar seviyor.”

“Duyduğuma göre Kamal’ı daha çok seviyorsun.” Behzat
onunla uğraşmak istedi. “Yani ikimiz arasında seçim yapamazmış-
sın.”

Efraz kıkırdadı. “Seni ayrı seviyorum. Kamal’ı çok ayrı sevi-
yorum.”

Kahkahası odada yankılandı. Efraz onu kendi silahıyla gerçek-
ten vurmuştu. Bu kıza cevap vermek gün geçtikçe zorlaşıyordu.
Zor karakterini, bazı haller dışında kafa tutuşunu, zekâsını, guru-

runu, kendisini kimseye muhtaç etmeyişini delicesine seviyordu.

Ne acayıptır hatırasına mahkeme salonunda ki hikâyesi düştü. Yere düştüğünde kimse onu kaldırmamıştı. Kimse dizinin kanamasını umursamamıştı. Aden ile kendilerine sığınacak yer ararken onu döven ve elini inciten akidesi bozuk mahlûkatları anımsadı.

Acıyla burkuldu kalbi.

“Sen mahkeme salonunda bir şey anlatmıştın. Hani yere düşerken, kimse sana yardım etmemişti.”

“Evet.” Dedi Efraz devamını beklediğini belirterek. Artık eskisi kadar donuk tepkileri yoktu.

Behzat elini sol dizine yasladı. “Kanayan bu dizin miydi?”

“Ne?”

“Kanayan,” dedi ve dizine işaret parmağıyla iki kere vurdu. “Burası mıydı? Kızı kurtarıırken hani?”

“Evet, bu diz.”

Behzat eğilip kızın dizine bir öpücük kondurdu. “Bir daha senin dizini kanatmalarına izin vermeyeceğim.” Ardından bileğini eline aldı. Ona da bir öpücük kondurdu. “Senin bileğini incitmelerine de izin vermeyeceğim.”

Uzanıp şakağını da tatlı busesiyle buluşturdu. “Ne seni ne de kalbini kırıp incitmelerine asla izin vermeyeceğim.”

“Biliyor.”

Tebessüm ederken onu yine kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. Huzuru bulduğuna inanıyordu Behzat. İyi ki o gün işi çıkmış, iyi ki Reyhanlı yoluna düşmüştü. Yağan yağmurun altında sığınak bulan çocukları görmesi ve el uzatması gerekti ki ilahi güç ona bu fırsatı tanımıştı.

“Lübnan’a giderse benimle geleceksin?”

“Elbette seni tek gönderecek değilim.” Diyerek gülümsedi. İçinde kaynayan öfkeyi dindirmek için Lübnan’a gitmeliydi. Daha orada davası vardı. Daha yaşayan zalim Esed’i yaşadıklarına pişman ettirecekti. Esed’i yakmadan gün yüzü görmeyecekti. Efraz gitmese bile Behzat’ın gidişi kesindi.

Esed hapishanede çürümeye mahkûm edilmişti ve olduğu yer tekinsizliklerin ana kucağıydı. Namus davası için parmaklıklar ardına tıkılan mahkumların zalim Esed'i sağlam bırakmayacaklarından oldukça emindi.

Ancak bir yüzleşmesi de vardı Behzat'ın. Efraz ve El-Khatip ailesi için Lübnan topraklarını sarsıp gelecekti.

Efraz güldü. "Peki..."

"Peki ne?"

"Baba yanına gidecek," kendini işaretleyerek, "benimle geleceksin?" diye sordu.

"Eğer istersen seve seve gelirim." Efraz'ın ailesiyle tanışmasını istiyordu. Ölü olsalar dahi mezarlarını göreceği ve kızlarının güvende olacağını sözünü vereceği anı dört gözle bekliyordu. "Aden'in ailesiyle de tanışacak mıyız?"

"Evet, ben de yeni tanışacak."

"Umarım bizi severler."

"Sevecekler."

Gururlunun kesin hükmü Behzat'ı gülümsetti. Aden zor bir hayatın içinden annesiz babasız çıkarak yeni bir aileye kavuşmuştu. Kimse sevmese bile Aden yarın büyüdüğünde onları şimdi olduğu gibi sevecek ve benimseyecekti.

Ayağına değen elleri hissetti. Kafasını hızla ayaklarına çevirdiğinde Aden'in gülümseyerek ikisini izlediğini gördü. "Effa..." neşe dolu sedasıyla kollarını açmıştı. Behzat kardeşini yormamak için hemen uzanıp Aden'i yanına çekti. Doyasıya koklayıp öptü.

"Sen bizi kıskanıp buraya mı geldin?"

"Be... Behe..." burnunu yakalamaya çalıştı ki, Behzat geri çekilip hamlesine engel koydu. Küçük cadı canını bilmeden çok yakıyordu. "Ağabey var artık. Behzat... Behe yok." İki kardeşini uyarırken gözlerini üzerlerine sabitledi.

"Ama Behzat daha güzel."

Bozuk aksanıyla savunmaya geçen kardeşine burun kıvırdı. "Sen ağabeyine Kamal mı derdin?"

“Sinir oldum... Olduğumda evet.”

Anlatmaya çalıştığı her şeyi anlayabilmek Behzat için verilmiş bir sadakaydı. “O zaman sinirlendiğin zaman Behzat de. Şimdi ağabey diyeceksiniz.” Sahte kızgınlığıyla küçük kızlarını uyarınca karşılık olarak bir dolu gülümseme aldı.

“Sen Aden gerçek isim biliyor?”

Behzat kıkırdadı. Kimlikte isminin yazılı olduğunu ve okuduğunu kaçırmış olmalıydı. “Evet ama senden duymak istiyorum.”

“Yezra... Ama Aden çok güzel.”

“O yüzden kimlikte Yezra Aden Yargıcı yaptınız? Senin isteğinle Aden diyeceğiz galiba.”

Efraz ukalaca sıırttı. “Evet, Aden. Yeni hayat.”

Yeni hayatlarını kardeş olarak kaynaştırmak için saatlerce odada kalıp oyunlar oynamış, sohbet etmiş ve keyifli bir zaman geçirmişlerdi. Behzat yıllar boyu kardeş özlemi çekmişti. Geçte olsa kardeşleri olmuştu. Öz olmayan nitekim özden farkı da olmayan iki meleğe sahipti.

Odada çok kaldıklarını fark ettiklerinde Behzat, Aden’i kucağına aldı. Efraz’ın da elinden tutarak odadan çıktı. Salona geçtiklerinde herkesin bir arada oturup sohbet ettiklerini gördü.

Behzat yakın zamanda ihmal ettiği ve özlediği kadını annesinin yanında narin edasıyla oturmuş sohbet ederken bulunca nefesini tuttu. Bu kadını yamacına sonsuza dek almak için çok beklememiş miydi?

“Beliz ile evlenirsen ona olan sevgim azalır.”

Yüzüne yavaş yavaş yayılan gülümsemeyle beraber elini tuttuğu haylaz kardeşine döndü. Yine neyin peşindeydi? “Hani onu seviyordun artık?”

“Seviyor... evlenirseniz... sen hep onunla olacak abiş...”

Korkusunu belli eden ve çekinmeden dile getiren küçük kızın korkularını almalıydı. Bugün yaptıklarını hatırlatmakta gerek var mıydı? Yoksa akıllı kardeşi zaten biliyor, yalnızca tribünlere mi oynuyordu? “Sizi asla ihmal etmem.”

“Çocuk olur?”

Her ihtimali düşünmesi cabası. Behzat onunla yarışamayacak kadar nazik ve düşünceli bir adamdı. Elbette Efraz’a sataşırsa kaybedeceğini biliyordu. Gerek acı gerek tatlı tecrübeler edinmişti.

“Sen ne kötü bir halasın böyle. Daha şimdiden çocuklarıma düşman mı kesileceksin?”

Gururlu içine içine kıkırdayarak elini daha sıkı tuttu. “Hayır, onları sen gibi sevecek. Çocuk çok olursa, sen olmayacak.”

Çocuklarını çok seveceğinden kuşku duymadığı küçük kardeşi dile getirmese de biliyordu. Ancak çok çocuk olursa Behzat’ın başını kaşınmayacağı gerçeğini yüzüne vurmaktan da çekinmiyordu. Ki kardeş eksikliğiyle büyüyen Behzat kendi çocuğunu nasip olduğu müddetçe kardeşsiz bırakmayacaktı. Bu da demek oluyordu ki Efraz düşmanı olarak yine Beliz’i seçiyordu.

“Desene Beliz yandı.” Acı acı gülümsedi. İkisi arasında kaldığı ve kalacağı günleri hayal edince titredi. Behzat Yargıcı’yı çetrefilli bir savaş bekliyordu. Galibiyetin hep Efraz olacağı bilinci ona savaşmadan mağlubiyeti zaten yaşıtıyordu.

“Evleniyorsunuz?”

“Evet, güzelim yakında abinin düğünü var.”

Efraz gözlerini sinsice kısarken Behzat ile aynı anda Beliz’e döndüler. Kadın bakışların üzerinde olduğunu hissetmiş gibi gülümseyerek onlara döndü. Göz göze gelişleri Behzat’a dizginlenemez bir heyecan yaşattı.

Alev alev yanan adam aşkla karşılık verirken, Efraz sinsice sırtmaya devam etti.

“Gelinlik dikkat et. Belki bir makas işi bitirir.”Derken iki parmağı ile makas hareketi yapıyordu.

Behzat hayretle ona döndü. “Bunu yapmayacaksın değil mi?”

Efraz haylazca tavrıyla karşılık verdi. “Bu konuda söz veremem!”

SON

*Yardımları için sayın Avukat Neçirvan Ökten'e
sonsuz teşekkürler. :)*

KEFEN

*Özgür yaşamayı hayatına adanmış,
güçlü kadın olmaya ant içmiş çocuklar için;*

-Özgür olmayı istemek suç mu?

-Neden suç olsun Efraz?

-Neden özgürlük sloganları atanlar kelepçeleniyor?

-Çünkü protesto bazı durumlarda karmaşa getirir.

-Özgürlüğü verilerse getirmez.

-Bahsettiğin özgürlük nedir tam olarak?

-Özgürlük işte, birbirinden farklı anlamları mı var?

Okumak isteyen çocuklara özgürlüğü verilsin.

Çalışmak isteyen üzerine kapı kilitlenmesin. Cinsiyet ayrımcılığı bitsin. Tek başına yaşamak isteyen edepsizlikle zan altında kalmasın. Boşanmak isteyen suçlanmasın.

Kadınlar öldürülmesin. İşsizlik yüzünden çaresiz kalan babalar canına kıymasın. Çocuklar öldürülmesin ve istismar edilmesin. Hayvanlar işkence görmesin. Kan davası yıllarca süregelmesin.

Yaşamayı isteyenler parmaklıklar ardında çürümesin.

-Senin gibi özgür olmayı isteyenler bunu başarabilir ancak.

-Biz kalbi güzel olan insanlar başaracağız.

-Ama herkesin kalbi güzel değil, kinden ibaretler Efraz.

- O zaman biz ne diyoruz;

Oturduğu yerden ağır ağır kalktı, kollarını iki yana açtı ve karşısındaki hayalî kalabalığa avaz avaz bağırdı Efraz:

-Yüreğinizdeki kini sökün, biraz ferahlasın insanlar!

ŞEHNAZ ÜLŞEN

978-625-7050-53-1

Flyat : 35 ₺